

Giới thiệu Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi

Editor: Diệp Lưu Nhiên (Ran)

Nữ chính là một người mạnh mẽ lại ngang tàn không dễ dàng chinh phục, nàng ở thời hiện đại là một đặc công nhưng chỉ là giả, cứ thể mà linh hồn nàng xuyên về dị giới trùng sinh, biến thành phế vật kiêm hoàn khổ tiểu tước gia tam đẳng quốc.

Nhưng từ đây mọi chuyện sẽ thay đổi hẳn hoàn toàn vì phế vật chuyển mình, tu luyện tiến triển cực nhanh, luyện đan luyện khí dễ như trở bàn tay, đàn thủ quỳ lạy...

Chính là bị bắt nữ giả nam trang cũng liền thôi, rõ ràng công bố bên ngoài giới tính là nam, vì sao còn rước lấy yêu nghiệt quán thân?

Từ đây, cao lãnh thần bí thánh chủ đại nhân, hóa thân trở thành khổ bức truy thê nô! Một hồi thể lực ngang nhau chơi trò truy đuổi, giữa hai người triển khai... Trích đoạn:

"Yêu nghiệt, tránh gia xa một chút!" Mỗ nữ về mặt ghét bỏ.

Mỗ nam giận dữ xé y phục, lộ ra dấu vết đỏ tím trước ngực, rử mắt ủy khuất: "Tiểu Ca nhi, ăn sạch sẽ liền nghỉ phui tay, bội tình bạc nghĩa sao? Nàng ngày hôm qua còn nói, từ nay về sau ta chính là người của nàng! Nàng thật phụ lòng mà!"

"Dựa vào, gia khi nào nói qua! Cả người đều hôn mê!"

Hắn tiến lên, một phen nắm eo thon của nàng, tà khí nói: "Nàng dám chạy, vậy khiến nàng nằm luôn trên giường khỏi tỉnh lại!"

"..."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1-1: Xuyên qua!

Một quyển mười bảy trang: Tam thiên thế giới:

Nhất - tiểu thiên thế giới.

Nhị - trung thiên thế giới.

Tam - thế giới vô biên.

Một ngày minh nguyệt sáng rọi, danh nhất thế giới.

**

Vũ trụ rất cuộc có bao nhiêu thế giới, Mộ Ca không biết, nàng chỉ biết là, chính mình đã chết, thân thể toác thành từng mảnh nhỏ. Nhưng trong lúc nàng khôi phục ý thức, lại cảm nhận được cảm giác nặng nề, hắc ám, bị từng tia khí huyết tinh bao vây chen chúc trong không gian.....

Lâm Xuyên, là tên của đại lục này.

Gió cát cuốn qua, trên cánh đồng hoang vu, đao phách bổ qua tạo thành khe rãnh, màu máu phủ rộng.

Huyết quang xâm chiếm cả mảng trời, mặt trời bị nhiễm huyết sắc, ngăn chặn toàn bộ ánh sáng.

Vô số thi thể khoác chiến giáp nằm rải rác, cùng đại địa cát vàng đan chéo thành một thể. Hoặc, bọn họ ở một khắc sinh mệnh biến mất, cũng đã hóa thành một phần nơi cánh đồng hoang vu này.

Đột nhiên, một chỗ chổng chất như núi thi hài kia, khẽ động.

Khe hở bên trong, một người bị máu tươi xâm nhiễm, móng tay tràn đầy dơ bẩn, gãy giữa đuôi ra, quỷ dị, mà khủng bố!

Cái tay kia, bại lộ ra ngoài "thi son", bị một trận gió lạnh thổi qua, không nhịn được run rẩy một chút.

Nháy mắt, bàn tay đầy máu kia dùng sức duỗi tay với tới thi thể, dần dần, khe hở trở nên càng lúc càng lớn.

“Hô ——!”

Thanh âm rầu rĩ, mơ hồ từ khe hở truyền đến.

Thanh âm kia, phảng phất như là được phóng thích khiến cảm khái, lại như là ần nhần đau đớn.

Núi thi thể, khe hở kia lần nữa được mở rộng, lại vươn thêm đồng dạng cánh tay máu. Hai tay máy móc giống nhau không ngừng vận động, rốt cuộc, nguyên bản chỉ có thể miễn cưỡng vươn một bàn tay qua khe hở, đã mở rộng đến có thể dung nạp thân thể một người.

Nguyên bản một núi thi thể, cũng bởi vậy mà hướng bốn phía chảy xuống, dung nạp cùng biển thi xung quanh.

“Khụ khụ.” Tham lam mãnh liệt hút một ngụm không khí, lại làm cho lồng ngực kịch liệt ho khan.

Một cái thân thể mảnh khảnh mà nhỏ xinh, cong hai chân, ngồi ở ngay chỗ ‘ huyết động ’ vừa bị đào ra, lưng dựa thi hài, ngăn người nhìn bầu trời huyết sắc nửa ngày.

Hắc, hồng, máu còn có dơ bẩn, che khuất dung mạo của nàng, chỉ lộ ra một đôi con ngươi lạnh lẽo mà thấu triệt, phảng phất hiểu rõ hết thảy thế gian.

Nàng trầm mặc, nguyên bản chiến bào đỏ rực như lửa, sớm đã tổn hại, không thấy được sáng rực ban đầu.

Dựa vào thi hài, huyết tinh cùng tử khí quanh quần chớp mũi. Nàng lại không có chút nào không khoẻ, giống như sớm đã thành thói quen. Nàng vẫn không nhúc nhích, nếu không phải cặp mắt thanh lãnh lộ ra sinh khí, chỉ sợ cùng bốn phía thi hài giống nhau.

‘ Ta đã chết, lại sống? ’

“Hừ ~!” Gần như không thể phát hiện khinh thường hừ lạnh, từ trong mũi nàng tràn ra. Nàng nâng lên bàn tay dơ bẩn đến khó coi, cực kỳ tiêu sái khẽ vuốt một chút sợi tóc bị nhiễm máu khô rơi xuống trên trán.

Tình cảnh này, động tác này, nếu là người khác, chỉ sợ sẽ chỉ làm người cảm thấy khủng bố, ghê tởm, tâm sinh chán ghét. Chính là, từ nàng làm, lại cổ tình làm người cảm thấy cảnh đẹp ý vui, phong lưu tiêu sái.

Thanh âm khinh thường, tiêu tán ở bốn phía.

Cặp mắt thấu triệt lạnh lẽo, lại hiện lên một tầng nhàn nhạt đau thương.

Chẳng qua, một cái chớp mắt, liền rốt cuộc không có dấu vết.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1-2: Xuyên qua! 2

Đúng vậy, nàng chết mà sống lại.

Từ vong, bắt quá chỉ là một hồi chuyện xưa cầu huyết trung thành cùng phản bội.

Kiếp trước, có người hình dung nàng nguyệt mi tinh nhân, chúng tinh phùng nguyệt? Có lẽ, chính là nguyên nhân này, làm cho nàng cuối cùng có kết cục như vậy. Người có tâm ghen ghét, khi điên cuồng lên có thể hủy diệt một cái thế giới.

Giờ khắc này, nàng duy nhất rõ ràng biết đến, chính là nàng còn sống. Nàng còn có thể vui sướng hô hấp, có thể cảm nhận được máu ở khắp người chảy xuôi.

Toàn thân xương cốt đều nứt đau, làm cho nàng biết, cái gì là chân thật tồn tại.

Trên người mặc quần áo, bốn phía hết thảy lọt vào trong tầm mắt, đều nói cho nàng, nơi này không phải chính mình quen thuộc thế giới kia. Có lẽ, nơi này là địa phủ? Lại có lẽ là một thế giới khác không muốn người biết?

“A!”

Tùy ý mà mang theo cuồng vọng tươi cười, từ khóe miệng nàng dâng lên, khóe môi mơ hồ lộ ra bên trong hàm răng chính tề.

Đôi tay dùng sức đẩy, nương theo cổ lực lượng này, nàng từ mặt đất nhảy dựng lên, không màng toàn thân xương cốt rung động, kinh mạch thất đau. Đi nhanh ra ngoài.

Nàng đi ra khỏi núi thi thể, nhưng vẫn như cũ đứng ở một mảnh thi hải bên trong.

Bóng dáng đỉnh đặc mà kiên nghị, không chút nào nhìn ra nàng đang phải thừa nhận từng trận đau đớn. Phảng phất, cho dù là trời sập, cũng áp cong không được lưng nàng.

“Quản nó là âm tào địa phủ, vẫn là thần ma thế giới? Nếu ta tới. Nếu ta là Phật, thiên hạ vô ma. Nếu ta là ma, vậy. Phật sao khó để được ta!

Mệnh ta do ta không do trời!”

Cùng với lời nói hùng hồn, sâu trong trái tim mỏng manh đập trong lồng ngực hơi rung, bắt đầu rồi kịch liệt nhảy lên, tiếng tim đập mạnh mẽ lộ ra một loại bất khuất cùng quyết cường, vang vọng ở bên tai y, tựa như tiếng sấm.

Thật sâu hít vào một hơi, không khí lạnh lẽo tẩm nhập phế phủ, mang đến một loại đau đớn nóng rực thống khoái.

Nàng chậm rãi xoay người, đáy mắt thanh triệt in toàn bộ ảnh ngược thi son vào trong mắt.

Nàng không phải nào tàn, cũng không vô tri. Ngược lại, nàng kinh nghiệm phong phú, liếc mắt một cái, liền nhìn ra nguyên nhân những người mặc cùng bộ chiến giáp binh tướng tử vong.

Bọn họ, là vì bảo hộ nàng mà chết.

Vì giữ được nàng, các chiến sĩ sau lưng cầm đầy mũi tên sắc nhọn, từ bọn họ, không hề ngoại lệ đều nhào hướng trung tâm bảo vệ một người, y nhìn ra bọn họ tuyệt vọng, phần nộ, không cam lòng còn có sứ mệnh, mà cam nguyện trả giá sinh mệnh ý chí.

Bọn họ, cùng kiếp trước tương đương với đồ vật.

Chỉ tiếc, bọn họ dâng ra sinh mệnh, dùng mấy trăm cổ thi thể đúc thành thành lũy chắc chắn mà an toàn, cuối cùng lại không thể bảo hộ người muốn bảo hộ, ngược lại tiện nghi nàng.

Từ bên hông chỗ đai lưng đặc chế, lấy ra một quả mồi lửa.

Đây là bật lửa dạng nguyên thủy. Tuy rằng chưa từng dùng qua, lại không e ngại nàng tiêu sái rút ra cái nắp, làm không khí cùng làn phấn tiếp xúc, bốc cháy lên liệt hoá.

Ngon lửa cháy lên như đang nhảy múa.

Nàng nhìn cũng không nhìn, giờ tay ném bật lửa đi.

Chiếc bật lửa vẽ lên một đường cong bán nguyệt trong không khí và đáp xuống núi thây kia.

Ngon lửa lại lần nữa bùng sáng, màu đỏ cam dường như bao phủ nàng trong đó.

"Các ngươi đã bảo vệ khối thân thể này, vậy nên ta không cho phép các ngươi chết ở nơi hoang dã. Ngon lửa này, sẽ tiễn đưa các ngươi một đoạn đường, hãy yên nghỉ đi."

Thầm cất tiếng, thanh âm lạnh băng, như bịt kín một tầng sương giá, rồi lại lười biếng khiến người khác không dám khinh thị.

Ngon lửa cứ vậy lan rộng trên vùng đất hoang.

Nàng không chút lưu luyến xoay người ly khai. Điều duy nhất nàng có thể làm chính là ngọn lửa rực cháy phía sau.

Người chết sẽ kết thúc, và nàng, nàng phải sống!

Bỗng tiếng vó ngựa càng lúc càng gần, không bao lâu sau, đã xuất hiện trong tầm mắt nàng.

Con người lạnh bỗng ngưng lại, nàng dùng bộ pháp nhanh chóng nắp đi. Nâng mắt nhìn phía xa, trong mơ hồ, chỉ thấy hơn mười con khoái mã đang hướng về phía này.

"Thật nhanh!"

Con mắt khẽ co lại. Những con ngựa kia như đạp gió mà đi, tốc độ kia đã vượt qua nhận thức của nàng về tốc độ của sinh vật này.

"Đại ca, lại có mồi".

Tiếng móng ngựa càng ngày càng tiếp cận, đồng thời giọng nói của cuộc trò chuyện cũng theo gió truyền vào tai nàng.

"Mặc kệ sống chết bọn họ, chiến tranh với lão tử chính là phát tài, hiện tại cả vùng hoang vu này hết thảy đều thuộc về ta". Giọng nói kiêu ngạo xen lẫn tiếng cười cuồng vọng.

Trong lòng rõ ràng,

Có một đám người, chính là ưa thích đánh chủ ý vào người chết, chiếm chút tiện nghi.

"Đại ca, nếu có người còn sống tính sao bây giờ?" Một tên tiểu đệ tiến lên hỏi.

"Sống?" Thanh âm tàn khốc lạnh lùng truyền đến: "Lớn lên không tề thì mang về, tìm người bán đi. Lớn lên xấu thì ngay tại chỗ giết. Nói nhảm vô nghĩa."

Bán đi? Giết?

Hai con người hơi hít mắt, ánh mắt sắc bén lạnh lùng lóe ra. Khóe miệng khô nứt của nàng bỗng hiện lên một vòng vui vẻ như có như không.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Dị năng, bất nam bất nữ?

Editor: Diệp Lưu Nhiên

Bụi đất tung bay, những con ngựa quanh hấn ta cao bất thường, và dị thường nhanh.

Trong thời gian ngắn, nàng khó có thể đánh đồng những con ngựa trong trí nhớ cùng với ngựa ở đây, mặc dù ngoại hình của chúng giống nhau.

Khoái mã không ngừng đạp lên, khiến cho bụi đất mù mịt che mờ tầm mắt nàng.

Đây là cố ý!

Nghĩ ra oai phủ đầu, chán nản nàng sao?

"Ồ, bị xem thường cũng là một trải nghiệm. Giả heo ăn thịt hổ gì gì đó, còn chưa có đùa qua."

"Này! Tiểu tử, ngươi huyền thuyên nói cái gì? Nhìn thấy bốn đại gia còn không dập đầu cầu xin! Ha ha ha." Gã cầm đầu ngồi trên lưng ngựa, có thể xem là lưng hùm vai gấu. Quả thực có thể khiến cho người khác xem nhẹ tướng mạo của gã. Chỉ là đối với vẻ mặt kiêu ngạo cộng thêm thanh âm nào đó tàn khốc đặc biệt khắc sâu.

"Không đúng, lão đại, này hình như là nha đầu."

"Hả?" Lưng hùm vai gấu chiếu mắt nhìn lại, liền phủ nhận lời nói của thủ hạ: "Mắt của ngươi để đâu? Rõ ràng đây chính là một tiểu tử gầy khô."

"Dạ dạ dạ, lão đại nói rất đúng, chính là tiểu tử." giọng nói kinh sợ của thủ hạ, rõ ràng lộ ra mấy phần nịnh nọt, còn có mấy phần nghi hoặc.

Tiểu tử? Nha đầu?

Nữ giả nam trang?

Mộ Ca chưa bao giờ hoài nghi giới tính bản thân. Sau khi mượn xác hoàn hồn, đối với giới tính vẫn như trước không sinh ra bất luận hoài nghi gì.

Kiếp trước nàng đã trải qua trên chiến trường, cũng quên mất trước khi nhen văn minh xuất hiện, chiến trường là thuộc về nam nhân, không liên quan gì đến nữ nhân.

"Hừ! tiểu tử, ngươi ngoan ngoãn quỳ trên mặt đất, hướng gia dập đầu ba cái, liếm đế giày gia. Gia liền khai ân mạng ngươi về, cho ngươi cơm ăn." Lưng hùm vai gấu thấp phàn đặc ý nhìn xem "tiểu tử" may mắn không chết trên chiến trường bị vây ở giữa.

"Người ác, sẽ dễ dàng chết vì nói nhảm quá nhiều."

Mộ Ca nâng cằm lên, thờ dài một góc 45 độ nhìn trời.

"Ngươi nói cái..."

Phanh!

Thu --!

Con ngựa hí lên một tiếng thống khổ, đồng loạt té xuống mặt đất làm cắt đứt lời nói của lưng hùm vai gấu.

Bụi đất tung lên bao phủ đi thân hình Mộ Ca.

Giống như một con báo, hần bắt đầu trò chơi cốt nhục quen thuộc - săn bắn!

"Giết hần!"

Từ trên lưng ngựa rút xuống, toàn thân xương cốt của gã gần như vỡ ra, ra lệnh cho toàn bộ thù hạ đánh về phía bóng dáng nhỏ gầy đơn bạc.

Nàng không chút nào hoảng sợ, khoe miệng lộ ra một tia cười khát máu. Mắt lạnh trừ bình tĩnh ra không hề có chút gợn sóng nào.

Mười mấy người dùng các loại binh khí xông lên, trên thân thể bọn chúng đột nhiên nổi lên vàng ánh sáng màu đỏ. Chỉ khác ở mức độ nồng đậm không giống nhau.

Ánh mắt Mộ Ca hơi lóe một cái, không kịp suy nghĩ những sự việc kỳ lạ phát sinh trên thân thể những người này. Chỉ là theo bản năng, dùng kinh nghiệm và tốc độ nhanh nhất của bản thân chiến đấu.

Ít nhất, phải chấm dứt hết thảy trước khi thân thể nàng không chịu nổi mà sụp đổ!

Không chút nào dây dưa, từng chiêu đòi mạng. Mộ Ca theo bản năng tránh đi những phát tấn công xen lẫn với ánh sáng màu đỏ kia, lợi dụng thủ đoạn của mình giết người.

"Hoạt Ngư Thủ... Ách!"

"Rắc rắc!"

Tiếng đứt gãy của xương cổ, kết thúc thanh âm kia.

Mộ Ca khinh thường cười, quay người chém ra một quyền với kẻ đánh lên sau lưng. Thời điểm thu hồi quyền, không ai để ý đến một vài tia sáng màu tím nhạt lấp lóe biến mất khỏi năm đầm của nàng.

Lúc này, nàng cảm thấy một cỗ lực lượng quen thuộc. Bình tĩnh trong ánh mắt hiện lên một tia kinh hi, khiến nàng hạ thủ càng gia tăng vài phần.

"A."

Bị đánh trúng người, như đạn pháo vọt về phía sau. Thời điểm rơi xuống đất không một chút tiếng động, lưu lại trên thân thể một mùi cháy khét nhàn nhạt.

Mười mấy người, tính cả lưng hùm vai gấu, nhanh chóng bị Mộ Ca giải quyết.

Sau khi kết thúc, chân nàng vô lực quỵ xuống. Một bên điều chỉnh lại hô hấp, một bên nhìn xuống hai tay mình.

Giữa mười đầu ngón tay, lờ mờ hiện ra hào quang màu tím. Như sợi tơ quán quanh, lại nghịch ngợm giống như đứa trẻ.

"Người vẫn còn, như vậy..."

Mộ Ca thì thầm, đột nhiên nhắm mắt lại, tựa hồ cảm thụ được cái gì.

Bất quá, một giây sau, nàng liền mở hai mắt ra, đôi mắt điềm tĩnh lại hiện ra kinh hi cực lớn. Nàng sống lại, không nghĩ đến lời điện dị năng cùng không gian dị năng của kiếp trước cũng cùng đi theo nàng.

Không tệ! Kiếp trước nàng chính là trời sinh song hệ dị năng giả.

Bởi vì nàng cường hãn, bị quốc gia bí mật mang đi. Tiến hành đủ loại huấn luyện, cuối cùng trở thành lưỡi dao sắc bén có lợi nhất. Vì trở thành thanh đao, nàng đã từ bỏ những thứ mà người thường nên có. Thế nhưng kết cục lại không hoàn mỹ, cuối cùng nàng chết trong cái bẫy do chính nàng đặt ra.

"Khục khục!"

Thân thể suy yếu, không cách nào mở ra không gian. Mộ Ca chỉ có thể cảm nhận được không gian của bản thân tồn tại.

Nhưng đây đã là một việc vui lớn rồi.

Ít nhất, sự lả lẫm của nàng đối với dị giới xa lạ này thoáng giảm bớt.

"Những người kia trên thân nổi lên ánh sáng màu đỏ là xảy ra chuyện gì?" Chịu đựng thân thể kịch liệt đau nhức, trở mình lên ngựa, Mộ Ca mới có tâm tư hồi tưởng lại cuộc chiến đấu khác thường vừa rồi.

Mượn ngựa, Mộ Ca đi tới rìa của vùng đất hoang vu. Chỉ là, lặc lư trên lưng ngựa cũng thiếu chút nữa mấy lần muốn lấy đi mạng của nàng.

Bên ngoài cánh đồng, tràn đầy màu xanh lá sinh cơ dào dạt, con suối róc rách thanh tịnh có thể nhìn thấy đáy.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, bất luận kẻ nào đều rất khó tưởng tượng. Bất quá hai địa phương chỉ cách nhau một đường, vậy mà như ngày đêm khác biệt.

"Thu --".

Con ngựa vừa giành được đem Mộ Ca đưa tới chỗ bị cỏ lau che giấu bên dòng suối nhỏ.

Lúc này, mặt trăng đã leo lên đến ngọn cây, bốn phía hoàn toàn yên tĩnh. Ngẫu nhiên, có vài tiếng côn trùng kêu vang.

Mộ Ca cắn chặt răng, nhin đau nhảy xuống. Đập vào mắt chính là những đom đóm nhỏ đang bay là tà, cùng ánh sáng xanh mon mồn kia. Khiến đôi mắt lạnh lẽo của nàng nhu hòa vài phần.

Đem dây cương tùy ý vứt bỏ, Mộ Ca nhướng mày chuyển con mắt đối con ngựa nói: "Người thật biết chọn địa điểm"

Dứt lời, nàng hướng phía dòng suối nhỏ đi đến. Từ trong xác chết bò ra, khó ngăn cản toàn thân mùi hôi thối, làm sạch một chút, sau đó nghỉ ngơi, là việc nàng muốn làm nhất lúc này.

Suối nước thanh tịnh, trong đêm phản chiếu lấy bóng ánh trăng.

Lắc đầu, Mộ Ca trong lòng khinh bỉ mình đột nhiên đa sầu đa cảm. Ngồi quỳ bên dòng suối, hai tay nàng thả xuống nước, cảm thụ sự lạnh lẽo của nó.

"Róc rách."

Tiếng nước chảy vang lên, Mộ Ca vốc lấy nước, cúi đầu rửa sạch bụi bẩn trên mặt.

Phút chốc, động tác nàng dừng lại.

Hai con mắt mở trừng, nhìn chăm chăm vào bóng mình trong nước. Dòng nước từ giữa các kẽ tay chảy xuống, nàng cũng không hề hay biết.

Ai có thể nói cho nàng biết, cái bản mặt nửa nam nửa nữ kia là ai?!

Khuôn mặt nhỏ nhắn bần thiêu, không thể thấy được ngũ quan, phân không rõ nam nữ. Thế nhưng, trên cổ bị lộ ra ngoài, "Tiểu gia hỏa" nghịch ngợm một hồi xuất hiện, một hồi biến mất khiến cho người từ núi thấy biển máu bò ra Mộ Ca lần đầu tiên cảm thấy kinh hoàng.

Yết hầu, sự khác biệt giữa nam và nữ. Là dấu hiệu duy nhất có thể nhìn thấy được.

Nàng chán kinh rồi! Vì cái gì thân thể nam nhân này sẽ xuất hiện trên người nàng?

Nàng không phải là nữ...

Hít một hơi lạnh, cuộc nói chuyện của những người đó một lần nữa hiển hiện trong lòng nàng.

Bị bom nổ đến thịt nát xương tan Mộ Ca, từ trong đồng xác chết bò ra Mộ Ca, mây trôi nước chảy, thần tình không sợ hãi. Cuối cùng tại khoảnh khắc này phá thành từng mảnh nhỏ.

Nàng kinh sợ ngồi bên bờ suối, bất chấp dưới thân bần thiêu.

Một tay chống trên mặt đất, một tay không tự giác hướng trên cổ mình sờ soạng.

Xúc cảm truyền đến tay, nàng cứng đờ, theo bản năng cúi đầu nhìn xuống chỗ hai chân tách ra, nghĩ đến một loại khả năng, huyết dịch toàn thân nàng lập tức như rơi vào hầm băng.

Dưới tấm vải, nhìn không ra cái gì khác thường.

Thế nhưng, Mộ Ca không sợ trời không sợ đất, giờ phút này cũng không dám thò tay xác nhận.

Nếu như... Nếu như chỗ đó thật sự nhiều thêm cái gì...

Mộ Ca toàn thân run lên, máu xông thẳng lên đầu, nung đỏ hai gò má, nóng cả hai tai.

Nếu như mình xuyên qua, đoạt xá trùng sinh, từ nữ nhân biến thành nam nhân, hay là một quái vật bất nam bất nữ... Hậu quả như vậy, có thể khiến cho nàng xấu hổ và giận dữ muốn chết.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Linh hồn nguyên chủ, bị rình coi?

Editor: Diệp Lư Nhiên

"Yên tâm, cỗ thân thể này từ trong ra ngoài đều là nữ."

Vào lúc Mộ Ca đang hóa đá, tưởng chừng một giây sau sẽ sụp đổ. Thì một thanh âm lạnh lẽo âm u bỗng cất lên phía sau nàng.

Thanh âm này, đối với Mộ Ca tại giờ khắc này mà nói, quả thực chính là giọng nói của thần tiên.

Nàng nhanh chóng xoay người tìm kiếm người vừa phát ra câu nói kia, trong lòng lại kinh ngạc. Vì sao thanh âm đột nhiên tới này không khiến bản thân nàng sinh ra ý thức phòng bị?

Khi nàng nhìn thấy chủ nhân của giọng nói, liền ngây ngẩn cả người.

"Người? Quý? Thần?" Nhìn bóng người mờ nhạt trong suốt ngưng tụ ở vị trí cách xa nửa mét, Mộ Ca thập phần trấn định mở miệng.

Hừ, nàng đã trải qua một đời đầy, "đồ chơi" trước mắt này còn không đến mức hù dọa nàng.

Bóng người mờ nhạt âm u nhìn nàng một cái, ánh mắt kiêu ngạo hắt mặt qua một bên, đồng thời cất giọng lạnh nhạt: "Tức chiếm cư tổ."

(*) Tức chiếm cư tổ (cư cư thước sào): Không phải khó nhọc mà được hưởng sẵn chỗ tốt.

!" Khóe miệng Mộ Ca mơ hồ co lại, khóe mắt híp lại cẩn thận dò xét.

Áo bào đỏ tươi chói mắt như hỏa diễm, chất liệu giáp nhẹ. Tóc đen như mực dùng quan ngọc búi lên, ngũ quan thanh lệ tuyệt luân xen lẫn một phần ngây thơ, linh khí bức người.

"Thật đẹp!" Có thể khiến Mộ Ca trong lòng thừa nhận, là chuyện khó có. Bất quá...

Ánh mắt Mộ Ca khẽ lóe, âm thầm tiếc hận: "Đáng tiếc, hai đầu lông mày tối tăm phiền muộn quá nặng, ngược lại phá hủy dung nhan tuyệt sắc."

Mộ Ca không kiêng dè dò xét, bóng người bị nhìn chế giễu một cái, trong mắt thần tình càng phát ra xem thường:

"Ngu ngốc. Thật không nghĩ tới thân thể của ta thế mà lại bị kẻ như này chiếm tới."

Ách!

Ngu ngốc? Là nói nàng?

Mộ Ca mở trừng hai mắt, xác nhận bên người không có ai khác. Hai hàng lông mày mới chậm rãi nhú lại:

"Ngươi không cam lòng?" Đột nhiên, Mộ Ca cười lạnh một tiếng.

Không khí hài hòa giữa một người một quỷ bỗng chốc trở nên căng thẳng.

Không cam lòng? Như thế nào cam lòng?

Mộ Ca vừa dứt lời, linh hồn mờ nhạt của nguyên chủ rõ ràng hiện lên về giây giữa, sâu trong đôi mắt là ngọn lửa tràn ngập không cam lòng, rồi cuối cùng im lặng dập tắt.

"Không cam lòng thì như thế nào? Ta đã chết, coi như là không có người xuất hiện, cũng không có khả năng sống lại, rồi cuối cùng sẽ hư thối biến mất không còn gì." Tâm tình chán chường dần dần tràn ra, không cam lòng, oan khuất, đau thương, từng bước đi về phía đàn đom đóm, không muốn tới gần.

Loại bi thương này không ảnh hưởng đến Mộ Ca, hết thảy cùng nàng không quan hệ. Nàng cũng không phải chủ động đoạt xá thân thể người khác.

Nhẹ gật đầu, tán đồng nói: "Lời này cũng không phải giả. Từ góc độ nào đó mà nói sự xuất hiện của ta là bảo vệ cổ thân thể này của ngươi không bị hư thối."

Nói xong, còn làm vẻ mặt "không cần cảm kích ta, gọi ta là Lôi Phong" nhìn lại.

(*) Lôi Phong: Người chuyên giúp đỡ người khác nhưng không muốn để lại tên thật, sẽ dùng danh tính này.

Cơ mặt của nguyên chủ hung hăng co lại. Đối với hành vi không biết xấu hổ như thế, nàng chỉ lạnh lùng hừ một tiếng.

"Nói đi, đột nhiên xuất hiện ở trước mặt ta là vì cái gì? Muốn lấy về thân thể, hay là mong ta chiếm cổ thân thể này, rồi đối với ngươi tỏ ý áy náy, sau đó đồng ý với ngươi các loại hứa hẹn gì đó. Vậy thì miễn đi." Biết mình không bị xuyên đến thành nam, Mộ Ca lại trở về bộ dáng dù có trời long đất lở, vẫn đứng vững vững bất động.

Lười biếng ném ra một câu, cũng lười tiếp tục tẩy rửa, nàng trực tiếp nằm nghiêng trên bãi cỏ, lấy cùi chỏ chống đỡ thân thể, chân sau cong lên, tiêu sái tùy ý.

Hai con ngươi híp lại, như chớp mắt. Khóe miệng giương lên tươi cười nhàn nhạt, ngũ quan bị bản vẫn toát ra ánh sáng đẹp mắt, không có lấy nửa điểm chật vật.

Nguyên chủ ngơ ngác nhìn Mộ Ca, trong lòng hâm mộ, còn có ghen tỵ.

Nàng sống tiêu sái như vậy, tựa hồ thế gian không có gì có thể hấp dẫn nàng (Mộ Ca). Cuộc sống tùy ý như vậy, nàng (nguyên chủ) cũng muốn, nhưng không dám hy vọng xa vời.

Nàng không dám, không thể quên thân phận của mình, cùng trọng trách gánh trên vai.

Hơi không cẩn thận, nghênh đón nàng, chính là toàn quân bị diệt.

"Ta không biết vì sao ta lại xuất hiện gặp ngươi." Ánh mắt nguyên chủ từ trên người Mộ Ca rời đi, nhìn về phương xa. Tựa hồ, tránh cùng Mộ Ca tiếp xúc, nàng còn có thể bảo trụ vài phần tôn quý cùng ngạo khí.

"Nhưng ta biết rõ, sau bảy bảy bốn mươi chín ngày, ta sẽ triệt để biến mất."

Triệt để biến mất? Đúng là tin tốt.

Ánh mắt Mộ Ca khẽ híp lại nhàn nhạt xuyên thấu từ trên thân thể bản trong suốt của nguyên chủ đảo qua.

Cái nhìn này, nguyên chủ dường như hoàn toàn không biết. Đôi môi trong suốt của nàng khẽ nhếch lên, nhìn về phương xa bóng tối bao trùm, bắt đầu tự nói: "Mộ Khinh Ca, Tàn quốc hộ quốc đại tướng quân, đích tôn của Vĩnh Ninh công, người kế thừa tước vị. Năm nay mười lăm tuổi, tính cách quái đản, hi vọng khó dò, bá chủ một phương Lạc Đô. Trong nhà, trừ bỏ gia gia Mộ Hùng ở ngoài, người thân huyết mạch nhất, chỉ còn lại cô cô Mộ Liên Dung. Năm trăm hộ vệ liều chết bảo vệ ta, cùng cận vệ thiết thân của ta, lần này chúng ta rời khỏi Lạc Đô, đi vào chiến trường hoang vu Lạc Nhật này là vì..."

Mộ Ca không cắt ngang lời nói nguyên chủ, mà là cẩn thận nghe.

Nàng sau khi sống lại, không tiếp thu bất cứ trí nhớ gì từ nguyên chủ. Mà lúc này, nguyên chủ làm những chuyện như vậy, tựa hồ giúp nàng dung nhập thân thể này tốt hơn, dùng thân phận mới tiếp tục sống sót.

Nghe xong câu chuyện, Mộ Ca dựng thân thể ngồi dậy khoanh chân trên bãi cỏ. Ngón tay tùy ý rút cỏ dại ra nghiền nát, nàng nói: "Nói như vậy, chính là ngươi tự phụ, sơ dĩ phát sinh trên chiến trường này, là vì người nào đó ác ý chằm ngoi, khiến cho nhất thời xúc động?"

Nguyên chủ nhếch môi, không có phản bác, mà nhẹ gật đầu. Không chú ý tới con mắt Mộ Ca đang lạnh xuống.

Vị trí trái tim, đột nhiên tích lũy từng đợt giận dữ, khiến thể cốt nàng vốn kịch liệt đau nhức, lại càng lửa cháy đỏ thêm dầu. Kiếp trước, nàng là một quân nhân, biết rõ cái gì là thiên chức của quân nhân. Thế nhưng, giờ phút này nàng không cách nào tiếp nhận, năm trăm tướng sĩ chết đi kia, lại chỉ vì do vị thiếu gia ăn chơi này nhất thời khí phách.

"Ta thiếu nợ họ, chỉ sợ rốt cuộc không trả được. Nhưng kẻ dụng tâm hiểm ác kia, ta cầu xin ngươi đừng buông tha." Tựa hồ bởi vì lúc trước Mộ Ca cảnh cáo, nguyên chủ không nói ra cái gì mà "ngươi chiếm thân thể của ta, thì phải giúp ta như thế nào như thế nào", mà là trực tiếp khẩn cầu.

Lệ khí trên thân Mộ Ca dần dần tản đi.

Tuy rằng, năm trăm người kia không phải bảo hộ nàng, nhưng nàng cũng bởi vậy được lợi. Thử nghĩ, nếu như không có năm trăm người không màng đến tính mạng bảo hộ, nàng đoạt xá cổ thân thể này sớm đã bị bắn thành tổ ong tổ vè, lấy đầu ra cho nàng trừng sinh lần nữa đây?

Cũng được, nhân tình này trả là được.

Nghĩ vậy, Mộ Ca nhẹ gật đầu, coi như đáp ứng.

Đạt được đáp án mong muốn, bàn tay đang nắm chặt của nguyên chủ cũng buông lỏng xuống. Nếu Mộ Ca không đáp ứng, nàng thật đúng là không có biện pháp nào.

"Kể đó vì sao phải hãm hại người? Cái thân thể lúc nam lúc nữ này là chuyện gì xảy ra?" Mộ Ca đập lên bãi cỏ, nhúm mày hỏi.

Nguyên chủ khẽ cười, có chút thất lạc, bên trong ngao khí cũng tại thời khắc này tiêu tán: "Chỉ vì ta tham luyện không nên có hy vọng xa vời với người đó. Người khác không quen nhìn, tự nhiên muốn giáo huấn một phen. Lại không nghĩ, lần giáo huấn này lại muốn tính mạng của ta. Lúc này, hẳn biết rõ ta đã chết, không biết có thể..."

"Này! Ta không có thời gian nghe người kể chuyện yêu đương." Mộ Ca lên tiếng cắt ngang, trong miệng nói thầm một câu: "Tuổi còn nhỏ đã yêu sớm. Chẳng lẽ xuyên qua lại phải đối mặt với hoa đào thôi sao?"

Lời nói mặc dù vô tình, tuy vậy Mộ Ca rõ ràng cảm nhận được sự thất vọng của nguyên chủ đối với người mình yêu.

Chỉ là, người kia, đáng giá không?

Sợ là đáp án này, Mộ Khinh Ca cũng sẽ tự mình trốn tránh.

Được rồi, có đáng hay không, chỉ có tương lai gặp nhau mới biết được.

Giờ phút này, điều Mộ Ca quan tâm hơn là tình huống của cỗ thân thể này.

"Thân thể ta là nữ. Nhưng vì gia gia, vì Mộ gia, ta không thể không thu hồi hồng trang, mặc lên nam trang. Ta có thể che giấu thân phận, cũng không phải do ta giả trang tốt, mà là nhờ một kiện huyền khí do mẫu thân lưu lại. Chính là chiếc bông tai màu tím bên tai trái người." Nguyên chủ nói xong, ánh mắt rời lên nhìn vào tai trái Mộ Ca.

"Huyền khí?" Mộ Ca đưa tay, ngón giữa chạm vào một chiếc bông tai. Chính là vật nhỏ này, khiến cho nàng bắt nam bắt nữ?

Nguyên chủ lại nói: "Huyền khí trên tai trái của người, chỉ sợ toàn bộ Lâm Xuyên đại lục là độc nhất. Ta không biết mẫu thân từ đâu có được, chỉ biết huyền khí này có thể thay đổi giới tính của chủ nhân, giống Chưong Nhân pháp, làm cho người khó phân thiết giả. Lúc này, huyền khí bị hao tổn, tự nhiên sẽ dẫn đến thân thể biến hóa. Bất quá chỉ cần qua một đêm này, huyền khí sẽ tự chữa trị. Sáng sớm ngày mai, người chính là thiếu chủ Mộ phủ, thế tử Vĩnh Ninh công, thừa kế tiểu tước gia."

Nguyên chủ nói xong, thân thể hơi mờ lại càng ngày càng mờ hồ.

"Này!" Mộ Ca cả kinh, phút chốc đứng lên.

"Tôi nay nói hơi nhiều, ta có chút mệt. Bốn mươi chín ngày này ta sẽ đi theo bên cạnh người, lúc cần, gọi ta là được." Tiếng nói tiêu tán, bóng dáng Mộ Khinh Ca cũng biến mất, không thấy bóng dáng.

"Cứ vậy rồi đi?" Đuôi lông mày Mộ Ca gầy nhẹ, mâu quang trong suốt mát lạnh lướt chung quanh nhìn một vòng. Xác định Mộ Khinh Ca không có ở đây, mới đưa tay sờ lên chiếc bông tai bên tai trái.

Bông tai màu tím, lúc này có chút âm đạm không ánh sáng. Nhưng khi Mộ Ca vừa tiếp xúc, lại quỷ dị hiện lên một đường sáng bóng, dường như có sinh mạng.

"Lại có loại nguy trang thần kỳ này, xem ra thế giới này sẽ không quá nhàm chán." Thả tay xuống, Mộ Ca bắt đầu cởi bỏ áo bào của mình.

Mộ Khinh Ca xuất hiện làm cắt ngang ý nghĩ thanh lý bản thân của nàng. Lúc này, nghi hoặc được cởi bỏ, dưới ánh trăng, ngược lại có thể lau rửa thật tốt.

Cởi giáp ngoại bào, Mộ Ca được bọc trong chiếc áo lót thiếp thân cao ngang gối đứng vào trong suối, dùng vải rách lau chùi máu đen trên người.

Đêm trăng yên tĩnh, không thấy chút ngôi sao nào, chỉ có ánh trăng chiếu xuống trên người nàng, làn gió nhẹ nhàng thổi qua, để lại âm thanh giọt nước rơi xuống.

Đột nhiên, một cỗ mùi thơm lạ lừng xen lẫn trong gió mà đến.

Hai vai Mộ Ca căng lại, nháy mắt đã phân biệt được phương hướng mùi thơm bay tới, lạnh giọng: "Đi ra."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Khuynh thế tao nhã, thân thể phế vật

Editor: Diệp Lưu Nhiên

"Đi ra!"

Thanh âm lạnh lùng rõ ràng, mang theo nồng đậm cảnh cáo.

Mộ Ca nắm lấy bộ y phục bẩn mới cởi ra khoác lại lên người, che khuất làn da mỏng manh tinh tế.

Nàng không biết dưới tác dụng của huyền khí thì trong mắt người khác sẽ nhìn thấy hình dáng như thế nào, nhưng cũng không thể chịu thiệt không phải sao? Xác định bản thân không còn lộ ra cái gì, Mộ Ca điều chỉnh thân thể, đối mặt với nơi phát ra mùi thơm lạ lùng kia.

Ánh trăng đang dần biến mất, nhưng mặt trời cũng không mọc lên.

Đây là thời điểm hắc ám nhất, nguồn sáng duy nhất, chính là ánh sáng đom đóm bay lại đây.

Ánh sáng lục quang âm đạm, vốn khiến người cảm thấy âm trầm. Nhưng giờ phút này, lại đem khuôn mặt nhỏ nhắn vừa được rửa sạch của Mộ Ca hát tới tựa như ảo mộng.

Nghiêm túc mà nói, cơ thể của Mộ Ca nhờ sự bảo vệ của năm trăm binh sĩ mà không bị thương quá nhiều. Nỗi đau kịch liệt của xương cốt vỡ vụn khi Mộ Ca tỉnh dậy là do bị nghiền áp phía dưới.

Vậy nên, nguyên nhân cái chết của Mộ Ca là do quá mức bảo hộ, bị chồng chất đè lên, dẫn đến nghẹt thở mà chết. Đương nhiên, nếu là không có những người này bảo hộ, Mộ Ca cũng khó thoát khỏi cái chết, thậm chí càng thêm thê thảm.

Trải qua tình huống khẩn cấp, Mộ Ca cảm thấy khó chịu trong người cũng giảm bớt. Nàng ngưng mắt nhìn về phía sâu trong đám cỏ lau, mùi thơm là bay tới từ chỗ kia, giữa đôi tay quanh quẩn xuất hiện ánh sáng tím, nương theo đó còn có thanh âm "Xì xì" của dòng điện.

"Ồ, ở Hạ Giới thế mà lại xuất hiện Lôi Linh Căn."

Đột nhiên, một tiếng nói chậm rãi cất lên thực nhạt, nhẹ vô cùng, lại vẫn êm tai trong lòng người một giọng nói nam nhân mờ ảo truyền đến. Trong giọng nói hình như có kính ngạc, lại như có hiểu kỳ, thậm chí... Mộ Ca nghe được trong đó vài phần ý vị sâu xa nghiền ngẫm.

Mộ Ca hơi nheo mắt lại, hai đầu lông mày tất cả đều là đề phòng.

Nàng không biết theo như lời nói của thanh âm này, cái gì là "Hạ giới", cái gì là "Lôi Linh Căn". Nàng chỉ biết, nàng sử dụng chính là thứ theo nàng từ kiếp trước Lôi hệ dị năng.

"Đi ra!" Hướng phía cỏ lau phiêu lãng trong gió đêm, hai hàng lông mày Mộ Ca khẽ chau lại, lần nữa cảnh cáo.

Đáng tiếc, cảnh cáo của nàng lại bị người kia bỏ qua.

Chỉ là vụn vụn thanh âm, lại khiến người thấy tôn quý vô cùng, người kia lại lần nữa mở miệng nói: "Đáng tiếc, mặc dù có được Lôi Linh Căn, nhưng thể chất phế vật này lại không cách nào tu luyện."

Mặc dù nói đáng tiếc, nhưng Mộ Ca lại căn bản không nghe ra trong thanh âm có một tia tiếc hận. Điều duy nhất nghe ra chính là giờ phút nàng giống như một vật phẩm mặc người định giá.

Kết rắc!

Thanh âm nghiêng rã trong yên tĩnh đặc biệt rõ ràng.

Hiển nhiên, thái độ cao cao tại thượng của đối phương, đã chọc giận Mộ Ca.

Thậm chí khiến cho nàng tạm thời không để ý đến "thể chất phế vật" kia là có ý gì.

Dĩ nhiên, không phải là Mộ Ca kiêu ngạo. Có phải là phế vật hay không, nàng không cần hướng người nào chứng minh. Chính nàng biết rõ mình không phải là phế vật.

Lúc hoàng hôn ở chiến trường kia, nàng giết hết mười mấy người, không phải là chứng minh tốt nhất sao?

"Ha ha, vật nhỏ tức giận?" Nghe thấy thanh âm nghiêng rã truyền vào tai, thế nhưng hấn lại có vẻ rất sung sướng.

"Giấu đầu hở đuôi." Qua giây lát, Mộ Ca bị chọc giận lên hỏa khí đã bình phục, nàng khinh thường hừ lạnh, đồng dạng cũng đưa ra lời đánh giá không kém.

Thanh âm yên lặng một hồi, đột nhiên nở nụ cười: "Ta vẫn một mực ở chỗ này, người lại nhìn không ra, người đúng là coi trọng ta rồi. Thú vị, thật thú vị."

Một mực ở chỗ này?!

Mộ Ca trong lòng cả kinh, hai con ngươi bất động thanh sắc lại một lần nữa đứng lên tìm tòi.

Thế nhưng vùng đất trước mắt này, ngoại trừ từng đám cỏ lau lay động như ngọn sóng, cũng chỉ còn lại dòng suối dưới chân nàng. Mà thanh âm kia rõ ràng chính là đến từ chỗ sâu bên trong cỏ lau truyền tới. Còn có mùi thơm lạ lùng, đến nay vẫn quấn quanh chớp mũi nàng không tan.

Không thấy! Vẫn không thấy!

Mộ Ca lần nữa xác định, ngoại trừ mình ra không có người nào khác.

"Tiểu gia hỏa, đừng nên chỉ nhìn xuống đất." Thanh âm kia đột nhiên nhắc nhở.

Không phải mặt đất, chẳng lẽ lại trên trời?

Mộ Ca theo bản năng nhìn lên trời, thế nhưng vẫn như cũ không thấy cái gì cả.

Mộ Ca cảm giác mình bị chơi xỏ, con mắt trong suốt hiện lên một tia tức giận, thu hồi ánh mắt, hừ lạnh: "Giả thần giả quỷ."

"Ha ha..." Thanh âm mờ ảo giống như có ở khắp nơi, quanh quẩn bốn phía.

Mộ Ca âm thầm cảnh giác, dòng điện màu tím trong tay càng lớn hơn.

Phút chốc, Mộ Ca cảm thấy hai chân đang đứng trong nước có chút khác thường. Dòng suối chảy xuôi thế mà lại bắt đầu chảy ngược, đi qua bắp chân nàng có chút ngứa ngáy.

Mộ Ca cả kinh, loại hiện tượng đi ngược với tự nhiên này khiến nàng lui về lên bờ suối, hai mắt trừng lớn nhìn về phía dòng nước chảy ngược.

Dòng suối nhỏ này rộng không quá nửa trượng, sâu không đến hai thước. (*)

(*) 1 Trượng = 3,33m

1 Thước = 0,33m

Lúc này lại quỷ dị đảo lưu, tập trung hướng về trung tâm dòng suối.

Phun!

Đột nhiên suối nước bay thẳng lên trời, ngưng tụ thành vô số cột nước, như rắn nước trên không trung đan xen lẫn nhau.

Mộ Ca chấn động trừng lớn hai mắt, đôi môi hé mở, toàn thân như bị định trụ nhìn một màn trước mắt.

Nàng đã gặp qua Thủy hệ dị năng giả, hơn nữa dị năng chỉ có tác dụng trị liệu, mặc dù có năng lực công kích, cũng chỉ có thể phát ra một ít thủy tiễn hoặc thuần nước phòng ngự.

Một màn này khiến cho nàng nghĩ tới Thủy hệ dị năng giả siêu cường, nhưng trong lòng có một thanh âm nói cho nàng biết, sự thật khả năng không chỉ đơn giản như vậy.

Rất nhanh, dòng suối đã bị những con rắn nước có sinh mệnh kia rút sạch. Trước mắt Mộ Ca nguyên bản nước chảy róc rách, đã biến thành vùng đất khô cằn.

Nước suối bị hút trên không trung, lại dần dần lộ ra một chiếc ghế.

Dùng nước làm ghế?

Mộ Ca tựa hồ còn có thể thấy rõ trong ghế suối nước lưu động. Ánh sáng long lanh không chút tỳ vết, tinh xảo vô cùng. Uy áp vô hình từ trên ghế tỏa ra rơi vào Mộ Ca, ép tới xương cốt nàng "ken két" rung động.

Nàng vẫn chưa biết, uy áp này đã là rất thu liễm.

Cao thủ!

Mộ Ca con mắt hơi co lại, trầm nghĩ trong lòng.

Khi giọt nước cuối cùng được dung nhập vào ghế, toàn bộ xung quanh chiếc ghế đàn thú gào thét, chấn nhiếp vạn vật. Chiếc ghế toát ra tia sáng trắng đã trở thành nguồn sáng duy nhất ở đây.

Mộ Ca bị chấn động lui về phía sau một bước, khó tin nhìn lên chiếc ghế trong không trung.

Lấy vôi nước làm căn bản bện thành, dị thú không biết tên vây quanh giúp đỡ. Vạn thú nằm rạp xuống hướng chỗ ngồi, thành kính hèn mọn.

"Thật khí phách!"

Mộ Ca thì thào tự nói, con mắt trong suốt dấy lên ngọn lửa cực nóng.

"Có lẽ trùng sinh ở nơi dị giới này, cũng không phải là không thú vị". Lần đầu tiên Mộ Ca tìm được mục tiêu phấn đấu sau khi trùng sinh.

"Ta muốn trở nên mạnh mẽ! Sẽ có một ngày, ta có thể ngưng tụ ra chiếc ghế như vậy!"

Đột nhiên, bốn phía nổi lên gió mạnh, hết thảy đều hướng về chiếc ghế kia. Mộ Ca lấy tay ngăn lại trước mặt, tránh cho gió cát bay vào mắt, đôi mắt bị ép phải nheo lại vẫn như cũ nhìn vào chiếc ghế kia.

Tim đập, đột nhiên gia tốc.

Gió, đột nhiên ngừng.

Mộ Ca tròn mắt, nàng nhìn thấy gì? Gió! Gió không thể nhìn thấy, không thể chạm vào, giờ phút này xuất hiện trước mắt nàng, rõ ràng có thể thấy được.

Trên mặt ghế, vòng xoáy màu xanh nhạt không ngừng xoay, xen lẫn bốn phía xung quanh dung nhập rơi xuống như hoa rơi.

Mùi thơm lạ lùng dường như trở nên nồng đậm hơn, lại không khiến người cảm thấy chán ghét, như thấm vào nội tâm.

Mộ Ca không kịp khiếp sợ, gió lốc đã đột nhiên tàn đi.

Thời điểm làn gió tàn ra hết, trên ghế bỗng nhiên hơn một bóng dáng khuynh thế tao nhã.

Bạch y như tuyết, sạch sẽ hoàn mỹ. Đường viền màu tím trên cổ áo và tay áo, dùng kim tuyến thêu lên hoa văn thần bí mà tôn quý. Tóc dài đen nhánh không gió mà bay, dung nhập vào bầu trời đêm.

Dáng người cao ngất, mặc dù chỉ tùy ý ngồi đó, cũng khiến người cảm thấy hấn thật cao lớn.

Hấn xuất hiện trước mắt Mộ Ca, như thể đó là Hằng Tinh chói mắt. Nguồn sáng vạn vật, đều từ chính hấn tỏa ra. Lại như kim cương, trong suốt tìm không ra một tia tạp chất.

Mây kiếm nhập tán (*), mắt phượng gây nhẹ, sống mũi cao thẳng. Bờ môi cương nghị chứa ý cười, màu đỏ càng thêm mê người.

"Mạch thượng nhân như ngọc, công tử thế vô song" (*)

Không giải thích được, một câu từ kiếp trước bỗng hiện lên trong đầu Mộ Ca, khiến nàng vô thức gật đầu đồng ý.

(*) Mây kiếm nhập tán: chân mây hình kiếm, dài chạm tóc mai hai bên.

(*) Mạch thượng nhân như ngọc, công tử thế vô song: dùng để khen một người tuấn tú, khuôn mặt như mỹ ngọc, có một không hai.

Người trước mắt này, khiến cho người ta mất đi năng lực ngôn ngữ miêu tả. Một phút trước, nàng còn cảm thấy rất hài lòng với ngoại hình Mộ Khinh Ca, mà giờ phút này lại bị người trước mắt này đã kích cho không chút dư thừa.

Mộ Khinh Ca xấu sao?

Không!

Tuy rằng Mộ Khinh Ca tuổi còn nhỏ, nhưng không khó để nhìn ra hình dáng ngây ngô này sau này sẽ là một mỹ nhân tuyệt sắc. Nhưng, dù sao đó cũng là chuyện của vài năm sau, thế nào cũng so ra kém thị giác bị trùng kích trước mắt.

Mộ Ca không phải là người thích so sánh. Nhưng sau khi chứng kiến tướng mạo nam nhân, cũng không khỏi thờ dãi cảm thán một câu: Không có so sánh, liền không có thương hại.

"Tiểu gia hỏa, lần này có thể thấy ta rồi?" Đôi môi nam nhân khẽ mở, trên khóe miệng không giảm trái lại càng tăng thêm. Hấn không cảm thấy thế nào, lại âm thầm đem hai thù vạ bên người cả kinh không nhẹ.

Chủ tử của bọn hấn khi nào thì có hứng thú với tiểu tử Hạ giới? Đừng nói là Hạ giới, mà không ở nơi nào có bất kỳ ai có thể bước vào mắt chủ tử.

Hai người âm thầm trao đổi ánh mắt, cùng truyền lại một tin tức.

"Hạ giới không khí không tốt, khiến chủ tử bị bệnh."

"Ân, bệnh cũng không nhẹ."

"Huyền khí không nên tồn tại ở Lâm Xuyên, thể chất phế vật lại có được Lôi Linh Căn. Tiểu gia hỏa, ngươi thật thú vị!"

Mộ Ca trong lòng cả kinh, con mắt trong suốt hiện lên băng hàn sát ý. Người nam nhân này thể mà qua dăm ba câu, liền đem nàng lột sạch sẽ?!

"Lại có thể có sát ý như vậy. Haha, tiểu gia hỏa, thật chờ mong ngươi có thể đem đến cho ta kinh hi gì." Đó thực sự là sát khí, làm cho hai người đang oán thăm kia đề phòng, nhưng người trong cuộc lại như phát hiện ra món đồ chơi thú vị.

Trong nháy mắt, sát khí trên thân Mộ Ca biến mất, nhàn nhạt nhìn hắn một cái, quay người vút ra một câu: "Có việc, nói. Không có việc, rút."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Mộ công gia, Duệ Vương

Editor: Diệp Luru Nhiên

Sáng sớm, làn sương quấn quanh ngọn cỏ.

Mộ Ca nằm trên một mảnh cỏ lau, những cây lau sậy bị gãy xuống đất, im lặng lên án Mộ Ca khi dễ chúng.

Nàng đã sớm tỉnh lại, hai con mắt nhìn lên bầu trời xanh thẳm không bị ô nhiễm, còn có những đám mây nhẹ nhàng trôi qua. Cách đó không xa, dòng suối róc rách chảy, như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Nàng đến cùng là đã đến một nơi như thế nào?

Trong mắt Mộ Ca như có điều suy nghĩ.

Sau khi trùng sinh, nàng tìm được đường sống trong chỗ chết, lại miễn cưỡng giết địch, rồi bị giới tính làm cho hỗn loạn, ngay sau đó thì linh hồn nguyên chủ đột nhiên xuất hiện, sau cùng còn xuất hiện ra một nam nhân mạnh mẽ không thể tưởng nổi, hầu như đem lá bài tẩy của nàng hiểu đến rõ ràng.

Cho đến bây giờ, nàng mới có thời gian suy nghĩ một vài vấn đề.

Từ thông tin thu được hiện nay, rõ ràng là nàng đang đi tới một thế giới xa lạ.

Mà dị năng của nàng, ở chỗ này dường như cũng là một thứ tồn tại không tương.

Ngoài ra, cái thế giới này còn có hệ thống tu luyện, mà cỗ thân thể bị nàng đoạt xá này thì không thể tu luyện.

Còn có, mẫu thân trên danh nghĩa của nàng tựa hồ có lai lịch thần bí, thế mà lại lấy ra được huyền khí nghịch thiên như vậy. Nhưng, theo lời kể của Mộ Khinh Ca, nữ nhân này tựa hồ không cùng nàng sống một chỗ.

Cuối cùng, thân phận của nàng rất phức tạp. Trong mắt mọi người, nàng là một nam nhân. Hơn nữa còn là một đệ tử kiêu căng có gia thế hiển hách, còn có địch nhân.

Địch nhân.

Nghĩ đến điểm này, Mộ Ca nguy hiểm hít lại hai con ngươi.

Nàng cũng không quên đáp ứng Mộ Khinh Ca, hơn nữa, dù nàng có nguyện ý hay không, thì sau khi nàng tiếp thu thân thể của Mộ Khinh Ca, thì cũng liền tiếp thu người nhà và địch nhân của nàng.

"Tin tức chưa đủ. Tạm thời chỉ có thể biết như vậy. Xem ra phải tìm thời gian hảo hảo cùng Mộ Khinh Ca tâm sự rồi." Mộ Ca nhở ra ngọn cỏ lau ngâm trong miệng, đứng dậy.

"Còn có ba người cường đại ngày hôm qua." Mộ Ca hồi tưởng lại cảnh tượng đêm qua, trong lòng không khỏi trầm xuống.

Đêm qua, khi nàng nói ra câu "Đại nghịch bất đạo" kia, ngay lập tức liền cảm nhận hai đạo sát khí hướng tới người nàng. Phút chốc, có thể đem nàng chém thành từng mảnh.

Hơn nữa, loại cảm giác này khiến nàng căn bản không cách nào phản kháng, mặc dù nàng có được dị năng quen thuộc.

Cũng may, tại thời điểm nàng cảm thấy da mình sắp bị cắt, nam nhân tuần mỹ kia liền vung tay áo, đem hai đạo sát ý kinh khủng tản ra.

Cũng chính là thời khắc đó, nàng mới rõ ràng, còn có hai người khác ẩn trong bóng tối.

Nam nhân kia lúc rời đi, đối với nàng nói một câu.

Hắn nói, trước khi có năng lực tự vệ, tốt nhất đừng bại lộ ra Lôi hệ dị năng của mình. Còn có chính là, hắn có thể khiến nàng tu luyện.

Nửa câu đầu, làm trong lòng nàng có chút nghi hoặc.

Mà nửa câu sau, đối với nàng không khác gì dụ hoặc cực lớn đấy.

Nhưng, nàng vẫn cự tuyệt.

Bởi vì nàng chịu không được cái loại chết tiết kia, giống như tâm huyết dâng trào tùy ý nhặt được một con mèo nhỏ lang thang ven đường mang về nuôi dưỡng.

Cuối cùng, nam nhân kia mang theo thâm ý tươi cười rời đi. Từ đầu đến cuối, Mộ Ca không biết hắn đến cùng là người nào. Đương nhiên nàng cũng không có hứng thú chờ mong cùng hắn lần sau gặp mặt.

Bất quá, nếu có một ngày nàng có thể đem hắn hung hăng dẫm dưới chân cười nhạo. Nàng ngược lại rất thích ý cùng hắn gặp lại.

Trông mắt Mộ Ca xẹt qua ánh sáng xanh, siết chặt tay nặng nề nói: "Vì cái gì không thể sử dụng dị năng?" Cái này là thứ nàng dựa vào, hắn lại nói nàng nếu tùy ý sử dụng sẽ mang đến nguy hiểm?

Kế tiếp, nên như thế nào?

"Hướng Bắc đi, Lạc Đô Tàn quốc ở phương Bắc. Ta đi ra ngoài lâu ngày, gia gia hắn sẽ đi tìm ta. Tìm được gia gia, ngươi liền an toàn." Thanh âm đột ngột vang lên, đem Mộ Ca đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình hoảng sợ.

Ghé mắt nhìn lại, chứng kiến bóng người hơi mờ giữa ban ngày, Mộ Ca thần sắc cổ quái hỏi: "Ngươi không sợ ánh mặt trời?"

"Ta vì sao phải sợ?" Mộ Khinh Ca hiểu kỳ hỏi lại.

Được! Cái thế giới này đến quý cũng khác với địa cầu.

Mộ Ca khoe miệng co quắp, không có ý định tiếp tục đề tài này.

...

Mặt trời nhô lên cao, thời tiết sáng sủa.

Trên con đường thông đến Lạc Đô, một người một ngựa thần sắc mệt mỏi, không nhanh không chậm bước đi.

"Cánh đồng hoang vu này nằm ở phía tây nam, dọc theo đường này đi về hướng Bắc, nếu ngươi tăng tốc độ, ước chừng mười ngày có thể tới Lạc Đô." Hồn phách Mộ Khinh Ca nhẹ nhàng trên không trung, song song cùng nàng đi.

Trên đường đi, nàng giới thiệu tình huống của Lạc Đô cho Mộ Ca. Nhưng nhìn cái người có vẻ ngủ mà không phải ngủ kia, không biết nghe lọt được bao nhiêu.

"Ồn ào"

Thanh âm nhàn nhạt truyền đến, làm Mộ Khinh Ca sững sờ, hai đầu lông mày nháy mắt trầm xuống, không vui nói: "Ngươi nói cái gì?"

Mộ Ca liếc nhìn nàng, đáp phi sớ vắn (*) nói: "Ngươi một mực lơ lửng trước mắt ta, không sợ hồn phi phách tán?"

(*) Đáp phi sớ vắn: nói một đằng trả lời một nẻo.

"Ngươi!" Mộ Ca lời nói ác độc, làm cho Mộ Khinh Ca tức giận đến thân thể hơi mờ lung lay vài cái, tựa hồ tùy thời đều có thể tản ra: "Hừ, không mượn ngươi quan tâm." Nhịn xuống nộ khí, Mộ Khinh Ca hừ lạnh, hất mặt kiêu ngạo qua một bên.

Mộ Ca bĩu môi, tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần.

Đi một hồi, trên đường không thấy nửa bóng người xuất hiện.

Ngay tại thời điểm Mộ Ca sắp ngủ luôn, thì xa xa ánh mắt, cát vàng tung bay xen lẫn vỏ ngựa hỗn loạn.

Chậm rãi mở mắt, Mộ Ca bình tĩnh nhìn gió bão phía xa.

"Có quân đội! Là Mộ Tự Kỳ!" Không biết lúc nào đang phiêu lãng trên không trung, Mộ Khinh Ca đột nhiên kích động.

Mộ Ca ngẩng đầu nhìn nàng, hỏi: "Người không tránh à?" Mộ Tự Kỳ trong miệng Mộ Khinh Ca, khiến nàng biết được người đến là người phương nào.

Ai ngờ, Mộ Khinh Ca lại đột nhiên ảm đạm, từ không trung chậm rãi hạ xuống, đứng bên người Mộ Ca: "Trừ người ra, những người khác không nhìn thấy ta."

"..." Mộ Ca ngược lại là lần đầu tiên nghe nàng nói như vậy.

Đột nhiên, biểu tình Mộ Khinh Ca âm u hướng phương xa bóng người dần dần rõ ràng, thì thào: "Hắn thế mà cũng tới!" Cảm xúc phức tạp kia, khiến Mộ Ca ghé mắt nhìn.

Thế nhưng nàng (Mộ Khinh Ca) không tiếp tục nói tiếp, nghiêm túc nhìn Mộ Ca nói: "Nhớ kỹ, từ giờ trở đi người chính là Mộ Khinh Ca. Mộ phủ tiểu tước gia."

Tiểu tước gia sao?

Mộ Ca đưa tay sờ lên bông tai màu tím bên tai trái.

Bông tai này dường như đã được chữa trị hoàn toàn. Sáng tinh dậy, nàng liền phát hiện mình biến thành thiếu niên dung mạo tuyệt mỹ tuấn tú. Tuy khí lực đơn bạc, nhưng không tổn hại khí khái hào hùng. Duy nhất khác với Mộ Khinh Ca kia, chính là hai đầu lông mày tối tăm phiến muộn đã được quét sạch, chỉ còn lưu lại nước chảy mây trôi nhàn nhạt.

"Ca nhi."

Thanh âm mặt đất chấn động vang lên, Mộ Ca chưa kịp làm ra phản ứng, đã bị ôm vào một cái ôm rộng lớn và ấm áp.

Thật nhanh!

Mộ Ca bị chôn trong lồng ngực rộng lớn, đối với người tới cường hãn mà cả kinh, lập tức cau mày. Vừa rồi nàng dường như thấy một ánh sáng xanh đậm lướt qua trước mắt, tiếp theo bản thân liền lọt vào trong lồng ngực này.

"Ca nhi, người ngựa da có phải không? Dám sau lưng ta chạy tới chiến trường Lạc Nhật." Thanh âm già nua lại trung khí mười phần từ trên đầu Mộ Ca truyền đến, một giây sau nàng đã bị đẩy ra khỏi cái ôm áp.

Mà lúc này, nàng chẳng biết lúc nào đã từ trên lưng ngựa đứng trên mặt đất.

Mặc dù người tới giọng nói tràn ngập trách cứ, nhưng nàng lại có thể cảm nhận được tầm mắt nóng bỏng bao hàm quan tâm cùng khản trương.

"Gia gia..." Bên tai, vang lên tiếng thì thầm ghen ngào của Mộ Khinh Ca.

Mộ Ca ngược mắt nhìn về phía người đang nắm chặt tay nàng, cơ hồ sợ nàng lại mất tích lần nữa.

Hai bên tóc mai như sương, ngũ quan cương nghị tràn đầy mùi vị thiết huyết. Mặc dù đã đến tuổi, nhưng vẫn như cũ uy phong凛凛, làm cho người khác sinh ra kính sợ.

"Gia gia." Cơ hồ theo bản năng, xưng hô cũng đã ra khỏi miệng.

"Ài" Thanh âm Mộ Hùng trầm muộn ứng tiếng.

Nhưng Mộ Ca lại nghe ra trong lời nói run rẩy, còn có trong mắt hấn cố kìm nén uất át.

Có thể làm cho một lão tướng sa trường lão lệ doanh tròng, sợ là chỉ có mỗi đứa cháu trai bảo bối duy nhất này của hắn.

"Lão công gia, xem ra Ca nhi là cát nhân thiên tướng (*), bình an trở về rồi." Đột nhiên, một giọng nói cao quý lạnh nhạt nói chen vào.

(*) Cát nhân thiên tướng: Người có tâm lòng tốt được trời cao che chở, phù hộ.

Thân thể Mộ Hùng chấn động, sắc mặt cực kém quay đầu nhìn đám quý công tử phía sau.

Ánh mắt Mộ Ca nhìn qua đầu vai gia gia, vừa liếc nhìn đã thấy được người vừa mới phát ra câu nói kia. Bởi vì tướng mạo cùng khí độ của người nọ, đều quá mức nổi bật.

Mãng bào đen tuyền, làm cho người hấn trắng tấp như thanh kiếm. Ngũ quan lạnh lùng hờ hững, nhưng hết lần này đến lần khác khiến người muốn thân cận. Như thế, chỉ cần một cái liếc nhìn của hắn, đã là một chuyện rất hạnh phúc.

Bên trong mây kiếm, chứa đựng sự ngạo mạn bẩm sinh. Ngay cả khi đứng trong đám người, cũng vẫn như cũ chói mắt, không thể bỏ qua.

"Hắn là Duệ Vương, Tần Cẩm Hạo." Thanh âm Mộ Khinh Ca tức thời bay vào trong tai Mộ Ca.

Người sau không để lại dấu vết liếc nhìn người trước. Dù Mộ Khinh Ca đã cố hết sức che giấu, nhưng nàng vẫn nhận ra trong giọng điệu này chứa đựng tâm tình phức tạp.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Trừng phạt quật roi

Editor: Diệp Lư Nhiên

Mộ Hùng mang binh ra khỏi đế đô, chính là để tìm về Mộ Khinh Ca, đích tôn của Mộ gia.

Sau khi tìm được, ông liền sai người hạ trại nghỉ ngơi. Coi như khiến đám binh lính suốt đêm tập kích nghỉ ngơi thật tốt.

Mà lúc này, Mộ Ca cũng mới từ trong miệng Mộ Khinh Ca biết được, nơi chiến trường mà nàng trùng sinh tới, là phe nào chiến phe nào.

Hoang nguyên (*) Lạc Nhật, phía tây Tần Quốc.

(*) Hoang nguyên: cánh đồng hoang vu.

Nhưng nó không thuộc về Tần quốc, bởi vì ngoại trừ Tần quốc còn có hai quốc gia khác. Một là Đồ quốc phía tây Tần quốc, một là Ngu quốc phía nam Tần quốc. Đây là vùng đất chung của ba quốc gia.

Lần này, cùng Tần quốc giao chiến chính là Đồ quốc.

Đồ quốc hiếu chiến, hơn nữa lại nằm ở phía tây đại lục Lâm Xuyên, vật tư thiếu thốn. Vì vậy hằng năm sẽ luôn nổi lên mấy cuộc chiến tranh với Tần quốc, lâu dài, quan hệ của Tần quốc và Đồ quốc luôn không hài hòa.

Mà mỗi lần nguyên nhân khai chiến...

Kỳ thật, như Mộ Khinh Ca một thiếu gia ăn chơi, như thế nào sẽ đi quan tâm âm mưu tính toán phía sau cuộc chiến tranh kia, có mục đích gì?

Nàng xuất hiện ở chiến trường, bất quá là vì một câu nói của một người bên người Tần Cẩm Hạo: "Bên người Duệ Vương không có người vô dụng." Thêm những kẻ khác phụ họa chế nhạo Vĩnh Ninh công không người kế tục, nàng liền máu nóng đỏ lên đầu dẫn theo năm trăm thân vệ lên chiến trường.

Người Mộ gia chỉ cần là trực hệ, đều sẽ nằm trong đội thân vệ.

Điều duy nhất mà thân vệ cần phục tùng chính là chủ tử của bọn hắn. Như thân vệ của Mộ Khinh Ca, tuyệt đối sẽ không lớt qua nàng đi nghe theo mệnh lệnh của Mộ Hùng.

Sự phục tùng đó đã dẫn đến toàn quân bị diệt.

Nếu ở trong lúc Mộ Khinh Ca xúc động, bọn hắn có một người nào ngăn lại, hoặc có người đi tìm Mộ Hùng, hết thảy đều sẽ không phát sinh. Đương nhiên, Mộ Ca sẽ không thể mượn xác hoàn hồn.

Đây hết thảy, đều là lựa chọn của Mộ Khinh Ca. Coi như muốn tính sổ, cũng không thể tìm thân vệ bọn hắn, mà phải tìm người giật dây kia.

Mộ Ca hoài nghi kẻ xúi giục này, Tần Cẩm Hạo là nhân vật máu chốt rồi cuộc là biết rõ cái gì?

Nhìn Mộ Khinh Ca dùng ánh mắt kia nhìn về phía Tần Cẩm Hạo, dường như tưởng rằng có thể giấu được nàng.

"Người thích hắn?" Trong lều vải, Mộ Ca ngồi khoanh chân trên đệm đột nhiên nhìn về phía Mộ Khinh Ca bật ra một câu.

"Cái gì?!" Đột nhiên Mộ Khinh Ca lóe lên trốn tránh.

Mộ Hùng vội vàng an bài hạ trại, tự mình tuần tra đã là một thói quen của ông trên chiến trường. Vậy nên, giờ này trong lều, chỉ có Mộ Ca một người nghỉ ngơi.

Mộ Ca híp hai mắt, thân thể nghiêng về phía trước, tới gần hờn phách Mộ Khinh Ca: "Ngươi dùng thân nam tử, yêu một hoàng tử, sợ là cũng không dễ dàng đi?"

Thân thể Mộ Khinh Ca khựng lại, khuôn mặt vốn mờ, nhưng vẫn bị Mộ Ca nhìn ra vài phần trắng bệch.

Mộ Ca lười biếng ngồi lại, dùng giọng nói nguy hiểm: "Hiện tại, ta mới là ngươi. Nếu không muốn Mộ Khinh Ca lần nữa mất tích, ngươi tốt nhất đem mọi chuyện nói ra cho ta."

Mộ Khinh Ca bĩu môi một cái, thân nhiên nói: "Ta vốn không có ý định giấu giếm ngươi."

"Nói." Mộ Ca ngược mắt.

...

Sau nửa nén hương, trong lều vài yên tĩnh.

"Hoàn khổ, thô bạo, tàn nhẫn, dễ giận, kiêu căng, còn có... Đồng tính? Tốt, rất tốt." Mộ Ca nghiêng răng, sắc mặt âm trầm khó coi.

Nàng đến cùng là nhập vào một kẻ thế nào?

Lúc trước, nàng bắt quả cho rằng Mộ Khinh Ca bởi vì nguyên nhân thân phận, mà không thể không biểu hiện ra tính tình quái đản. Lại không nghĩ, nàng lưu lại cho mình một thanh danh "tốt" như thế.

Những thứ khác thì cũng thôi, nhưng còn cái danh đồng tính... Cái nòi đen này công lên thật sự là...

Tần Cẩm Hạo kia nhìn qua chính là người có tâm cơ thâm trầm, thân là hoàng tử, chỉ đơn thuần đến đây không làm gì?

Nếu như tiểu tước gia Mộ gia ái mộ Duệ Vương điện hạ, thế nhân đều biết, người này sao còn cố ý muốn thân cận? Dựa theo lời nói của Mộ Khinh Ca, đều là Tần Cẩm Hạo kia thường xuyên chủ động đấy.

"Ta là thân thể phế vật, trời sinh không cách nào tu luyện. Nếu ta không ngang ngược cản trở, chỉ sợ Mộ phủ đã sớm sớm người người dễ nạt." Mộ Khinh Ca biện giải cho mình.

Thế nhưng, những lời này lại đổi lấy một tiếng cười nhạo của Mộ Ca: "Ngươi bắt quả là có gia gia ngươi. Nếu có một ngày lão bất tử không có ở đây, ngươi nghĩ mình còn có thể ngang ngược cản trở, giúp ngươi bảo trụ uy danh của Vĩnh Ninh công phủ?"

"Ta biết rõ." Ai ngờ, Mộ Khinh Ca cũng không thẹn quá hóa giận, ngược lại buông xuống mi mắt: "Vị vậy, ta..."

Đồng! Đồng! Đồng!

Tiếng trống đột ngột cắt đứt lời nói chưa kịp nói hết của Mộ Khinh Ca.

"Xảy ra chuyện gì vậy?" Mộ Ca nhìn bên ngoài lều tiếng trống truyền tới, nhíu mày hỏi.

Mộ Khinh Ca cắn môi nói: "Là tiếng trống triệu tập quân. Là gia gia hạ lệnh."

Lời còn chưa dứt, Mộ Ca đã thấy lều vải bị người bên ngoài mở ra, hai binh sĩ mặc áo giáp thân sắc căng thẳng xuất hiện trước mắt nàng.

Đuôi lông mày lần nữa nhướng lên, Mộ Ca không mở miệng.

"Tiểu tước gia, lão tướng quân cho mời." Hai người cùng đồng thanh cất giọng.

Trong quân doanh, họ vẫn quen gọi Mộ Hùng là tướng quân.

Mộ Ca liếm bờ môi, nhảy lên. Tiện tay vuốt xuống nếp nhăn ở tay áo, dáng người cao ngất bước ra khỏi lều.

Tốc độ nhàn nhã, ngẩng đầu ưỡn ngực. Tựa hồ phía trước cho dù là núi đao biển lửa, cũng không khiến nàng nhíu mày một chút.

Hai binh sĩ phụng mệnh đến liếc nhau, trong mắt đều có chút kinh ngạc. Người trước mắt này dường như cùng tiểu tước gia trong trí nhớ họ không giống nhau.

Hắn thế mà lại không khiến trách bọn hắn?

Tự động tự giác ra ngoài?

Hai binh sĩ trong lòng bị phần nói: "Tiểu tước gia, ngươi không phải là nên chỉ vào mũi chúng ta chửi mắng một trận, sau đó đập hai chân để chúng ta quý xuống trước mặt ngươi bồi tội, sau đó mới miễn cưỡng đi giá sao? Ngươi thống khoái rồi đi, không phù hợp a!"

Đáng tiếc, Mộ Ca không nghe được tiếng lòng của hai người này. Men theo tiếng trống, nàng suy nghĩ Mộ Hùng đang chuẩn bị làm gì.

Từng bước đi tới, ánh mắt Mộ Ca càng ngày càng sáng.

Bất quá không đến một canh giờ, nguyên bản vùng đất hoang vu, thế mà lại đột ngột từ dưới đất mọc lên một tòa quân doanh ngay ngắn trật tự. Vệ binh tuần tra, vị trí trạm gác mình ám đầy đủ cho tất cả chức vụ binh sĩ. Bởi vậy có thể thấy được, bốn sự mang binh của Mộ Hùng cũng không phải là để cho có.

Trống trận đặt ở trên vùng đất trống bên ngoài trường, Mộ Hùng ngồi ngay ngắn ở chủ vị, bên phải là Duệ Vương Tần Cẩn Hạo một thân măng bào. Tướng sĩ theo quân tức thì chia làm hai bên.

Không chỉ như thế, binh sĩ không có cấp bậc cũng xếp thành hàng thành trận, như đao thép đứng đấy, không phát ra chút thanh âm.

Ánh mắt Mộ Ca quét qua, rơi vào đài cao đối diện Mộ Hùng.

Nói là đài cao, bất quá chỉ cách mặt đất khoảng ba thước.

Nhưng trên đài cao lại dựng thẳng hai cây cột, trên cột mỗi bên gắn lấy một thiết hoàn (*). Còn có một người thân trên cơ bắp chặt chẽ như ngon đồi. Hắn đứng đó, trên tay cầm cây roi dài to bằng cổ tay đứa nhỏ, thần sắc lạnh lùng.

(*) Thiết hoàn: còng sắt.

Lông mày Mộ Ca nhảy dựng, một loại dự cảm không lành xồng lên não.

"Mộ Khinh Ca, còn không quỳ xuống!" Mộ Hùng đột nhiên hét to, khiến Mộ Ca nhìn lại.

"Vì sao?" Khuôn mặt tuyệt mỹ của Mộ Ca không hề sợ hãi, bình tĩnh nhìn Mộ Hùng, dáng người cao gầy đứng thẳng, không kiêu ngạo không siểm nịnh.

Mộ Hùng trừng lên mắt hổ, đối với biểu hiện của tôn nhi xẹt qua một tia thương thức: "Hừ! Người tự tiện rời khỏi Lạc Đô, đi vào chiến trường, liên lụy đến năm trăm thân vệ vô tội phải chết, chẳng lẽ lại không biết sai?"

Mộ Hùng yêu binh như con, binh lính dưới tay ông từng người ông đều coi như con cháu của mình. Ông muốn trách phạt Mộ Khinh Ca, không phải là vì diễn trò. Mà là Mộ Khinh Ca nhất định phải cho ra một cái công đạo, phải cho những tướng sĩ chết đi kia một cái công bằng. Trọng yếu chính là, ông muốn Mộ Khinh Ca hiểu được, cái giá của sự tùy hứng.

Trong lời nói xen lẫn nội kinh, khiến Mộ Ca bị chấn động đến máu huyết cuộn cuộn.

Nhưng mà, nàng lại không có chút sinh khí, càng không phản đối.

Nàng trầm mặc.

Ngồi bên phải Mộ Hùng, Tần Cẩn Hạo lên tiếng: "Lão công gia, năm trăm tướng sĩ mất mạng tại hoang nguyên Lạc Nhật kia, Ca nhi nhất định khổ sở. Hôm nay hấn vừa mới trải qua đại nạn, kính xin lão công gia nhẹ tay xử lý."

Nói xong, hấn nhìn về phía Mộ Khinh Ca. Thế nhưng ngoài dự liệu không nhìn thấy ánh mắt ái mộ cảm kích kia.

Tần Cẩn Hạo sửng sốt, cô nén cảm giác chán ghét trong lòng. Tựa trên tay vịn khẽ xoa ngón tay, tựa hồ như có vật gì đó thoát khỏi tầm khống chế của hấn.

Mộ Hùng liếc nhìn Tần Cẩn Hạo, rồi lại nhìn Mộ Khinh Ca, nói: "Mộ Khinh Ca, người hiểu được chuyện này có thể bỏ qua sao?" Trong lời nói của ông cất giấu khản trương, tựa hồ sợ hãi tôn nhi trả lời làm mình thất vọng, làm cho chúng tướng sĩ thất vọng đau khổ.

Đích tôn Mộ gia có thể chất phế vật không quan hệ, chỉ cần hấn có thể làm cho chúng tướng sĩ tâm phục, cho dù ngày nào đó ông chết đi, hấn còn có thể tự bảo vệ mình. Thế nhưng là...

"Gia gia chuẩn bị trách phạt như thế nào?" Mộ Ca lạnh nhạt hỏi lại. Đối với lời cầu xin của Tần Cẩn Hạo, tựa hồ căn bản không nghe thấy.

"Hình phạt trăm roi." Mộ Hùng đáp.

Câu trả lời này dẫn đến chúng tướng sĩ ghé mắt. Tựa hồ đang suy đoán thân thể nhỏ của Mộ Khinh Ca có thể chịu đựng được trừng phạt quật roi một trăm lần hay không.

Mộ Ca mím môi, không nói một lời xoay người, bước về phía đài cao.

Mọi người im lặng, ngay cả Tần Cẩn Hạo đang tính toán trong lòng đều động tác kìm nén của nàng.

Mộ Ca đi lên đài cao, cũng không đứng giữa hai cây cột mà là xoay người đối mặt với tất cả tướng sĩ chấp tay, nhàn nhạt nói với người thi hành: "Lão tướng quân phạt ta một trăm, ta lại thêm một trăm, để an ủi năm trăm anh linh! Đánh!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Xe kéo Long Báo Vương, Tiểu Ca nhi đến!

Editor: Diệp Lư Nhiên

Hai trăm roi, cho dù là cao thủ lục cảnh, cũng sẽ sống dở chết dở.

Mộ Khinh Ca là ai? Một phế vật mà thôi. Đừng nói là lục cảnh, ngay cả xích cảnh thấp nhất cũng không phải, lại dám phát ngôn bừa bãi muốn thừa nhận hai trăm roi?

Hắn điên rồi sao?

Hay muốn lấy tiền làm lùi, khiến lão tướng quân không đành lòng?

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều nhao nhao suy đoán dụng ý của Mộ Ca.

Những ánh mắt nhìn về phía trên đài cao, có khinh miệt, có giễu cợt, có nghi hoặc, còn có thờ ơ.

Ngay cả Mộ Hùng cũng thần sắc khó dò, tựa hồ đang suy nghĩ có nên ngăn cản Mộ Khinh Ca điên cuồng hay không.

Ánh mắt Tần Cẩm Hạo đen tối, thấy không rõ lúc này hắn suy nghĩ cái gì. Điều hắn biết cũng không phải thế này.

"Đánh!" Thời gian dài không thấy xuống roi, Mộ Ca không vui nhìn về phía người thi hành.

Người sau bị ánh mắt lạnh lẽo ác liệt của nàng quét qua, trong lòng không hề sinh nửa ý phản kháng, trong tay cầm roi dài giờ lên cao, hướng phần lưng của Mộ Ca hung hăng vung xuống.

Ba -!

"A..."

Thanh âm của cây roi vang lên, Mộ Ca cắn chặt răng che lấp đi tiếng rên rỉ.

Sau khi một roi này roi xuống, quần áo mới thay của Mộ Ca lập tức bị xé rách, huyết dịch thấm ra.

Bốn phía, hoàn toàn yên tĩnh.

Tất cả ánh mắt đều biến thành khiếp sợ.

Mộ Hùng nhăn lại lông mày bỗng thả lỏng, bàn tay đang siết chặt cũng buông ra. Chỉ là trong ánh mắt mơ hồ lo lắng, chú ý mật thiết đến tình huống Mộ Ca.

Sợ hắn chịu không nổi.

Tần Cẩm Hạo kinh ngạc khẽ cau mày, bộ dạng bướng bỉnh của Mộ Khinh Ca khiến hắn chán ghét. Điều này làm hắn nhớ tới nàng đối với hắn dây dưa, mặc dù đây là kết quả do hắn tận lực dẫn dắt.

Trên đài cao, sau khi người thi hình vung xuống một roi kia, cũng liền dừng sờ, tựa hồ không hiểu tại sao mình lại vung roi xuống.

"Dừng sờ cái gì, tiếp tục đánh!" Đột nhiên dừng lại, khiến Mộ Ca nhú mày.

Muốn vượt qua được loại hình pháp này, nhất định phải làm liền một mạch. Nếu dừng giữa chừng, chỉ sợ không thể tiếp được. Đây chính là cuộc chiến ý chí.

Người thi hình nhìn lên người ngồi ở chủ vị Mộ Hùng, người sau sau khi xem xét khẽ gật đầu, hắn mới cắn răng lần nữa vung roi lên.

Ba -!

Ba Ba -!

Ba --!

Một roi lại một roi, mỗi một roi đều quất vào da thịt, không một chút làm giả.

Rất nhanh, trên lưng Mộ Ca đã huyết nhục mơ hồ. Máu đỏ chường mắt thuận theo y phục chảy xuống, còn mang theo vụn thịt roi xuống bên chân nàng. Thế nhưng, từ đầu đến cuối, Mộ Ca đều không hừ qua một tiếng, cũng không cầu xin.

Dáng người cao thẳng vẫn đứng như một thanh kiếm đang được mài sắc, được ma luyện.

Toàn bộ trong quân doanh, chỉ quanh quẩn âm thanh quất roi.

Mộ Hùng hai tay một lần nữa nắm chặt, nháy cũng không nháy mắt nhìn chăm chăm vào bóng dáng gầy gò kia, móng tay đã đâm sâu vào trong thịt.

"Chín mươi... Chín tám... Một trăm... Một trăm một... Một trăm ba.. "

Không biết bắt đầu từ khi nào, tất cả các tướng sĩ trong lòng đều yên lặng đếm lần lượt số roi quất xuống Mộ Ca. Thiếu niên mà bọn hắn xem thường kia, thiếu gia ăn chơi hại chết năm trăm huynh đệ của bọn hắn kia, một phế vật không thể tu luyện, mà lúc này hai chân vẫn như đúc đứng thẳng trên đài cao, thừa nhận hết thảy mọi thứ mà người bình thường không thể.

Nàng nói, thêm một trăm roi, là để an ủi linh hồn năm trăm tướng sĩ.

Nàng đang dùng máu thịt của mình, để tiễn đưa họ.

Im lặng dùng hành động, đối với các tướng sĩ thừa nhận sai lầm của mình.

Tần Cảnh Hạo trong con mắt ánh lên khó hiểu, rồi lại khó nén vẻ khiếp sợ. Nhìn bộ dáng trên đài cao kia, hắn tựa hồ cảm giác mình nghĩ sai cái gì.

"Huyết mạch Mộ gia, thủy chung vẫn là huyết mạch Mộ gia sao? Ngay đến cả một phế vật, cũng có thể ngưng tụ quân tâm." Bàn tay trong tay áo siết chặt, thanh âm khớp xương cũng không khiến bất luận kẻ nào chú ý.

"Một trăm năm mươi chín... Một trăm sáu mươi tám..." Đếm thầm, đã biến thành phép tính rõ ràng.

Thanh âm chính tề đếm, như thể đang cổ vũ Mộ Ca.

Mộ Hùng nhếch đôi môi, nhìn đứa nhỏ trên đài cao, vừa vui mừng vừa đau lòng. Trong tay lặng lẽ nắm một quả đan dược cao cấp bổ cứu lưu thông khí huyết. Đan dược này có thể khởi từ hồi sinh, ông cũng chính là do cơ duyên xảo hợp mới có được một quả. Chỉ cần đợi đến hình phạt quất roi hoàn thành, lập tức cho Mộ Khinh Ca ăn vào, bảo trụ tính mạng của hắn.

"Một trăm chín mươi chín! Hai trăm!"

Roi roi xuống. Cây roi to bằng nắm tay đứa nhỏ ở lần cuối cùng đã đứt thành hai đoạn.

"Tiểu tước gia!" Người thi hình sắc mặt đại biến, quỳ một chân xuống đất, ngửa đầu nhìn lên người vẫn như cũ đứng thẳng Mộ Ca.

"Đã xong?" Mộ Ca nâng cằm nhìn lên trời, thanh âm nhẹ nhàng. Dường như cái người chịu hình phạt kia không phải là nàng.

"Tiểu tước gia, hai trăm roi, một roi không thiếu!"

Thanh âm đồng thanh cùng lúc trả lời nàng.

Mộ Ca chỉ cảm thấy trước mắt một mảnh người đồng ngệt đồng thời thấp đi vài phần. Phần lưng kịch liệt đau nhức đã lan tràn đến toàn thân, khiến nàng chết lặng.

Một roi không thiếu.

Đáp án này, khiến Mộ Ca giờ lên khoe miệng lạnh nhạt cười khê. Trước mắt một màu đen, bắt đầu lùi lại.

"Tiểu tước gia!" Các tướng lĩnh đang quỳ xuống nhìn thấy thân thể Mộ Ca khê đảo, trong lòng hoảng hốt, hầu như đều đứng dậy muốn lao tới đài cao.

Nhưng có người so với bọn hắn nhanh hơn.

Ánh sáng màu lam lóe lên, Mộ Hùng đã đứng trên đài cao tiếp được thân thể Mộ Ca, không chút do dự đem đan dược trong tay đút vào miệng nàng, dùng nội lực vì nàng hóa dược.

"Lão tướng quân, xin cho tiểu tử được trở thành thân vệ của tiểu tước gia!"

"Lão tướng quân, còn có ta!"

"Còn có ta!"

Thanh âm đồng loạt hô lên, làm cho Tần Cẩm Hạo chậm rãi đứng dậy, hần nhìn phía hai người già trẻ Mộ gia được các tướng sĩ Đại Tần vây vào giữa, trong mắt có chút ghen ghét, khuôn mặt lạnh lùng âm tình bất định:

"Mộ gia, Mộ gia..., Mộ Hùng..., Mộ Khinh Ca..."

"Được rồi! Về chuyện thân vệ, chờ sau khi thương thế Ca nhi lành lại rồi tính sau, tất cả giải tán đi." Tôn nhi có thể làm cho bọn tướng sĩ ngang bướng này phục tùng, khiến cho Mộ Hùng vui vẻ. Nhưng giờ phút này ông càng quan tâm thương thế Ca nhi hơn.

Rống --! Ngang --!

Trên bầu trời đột nhiên truyền đến tiếng rống của dị thú, làm cắt đứt nhiệt tình của các tướng sĩ.

Mọi người nhao nhao nhìn về phía chân trời, ngay cả Mộ Hùng và Tần Cẩm Hạo cũng không ngoại lệ. Mộ Khinh Ca được Mộ Hùng bảo vệ trong ngực, cũng không biết là do tác dụng của dược lực hay là do bị tiếng rống truyền đến mà mở hai mắt ra, suy yếu cùng mọi người một chỗ nhìn về phía ánh nắng trên bầu trời.

"Cái đó là..."

Trên bầu trời, xuất hiện mấy cái chấm đen từ xa tới gần, tựa hồ phá không mà đến.

"Là Tật Phong Long Báo!" Mộ Hùng con mắt hơi trầm xuống.

Đang khi nói chuyện, cái điểm đen kia lại gần thêm vài phần, cũng làm cho mọi người dưới đất thấy được rõ ràng.

Tật Phong Long Báo!

Ánh mắt Mộ Ca có chút mơ hồ, nhìn mãnh thú quái dị chín đầu kia, huyền huyền kéo một chiếc xe kéo hoa lệ.

Mãnh thú đầu rồng, thân báo. Toàn thân màu xanh, mơ hồ có thể thấy được đồ đằng màu vàng, thần bí mà cao quý. Trên lưng còn mọc ra vài chiếc cánh mỏng như cánh ve, vỗ xuống mang theo vô số gió xoáy. Móng vuốt sắc bén đập mây mà đến, luồng khí lưu không động, bước một bước, chính là ra ngoài trọng.

Đuôi báo dữ tợn, tùy ý phát qua có thể thấy được vết nứt không gian, cơ bắp sôi sục tràn đầy lực lượng thô bạo.

So với con báo rồng, xe kéo kia lại càng khó xuất hiện. Toàn thân màu đen ánh kim, đồng dạng có đầu thú dữ tợn dùng làm trang trí, màn che màu đen đem bên trong xe kéo ngăn chừa, khó nhìn thấy.

"Là Lục Dực Tật Phong Long Báo, có thể sử dụng Lục Dực Tật Phong Long Báo kéo xe kéo, toàn bộ Lâm Xuyên đại lục chỉ có một người." Tần Cẩm Hạo mang theo thân vệ riêng, đã đứng ở chỗ đất trống trong quân doanh, cùng mọi người nhìn lên bầu trời vị khách không mời mà đến. Trong mắt hần tràn đầy kích động cuồng nhiệt, còn có ẩn sâu thêm muốn "Nếu có một ngày hần có thể ngồi trên xe kéo vương đó..."

"Thánh Nguyên đế quốc Thánh Vương bệ hạ."

Thánh Nguyên đế quốc? Thánh Vương?

Từng từ ngữ, đối với Mộ Ca rất lạ lẫm đấy. Trong lúc nàng nghi hoặc, người xung quanh nàng, tính cả Mộ Hùng và Tần Cẩm Hạo đều quỳ một gối xuống, tôn thờ hướng lên vị khách trên bầu trời.

"Cung nghênh Thánh Vương bệ hạ thánh giá!"

Mộ Ca suy yếu dựa vào người Mộ Hùng, mặc dù không muốn yếu đuối, nhưng là không có cách nào.

Tật Phong Long Báo dừng lại ở quân doanh, trên không trung bao quát nhìn toàn bộ người dưới mặt đất.

Bên trong xe kéo, đột nhiên truyền đến thanh âm khiến Mộ Ca nổi da gà: "Tiểu Ca Nhi, đến."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Tổ tôn nói chuyện trong đêm

Editor: Diệp Lưu Nhiên

Đêm khuya, bên trong quân trường. Mộ Hùng cùng Mộ Ca ngơ ngác nhìn ta, ta nhìn ngơ ngác.

Sau hồi lâu, Mộ Hùng mới ho nhẹ một tiếng cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Ca nhi, ngơ ngác cùng Thánh Vương bệ hạ nhận thức?"

Có quỷ mới cùng hần cái kẻ chuyên nhìn lên kia nhận thức!

Trong lòng Mộ Ca kịch liệt kháng nghị, nhưng không hề biểu lộ bất kỳ cái gì. Nàng không có quên sự nhiệt tình trên khuôn mặt của gia gia khi người kia xuất hiện.

"Không biết." Mộ Ca nhàn nhạt trả lời.

"Không biết?" Mộ Hùng vẻ mặt không tin. "Nếu không phải nhận thức, sao ngài sẽ biết tên người? Lại còn cho người ăn đan dược cực phẩm giúp người lập tức sinh khí dồi dào?"

Mộ Ca yên lặng.

Nàng làm sao biết tên kia phát thần kinh gì? Trước mặt mọi người, thế mà dùng xưng hô buồn nôn như vậy gọi nàng. Sau đó dưới ánh mắt của tất cả mọi người, từ trong xe kéo bắn ra một hạt đan dược hiện lên ánh sáng tím, rơi vào trong miệng nàng.

Đan dược vào miệng lập tức hòa tan, khiến cho nàng muốn ói cũng không phun được. Ngay sau đó, thương thế của nàng liền bắt đầu biến hóa kinh người, những vết thương ghê người kia, dùng mắt thường có thể thấy được tốc độ khôi phục như ban đầu.

Đang lúc nàng kinh ngạc, một câu nói mập mờ khiến người chết không ngớt, không sợ hãi ném ra.

"Chiếu cố bản thân cho tốt, nếu lại bị thương, ta sẽ đau lòng."

Đau lòng, đau lòng con em người! Ta với người rất quen thuộc sao?

Cuối cùng, lại giống như tò vò ăn thịt người đối với những người khác nói: "Ngẫu nhiên đi ngang qua Tần quốc, thấy phong cảnh hữu tình, liền lưu lại một thời gian. Nghe nói mẫu đơn ở Lạc Đô không tệ, ngày khác sẽ đến Mộ phủ làm khách."

Sau đó, liền đạp mây bồng bênh rời đi.

Từ đầu đến cuối, cái người khuynh thế tao nhã kia cũng không hề bại lộ trước mặt mọi người.

"Thánh Vương bệ hạ nói sẽ tới Mộ phủ, cũng không biết là thật hay giả." Mộ Hùng như có điều suy nghĩ lầm bầm.

Mộ Ca khước miệng co lại, nàng ngược lại cảm thấy, tên kia trước khi đi vứt lại những lời này hẳn là nói cho Tần Cảnh Hạo nghe. Địa vị Mộ gia tại Tần quốc, Mộ Khinh Ca đã nói với nàng không ít. Lần này gặp Mộ Hùng, cùng biểu hiện của Duệ Vương, cũng làm nàng đoán ra được vài phần.

Nàng cảm giác tên kia tựa hồ cũng biết địa vị vi diệu của Mộ gia tại Tần quốc, mới có ý nói như vậy, làm cho hoàng thất Tần quốc sinh ra kiêng kỵ.

Thế nhưng, hần tại sao phải làm như vậy? Thấy thế nào cũng không thấy hần giống một người tốt thích xen vào việc của người khác.

Mộ gia cùng hần có quan hệ gì đâu?

"Ca nhi?"

Thanh âm của Mộ Hùng, làm cắt đứt suy nghĩ của Mộ Ca.

Nàng ngược mắt nhìn về phía Mộ Hùng. Ngón tay Mộ Hùng bạo lực gõ xuống trán nàng đến đỏ lên: "Đang suy nghĩ gì? Gia gia nói chuyện cũng thất thần."

Mộ Ca bị đau vuốt vuốt cái trán bị đập, hỏi đáp: "Không có gì."

"Lời gia gia nói vừa rồi, người nghe thấy chưa?" Mộ Hùng ra vẻ tức giận nói.

"Không có." Mộ Ca thành thật trả lời.

Câu trả lời đơn giản này lập tức khiến Mộ Hùng không còn tính khí, đành phải cam chịu số phận nói lại lần nữa: "Nếu là Thánh Vương bệ hạ đối với người thật sự ưu ái, người không ngại bắt lấy cơ hội này. Người không thể tu luyện, nhưng nếu là được quân đội ủng hộ, lại có thêm Thánh Vương bệ hạ làm chỗ dựa. Cho dù có ngày gia gia không có ở đây, cũng không có ai dám khi dễ người."

Ách!

Mộ Ca sững sờ, không nghĩ tới Mộ Hùng lại đánh cái chủ ý này!

Kiếp trước, nàng có thói quen dựa vào chính mình. Kiếp này, Mộ Hùng lại khắp nơi vì nàng suy tính, vì nàng cân nhắc. Khiến tâm nàng nguyên bản cứng rắn, bắt đầu nổi lên biến hóa.

Không có đi tiếp lời nói của Mộ Hùng, Mộ Ca hỏi ra vấn đề khác mà nàng quan tâm: "Thánh Vương đến cùng là người nào? Tại sao mọi người có vẻ hình như rất sợ hãi hắn?"

Mộ Hùng thờ dài, bàn tay to lớn vuốt đỉnh đầu Mộ Ca, giải thích cho nàng: "Thánh Vương bệ hạ, tại Lâm Xuyên đại lục là người duy nhất đứng trên quân chủ nhất đẳng quốc. Truyền thuyết Thánh Nguyên từ khi bắt đầu khai sáng đến nay, ngài liền tồn tại. Hôm nay, nghìn năm đã qua, Thánh Nguyên để quốc mặc cho ngôi vị Hoàng đế thay đổi bao nhiêu người, Thánh Vương bệ hạ thủy chung vẫn là một người. Hắn không phải là quân vương, nhưng lại càng lớn hơn quân vương. Cho dù là Hoàng đế của Thánh Nguyên để quốc cũng không dám cùng hắn đối nghịch."

"Tồn tại nghìn năm! Đó chẳng phải là một lão yêu quái nghìn năm không chết sao!" Mộ Ca giật mình nói. Trong đầu, thực sự không cách nào đem một nhân vật có dung mạo khuynh thế như trích tiên cùng lão yêu nghìn năm liên hệ làm một.

"Người giật mình như vậy làm gì?" Mộ Hùng lại muốn gõ đầu Mộ Ca, lại bị người sau nhanh nhẹn tránh thoát.

"Bất quá người không thể tu luyện, đối với mấy cái này không hiểu rõ cũng phải." Mộ Hùng tiếp tục nói: "Phương pháp tu luyện trên Lâm Xuyên đại lục lấy thất sắc làm phân chia, điểm này người cũng biết. Xích, chanh, hoàng, lục, thanh, lam, tử. Xích cảnh thấp nhất, tử cảnh mạnh nhất. Nói như vậy, chỉ cần không phải phế vật, đều có thể nhẹ nhõm tiến vào xích cảnh. Hơi có thiên phú, liền có thể tiếp tục đột phá. Mà thiên phú kém, chỉ có thể bồi hồi ở xích cảnh."

Mộ Hùng vừa nói, vừa âm thầm chú ý sắc mặt của tôn nhi, thấy hắn không có lộ ra vẻ mặt chán chường mới tiếp tục nói: "Càng tới gần tử cảnh, càng khó tu luyện. Theo ta được biết, Tần quốc của chúng ta, còn có Đồ quốc ở phụ cận, và Ngụ quốc. Cả ba quốc có thể có tử cảnh cao thủ, cộng lại chỉ đếm được trên đầu ngón tay. Tần quốc, cũng chỉ có một vị hoàng thất cung phụng bước vào tử cảnh sơ giai. Tuy nhiên, một khi tiến vào tử cảnh, tuổi thọ con người sẽ tăng vọt gấp mấy lần. Người bình thường có thể sống đến một trăm tuổi, tử cảnh cao thủ liền có thể sống đến mấy trăm tuổi. Nếu là tử cảnh đỉnh phong, sống đến nghìn tuổi cũng không thành vấn đề, dung nhan vẫn duy trì vĩnh viễn thanh xuân."

"Nói như vậy, Thánh Vương kia nhất định là cao thủ tử cảnh đỉnh phong rồi." Mộ Ca đầu ngón tay xoa xoa cằm, như có điều suy nghĩ nói.

Hồi tưởng lúc mới gặp, người kia mang đến cho nàng rung động, đích xác là một siêu cấp cao thủ. Chỉ sợ gia gia cấp lam cảnh cũng không phải là đối thủ của một trong hai thuộc hạ bên người hắn.

Đồng thời, Mộ Ca cũng hiểu rõ một người cấp lam cảnh có được quân đội ủng hộ, đối với hoàng thất Tần quốc mà nói ý vị như thế nào.

Bên ngoài, Mộ phủ nhìn như gió êm sóng lặng, nhưng trong bóng tối đã có vô số gợn sóng.

Mộ Hùng nhẹ gật đầu: "Thánh Vương bệ hạ là cao thủ tử cảnh đỉnh phong, đây là điều không thể nghi ngờ. Thậm chí, ta hoài nghi lão nhân gia người đã sớm vượt qua tử cảnh đỉnh phong. Phải biết rằng, Lục Dực Tật Phong Long Báo căn bản cũng không thuộc trên phiên đại lục này. Chúng ta sở dĩ nhận thức, chính là vì Thánh Vương bệ hạ lão nhân gia người."

Mộ Hùng mở miệng một tiếng là lão nhân gia, khiến Mộ Ca nghe được khỏe miệng càng mãnh liệt rút.

"Gia gia, vì sao ta không thể tu luyện?" Đột nhiên, lời nói Mộ Ca xoay chuyển, đem cuộc nói chuyện dời trên bản thân.

Mộ Hùng sững sờ, thần sắc lập tức âm trầm. Cổ già bộ nét mặt tươi cười, đối với Mộ Ca an ủi: "Không quan hệ, Ca nhi kể cả không thể tu luyện, cũng là tiểu tước gia của Mộ phủ ta, tương lai là Vinh Ninh công."

"Gia gia." Mộ Ca nhũn mảy, nàng không phải là muốn nghe những lời này. Mà là muốn tìm ra nguyên nhân bản thân không thể tu luyện.

Thế nhưng, Mộ Hùng cũng không nguyện ý tiếp tục đàm luận đề tài này, vỗ vỗ đầu vai của nàng nói: "Ca nhi, có một số việc đã được định trước. Coi như là ông trời trừng phạt gia gia cả đời giết chóc đi."

"..." Mộ Ca yên lặng.

"Đúng rồi, hống trưởng Hà gia kia, ta đem hắn trói lại trong phủ. Lần này nếu không phải tại hắn ở trước mặt người ăn nói bậy bạ, người cũng sẽ không mạo hiểm hành động. Sau khi trở về, người có thể trút giận, nhưng không thể giết hắn." Mộ Hùng đột nhiên nói.

Mộ Ca sững sờ, không có nói tiếp.

Không cần giải thích, nàng cũng biết họ Hà này chính là kẻ giật dây kích nàng đến hoang nguyên Lạc Nhật. Nguyên bản nàng có ý định quay về tự mình trả thù, lại không nghĩ Mộ Hùng thế mà lại đem hắn trói lại.

"Ca nhi, sự tình lần này khiến gia gia rất thương tâm, nhưng hôm nay quyết định của người lại làm cho gia gia cảm thấy kiêu ngạo. Qua chuyện này, cũng khiến người trưởng thành. Tốt rồi, sớm nghỉ ngơi đi. Sau khi trở về, nên ít cùng Duệ Vương lui tới, Mộ gia chúng ta khinh thường cuốn vào sự tình bản

thiu của hoàng thất." Nói xong, Mộ Hùng liền đứng dậy đi ra lều vải, lưu lại Mộ Ca một mình.

Mộ Hùng vừa đi, hồn phách Mộ Khinh Ca liền hiện lên rõ ràng.

Trên thực tế, từ đầu đến cuối nàng đều ở bên người Mộ Ca, chỉ là như nàng nói, ngoại trừ Mộ Ca, người khác không nhìn thấy nàng mà thôi.

"Người so với ta càng giống người Mộ gia." Mộ Khinh Ca ngắm nhìn phương hướng Mộ Hùng rời đi, thấp giọng nói. Nàng không thể không thừa nhận, tại lúc Mộ Ca thân nhiên tiếp thụ hình phạt, còn chủ động nhận thêm hình phạt để an ủi linh hồn tướng sĩ, nàng đã bị chấn động.

Khi nàng nhìn thấy trong mắt gia gia vui mừng, nàng mới hiểu được tất cả hành vi trước kia của bản thân có bao nhiêu sai lầm. Người thừa kế của Mộ gia, không phải là một thiếu gia ăn chơi ngang ngược caren, mà phải là một kẻ cứng cỏi bất khuất, đầu đội trời chân đạp đất. Ngay cả khi nàng không thể tu luyện, đã định trước là phế vật.

"Lão gia tử không biết thân phận thật của người?" Mộ Ca không có tiếp câu của Mộ Khinh Ca, mà nhú mày nói.

Mộ Khinh Ca trầm mặc một hồi, mới nói: "Gia gia vẫn cho ta là nam tôn Mộ gia."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Không được giết? Tốt!

Editor: Diệp Lưu Nhiên

"... Có lẽ trên đời này, người biết rõ người là thân nữ nhi, sợ cũng chỉ có một người." Mộ Khinh Ca đột nhiên nói.

Mộ Ca nhú mày nhìn, tựa hồ đang chờ đợi câu kế tiếp của nàng. Nhưng trong lòng lại oán thầm: Sai, còn có cái tên nhìn lên chết tiệt kia!

Thời điểm hán xuất hiện cũng chính là thời điểm huyền khí đang sửa chữa. Lại đang lúc nàng đang tẩy rửa bản thân, tiện nghi gì còn không bị hán lấy hết đây?

Cũng may là thân thể nhỏ nhắn này không có gì để nhìn, hơn nữa còn có áo lót, không tính là ăn thiệt thòi gì nhiều.

"Ta chỉ nhớ khi ta còn nhỏ, mẫu thân nói cho ta biết, nếu muốn gia gia vui vẻ, muốn Mộ phủ bình an, thì không thể gờ xuống bông tai." Ánh mắt Mộ Khinh Ca xa xôi, tựa hồ lâm vào hồi ức.

Mộ Ca im lặng.

Nàng có thể đoán được vài điểm mấu chốt trong đó.

Địa vị nhạ cảm của Mộ phủ tại Tần quốc, Mộ Hùng có quá nhiều công trạng khiến Đế Vương kiêng kỵ là điều khẳng định. Nếu Mộ phủ không có nam nhân, Hoàng đế tự nhiên có thể thuận lý thành chương thu hồi tước vị thừa kế. Tần nhân một chút, có thể đem nàng chỉ hôn cho vị hoàng tử nào đó, thân không biết quý không hay xoi tái Mộ phủ, khiến Mộ Hùng mất đi quyền lực.

Nhưng nếu Mộ phủ có người kế thừa, dù là gì, Đế Vương cũng không thể dễ dàng nhúng tay vào, ngược lại phải cẩn thận xử lý tốt quan hệ với Mộ phủ. Mặc kệ bên trong ám ngầm thế nào, mặt ngoài thân cận vẫn là nhất định phải làm. Nếu không, không chỉ các tướng sĩ của Tần quốc tâm lạnh, mà ngay cả dân chúng tâm cũng đều lạnh.

Đây là lần thứ hai, Mộ Ca đối với mẫu thân của cỗ thân thể này sinh ra hiếu kỳ. Rốt cuộc là một nữ tử như thế nào, không chỉ có thể xuất ra huyền khí như vậy, mà còn sử dụng nữ nhi của mình bố trí một bàn cờ thế cục?

Mộ Ca chuyển mắt, đôi mắt lạnh rơi vào thân thể bóng mờ Mộ Khinh Ca: "Người từng nói, người thân ruột thịt của người ở Mộ phủ chỉ có gia gia và cô cô. Vậy còn cha mẹ người?"

Cha mẹ...

Từ này, tựa hồ chạm vào cảm kỵ trong lòng Mộ Khinh Ca. Trong mắt nàng hiện lên một tia thống khổ, sau đó chậm rãi nói: "Năm ta bốn tuổi, phụ thân chết trận. Mẫu thân không thể chấp nhận chuyện này, một mình đi chiến trường tìm phụ thân, liền sau đó không có tin tức. Mẫu thân là cô nhi, cùng phụ thân quen biết. Nàng sau khi rời đi, gia gia đã từng phái người đi tìm, cuối cùng vẫn là không có tin tức."

Bốn tuổi... Hiện nay, Mộ Khinh Ca đã mười lăm tuổi.

Mười một năm không có tin tức gì, chỉ sợ...

Mộ Ca im lặng nhìn về phía Mộ Khinh Ca, tựa hồ có chút hiểu rõ cách làm cực đoan của người này khi còn sống rồi.

Một hài tử mới có mấy tuổi, một mình cất giấu bí mật. Từ nhỏ đã gánh trên lưng trách nhiệm gia tộc nặng nề. Mộ Khinh Ca cũng không phải như mình có suy nghĩ của người trưởng thành, nàng chỉ có thể dựa vào bản thân hoàn thành nhiệm vụ của mẫu thân.

Đáng tiếc, nàng hết lần này tới lần khác là một phế vật, không thể tu luyện. Dưới áp lực này, chỉ sợ nàng cũng chỉ có thể dùng danh tiếng hoàn hảo, khiến cho người ta vẫn như cũ nhớ kỹ Mộ phủ.

Một người một hồn trăm mạng hồi lâu, cuối cùng vẫn là Mộ Ca phá vỡ im lặng.

"Nói một chút chuyện về họ Hà kia." Hai tay Mộ Ca kê ra sau đầu, hướng cái đệm sau lưng nằm xuống, hai con mắt nhìn lên đỉnh trướng.

Vừa nhắc đến, Mộ Khinh Ca trong mắt lập tức ngưng tụ ra sát khí. Thanh âm âm lãnh cắn răng nói ra một cái tên: "Hà Thành."

"Hà Thành sao?" Ánh mắt Mộ Ca lưu động, đen tối khó hiểu. "Lấy tính tình của lão gia tử, có người muốn tính toán cháu trai bảo bối của hắn, đích tôn duy nhất của Mộ phủ. Còn gián tiếp hại chết năm trăm thân vệ, chỉ sợ không cần người nói gì, đều sẽ lập tức đem hắn băm thây vạn đoạn rồi. Vì sao gia gia lại nói với ta, không thể giết hắn?"

Con mắt Mộ Khinh Ca tối sầm lại: "Bởi vì, Hà gia là phe cánh của Duệ Vương. Chỉ cần Hà Thành không chết, người muốn làm thế nào, Hà gia cũng sẽ không nói nửa câu. Nhưng một khi chết rồi, Hà gia nhất định sẽ thừa cơ chèn ép Mộ gia. Phía trên còn có vị kia, nói không chừng còn mượn chuyện này thu hồi một phần binh quyền trong tay gia gia. Mộ gia không bao giờ tham dự vào cuộc phân tranh hoàng tử, rồi lại bởi vì ta khiến cho Mộ phủ cùng Duệ Vương phủ mơ hồ không rõ. Hiện nay Hoàng thượng tuổi đã già, từng hoàng tử đều rục rịch, gia gia không hy vọng ở thời điểm này bị cuốn vào trong đó. Vì vậy, gia gia không cho người giết Hà Thành, nhưng lại muốn người giữ khoảng cách với Duệ Vương."

"Người ngược lại trong lòng hiểu rõ." Mộ Ca cười lạnh nói một câu, giống như châm chọc nói móc.

Thế nhưng Mộ Khinh Ca không có đáp trả, mà lâm vào suy nghĩ của mình.

Nhìn bộ dáng này của nàng, Mộ Ca liền đoán được trong nội tâm nàng vẫn là không dứt bỏ được Duệ Vương rồi.

Không lại tiếp tục nói chuyện, trong lòng Mộ Ca có tính toán của mình. Sự tình Hà Thành, tuyệt đối không chỉ có một hung thủ. Duệ Vương kia... lần này hắn cùng theo Mộ lão gia tử tới đây, chỉ sợ ngoại trừ xác định Mộ Khinh Ca sống chết bên ngoài, hẳn chính là vì Hà Thành kia.

Muốn từ trong Mộ phủ tìm được Hà Thành?

Khóe miệng Mộ Ca đột nhiên cong lên tà ác, lộ rõ tươi cười. Xuyên thấu qua ánh mắt rõ ràng nhiều thêm vài phần nghiền ngẫm.

Cái này cũng phải nhìn xem nàng có đáp ứng hay không!

"Không thể giết? Không quan hệ, lưu lại chậm rãi chơi." Mộ Ca trong tươi cười nhiều thêm vài phần tàn nhẫn. Nàng sẽ khiến cho những kẻ dám trêu chọc nàng cảm nhận rõ ràng, cái gì gọi là sống không bằng chết.

Một tính mạng ti tiện, sao có thể bù đắp nỗi cho năm trăm anh liệt Mộ gia?!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Mộ phủ, Không gian mở ra

Editor: Diệp Lưu Nhiên

Lắc lư gần mười ngày, Mộ Ca cuối cùng cũng theo Mộ Hùng về tới đô thành Tần quốc - Lạc Đô.

Ngựa vào thành, bắt quá mười con. Trước hết mở đường đi lên trước là hai cận vệ của Mộ Hùng. Tổn hai người mỗi người một ngựa, đi vào giữa đội ngũ.

Quân đội đi tìm Mộ Khinh Ca trước đó, từ lúc trở về đã quay lại đại doanh phục mệnh.

Mà Duệ Vương Tần Cẩn Hạo khi sắp bước vào thành, đã sớm rời đi. Chỉ để lại một câu, nói ngày khác sẽ đến quý phủ thăm hỏi Mộ Khinh Ca, chuẩn bị tặng ít món đồ nhỏ an ủi nàng.

Kết quả là, trong đội ngũ nguyên bản gần ngàn người, giờ chỉ còn lại có tổn hai người Mộ Hùng, và tám thân vệ của Mộ phủ.

Tiến vào Lạc Đô, Mộ Ca lần đầu tiên cảm nhận được quy mô của đô thành lớn ở thế giới này.

Những ngày trên đường về tới Lạc Đô, Mộ Ca đã minh bạch địa vị của Tần quốc, bất quá chỉ là một trong rất nhiều quốc gia tại Lâm Xuyên đại lục. Hơn nữa, cấp bậc thấp nhất là tam đẳng.

Trước đừng nói cấp bậc tam đẳng không chỉ có hai ba quốc gia, chỉ cần nghĩ đến phía trên tam đẳng còn có nhị đẳng, mà trên nhị đẳng lại có nhất đẳng. Có thể tưởng tượng hoàng đế của Tần quốc này cũng không được thoải mái cho lắm.

Thứ hạng quốc gia được phân chia bởi số lượng tử cảnh cao thủ và tổng thực lực của một quốc gia để tiến hành bài danh. Thứ hạng càng cao, thực lực càng mạnh, có thể hưởng thụ tài nguyên tốt nhất.

Dựa theo trực giác mà nói, tử cảnh cao thủ ở tam đẳng quốc chỉ tối đa một hai người, ở nhị đẳng quốc thì có nhiều đến mười mấy vị. Mà trên Lâm Xuyên đại lục, duy nhất một nhất đẳng quốc là Thánh Nguyên đế quốc, số lượng tử cảnh cao thủ không người biết rõ. Nhưng ngoại giới suy đoán thấp nhất cũng sẽ không dưới trăm người.

Tuổi thọ của tử cảnh cao thủ có thể đạt tới nghìn năm. Sống càng lâu, thực lực càng mạnh.

Tương truyền, một tử cảnh cao thủ, dưới một kích toàn lực có thể tiêu diệt một thành trì nhỏ.

Sự khác biệt về thực lực này, khó trách một lão tướng sa trường như Mộ Hùng, khi nhìn thấy Thánh Nguyên đế quốc Thánh Vương, lại biểu lộ ra một mặt hèn mọn cùng thờ phụng.

Thực lực! Mặc kệ sinh tồn tại thế giới nào, vẫn là cần thực lực!

Im lặng, Mộ Ca siết chặt nắm đấm của mình.

"Ca nhi, sau khi về nhà, người trước nghỉ ngơi thật tốt. Còn những chuyện khác, chờ sau khi người khỏe lại rồi nói sau." Thanh âm Mộ Hùng truyền đến cắt đứt suy nghĩ của Mộ Ca.

Nàng quay lại nhìn gia gia đang đi bên cạnh mình, nhẹ gật đầu.

Nàng đích xác cần thời gian, đem thế giới này hiểu cho rõ ràng. Về phần Hà Thành bị trói tại Mộ phủ, Mộ Hùng không nhanh, Tần Cẩm Hạo không nhanh, nàng càng sẽ không gấp.

Khóe miệng Mộ Ca chợt lóe lên nụ cười quý dị, ánh mắt một lần nữa rơi vào toàn cảnh đô thành Tần quốc.

Ân, đường đi rất rộng. Tường thành rất cao. Cửa hàng mọc lên san sát, có tiếng người huyên náo, náo nhiệt vô cùng. Hoàn toàn cho thấy sự mạnh mẽ khí phách của một đế đô hùng vĩ.

Thế nhưng, những ánh mắt nhìn nàng khi nàng gặp phải đều là cố gắng tránh xa như rắn rết?

Mất lạnh nhàn nhạt đảo qua những người đi bộ qua đường này, không rõ ràng lắm cau mày.

"Mộ gia tiểu tước gia đã trở về!"

"Trời ạ! Tiểu Bá Vương này mới biến mất khỏi Lạc Đô bao lâu? Ngày tốt lành ta còn chưa có hưởng đủ, làm sao lại đã trở về?"

"Phủ, nhỏ giọng một chút! Ngại mạng quá dài hả!"

"Đúng đúng! Ác ma này mà nghe thấy, coi chừng bóc một tầng da là còn nhẹ đấy!"

Từng ánh mắt hoảng sợ chán ghét, rơi vào trên người Mộ Ca khiến nàng không được tự nhiên. Nàng liếc nhìn Mộ Hùng bên cạnh, quả nhiên sắc mặt rất kém.

Phiết miệng, Mộ Ca trong lòng oán thầm: Vừa rồi những "Điều dân mê sảng" nói nàng đều nghe thấy, thân là lam cảnh cao thủ Mộ Hùng như thế nào lại nghe không được?

Ánh mắt từ trên người Mộ Hùng dời sang Mộ Khinh Ca đang lơ lửng bên cạnh, hàm nghĩa trong mắt không cần nói cũng biết.

"Ta chỉ là có mấy lần trên đường xử lý những kẻ dám bắt kính với Mộ phủ." Mộ Khinh Ca nhàn nhạt giải thích.

Mộ Ca dời ánh mắt, lười hỏi lại.

Lạc Đô là đế đô của Tần quốc. Tiến hành xây dựng dưới hình thức thành trong thành.

Được chia ra thành ngoại thành, nội thành, và Hoàng thành.

Nói ngắn gọn, ngoại thành là khu vực sinh hoạt của dân chúng, cũng là nơi buôn bán chủ yếu phồn hoa nhất. Nội thành, là nơi cho những thần tử cư trú. Hoàng thành, tự nhiên chính là nơi ở của người hoàng thất.

Trong Hoàng thành, còn có Hoàng cung, là nơi ở của lão Hoàng đế.

Mộ phủ, tuy rằng được phong tước vị Vinh Ninh công, nhưng dù sao không phải là người hoàng tộc, vì vậy chỉ có thể ở tại nội thành. Nhưng vị trí của Mộ phủ lại hết sức gần với Hoàng thành, là khu vực nội thành tốt nhất. Chiếm diện tích càng có thể nói là bao la, dựa theo lời nói của Mộ Khinh Ca, nàng lớn đến từng này, cũng chưa có đi dạo hết Mộ phủ.

Tất nhiên, Mộ Ca có thể hiểu Mộ Khinh Ca không đem tâm trạng đi dạo một lượt Mộ phủ, mà là ở bên ngoài bận "đương danh".

Tóm lại, Mộ phủ rất lớn!

"Sắc kiến thừa kế Vinh Ninh công phủ..." Đứng dưới bậc thang xuống ngựa nhìn phía tấm bia chạm khắc, Mộ Ca nâng cảm nhìn về đại môn nguy nga của Mộ phủ.

Mái hiên lầu cao hơn trượng, hồng trụ đứng sừng sững, sơn đen đồng đỉnh, đầu thú môn hoàn (*). Trái phải đại môn, còn có thiên môn. Bảy tầng bậc thang, từng pho tượng dị thú uy vũ, yên lặng tiêu điều.

(*) đầu thú môn hoàn: vòng đập cửa được gắn trên cửa, trên vòng còn gắn đầu thú.

Ngưng thờ nhìn đại môn, Mộ Ca cảm nhận được từng tiếng trống trận xung phong, trong cơ thể không không chế bỗng trào dâng nhiệt huyết lan tỏa. Nàng từng là một quân nhân, Mộ phủ cũng là quân nhân thế gia, nàng tựa hồ đã tìm được sự tương liên giữa Mộ Ca và Mộ phủ.

Xuôi lên trên cánh cửa, có treo ba tấm biển.

Khối thứ nhất, sơn son chữ vàng, ghi mấy chữ giống câu lúc này Mộ Ca thầm đọc lên.

Sắc kiến, phụng hoàng mệnh sở kiến, đây là vinh quang khiến vô số người muốn mà không thể được.

Hoàng gia ban tặng, là đại biểu cho địa vị vinh sủng của Mộ gia tại tất cả thế gia ở Lạc Đô.

Khối thứ hai, sơn mài màu đen, mực điểm chu sa. Viết chính là "Hộ quốc Đại Tướng Quân phủ". Mấy chữ này ý cảnh bén nhọn, khiến người ta cảm thấy được thiết huyết nơi chiến trường.

Cuối cùng là một khối, so với hai khối trước mà nói, thật sự quá điệu thấp. Bất quá là một tấm biển bình thường, có khắc hai chữ "Mộ phủ".

"Vào thôi, đừng nói là mới rời nhà mấy ngày, liền không nhận ra gia môn?" Mộ Hùng thấy Mộ Ca đứng yên không động, liền vỗ vỗ đầu vai của nàng, thúc giục nàng vào phủ.

...

Tri Vân Uyển.

Bên trong Mộ phủ cảnh sắc đẹp nhất, nơi yên tĩnh nhất, là viện nhỏ riêng thuộc về tiểu chủ nhân Mộ phủ Mộ Khinh Ca.

Nhân trong Mộ phủ thừa thốt, lại xuất thân võ tướng. Vì vậy cũng không có nghiêm khắc phân chia trong ngoài viện, ngoại trừ mấy vị chủ tử Mộ gia riêng mình một viện, còn lại đại đa số sân viện đều quanh năm không dùng đến.

Nhưng, Mộ Khinh Ca thân phận bên ngoài dù sao cũng là nam tử, cho nên chỗ ở Tri Vân Uyển so với mấy nơi ở dành cho nữ quyến cách nhau khá xa. Có thể nói, nếu không phải cố tình muốn tìm, nàng rất khó cùng nữ quyến trong phủ gặp mặt.

Hơn nữa, Mộ Khinh Ca đối với giới tính nhạy cảm của mình, còn có nguyên nhân tính cách, nha hoàn sai vặt trong nội viện của nàng đã ít càng thêm ít. Hầu hạ nàng hàng ngày, cũng chỉ có hai nha hoàn thiếp thân. Ấu Hà ôn nhu, Hoa Nguyệt hoạt bát.

Hai nha đầu này, cùng tuổi với Mộ Khinh Ca. Mỗi ngày sau khi đem nàng hầu hạ tốt, liền không ở trong phòng Mộ Khinh Ca gác đêm. Dĩ nhiên đây là do Mộ Khinh Ca yêu cầu.

Đối với Mộ Ca mà nói, ngược lại bớt đi rất nhiều chuyện.

Ngoại trừ hai người bên ngoài này, Mộ Khinh Ca còn có một gã thư đồng sai vặt. Bất quá, nàng là một thiếu gia ăn chơi, đối với văn thơ nho nhã thật sự không hứng thú nổi, sớm đã đem gã thư đồng kiếm sai vặt này đuổi đến trường thay nàng đọc sách.

Ấu Hà cùng Hoa Nguyệt, đối với Mộ Khinh Ca không xa lạ gì. Nhưng Mộ Ca lại chưa quen thuộc các nàng.

Dưới sự trợ giúp của Mộ Khinh Ca, nàng rất nhanh đuổi hai người rời đi một mình trong phòng, lấy cớ cần nghỉ ngơi, không cho người quấy rầy. Trên thực tế, lại ngồi khoanh chân trên giường, tập trung tinh thần.

Kiếp trước, nàng ngoại trừ một thân thủ đoạn tàn nhẫn chém giết bên ngoài, còn lại dựa vào đúng là song hệ dị năng. Tu luyện dị năng, đề cao dị năng chính là dựa vào "minh tướng" đề cao Tinh Thần lực.

Giờ phút này rốt cuộc an tĩnh lại, nàng cũng có thời gian xem thật kỹ trong không gian của nàng còn lưu lại những gì.

Một trận vụ nổ oanh tạc, không chỉ khiến cho nàng thịt nát xương tan, cũng làm cho người ám hại nàng đều bị chết sạch sẽ. Chỉ sợ, người nọ khi sắp chết cũng không thể tưởng được, nàng có thể tàn nhẫn đến thế, lôi kéo hắn cùng xuống địa ngục.

Đến bây giờ, Mộ Ca chỉ cần nhắm mắt, có thể nhìn thấy ánh mắt người nọ ở thời khắc cuối cùng khiếp sợ và sợ hãi.

Thời điểm đó, khi tiếng nổ mạnh vang lên, Mộ Ca dường như cảm nhận được rằng không gian của bản thân bị chịu ảnh hưởng. Có lẽ, nó liên quan đến sự tán loạn Tinh thần lực của nàng.

Sau khi trùng sinh, nàng phát hiện lõi hệ dị năng vẫn còn, không gian cũng như trước tồn tại, trong lòng liền dâng lên hy vọng.

Ngày đó cự tuyệt lời đề nghị của tên kia, là bởi vì ngoại trừ nàng có khiếu ngao của nàng, còn là bởi vì không gian của nàng. Nàng nhớ rõ, nhiệm vụ cuối cùng của bản thân là lấy trộm vật gì. Mà khi ban đầu, nàng lại đem bảo bối khiến cho các quốc gia đều khát vọng, để vào ở đâu.

Kết!

Âm thanh rất nhỏ nhẹ, vang lên trong đầu Mộ Ca.

Cảm giác quen thuộc, làm cho nội tâm nàng tràn ngập kinh hi: "Mở!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Thuộc cải tạo xuyên việt đến, thoát thai hoá cốt

Editor: Diệp Lưu Nhiên

Không gian, là một thứ rất trừu tượng.

Không gian của Mộ Ca là một gian phòng trái phải khoảng năm mươi mét vuông. Khác một điều là, gian phòng kia không có cửa và cửa sổ. Nói chính xác hơn một chút, thì đây là không gian được dựng lên bởi Tinh Thần lực của Mộ Ca.

Có thể trừ vật, nhưng không thể nhét sinh mệnh vào.

Lúc này, Mộ Ca nhắm chặt hai mắt khoanh chân ngồi ở trên giường. Ý thức đã tiến nhập vào trong không gian của mình.

Không gian năm mươi mét vuông, hiện ra ánh sáng óng ánh như thủy tinh. Bên trong rỗng tuếch, những đồ vật từng được Mộ Ca cất chứa vào cũng theo cái chết của nàng mà biến mất không thấy.

Thứ duy nhất tồn tại, chính là cái rương khóa đang phiêu đảng trong không gian.

Rương khóa có chút đặc biệt, so với loại bình thường thì kiên cố hơn nhiều. Hơn nữa, các ô vuông trên đó tựa hồ là đặc chế. Ngay cả chất liệu cũng từ một kim loại đặc thù.

Ý thức Mộ Ca vừa tiến vào không gian, ánh mắt liền dừng lại trên rương khóa đang trôi nổi kia.

Trong mắt khó có thể che giấu vẻ kích động.

"Nó vẫn còn, thực sự trời không quên ta!" Mộ Ca kích động thốt ra.

Cơ hồ là trong nháy mắt, nàng bước ngay tới trước rương khóa kia.

Không cần nàng có động tác gì, chiếc rương khóa kia đã tự động đáp xuống, dừng tại vị trí thuận tiện cho nàng mở ra.

Mộ Ca không chú ý tới, lúc này thân thể hư ảo của nàng thông qua ý thức, có chút nhẹ nhàng run rẩy. Rõ ràng nhất chính là các đầu ngón tay mấy lần siết chặt, mấy lần buông ra.

Hít một hơi thật sâu, Mộ Ca nỗ lực khiến tâm tình bình tĩnh.

Nghiêm túc nhìn chăm chăm vào rương khóa, thấp giọng lầm bầm: "Người chính là hy vọng duy nhất của ta." Dứt lời, nàng thuận thực mở ra rương khóa, hơi khí lạnh trắng xóa phẳng phất từ trong rương khóa bay ra.

Thì ra cái rương đặc chế này là một rương lưu trữ nhiệt độ ổn định.

Bên ngoài Trì Vân uyển, lại có một cuộc đối thoại.

Trong viện cửa phòng đóng chặt, Âu Hà cùng Hoa Nguyệt liếc mắt nhìn nhau, đều có chút bận tâm hướng mắt nhìn cửa phòng phía sau lưng, bên trong không có một tia động tĩnh.

Tuy rằng thanh danh bên ngoài của Mộ Khinh Ca cực kém, nhưng đối với tỷ nữ của mình lại vô cùng tốt. Vì vậy, Âu Hà và Hoa Nguyệt đối với Mộ Khinh Ca tình chủ tớ ngược lại không có một chút hư giả.

"Tiểu tước gia vừa về liền phân phó không được quấy rầy. Có phải hay không bị tổn thương gì không muốn chúng ta biết?" Hoa Nguyệt lo lắng hỏi Âu Hà so với nàng lớn hơn mấy tháng.

Tính cách Âu Hà dịu dàng trầm ổn. Sau khi nghe Hoa Nguyệt hỏi, cũng lo lắng liếc nhìn gian phòng sau lưng, mím môi lắc đầu: "Nếu tiểu tước gia thực sự bị thương, lão công gia chỉ sợ sớm đã đem ngươi y mời về phủ. Chắc hẳn lần kiếp nạn này, khiến nội tâm tiểu tước gia khó chịu, mới muốn một mình một thời gian, chúng ta không nên quấy rầy hẳn."

Hoa Nguyệt há miệng, nốt ruồi giọt lệ nơi khóe mắt theo động tác nàng cũng trở nên kiều mị vài phần.

Trong phòng, Mộ Ca hai con ngươi một mực nhắm chặt, rốt cuộc chậm rãi mở ra.

Ánh mắt nàng đầu tiên liếc ngay xuống nhìn tay phải của mình.

Trước đó, trong tay nàng vẫn trống rỗng. Hiện giờ, tay phải lại cảm nhiều hơn một ống nghiệm hình trụ trong suốt. Trong ống nghiệm, chất lỏng xanh tím óng ánh chậm rãi lưu động, dường như có sinh mạng.

Mộ Ca chậm rãi giơ lên tay phải, hai con mắt nhìn chăm chăm ống nghiệm trong tay, tự nhủ: "Thuốc cải tạo gen, thế giới kia sau cùng vẫn là thời đại tiên tiến. Nghe đồn mười miligram có thể từ một thân thể ốm yếu biến thành một siêu nhân lên trời xuống đất. Hôm nay ta liền thử xem ngươi có phải lợi hại như vậy hay không. Có đáng giá hay không khiến người nọ lấy ngươi làm mồi nhử, gạt ta vào bẫy cạm bẫy, muốn tính mạng của ta."

Nói xong, ngón cái tay phải Mộ Ca bắn ra, mở nắp ống nghiệm.

Mộ Ca không biết tình huống thân thể mình là như thế nào, nhưng người người đều nói nàng thể chất phế vật. Về sau nàng hỏi Mộ Hùng, mới biết rằng nàng trời sinh không cách nào ngưng tụ linh lực, cũng không cách nào tiến vào xích cảnh. Xích cảnh còn vào không được, tự nhiên là phế vật, chứ đừng nói tới cái gì tiến giai.

Thuốc cải tạo gen, nói thẳng ra chính là cải tạo gen, kích phát tiềm năng của gen.

Tại thế giới của Mộ Ca, có rất nhiều học giả cho rằng, gen là do di truyền, không bao giờ có thể thay đổi được cấu trúc. Tuy nhiên, gen của nhân loại, tự nhiên kích phát bất quá không đến một phần trăm tổng tiềm năng. Loại tiềm lực khai phá này tựa hồ là được định trước, không thể thay đổi. Dựa trên thiết lập này, mới có nghiên cứu về thuốc cải tạo gen, đồng thời tu bổ chỗ gen bị thiếu hụt.

Khách quan mà nói, nghiên cứu này rất tốt. Một khi thành công, rất nhiều người bệnh nặng có thể được chữa khỏi.

Tuy nhiên, hết lần này đến lần khác lại có một số người có dã tâm nhắm đến nghiên cứu này, chiến tranh tranh giành nhau. Cũng bởi vậy, mới khiến cho Mộ Ca có cơ hội đem nó trộm tới.

Thuốc cải tạo gen, vốn là muốn hiến cho quốc gia. Đáng tiếc, cuối cùng Mộ Ca không có cơ hội này.

Nghiêm túc mà nói, thuốc gen trong không gian của Mộ Ca vẫn còn là vật thí nghiệm, không phải là thành phẩm trăm phần trăm. Chỉ là, tình huống hiện giờ khiến cho nàng muốn mau chóng dung nhập vào thế giới này, trở nên mạnh mẽ. Loại "hiểm" này, không thể không "mạo".

Thành công, có lẽ nàng có thể tu luyện ở thế giới này.

Thất bại... Ai cũng không biết sẽ có hậu quả gì xảy ra.

Lo trước lo sau, do dự, cho tới bây giờ cũng không phải tác phong của Mộ Ca. Vì vậy, nàng không chút lựa chọn uống hết ống nghiệm. Lượng gấp mười lần người thường... Hoặc sống, hoặc chết.

Lượn tàn nhẫn, Mộ Ca chưa bao giờ thua ai!

"Nhàn nhạt, không có vị gì đặc biệt. Chỉ là có một loại cảm giác dính dính." Thuốc cải tạo gen vừa chảy vào trong cơ thể Mộ Ca, nàng còn kịp đưa ra một đánh giá đơn giản.

"A... "

Rắc rắc!

Một tiếng giòn vang, tay Mộ Ca run rẩy rồi cuộc không giữ được ống nghiệm trống rỗng, khiến nó rơi vỡ đầy đất. Trong cơ thể, cảm giác giống như có ngọn lửa bùng lên thiêu cháy, khiến nàng không nhận được khó chịu từ một tiếng.

Xào xào!

"Nóng! Nóng quá! Cảm giác cứ như sắp tan chảy!" Hai tay Mộ Ca nắm chặt vạt áo của mình, thống khổ ngã xuống trên giường.

Thân thể nàng nháy mắt biến thành màu xanh tím. Trong cơ thể phát ra thanh âm như nước. Làn da phồng lên từng chỗ một, không ngừng di chuyển, đem toàn bộ người nàng liên tục biến hình như nặn đất dẻo.

"Ân..." Mộ Ca vô lực ngã xuống giường, cắn chặt hàm răng không muốn phát ra thanh âm thống khổ.

Nếu nàng muốn trở nên mạnh mẽ, nhất định phải có khả năng chịu đựng khảo nghiệm trở thành cường giả.

Đại lượng mồ hôi từ toàn thân da thịt nàng chảy ra, trong cơ thể bị mất nước, làm ướt tấm đệm dưới người nàng.

Mộ Ca bám chặt vào góc chăn, dùng ý chí của mình cố sức nâng thân thể dậy.

Nàng cảm giác toàn thân xương cốt và da thịt của nàng, đều bị ném vào bên trong lò luyện lớn, tan chảy bởi nhiệt độ cao, biến thành một vũng nước. Mà vũng nước lại bị nhiệt độ làm cho bốc hơi không chút dư thừa.

"Thuốc cải tạo gen... Con đau này, TM có mấy người có thể thừa nhận?!" Mộ Ca oán hận từ trong kẽ răng rít ra những lời này. Nhưng nàng quên mất rằng lượng nàng dùng là gấp mười lần người thường. Như vậy, thống khổ phải trải qua tự nhiên cũng liền được gia tăng gấp bội.

Đây cũng không phải là một cộng một bằng hai đơn giản như vậy.

"Quá tự đắc! Đem bản thân mình chơi chết rồi..." Khi ý thức của Mộ Ca rơi vào bóng tối, nàng cho mình một cái đánh giá đúng trọng tâm của lần hành động này.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Cô cô đến thăm, lần đầu gặp bạch liên hoa

Editor: Diệp Lưu Nhiên

Ánh trăng đã treo lên ngọn cây, bên trong Trì Vân uyển, cửa phòng đóng chặt vẫn như trước không mở ra. Trong phòng, càng là không có nửa tia ánh nến, đen tối như không có người ở đây.

Hai tiểu nha hoàn vẫn luôn một mực đứng chờ ngoài cửa, mặc dù bốn phía không có người, các nàng cũng không dám càn rỡ nói chuyện.

Hai người thỉnh thoảng lo lắng liếc nhìn cửa phòng sau lưng, thỉnh thoảng trao đổi ánh mắt thuyết phục lẫn nhau. Lúc này, gió đêm hơi lạnh khiến cho hai người chưa có ăn uống gì đều cảm thấy trên người có chút lạnh, không tự giác ôm lấy hai cánh tay mình.

Đột nhiên, ngoài viện truyền đến từng hồi tiếng bước chân.

Điều này làm cho hai nha đầu lập tức cảnh giác lên, sau khi trao đổi ánh mắt, cả hai người đều lập tức bước xuống nghênh đón người tới.

Còn chưa đi đến cửa viện, ánh sáng từ đèn lồng trên tay cầm xuyên thấu qua, chiếu tới Âu Hà cùng Hoa Nguyệt, mang đi bóng tối từ trên người các nàng, xua tan nhè nhẹ hàn ý.

Bên trong ánh nến bao phủ, một vị nữ tử cao gầy tư thế hiên ngang vận một thân chiến giáp đi tới. Ngũ quan xinh đẹp của nàng không chút phấn son, buộc tóc lên cao, đỉnh đầu gắn một sợi dây cổ định. Tóc dài bóng bệ, làm tăng thêm vài phần tiêu sái.

Trên thắt lưng nàng có đeo một thanh đoản kiếm. Vô kiếm tinh xảo, phía trên khắc nạm bảo thạch tỏa sáng dưới ánh nến.

Nhìn thần thái giữa hai đầu lông mày của nàng, cùng Mộ Khinh Ca có vài phần tương tự.

Chỉ là, tuổi tác so với người sau lớn hơn rất nhiều.

"Trường tiểu thư!"

Thấy rõ người tới, Âu Hà và Hoa Nguyệt đồng thời quỳ xuống thi lễ.

"Đứng lên đi!" Mộ Liên Dung đẩy ra nha hoàn cầm đèn lồng bên người, trong mắt nhìn hai người đang quỳ dưới đất, giọng điệu bình tĩnh nói.

"Vâng."

Âu Hà và Hoa Nguyệt nghe lệnh đứng dậy.

Lúc này các nàng mới chú ý tới, theo sau lưng Trường tiểu thư còn có hai người. Một người trong đó vận bạch y, vạt áo phiêu phiêu, tạo cảm giác thương tiếc, lúc này lại nhu thuận đi theo Mộ Liên Dung. Còn lại một người, chính là nha hoàn thiếp thân bên người.

Hoa Nguyệt vụng trộm nhìn Âu Hà chớp chớp mắt, tựa hồ muốn nói: "Vị kia cư nhiên cũng tới."

Âu Hà coi như không nhìn thấy, chỉ rũ mắt mà đứng.

Mộ Liên Dung không nhận ra ánh mắt các nàng âm thầm trao đổi, chỉ đánh giá liếc nhìn xung quanh, thấy phía sau Trì Vân uyển tới đen như mực, không khỏi nhíu mày: "Trời đã tối rồi, các người như thế nào không cầm đèn? Còn có, tiểu tước gia của các người đâu?"

Âu Hà tiến lên một bước hơi khom người, giọng điệu nhu hòa nói: "Tiểu tước gia sau khi trở về liền nghỉ ngơi. Tội nô tỳ sợ sau khi tiểu tước gia tỉnh dậy có phân phó gì, liền vẫn luôn không dám đi xa, lúc này mới chậm trễ cầm đèn. Trước khi Trường tiểu thư tới, nô tỳ còn đang định mang đèn đến."

Mộ Liên Dung nhẹ gạt đầu, vừa nhìn về phía gian phòng tối om sau lưng hai người, hỏi: "Tiểu tử thú kia sau khi trở về, vẫn ngủ đến giờ?"

Âu Hà cùng Hoa Nguyệt liên tục gạt đầu. Các nàng cũng rất lo lắng, chỉ là không dám đi quấy rầy tiểu tước gia mà thôi.

Lúc này, bạch y phiêu phiêu kia, dáng người như tơ liễu đi tới trước mặt Mộ Liên Dung, tựa như quan tâm nói: "Dung cô cô, Mộ ca ca từ chiến trường trở về, đến giờ vẫn luôn ngủ, có phải có điều gì không ổn không?"

Trong đêm tối dưới ánh nến, cặp mắt đơn thuần như nai con của nàng càng lộ ra sáng ngời.

Nàng vừa nói, lông mày Mộ Liên Dung lập tức nhíu chặt. Ánh mắt sắc bén cũng nhiễm một tầng lo lắng.

Âu Hà ngược mắt nhìn, lén liếc người vận bạch y kia. Lại rũ mắt xuống, cái gì cũng không nói. Ngược lại là Hoa Nguyệt, khẽ bĩu khóe miệng, cũng bảo trì trầm mặc.

Thái độ của hai người đối với nữ tử bạch y kia, tựa hồ không có hảo cảm lắm.

"Ta vào nhìn xem." Mộ Liên Dung hạ quyết tâm, liền đi nhanh đến gian phòng.

Âu Hà và Hoa Nguyệt liếc nhau, vội vàng đuổi theo.

Lẽ ra các nàng là nha hoàn của Mộ Khinh Ca, phải ngăn Mộ Liên Dung xâm nhập, cho dù đối phương có là thân cô cô của chủ tử mình. Nhưng các nàng cũng rất lo lắng cho tình hình của chủ tử, liền ngầm chấp nhận cho hành vi của Trường tiểu thư Mộ phủ.

Sau lưng Âu Hà và Hoa Nguyệt, biểu tình quan tâm trong mắt của nữ tử bạch y kia hóa thành thờ ơ. Ngay sau đó liền biến thành lo lắng, mang theo nha hoàn bước nhanh đuổi kịp mọi người.

"Tiểu tử thú, mở cửa cho cô nãi nãi! Có nghe thấy không?" Mộ Liên Dung tới trước cửa phòng đóng chặt, giơ tay tàn nhẫn đập cửa.

Thế nhưng bên trong cánh cửa một chút đáp lại cũng không có.

Mộ Liên Dung nội tâm lại càng lo lắng, liền tăng thêm giọng điệu: "Tiểu tử thú, nếu không mở cửa, có tin ta đánh cho móng người nở hoa hay không?"

Như trước không có tiếng đáp lại.

Âu Hà và Hoa Nguyệt hai nha đầu cũng càng thêm bất an.

Đáng lẽ coi như tiểu tước gia ngủ say như chết, bị Trường tiểu thư quấy nhiễu một hồi này cũng sẽ tỉnh. Hơn nữa, tiểu tước gia luôn sợ hãi trường tiểu thư, nghe được thanh âm của trường tiểu thư, chỉ sợ sẽ vừa lăn vừa bò đến mở cửa. Nhưng tiếng đập cửa đã kéo dài một hồi, mà trong phòng vẫn không thấy động tĩnh.

Vụt!

Thanh âm bảo kiếm rời vỏ vang lên.

Mộ Liên Dung càng thêm nôn nóng, tựa hồ tính toán phá cửa vào.

Nhưng ngay lúc bảo kiếm trong tay Mộ Liên Dung muốn đem cửa bỏ ra, cửa phòng đóng chặt lại đột nhiên truyền đến một tiếng rất nhỏ "kêu kẹt".

Khe cửa dần dần mở ra, lộ ra một bóng dáng mỏng gầy.

"Dung cô cô, là Mộ ca ca ra!" Nữ tử bạch y gót sen nhẹ nhàng, lập tức bắt lấy tay đang cầm kiếm của Mộ Liên Dung, ngũ quan thanh thuần mềm mại tràn đầy kích động.

Kỳ thật, không cần nàng làm như thế, kiếm của Mộ Liên Dung cũng sẽ không vung xuống. Nàng đứng ở cửa ra vào, Mộ Khinh Ca xuất hiện, đầu tiên nhìn rõ ràng nhất chính là nàng.

Chỉ là, đối với hành động của nữ tử bạch y kia, nàng cũng không nói gì thêm. Chỉ là nhìn nàng một cái, liền thu hồi kiếm.

"Tiểu tước gia!"

"Tiểu tước gia, y phục trên người của người như thế nào đều ướt."

Hoa Nguyệt và Áu Hà kích động chạy đến bên người Mộ Ca, ăn ý đứng ở hai bên trái phải. Người sau cùng là tinh tế nhận ra trên người Mộ Ca khác thường.

Lúc này trạng thái của Mộ Ca thật không tốt, toàn thân vô lực, màu da trắng bệch. Y phục trên người đã sớm bị mồ hôi làm ướt nhẹp, trở nên nhăn nhúm.

Mà sắc mặt nàng càng là không tốt đẹp.

Nàng vừa mới tìm được đường sống trong chỗ chết dưới tác động của thuốc cải tạo gen, chợt nghe đến tiếng đập cửa đình tai nhức óc không ngừng vang lên. Điều này khiến tâm tình nàng mệt mỏi càng tỏa ra bức bối.

Vì vậy dẫn đến nàng giờ phút này nhìn về phía "đầu sỏ gây nên" ánh mắt rất không tốt.

Mộ Liên Dung bị mất lạnh của Mộ Ca mang theo hàn ý nhìn vào khiến trong lòng nhảy dựng, nhất thời quên mở miệng.

Hai vị chủ tử của Mộ gia gắng co, khiến bầu không khí trở nên có chút quỷ dị.

Cũng may Áu Hà phản ứng cực nhanh, vội vàng nói với Mộ Ca: "Tiểu tước gia, Trưởng tiểu thư là tới thăm người."

Trưởng tiểu thư?

Nghe xưng hô này, trong đầu Mộ Ca dạo một vòng, mới xuất hiện tin tức của người này trong đầu. Thì ra nàng chính là nữ nhi của Mộ Hùng, cô cô của Mộ Khinh Ca, cũng là nữ tướng duy nhất của Tần quốc.

Đương nhiên chức nữ tướng này, là hoàng đế Tần quốc phần nhiều nhìn vào mặt mũi của Mộ Hùng mà phong cho. Mộ Liên Dung chưa từng ra chiến trường, chỉ là tham gia mấy lần tiêu diệt trong cảnh nội Tần quốc. Nhưng dù vậy cũng làm cho nàng so với quý nữ bình thường mà nói, nhiều thêm vài phần khí khái hào hùng. Huống chi nàng vốn là người Mộ gia.

Người Mộ gia, bất kể nam nữ, trời sinh thuộc về chiến trường!

Đã biết thân phận của người đến, thần sắc dưới đáy mắt Mộ Ca lóe lên, đảo mắt nói: "Khiến cô cô lo lắng. Ca nhi chỉ là mấy ngày liên tiếp không được nghỉ ngơi tốt, có chút mệt mỏi mà thôi."

"Không có việc gì là tốt rồi. Người xem người rời nhà mấy ngày, không chỉ gia gia của người và ta lo lắng cho người, Tịch Nguyệt càng là mỗi ngày vì người tụng kinh, thay người cầu phúc." Mộ Liên Dung đem ánh mắt quý dị của Mộ Ca cất để trong lòng, đem nữ tử bạch y kéo tới bên cạnh nàng.

"Đây là người nào?"

Mộ Ca nhận nhặt từ trên người nàng lướt qua.

Đôi mắt lạnh lẽo như hàn phong khiến cho nữ tử bạch y hai vai khẽ run lên, trong lòng không giải thích được dâng lên sợ hãi. Nàng có chút kinh ngạc nhìn phía thiếu niên lang tuyệt sắc rõ ràng trước mắt, trong mắt có chút nghi hoặc.

Mộ Khinh Ca tựa hồ có chút không giống. Trước kia, ánh mắt hắn nhìn mình tràn đầy không thích. Nhưng mới rồi nàng lại cảm giác, hắn không có đem nàng để vào mắt, mình và cây cối hòn đá chung quanh, hầu như không có khác biệt.

"Nàng gọi là Bạch Tịch Nguyệt, phụ thân trong quân là phó tướng của gia gia. Năm năm trước bởi vì cứu gia gia mà chết, mẫu thân cũng tự vẫn qua đời, để lại nàng một cô nhi. Gia gia lo lắng nàng không cha không mẹ bị người bắt nạt, liền đem nàng về phủ. Người trong phủ đều gọi nàng là Bạch cô nương, coi như là nửa chủ tử của Mộ phủ." Thân ảnh trong suốt của Mộ Khinh Ca bay tới bên người Mộ Ca, nhận nhặt mở miệng.

Nàng cũng không liếc nhìn nhiều vào Bạch Tịch Nguyệt, ánh mắt rơi vào Mộ Liên Dung càng nhiều hơn. Chỉ là đáng tiếc, người sau không cảm giác

được.

Trong lòng Mộ Ca đột nhiên có chút kinh ngạc. Nghĩ lại, mỗi lần Mộ Khinh Ca giới thiệu những người bên cạnh cho nàng nghe, đều lấy góc độ người ngoài đứng xem để giới thiệu, cũng không dẫn vào cảm xúc cá nhân. Tựa hồ hết thấy đều do nàng người mới tiếp nhận đến kết luận.

Nhiu mày, Mộ Ca trong lòng khen: "Nên nói người thông minh? Hay vẫn còn thông minh?" Nếu như Mộ Khinh Ca thêm vào cảm xúc cá nhân của mình, chỉ sợ đã khiến nội tâm nàng sinh ghét, phát tay áo rồi đi.

"Xú tiêu tử? Tại sao không nói chuyện? Tịch Nguyệt quan tâm người như vậy, cũng không biết điều chút ít." Thấy Mộ Ca im lặng, Mộ Liên Dung có chút chỉ tiếc rên sát không thành thếp nói.

Mộ Ca ngước mắt, có chút nghi hoặc. Nàng nên biết điều cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Duệ Vương đến phủ, thì ra là trà xanh (*)

Editor: Diệp Lưu Nhiên

(*) Trà xanh: ám chỉ những cô gái giả vờ là "cô gái tốt" để thu hút đàn ông.

"Dung cô cô, Tịch Nguyệt vì Mộ ca ca làm, đều là cam tâm tình nguyện."

Trong lúc Mộ Ca vẫn còn nghi hoặc lời nói của Bạch Liên Dung, chợt nghe Bạch Tịch Nguyệt khéo hiểu lòng người giải vây. Không khỏi khiến nàng liếc nhìn người trước mặt.

Chạm phải ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của Mộ Ca, Bạch Tịch Nguyệt vậy mà lộ ra một nụ cười thẹn thùng. Thấy vậy Mộ Ca lập tức nổi cả da gà.

Ách..

Bạch Tịch Nguyệt dường như thẹn thùng không dám lại nhìn Mộ Ca, mà là quay người đối mặt với Mộ Liên Dung nói: "Dung cô cô, nếu như Mộ ca ca không có việc gì, Tịch Nguyệt vẫn là nên về trước. Ngày mai sẽ tới thăm Mộ ca ca."

"Ừm, cũng phải. Người một nữ nhi khuê các, ban đêm cùng nam tử gặp mặt có chút không ổn. Về nghỉ ngơi trước đi, ta còn muốn ở lại một lát." Mộ Liên Dung tỏ vẻ lý giải.

Nhận được sự đồng ý của Mộ Liên Dung, Bạch Tịch Nguyệt liền nhẹ nhàng cúi người, sau đó mới mang theo nha hoàn nhanh nhẹn rời đi.

Một bộ dáng tri thức hiểu lễ nghĩa, khiến Mộ Liên Dung hài lòng gật đầu.

Sau khi Bạch Tịch Nguyệt rời khỏi, Mộ Liên Dung mới nói với hai người Âu Hà và Hoa Nguyệt: "Ta và chủ tử các người có mấy lời muốn nói, các người lui xuống trước chuẩn bị nước tắm và đồ ăn đi."

Âu Hà cùng Hoa Nguyệt cũng không lập tức rời đi, mà là nhìn sang Mộ Ca. Nhìn người sau gật đầu, hai người mới cúi người lui ra.

"Cô cô mời vào." Mộ Ca nghiêng người mời Mộ Liên Dung vào phòng.

Mộ Liên Dung bước vào trong, liền phân phó Mộ Ca đóng cửa.

Trong phòng, chỉ còn lại cô cháu hai người.

Mộ Liên Dung ngồi trên chiếc ghế trong phòng, lúc này trong phòng đã được thắp nến. Cách ánh nến chập chờn, ánh mắt Mộ Liên Dung phức tạp nhìn về phía Mộ Ca, khiến trách: "Khinh Ca, người sao lại lỗ mãng như thế? Người là hương khói duy nhất của Mộ gia, nếu người xảy ra chuyện, Mộ gia liền xong rồi. Ngày thường người như thế nào làm vậy, ta đều nhắm mắt cho qua. Đơn giản là tại Lạc Đô này, có Mộ gia bảo vệ người. Thế nhưng người cũng không nên tự mình rời khỏi Lạc Đô, đem bản thân lâm vào nguy hiểm. Chẳng lẽ người không biết, trên đất Tần quốc này, có bao nhiêu kẻ ước gì người chết ở bên ngoài sao?"

Những lời này, ngôn từ sắc bén. Nhưng Mộ Ca lại cảm nhận được trong đó nồng đậm quan tâm.

Mộ Ca không đáp lại, dường như đang tiếp thu Mộ Liên Dung răn dạy. Người sau thở dài, ánh mắt phức tạp nhìn về phương xa. Có thống khổ, cũng có cừu hận: "Thế nhân đều cho rằng mười năm trước Mộ gia là bởi vì không may, mới liên tiếp xảy ra vấn đề ngoài ý muốn. Nhưng sự thật đâu? Bất quá là có người không chấp nhận được Mộ gia tiếp tục lớn mạnh mà thôi. Năm đó nhị thúc và nãi nãi người ngoài ý muốn rơi xuống vách đá mà chết, ta lại may

nấn giữ được tính mạng. Gia gia của người không thể không từ chiến trường bứt trở về, để lại phụ thân người một mình kháng địch. Thế nhưng không nghĩ tới, gia gia của người chân trước vừa bước vào Lạc Đô, chân sau liền truyền đến tin phụ thân người chết trận. Chết trận? Hừ...?"

Mộ Liên Dung đột nhiên cười lạnh. Trong ánh mắt lạnh lẽo ác liệt cơ hồ bị hận ý bao phủ: "Những cái đó bất quá là một đám ô hợp, trong núi phi binh mà thôi. Phụ thân người mười ba tuổi liền chinh chiến sa trường, không một trận thất bại, như thế nào lại bị một đám thổ phi phá vỡ, còn mất cả tính mạng? Thậm chí ngay cả thi thể đều tìm không thấy?"

Thì ra, Mộ gia còn có Nhị gia. Thì ra, cái chết của phụ thân Mộ Kinh Ca là như vậy.

Ánh mắt Mộ Ca đen tối không rõ, trong lòng đối với tào ngộ của Mộ gia có chút đồng tình. Được chim bẻ ná, được cá quên nom (*), sau khi công thành danh toại, chính là tàn sát công thần, thiên tử ghen tỵ... Những từ này sử dụng ở bất kỳ thế giới nào đều rất phù hợp.

(*) Được chim bẻ ná, được cá quên nom: tương đương với từ "qua cầu rút ván", đạt được mục đích thì vội vã quên người đã giúp đỡ mình.

Đột nhiên Mộ Ca cảm thấy trên mu bàn tay mình trầm xuống, một xúc cảm mềm mại mà ấm áp khiến cho nàng nâng lên đôi mắt, đối mặt với ánh mắt lo lắng của Mộ Liên Dung.

"Kinh Ca, gia gia của người già rồi. Ta cuối cùng vẫn chỉ là đứa con gái, về sau Mộ gia chỉ nhờ vào người. Cô cô không trông mong người có thể trở thành nam tử đội trời đạp đất, chỉ cầu người bình an." Dứt lời, tay nàng rời khỏi bàn tay Mộ Ca, thay nàng vén tóc sau tai, cất giọng thì thào nhẹ đến không thể nghe thấy: "Có lẽ, tính nết hiện giờ này của người, mới có thể làm cho những người kia yên tâm."

Câu nói của Mộ Liên Dung, khiến cho Mộ Ca tựa hồ có chút minh bạch.

Những người như Mộ Hùng, như gia thế của Mộ gia, có thể chịu đựng được Mộ Kinh Ca bên ngoài làm xằng làm bậy, chỉ sợ là bất đắc dĩ. Bởi vì, bọn hần tình nguyện chứng kiến một cái hoàn hảo mất hết thể diện của Mộ gia, cũng không muốn có một ngày chứng kiến thi thể của Mộ Kinh Ca.

Trong mắt thế nhân là vinh quang khuynh quốc, Mộ phủ quyền thế ngấp trời, cư nhiên sống nghẹn khuất như thế?

Trong lòng Mộ Ca nổi lên phẫn nộ.

Trong khoảng thời gian ngắn, nàng cũng không phân biệt được đây là cảm xúc từ chính bản thân nàng, hay là tới từ cỗ thân thể Mộ Kinh Ca này.

"Còn có, đứa nhỏ Tịch Nguyệt này không tệ. Cô cô thấy nàng đối với người ngược lại là một tấm chân tình. Mặc dù người không thể lấy nàng làm chính thể, nhưng cho nàng một danh phận quý thiếp cũng rất tốt. Người suy nghĩ cho kỹ." Mộ Liên Dung đột nhiên ném ra một câu.

"..." Mộ Ca sùng sốt. Cái gì chính thể? Cái gì quý thiếp? Chẳng lẽ lại còn muốn nàng vì Mộ gia cưới thể nạp thiếp, kéo dài hương khói?

Dường như trời giáng thiên lôi, vừa lúc bổ trúng Mộ Ca. Trong lòng nàng gào thét: "Bảo Bảo không làm được a"

Mộ Liên Dung cũng không ở lại Trì Vân uyển bao lâu, lúc Ấu Hà bụng đồ ăn tới liền rời đi. Mộ Ca ăn vài món, lại thống khoái tắm rửa một trận, thay một kiện y phục khô mát, còn chưa kịp cảm nhận xem thân thể có biến hóa gì đã liền nặng nề ngủ.

Sáng sớm, Mộ Ca bị thanh âm kiều mị bẩm sinh của Hoa Nguyệt làm cho tỉnh dậy.

Mơ mơ hồ hồ ngồi trên ghế, tùy ý để cho Ấu Hà và Hoa Nguyệt mặc y phục vấn tóc cho nàng. Mộ Ca mệt mỏi đến nỗi ngay cả mắt cũng không muốn mở.

"Tiểu tước gia, hôm nay liền mang ngọc quan phi thủy điêu khắc hoa mai tốt chứ?" Trong tay Ấu Hà cầm một vật điêu khắc tinh mỹ, còn khảm một viên hồng bảo thạch trên phát quan (*). Thấp giọng dò hỏi Mộ Ca.

(*) phát quan: dây cột tóc.

Mắt Mộ Ca miễn cưỡng mở ra một ít, liếc nhìn phát quan trong tay Ấu Hà, nhàn nhạt nói: "Quá phiền tục." Dứt lời, nàng tùy ý lấy một phát quan trên bàn bày biện ném cho Ấu Hà: "Nha, cái này không tồi."

Bộ dạng Ấu Hà phục tùng nhìn qua, Mộ Ca chọn trúng chính là một cái bình thường không có gì lạ, không có bất cứ Cổ Ngọc gì trên phát quan. Phát quan này, nàng thân là thiếp thân nha hoàn, thế mà không nhớ rõ nó lọt vào Trì Vân uyển lúc nào đấy.

Ấu Hà bụng lấy phát quan, đối với lựa chọn của Mộ Ca có chút kinh ngạc.

Hoa Nguyệt cũng đồng dạng nhìn lên phát quan đơn giản chất phác kia, lạnh mồm lạnh miệng nói: "Tiểu tước gia mỗi lần đi gặp Duệ Vương, không phải là muốn tỉ mỉ ăn mặc một phen sao? Phát quan này..."

Cảm giác được trong mắt Mộ Ca bắn ra lãnh ý. Ấu Hà vội vàng trừng Hoa Nguyệt. Người sau lè lưỡi một cái, không dám nhiều lời nữa, chuyên tâm vuốt lên nếp gấp trên y phục của Mộ Ca.

Lát sau, Mộ Ca một thân cảm bào hòa diễm như lửa đỏ, bước ra Trì Vân Uyển. Trên đỉnh đầu phát quan đơn giản, cùng dưới thân y phục mảnh liệt không giống nhau.

Tiền viện, trong chính sảnh Mộ phủ, Mộ Hùng phụng bồi Duệ Vương Tần Cẩm Hạo đến thăm, người ngồi ở chủ vị đang thưởng thức trà nói chuyện phiếm.

Tần Cẩm Hạo xuất hiện, cũng không khiến người ngoài ý muốn. Dù sao hôm qua lúc hán rời đi, đã nói qua sẽ đến Mộ phủ, chỉ bất quá không nghĩ tới sẽ nhanh như vậy.

Nếu như không phải Tần Cẩm Hạo sáng sớm tới chơi, sợ là lúc này Mộ Ca vẫn còn trên giường đang ngủ.

Cùng với Âu Hà và Hoa Nguyệt theo sau, Mộ Ca đi tới sảnh chính. Thời điểm định tiến vào, lại kinh ngạc phát hiện, vốn không nên xuất hiện ở đây Bạch Tịch Nguyệt, thế mà lại ở bên pha trà dâng hương cho Mộ Hùng và Tần Cẩm Hạo.

Mộ Ca nhũn mày, chợt nghe đến thanh âm nói thầm của Hoa Nguyệt sau lưng: "Bạch cô nương này thật đúng là lợi hại, mỗi lần Duệ Vương đến phủ, đều trùng hợp xuất hiện."

Nghe được câu này, ánh mắt Mộ Ca không để lại dấu vết tại trên người Bạch Tịch Nguyệt và Tần Cẩm Hạo dạo qua một vòng.

"Ca nhi, nếu đã đến, sao còn đứng ngoài cửa làm gì?" Mộ Hùng phát hiện thấy Mộ Ca bên ngoài, vội lên tiếng.

Mộ Ca cất bước vào. Thế nhưng còn chưa đi được mấy bước, chợt nghe thấy một thanh âm sợ hãi mà nhu thuận khiến người khác muốn bảo vệ cất lên: "Mộ ca ca đã đến. Muội... Muội không phải là cố ý xuất hiện ở trước mặt Duệ Vương điện hạ. Là gia gia gọi muội đến pha trà, chờ trà nấu xong, muội liền rời đi."

Nàng vừa nói xong, lập tức làm cho tầm mắt mọi người đều rơi vào trên người nàng. Đôi vai khẽ run rẩy, một bộ dáng đáng thương, đủ để khiến cho tất cả sinh vật giống đực có ý muốn bảo hộ.

"Đáng giận! Lần trước tiểu tước gia chỉ bất quá cảnh cáo nàng không cho phép xuất hiện ở trước mặt Duệ Vương, lúc ấy còn khóc nói nàng và Duệ Vương không có gì. Giờ này thấy lão công gia và Duệ Vương ở đây, liền làm bộ đáng thương."

Hoa Nguyệt nói làm cho Mộ Ca bưng tỉnh đại ngộ. Thì ra giữa Mộ Kinh Ca và Bạch Tịch Nguyệt, còn có câu chuyện như vậy.

"Đây là có chuyện gì? Duệ Vương nhắc đến trà nghệ của Tịch Nguyệt, ta liền kêu nàng tới." Mộ Hùng giải thích.

Ngược lại là nhân vật trung tâm của câu chuyện, Duệ Vương Tần Cẩm Hạo không có chút tỏ vẻ, chỉ là ánh mắt thương tiếc mịt mờ của hán nhìn Bạch Tịch Nguyệt không thoát khỏi con mắt sắc bén của Mộ Ca.

Những lời của Mộ Hùng, làm cho Bạch Tịch Nguyệt càng lộ ra là người vô tội.

Mộ Ca mĩa mai nhìn nàng một cái, đối với Mộ Hùng cong môi cười nói: "Gia gia, Kinh Ca từ đầu đến cuối hình như đều chưa nói cái gì." Nói xong, nàng đi lướt qua Bạch Tịch Nguyệt, trực tiếp ngồi xuống chỗ trống bên cạnh Mộ Hùng.

Sắc mặt Bạch Tịch Nguyệt trắng nhợt, đầu cúi thấp càng sâu. Không ai thấy được sự oán hận rõ ràng trong cặp mắt thanh thuần kia.

Vừa ngồi xuống, Mộ Ca liền đối với Tần Cẩm Hạo cười nói: "Duệ Vương đến xem ta, cố tình rồi. Chỉ là lần này đến có phải quá sớm hay không?" Tiếp theo sóng mắt lưu chuyển, mang theo vài phần cười giỡn nói: "Hay là chẳng lẽ đối với hương trà của Mộ phủ ta nhớ mãi không quên, cho nên mới đến sớm đây chứ?"

Lời này mang theo vài phần ám chỉ cùng phù phiếm, khiến cho gương mặt Bạch Tịch Nguyệt hóa đỏ, trong mắt mang theo vài phần chờ mong thẹn thùng liếc trộm Tần Cẩm Hạo.

Mộ Hùng trách cứ nói: "Ca nhi không thể nói vậy."

Mộ Ca nhếch miệng, chỉ là trong ánh mắt nhiều thêm vài phần nghiền ngẫm.

Trong mắt Tần Cẩm Hạo lóe lên tia tức giận, trên mặt lại kéo ra một đường cong: "Bất quá lần trước đến Mộ phủ, ngẫu nhiên thưởng thức trà nghệ của Bạch cô nương, hôm nay nói chuyện phiếm cùng lão công gia nên nhắc tới mà thôi."

Dừng một chút, hán lại mang theo giọng nói cung chiêu cùng dung túng nói: "Bốn vương đáp ứng Kinh Ca tặng người chút món quà. Thế nhưng hôm qua sau khi hồi phủ, cố gắng suy nghĩ cũng không thể nghĩ ra lễ vật phù hợp. Vì vậy hôm nay hạ triều, liền cùng nhau lão công gia tới đây, chuẩn bị mời Kinh Ca xuất phủ du ngoạn, nếu gặp phải món đồ gì ưa thích, chỉ cần mở miệng là được." Từ đầu tới cuối, hán đều không liếc nhìn qua Bạch Tịch Nguyệt, dường như người này căn bản không tồn tại.

Một mực âm thầm vụng trộm chú ý Tần Cẩm Hạo, Bạch Tịch Nguyệt nghe thế, trong ánh mắt khó nén thất vọng cùng ghen ghét.

"Thì ra là thế." Mộ Ca cười cười, ánh mắt đột nhiên rơi xuống trên người Bạch Tịch Nguyệt, nói: "Tịch Nguyệt muội muội có muốn cùng đi với chúng ta không?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 14: Lạc Đô đệ nhất mỹ

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Xuống xe đi bộ, Mộ Ca cũng không giống như Mộ Khinh Ca trước kia mang theo đủ đội ngũ ương ngạnh trên đường. Lần này, nàng thậm chí ngay cả một gã sai vặt tùy tùng cũng không mang.

Thấy hần như thế, Tần Cẩm Hạo cũng chỉ dẫn theo một hộ vệ theo cùng.

Người được mời đồng hành Bạch Tịch Nguyệt, cũng lấy lụa mỏng che mặt, bạch y bông bênh khiến người thương tiếc đi đằng sau họ. Tỳ nữ thiếp thân của nàng, Lục Chi tức thì nhắm mắt theo đuôi thủ hộ hai bên trái phải cho nàng, giúp nàng ngăn trở những ánh mắt ngoài sáng trong tối rình coi.

Ánh mắt Mộ Ca đảo qua Bạch Tịch Nguyệt bộ dạng giống như nai con chân kinh, có chút khinh thường.

Mang nàng (Bạch Tịch Nguyệt) đi, không chỉ có Mộ Hùng có chút không đồng ý, mà hai tiểu nha đầu của nàng (Mộ Ca) trong mắt cũng tràn ngập không tán đồng.

Nhưng nàng vẫn không sửa miệng.

Nàng ngược lại muốn nhìn xem, dưới sự trợ giúp của nàng thì Bạch Tịch Nguyệt và Tần Cẩm Hạo sẽ phát sinh điều gì. Còn có, đêm qua Bạch Tịch Nguyệt trước mặt nàng lộ ra bộ dáng ân cần lo lắng. Thế nào hôm nay vừa gặp Tần Cẩm Hạo, đôi mắt đã liền như dính trên người hần đây.

Nữ cô nhi sống nhờ Mộ gia này, trong lòng cuối cùng là đang tính toán cái gì, đây cũng là điều làm Mộ Ca tò mò.

Không chỉ có Bạch Tịch Nguyệt, biểu hiện của Tần Cẩm Hạo cũng có chút kỳ quái.

Bộ dáng lạnh lùng như băng sơn, tựa như không gần nữ sắc. Nhưng hần rõ ràng đối với Bạch Tịch Nguyệt lộ ra ý nghĩ thương xót, rồi lại giả bộ thờ ơ.

"Chắc chắn, thật sự là người dối trá!" Vô luận là Bạch Tịch Nguyệt, hay là Tần Cẩm Hạo, cũng làm cho Mộ Ca trời sinh không ưa thích nổi.

Có lẽ tính tình của nàng thích hợp với người chân thành thẳng thắn hơn.

Lạc Đô có chín con phố chính náo nhiệt, coi như là tuyến đường chính. Bởi vậy kéo dài vô số đường đi, giống như là mạng nhện vây chung quanh Hoàng Cung trung tâm nhất.

Trên đường chính, là khu vực phồn hoa nhất của Lạc Đô. Rất nhiều Thương gia có danh tiếng, đều ở chỗ này. Vì vậy, đường chính cũng như trên Địa Cầu là vòng tròn buôn bán, hơn nữa giá cả chủng loại rất cao.

Một nhà bình thường thu nhập một năm, chỉ sợ còn không trả đủ một bữa ăn của tửu lầu trên đường phố này.

Cùng theo Tần Cẩm Hạo đi ra, cũng không phải Mộ Ca tham lễ vật gì của hần. Nàng chỉ muốn làm rõ ràng, cái người nam nhân cao cao tại thượng này, vì cái gì đối với nàng ăn nói nhỏ nhẹ như thế.

Thái độ không giống người thường này của hần đối với nàng, sẽ không phải là để trong lòng Mộ Khinh Ca trước kia lung lay rung động đi?

Mộ Ca hơi hơi ghé mắt, nhìn về phía bóng người trong suốt đang theo cùng nàng. Quả nhiên, cặp mắt kia của nàng, sau khi ra khỏi Mộ phủ, vẫn nhìn chăm chú vào Tần Cẩm Hạo.

Yên lặng lác đác, Mộ Ca đối với bốn sự nhìn người của Mộ Khinh Ca, thật không dám khen.

Đích xác Tần Cẩm Hạo ngày thường quý khí mười phần, lại có dung mạo tuấn lãng, ngũ quan cương nghị, là mỹ nam tử khó có. Hơn nữa còn có thân phận hoàng tử, cho dù không thành Hoàng, cũng là một Vương.

Nam tử như vậy, rất phù hợp với hình tượng vị hôn phu hoàn hảo trong lòng thiếu nữ.

Thế nhưng, người như vậy thế nào lại là người nhi nữ tình trường (*)? Ít nhất, qua mấy lần tiếp xúc của Mộ Ca và Tần Cẩm Hạo, mặc dù trên mặt đối phương lộ vẻ quan tâm, nhưng nàng không có từ trong mắt hần thấy được chân thành ấm áp.

(*) Nhi nữ tình trường: tình yêu nam nữ quyền luyến không rời.

Hết thấy, bắt quá là diễn trò để đạt được mục đích mà thôi.

Yêu một người như vậy, đã định trước là bất hạnh. Mộ Khinh Ca như thế, ngay cả thái độ mập mờ với Bạch Tịch Nguyệt cũng là như thế.

Tâm Tàn Cẩn Hạo vĩnh viễn sẽ không dừng lại trên người một nữ nhân.

Đạo lý nông cạn như vậy, nữ nhân ngu ngốc này làm sao lại nhìn không ra? Trong lòng Mộ Ca oán thâm. Nhưng nàng đã quên, không phải ai cũng như nàng ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê.

"Khinh Ca nghĩ xem thích cái gì, chúng ta đi dạo mò mẫm trên đường này có vẻ không tốt lắm." Đột nhiên Tàn Cẩn Hạo dừng bước lại, giọng điệu nhu hòa hỏi Mộ Ca.

Mộ Ca đi theo bước chân, không rõ ràng lắm nhìn xem hắn.

Cái loại ánh mắt ngây thơ này, con người trong suốt thấy đầy lại lộ ra khí lạnh, không thể giải thích khiến trong lòng Tàn Cẩn Hạo nhảy dựng, tim đập ngay ngắn trật tự đột nhiên rối loạn một nhịp. Tựa hồ trước mắt đối với hắn lộ vẻ si mê, cũng không chán ghét như vậy.

"Có cái gì không tốt?" Mộ Ca không hiểu hỏi. Đi dạo phố mà thôi, nàng là đang ảnh hưởng bộ mặt thành phố, hay là pháp luật Tàn quốc quy định tiêu tước gia Mộ phủ không thể giữa ban ngày đi dạo đường cái?

Mộ Ca hỏi lại, làm cho Tàn Cẩn Hạo hoàn hồn. Hắn không đáp lại ngay lời nàng, mà hơi nhíu nhíu mày, tựa hồ đối với bản thân vừa rồi không không chế được khó hiểu, còn có không vui.

Thấy Duệ Vương trầm mặc, đôi mắt Bạch Tịch Nguyệt khẽ chuyển, tiến lên vài bước tới gần hai người, đối với Mộ Ca nói: "Mộ ca ca là không nhớ rõ thanh danh của mình ở Lạc Đô sao?"

Thanh danh?!

Ánh mắt Mộ Ca chuyển đến trên người Bạch Tịch Nguyệt, đuôi lông mày mang theo giễu cợt nói: "Thanh danh của ta? Là ngang ngược can rở, hay là lừa thiện sợ ác? Hay là tính tình quái đản, dễ giận bạo ngược? Hay là... Ta thích nam nhân?" Nói đến phần sau, ánh mắt Mộ Ca như có như không nhìn Tàn Cẩn Hạo.

"Mộ ca ca sao lại nói mình như vậy?" Bạch Tịch Nguyệt gạt mình lấy tay che miệng, trong mắt tích tụ một tầng sương. Dường như người được Mộ Ca miêu tả là nàng.

Tàn Cẩn Hạo càng là dưới cái liếc mắt cuối cùng của Mộ Ca, toàn thân cứng đờ một chút, trên khuôn mặt lạnh nhạt hiện lên một tia giận dữ. Chỉ là hắn che giấu quá tốt, không phải người tiếp nhận qua huấn luyện nghiêm khắc căn bản khó phát hiện.

"Khinh Ca lại nói mê rồi. Giữa ta và ngươi là tình nghĩa huynh đệ, há là người ngoài có thể rõ ràng hay sao? Đừng để cho một ít đồn đãi vớ vẩn làm hỏng tâm tình." Tàn Cẩn Hạo cố nén cảm giác ghê tởm, cười nói.

Lời này của hắn nhìn như bình thường. Nhưng nếu tinh tế cảm nhận, có thể làm cho ruột gan người ta như đứt từng khúc một. Cũng may, nàng không phải "hàng nguyên gốc", sẽ không bởi vì lời nói nhìn như giải vây này mà âm thầm thương tâm.

Chỉ là đáng thương cho linh hồn si tình bên người này.

"Đúng vậy! Mộ ca ca, Tịch Nguyệt vừa rồi nói cũng không phải là mấy chuyện đồn đãi vớ vẩn này. Chẳng lẽ Mộ ca ca đã quên, ca chính là Lạc Đô đệ nhất mỹ nam a. Ca xem, ca vừa đi ra, tất cả mọi người đều hướng nhìn chúng ta. Duệ Vương cũng là lo lắng tâm tình ca không tốt, nên mới..."

"Ngươi xác định bọn hắn nhìn không phải là ngươi? Ta một thiếu gia ăn chơi, cái gì mà Lạc Đô đệ nhất mỹ nam! A, chê cười." Mộ Ca không kiên nhẫn cắt ngang Bạch Tịch Nguyệt nói. Lập tức lại chọc đến "tiểu Trà Xanh" trong mắt mang theo nước mắt, ủy khuất cắn môi.

Chân Bạch Tịch Nguyệt giấu dưới làn váy, nhẹ nhàng chà chà, cắn môi ngại ngùng nói: "Mộ ca chê cười muối, Tịch Nguyệt yếu đuối sao có thể cùng ca so sánh? Huống chi, huống chi Tịch Nguyệt dùng khăn che mặt, có ai nhìn rõ được tướng mạo muối đâu." Tư thái ngây ngô mà tự nhiên, tựa như dính một trận mưa hoa, khiến Tàn Cẩn Hạo đứng một bên xem tâm thần rung động.

"Ngươi không hiểu, có đôi khi ôm đàn Tỳ Bà che nửa khuôn mặt cảm giác thần bí, có thể khiến người khác khơi gợi lên hứng thú." Mộ Ca cười mập mờ, đuôi lông mày nhẹ hướng về phía nàng.

Bạch Tịch Nguyệt bị nàng nói khiến khuôn mặt trở nên đỏ, lại nhìn ánh mắt bốn phía, tựa hồ thật sự cảm thấy bọn hắn nhìn không phải là Mộ Khinh Ca, mà là mình.

"Phía trước có quán trà không tệ lắm, không bằng chúng ta đi chỗ đó nghỉ ngơi một chút. Chờ sau khi Khinh Ca nghĩ kỹ muốn cái gì, chúng ta lại đi." Tàn Cẩn Hạo đột nhiên quyết định. Dứt lời, không cho bất luận kẻ nào cự tuyệt, liền dẫn đầu đi tới quán trà.

Bạch Tịch Nguyệt nhìn nhìn Mộ Ca, lại nhìn một chút Tàn Cẩn Hạo, cuối cùng cắn môi đi theo.

Nhìn bóng lưng hai người rời đi, Mộ Ca dùng thanh âm không thể nghe thấy hỏi: "Lạc Đô đệ nhất mỹ nam là chuyện gì xảy ra?"

Lời này rõ ràng là hỏi Mộ Khanh Ca.

Bóng người trong suốt hiều rõ, cụt hứng cười: "Đó là chuyện xảy ra bốn năm năm trước. Khi đó ta tỉnh tỉnh mê mê, còn chưa có ngang ngược can rờ, tính khí cũng không trở nên quái đản. Bởi vì có một lần thái hậu thọ yến, ta đi dạo trong cung, ngẫu nhiên đi qua một vườn qua. Không nghĩ tới nguyên bản nọ hoa chớm nở, lại trong nháy mắt nở rộ, đưa tới vô số đàn bướm rục rờ. Dị tượng này tự nhiên tới tai các vị đại nhân vật trong nội cung. Lúc ấy thái hậu xa xa thấy cảnh dị tượng này, liền cảm khái nói: "Trong Hoàng cung đều là kỳ hoa dị thảo, thế gian Trần Phàm. Nguyên bản vẫn chưa tới thời điểm nở rộ, lại bởi vì tiểu gia hỏa Mộ gia mà tranh nhau khoe sắc. Có thể thấy được, tiểu tước gia Mộ gia của chúng ta quả thật là nhân gian tuyệt sắc, có thể xưng là Lạc Đô đệ nhất mỹ. Đến bông hoa cũng không nhận được cùng hân tranh giành tươi đẹp rồi!" Sau đó, lời này liền truyền ra ngoài, mỗi lần ta xuất phủ, đều đưa tới không ít tò mò dòm ngó."

Mộ Ca nghe được tròn mắt há mồm, Lạc Đô đệ nhất mỹ này tồn tại cũng quá huyền huyền. Khiến cho nàng bỗng nhớ tới Võ Hậu bệ hạ mùa đông giá rét dạo chơi công viên, xuống chỉ ra lệnh trăm hoa đua nở. (*)

Người ta là Võ Hậu, ít nhất còn ra một đạo thánh chỉ uy hiếp. Nàng một tiểu tước gia đây? Cái gì cũng không cần làm, chỉ đứng ở đấy là được rồi.

(*) Võ Tắc Thiên trong một lần ngắm cảnh tuyết rơi, được các phi tần dâng rượu. Con say rượu chưa dứt liền lệnh cho các cung nữ mang giấy bút nghiên mực, viết lên tờ giấy trắng bài thơ, rồi sai cung nữ mang ra ngoài ra lệnh trăm hoa.

Mình triều du thượng uyển

Hỏa tốc báo xuân tri

Hoa tu liên dạ phóng

Mạc đãi hiều phong xuy

Tạm dịch:

Sáng mai dạo vườn hoa

Báo nhanh mùa xuân biết

Hoa phải nở ban đêm

Chớ chờ gió mai thổi.

"Khục khục, sau đó, dị tượng còn phát sinh cái gì?" Mộ Ca tò mò hỏi.

Mộ Khanh Ca liếc nhìn nàng: "Ta không có thời gian rảnh." Nói xong, nàng tự giễu cười cười: "Về sau, danh tiếng hoàn khổ của ta dần dần bay lên, thật ra khiến người quên mất dung mạo của ta, chỉ nhớ rõ ta đây là Lạc Đô đệ nhất bá chủ."

Mộ Ca im lặng.

Mộ Khanh Ca cong môi cười nói: "Hôm nay nếu không phải ngươi đi ra cùng Duệ Vương, ngươi nhất định sẽ thấy được kỳ cảnh khác."

"Cái gì?" Mộ Ca theo bản năng hỏi lại.

Mộ Khanh Ca hát cảm nói: "Vạn người tránh ngươi như rắn rết, cảnh tượng phố lớn Lạc Đô biến thành ngõ hẻm không người."

Mộ Ca: "..."

...

Quán trà, Tần Cẩm Hạo ngồi trong tại gian phòng trang nhã, đã sớm chuẩn bị xong trà bánh tinh xảo cho Mộ Ca sắp tới. Cần thận như vậy, có bao nhiêu thiếu nữ hoài xuân ngăn cản được?

Đặc biệt, chuyện như vậy, lại được chuẩn bị bởi hoàng tử băng sơn.

Mộ Ca cũng không nằm trong số này. Vừa vào liền nhận được ánh mắt u oán ghen ghét mờ mịt của Bạch Tịch Nguyệt.

Bạch Tịch Nguyệt cũng không ngồi xuống, nhận xuống trà của quán, tiếp nhận công việc pha trà.

Đối với uống trà, Mộ Ca không có nhiều hứng thú.

Đỉnh đặc ngồi đối diện với Tần Cẩm Hạo, vuốt chén trà trong tay, đợi câu kế tiếp của Tần Cẩm Hạo. Cùng hân chơi lâu như vậy, nàng cũng không tin người nam nhân này còn có kiên nhẫn tiếp tục chịu đựng không nói.

Quả nhiên, khi Bạch Tịch Nguyệt nấu xong một ấm, rồi châm trà cho hai người, Tần Cẩm Hạo mới chậm rãi mở miệng: "Khanh Ca, lần này ngươi gặp

chấn kinh không nhỏ, nói đến đều là sai lầm của Hà Thành. Nhưng, hắn cũng chỉ lời nói vô tâm. Hắn bị lão công gia nhốt tại Mộ phủ, phụ thân hắn mấy lần cầu bốn vương nói giúp, bốn vương cũng lười để ý tới. Bất quá hôm nay người an toàn trở về, không bằng liền thả hắn. Cũng miễn cho lão công gia ở trên triều khó xử."

Rốt cuộc nói ra mục đích thực sự rồi?

Mộ Ca trong lòng cười lạnh. Cái gì mà tới thăm nàng? Mua lễ vật an ủi nàng? Bất quá là để khiến cho nàng thả Hà Thành.

"Mặc dù gia gia nói không cho giết Hà Thành, cũng không thể dễ dàng buông tha hắn như thế." Đột nhiên, thanh âm tràn ngập hận ý từ bên người Mộ Ca truyền đến.

Mộ Ca có chút kinh ngạc. Nàng nguyên tưởng rằng Tần Cẩm Hạo tự mình mở miệng, Mộ Khinh Ca sẽ mềm lòng.

"Hà Thành sao... "

"Mộ lão đại, lão đại!!! Người có phải ở bên trong hay không? Ta nghe nói người ở bên trong, ta vào a!"

Tần Cẩm Hạo còn chưa chờ Mộ Ca trả lời, đã có một giọng nam cất ngang chen vào. Theo tiếng nói tiêu tán, cửa phòng bị người đẩy ra. Hộ vệ của Duệ Vương đang canh giữ ở cửa, trong nháy mắt liền rút kiếm chỉ hướng người tới.

Mà bị gián đoạn cùng Mộ Ca nói chuyện, Tần Cẩm Hạo lúc này cũng không vui nhăn lại lông mày, nhiệt độ trong nhả phòng lập tức giảm xuống.

Chỉ có Mộ Ca đối với thanh âm lạ lẫm của chủ nhân, nhìn về phía Mộ Khinh Ca, lại chỉ thấy nàng biểu lộ ra thần sắc cổ quái...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Bạn xấu tốt nhất, nghe góc tường

Edit: Diệp Lưu Nhiên

"Lão... Lão đại... Cứu ta..." Mập mập đẩy cửa vào nhả gian, nhìn chăm chăm vào mũi đao đang chỉ vào yết hầu của mình. Đôi mắt cơ hồ đều biến thành mắt gà chói. Dưới cằm y hoa phục, cái bụng tròn trịa càng run lên.

Người là ai! Cứu người?

Ánh mắt Mộ Ca không tiếng động chuyển tới trên người Mộ Khinh Ca.

"Thiệu Việt Trạch, Thiệu mập mập, phụ thân nhậm chức Đô Úy. Cũng là một trong những hoàn khố Lạc Đô, xem như là... Bạn tốt của ta đi." Mộ Khinh Ca một câu giải thích xong.

Mộ Ca lông mày nhảy lên, bất động thanh sắc nói: "Thiệu mập mập, sao người lại tới đây?" Dứt lời, ánh mắt bay tới Tần Cẩm Hạo.

Người chĩa đao kia là hộ vệ của Tần Cẩm Hạo, tự nhiên chỉ nghe mệnh lệnh của hắn. Hiện giờ người này là đang muốn cầu cạnh nàng, làm cho hắn đưa một cái nhân tình, cũng không phải việc gì khó.

Quả nhiên, thu được ánh mắt của Mộ Ca, Tần Cẩm Hạo hướng hộ vệ gật đầu.

Xất!

Thanh kiếm sắc bén nháy mắt liền thu hồi vào vỏ. Hộ vệ kia lui lại chỗ cũ, như thể hắn chưa từng di động qua.

Mộ Ca nhân nhật nhìn về phía hộ vệ trong lúc lơ đãng hiện lên lục mang, khiến cho nàng biết cấp bậc của người này. Có một hộ vệ là lục cảnh cao thủ, vậy bản thân Tần Cẩm Hạo là cấp bậc gì?

"Ôi! Nếu biết rõ Duệ Vương đang bàn luận cùng Mộ Ca, ta thế nào cũng sẽ không mạo muội quấy rầy." Thiệu mập mập cười nịnh nọt hướng về phía Tần Cẩm Hạo, sau đó chân chó chạy đến bên người Mộ Ca hỏi: "Lão đại, ta nghe nói người chạy đến hoang nguyên Lạc Nhật đi? Bên kia không phải đang chiến trận sao? Người không sao chứ."

"Có chuyện còn có thể ở đây cùng Duệ Vương uống trà?" Mộ Ca vỗ rớt chân chó của mập mập, liếc trắng mắt.

"Hắc hắc, cũng phải." Thiệu mập mập gãi gãi đầu, lại trộm nhìn lên Tần Cẩm Hạo. Thấy hắn không nhìn mình, mới sát lại gần Mộ Ca, áp vào tai nói: "Khinh Ca, người đến vừa lúc. Ta nghe nói hôm nay Trích Hoa lâu có trò hay, không bằng người theo ta cùng đi nhìn xem, ở đây uống trà có cái gì vui."

Nói xong, hắn nâng lên hai hàng lông mày, tươi cười trong mắt tràn đầy xúi giục.

Trích Hoa lâu?

Vừa nghe tên này, không cần Mộ Khinh Ca giải thích, Mộ Ca cũng biết đây là địa phương nào.

Vốn định cự tuyệt, nhưng khi nàng chống lại cặp mắt lạnh lùng của Tần Cẩm Hạo. Đôi mắt khẽ chuyển, bỗng thay đổi chủ ý. Vỗ vạt áo, Mộ Ca đứng dậy vỗ lên đầu vai Thiệu mập mạp nói: "Đ dẫn đường."

Thiệu mập mạp trong lòng vui vẻ, lập tức ngẩng đầu ưỡn ngực đứng lên.

"Khinh Ca, người..." Tần Cẩm Hạo cau mày nói, hắn nghe được cuộc nói chuyện của Mộ Ca và Thiệu mập mạp. Biết rõ Mộ Ca muốn đi nơi bướm hoa, trong lòng hắn không thích đồng thời nhiều thêm vài phần khinh thường.

Quả nhiên, hoàn khổ chính là hoàn khổ.

Bạch Tịch Nguyệt cũng lộ vẻ không vui. Nàng là theo chân Mộ Ca đi ra đây, nếu người sau giữa chừng rời đi, nàng làm sao bây giờ?

Mộ Ca kéo khéo miệng cười cười, đối với Tần Cẩm Hạo tiêu sái chấp tay: "Chuyện của Duệ Vương, ta sẽ nói với gia gia." Sau đó nàng nhìn Bạch Tịch Nguyệt, nghiêng ngả cười nói: "Ta còn có chút chuyện, phiền toái Duệ Vương điện hạ tiễn Tịch Nguyệt muội muội về Mộ phủ rồi."

Nghe Mộ Khinh Ca an bài. Bạch Tịch Nguyệt kinh ngạc, tức khắc liền kinh hãi.

Nàng thế nào cũng không thể tưởng được. Mộ Khinh Ca luôn không thích nàng cùng Duệ Vương gặp mặt, hôm nay không chỉ chủ động mang nàng theo, thậm chí còn cho hai người cơ hội một chỗ.

Này...

Kinh hãi tới quá đột ngột, làm khéo mắt Bạch Tịch Nguyệt nhể lên ý ngượng ngùng, đáng vẻ tư thái kiêu mị.

Tần Cẩm Hạo đứng lúc nhìn nàng, thấy một màn động lòng người này, không tự giác nhẹ gật đầu. Chờ khi hắn phục hồi tinh thần lại, mới phát hiện nhai gian, nơi nào còn có bóng dáng hai người Mộ Khinh Ca.

Mộ Khinh Ca tiêu sái dứt khoát rời đi, đánh tan kiêu diễm vừa mới bay lên trong lòng Tần Cẩm Hạo. Hắn hơi trầm xuống, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Bạch y nhẹ phiêu, Bạch Tịch Nguyệt đi tới trước người Tần Cẩm Hạo, yếu điệu hành lễ, nhu nhu nói: "Tịch Nguyệt làm phiền Duệ Vương điện hạ rồi."

Giai nhân ở trước mắt, đáng người như liễu làm cho Tần Cẩm Hạo tạm thời quên mất Mộ Khinh Ca dị thường, đưa tay đỡ Bạch Tịch Nguyệt dậy.

Tay vừa chạm tới, như thú con bị kinh sợ mà run rẩy, khiến trong lòng Tần Cẩm Hạo khẽ động. Ánh mắt lạnh nhạt cũng nhiễm một tầng cảm xúc khác thường.

Lúc này, trong lòng Bạch Tịch Nguyệt cũng không bình tĩnh.

Nàng đích xác có chút ái mộ Duệ Vương tựa như tiên nhân, nhưng lại rất ít có cơ hội cùng hắn gặp mặt, càng đừng nói tới loại da thịt đụng nhau này. Lập tức khiến cho khuôn mặt trắng nõn của nàng nhiễm đỏ một mảnh, giống như hoa đào lần đầu hé nở, càng thêm vài phần say lòng người.

Trích Hoa lâu, một trong những địa phương ong bướm nổi danh nhất Lạc Đô.

Đó cũng là một trong những nơi mà Mộ Khinh Ca từng sắm vai hoàn khổ hay đến nhất, mà cộng sự của nàng, chính là người có vẻ mặt đáng khinh Thiệu mập mạp đi theo bên người này.

Quá trình tương giao với Thiệu mập mạp, Mộ Khinh Ca cũng không nhiều lời. Chỉ đơn giản nói hai người vì một lần tranh giành tình nhân ở Trích Hoa lâu, liền vùng tay đánh nhau. Không đánh không quen, từ đó biến thành bạn xấu cùng chung chí hướng.

Thiệu Việt Trạch tuy rằng là nhi tử của Đô Úy, thiên phú cũng thường thường, vẫn dừng lại ở xích cảnh sơ giai. Thiệu gia không chỉ có một đứa con là hắn, cho nên đối với hắn không ôm quá nhiều hy vọng, tùy ý hắn bên ngoài làm bậy.

Tóm lại, chỉ cần không dẫn ra đại sự lớn gì, đều mặc kệ hắn.

Nhưng thiên phú mập mạp dù gì cũng tốt hơn nhiều so với Mộ Khinh Ca phế vật. Ít nhất người ta còn có thể tu luyện không phải sao.

Hai người dưới sự dẫn dắt của tú bà tiến vào một gian phòng ngập tràn sơn phấn, bày trí diễm tục.

Chờ đến khi tú bà về mặt nịnh nọt ôm bạc rồi khỏi, Thiệu mập mạp mới gấp không thể chờ được cởi giày leo lên giường, tháo xuống bức họa trên tường, sớm chuẩn bị tốt công cụ cắm vào lỗ nhỏ trên tường.

Yên lặng nhìn hần vô cùng thuần thực làm hết thấy, khoe mắt Mộ Ca hung hăng kéo ra, dùng thanh âm không thể nghe thấy đối với hồn phách Mộ Khinh Ca nói: "Không nghĩ tới, ngươi còn có ham mê như vậy."

"Tân quốc có luật pháp, phạm là trước khi trở thành nam tử trưởng thành, không thể dụng kỹ nữ, vô luận giá cả thế nào. Người vi phạm, đều phải chịu hình phạt quất roi. Đây cũng là để cho dân chúng dốc lòng tu luyện. Huống chi bản thân ta là nữ tử, những việc phong hoa tuyết nguyệt, chúng ta không cách nào tự thể nghiệm rồi. Vì thế không làm nhục cái danh hoàn khổ, mập mạp liền ra cái chủ ý này." Mộ Khinh Ca không chút nào lúng túng trả lời.

A, có ý tứ. Hoa tửu có thể uống, lại không thể phát sinh ra chuyện gì. Luật pháp này đúng là tra tấn người cũng là để ước thúc người? Mộ Ca thầm nghĩ trong lòng.

"Hắc hắc..." Từ miệng Thiệu mập mạp đột nhiên truyền đến tiếng cười bi ối mập mờ.

Mộ Ca nhìn qua chỉ thấy trên mặt con heo kia quỷ dị hiện ra đỏ ửng, đôi mắt nhỏ mê ly. Bộ dạng nhìn như phát xuân. Lỗ tai càng dính sát ống trúc trên tường nghe trộm, hoàn toàn đắm chìm vào trong mây mưa thất thường bên sát vách.

Lát sau, Thiệu mập mạp từ trong đắm chìm tỉnh lại, phát hiện Mộ Ca vẫn còn ngồi ở một bên, vội vàng hô: "Lão đại, ngươi thất thần làm gì vậy? Sát vách có liên tục trò hay à!"

Chỉ sợ giờ phút này hai kẻ đang mây mưa tại sát vách kia sẽ không thể tưởng được bên ngoài bức tường ngăn cách, thậm chí có hai thiếu niên đang nghe ở góc tường.

Đối mặt với lời mời của Thiệu mập mạp, khoe miệng Mộ Ca co lại. Thực sự không có hứng thú.

Không phải là nàng thẹn thùng, kiếp trước, cái loại gió trăng gì mà nàng chưa từng gặp qua? Nàng là quân nhân ngoài biên chế, nhiệm vụ nàng chấp hành đều là bí mật. Đừng nói là nghe góc tường, nàng còn tận mắt thưởng thức bức tranh xuân cung đồ sống đấy.

"A! Không được, quá kích thích! Ta không chịu nổi, sẽ quay lại ngay." Thiệu mập mạp đem ống trúc trong tay ném đến ngực Mộ Ca, vọt nhanh ra khỏi phòng.

Về phần ra ngoài làm cái gì...

Mộ Ca tỏ vẻ hiểu rất rõ phản ứng sinh lý tự nhiên, hormone lên não của thời kỳ thiếu niên.

Sau một nén nhang, Thiệu mập mạp tinh thần phấn chấn trở về phòng. Thấy Mộ Ca vẫn ngồi như trước, cũng không đi nghe góc tường nữa, mà là ngồi đối diện nàng, rót chén cho hai người.

"Lão đại, ngày đó đến cùng xảy ra chuyện gì? Lúc ta đến nghe bọn hần nói ngươi nổi giận đùng đùng rồi đi, mà tiểu tử Hà Thành kia còn về mặt đắc ý. Sau đó chợt nghe tin ngươi mang thân vệ rồi khỏi Lạc Đô đi hoang nguyên Lạc Nhật." Thiệu mập mạp nghiêm túc hỏi.

Ngày đó ở trong lời Thiệu mập mạp, Mộ Ca biết rõ. Sau vụ việc, Mộ Khinh Ca đã kể cho nàng nghe. Lúc này nàng cũng thuật lại y hệt chuyện ngày đó phát sinh nói ra.

Phanh!

"Tiểu tử Hà Thành kia lại dám nói ngươi như vậy! Đi, chúng ta tìm hần tính sổ. Ngày ấy mập mạp ta không có ở đây, hôm nay nhất định phải giúp ngươi xuất ra ngục ác khí!" Mộ Ca vừa nói xong, Thiệu mập mạp liền vỗ bàn đứng lên, đây cảm phần nói.

Nói xong, phải bắt lấy tay áo Mộ Ca, rồi khỏi Trích Hoa lâu.

Mộ Ca tránh đi một trào này, thần sắc thản nhiên nói: "Hà Thành đã bị gia gia ta trói lại, đem vào Mộ phủ. Bất quá vừa rồi Duệ Vương muốn ta thả hần."

Thiệu mập mạp nghe xong, lập tức cúi người hỏi: "Lão đại, ngươi không phải là nghe xong Duệ Vương nói, liền cứ vậy đem tiểu tử kia đưa về đi?"

"Đương nhiên là không." Mộ Ca cong môi cười. Ngũ quan tuyệt mỹ lập tức trở nên tà mị vô cùng.

Thần tình tà mị kia, khiến Thiệu mập mạp thấy được toàn thân thịt mỡ run lên. Nhưng không nghĩ quá nhiều, mà vỗ ngực cam đoan: "Lão đại, ngươi chỉ cần nói một câu chinh đồn tiểu tử kia thế nào. Coi như là đem trời chọc ra một cái sọt, mập mạp cũng sẽ cùng ngươi làm một trận!"

Ánh mắt Mộ Ca rơi vào trên người Thiệu mập mạp. Hồi lâu, cơ hồ đem toàn thân hần sợ hãi, nàng đột nhiên nở nụ cười: "Thiệu mập mạp, ngươi cũng được coi là một nhân vật."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Hoa tàn phế, đầy người thương tích

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Hà Gia, là phụ thuộc vào Duệ Vương.

Mà mẫu phi của Duệ Vương, lại là Khương quý phi được sủng ái nhất của đương kim thánh thượng. Mặc dù Duệ Vương không chiếm được vị trí Thái Tử, nhưng vị trí ở trong lòng Hoàng đế so với Thái Tử càng thêm được sủng ái.

Chỉ cần Hoàng đế còn sống một ngày, vị trí Thái Tử, ai có thể chắc chắn đây?

Phụ thân của Thiệu mập mập tuy là Đô Ủy, nhưng rất khó chống lại Hà gia. Sự tình chính Hà Thành này, Hà gia không dám tìm Mộ gia phiền toái, nhưng không có nghĩa là không dám lấy người Thiệu gia chịu tội thay.

Đạo lý này, Mộ Ca không tin Thiệu mập mập nhìn không ra.

"Mập mập, phân phó gã sai vặt của ngươi, đi Mộ phủ một chuyến." Mộ Ca hơi nheo mắt, đối với Thiệu mập mập nói. Lúc đi ra ngoài, nàng không mang theo người nào bên mình, giờ phút này mới phát giác thấy không tiện.

Thiệu mập mập trông mắt vừa chuyển, không có hỏi nhiều, đối với Mộ Ca nhẹ gật đầu, liền xoay người đi ra ngoài.

Hà Thành hiện giờ bị Mộ Hùng nhốt tại Mộ phủ, nhưng cũng không làm khó hấn cái gì. Dù sao Hà Thành là một tiểu bối, lấy thân phận của Mộ Hùng đi bắt giữ người đã có chút khiến người lên án rồi.

"Không thể giết, nhưng có thể tùy tiện chơi như thế nào. Duệ Vương muốn người, ta cho người là được. Ta rất rộng lượng đấy!" Mộ Ca dựa vào thành ghế, đôi mắt lạnh khế híp lại, lộ ra tươi cười sáng lạn.

Sau khi mập mập phân phó gã sai vặt rồi đi, liền trở về phòng. Chứng kiến nụ cười lạnh của Mộ Ca, toàn thân thịt mỡ không khỏi run rẩy.

Nuốt nuốt nước miếng, Thiệu mập mập khom lưng cúi người lại gần Mộ Ca, nhỏ giọng hỏi: "Lão đại, kế tiếp chúng ta làm thế nào?"

"Giúp ta gọi tú bà tới. Những thứ khác ngươi không cần quản." Mộ Ca gật đầu phân phó.

Ai ngờ, Thiệu mập mập trừng mắt nhỏ, phút chốc thẳng tắp cái eo phản đối: "Này sao được, ta đã nói là muốn cùng ngươi đi chinh tên khốn khiếp Hà Thành kia mà!"

Mộ Ca nghiêng mắt nhìn hấn, đưa tay vỗ vỗ bả vai thật: "Tâm ý của ngươi ta nhận. Nhưng chuyện của ta, ta muốn tự chính mình giải quyết. Ngươi chỉ cần đứng bên xem trò vui là được." Thiệu mập mập có thể không bận tâm Thiệu gia, đứng ở bên nàng. Nhưng nàng cũng không thể thật sự đưa anh em kết nghĩa của mình vào hố đi.

"Lão đại, ngươi có phải xem thường ta hay không!" Thiệu mập mập nắm lại hai tay, ngực nghẹn thở ra một hơi.

Mộ Ca nở nụ cười có vài phần nghiền ngẫm: "Ngươi cảm thấy một nhân vật nhỏ như vậy, xứng cho huynh đệ chúng ta đồng loạt ra tay?"

Thiệu mập mập nghẹn lời.

Sau nửa ngày, hấn mới cứng nhắc quay đầu ra cửa tìm tú bà.

Mặc kệ Mộ Ca nói lời có phải thật hay không, hấn đã thỏa hiệp.

Chỉ là sau khi hấn ra ngoài, bí mật hít hít cái mũi hơi cay. Hấn không phải đồ đàn, tự nhiên nghe ra trong lời nói của Mộ Ca ẩn giấu quan tâm.

Thiệu gia, không thể bị hấn liên lụy.

Cúi người nhìn ngón tay thô ngắn của mình, lòng bàn tay mơ hồ hiện ra hồng quang. Cho tới bây giờ, Thiệu mập mập hấn vẫn cảm thấy tu luyện không có cái gì hơn người. Cuộc đời nhân sinh lớn nhất, hấn là vui chơi ăn uống mới đúng.

Thế nhưng hôm nay, hấn lần đầu tiên cảm thấy mình quá yếu, quá thực chính là một con gà yếu ớt. Huynh đệ có chuyện, hấn chẳng những không giúp được gì, lại chỉ có thể đứng sau lưng huynh đệ chịu sự bảo vệ.

Quá TNN nghẹn uất rồi!!

Hung hăng phất tay áo, Thiệu mập mập cắn răng đi tới chỗ tú bà.

...

Mộ phủ, sau khi Hà Thành từ bên trong đi ra, lập tức xoay người hướng tới đại môn của Mộ phủ nhỏ ra một bãi nước miếng.

Trong mắt rõ ràng khinh thường cùng oán độc: "Mộ phủ chó má, dám giam ta. Bây giờ còn không phải ngoan ngoãn thả ta ra sao? Phế vật đoạn tỵ Mộ Khinh Ca, chờ đây cho gia. Những ngày ta bị giam này, đối với ngươi thập phần "nhung nhớt" đấy!"

Sau khi phát tiết xong hận ý trong lòng, Hà Thành tiêu sát hết vạt áo, ngẩng đầu ưỡn ngực, như một con gà trống thắng lợi dần dần rời khỏi phạm vi Mộ phủ.

Giống như Mộ phủ, Hà phủ cũng ở trong nội thành. Bất quá hai nơi cách nhau khá xa, hoàn cảnh và vị trí căn bản không thể so sánh.

Qua một ngõ hẻm, là có thể nhìn thấy cạnh cửa Hà phủ.

Dọc theo đường đi, Hà Thành còn đang mãi suy nghĩ làm thế nào trả thù Mộ Khinh Ca, còn có nha đầu ám giương của mình đang chờ ở nhà.

Đột nhiên, một cái bóng đen từ trên trời giáng xuống, nháy mắt liền đem hán bao phủ trong đó.

Còn chưa chờ hán giấy giũa, liền cảm thấy sau gáy tê rần. Cả người liền mất đi tri giác.

Chờ đến khi Hà Thành tỉnh lại, mới phát hiện mình bị nhét vào trong một cái bao bố.

"Ô ô ô ô!"

Ai dám trói tiểu gia!

Lời kêu gào ra khỏi miệng, lại biến thành phát âm mơ hồ không rõ.

Lúc này Hà Thành mới phát hiện trong miệng mình bị người nhét vào một chiếc vớ tanh tươi. Hai tay và hai chân đều bị trói bằng gân trâu, không thể nhúc nhích nửa phần.

"Ngô ~! Ngô Ngô ~!" Hà Thành bắt đầu hoảng loạn, đôi mắt nhỏ như hạt đậu mở trừng trừng.

Lúc này, bên ngoài bao bố truyền tới một thanh âm khiến hán vô cùng quen thuộc.

"Nghe cho kỹ, hôm nay gia liền dạy các ngươi một trò chơi mới. Người nào chơi tốt nhất, bổng tước gia sẽ có thưởng!"

Sau đó là một tràng tiếng cười oanh oanh yến yến.

Mộ, Khinh, Ca!

Cặp mắt Hà Thành phản chiếu ra nồng đậm hận ý.

Phế vật kia cư nhiên trói hán! Chờ hán rời khỏi đây, nhất định sẽ khiến cho Duệ Vương hảo hảo thu thập phế vật này!

Đáng tiếc, oán hận trong lòng Hà Thành, người bên ngoài không cảm giác thấy.

Đối thoại, vẫn đang tiếp tục.

"Ai da! Tiểu tước gia, cái túi lớn như thế, nhìn qua có vẻ rất nặng. Bọn tỷ muội đều là da mịn thịt mềm, như thế nào có thể đá nổi đây?" Một thanh âm nũng nịu truyền đến. Tựa như làm nũng, lại như dụ hoặc.

Lời nàng vừa nói ra, lập tức rước lấy không ít thanh âm oanh yến phụ họa.

Mộ Ca khoát tay, khiến chúng Hoa nương ngừng lại thanh âm. Thuận tay khẽ nắm cầm một Hoa nương bên người, phóng khoáng nói: "Cho nên, bổng tước gia đặc biệt ân chuẩn các ngươi có thể dùng tay đây, dùng chân đấy! Lại không được, dùng côn gậy cũng có thể." Dứt lời, khóe miệng nàng cong lên một độ cung tà ác, khiến cho khuôn mặt tuyệt sắc tinh xảo của nàng, trở nên yêu mị vô cùng.

"Có thể dùng côn!" Một Hoa nương kinh hi nói.

Mộ Ca gật đầu, môi mỏng chủ động nghênh đón rượu ngon được Hoa nương bên người rót. Uống xong, ly rượu cần trong miệng tùy ý hát lên, trực tiếp rơi vỡ xuống đất.

Bộ dạng phong lưu đa tình này, lập tức đưa tới không ít Hoa nương đỏ mặt thẹn thùng.

"Đến, bổng tước gia tự mình làm trọng tài, xem ai được điểm cao nhất!" Hai tay Mộ Ca giang ra, mỗi bên ôm một Hoa nương, đối với tất cả phân phó.

Nàng ra lệnh một tiếng, trong hậu viện Trích Hoa lâu lập tức vang lên từng đợt tiếng hót oanh oanh yến yến.

Cả đám Hoa nương không tiếp khách trong Trích Hoa lâu, đều bị nàng triệu tập một chỗ chơi môn thể thao vận động quốc gia khỏe cả người lẫn tinh thần - bóng đá!

Khí lực của đám Hoa nương căn bản không cách nào di chuyển được Hà Thành bên trong bao bố. Vậy nên trên cơ bản, mọi người đều cầm trên tay một cây gậy lên sân.

Cả buổi, Hà Thành không có di động nửa phần. Những côn gỗ kia lại không biết đã hung hăng đập hấn bao nhiêu.

Mộ Ca híp mắt, cười dịu dàng nhìn một màn này. Nhìn đám Hoa nương dùng hết khí lực từ khi bú sữa mẹ hung hăng giơ lên côn gỗ đập xuống bao bố. Vừa nện, vừa oán trách người trong bao bố quá nặng.

Đám hoa nương khéo hiểu lòng người, làm cho tâm tình Mộ Ca rất tốt. Tiếp nhận ly rượu từ tay tiểu nương tử trong ngực đưa tới, tiêu sái uống vào.

Hà Thành trong bao bố nghẹn khuất bị một đám Hoa nương đánh một trận. Trong lòng hận ý đối với Mộ Kinh Ca tăng lên một độ cao khó nói nên lời.

Toàn thân đau đớn, khiến cho hấn sợ hãi lại oán hận. Cẩn rằng chịu đựng qua lần này, ngày khác chắc chắn hấn sẽ tìm cơ hội báo thù rửa hận.

Thế nhưng hấn không biết, Mộ Kinh Ca an bài cho hấn trò bay, cũng không chỉ có một chút như vậy.

Cuối cùng, Hà Thành bị đánh lần nữa hôn mê bất tỉnh.

Chờ khi hấn tỉnh lại lần nữa, người đã ra khỏi bao bố. Nằm trần truồng trên giường ngủ trong một gian phòng lạ lẫm.

Con đau khiến cho Hà Thành nhích khóe miệng. Bị đánh chỉ còn lại một đường qua khe hở ánh mắt, quét nhìn bốn phía, thấy bên cạnh tay mình đặt một tấm gương.

Không có nghĩ bản thân tại sao lại xuất hiện ở đây, tại sao lại có một cái gương thả bên cạnh mình. Hà Thành liền theo bản năng cầm tấm gương lên nhìn.

"A!!!" Tiếng kêu thê lương thảm thiết vang lên quanh quẩn trong phòng.

Hà Thành nhìn đầu heo trong gương kia, còn có cơ thể tím xanh thiếu chút nữa tan vỡ. Đây là hấn sao? Còn là ngọc thụ lâm phong, tiêu sái hấn sao?

"Gia, ngài tỉnh chưa? Nếu đã tỉnh, chúng ta liền đến hầu hạ ngài." Lúc này, truyền tới một thanh âm bất âm bất dương.

Không chờ Hà Thành có phản ứng gì, chỉ thấy một người nam tử tướng mạo âm nhu, mang theo hai trág hấn xấu xí đi tới.

Nam tử âm nhu dẫn đầu kia, trên người chỉ choàng một kiện áo choàng không thắt nút. Hai người đi theo hấn, trên thân ngoại trừ quần lót bên ngoài, còn lại đều không có thêm vật gì che chắn.

Thứ đó tại dưới quần mơ hồ lộ ra hình thái dữ tợn.

Hai con người Hà Thành co rụt lại, một loại cảm giác sợ hãi chưa từng có xông lên não. Hấn cuống quýt ôm lấy hai tay mình, tựa như thiếu nữ bị cưỡng hiếp quát lên: "Các người muốn làm gì? Đừng tới đây! Ta là người Hà gia, còn là người Duệ Vương!!!"

Đáng tiếc ba người đó giống như chẳng hề để ý, tiếp tục tới gần hấn.

Người cầm đầu, khóe miệng nâng lên tươi cười, nhưng trong đôi mắt lại chứa khinh thường. Thầm nghĩ: Tiểu tước gia quả nhiên nói không sai, người này tính dạy liền ăn nói bậy bạ. Bộ dáng như thế, còn dám nói là người Duệ Vương.

"Gia, bọn ta chỉ là đến hầu hạ người!" Nam tử lắc chiếc khăn tay sặc mùi son phấn, chỉ vào trág hấn phân phó: "Đều nghe kỹ cho ta. Vị gia này là khách quý, hãy sử ra bản lĩnh của các người hào hào chiêu đãi. Nếu gia không hài lòng, cẩn thận da của các người."

Dứt lời, hấn lui xuống, chỉ để lại hai trág hấn mạnh mẽ hữu lực, sắc mặt đỏ lên.

"Người... Các người muốn làm gì? Lăn, cút hết cho ta!" Hà Thành hoảng sợ kêu.

Nhưng không có nổi một chút tác dụng.

"A!!!"

"Các người... Ác..."

"A... A... "

Thanh âm Hà Thành bị chìm xuống. Màn che vây quanh bốn phía gian phòng nhẹ nhàng đung đưa. Đột nhiên, không có bất kì đoán trước, màn che bỗng rơi xuống.

Nguyên bản gian phòng phong bế, đột nhiên biến thành một gian hàng không vật che chắn.

Bốn phía quanh đình, ngồi đầy vô số quan lại quyền quý ở Lạc Đô.

Chứng kiến một màn đơ bản trước mắt, thanh âm lập tức yên tĩnh. Từng người một, mờ to hai mắt nhìn trong đình đang diễn một màn điên loạn đảo phượng.

Kích thích nhất chính là, ba người ôm một đoàn này, thế mà đều là nam!

Thị giác bị trùng kích quá lớn, Bảo Bảo cần yên lặng một chút.

Bạn hẳn không phải là tới tham gia buổi đấu giá đầu tiên của Trích Hoa lâu sao?

Thế nào lại được chứng kiến một màn hương diễm như thế? Chẳng lẽ đây là màn dạo đầu Trích Hoa lâu an bài, mảnh lối?

"Ồ, một người trong đó có chút giống công tử Hà Thành của Hà phủ!"

Trong đám đông, người Mộ Ca an bài tức khắc hô lên một câu. Lập tức, bốn phía ánh mắt nhao nhao rơi vào ba người phía trên kia.

"Ra ngoài!" Trong tuyệt vọng Hà Thành rốt cuộc bộc phát.

Ánh sáng màu đỏ thẫm từ trên người hắn phát ra, đem hai kẻ đang đặt trên người hắn đánh bay.

Lúc này, hắn mới chú ý tới mình đang ở đâu, còn có bốn phía xung quanh đầy đám người.

"Thật là Hà công tử!"

Oanh!

Trong mắt Hà Thành bắn ra hận ý mãnh liệt cùng khuất nhục, hắn bắt chập bản thân bị bại lộ không có vật gì che chắn trước người, cặp mắt tràn ngập cừu hận trực tiếp từ trong đám người đối mặt với đôi mắt lạnh vô tình.

Mộ Ca ngồi trong đám người xem cuộc vui, không chút sợ hãi chống lại ánh mắt của Hà Thành. Bưng lên ly rượu trong tay, từ xa nâng lên phía trước, giống như cười mà không phải cười uống vào.

"Hà Thành, ta tặng ngươi phần lễ vật này, thích chứ? Đừng nóng vội, chuyện giữa hai chúng ta, chậm rãi tính."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Hôn ước Mộ phủ, Trường Nhạc công chúa

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Hà Thành phát hỏa!

Dù hắn có trốn trong nhà, bên tai vẫn không ngừng quanh quẩn những tiếng cười nhạo và ánh mắt dâm uế kia.

Hắn không chết, nhưng hắn lại sống còn tệ hơn so với chết.

Nếu nói trước kia, hắn nhằm vào Mộ Khinh Ca nguyên nhân là vì Duệ Vương. Thì hôm nay, hắn và Mộ Khinh Ca chính thức là ân oán cá nhân!

Hắn tâm tâm niệm niệm nghĩ đến báo thù. Thế nhưng Mộ Ca sẽ quan tâm sao?

Rất rõ ràng - Không!

Mộ phủ, Trì Vân uyển.

"Ngươi thật ác độc!" Thân thể trong suốt Mộ Khinh Ca nhẹ nhàng đứng bên Mộ Ca, trong mắt tràn đầy bội phục.

Nàng thừa nhận, nếu đổi lại là nàng đến xử trí Hà Thành, tối đa chỉ là đánh một trận, phát tiết oán khí trong lòng. Ngay cả chặt tay đứt chân cũng không làm được. Bởi vì nàng suy nghĩ đến Mộ phủ, không muốn mang đến phiền toái cho gia gia.

Nhưng còn Mộ Ca thì sao? Đầu tiên là quang minh chính đại thả Hà Thành, sau đó phái người bắt hắn về.

Tiếp đến, mượn bàn tay của những người đứng dưới tầng chót xã hội, hung hăng thu thập Hà Thành. Không chỉ đánh đập, làm nhục, mà còn khiến hấn thân bại danh liệt. Sau này, coi như Duệ Vương muốn dùng hấn, e rằng cũng phải bận tâm đến lời đồn đãi bên ngoài.

Mất đi chỗ dựa Duệ Vương, Hà gia thất sủng. Thất bại là chuyện sớm hay muộn.

Lời nói của Mộ Khinh Ca, không khiến Mộ Ca cảm thấy thế nào. Nàng nhàn nhạt cười, nhưng cặp mắt lại lạnh lẽo như hàn băng.

Nàng có một câu nói lời lẽ chí lý, chưa bao giờ nói với bất luận kẻ nào. Bởi vì, nàng vẫn luôn dựa theo điều này làm chuẩn tắc hành động.

Người không phạm ta, ta không phạm người. Người nếu phạm ta, trăm thảo trừ căn!

Cho nên mục tiêu của nàng cũng không phải duy nhất một kẻ Hà Thành, mà là cả Hà gia. Thậm chí, Duệ Vương cũng bị nàng liệt vào phạm vi báo thù.

Tuy trước mắt không có chứng cứ chứng minh sự kiện kia có liên quan đến Duệ Vương. Nhưng trực giác nói cho nàng biết, Duệ Vương không đơn giản như vậy.

Ánh mắt Mộ Ca khẽ chớp, thu lại tâm tình.

Thân thể cử động trên xích đu, nhìn về phía Mộ Khinh Ca nói: "Người mặc dù không thể tu luyện, nhưng hấn phải biết ít pháp môn tu luyện đi."

Mộ Khinh Ca gật đầu: "Đây là tự nhiên. Đã từng, gia gia không muốn tin tưởng thân thể phế vật của ta, liền để ta học tập pháp môn tu luyện. Đáng tiếc, thân thể ta vẫn không cách nào tích tụ Linh lực."

"Nói nghe một chút." Mộ Ca bất động thanh sắc nói.

Những ngày này, nàng đã hiểu. Trên phiên đại lục này, phương pháp tu luyện linh lực nhập cảnh trên cơ bản giống nhau. Cùng giai tỷ thí, dựa vào khác biệt lớn nhất, chính là chiến kỹ. Mà chiến kỹ chỉ có tới hoàng cảnh, mới có thể tu tập. Cho nên phương diện chiến kỹ này, Mộ Ca không vội.

Trước mắt nàng chỉ muốn biết, sau khi thân thể mình đã trải qua thuốc cải tạo gen, đến cùng có thể hay không tu luyện được trên thế giới này!

Mộ Khinh Ca nhìn nàng, nghĩ rằng nàng chưa từ bỏ ý định, muốn thử tu luyện lần nữa. Nên cũng không nói thêm cái gì, mà là đem pháp môn tu luyện nhớ kỹ trong lòng nói ra: "Tập trung tâm thần, dẫn khí nhập vào cơ thể..."

Pháp môn không dài, lại có phần thâm ảo khó hiểu.

Đem pháp môn trong lòng mặc niệm mấy lần, thừa dịp thời tiết tốt, gió mát dễ chịu thoải mái. Mộ Ca tính toán bắt đầu thử tu luyện.

Chỉ là còn chưa kịp hành động gì, Hoa Nguyệt liền chạy vào, nói với nàng: "Tiểu tước gia, lão công gia phái người tới thỉnh ngài đi thư phòng một chuyện."

Tu luyện bị gián đoạn, khiến sắc mặt Mộ Ca trầm xuống.

Nhưng nghĩ là Mộ Hùng tìm nàng, đành phải từ xích đu bước xuống. Mang theo Hoa Nguyệt đến thư phòng Mộ Hùng.

Tới trước cửa thư phòng, Mộ Ca phân phó Hoa Nguyệt đợi bên ngoài, một mình gõ cửa đi vào.

Vào trong phòng, Mộ Ca mới phát hiện bên trong không chỉ có gia gia Mộ Hùng, còn có cô cô Mộ Liên Dung cũng ở bên trong.

"Xú tiểu tử, lần này ngươi làm đẹp lắm!" Vừa thấy Mộ Ca đến, Mộ Liên Dung liền đi tới hung hăng hướng đầu vai nàng một kích. Bất quá, một quyền kia đơn thuần chỉ là khí lực bản thân, không xen lẫn nội kinh.

"Cô cô, đau." Dù vậy, Mộ Ca vẫn cố ý nhún mảy làm nũng nói.

Ra vẻ như vậy, chủ yếu là nàng không muốn chính mình biến hóa quá lớn, rước lấy người nhà nghi ngờ. Mộ Khinh Ca đã chết, nàng mượn xác hoàn hồn, chỉ sợ cũng không phải chuyện khiến người dễ dàng tiếp nhận.

"Giả bộ cái gì, cô cô xuống tay có chừng mực, sẽ thật sự đánh đau người?" Mộ Liên Dung ngoài miệng nói, tay lại đưa tới thay Mộ Ca xoa xoa bả vai.

"Được rồi, hai cô cháu các người nào cũng đủ rồi. Nói chính sự đi." Mộ Hùng lên tiếng cắt ngang, trong đôi mắt có chút nghiêm túc.

Mộ Ca trong lòng khẽ động, tùy ý tìm cái ghế trong thư phòng ngồi xuống.

Mộ Liên Dung cũng trở lại ngồi vị trí lúc đầu, về mặt ân cần nhìn về phía Mộ Ca.

Trong thư phòng, đột nhiên an tĩnh lại. Lát sau, Mộ Hùng mới nói: "Người tiểu tử thói này, vừa trở về một ngày liền náo ra chuyện lớn như vậy. Bất quá coi như là cho đồ hỗn trưởng Hà gia kia một bài học."

Thì ra là nói về sự tình Hà Thành. Mộ Ca trong lòng hiểu rõ, cũng không mở miệng.

"Nhưng ta không rõ, người đầu tiên thả hấn, lại đem hấn bắt đi. Vì sao còn cho hấn biết là người gây nên?" Mộ Hùng nói xong, không hiểu nhìn về phía Mộ Ca.

Mộ Liên Dung cũng đồng thời dùng ánh mắt thắc mắc.

Mộ Ca cười lạnh một cái: "Ta thả Hà Thành nguyên vẹn không tổn hao gì, thế nhân đều biết. Ta đem hấn về, có chứng cứ sao?" Từ đầu đến cuối, những Hoa nương kia cũng không biết người trong bao bố là Hà Thành. Còn có ba người kia, làm sao nhận ra được cái kẻ đầu heo kia là công tử Hà phủ? Chỉ bằng chính miệng hấn nói, phải không?"

"Không có chứng cứ chứng minh ta làm, nhưng ta lại hết lần này đến lần khác muốn cho hấn biết. Sở dĩ hấn làm vào hoàn cảnh như hôm nay, là bởi vì dám trêu chọc ta. Ta muốn làm cho hấn có khổ không thể nói, khẩu khí này nuốt không nổi cũng phải nuốt cho ta." Mộ Ca nói xong, trong ánh mắt thanh tịnh nổi lên một vòng sát khí.

Nàng chính là muốn tức chết Hà Thành, vậy thì thế nào? So với năm trăm anh linh kia mà nói, cái trừng phạt này quá nhẹ rồi.

Trên thân Mộ Ca đột nhiên nổi lên sát khí, khiến cho Mộ Hùng cùng Mộ Liên Dung đều瑟瑟. Nhưng, bọn họ cũng không cảm thấy quá kì quái. Tựa hồ, người Mộ gia bọn họ, nguyên bản nên là như vậy mới đúng.

Mộ Hùng vui mừng nhẹ gật đầu. Mộ Khinh Ca chuyển biến khiến cho ông cảm thấy được an ủi. Có lẽ kiếp nạn lần này, đã khiến hấn trưởng thành.

"Ca nhi, sự tình Hà Thành hôm nay coi như hiểu rõ. Nhưng mà, phía chỗ Duệ Vương, Mộ phủ chúng ta không thể quá thân cận, nhưng cũng không muốn đắc tội. Dù sao, trên người người còn có hôn ước." Mộ Hùng đột nhiên nói.

"Hôn ước?! Hôn ước gì?!" Mộ Ca cả kinh. Trên mặt ghê phảng phát như có kim châm, thiếu chút nữa khiến nàng nhảy dựng lên.

Mộ Hùng trừng mắt liếc nàng. Mộ Liên Dung nghi hoặc giải thích: "Như thế nào? Rồi nhà một chuyện, sau khi trở về liền quên người có một vị hôn thê rồi hả? Tuy nói ta và gia gia người cũng không muốn tiếp nhận hôn sự này, nhưng dù sao cũng là Hoàng thượng chỉ hôn gả cho công chúa. Công chúa tài mạo song toàn của Tần quốc phối với người một cái hoàn khổ, coi như là phúc khí của người rồi."

Vị hôn thê! Công chúa!

Hai con mắt Mộ Ca mở lớn, dường như đang phải tiếp nhận một chuyện kinh hãi.

Lúc này, Mộ Hùng nói thêm: "Trường Nhạc công chúa dù sao cũng là huynh muội ruột với Duệ Vương. Tính ra, Duệ Vương sau này sẽ là đại cửu ca của người. Vì vậy, gia gia không hy vọng nghe đến lời đồn đãi vớ vẩn giữa người và Duệ Vương. Đương nhiên, cho dù sau này chúng ta và Duệ Vương thành thông gia, nhưng gia gia cũng không đồng ý người đặt chân vào tranh đấu đoạt vị. Gia gia già rồi, cái nhà này chỉ còn lại ba người chúng ta. Cô cô người thê cả đời không lấy chồng, gia gia không quản được nàng. Mà người, phải ngoan ngoãn tuân thủ, sớm thu liễm tính tình, bình an sống sót, kéo dài huyết mạch Mộ gia."

"..." Mộ Ca tròn mắt há mồm.

Ánh mắt nàng rơi thẳng vào trên thân thể trong suốt của Mộ Khinh Ca. Trong lúc đó, nàng bỗng nhiên có một cảm giác mình đang bị một con quỷ lừa!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Khương quý phi, mẫu tử dã tâm

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Đêm, Hoàng cung Tần quốc.

Tường cung trùng trùng điệp điệp, cất giấu một mỹ nhân như hoa của hoàng đế Tần quốc.

Phượng Nghi cung, chính là nơi ở của Khương thị, sủng phi của Hoàng đế đương triều. Chỉ cần nghe đến tên của cung điện, là có thể đoán được địa vị của vị quý phi nương nương này trong cung.

Huống chi, nàng còn là thân mẫu của Duệ Vương Tần Cảnh Hạo.

Các cung nữ cầm đèn bước đi nhẹ nhàng trong cung, xua tan bóng tối bao trùm.

Hôm nay, là ngày mừng một.

Quy củ hậu cung trong Tần quốc, ngày mừng một và ngày mười lăm, Hoàng Thượng đều phải nghỉ ngơi ở tẩm cung Hoàng Hậu. Vì vậy, đêm nay Phụng Nghi Cung có vẻ phá lệ quanh quẩn.

Bên trong cung điện hoa lệ, lụa mỏng phát phơ, màn che tầng tầng lớp lớp.

Một nữ tử cao quý, trên thân vận y phục hoa mỹ nhất, trên đầu lại không có bất kỳ vật trang sức gì. Tựa hồ, nàng đang chuẩn bị tháo bỏ trang điểm đi ngủ, nhưng lại bị đột nhiên gọi đến.

"Đều đi xuống đi." Từ sau màn che, vang lên giọng điệu cao ngạo lười biếng của nữ tử, đối với cung nữ trái phải hầu hạ phân phó.

Đám cung nữ đều theo lời khom người thối lui, bên trong cung điện rộng lớn chỉ còn lại dáng người yếu mị ung dung sau màn che kia, còn có bóng dáng cao lớn đứng trước màn.

"Đêm khuya tới đây, có chuyện gấp gì?" Thanh âm nữ tử lần nữa vang lên, tự nhiên hướng bóng dáng cao lớn hỏi.

Thân ảnh cao lớn một thân y phục màu đen, ôm trọn dáng người cao ngạo của hắn. Mặc dù không người bên ngoài nhìn rõ, cũng khó che giấu được vẻ tao nhã của hắn. Nghe được câu hỏi của nữ tử, hắn tôn kính hơi khom người nói: "Mẫu phi, Hà Thành đã trở về. Nhưng là..." Hắn liền giản lược đem chuyện phát sinh ở Trích Hoa lâu nói ra.

Chờ sau khi hắn nói xong, sau màn che vươn ra một đoạn cánh tay tinh tế trắng nõn, vén nhẹ màn che bước ra.

Ánh nến chiếu tới người nàng làm lộ ra dung mạo diễm tuyệt, thần thái toàn bộ đều toát lên vẻ kiều mị. Kiều diễm như hoa, lại mềm mại đáng yêu tựa dòng nước. Trong lúc giờ tay nhắc chân đều hiện ra một cô phong tình, rung động lòng người.

Chỉ là giữa hai đầu lông mày che giấu thần tình cao ngạo, tựa hồ mang theo vài phần khí thế cao không thể với.

Nàng, chính là sủng phi của đương kim Thánh thượng, Khương quý phi. Cũng là thân mẫu của Duệ Vương Tần Cẩm Hạo, và Trường Nhạc công chúa.

Ánh mắt sắc bén của Khương quý phi dừng trên người nhi tử, ẩn ẩn có chút nghiêm khắc. Con trai của nàng, là kiều ngạo của nàng. So với nhi tử của tiện nhân kia mà nói, nàng cảm thấy con mình càng thích hợp làm Thái Tử.

Đáng tiếc, lớn nhỏ có thứ tự, đích thứ có khác biệt. Mặc dù nàng được sủng ái, nhưng cũng không thể thay đổi sự thật nhi tử là thứ xuất.

"Hạo nhi, lần này ngươi quá sơ suất." Khương quý phi trách cứ một câu.

Trước mặt người khác Tần Cẩm Hạo cao ngạo lạnh lùng, giờ phút này cũng không dám thanh minh cho bản thân một câu. Bởi vì, mẫu phi của hắn, ở trong lòng hắn là một nữ nhân có thể so với nam nhi, các loại thủ đoạn làm cho người bội phục.

Khương quý phi nâng tay khẽ vuốt một chút búi tóc, nói: "Tối nay ngươi tới, sợ là muốn nói với ta buông tha con cò Hà gia này đi."

Tần Cẩm Hạo không có phủ nhận: "Vâng, mẫu phi. Hiện giờ, Hà Thành trở thành trò cười lớn nhất của Lạc Đô. Nếu ta còn tiếp tục dùng hắn, chỉ sợ thanh danh bị ảnh hưởng, huống chi Hà Thành này cũng không phải tài cán gì, một chút chuyện nhỏ đều làm không xong."

Trong lời nói, Tần Cẩm Hạo để lộ tức giận và bất mãn, không tránh được ánh mắt của Khương quý phi.

Ánh mắt Khương quý phi hơi đảo: "Ngươi nói, là giáo huấn của Mộ gia Mộ Khinh Ca đi?"

Tần Cẩm Hạo cam chịu.

Thấy nhi tử ưu tú của mình thiếu kiên nhẫn như thế, Khương quý phi có chút sinh khí. Nàng theo bậc thang xuống, đi tới bên người Tần Cẩm Hạo, nghiêm khắc nói: "Bổn cung đã nói với ngươi bao nhiêu lần, phải nhẫn, hết thấy phải lấy đại cục làm trọng. Nhưng ngươi cố tình âm thầm sai khiến Hà Thành nhục nhã Mộ Khinh Ca, dẫn đến hắn gặp nạn. Lần này nếu không phải thân vệ hắn liều mình cứu giúp, chỉ sợ hắn đã chết rồi. Một khi hắn chết, toàn bộ bố cục của chúng ta đều chịu ảnh hưởng. Còn có Mộ Hùng, ai cũng không biết hắn dưới con đau khổ sẽ chọc ra chuyện gì."

Tần Cẩm Hạo bị giáo huấn khiến sắc mặt trầm xuống, không nhịn được biện giải cho mình: "Nhi tử thật sự chịu không được Mộ Khinh Ca dùng ánh mắt đó nhìn ta. Mẫu phi, chẳng lẽ người không biết, hiện giờ dân gian đều truyền ta với hắn có quan hệ ái muội, đoạn tụ chi phích sao? Nhi tử làm sao có thể chịu được thanh danh ô uế này? Huống hồ, nếu phụ hoàng đem lời đồn đãi đó thành sự thật, đối với tương lai đại sự của ta cũng cực kỳ không tốt. Ta làm cho Hà Thành ra mặt, vốn là muốn dạy dỗ nhục nhã hắn một phen, khiến hắn biết thu liễm. Ai ngờ hắn cư nhiên chạy tới hoang nguyên Lạc Nhật chịu chết, vậy sao có thể đổ lên đầu ta. Lại nói, sau khi biết rõ hành tung của hắn, để biểu hiện ra vẻ ngoài quan tâm, nhi tử cũng theo Mộ Hùng ra khỏi Lạc Đô tìm hắn."

"Ồ đồ! Ngươi thật là hồ đồ! Một chút ánh mắt ái mộ ngươi đều chịu đựng không được, như thế nào có thể thành đại sự? Nếu Mộ Khinh Ca không phân biệt nam nữ ái mộ ngươi, đối với ngươi không phải là thiên đại hi sự sao?" Khương quý phi chỉ hận không thể đâm tình cái đầu của người trước mặt.

"Mẫu phi!" Tần Cẩm Hạo trong lòng căm hận.

Thấy hần hoàn toàn không hiểu, Khương quý phi không thể không lắc đầu than nhỏ: "Người đừng quên, Mộ Khinh Ca trên danh nghĩa là muội phu của người. Lúc trước, bản cung để người tiếp cận hần, nắm lấy cơ hội thu nạp, cũng chính là bởi vì quan hệ đến Trường Nhạc. Trường Nhạc là thân muội muội của người, lại bị Thái Hậu chỉ cho Mộ Khinh Ca. Hần một cái phế vật, mặc dù lớn lên tuần mỷ vô song, nhưng sao có thể xứng với nhi nữ ta? Chỉ là ý chỉ của Thái Hậu, Hoàng thượng không thể dễ dàng vi phạm, chúng ta cũng chỉ có thể nhìn. Nhưng dù sao, cũng muốn đào móc hết giá trị của Mộ Khinh Ca, cho ta sử dụng. Mộ Khinh Ca là đích tôn duy nhất của Mộ Hùng, nếu người có thể đem hần thu dưới trướng, đối với tương lai đại sự của người là cực kỳ có lợi. Huống chi, có thêm tầng quan hệ Trường Nhạc, ai cũng không dám nói người kết bè kết cánh, âm thầm lôi kéo đệ tử thế gia, nuôi dưỡng thế lực. Nhưng người lại..."

Tần Cẩm Hạo bị nói khiến sắc mặt thay đổi mấy lần, uất ức hô lên: "Mẫu phi..."

Những đạo lý này, hần không phải không hiểu. Chính là, mẫu phi lại không biết, hần bị Mộ Khinh Ca thân cận khiến cho cả người khó chịu, lại còn phải cố tình miễn cưỡng lộ ra vẻ mặt tươi cười, một bộ dạng cung chiêu.

Một phế vật mà thôi, còn là một hoàn khổ vô dụng, đồng tính ghê tởm, sao có thể đáng giá hần tốn tâm tư tiếp cận? Ngẫm lại, hần liền cảm thấy buồn nôn không muốn ăn.

Mộ gia, nếu đôi là người khác ái mộ hần... Tỳ như, Bạch Tịch Nguyệt sống nhờ Mộ phủ kia...

Trong đầu đột nhiên hiện lên bóng dáng bạch y nhu nhược, lập tức khiến cho tâm thần Tần Cẩm Hạo rung động.

"Hạo nhi, Hạo nhi?"

Thanh âm không vui của Khương quý phi truyền đến kéo lại suy nghĩ của Tần Cẩm Hạo.

Khi hần chống lại cặp mắt của mẫu phi, lại liền nghe được lời nghiêm khắc răn dạy: "Người suy nghĩ cái gì? Mẫu phi nói chuyện với người, người thế mà lại thất thần? Người không tập trung như thế, xem ra là không tiến bộ thêm bước nào. Sự tình Mộ gia lần này, tất cả hành động của người, thật làm Bản cung thất vọng. Vì để cho người nhớ lâu một chút, sau này biết thế nào kiềm chế xúc động, Bản cung liền phạt người cầm túc mười ngày. Mười ngày này, người tốt nhất nên ở trong Duệ Vương phủ nghiên cứu binh pháp, mưu lược. Chuyện của Hà gia tạm thời để đó, đợi tin đồn qua đi, người hãy đi hạo hạo trấn an Hà gia. Nếu làm chuyện cắt bỏ cánh tay của mình, chỉ sợ sẽ khiến những người khác tâm lạnh. Tốt rồi, Bản cung mệt mỏi, người lui ra đi."

Tần Cẩm Hạo mặt đen ra khỏi Phượng Nghi Cung.

Bao nhiêu năm rồi, hần không có bị mẫu phi nghiêm khắc khiển trách như thế?

Đều là do... Mộ Khinh Ca chết tiết kia!

Đem tất cả nguyên nhân quy kết lại trên người khiến bản thân ghê tởm, ngũ quan lạnh lùng của Tần Cẩm Hạo hơi chút vận vẹo. Bàn tay giấu trong tay áo, cũng siết lại thành nắm đấm.

"Sớm muộn gì cũng có một ngày, ta sẽ giết người, để rửa sạch sự sỉ nhục người mang đến cho bản vương!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Thế chất thay đổi, triệu nàng vào cung

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Mộ phủ, Trì Vân uyển.

Sắc trời không rõ, nơi giao nhau giữa hai màu trắng đen, xuất hiện một tầng lóa mắt màu trần bì bắt đầu lan tràn.

Khoanh chân ngồi ở trên giường, Mộ Ca vừa thử tu luyện chậm rãi mở hai mắt ra, đôi môi đỏ thắm khẽ mở, phun ra một ngụm trọc khí.

Con mắt lạnh thấu triệt rõ ràng mở ra, liền đối mặt với bóng dáng trong suốt trời lơ lửng cách nàng ba thước.

"Người cư nhiên có thể tu luyện!" Ngữ khí khiếp sợ, kèm theo là vẻ mặt kích động.

Mộ Ca lần đầu tiên phát hiện trên người Mộ Khinh Ca thế mà lại có nhiều biểu tình như vậy.

"Có thể sao? Thì ra cái dạng này giống như là có thứ gì đó nhảy vào cơ thể, cảm giác tiến nhập vào tứ chi khắp người, chính là phản ứng dẫn linh nhập thể?" So với Mộ Khinh Ca kích động khó tin, Mộ Ca lại lộ ra bình tĩnh.

Không đi giải thích nghi ngờ trong lòng Mộ Khanh Ca, nàng chỉ rũ mắt trầm tư. Nhớ lại một chút cảm giác tối hôm qua sau khi bắt đầu tu luyện.

Đêm qua sau khi từ chỗ Mộ Hùng trở về, đuổi Áu Hà và Hoa Nguyệt rời đi, nàng mới có thời gian dựa theo công pháp tu luyện mà Mộ Khanh Ca nói mà bắt đầu thử.

Ngay từ đầu, nàng không có bất luận cảm giác gì.

Tựa hồ, bởi vì nàng là một linh hồn hiện đại, không cách nào lĩnh ngộ hoàn toàn những pháp quyết cổ xưa kia.

Thế nhưng, trong lúc nàng không ngừng mặc niệm pháp quyết trong lòng, đem tinh thần của mình hoàn toàn nhập định. Nàng liền tiến vào một trạng thái thập phần huyền diệu, dường như có thể cảm nhận được lực lượng tràn ngập óng ánh bay tới quanh người. Những thứ kia không thể chạm đến, lại giống như thu được triệu hoán, thuận theo làn da của nàng tiến nhập vào thân thể, theo kinh mạch lưu động.

Cảm giác ấm áp từ đáy lòng trời ra.

Loại cảm giác này tựa hồ chỉ là một cái chớp mắt, sau khi thoát khỏi cảm giác này. Mộ Ca mở mắt ra, liền phát hiện nàng chỉ là chớp mắt một cái, thực tế đã qua suốt một đêm.

"Xem ra, thuốc cải tạo gen này không khiến ta thất vọng." Mộ Ca thấp giọng tự nói. Bất kể như thế nào, nàng có thể tu luyện không phải sao?

Có thể tu luyện, nàng sẽ chậm rãi khiến cho một vài người biết, cái gì gọi là phế vật!

Nghĩ đến nguy cơ khắp nơi của Mộ phủ, mà nàng cũng bị dính trong đó. Khóe miệng Mộ Ca cong lên một mặt tươi cười lãnh diễm.

"Người làm cái gì? Vì sao có thể tu luyện." Mộ Khanh Ca nhìn từ trên xuống dưới cơ thể đã từng là của bản thân, sâu trong đáy mắt tràn đầy cảm xúc phức tạp.

Nếu điều kỳ tích này xảy ra khi nàng vẫn còn sống, có lẽ mọi thứ sẽ khác.

Mộ Ca liếc mắt nhìn nàng, đứng dậy phui phui y phục đỏ như lửa của mình, thản nhiên nói: "Không có gì. Có lẽ sau khi phục sinh từ cái chết, có đưa tặng thêm quả trứng màu."

Mộ Khanh Ca không phải thời thời khắc khắc đều đi theo nàng. Có lẽ phải nói, thời điểm Mộ Ca cần, nàng mới có thể xuất hiện. Cho nên về chuyện của thuốc cải tạo gen, Mộ Khanh Ca cũng không biết. Mà Mộ Ca hiển nhiên cũng không có ý định giải thích.

"Người có thể tu luyện! Tin tức tốt như vậy, phải lập tức nói cho gia gia!" Cũng may, trong lòng Mộ Khanh Ca sớm đã hiểu rõ bản thân mình chỉ là một u hồn. Cho dù thân thể có thể tu luyện, cũng không liên quan gì tới nàng. Chỉ là muốn Mộ Ca đem kỳ tích này nói cho Mộ Hùng.

Có lẽ, bởi vì thể chất của mình không thể tu luyện, cũng làm cho nội tâm thiếu nữ này thẹn với Mộ Hùng, trong lòng áy náy.

Thế nhưng Mộ Ca lại lắc đầu, cự tuyệt nói: "Tình huống Mộ gia hiện giờ, có một số việc không nói sẽ tốt hơn." Đưa tay cắt ngang Mộ Khanh Ca đang muốn mở miệng khuyên bảo, ánh mắt lạnh nhạt nhìn về phía nàng: "Khi nào nói, ta đều có kế hoạch."

Không phải là nàng không tin Mộ Hùng. Mà là chuyện này thêm một người biết, là nhiều thêm một phần nguy hiểm.

Trước khi không có thực lực tuyệt đối bảo vệ mình, nàng không muốn trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích.

Hiện giờ Mộ gia, có một người thừa kế phế vật hoàn khố phong lưu không thể tu luyện, chính là điều tất cả mọi người nhận định, cảm thấy thích hợp.

Mộ Khanh Ca im lặng, ánh mắt ảm ảm có chút không tán đồng nhìn Mộ Ca.

Mộ Ca lười để ý tới, ngược lại nhiu mày nói với nàng: "Người ngừng lại đi, đến cùng có bao nhiêu chuyện gạt ta. Từng chuyện từng chuyện nghĩ cho rõ ràng, sửa sang lại tốt, cẩn thận, một chuyện không thiếu nói ta nghe."

Tối hôm qua, nàng ở trong thư phòng Mộ Hùng, thế nhưng bị tin tức mình có vị hôn thê làm cho chấn động không nhẹ.

Ngữ khí Mộ Ca mang theo uy hiếp, làm cho thanh âm mờ nhạt của Mộ Khanh Ca có chút run lên, khăn trương nhấp môi, rũ xuống hai con ngươi.

"Tiểu tước gia, ngài tỉnh sao? Công công trong cung tới tuyên chỉ, lão công gia sai nô tỳ mời ngài qua." Ngoài cửa, đột nhiên truyền đến thanh âm của Áu Hà.

Người trong cung tới?

Mộ Ca có chút kinh ngạc nhướng mày. Dư quang khóe mắt nhàn nhạt quét nhìn Mộ Khanh Ca, đẩy cửa phòng đi ra ngoài.

Tu luyện suốt đêm, nàng nhưng không có cảm giác mỏi mệt, ngược lại tinh lực tràn đầy.

...

Theo Ấu Hà đi vào chính sảnh Tiền viện Mộ phủ, Mộ Ca liếc mắt liền thấy được thái giám đến tuyên chỉ trong cung.

Hắn ngồi ngay ngắn ở ghế trên chính sảnh, một tay bưng lấy một cuốn vải lụa sáng màu vàng, một tay nhắc lên Lan Hoa chỉ (*) nhẹ nhàng uống trà, trên mặt bôi son phấn so với nữ tử còn dày hơn.

(*) Lan Hoa chỉ: ngón tay xếp thành hình hoa phong lan.

Trên eo cột lấy đai lưng cơ hồ muốn vụn gãy, thêu lên hoa văn điểm tục.

Người như vậy xuất hiện ở Mộ phủ, tức khắc làm cho Mộ Ca cảm thấy gió lạnh từng trận.

Ở chủ vị, Mộ Hùng đang phụng bồi. Đương nhiên, đây không phải là mặt mũi của công công lớn, mà là bởi vì mặt mũi cuốn màu vàng trên tay hắn.

"Nha~! Tiểu tước gia tới rồi! Người làm cho tạp gia đợi thật lâu nha."

Thanh âm ra vẻ đáng yêu, lập tức làm cho làn da Mộ Ca nổi lên một tầng da gà, trong lòng muốn nôn.

"Yêu quái! Cách xa ta một chút!"

Mộ Ca lạnh mặt, vòng qua mặt son phấn trước mặt ập tới, hướng tới chỗ Mộ Hùng.

Thái độ của tôn nhi bị Mộ Hùng xem ở trong mắt. Ông nhếch miệng cười, giải vây nói: "Hoàng công công, Ca nhi đã tới, mau tuyên chỉ đi. Đừng làm chậm trễ sự tình của bộ hạ."

Hoàng công công thấy Mộ Ca rõ ràng tránh hắn đi, trừng mắt hờn dỗi liếc nhìn nàng một cái, mới háng giọng mở ra vàng cuốn trong tay, cất cao giọng: "Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết... Đặc biệt tuyên Mộ Khinh Ca tiến cung, khâm thưởng!"

Trong quá trình tuyên chỉ, tổ tôn hai người đều không quý không bái. Thái giám tuyên chỉ kia cũng không dám nói cái gì.

Xét cho cùng, hắn là một mình đến đây, truyền bắt quả chỉ là tin miệng mà thôi, không phải là đại sự trọng yếu gì. Lấy thân phận Vĩnh Ninh công tại Tàn quốc, tự nhiên không cần dập đầu. Tiểu tước gia lại là hoàn khổ kiêu ngạo, có lão công gia cung chiều chống lưng. Tự nhiên cũng miễn.

Hoàng công công trong nội tâm hiểu rõ, thái độ của tổ tôn hai người này, coi như là chọc đến chỗ Hoàng thượng, cũng sẽ không có kết quả gì.

Vì vậy, còn không bằng mở một con mắt nhắm một con mắt.

"Tiểu tước gia, người đã thu thập xong? Nếu tốt rồi, liền cùng tạp gia đi một chuyến. Chớ để bộ hạ đợi lâu." Hoàng công công đem thánh chỉ giao vào tay Mộ ca, về mặt nhỉnh nọt nói.

Trong tay Mộ Ca nắm cuộn thánh chỉ, trong lòng thì thầm: Tiến cung diện thánh sao?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 20: Thái Hậu triệu kiến, Vị hôn thê

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Hoàng cung Tàn quốc, bên trong Từ Tường cung.

Đây là cung nơi Thái Hậu ngụ ở, cách xa triều đình, cũng cách xa tam cung lục viện của Hoàng thượng.

Đương kim Thái Hậu, mẹ đẻ của Hoàng đế bộ hạ.

Sau khi Hoàng Đế chấp chính, nàng liền lui về ở ẩn trong Từ Tường cung ít ra ngoài.

Ngày thường, nếu Thái Hậu không triệu kiến, bất luận kẻ nào đều khó vào Từ Tường cung. Hôm nay đại môn của Từ Tường cung đã hoàn toàn mở ra, xem ra là có người tới.

Một trận tiếng cười, từ chỗ sâu trong Từ Tường cung vang lên.

Tiếng cười hiền lành mang theo một loại uy nghi của năm tháng lắng đọng, nhưng đã thu liễm đi rất nhiều.

Nhưng dù vậy, người tới thỉnh an tại Từ Tường cung, ai cũng không dám dễ dàng khiêu khích chủ nhân của thanh âm này. Ngay cả Khương quý phi được ân sủng của Hoàng đế, lúc này cũng chỉ có thể che miệng cười làm lành, cẩn thận chú ý biểu tình biến hóa của vị ngồi trên thượng vị kia.

Trong chánh điện, trừ bỏ cung nữ bên ngoài, bất quá chỉ có bốn người.

Trong đó một lão phu nhân ngồi ngay ngắn ở chủ vị, ngũ quan tuy rằng đã có nếp nhăn, nhưng vẫn khó nén phong hoa tao nhã trước kia. Nàng mặc lên hoa y cẩm bào, kim tuyến thêu hoàng điều đồ dạng tượng trưng cho nữ quyền hoàng thất, trên búi tóc điểm xuyết một ít ngọc trân cổ xưa giá trị phi phàm. Phía trên hồ khâu (*) tại tay trái, còn treo một chuỗi hạt bồ đề tí mĩ điều khắc mà thành phật châu.

(*) Hồ khâu: Khe ngón tay cái với ngón tay trỏ.

Sau lưng nàng, đứng một vị lão mama. Trên mặt mama cũng treo nhàn nhạt ý cười, an tĩnh bồi cùng.

Vừa đứng, liền nhìn ra nữ nhân tôn quý nhất Tần quốc trước mặt lão mama, là địa vị cỡ nào.

Dưới bên tay trái Thái Hậu, có hai nữ tử ngồi nghiêm chỉnh. Xét từ tướng mạo của các nàng có vài phần tương tự và phán đoán theo tuổi tác, các nàng là quan hệ mẫu tử.

Chỉ là, so với giữa hai đầu lông mày của vị mẫu thân là loại kiều mị trời sinh, thì trên người thiếu nữ tôn quý kia càng nhiều là sự rụt rè cao quý, cô độc.

"Thái Hậu, lão nhân gia ngài không cần giấu cột Dao nhi. Nàng tuổi còn nhỏ, thần thiếp còn muốn nàng bồi mình mấy năm đây." Khương quý phi cảm trên tay khăn lụa, che miệng cười khẽ, bên trong thần thái tràn đầy làm nũng.

Chỉ sợ ra vẻ hải tử trước mặt hương Thái Hậu làm nũng, cũng chỉ có vị Khương quý phi quyền rũ này làm được.

Đối với biểu hiện của mẫu thân, Trường Nhạc công chúa Tần Diệc Dao ngồi bên người nàng không lộ ra quá nhiều biểu tình, hai đầu lông mày bình tĩnh. Đường như người trong miệng Thái Hậu vừa rồi không phải là nàng.

Trong tay Thái Hậu vẫn vờ phật châu nhẫn mìn chuyển động, đối với lời của Khương quý phi cười mắg: "Cái gì còn nhỏ? Nữ tử Tần quốc ta mười ba tuổi cập kê, tuổi của Dao nhi đã là mười lăm, là đại cô nương rồi. Nếu không phải vì chờ tiểu tử Mộ gia kia nhược quán (*), sợ là người đã có ngoại tôn để ôm."

(*) Nhược quán: Hai mươi tuổi.

Khương quý phi khoe miệng cứng đờ, trộm liếc mắt nhìn nữ nhi, lại thấy nàng bình tĩnh giống hệt pho tượng duy mỹ, không hề có biểu hiện gì là của nữ nhi gia nên có như thẹn thùng khi nghe về chung thân đại sự của mình, con mắt không khỏi tối xuống.

Cũng may, Thái Hậu tựa hồ cũng không chú ý đến họ, mà là tự lo nói: "Tính toán thời gian, tiểu tử Mộ gia kia sợ là cũng sắp thành quan lễ đi."

Lời này của nàng, tựa như làm bầm, lại giống như đang hỏi người khác.

Mama đối với thói quen của Thái Hậu rõ như lòng bàn tay, vội vàng hơi cúi người thấp giọng nói: "Là, Mộ tiểu tước gia thêm một năm nữa, liền nhược quán rồi." Nhược quán, chính là trưởng thành, chuyện hôn sự của Mộ phủ cùng Hoàng gia liền sắp đệ trình rồi.

Thái Hậu gật đầu vài lần, trong lòng đã có ý định.

Theo nàng thấy, huyết mạch Mộ gia chỉ còn lại người cuối cùng là Mộ Khinh Ca, mà Mộ Khinh Ca lại là thiếu gia ăn chơi, hán thừa kế Mộ gia, đã định trước Mộ gia thất bại. Hiện giờ, hoàng gia đem công chúa tôn quý gả vào Mộ gia, trước không nói huyết mạch Mộ gia sẽ bị huyết mạch hoàng thất ngấm chiếm, chỉ riêng thanh danh đã có tiếng tốt. Sao phải sử dụng thủ đoạn tính kế, rước lấy một thân tanh đây?

Trong lòng nghĩ xong, Thái Hậu nhìn về phía Tần Diệc Dao không nói một tiếng. Khuôn mặt nhỏ nhắn, được hưởng toàn bộ ưu điểm của phụ mẫu, kiều diễm như hoa, tuyệt mỹ như nước, có thể nói là nhân gian tuyệt sắc. Càng khó chính là, nàng sinh ra đã có một cỗ khí chất cao quý cao ngạo bẩm sinh, khiến cho nàng so với nữ tử bình thường càng thêm dẫn ánh mắt chú ý người ngoài.

Đem người như vậy gả vào hoàn khổ Mộ gia kia, cũng không tính là thua thiệt bọn chúng.

Thái Hậu trong lòng thờ dài, đối với Tần Diệc Dao lộ ra yêu thương vui vẻ nói: "Dao nhi của chúng ta đúng là càng lớn càng xinh đẹp, tiểu tử Mộ gia thực sự là hảo phúc khí."

"Hoàng tổ mẫu quá khen." Bị Thái Hậu điểm danh, thần sắc Tần Diệc Dao vẫn như cũ nhàn nhạt, lời nói đáp lại mang theo cung lễ.

Giọng điệu đậm mạc có lẽ, làm cho Khương quý phi trong lòng có chút nôn nóng. Sợ thái độ của nữ nhi chọc Thái Hậu không vui, khiến Thái Hậu ở trong cung làm cho nàng "đi giày nhỏ".

Vì vậy, nàng giận dữ nói: "Dao nhi, sao lại trả lời Thái Hậu như vậy? Dạy quy củ cho người đều quên hết rồi sao?"

"Dao nhi không dám quên." Tần Diệc Dao rũ mắt trả lời, giọng điệu như cũ không kiều ngạo không siểm nịnh.

"Được rồi được rồi, không phải là chuyện lớn gì. Tính tình Dao nhi đậm mực, ai gia không phải hôm nay mới biết. Kêu các người tới đây, là vì hôm nay Hoàng đế truyền tiểu tử Mộ gia tiến cung." Thái Hậu khoát tay nói.

Khương quý phi nghe vậy sững sờ, trong lòng thầm nghĩ: Hoàng thượng truyền Mộ Khinh Ca tiến cung, vì sao ta không nhận được tin tức gì?

Mà người một mực đậm mực giống như người ngoài cuộc Tần Diệc Dao, cuối cùng lúc này cũng có chút phản ứng. Lông mi cong dài như cánh bướm, khẽ run rẩy.

Còn chưa chờ Khương quý phi mở miệng, liền nghe Thái Hậu nói: "Ai gia đã phái người đem tiểu tử Mộ gia kêu tới đây, nghe nói tiểu tử này đoạn thời gian trước chịu chút đau khổ. Hai người các người, một là nhạc mẫu tương lai, một là thê tử tương lai, hôm nay phải hảo hảo quan tâm một phen. Đặc biệt là Dao nhi, người với Khinh Ca coi như là cùng nhau lớn lên, chỉ là nam nữ khác biệt, liền dần dần xa cách. Người sớm muộn gì cũng phải gả vào Mộ gia, phu thê hai người cảm tình càng tốt, về sau càng hạnh phúc. Hôm nay, người liền bồi Khinh Ca đi dạo trong cung, chờ hán xuất cung, người liền bồi cùng hán. Sau đó người lại quay về Trường Nhạc công chúa phủ của người đi."

Không có bất luận chỗ trống phản kháng nào, Thái Hậu đã nói ra quyết định cho nàng.

Luật pháp Tần quốc quy định, hoàng tử cùng công chúa sau khi thành niên, đều phải dọn ra Hoàng cung xây phủ. Hiện giờ có thể ở trong cung, chỉ sợ cũng chỉ có Thất hoàng tử chín tuổi.

"Thái Hậu, cái này... Dao nhi dù sao còn chưa đi qua cửa..." Khương quý phi đối với hôn sự của nữ nhi vốn không thích. Theo suy nghĩ của nàng, nàng có thể thông qua cộc hôn sự này lợi dụng Mộ Khinh Ca, nhưng không thể mất nữ nhi của mình. Nữ nhi của nàng nên đến một nơi tốt hơn.

Thí dụ như, liên hôn với quốc khác, đổi lấy sự ủng hộ của lân bang đối với nàng. Hay là, lợi dụng bản thân mỹ mạo tài hoa, giúp nàng thu nạp hiền sĩ.

Tóm lại, nữ nhi của nàng sao có thể để một kẻ hoàn khổ không dậy nổi chiếm tiện nghi?

Thế nhưng, Thái Hậu lại không để ý tới, phát tay áo nói: "Được rồi, thiên hạ này người nào không biết vị hôn phu tương lai của Dao nhi là ai? Cảm tình của hai nhỏ vô tư, bao nhiêu người hâm mộ không hết, còn sẽ hồ ngôn loạn ngữ cái gì?"

Dứt lời, ánh mắt nàng tràn đầy cơ trí nhìn thẳng Tần Diệc Dao, hỏi: "Dao nhi, lời tổ mẫu nói, người đã biết?"

Tần Diệc Dao mím môi, lông mi run rẩy vài cái, mới gật đầu nói: "Dao nhi đã biết."

"Này mới ngoan, mới là cháu gái tốt của tổ mẫu, Tần quốc công chúa." Thái Hậu hài lòng nhẹ gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Lần đầu gặp Trường Nhạc, mở ra chế độ liêu muội (*)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

(*) Liêu muội: ý chỉ các chàng trai hấp dẫn, thu hút người khác.

Bước ra khỏi Ngự Thư Phòng, Mộ Ca nhìn thoáng qua phía sau cánh cửa đại môn đang từ từ đóng lại. Phũ phàng vạt áo không hề dính bụi bặm, đi theo tiểu thái giám dẫn đường hướng tới tẩm cung của Thái Hậu.

Nàng vừa mới vào cung, đứng chờ ở Ngự Thư Phòng.

Lại không nghĩ, còn chưa chờ được Hoàng thượng, liền chờ đến thái giám của Thái Hậu tới truyền chỉ.

Nói là sau khi Hoàng Thượng cùng nàng nói chuyện xong, thì đến gặp Thái Hậu lão nhân gia nàng, thỉnh cái an.

Kết quả, Hoàng thượng chưa lộ diện không biết như thế nào nhận được tin tức này, liền giống như tổng cổ kê ăn mỳ đến xin cơm đem nàng đuổi ra rồi. Còn đường hoàng nói cái gì, nếu Thái Hậu muốn gặp nàng, không dám khiến cho lão nhân gia nàng đợi lâu, bảo mình hãy đi trước. Ngày khác lại tuyên mình vào cung.

Hoàng Đế người sao có thể tùy hứng như vậy được chứ?

Ánh mắt Mộ Ca lạnh lùng. Trên đường, một bên vừa quan sát tình huống Hoàng cung, một bên suy đoán dụng ý sau cử động kia của Hoàng thượng.

Là muốn làm cho người khác xem, hán đối với Mộ gia vẫn vĩnh sùng như cũ? Rồi lại chẳng muốn cùng nàng một cái hoàn khổ tổn nước miếng, cho nên

mới gọn gàng lưu loát đuổi nàng đi?

Hay là, hôm nay gọi nàng tiến cung, chính là muốn nhục nhã nàng?

Chắc chắc!

Tâm Đế vương, như mò kim đáy biển.

Trong lòng Mộ Ca cười lạnh lắc đầu, đối với Hoàng đế Tần quốc hoàn toàn không có ấn tượng tốt.

Đương nhiên, hiện giờ Mộ gia tràn ngập nguy cơ, cũng không có khả năng khiến nàng đối với đầu sỏ gây nên có cái ấn tượng gì tốt được.

Mộ Ca nhớ rõ, cái đêm khi mình mới vừa trở về Mộ phủ kia, cô cô Mộ Liên Dung nói với nàng. Những người từng người tiếp một người "ngoài ý muốn", cuốn đi tính mạng một đời tuổi trẻ Mộ gia.

Cô cô không tin đây là ngoài ý muốn, kể cả lấy kinh nghiệm của Mộ Ca kiếp trước kiếp này đến xem, cũng không tin.

Vậy, độc thủ phía sau màn, rốt cuộc là ai?

Có lẽ chỉ cần tìm được người không hi vọng nhất thấy Mộ gia lớn mạnh, là có thể tập trung hiềm nghi rồi.

Kẻ đó là ai?

Lúc này Mộ Ca đã rời xa Ngự Thư Phòng, dời mắt nhìn lại chỉ có thể nhìn đến mái cong đỉnh nhon mơ hồ. Xuyên qua đay mắt thanh triệt rõ ràng, hiện lên một tia tăm tối. Nàng thu liễm tâm tình, đi theo thái giám Từ Tường cung càng đi càng xa.

Mộ Khinh Ca trước kia có hay không đã tới Từ Tường cung nơi ở của Thái Hậu, Mộ Ca không biết. Dù sao đối với nàng, đây là lần đầu tiên nàng tiến vào tẩm cung của nữ nhân tôn quý nhất Tần quốc.

Ánh mắt bất động thanh sắc đánh giá một vòng, cuối cùng dừng lại trên người lão nhân hiền lành cao cao tại thượng ngồi ở ghế chủ vị.

Rũ mắt, Mộ Ca bình tĩnh chào theo nghi thức quân đội: "Mộ Khinh Ca bái kiến Thái Hậu, Thái Hậu thiên tuế thiên tuế thiên tuế thiên tuế."

Thái Hậu mỉm cười gật đầu.

Chỉ là nàng còn chưa mở miệng, thanh âm bén nhọn của Khương quý phi liền vang lên: "Lớn mật! Vì sao nhìn đến Thái Hậu lại hành quân lễ, mà không quỳ xuống chi lễ?"

Mộ Ca nhàn nhạt liếc nhìn nàng, khẽ nhướn mày. Trong lòng oán thầm: Trong cung quả nhiên là nơi ẩn tàng những mỹ nhân tuyệt sắc nhân gian, vị mỹ nhân tỷ tỷ này là người nào? Còn có...

Dư quang khoe mắt Mộ Ca dừng ở bên cạnh, nhìn người thiếu nữ có vài phần tương tự cùng mỹ phụ kia.

Tiểu cô lạnh lùng, gương mặt lạnh lùng, giống như người người đều thiếu nợ tiền nàng.

Bầu môi, Mộ Ca bất động thanh sắc thu hồi ánh mắt, ngẩng đầu ưỡn ngực đối với Thái Hậu nói: "Mộ phủ từ thời tổ phụ, đời đời đều là đốc sứ trong quân. Khinh Ca tuy rằng bất tài, nhưng cũng muốn hướng tới tư thế hào hùng kia, đánh đánh trống trận. Vì vậy, theo Khinh Ca nghĩ, hướng Thái Hậu hành quân lễ, mới là tôn kính lớn nhất." Nàng mới sẽ không nói, nàng là không nghĩ quỳ xuống trước lão thái thái lạ lẫm mà có ý như vậy đây.

"Ngươi! Quả thực cường từ đoạt lý." Khương quý phi tức giận đến trâm cài tóc trên đầu cũng lắc lư vài phần.

Tên tiểu tử thú này, vẫn kiêu ngạo trước sau như một. Nữ nhi của nàng, sao có thể gả cho loại người này? Đều do Thái Hậu, loạn điểm uyên ương phổ (*), khiến cho Hoàng thượng hạ chỉ tứ hôn.

(*) Loạn điểm uyên ương phổ: gán ghép lung tung các cặp đôi uyên ương.

Nghĩ đến đây, Khương quý phi nhìn về phía Thái Hậu, trong ánh mắt ẩn ẩn cất giấu oán trách.

"Không ngại. Các người người người nhìn thấy ai gia đều muốn quỳ, lễ tiết trong quân này, ai gia còn chưa được nhận qua. Mộ tiểu tử hôm nay ngược lại hiểu được làm thế nào cho ai gia vui vẻ." Thái Hậu mở miệng, đem một trận tranh luận về lễ nghi dẹp loạn.

Rất rõ ràng, nàng thiên vị Mộ Khinh Ca.

Điểm này, không chỉ Khương quý phi nhìn ra được, Mộ Ca cũng cảm nhận được.

Ánh mắt khẽ lóe, nàng thầm nghĩ: Kỳ quái. Nhi tử đối với nàng hồ hững, lão nương lại cưng chiều thiên vị. Đùa, thế là thế nào?

"Mộ tiểu tử, còn không bái kiến nhạc mẫu tương lai của ngươi, còn có thể từ tương lai của ngươi nữa?" Thái Hậu đột nhiên toát ra lời nói trêu chọc, lập

tức cắt đứt suy nghĩ của Mộ Ca, cũng đánh gãy luôn thần kinh của nàng.

Hôm qua, nàng mới biết mình có một vị hôn thê thân phận phi phàm, hôm nay liền đã cùng một chỗ gặp nhau sao?

Khỏe miệng Mộ Ca co rút, vừa mới còn làm nàng có chút kinh diễm thân phận mẫu tử. Dưới "lời khuyên" của Thái Hậu, đã biết.

Nàng là đập trúng cái vận xui gì, cư nhiên đụng phải loại chuyện ô long (*) này?

(*) Nguồn gốc của từ Ô Long như sau: Đào Tiềm (tức Đào Uyên Minh, tác giả của Đào Hoa Nguyên Ký) thời Tấn có ghi lại câu chuyện thế này. Thời Tấn ở Cối Kê có người tên là Trương Nhiên có nuôi một con chó đặt tên là Ô Long. Tên đầy tớ của Trương Nhiên tăng tỵ với vợ Trương Nhiên và lập kế sát hại Trương Nhiên, khi tên đầy tớ ra tay thì chú chó Ô Long đã xông vào cắn bị thương gã đầy tớ cứu chủ. Thế là từ đó người đời dùng từ "Ô Long" để gọi thay cho từ "chó".

Vị hôn thê... Vị hôn thê... Này này này, nàng kiếp trước đã tạo cái nghiệp gì!

Sắc mặt mịt mờ thay đổi mấy lần, Mộ Ca quay người đối mặt với Khương quý phi và Trường Nhạc công chúa, gật đầu hành lễ: "Khinh Ca bái kiến quý phi nương nương, còn có Công Chúa điện hạ." Sau khi biết mình có một vị hôn thê, Mộ Ca đã từ chỗ Mộ Khinh Ca bù lại một ít tin tức.

Nàng biết, cùng nàng có hôn ước là Trường Nhạc công chúa, mẹ đẻ là quý phi được sủng ái nhất của đương kim Hoàng thượng, Khương thị. Không chỉ như thế, Khương thị còn là mẹ đẻ của Duệ Vương Tần Cẩn Hạo.

Nói cách khác, nếu nàng thật sự cưới Trường Nhạc công chúa, như vậy đời trước ái mộ Duệ Vương Tần Cẩn Hạo, liền sẽ biến thành đại cữu ca của nàng.

"Cái này TND quan hệ thật lộn xộn!" Mộ Ca một mặt rừ mắt thì lễ, một mặt ở trong lòng rống giận gào thét.

"Hừ." Thấy Mộ Ca vẫn như trước không quỳ. Ngai Thái Hậu ở đây, Khương quý phi chỉ hừ một tiếng, không cho ra một chút sắc mặt tốt, thậm chí đã quên Thái Hậu lúc trước dặn dò.

Tuy nhiên, Tần Diệc Dao bên cạnh cũng không bởi vậy mà biểu hiện ra bất mãn. Sau khi hoàn lễ, vẫn bảo trì trạng thái lặng im bất động.

Phản ứng của hai mẹ con, không chỉ có Mộ Ca nhìn ở trong mắt, Thái Hậu cũng đồng dạng.

Cách làm của Khương quý phi, khiến trong mắt Thái Hậu hiện lên một tia cười lạnh, rồi lại bất động thanh sắc.

"Hôm nay ai gia mệt mỏi, Dao nhi liền thay ai gia cùng Mộ tiểu tử đi dạo đi." Thái Hậu ngả lưng dựa ra ghế, thần sắc có hơi mệt mỏi.

Lệnh đuổi khách này, tất cả mọi người đều biết điều đứng lên, chuẩn bị ly khai.

Lúc này, Thái Hậu lại hướng Mộ Ca nói: "Mộ tiểu tử, ai gia nghe nói người đoạn thời gian trước chạy tới hoang nguyên Lạc Nhật chơi. Đó không phải là địa phương gì tốt, về sau chớ đi nữa, miễn cho khiến tất cả mọi người vì người lo lắng. Người nha, cũng sắp thành quan lễ rồi, phải thu tâm lại. Ngày thường, chăm tìm Dao nhi vui đùa một chút. Các người bằng tuổi nhau, tương lai là phu thê, bồi dưỡng cảm tình nhiều một chút mới là đúng đắn."

Dứt lời, nàng lại hướng Tần Diệc Dao nói: "Dao nhi cũng như vậy. Ngày sau nếu là muốn đi tham gia cái gì tụ hội săn bắn, du ngoạn vùng ngoại ô, liền kêu Khinh Ca. Người là nha đầu có hôn ước, thời điểm xuất đầu lộ diện có vị hôn phu ở bên, dù sao vẫn tốt hơn."

Lời này của Thái Hậu, chính là muốn đem sinh hoạt của hai người về sau trói lại cùng một chỗ.

Mộ Ca con mắt lạnh lùng, trong lời nói vừa rồi, sau cùng điều nàng khó chịu nhất là từ "Chơi" hơi hợt phát ra từ miệng Thái Hậu.

Mộ phủ năm trăm thân vệ chết, nàng thiếu chút nữa... Không, Mộ Khinh Ca chính thức đã chết. Chiến trường tàn khốc kia, nàng thế mà lại dùng từ "chơi" để hình dung.

Mà sắc mặt Tần Diệc Dao cũng thay đổi một chút, mới rồi cuộc ứng thanh đáp phải.

Trong đó, sắc mặt khó coi nhất chỉ sợ là Khương quý phi rồi.

Nàng thực sự không rõ, Thái Hậu vì cái gì đột nhiên vội vàng muốn đem hai người tuổi nhỏ kéo cùng một chỗ như thế.

Sau khi ra khỏi Từ Tường cung, Khương quý phi âm thầm dặn dò vài câu với Tần Diệc Dao. Đại khái chính là vài điều như "cẩn thận bản thân, đừng dễ chịu thiệt". Mới cùng Mộ Khinh Ca phát tay áo rời đi.

Đi xa một lúc, tức giận trong lòng nàng mới dần dần bình ổn. Có chút hối hận thầm nghĩ: Bản thân còn nói con mình không nhịn được. Thế nào mà nàng lại bị Mộ Khinh Ca không hiểu kia khiến cho tức giận? Coi như là bản thân nàng đang chống đối trước mặt Thái Hậu, cũng không nên a!

Suy nghĩ hồi lâu, Khương quý phi cũng nghĩ không ra. Đành phải trong lòng cảm thán một câu: Mộ Khinh Ca này, quả nhiên có tố chất làm cho người ta sụp đổ định lực. Quá đáng ghét!

Sau khi mọi người đều lui khỏi Từ Tường cung, Thái Hậu mới chậm rãi thu hồi nụ cười từ ái, lộ ra nửa mai cười lạnh.

Lão mama đứng đằng sau nàng, lúc này mới nói: "Ngày thường Khương quý phi không giống như người thiếu kiên nhẫn như vậy, hôm nay không biết là thế nào?"

Nàng nghi hoặc, nhưng Thái Hậu thì không. Chỉ cười lạnh trả lời: "Theo ai gia thấy, nàng là được Hoàng đế sủng quá nhiều, chịu không được người khác chống đối trước mặt nàng. Chỉ bằng điểm mị hoặc quyến rũ, còn muốn đồ vật không nên muốn. Hừ, ai gia chờ xem, nàng như thế nào tìm đường chết!"

...

Bên kia, Mộ Ca không thể chờ đợi được muốn rời khỏi hoàng cung, lại bị Trường Nhạc công chúa một đường trăm mặc đi dạo ngự hoa viên.

Người sau giống như "cái xác không hồn", làm cho Mộ Ca không mở miệng không được: "Khụ khụ, nếu như công chúa không có tâm trạng ngắm hoa, kỳ thật có thể không cần miễn cưỡng bản thân. Không bằng chúng ta..."

"Tổ mẫu muốn ta mang người dạo chơi trong cung." Ngữ khí Tần Diệc Dao bình tĩnh ngắt lời Mộ Ca. Tựa hồ, việc nàng làm giờ phút này bất quá chỉ là hoàn thành lời dặn của Thái Hậu.

Mộ Ca ghen lời.

Chỉ có thể theo sau Trường Nhạc công chúa, đi dạo trong vườn hoa.

Nhưng hiển nhiên, không ai trong hai người có tâm tình ngắm hoa gì. Bốn phía biển hoa dào dạt, hương thơm quanh quẩn nổi lên, nhưng không khiến cho hai người chú ý.

Nhấn nại phụng bồi vị công chúa này một thời gian, Mộ Ca tuyên bố kiên nhẫn đã sử dụng hết.

Nàng đột nhiên dừng bước lại, khẽ cau mày gọi lại Trường Nhạc công chúa đi ở phía trước.

Tần Diệc Dao quay người, hai đầu lông mày lạnh lùng bình tĩnh.

"Trường Nhạc công chúa, ta còn có việc. Hôm nay không thể tiếp tục cùng công chúa đi dạo hoa viên rồi. Cáo từ!" Nói xong, Mộ Ca quay người muốn rời đi. Tựa hồ chỉ đứng thêm một khắc, sẽ trúng độc bỏ mình.

"Công chúa, sao hân dâm khinh thường người như thế?" Nha hoàn bên người Trường Nhạc, nhìn bóng lưng Mộ Ca tiêu sái rồi đi, bất bình thay chủ tử mình.

Nhưng trong lúc nàng đang căm giận, không có chú ý tới trong mắt chủ tử nhà mình nhanh chóng hiện lên một tia kinh ngạc.

Đột nhiên, cuồng phong gào thét, tới không chút báo hiệu.

Cuồng phong, cuốn đi những đóa hoa đang đung đưa trong ngự hoa viên, tùy thời đều có thể đứt rời. Một ít bụi đất tức thì bị cuốn vào không trung, bay tán loạn. Khiến cho người không thể không bắt buộc đưa tay lên làm vật che chắn, tránh gió cát vào mắt.

Lập tức, ánh mắt trở nên mờ hồ, bão cát che cản đường đi. Điều này làm cho Mộ Ca đang rời đi, không thể không dừng lại cách Tần Diệc Dao không xa.

Một lát sau, cuồng phong dần dần giảm xuống, tầm nhìn cũng trở lại rõ ràng.

Mộ Ca đang định rời đi, lại đột nhiên nghe được thanh âm lo lắng truyền đến sau lưng.

"Công chúa, người làm sao vậy?"

"Công chúa, mắt của ngài sao cứ rơi lệ như vậy?"

Sau đó, thanh âm bồi rồi hô lớn: "Mau gọi thái y!"

Mộ Ca nhú nhú mày, quay người nhìn lại.

Chỉ thấy Tần Diệc Dao đứng nguyên tại chỗ, cúi thấp đầu, tựa hồ đang dùng khăn lụa trong tay lau sạch gió cát vào mắt.

"Không phải là cát rơi vào mắt sao? Đáng giá ngạc nhiên như vậy?" Mộ Ca trong lòng oán thầm. Dưới chân lại bước về phía Tần Diệc Dao.

Vừa đi tới, chợt nghe thấy thanh âm bình tĩnh của Tần Diệc Dao: "Không có gì đáng ngại, chỉ là gió cát vào mắt thôi."

Thanh âm nàng bình tĩnh, cũng không trấn an tâm tình nha hoàn bên người, ngược lại khiến cho các nàng khấn trương lên.

Đột nhiên, trong tầm mắt mờ lung, nàng chỉ thấy một đoàn lửa đỏ từ xa bay tới gần. Ngay sau đó, cảm của mình được một ngón tay hơi lạnh nâng lên,

khiến nàng phải ngược lên nhìn.

Bốn phía, thanh âm cung nữ đột nhiên biến mất. Tần Diệc Dao trong lòng kinh ngạc, động tác đột ngột này, khiến cho tâm nàng không hề gọn sóng lại đột nhiên nhảy lên.

Mùi thơm thanh nhã truyền vào trong mũi, không giống như mùi son phấn, ngược lại giống như bả sinh đã có.

Ngay tại lúc trong lòng Tần Diệc Dao hoảng hốt, đột nhiên cảm thấy chỗ ánh mắt bị cát vào, mí mắt bị người dùng đầu ngón tay nhu hòa căng ra.

"Phù!"

Gió ẩm đột nhiên xâm nhập trong hốc mắt. Âm áp đột nhiên tới này khiến Tần Diệc Dao trong lòng cả kinh, chỉ cảm thấy vật cứng trong ánh mắt mình không thấy gì nữa. Cảm giác khó chịu cũng dần dần biến mất.

"Công chúa, người không sao chứ?"

Thanh âm của nha hoàn thiếp thân, còn có âm áp đột nhiên biến mất. Làm cho Tần Diệc Dao chậm rãi mở ra nhiệt khí của mình sau khi được vuốt ve, không tự chủ được nhắm lại hai mắt.

Mở mắt ra, nàng không nhìn thấy đám cung nữ lo lắng. Ánh mắt cao lãnh rơi vào trên bóng lưng đỏ như lửa, tiêu sái thoải mái, nhanh nhẹn đi xa...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Tiến giai! Tiến giai!!

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Màn đêm lại đúng hạn lên.

Bên trong Trì Vân uyển, Ấu Hà và Hoa Nguyệt đã sớm nghe theo chủ tử phân phó quay về nghỉ ngơi.

Trong căn phòng u tối, chỉ còn lại Mộ Ca khoanh chân ngồi trên giường, chuẩn bị tiến vào tu luyện.

Đột nhiên một trận gió âm u thổi qua, linh hồn trong suốt Mộ Khinh Ca xuất hiện trước mắt Mộ Ca. Trong đôi mắt đẹp ẩn chứa ý suy tư.

Mộ Ca nhú mày, hỏi: "Nhìn cái gì?"

"Người không hề giống một người thích xen vào việc của người khác." Mộ Khinh Ca nói thẳng.

Khóe miệng Mộ Ca cong lên

.

Mộ Ca biết rõ Mộ Khinh Ca đang nói về chuyện hôm nay nàng tại hoa viên, chủ động thổi giúp đôi mắt bị cát bay vào của Trường Nhạc công chúa.

"Nàng không phải là vị hôn thê của người sao? Thân là vị hôn phu, thấy vị hôn thê chịu khổ, tự nhiên phải ra tay cứu giúp." Mộ Ca trêu đùa. Nếu nàng không ra tay, công chúa chân kinh trong hoàng cung, nàng làm sao có thể bình yên rồi đi?

Sắc mặt Mộ Khinh Ca biến hóa. Biết rõ gia hỏa chiếm cứ thân thể của mình vẫn còn vì chuyện mình giấu giếm việc này mà tức giận.

Mấp máy môi, nàng rừ mắt xuống, nói: "Mặc dù có hôn ước, nhưng giữa ta và Trường Nhạc công chúa cũng không có liên hệ gì. Thậm chí, đây là lần gặp mặt đầu tiên trong ba năm qua, hôn sự này đối với nàng và ta đều là bị ép. Về sau người không cần phải đi trêu chọc nàng."

Mộ Ca con mắt trong suốt nhú lại, một cỗ khí tức nguy hiểm từ trong mắt nàng tràn ra, che kín cả gian phòng: "Người đang dạy ta?"

Sát khí thật mạnh!

Khuôn mặt trong suốt của Mộ Khinh Ca tràn đầy vẻ khiếp sợ.

Lần đầu tiên nàng cảm nhận được sát ý từ trên người Mộ Ca. Cảm giác đó, như thể căn phòng được phủ đầy những lưỡi dao sắc nhọn. Chỉ cần mình

nhúc nhích, sẽ bị nó cắt thành nhiều mảnh.

"Nàng, đến cùng là người nào?" Mộ Khinh Ca trong lòng tự hỏi.

Mím chặt môi, sau khi cảm thấy sát ý trên người Mộ Ca hơi hơi giảm bớt, mới trầm thấp nói: "Ta không phải là dạy ngươi làm việc, chỉ là không hy vọng ngươi gây thêm phiền toái... nữa."

Trên thân sát khí của Mộ Ca bỗng thu hồi, câu môi tà mị nở nụ cười: "Ngươi không muốn ta đi trêu ghẹo Trường Nhạc công chúa, là vì nàng? Hay là vì Tần Cẩm Hạo?"

Nhắc tới cái tên Tần Cẩm Hạo, linh hồn Mộ Khinh Ca bỗng nhiên run rẩy, tùy thời đều có thể tiêu tan.

Biến hóa này không tránh được ánh mắt Mộ Ca, nàng lắc đầu: "Ngươi cư nhiên còn chưa chết tâm? Chẳng lẽ ngươi không nhìn ra, bạch liên hoa trong nhà kia cũng có ý với Tần Cẩm Hạo? Mà rõ ràng hắn có hứng thú với nàng ta hơn nhiều so với ngươi."

Con mắt Mộ Khinh Ca âm trầm, không hề nói gì.

Mộ Ca cười lạnh, chậm rãi khép lại hai mắt, thần nhiên nói: "Ta muốn tu luyện, thay ta hộ pháp. Ta tạm thời không muốn để cho người khác biết chuyện ta có thể tu luyện."

Mộ Khinh Ca thần tình hoảng hốt trả lời: "Ngươi yên tâm đi, không đột phá lục cảnh tiến vào thanh cảnh, thì không thể dẫn ra thiên địa linh khí dị động. Cho dù ngươi một đêm tiến giai đến hoàng cảnh đỉnh phong, cũng sẽ không khiến người phát hiện nửa phần."

"Ngà?" Mộ Ca mở mắt ra, nhướng mày. Đột nhiên nàng hỏi: "Ngươi còn chưa nói, mấy người quan hệ mật thiết với ngươi là cảnh giới gì."

Mộ Khinh Ca nhìn về phía nàng. Mặc dù nàng không biết tại sao có câu hỏi này, nhưng vẫn thành thật trả lời: "Theo ta được biết, hiện giờ Duệ Vương là hoàng cảnh cao giai, Trường Nhạc công chúa là hoàng cảnh sơ giai. Thiên phú của hai người bọn họ đều là trăm năm khó gặp, cho nên mới có thể còn trẻ liền tiến vào hoàng cảnh."

Mộ Ca nhướng mày, hỏi: "Ta thấy trên người hộ vệ bên cạnh Tần Cẩm Hạo nổi lên lục quang." Tuổi người họ cũng không tính lớn. Nếu Tần Cẩm Hạo đến hoàng cảnh đã xem như thiên tài, vậy lục cảnh hộ vệ kia thì tính là thế nào?

Mộ Khinh Ca rất nhanh giải đáp nghi hoặc cho Mộ Ca: "Những người kia bất quá là thông qua bí dược bồi dưỡng, tiềm lực cả đời chỉ có thể dừng lại ở lục cảnh đỉnh phong."

Thì ra là thế.

Mộ Ca trong lòng hiểu rõ, lại hỏi: "Bạch Tịch Nguyệt thì sao?" Bộ dáng nàng ta mềm mại không xương như thế, giống như chẳng hề tu luyện gì.

"Nàng, hình như là xích cảnh đỉnh phong." Mộ Khinh Ca không xác định nói: "Nàng ta hiếm khi triển lộ, nếu ngươi không đề cập đến, có lẽ ta đã quên nàng cũng là người tu luyện."

Xích cảnh đỉnh phong?

Mộ Ca ánh mắt hơi lóe. Thế giới này lấy võ vi tôn, vì sao nàng ta không thi triển bản lĩnh trước mặt người khác? Thậm chí khiến cho Mộ Khinh Ca thiếu chút nữa quên mất.

Bất quá...

Mộ Ca nghĩ đến Mộ Hùng lam cảnh đỉnh phong, Mộ Liên Dung lục cảnh đỉnh phong. Nhìn lại bản thân, lập tức ai thán một tiếng: "Quả nhiên vẫn là ta yếu nhất a!"

Thu liễm tâm thần, Mộ Ca đắm chìm vào huyền diệu bên trong tu luyện.

...

Cách Trì Vân uyển khá xa có một viện nhỏ tinh xảo. Trên cửa viện viết ba chữ "Phát Nguyệt viện". Lúc này, trong viện cũng là một mảnh yên tĩnh.

Chỉ còn lưu lại ánh nền yếu ớt giữa gian phòng.

Nhìn bày trí khắp nơi trong phòng, cho thấy đây là khuê phòng của một nữ tử.

Trên mặt giường lớn khắc hoa được màn lụa hạ xuống che phủ, có một bạch y thiếu nữ khoanh chân ngồi. Đôi mắt nhắm chặt. Quanh thân mơ hồ hiện ra ánh sáng màu vàng chói mắt.

Hồi lâu sau, hoàng quang trên người nàng mới dần dần thu hồi vào trong cơ thể, chậm rãi mở hai mắt ra.

"Cộc cộc.."

Tiếng đập cửa vang lên, khiến nàng không vui cau mày lại, nhưng vẫn gọi một tiếng: "Vào đi."

Cửa phòng đóng chặt bị người đẩy ra, Lục Chi bưng một cái khay tiến vào. Trên khay đặt một bát ngọc, bên trong là cháo tổ yến nóng hổi.

"Tiểu thư, ngài luyện công vất vả, trước uống cháo tổ yến bồi bổ." Lục Chi đem bát ngọc nâng đến trước mặt Bạch Tịch Nguyệt.

Bạch Tịch Nguyệt nhìn nàng một cái, đứng dậy xuống giường. Nhận lấy bát ngọc, miệng nhỏ nhảm nháp.

Xem Bạch Tịch Nguyệt, Lục Chi đột nhiên nghĩ hoặc nói: "Tiểu thư, nếu ngài có ý với Duệ Vương, vì sao không nói cho hắn biết ngài hôm nay đã là hoàng cảnh trung giai? Nếu hắn biết thiên phú của ngài, tất nhiên sẽ hướng lão công gia muốn người."

Bạch Tịch Nguyệt cảm thía trong tay, ánh mắt lộ ra suy tư, lúc sau mới nói: "Dung cô cô hy vọng ta gả cho phế vật hoàn khố Mộ Khinh Ca kia. Nếu là chính thất thì cũng thôi, Vinh Ninh Công phủ tại Tần quốc dù sao cũng coi như có địa vị. Nhưng là, cổ tình còn có một công chúa chiếm danh chính thất, khiến cho ta bị áp chế. Duệ Vương, ngược lại là một lựa chọn vô cùng tốt. Nhưng mà lấy thân phận của hắn, nếu ta tiến vào phủ, chỉ sợ đến danh Trắc Phi đều không chiếm được. Lúc này ta còn không xác định nên lựa chọn Vinh Ninh Công phủ, hay là Duệ Vương phủ. Cho nên, có một số việc đơn giản không nên để cho người khác biết thì tốt hơn." Dứt lời, còn có chút tiếc hận nói: "Nếu lần này Mộ Khinh Ca chết ở bên ngoài, ngược lại đỡ khiến ta phải hao tâm tổn trí suy nghĩ rồi."

Lục Chi cái hiểu cái không nhẹ gật đầu.

Bạch Tịch Nguyệt ngược mắt nhìn về phía nàng. Ánh mắt nhu nhược thay vào đó là sắc bén lạnh lẽ, nàng đối với Lục Chi cảnh cáo nói: "Chuyện của ta, người tốt nhất một chữ không được nói ra ngoài. Nếu không, người biết thủ đoạn của ta rồi."

Lục Chi sắc mặt trắng nhợt, nhanh chóng nói: "Tiểu thư yên tâm, Lục Chi cái gì cũng không biết."

Bạch Tịch Nguyệt hài lòng gật đầu, không hề nhìn nàng.

Ở góc độ Lục Chi nhìn không thấy, con mắt nàng hiện lên lãnh mang. Nàng là cô nhi không sai. Nhưng nếu không phải vì Mộ gia, phụ thân nàng sẽ không chiến đấu mà chết, mẫu thân cũng sẽ không vứt bỏ nàng sống một mình. Nếu phụ mẫu vẫn còn, nàng cũng vẫn là thiên chi kiều nữ, ở trong đám quý nữ thế gia Tần quốc. Làm sao có thể ăn nhờ ở đậu, thân như bèo nổi? Nếu Mộ gia đã hại nàng như thế, nàng muốn giẫm lên Mộ gia bò lên, có chỗ nào sai?

...

Sắc trời sáng rõ.

Trong Trì Vân uyển, Mộ Ca tu luyện suốt đêm.

Linh hồn Mộ Khinh Ca cũng ngủ một đêm. Ngay tại lúc nàng cảm thấy Mộ Khinh Ca sắp từ trong tu luyện tỉnh lại, đột nhiên dị biến phát sinh.

Ngồi trên giường, Mộ Ca nhắm chặt hai mắt. Trên thân đột nhiên nổi lên nhàn nhạt ánh sáng màu đỏ, khiến khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của nàng được phụ trợ trở nên diễm lệ vô song.

"Tiến vào xích cảnh!" Mộ Khinh Ca giật mình nói. Nàng không nghĩ tới, Mộ Ca bất quá chỉ tu luyện hai đêm, liền tiến vào xích cảnh. Phải biết rằng, coi như là người có thiên phú cực tốt, từ lúc bắt đầu tu luyện đến tiến vào xích cảnh, cũng phải mất nửa tháng đến một tháng thời gian.

Thế nhưng, làm nàng khiếp sợ còn ở phía sau!

Ánh sáng màu đỏ trên thân Mộ Ca, từ từ đậm dần, cuối cùng trở nên rực rỡ. Ngay sau đó, từ màu đỏ chuyển thành đỏ cam, lại từ nhạt đến đậm... Hầu như không có một giây ngừng lại, ánh sáng màu cam lại lần nữa thay đổi, biến thành màu vàng. Ánh sáng màu vàng một mực thay đổi từ nhạt đến đậm, mới mơ hồ bình tĩnh lại.

Nhưng Mộ Khinh Ca rõ ràng cảm giác được, nếu tiếp tục nữa, ánh sáng màu vàng chói mắt kia rất có khả năng chuyển sang lục quang. Nhưng hết lần này đến lần khác, khả năng này hình như bị người làm cho đè nén xuống rồi.

"Cái này... Điều này sao có thể?! Vì sao lại có người có thể trong vòng một đêm từ xích cảnh tiến giai đến hoàng cảnh đỉnh phong?! Nàng rốt cuộc là quái vật gì." Mộ Khinh Ca khiếp sợ đến nỗi chỉ có thể phát ra thanh âm thì thào.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Bệnh mỹ nhân

Một ngày này, tâm tình Mộ Ca rất là thư sướng.

Nguyên nhân, chính là bởi vì hiệu quả kinh người của thuốc cải tạo gen.

Thành thật mà nói, sau khi tiếp thụ qua cải tạo của thuốc cải tạo gen, ngoại trừ đau đến chết đi sống lại, Mộ Ca cũng không cảm nhận được có chỗ gì bất đồng.

Thăng đến ngày hôm trước...

Nàng rút cuộc cảm nhận được sự thay đổi đầu tiên. Chính là nàng có thể tu luyện, không còn là phế vật.

Mà đêm qua, nàng cảm nhận được thay đổi lần thứ hai, chính là nàng tiến giai tựa như ngồi hỏa tiễn!

Tỉnh lại sau một đêm tu luyện, từ một phế vật không cách nào tu luyện nhảy thẳng lên thành cao thủ hoàng cảnh đỉnh phong. Đây là dạng thể nghiệm gì?

Đừng quên, làm Mộ Ca xem đến nhức mắt Duệ Vương, Tần Cảnh Hạo, cũng chỉ là một hoàng cảnh cao giai.

Ha ha ha ha!

Nhắm mắt đảo con người, có thể từ một con gà nhỏ yếu biến thành cao thủ, hơn nữa còn vượt qua kẻ khiến bản thân thấy chướng mắt. Loại cảm giác này quả thực sáng khoái không nói nên lời!

"Tiểu tước gia hôm nay tựa hồ tâm tình không tệ."

"Uh, có lẽ là hôm qua trong hoàng cung xảy ra chuyện gì làm cho tiểu tước gia vui vẻ."

Hoa Nguyệt cùng Áu Hà đứng phía sau Mộ Ca, nhỏ giọng nghị luận.

Sáng sớm, hai nha đầu liền cảm nhận được tâm trạng Mộ Ca vô cùng khoan khoái dễ chịu. Chủ tử tâm tình tốt, nha hoàn tự nhiên tâm tình cũng tốt theo.

Áu Hà sắc mặt tươi cười, so với trước nhu hòa hơn vài phần. Ngay cả nốt ruồi giọt lệ dưới khóe mắt của Hoa Nguyệt cũng trở nên chói mắt rực rỡ, khiến khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng phá lệ quyến rũ.

"Hoa Nguyệt, tối đây xoa bóp vai cho bổn tước gia." Mộ Ca chớp mắt nằm trên xích đu, đối với nha hoàn sau lưng phân phó.

Hoa Nguyệt nghe vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn kiều mị lộ ra tươi cười mê hoặc, đi qua. Bàn tay nhỏ bé mềm mại không xương dừng ở trên hai vai Mộ Ca, theo tiết tấu ấn lên.

"Tiểu tước gia, lực đạo này tốt không?" Thanh âm giòn tan của Hoa Nguyệt vang lên dò hỏi.

Mộ Ca vẻ mặt hưởng thụ thích ý, nhàn nhạt nhẹ gật đầu, dùng giọng mũi đáp tiếng: "Ừm."

Áu Hà nhìn một màn này, buồn cười lắc lắc đầu, lặng yên lui ra, đi chuẩn bị món điểm tâm Mộ Ca thích.

Gió mát phớt qua mặt, lá cây xào xạc.

Tri Vân uyển, hiện lên một bức tranh đẹp hài hòa.

Nha hoàn thanh tú, chủ tử tuyệt sắc vô song, thật sự là cảnh đẹp ý vui.

Đem điểm tâm trong tay dứt tới miệng Mộ Ca, Áu Hà lại cúi đầu tiếp tục lột vỏ hoa quả trong đĩa. Trong lúc vô tình, tùy ý nói: "Đúng rồi, tiểu tước gia. Hôm nay chính là ngày hưu mộc (*), trong triều đám các vị đại nhân không cần tới triều, học sinh trong học viện cũng có thể về nhà ba ngày. Mặc Dương sai người tới hỏi, hơn tháng rồi không thấy tiểu tước gia, trong lòng hẳn có chút nhớ mong, có thể thừa dịp ngày hưu mộc này, hồi phủ nghỉ ngơi ba ngày."

(*) Hưu mộc: Theo định chế từ đời Tần, việc tắm tấp không chỉ là vệ sinh thuộc cá nhân, mà còn là nghi thức bắt buộc đối với bá quan, cả trung ương xuống phủ huyện. Cách ba ngày phải gội đầu (gọi là “mộc”), cách năm ngày phải tắm toàn thân (gọi là “dục”). Vì thế, đời Hán có lệ cứ cách năm ngày lại cho các quan được nghỉ một ngày tắm tấp, ngày nghỉ đó gọi “hưu mộc” 休沐: nghỉ phép để tắm gội.

Hai con mắt Mộ Ca lim dim, hưởng thụ tay nghề của Hoa Nguyệt. Nghe thấy Áu Hà nói, ánh mắt nàng khẽ nhúc nhích, chậm rãi mở ra.

Con mắt thanh thấu như tuyết, dừng ở trên người Áu Hà nhìn thoáng qua, lại nhàn nhạt thu hồi: "Hắn nếu muốn về, trở về là được." Nàng cũng muốn nhìn một chút gã sai vặt bị Mộ Khinh Ca ném đến học đường kia.

"Áu Hà thay Mặc Dương đa tạ chủ tử." Áu Hà thả xuống một quả nho đã được lột tốt, đứng dậy đối với Mộ Ca khom người.

Mộ Ca khoát tay, chẳng hề để ý.

Đột nhiên, nàng ngồi thẳng dậy, thần quang trong mắt khẽ nhúc nhích.

"Chủ tử, còn chưa ăn đủ đâu." Hoa Nguyệt không thuận theo, muốn kéo Mộ Ca trở về nằm lại trên xích đu.

Thế nhưng, Mộ Ca lại bắt lấy bàn tay nhỏ bé của Hoa Nguyệt buông ra. Đứng dậy vuốt vạt áo, đối với hai nha hoàn nói: "Hôm nay may mắn không có việc gì, không bằng chúng ta liền đi học viện đón Mặc Dương."

"Ách!"

"Tiểu tước gia..."

Hai nha đầu kinh ngạc liếc nhau.

Tựa hồ, có chút không hiểu quyết định đột nhiên của chủ tử. Thân là chủ tử, đi đón người hầu, là cỡ nào vinh hạnh?

Bị ánh mắt nghiên cứu của hai người nhìn vào làm cho dưng gáy, Mộ Ca vội làm ra bộ dáng không kiên nhẫn nói: "Còn không mau đi chuẩn bị xe ngựa, thông tri quản gia, bốn tước gia muốn ra ngoài."

Nàng mới không thừa nhận, ban ngày ở Mộ phủ thật sự là không có việc gì để làm, quá nhàm chán, nàng mới muốn ra ngoài nhìn xem.

Đúng! Đây chỉ là một lần tâm huyết dâng trào của nàng thôi.

Ấu Hà và Hoa Nguyệt động tác rất nhanh, chỉ chốc lát liền chuẩn bị xong hết thảy để ra cửa.

Lúc này ra ngoài, cùng hai ngày trước bất đồng. Mộ Ca mang theo đủ nhân mã. Không chỉ có Ấu Hà và Hoa Nguyệt cùng đi, Mộ phủ còn vì nàng chuẩn bị thêm hai mươi hộ vệ, một đoàn người cuộn cuộn hướng tới thư viện duy nhất ở Lạc Đô - Từ Dương thư viện.

Từ Dương thư viện, có thể nói là học viện cao nhất của Tần quốc.

Ban đầu nó vốn là do một vị đại nho sáng lập, về sau lại có không ít học sĩ cùng văn sĩ gia nhập. Từ Dương thư viện vì Tần quốc sản sinh ra vô số tài tử, trụ cột của quốc gia.

Vì vậy, dần dần, làm cho học viện dân gian này, trở thành học viện cao nhất Tần quốc. Cũng là học viện duy nhất tại Lạc Đô.

Trong thư viện, không phân biệt địa vị sang hèn, tuổi tác.

Chỉ cần người có tâm cầu học, liền có thể tiến vào trong đó học tập. Tuy nhiên, sau khi tiến vào có thể học được bao nhiêu, có thể thuận lợi xuất sư hay không, liền phải xem bản lĩnh cá nhân.

Vì vậy, trong học viện này không chỉ có đệ tử bình dân, còn có cả hoàng thân quốc thích. Bất quá, mục đích giữa hai bên lại có chút bất đồng.

Ngoại trừ học thật giỏi bên ngoài, đệ tử bình dân hy vọng có thể kết bạn với quý nhân, một bước lên trời. Mà hoàng thân quốc thích Hoàng tộc, thì hy vọng có thể thu nạp nhân tài, vì chính mình hoặc gia tộc dốc sức.

Lấy thân phận của Mộ Khinh Ca, đã từng là thành viên của Từ Dương học viện.

Chẳng qua, nàng mang danh tiếng phế vật, còn có những cái kia "đỉnh đỉnh danh danh" khiến cho thời gian nàng ở trong thư viện không mấy dễ chịu. Tiên sinh chóng mặt, đệ tử bình dân e ngại, con cháu thế gia lại nói móc chế giễu. Cho nên, cuối cùng nàng dứt khoát tự động nghỉ học, chỉ là đem gãi sai vật thích đọc sách bên cạnh mình Mặc Dương ném vào.

Kết quả là, thanh danh Mộ Khinh Ca tại Từ Dương học viện chính là - luận võ, là một phế vật. Luận văn, đồng dạng cũng là một phế vật.

Tới gần Từ Dương thư viện, chưa tiến vào, Mộ Ca liền cảm nhận được non xanh nước biếc, nồng đậm khí chất văn nhã.

Đề Hoa Nguyệt vén lên rèm xe ngựa, nhìn phong cảnh hữu tình trước mắt, Mộ Ca gật đầu khen ngợi: "Từ Dương học viện này rất biết chọn địa phương. Hữu sơn hữu thủy, phong quang tốt."

Đang khi nói chuyện, nàng ngồi lại trên xe ngựa treo lệnh bài Mộ phủ, đã đến trước cổng viện ngọc thạch cao lớn.

Trên bậc thang, khu vực bên trong cổng đều thuộc về Từ Dương thư viện.

Xe ngựa tự động dừng lại.

Mộ Ca nhíu mày hỏi: "Không thể đi vào?"

Nhìn chủ tử một bộ dạng lưu manh lười biếng, Áu Hà giải thích nói: "Tiểu tước gia, ngài quên quy củ của Tử Dương thư viện rồi sao? Không có mời trước, thì cho dù là Hoàng thượng tới, cũng chỉ có thể ở bên ngoài cổng chờ."

"Thật trâu bò!" Lông mày Mộ Ca nhấc cao.

"Tiểu tước gia, cái gì là kiêu như trâu bò?" Hoa Nguyệt vẻ mặt thành thật hỏi. Bên kia, Áu Hà cũng đồng dạng tò mò nhìn qua.

Ách...

"Khụ khụ, trâu bò chính là ý tứ rất lợi hại." Mộ Ca tùy ý giải thích.

Nói xong, nàng ngồi thẳng dậy.

Tuy không gian trong xe ngựa rất lớn, nhưng vẫn khiến nàng cảm thấy bí bách. Không để ý hai nha đầu ngăn trở, Mộ Ca nhảy xuống xe ngựa, đứng trên đất thoải mái duỗi lưng một cái.

Bất đắc dĩ, Áu Hà và Hoa Nguyệt đành phải cùng theo xuống xe ngựa, bảo hộ xung quanh nàng.

Ngẩng đầu nhìn thoáng qua tòa cổng điêu khắc ngọc thạch, Mộ Ca đối với mọi người phân phó: "Dù sao còn chưa tan học, ta đi dạo xung quanh một chút. Các người chờ ở đây, lát nữa ta sẽ về."

"Tiểu tước gia, ngài đi đâu? Mang theo tui nô tỳ đi." Áu Hà vội vàng nói.

Hoa Nguyệt cũng ở một bên gật đầu, mị nhãn tràn ngập ủy khuất bị Mộ Ca bỏ rơi.

Thủ lĩnh của đội hộ vệ cũng đứng ra, đối với Mộ Ca ôm quyền nói: "Tiểu tước gia, thuộc hạ phụng mệnh bảo vệ an toàn của ngài. Nếu tiểu tước gia có ý ly khai, mời mang theo thuộc hạ."

Khóe miệng Mộ Ca mơ hồ co lại.

Lần này, sớ dĩ mang theo nhiều người như vậy ra ngoài, chính là không muốn khi muốn làm chuyện gì, hay muốn truyền lời nói phân phó gì, đều không có nhân thủ bên người.

Lại không nghĩ, lần này người thì mang rồi, lại mang đến một đám theo đuôi.

"Ta là chủ tử, mệnh lệnh của ta ai dám cãi, về sau cũng không cần xuất hiện trước mặt ta." Mộ Ca sắc mặt trầm xuống cự tuyệt.

Chặn tất cả mọi người, bóng dáng Mộ Ca nhanh chóng lóe lên, linh hoạt chui vào rừng.

"Tiểu tước gia, chờ nô tỳ với!" Hoa Nguyệt quýnh lên, liền muốn theo sau.

Thế nhưng lại bị Áu Hà một phát bắt được, đối với nàng lắc đầu nói: "Hoa Nguyệt, tiểu tước gia đã nói không cho phép đi theo, chúng ta không nên làm trái. Tính khí chủ tử, ta và người rõ ràng nhất, nếu thật sự chọc giận hần, chỉ sợ ta cũng sẽ bị đuổi khỏi Trì Vân uyển."

"Nhưng, tiểu tước gia một mình ở chỗ này..." Trong mắt Hoa Nguyệt có chút xoắn xuýt, giọng nói lộ ra lo lắng.

Áu Hà vỗ vỗ tay nàng, an ủi: "Yên tâm đi, nơi này là Tử Dương thư viện, trong rừng sẽ không xuất hiện dã thú gì. Người không thấy mấy vị đại ca hộ vệ cũng không có theo sau sao, bên trong tất nhiên an toàn."

Nói xong, hai nha hoàn đều dùng ánh mắt to tròn mờ mịt nhìn về phía thống lĩnh hộ vệ Mộ phủ.

Hắn tử tráng kiện bị hai nha hoàn nhìn qua, lập tức mặt già đỏ lên, lúng túng nói: "Áu Hà cô nương nói rất đúng. Chung quanh rừng không có dã thú gì. Bởi vì ở gần thư viện, cũng không có chỗ hung hiểm gì, tiểu tước gia sẽ không xảy ra chuyện." Vừa rồi hần yêu cầu đồng hành, cũng là vì chức trách. Nhưng sau khi bị cự tuyệt, hần cũng chỉ có thể lưu lại chờ. Đương nhiên nếu là nơi đây thật sự có nguy hiểm gì, cho dù làm trái, hần cũng sẽ không để Mộ Ca rời đi.

...

Bên này, Mộ Ca thoát khỏi một đám theo đuôi, chấp tay sau lưng, nhàn nhã đi dạo trong rừng cây. Một thân hồng y kiêu diễm như lửa, đã trở thành ánh sáng duy nhất trong khu rừng xanh này, chói mắt như dương quang.

Đột nhiên, một hồi tiếng đàn truyền đến.

Tựa hồ như một loại ma lực làm cho lòng người yên lặng, rời xa huyên náo...

Mộ Ca nhấc bước, tâm tư khẽ chuyển, thuận theo tiếng đàn mà đi.

Dần dần nàng đi vào sâu trong rừng, tới trước một gian nhà tranh.

Nhà tranh không lớn, chỉ có hai gian, được dựng lên trong rừng trúc. Bên trong nhà tranh, khói bếp lượn lờ, tỏa ra từng đợt mùi thuốc. Mà tại trước gian nhà tranh, có một vị mỹ nhân vận trường bào màu vàng nhạt rộng tay áo, mái tóc đen khẽ phất, bàn tay khớp xương rõ ràng, nhẹ vỗ về cằm cổ trước mặt.

Một màn như tranh vẽ, làm cho hai mắt Mộ Ca tỏa sáng, cẩn thận đánh giá nam tử sắc mặt nhợt nhạt không có một chút huyết sắc.

Trong rừng gió nhẹ âm u thoáng qua.

Lá trúc xào xạc, tay áo vũ động. Tựa hồ hết thảy đều bởi vì giai điệu của cầm dưới ngón tay hắn.

Ngũ quan hắn vô cùng tuấn mỹ, rồi lại mang theo một loại yếu ớt. Đường như bất luận thứ gì trên đời cũng có thể nghiền nát hắn. Tự nhiên khiến cho người khác sinh ra ý muốn bảo hộ.

Mộ Ca cũng vậy. Nàng có chút kinh ngạc nhìn người trước mắt, sợi tóc đen như mực xẹt qua gương mặt hắn, khiến nàng lo lắng sợi tóc kia sẽ cắt qua làn da mỏng trong suốt, rất muốn vươn tay vì hắn phui nhẹ.

"Người là ai!" Đột nhiên, một thanh âm trầm phòng chất vấn truyền đến từ nhà tranh.

Mộ Ca từ trong kinh ngạc tỉnh lại, ngẩng đầu lên, lại đối mặt với một đôi mắt sâu như đầm nước âm u. Trắng đen rõ ràng, không có một tia tạp chất.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Tin tức hôm qua, sự phụ?

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Ban đêm, Mộ Ca ngồi trên xích đu trong viện, đầu vẫn còn đang suy nghĩ về ban ngày tại trong khu rừng ở Từ Dương thư viện.

Lúc này, bên người nàng ngoại trừ Áu Hà và Hoa Nguyệt ở bên ngoài, còn có thêm một người.

Người này, một thân thanh sam đơn giản, thẳng tắp như tùng. Diện mạo tuấn tú, giữa mày mang theo nhân nhạ anh khí. Hắn quy củ đứng trước người Mộ Ca, trầm mặc đến mức cơ hồ làm người ta xem nhẹ sự tồn tại của hắn.

"Mặc Dương, người biết người sống bên trong rừng của Từ Dương thư viện là người nào không?"

Thình lình bị chủ tử hỏi đến, Mặc Dương sững sốt một chút, mới nhú mày trả lời: "Bẩm báo tiểu tước gia, trong rừng sau Từ Dương thư viện tựa hồ đích xác có một người. Nhưng chỉ nghe nói người này ở trong rừng dưỡng bệnh, lại không biết là người phương nào."

Dưỡng bệnh?

Ánh mắt Mộ Ca hơi đổi.

Được hương từ nhà tranh, còn có da thịt người nọ không một chút huyết sắc, bộ dạng yếu ớt tựa hồ tùy thời đều sẽ tắt thở, rất phù hợp với lý do dưỡng bệnh này.

Ban ngày, bị tùy tùng của người nọ làm bưng tỉnh, Mộ Ca cũng có chút kinh ngạc bản thân vậy mà thất thần. Mà cặp mắt hắc bạch phân minh kia, cơ hồ đem linh hồn nàng hút vào trong đó.

"Nơi đây không thích hợp ở lâu."

Trải qua vô số sinh tử mài luyện ra được ý thức nguy cơ, truyền đạt cho Mộ Ca tin này. Nàng liền không chút lưu luyến xoay người rời đi.

Từ đầu đến cuối, nàng không có cùng hắn nói qua một câu.

Mà hắn, tựa hồ cũng không ngăn cản nàng rời đi.

Hai người giống như là hai đường thẳng song song không hề giao thoa, đi ngang qua nhau.

Trước khi nàng trở lại công viện, học sinh trong thư viện đã lục tục rời đi. Mặc Dương mà bọn họ phải đợi đã sớm chờ trong xe ngựa.

Nhìn thoáng qua thiếu niên bị chính mình ném vào thư viện, Mộ Ca lên xe ngựa, phân phó hồi phủ.

Đi đón Mặc Dương, chẳng qua là nàng nhàm chán, đột phát ý tưởng mà thôi. Lại không nghĩ, cứ nhiên làm nàng gặp phải một người thú vị như vậy.

Người có thể làm nàng nhớ kỹ rất ít, hoặc là địch nhân, hoặc là bằng hữu.

Không biết, hắn sẽ thuộc loại nào?

Mộ Ca rũ mắt, thầm nghĩ trong lòng: Về sau có gặp lại hay không còn không nhất định, làm sao phải tốn sức suy nghĩ rồi rầu cho việc này?

Nghĩ xong, Mộ Ca chậm rãi ngược mắt. Lông mi thật dài khiến tâm tình trong mắt nàng như ẩn như hiện. Nàng nhìn Mặc Dương, hỏi: "Người ở trong thư viện, học những gì?"

Mặc Dương rũ mắt trả lời: "Tiên sinh dạy đều là chút ít thi từ ca phú, lễ giáo nho học. Nửa tháng trước, mới mở lớp cưỡi ngựa bắn cung, khá thú vị." Thân là gã sai vặt của Mộ Kinh Ca, Mặc Dương tự nhiên biết chủ tử của mình đối với văn không am hiểu, cho nên không quá giới thiệu văn chương, mà chỉ nói chút ít chuyện làm Mộ Kinh Ca cảm thấy hứng thú.

"Cưỡi ngựa bắn cung? Đích xác thú vị." Mộ Ca trong giọng nói có chút nghiền ngẫm.

Nhưng nàng cũng không nói thêm cái gì, chỉ là đối với Mặc Dương nói: "Người khó được nghỉ ngơi mấy ngày. Nếu đã trở về phủ, muốn làm gì thì làm cái này, không cần thủ ở bên cạnh ta. Chỗ này, có Âu Hà và Hoa Nguyệt là đủ rồi."

Mặc Dương ngược mắt nhìn Mộ Ca, tựa hồ có chút kinh ngạc. Nhưng cũng không hỏi gì nhiều, mà là khom người lui ra.

Bộ dáng hiểu chuyện này, ngược lại đưa tới Mộ Ca vài phản hứng thú.

Tuyệt đối tín nhiệm và phục tùng là chuẩn tắc đầu tiên để Mộ Ca đánh giá một người. Xem ra Mặc Dương này cho nàng ấn tượng đầu tiên không tệ lắm.

Mặc Dương ra khỏi Trì Vân uyển, về chỗ ở của mình.

Từ khi hắn đi Từ Dương thư viện đọc sách, hắn liền dọn ra Trì Vân uyển, cùng ở với những gã sai vặt khác trong phủ. Đương nhiên, đây là do Mộ Kinh Ca an bài. Tuy rằng hắn không hiểu rõ vì sao chủ tử muốn làm như vậy, nhưng vẫn phục tùng.

Chỉ sợ, hắn như thế nào cũng không thể tưởng được, trước kia sở dĩ Mộ Kinh Ca làm vậy, là vì không muốn cùng chỗ ở với nam nhân.

"Ồ? Đây không phải là Mặc Dương sao?"

Thời điểm đi qua hoa viên, Mặc Dương nghe thấy tên của mình.

Thanh âm kia nhu hòa như nước, phàm là nam nhân nghe được, chỉ sợ đều bị sa vào trong đó. Nhưng Mặc Dương chỉ là nhân mày, quay người đối mặt với chủ tử hai người đang hướng hắn đi tới.

"Mặc Dương bái kiến Bạch cô nương." Mặc Dương rũ xuống đôi mắt, đập vào mắt chính là đôi hài màu trắng.

Hắn không ngẩng đầu, càng không nhìn Bạch Tịch Nguyệt.

"Mặc Dương, người về rồi? Mới đi nhìn Mộ ca ca sao?" Bạch Tịch Nguyệt nhẹ giọng hỏi. Trong giọng nói hết sức bình dị gần gũi.

"Vâng, Mặc Dương vừa mới bái kiến tiểu tước gia." Mặc Dương ngắn gọn trả lời: "Nếu Bạch cô nương không có gì phân phó, Mặc Dương xin cáo lui trước. Cô nam quả nữ, sợ là đối với thanh danh của Bạch cô nương có tổn hại." Dứt lời, hắn không đợi Bạch Tịch Nguyệt có phản ứng gì, liền quay người bước nhanh rời đi.

Đợi hắn đi xa, Lục Chi đi theo bên người Bạch Tịch Nguyệt, mới nhẹ xì một tiếng, giọng điệu khinh miệt nói: "Đồ đệ tiện. Có gì đặc biệt hơn người, chẳng qua chỉ là một con chó bên người tiểu tước gia mà thôi. Thực cho rằng tiến vào Từ Dương học viện liền tài trí hơn người hay sao? Một tiểu thư còn xem trọng hắn như thế."

Khẩu khí kia, tựa hồ bênh vực thay Bạch Tịch Nguyệt. Nhưng trên thực tế, lại không thể che hết được nội tâm ghen ghét của nàng đối với vận may của Mặc Dương.

Từ Dương thư viện, đó là địa phương nào? Nếu vận khí tốt chút, lại nắm chắc chút cơ hội, nói không chừng từ đó có thể thoát khỏi nô tịch, một bước lên mây.

Nhu hòa trong mắt Bạch Tịch Nguyệt dần dần nhạt đi, chậm rãi bị lãnh lệ bao trùm.

Lục Chi nói cũng không đối với nàng có ảnh hưởng gì, nàng chỉ thần nhiên nói: "Mặc Dương có thể tiến vào Từ Dương thư viện đọc sách, nếu có thể mượn sức hắn, nói không chừng chúng ta nhận được càng nhiều."

Hôm nay, nàng sớm biết ngày hưu mộc Mặc Dương sẽ trở về, vì vậy đã sớm ở đây chờ cơ hội.

Lại không nghĩ, đừng phải về mặt xám tro.

Như thế cũng không khiến Bạch Tịch Nguyệt nhụt chí. Càng khó thu phục người, nàng mới càng có hứng thú. Mới xúng khiến nàng ra tay!

...

Trong Trì Vân uyển, Mộ Ca để Ấu Hà và Hoa Nguyệt lui ra nghỉ ngơi.

Tiến vào phòng, nàng đang định bắt đầu tu luyện, ánh mắt lại bị một mảnh giấy đặt trên bàn tròn thu hút.

Đi qua, rử mắt nhìn xuống.

Trên giấy viết một dòng chữ: "Giờ Dần tới gặp ta."

Mộ Ca nhú mày, cầm tờ giấy trên bàn, trầm giọng nói: "Mộ Khinh Ca, đi ra cho ta."

Tiếng nói vừa dứt, linh hồn trong suốt Mộ Khinh Ca đột nhiên xuất hiện trước mắt nàng.

"Người tốt nhất giải thích một chút." Mộ Ca cầm tờ giấy trong tay, trước mặt Mộ Khinh Ca quơ quơ.

Ai ngờ, sắc mặt Mộ Khinh Ca trở nên cực kỳ khó coi, trong mắt dường như tụ tập vô số sợ hãi, thân thể trong suốt đều run rẩy lên.

Hai hàng lông mày Mộ Ca trói chặt, truy vấn: "Người làm sao vậy? Người kia là ai?"

"Sur... Sur phụ..." Mộ Khinh Ca cơ hồ là từ trong hàm răng cố vắt ra mấy chữ này.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Bắc Minh lão nhân

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Ngoại thành Lạc Đô, một bóng dáng nhỏ gầy được bao trùm bởi áo choàng đen, theo ánh nền như vì sao trong đêm tối lên đi. Áo choàng tung bay, mờ hồ có thể thấy được hồng y hóa điểm.

Chỉ sợ, ngay cả Mộ Hùng cũng không thể đoán được, trong phủ của mình cư nhiên cất giấu một mật đạo thông hướng ngoài thành. Mà lối vào mật đạo lại nằm ngay tại trong phòng Mộ Khinh Ca.

Theo lời của Mộ Khinh Ca, mật đạo này là do vị sư phụ thần thông quảng đại của nàng âm thầm xây lên. Để thuận tiện cho một phế vật như nàng, có thể lập tức tới ngay chỗ hân.

Vùng ngoại thành Lạc Đô, là một dãy núi lớn kéo dài, ở trong bóng đêm lộ vẻ phá lệ dữ tợn.

Trong tay Mộ Ca cầm đèn lồng chiếu sáng, bên tai truyền đến thanh âm chỉ đường của Mộ Khinh Ca.

Ánh lửa màu cam, hắt tới khuôn mặt tuyệt mỹ tinh xảo của Mộ Ca, khiến dưới bóng đêm lộ ra một phần đen tối, ánh mắt âm lạnh.

"Ta không phải cố ý muốn giấu giếm người. Chỉ là không nghĩ, hân cư nhiên nhanh như vậy đã tìm tới." Mộ Khinh Ca mím môi nói. Nhưng trong giọng nói, không khó nghe ra nàng đang sợ hãi.

Thế nhưng, Mộ Ca cũng không để ý nàng.

Mỗi lần, đều nghĩ nàng ta đã giải thích rõ ràng. Nhưng không nghĩ, cuối cùng lại vẫn cho nàng một "kinh hi".

Mộ Ca đối với Mộ Khinh Ca hờ hững, làm cho người sau càng thêm áy náy. Nhìn Mộ Ca từng bước một đi xa, hướng phía sơn cốc làm nàng sợ hãi kia. Mộ Khinh Ca cắn răng một cái, trong nháy mắt bay tới trước mặt Mộ Ca, ngăn chặn đường đi của nàng.

"Người đừng đi!" Mộ Khinh Ca ngăn cản nói.

Mộ Ca nâng mắt nhìn nàng, con ngươi thấu triệt không có một tia gọn sóng.

Vòng qua Mộ Khinh Ca, nàng chuẩn bị tiếp tục đi.

"Ngươi đừng đi!" Mộ Khinh Ca lại lần nữa ngăn cản trước người nàng, thậm chí giang ra hai tay. Nàng hành động theo bản năng, nhưng đã quên, nàng chỉ là một linh hồn, căn bản không thể ngăn trở Mộ Ca. Nếu Mộ Ca nguyện ý, thậm chí có thể trực tiếp xuyên qua thân thể của nàng đi tiếp.

Mộ Ca lần nữa dừng lại, chậm rãi nâng mắt. Cặp mắt lạnh khiến người ta không tự chủ rùng mình, thẳng thắp nhìn nàng.

Trong mắt Mộ Khinh Ca mang theo tia quyết tuyệt, nhanh chóng nói: "Hiện giờ ngươi đã có thể tu luyện, không cần phải đi cầu người kia. Chúng ta hồi phủ."

Trong thanh âm của nàng, lộ ra một tia vội vàng.

Tựa hồ nếu Mộ Ca không quay lại, sẽ phát sinh chuyện gì kinh khủng.

Chính là nàng vội vàng, lại không bị nhiễm đến Mộ Ca. Nàng nghe Mộ Khinh Ca nói xong, không khỏi cười lạnh một chút, trong mắt tràn đầy châm chọc: "Mộ Khinh Ca, hiện giờ ta mới là Mộ Khinh Ca. Vì ngươi thu thập cục diện rồi rảnh này, không phải do ta muốn, nhưng lại không thể không chịu. Cho nên, từ giờ trở đi, ngươi tốt nhất cầm miệng."

Sắc mặt trong suốt của Mộ Khinh Ca tựa hồ càng thêm tái nhợt vài phần, màu môi vốn mang theo hồng nhuận, cũng biến thành xám trắng.

"Dẫn đường." Mộ Ca lạnh lùng nói.

Trong mắt Mộ Khinh Ca giãy giụa, nhìn Mộ Ca vài lần. Cuối cùng lại lần nữa cầu xin: "Nếu ngươi xảy ra chuyện, gia gia và cô cô sẽ như thế nào?"

Mộ Ca trong mắt châm chọc càng sâu, cười như không cười nói: "Mang những người này tới gần ta? Vậy khi ngươi làm những việc này, sao không nghĩ tới bọn họ? Ta cùng bọn họ chỉ nhận thức có mấy ngày, ngươi cho rằng ta sẽ quan tâm bọn họ ra sao?"

"Ngươi nghĩ ta nguyện ý như thế sao!" Mộ Khinh Ca đột nhiên bộc phát.

Thần sắc nàng thống khổ, đôi tay ôm chặt lấy đầu. Mười ngón tay xuyên giữa những sợi tóc: "Ta cũng không muốn, nhưng ta có biện pháp nào đây? Ta là phế vật a, phế vật! Đích tôn Mộ phủ, tôn nhi duy nhất của Mộ Hùng, lại không thể tu luyện. Ta không chỉ không thể làm rạng rỡ Mộ gia, còn phải dựa vào Mộ gia bảo hộ. Ta chính là một phế vật! Ngươi làm sao có thể hiểu được tâm trạng của ta? Lúc ta đi tới ranh giới của tuyệt vọng phần nọ, có người nói có thể thay đổi thể chất của ta, ta sao có thể không động tâm? Lại có gì không dám mạo hiểm? Cho dù, ta biết người nọ bụng dạ khó lường. Cho dù ta biết sự thật chỉ sợ không phải như lời hắn nói... Nhưng, chỉ cần có một tia cơ hội, ta cũng không muốn buông tha."

Mộ Ca nhìn cảm xúc Mộ Khinh Ca mắt không chế, trầm mặc không nói.

Đây là lần đầu tiên, Mộ Khinh Ca ở trước mặt nàng lộ ra thần sắc bất lực mà thống khổ như vậy. Cho tới nay, nàng tựa hồ luôn thờ ơ. Chỉ có khi nhìn đến người có quan hệ mật thiết với nàng, mới có thể toát ra một tia cảm xúc.

Mà lúc này...

Có lẽ giống như Mộ Khinh Ca nói, nàng không hiểu được loại tâm tình này.

Trên đại lục này, người người có thể tu luyện, nhưng lại cố tình trừ bỏ nàng. Nếu nàng chỉ là một người bình thường cũng liền thôi, lại cố tình có một thân thể hiển hách như vậy.

Nàng bị đè nén quá lâu, lưng đeo quá nhiều bí mật. Trong lòng không lúc nào không muốn trở nên mạnh mẽ, muốn nắm giữ, thay đổi vận mệnh chính mình. Chỉ đáng tiếc, cuối cùng vẫn là biến thành một linh hồn cô đơn.

Trừ mình ra, không có ai biết Mộ Khinh Ca chính thức đã bị chết. Thậm chí, ngay cả một bài vị đều không có.

Con mắt Mộ Ca khẽ nhúc nhích, thanh âm lạnh lùng cũng hòa hoãn vài phần: "Mộ Khinh Ca, ngươi phải hiểu, chuyện này không thể cứ trốn tránh là có thể giải quyết được." Tối nay coi như nàng không đi, vậy còn ngày mai? Nếu chọc giận quái nhân trong miệng Mộ Khinh Ca kia, lấy bản lĩnh xuất quỷ nhập thần của người nọ, có thể im hơi lặng tiếng ở Mộ phủ xây cất mật đạo, thì muốn hái đầu trên cổ người Mộ phủ, lại có việc gì khó?

Mộ Khinh Ca môi dưới run rẩy, trong mắt tràn đầy hoảng loạn.

Có lẽ, tại thời khắc nàng muốn đập nổi đũa thuyền kia, cũng không đoán được, vận mệnh của mình sẽ như ngày hôm nay.

"Chúng ta có thể đi tìm gia gia..."

"Bản thân gây họa, lại đi tìm trưởng bối tới thu thập. Mộ Khinh Ca, ngươi thật là một phế vật chân chính." Thanh âm Mộ Ca lạnh nhạt, trực tiếp cắt đứt lời nói hoảng hốt của Mộ Khinh Ca.

Linh hồn Mộ Khinh Ca run rẩy lên, dường như bị rút cạn sạch toàn bộ lực lượng.

"Lão phu nói, ngươi vì gì còn chưa tới. Thì ra là bị quỷ quái trong rừng làm vướng chân. Hảo đồ nhi, sư phụ liền giúp ngươi thu thập ma quỷ này."

Đột nhiên, một thanh âm tàn bạo mà bén nhọn, từ trên trời giáng xuống.

Mộ Ca còn chưa kịp làm ra bất luận phản ứng nào, chỉ thấy hồn phách Mộ Khinh Ca hướng không trung bay đi, hóa thành một làn khói xanh, bị người lấy đi.

Hai con ngươi Mộ Ca mãnh liệt co rút, dưới chân vừa động, bỗng nhiên cảm thấy toàn thân phảng phất lọt vào hầm băng. Toàn thân cứng nhắc không thể nhúc nhích.

"Chuyện gì xảy ra!" Mộ Ca đứng nguyên tại chỗ không cách nào cử động, chỉ có con mắt lạnh thấu triệt nhân tâm có thể hơi hơi chuyển động.

Nàng nỗ lực muốn vận chuyển Linh lực trong cơ thể, lại phát hiện nguyên bản không chế linh lực hoàng cảnh đỉnh phong, vậy mà nặng như sắt, không thể điều động nửa phần.

Thậm chí, nàng nghĩ tới dùng dị năng bản thân, thực sự phát hiện, lôi hệ dị năng và không gian dị năng vốn tốt lại dường như biến mất.

Bản thân thật giống như một con rối không có tư tưởng.

"Khinh thường rồi!" Mộ Ca trong lòng rùng mình.

Song hệ dị năng của bản thân, cùng với tốc độ tu luyện kinh khủng, trong vòng một đêm trở thành hoàng cảnh đỉnh phong cao thủ, khiến cho nàng có chút bành trướng. Cho rằng dựa vào lá bài tẩy của mình, có thể giải quyết hết cái phiền toái này. Lại không nghĩ, người còn chưa thấy đến, nàng liền lâm vào bị động.

Điều quan trọng nhất, ngay cả linh hồn Mộ Khinh Ca cũng bị lấy mất.

Đột nhiên, nàng nghĩ đến một sự thật kinh hãi.

Người nọ thế mà lại có thể nhìn thấy Mộ Khinh Ca, hơn nữa dễ dàng đem nàng đi!

Rắc Rắc! Rắc Rắc!

Tiếng bước chân giống như giẫm trên miếng băng mỏng, đánh thức Mộ Ca toàn thân đề phòng.

Nàng chăm chú nhìn hướng phát ra thanh âm, chỉ thấy một bóng dáng lưng gù, toàn thân áo bào đen chậm rãi đi ra. Tóc dài màu trắng bạc, từ vành nón rủ xuống, kéo dài đến tận mặt đất.

Sự xuất hiện của hắn, khiến cho nhiệt độ trong rừng thấp đi vài phần.

Mộ Ca bỗng cảm thấy một loại cảm giác áp bách chưa từng có ập tới.

Mạnh! Thật mạnh!

Đây là người thứ năm khiến Mộ Ca cảm thấy cường đại từ khi nàng trùng sinh cho tới nay. Mà người này có thể xếp thứ hai trong số năm người. Ngoại trừ Thánh Vương điện hạ khiến nàng cảm thấy thần bí khó lường, người trước mắt này toàn thân lộ ra khí tức âm lãnh, khiến cho nàng cảm nhận được nguy cơ vô cùng.

"Bác Minh lão nhân." Lúc này, trong lòng Mộ Ca đã nhận ra thân phận của người đến.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Lấy nàng thử được?

Edit: Diệp Lưu Nhiên

"Đồ nhi ngoan, thấy sư phụ sao không lễ bái?"

Trong bóng tối giữa rừng cây, phảng phất người trước mắt này mới chân chính là ma quỷ. Giờ phút này muốn lấy mạng đoạt hồn.

Mộ Ca không thể động đây, chỉ có thể mặc cho hấn chậm rãi tới gần.

Càng ngày càng gần!

Mượn ánh lửa của đèn lồng trong tay, Mộ Ca thấy rõ diện mạo của hấn dưới lớp mũ.

Thế nhưng, một khắc nhìn thấy rõ kia, trong lòng nàng không nhìn được hít ngậm khí lạnh. Thật sự là, quá khác loài. Mộ Ca dám chi lên trời thề, hai đời nàng gặp lại nhìn xem thì đây là bộ dạng xấu xí nhất đây.

Ngũ quan trên gương mặt, quả thực có thể sánh với tai nạn xe cộ, thậm chí không nỡ nhìn.

Coi như tính tình nàng lạnh nhạt, đột nhiên nhìn thấy gương mặt này, tiểu tâm can vẫn nhìn không được run rẩy.

Bộ dạng xấu xí này không phải là trời sinh, mà là sau khi bị cái gì đó tàn phá mới biến thành cái dạng này. Khuôn mặt đầy dờm, còn không ngừng chảy ra nước mắt. Ngũ quan sớm đã vận vẹo đến thoát ly phạm trù của con người.

"Khắc khắc, vì sư đã quên, người không động đây được." Bắc Minh lão nhân đột nhiên âm u nở nụ cười. Ánh mắt nhìn về phía Mộ Ca tràn ngập lạnh lẽo.

Bỗng nhiên, từ trên người hấn tỏa ra vàng hào quang màu tím nhạt, xen lẫn giữa quang mang còn mang theo sương mù màu đen.

"Từ cảnh!" Trong mắt Mộ Ca mãnh liệt co rút, tràn ngập khó tin.

Không phải nói từ cảnh như lần giác phượng mao sao? Không phải nói Tàn quốc chỉ có hoàng thất có một vị sao? Vậy cái gì xảy ra trước mắt nàng đây?

Mộ Khinh Ca người chính là một vũng hồ! Có biết đang chọc phải ai không?

Trong lòng Mộ Ca gào thét.

Trong mắt lại càng ngày càng bình tĩnh.

"Đồ nhĩ, người đi bằng hai chân quá chậm, làm trễ nải việc của sư phụ. Không bằng để sư phụ mang người đi đoạn đường?" Nói xong, ánh sáng tím mang theo sương đen, giống như có sinh mệnh kéo tới, bao lấy thân thể Mộ Ca thành một cái kén hình người.

Hết thấy tới quá đột ngột, khiến cho nàng căn bản không kịp phòng ngừa.

Mộ Ca bị quán lại bên trong "cự kén", đột nhiên cảm thấy thân thể bay lên không trung. Sau đó, bắt đầu bay nhanh mà đi.

Nàng không cảm thấy cái gì khó chịu, duy nhất khiến nàng lo lắng là cơ thể không nhúc nhích được.

Trong lòng yên lặng đếm, đang lúc Mộ Ca đếm tới một trăm hai mươi chín, nàng đột nhiên cảm thấy thân thể mình phút chốc đáp xuống. Cả người hung hăng rơi xuống mặt đất.

Ánh sáng tím chợt biến mất, lúc hông tiếp xúc với vật cứng, truyền đến đau đớn kịch liệt.

Tê!

Tuy mộng là nơi có nhiều thịt nhất, nhưng cảm giác từ trên độ cao không trung rơi xuống, vẫn làm Mộ Ca cảm thấy nửa người đều tê dại.

"Đây là đâu?"

Lúc tiếp xúc tới mặt đất lạnh lẽo gồ ghề, Mộ Ca liền phát giác được bản thân đã khôi phục năng lực hành động.

Nàng trước tiên, bắt đầu định hướng vị trí hoàn cảnh của mình.

Nơi này, dường như là một cái sơn động.

Âm lãnh, không khí ẩm ướt, còn có bốn phía mặt tường gập ghềnh, làm trong lòng Mộ Ca có bước đầu suy đoán.

Nói không chừng, đây là nơi ở của Bắc Minh lão nhân trong miệng Mộ Khinh Ca.

Ánh mắt Mộ Ca khẽ lóe, bắt động thanh sắc dò xét bốn phía.

Đây thật sự là một sơn động, trên đỉnh còn có không ít thạch nhũ, đá nhọn đảo ngược thỉnh thoảng nhỏ xuống giọt nước. Sơn động không lớn, khoảng chừng gần năm mươi bình phương.

Mộ Ca nhìn một chút quanh động, ánh mắt lập tức tập trung vào trên một đan lò. Bên cạnh lò đan, có không ít giá đựng, phía trên chồng chất các loại hoa cỏ, tản mát ra mùi thuốc nhàn nhạt.

Mộ Ca con mắt híp lại.

Mộ Khinh Ca từng nói qua, nàng sở dĩ bái một quái nhân làm sư phụ, chính bởi vì người này là một Luyện Đan Sư. Nghe nói, có thể luyện ra dược làm thay đổi thể chất phế vật của nàng.

Mà nàng làm những chuyện như vậy, chính là muốn thành công nghiên cứu chế tạo ra loại thần dược này, không ngừng vì Bắc Minh lão nhân thử dược.

Con mắt Mộ Ca trầm xuống.

Tối nay, Bắc Minh lão nhân gọi nàng tới, chẳng lẽ là...

Loảng xoảng!

Một bình sứ màu đen bị người ném tới, lăn xuống trên cầm bào của Mộ Ca.

Tiếp theo, thanh âm Bắc Minh lão nhân lạnh lùng truyền đến: "Đây là đan dược vi sư mới luyện chế, đem nó ăn vào, rồi nói cho vi sư phản ứng của thân thể."

Đen tối trong mắt Mộ Ca hiện lên một tia sát ý, ngược mắt nhìn về phía Bắc Minh lão nhân. Lại thấy hắn ngồi trên một chiếc giường, cũng không nhìn nàng, mà là cầm trong tay một cái chai trong suốt. Bên trong có một đoàn ánh sáng lục sắc tựa hồ đang cố gắng giãy giụa.

Không thể giải thích, Mộ Ca cảm giác được đoàn lục quang kia chính là linh hồn Mộ Khinh Ca.

Cái ý nghĩ này vừa tiến vào đầu, trong lòng Mộ Ca liền lộp bộp một tiếng. Nàng cẩn thận nhìn về phía Bắc Minh lão nhân, tựa hồ muốn từ sắc mặt hắn nhìn ra một ít manh mối.

Thế nhưng, khuôn mặt Bắc Minh lão nhân bị bóng tối bao phủ, chỉ có thể lờ mờ nhìn ra khoe miệng của hắn xuất hiện một tia tươi cười cổ quái.

"Chẳng lẽ hắn nhìn ra điều gì!" Trong lòng Mộ Ca rung mình.

Bắc Minh lão nhân hiển nhiên có thể nhìn thấy hồn phách, đây là vì cái gì, Mộ Ca không biết. Nàng hiện tại chỉ quan tâm Mộ Khinh Ca sẽ bị Bắc Minh lão nhân làm gì, hắn có biết đó là linh hồn Mộ Khinh Ca hay không, mà mình...

Bản thân mượn xác hoàn hồn, là bí mật Mộ Ca chuẩn bị cất kín đến chết dưới đáy lòng. Nếu bị người trước mắt biết được, mà đối phương lại bất động thanh sắc, vậy hắn tốt cùng là đang tính toán cái gì?

Dưới ánh mắt lập lờ của Mộ Ca, thanh âm của Bắc Minh lão nhân lại lần nữa truyền ra, so với lúc trước ác liệt hơn vài phần.

"Còn thất thần làm gì? Cho là mình đột nhiên có thể tu luyện, trở thành hoàng cảnh đỉnh phong, là có thể chạy ra khỏi lòng bàn tay của ta? Hừ."

Hai mắt Mộ Ca mở to.

Thực lực của nàng hiện giờ, cư nhiên bị Bắc Minh lão nhân liếc mắt liền nhìn thấu?

Đột nhiên, một trận gió âm thổi qua.

Bóng người màu đen đến trước mặt Mộ Ca. Con mắt nàng co rút lại, sâu trong mắt phản chiếu một gương mặt xấu xí kinh khủng.

Cầm bị người gắt gao kiềm giữ, loại cảm giác không khống chế được lần nữa kéo tới, như cũ khiến Mộ Ca không thể kháng cự.

Miệng bị ép mở ra. Chai đan dược cũng được mở ra, đan dược trong chai hóa thành một tia ý thức rót vào miệng nàng.

Dược vào miệng liền tan, mang theo mùi hôi thối tanh tưởi khó diễn tả, làm cho người buồn nôn.

Sau khi đan dược bị Mộ Ca ăn vào, nàng mới cảm thấy cảm của mình buông lỏng, người cũng ngã xuống.

Bên tai, truyền đến thanh âm khinh miệt và cao ngạo: "Hừ, không biết điều."

Mộ Ca nằm rạp trên mặt đất, trong mắt lạnh lẽo như băng.

Chưa đủ! Còn chưa đủ! Còn chưa đủ mạnh mẽ!

"A..."

Đột nhiên, cảm giác quặn đau trong bụng truyền đến, nhanh chóng truyền khắp tất cả tứ chi xương cốt, tựa như bị vạn côn trùng cắn toàn thân.

"Được lực phát tác!"

Trên trán Mộ Ca nhỏ xuống mồ hôi lạnh, gắt gao cắn chặt môi, không để cho mình hừ ra một tiếng.

Đau, Mộ Ca không sợ. Cũng có thể nhịn. Thế nhưng, loại đau này làm cho người cảm nhận được sinh mệnh trôi qua. Mộ Ca tận mắt nhìn da thịt trên tay mình chậm rãi hủ thối, phát ra mùi tanh tưởi. Hơn nữa có thể khẳng định, thân thể mình đã từng trải qua chuyện này.

"Cái này không phải là dược vật cải thiện thể chất, mà là độc dược tra tấn người!" Cho dù Mộ Ca không hiểu dược lý, nhưng vẫn có thể phân biệt ra được tính chất dược Bắc Minh lão nhân cho nàng ăn vào.

"Đáng giận! Chẳng lẽ muốn ta nhìn tận mắt thân thể mình hủ thối mà chết?" Mộ Ca phẫn nộ không cam lòng.

Đáng tiếc, trước mặt Bắc Minh lão nhân, nàng chỉ giống như một con nít, không hề có năng lực tự vệ.

Chỉ có thể mặc cho hắn muốn làm gì thì làm.

Đột nhiên, cơn đau đớn trong cơ thể dường như chạm phải thứ gì, một cổ dòng suối thanh lưu từ đan điền Mộ Ca tuôn ra, nhanh chóng chảy đến xương cốt tứ chi nàng, đem chất độc tùy ý trong cơ thể nàng bức ra.

Cơn đau, chậm rãi dịu dần.

Mộ Ca khiếp sợ nhìn thịt hủ thối trên cánh tay mình, giống như thời gian đảo ngược, khôi phục như lúc ban đầu.

Đây là có chuyện gì?

Chẳng lẽ là do thuốc cải tạo gen?

Mộ Ca táo bạo phỏng đoán.

Nháy mắt sau đó, trong miệng Mộ Ca phun ra một bãi máu màu đen tràn đầy mùi hôi thối, đau đớn toàn thân biến mất không thấy gì nữa. Ngược lại, có một loại Linh lực khác tiến vào trong cơ thể nàng, khiến cho tu vi của nàng lại tăng tiến thêm một tia.

Mặc dù, một tia đó không đáng kể, nhưng đúng là có tăng rồi.

Tuy nhiên Mộ Ca không chú ý tới một tia biến hóa này, mà là chăm chú nhìn vào bãi máu đen dưới đất. Mùi này nàng rất quen thuộc, khi thân thể nàng tiếp nhận thuốc cải tạo gen, trong cơ thể liền bài xuất ra máu đen như vậy. Hơn nữa số lượng giờ phút này lại hơn gấp chục lần.

Nguyên bản, nàng cho rằng thể chất phế vật của Mộ Khinh Ca sau khi qua cải tạo, bài xuất ra tạp chất cơ thể.

Nhưng bây giờ nàng đã hiểu rõ, những thứ máu đen này là độc tố nấp trong cơ thể Mộ Khinh Ca! Nơi phát ra, chỉ sợ cùng Bắc Minh lão nhân này thoát không được quan hệ.

Mộ Ca chậm rãi ngẩng lên, nhìn về phía Bắc Minh lão nhân đang không chú ý tới nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Thí sư, lấy mạng đổi mạng

Edit: Diệp Lưu Nhiên

"Hử?" Trong sơn động yên tĩnh, rốt cuộc làm Bắc Minh lão nhân phát giác được khác thường.

Hắn đem bình nhỏ trong suốt nhét vào bên trong áo choàng, ngẩng đầu nhìn Mộ Ca đang rầm rập trên đất.

"Như thế nào một chút động tĩnh đều không có? Chẳng lẽ lần này độc quá lợi hại, đem tiểu tử này giết chết?" Mang theo một tia kinh ngạc, Bắc Minh lão nhân nháy mắt liền đi tới trước mặt Mộ Ca.

Hắn ngồi xổm người xuống, bàn tay gầy như que củi lại vô cùng cứng rắn nhanh chóng bắt lấy cổ tay Mộ Ca, dò xét mạch.

Mạch đập vững vàng, tựa hồ cũng không có khác thường.

Bác Minh lão nhân cười lạnh một tiếng, khí lực trong tay đột nhiên tăng lên. Móng tay sắc nhọn, cơ hồ đâm vào thịt Mộ Ca.

"Hừ, xú tiểu tử, già chết sao?" Bác Minh lão nhân cơ hồ bóp nát xương cổ tay Mộ Ca.

Cổ nên đau nhức, Mộ Ca không có phản ứng chút nào.

Dường như đã thực sự hôn mê.

Bác Minh lão nhân cười tàn nhẫn, bàn tay dùng sức. Chỉ nghe "rắc" một tiếng, cổ tay Mộ Ca bị hấn bẻ gãy. Phía dưới da, chỗ xương cốt bị đứt gãy, đột ngột phình lên, tựa hồ tùy thời sẽ đâm rách da thịt lao ra.

Đau đớn gãy xương khiến trên trán Mộ Ca phủ đầy mồ hôi lạnh, nhưng nàng vẫn không rên một tiếng, thậm chí không có một chút phản ứng.

Yên lặng chờ đợi, chờ đợi một thời cơ tốt nhất.

Đây là tổ chất cơ bản nhất cần có của một thợ săn ưu tú.

Mộ Ca tin mình là một thợ săn giỏi.

"Khắc khắc, cơ nhiên có thể chịu được?" Bác Minh lão nhân tươi cười khiến người sờn tóc gáy. Hắn nắm lấy tay bị gãy của Mộ Ca, như xách gà đem nàng nhấc lên, hai chân bị treo cách mặt đất.

Trọng lượng của cơ thể, chỉ dựa vào tay đứt chống đỡ.

Con đau này cơ hồ làm Mộ Ca sụp đổ. Nhưng nàng vẫn cố nhin, đầu gục xuống, phảng phất hoàn toàn mất đi tri giác. Chỉ là, khi mặt nàng buông xuống dưới, hai tròng mắt đóng chặt xuất hiện sát khí.

Tra tấn Mộ Ca một hồi, vẫn không hề có phản ứng.

Bác Minh lão nhân hình như đã mất đi kiên nhẫn, hung hăng quăng nàng ra. Lưng Mộ Ca bị nện trên vách đá son động, cơ hồ đứt gãy đến đau đớn, gần như khiến nàng bất tỉnh thật.

"Hừ, đồ vô dụng." Bác Minh lão nhân quay lưng về phía nàng, bắt đầu làm bữa.

Tựa hồ sau khi xác định Mộ Ca không phải là già bộ bất tỉnh, hắn bắt đầu cho rằng độc dược của mình quá mạnh, đưa đến dị trạng của nàng.

Mộ Ca chịu đủ tàn phá, gương mặt dán với mặt đất lạnh ẩm ướt, hai tròng mắt nhắm chặt hơi hơi mở ra một đường nhỏ. Xuyên qua khe hở kia, nàng nhìn thấy Bác Minh lão nhân hình như đang cúi đầu làm cái gì đó.

"Thật đúng là phế vật, nhưng nếu ngươi cứ chết như vậy, còn phải hại lão phu lần nữa tìm được đồng khác thử được." Bác Minh lão nhân lầu bầu, không phát hiện ánh mắt rét lạnh của Mộ Ca phía sau.

Lại một lát sau, Bác Minh lão nhân xoay người lại, trong tay hắn nhiều thêm một viên dược hoàn đen tuyền.

Bước chân tiến dần, Mộ Ca nhỏ gầy cuộn rút thân thể, bị bao phủ bởi bóng tối.

Thanh âm âm lãnh bén nhọn của Bác Minh lão nhân lại lần nữa vang lên: "Nếu ăn vào linh dược của ta, ngươi còn không sống được. Vậy liền đem ngươi luyện thành Dược Nhân, miễn cho lãng phí dược liệu của lão phu."

Đứt lòi, hắn một phát bắt lấy cổ áo Mộ Ca, đem nàng nhấc lên. Dùng tay siết chặt cổ nàng, bóp má khiến nàng hé miệng.

Tay kia, cầm dược hoàn nhét vào miệng Mộ Ca.

Chính là lúc này!

Trong lòng Mộ Ca chắc chắn, không có nửa khắc do dự đột nhiên mở mắt.

Cặp mắt kia, thanh lãnh như tuyết, hàn khí như băng, lợi như bảo kiếm, lại vốn bình tĩnh không hề gợn sóng. Đáy mắt thấu triệt, phản chiếu bộ dạng sùng sốt của Bác Minh lão nhân, nàng mỉm cười.

Khóe miệng đỏ thẫm, chậm rãi câu lên một nụ cười như có như không.

Nàng muốn, chính là một cái nhìn kinh ngạc sững sờ của hắn.

Tay trái vô lực rũ xuống đã sớm được ánh sáng tím bao lấy, trong không khí phảng phất có âm thanh "xì xì" của dòng điện. Mộ Ca bắt lấy Bác Minh lão

nhân không hề phòng bị, tay trái mang theo điện quang không chút do dự nhắm về phía ngực của Bắc Minh lão nhân.

Phanh!

Tiếng va đập trong sơn động vang lên.

Mộ Ca cảm thấy một quyền của mình như đánh vào sắt thép, đầu ngón tay đau như nứt xương.

Nhưng, có thể xác định, nàng đánh trúng!

"A!" Đau đớn khiến cho Bắc Minh lão nhân buông lỏng vật áo Mộ Ca, thối lui ra sau. Trước người hắn, áo đen đã phá ra một cái động lớn, mép xung quanh đã cháy đen một mảnh.

Trong động, y phục hắn cũng đồng dạng bị phá vỡ, lộ ra da thịt gầy còm. Làn da đen sì, mơ hồ có mùi khét.

Quan trọng nhất, trong cơ thể hắn có một cỗ lực lượng hủy thiên diệt địa đang tùy ý phá hư lục phủ ngũ tạng.

"Ngươi!" Bắc Minh lão nhân che ngực của mình, khó có thể tin nhìn về phía tay trái còn lưu lại ánh sáng tím của Mộ Ca.

Mộ Ca có chút lão đảo đứng trên mặt đất, tay phải vô lực buông xuống. Tay trái chậm rãi nâng lên, ngón tay quần quanh hào quang màu tím chiếu lên khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng, yêu dã vô cùng, tà mị cuồng vọng.

"Tử cảnh! Không có khả năng! Ngươi không có khả năng là tử cảnh!" Bắc Minh lão nhân khiếp sợ, khiến cho khóe miệng Mộ Ca gợi lên một tia cười mỉa hoặc chứng sinh.

Nàng đích xác không phải là tử cảnh, nhưng lại là lời hệ dị năng giả không hơn không kém.

Tuy rằng, tên kia từng cảnh cáo nàng không nên sử dụng dị năng. Nhưng tính mạng đều sắp hết, nàng còn có kỳ cái gì?

Nàng là hoàng cảnh đỉnh phong, coi như là một kích toàn lực cũng không thể khiến cho Bắc Minh lão nhân tử cảnh sơ giai tạo thành tổn thương gì. Chỉ có thừa dịp bất ngờ, dùng dị năng đánh lén, mới có thể có phần thắng.

"Sư phụ, một quyền này của đồ nhi có tốt không?" Con rắn nhỏ màu tím linh động quần trên tay Mộ Ca. Thanh âm nàng lạnh lạnh khẽ cười.

"Đây không phải là tử cảnh, đây là cái gì?! Nói, ngươi đến cùng dụng phải kỳ ngộ gì?" Bắc Minh lão nhân muốn bắt Mộ Ca nghiêm hình tra tấn, bức nàng giao ra kỳ ngộ. Thế nhưng, hắn đã đánh giá thấp trình độ tàn sát bữa bãi của cỗ lực lượng xa lạ trong cơ thể này.

Chỉ mới khẽ động, hắn liền phun ra một ngụm máu tanh hôi.

Bắc Minh lão nhân oán độc nhìn Mộ Ca, trong lòng tràn đầy hối hận.

Ngay từ đầu, sau khi hắn nhìn thấy linh hồn kia, liền nhận ra Mộ Khinh Ca đã khác trước. Sau đó dò xét, thế mà lại phát hiện phệ vật này có thể tu luyện, hơn nữa còn nhảy lên trở thành hoàng cảnh đỉnh phong.

Hắn liền đoán được kẻ này tất nhiên dụng phải thiên đại kỳ ngộ gì đó. Kế hoạch lúc đầu của hắn trước tiên là như ngày thường cho hắn (Mộ Ca) thử được, sau khi chèn ép một phen, lại tra hỏi sự tình kỳ ngộ. Lại không nghĩ tiểu tử này đột nhiên phản bội, hung hăng cắn hắn một cái.

Tối nay, vốn nên là việc vui của hắn. Cơ thể linh hồn kia nếu bị hắn thôn phệ, lực lượng linh hồn của hắn tất nhiên sẽ gia tăng, liền có thể luyện chế đan dược càng thêm lợi hại. Thế nhưng hết thảy mọi thứ đều bị tiểu tạp chủng này phá hoại.

Hai con người âm lãnh của Bắc Minh lão nhân trở nên đỏ bừng, hận ý khiến hắn liều lĩnh lao về phía Mộ Ca đánh tới: "Tiểu tạp chủng, ngươi cho rằng cái này có thể giết chết ta sao!"

Phút chốc, trên người hắn phát ra ánh sáng tím mãnh liệt, như một tử nhân. Một cỗ uy áp như núi đem Mộ Ca chấn nguyên tại chỗ.

"Đây là sức mạnh của tử cảnh cường giả sao?" Mộ Ca thừa nhận áp lực cực lớn, sắc mặt căng thẳng nhìn chằm chằm Bắc Minh lão nhân. Nàng rất rõ ràng một kích toàn lực của bản thân vừa rồi mạnh bao nhiêu.

Theo cảnh giới tu luyện của nàng tăng lên, nàng phát hiện dị năng tiếp theo cùng mình cũng đang khôi phục.

Một kích kia, nếu đổi thành một người khác, dù hắn là lục cảnh, lam cảnh, cũng đủ khiến họ chết ngay cả cận kề đều không thừa. Thế nhưng gặp tử cảnh, lại chỉ có thể làm cho hắn trọng thương.

Lúc này, Mộ Ca cũng không biết, Bắc Minh lão nhân tử cảnh là dựa vào được vật đi lên. Tử cảnh này chỉ có thể xưng là nguy tử cảnh, không thể so sánh với tử cảnh chân chính do tu luyện được. Khác nhau rõ ràng nhất chính là, một kích lời hệ dị năng vừa rồi của Mộ Ca, căn bản không thể phá được phòng ngự của tử cảnh cường giả chân chính, chớ nói chi là gây thương tổn.

"Chịu chết đi!" Bắc Minh lão nhân mang theo phần nộ, một kích tràn ngập lực lượng như sóng lớn phóng tới Mộ Ca, hung hăng đánh trúng nàng, đem

toàn bộ người nàng từ mặt đất văng lên, đâm vào thành động.

"Phốc!"

Nhìn không được cuộn cuộn trong lồng ngực, Mộ Ca há miệng, máu tươi từ trong miệng phun ra.

Sau khi cải tạo gien, khả năng chữa trị thân thể của nàng, thực sự bù không lại Bắc Minh lão nhân từng bước bức bách.

Sau một kích đó, Bắc Minh lão nhân lấy ra từ trên người mình vô số bình bình lọ lọ, đem chúng nó toàn bộ ném ra không trung.

Đùng đùng!

Vỏ chai vỡ vụn, các loại đan dược trong bình đều lộ ra.

Bắc Minh lão nhân mạnh mẽ hút, đan dược đều bay vào trong miệng hắn, hóa thành dòng nước ấm tu bổ thân thể bị tổn hại của mình.

Một màn này, khiến Mộ Ca âm thầm lo lắng.

Cảm nhận được lực lượng trong động đột nhiên tuôn ra. Mộ Ca cắn răng, dụng hết toàn lực từ trên mặt đất bò lên, phóng tới Bắc Minh lão nhân.

"Liều mạng!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Mộ Khinh Ca!

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Áp lực như mưa rền gió dữ rơi xuống, Mộ Ca cảm thấy xương cốt toàn thân đều sắp bị nghiền nát. Cắn răng, liều mạng điều động tất cả nguyên tố lõi hệ, tụ hội vào đầu ngón tay.

Tay trái đột nhiên xuất hiện một chùm thủ ánh sáng hư ảo màu tím.

Dòng điện quán quanh nhẹ chùm thủ, như linh xà quán quanh trên tay Mộ Ca, thuận theo cổ tay lan đến cánh tay.

Dưới uy áp của tử cảnh cường giả, làn da Mộ Ca tạo thành từng tầng gợn sóng.

Nàng không chút do dự lao tới Bắc Minh lão nhân, trong tay dùng chùm thủ do lõi hệ dị năng hóa thành, đâm tới vị trí yếu hại trí mạng trên người hắn.

Phốc xuy!

Chùm thủ, đâm xuyên qua y phục của Bắc Minh lão nhân. Cái chai trong suốt chứa lực quang óng ánh từ nơi tổn hại lan xuống, rơi trên mặt đất.

Ngực Bắc Minh lão nhân bị vẽ ra miệng vết thương dữ tợn, trong không khí còn có mùi đốt cháy.

Mà Mộ Ca giống như bị cự lực va chạm, vọt về phía sau. Giữa không trung, một chuỗi máu như huyết châu bắn ra, vẽ thành một đạo vòng cung.

"A a a! Cậu tạp chủng, ta muốn giết ngươi! Lấy ngươi luyện dược!" Vết thương cũ chưa lành, lại thêm vết thương mới. Bắc Minh lão nhân muốn phát cuồng.

Hắn không biết Mộ Ca sử dụng lực lượng cô quái gì. Cho dù hắn dùng được phẩm chữa thương tốt nhất, cũng chỉ có thể hơi chút giảm bớt.

Lại có tình, con kiến này thừa dịp hắn chữa thương, lần nữa đánh lên hắn.

Cái loại thủ đoạn tàn nhẫn, gọn gàng mà linh hoạt này khiến hắn kinh tâm. Phải biết rằng, người bình thường ở trước mặt tử cảnh cường giả, căn bản không dám ra tay, chỉ có thể nằm rạp xuống hèn mọn.

Mà nàng, chỉ là một con kiến hôi, không biết giẫm phải vận cứt chó gì, mới đạt được kỳ ngộ. Từ một phế vật trở thành một gia hỏa hoàng cảnh đỉnh phong, cư nhiên dám đối với hắn ra tay, hơn nữa còn làm hắn trọng thương.

Quang mang màu tím trong tay Bắc Minh lão nhân tụ lại thành một đoàn lực lượng thô bạo điên cuồng. Lực phá hoại này, khiến Mộ Ca nhớ tới kiếp trước mình mất đi tính mạng bởi quả bom.

Sợ hãi, trong nháy mắt quét tới.

Nhưng, nàng nghĩ đến không phải là lùi bước, mà là tiếp tục hướng về phía trước!

Chết, cũng muốn đem lão quái vật này kéo xuống địa ngục!

Xuyên qua con mắt rõ ràng của Mộ Ca tràn đầy quyết tuyệt, môi mím chặt tràn ra máu tươi. Chủy thủ trong tay nàng, đâm về từng chỗ yếu hại của Bắc Minh lão nhân.

Động tác nàng xảo trá, chiêu chiêu tàn nhẫn quyết đoán, công kích đều là chỗ yếu hại của con người.

Bắc Minh lão nhân tựa hồ có chút e sợ lực lượng quý dị trong tay nàng. Thời điểm né tránh, muốn đem lực lượng tích tụ trong tay chém ra.

"Ha ha ha! Kiến hôi, chịu chết đi!" Bắc Minh lão nhân rút cuộc đem một kích tụ lực đã lâu chém ra.

Quang đoàn màu tím phóng tới Mộ Ca, cả sơn động đều trở nên lung lay sắp đổ, đất rung núi chuyển.

Đáy mắt Mộ Ca bị ánh sáng tím bao trùm, tựa hồ chỉ cần nháy mắt, nàng sẽ bị ánh sáng tím thôn phệ tiêu diệt, liền cận bã cũng không còn.

Đột nhiên, một đoàn lực sắc u quang từ mặt đất dựng lên, hướng ánh sáng tím đánh tới.

Trong mơ hồ, Mộ Ca phảng phất thấy đoàn lực quang lớn cỡ bàn tay kia, huyền hóa ra một nhân hình, hồng y mê hoặc, trên khuôn mặt tuyệt sắc mà ngây ngô, mang theo nụ cười vô cùng và quả quyết.

"Đi a...!"

Bên tai, dường như vang lên giọng nói lo lắng thúc giục.

Mộ Ca chỉ thấy bóng người hư ảo kia bị ánh sáng tím cắn nuốt...

Phanh phanh phanh!

Âm thanh bạo phá nổi lên bốn phía, ánh sáng tím nổ tung cách trước mắt Mộ Ca chưa đến ba thước.

Lực lớn đánh vào làm vỡ nát sơn động, Mộ Ca cũng bị lực lượng này văng ra khỏi hang. Ngoài động, đất rung núi chuyển, phảng phất như tận thế đến. Vô số dã thú trong rừng đều phát ra tiếng gào thét sợ hãi.

Đá vụn, vô tình nện lên người Mộ Ca. "Khụ khụ..." Ho khan kịch liệt làm động đến mạch thần kinh trong cơ thể. Sau khi đại địa khôi phục lại yên tĩnh, Mộ Ca huyết nhục mơ hồ mới từ trong đồng đá vụn chậm rãi đứng lên.

Trước mắt, không còn là sơn động, mà là một hố lớn sâu hoắm.

Trong hố tràn ngập tro bụi, nhìn không rõ.

Cây cối bốn phía sớm đã bị bạo phá liên lụy, bị lực lượng cường đại xé rách thành mảnh nhỏ. Rậm rạp ban đầu, liền biến thành trụi lủi một mảnh.

Cảnh tượng này, làm trong lòng Mộ Ca trầm xuống.

Lão đảo chạy đến bên cạnh cự hổ, hướng tới đáy hố hô to: "Mộ - Khinh - Ca!"

Bốn phía chỉ có đất đá vụn bị lực lượng từ cảnh cường giả đập vỡ.

"A a! Ra ngoài!"

Tiếng hét của Mộ Ca vẫn còn quanh quẩn, không nghe được Mộ Khinh Ca đáp lại, lại nghe được thanh âm điên cuồng của Bắc Minh lão nhân.

Đột nhiên, một đạo ánh sáng tím từ đáy hố lao ra, roi xuống trên mặt đất.

Mộ Ca lùi lại ra sau mấy bước, ngưng mắt nhìn. Lại thấy y phục trên người Bắc Minh lão nhân đã rách nát, cả người thống khổ ôm đầu, lăn lộn trên mặt đất.

Chuyện gì xảy ra!

Con mắt Mộ Ca hơi co lại, không có tới gần, chỉ là ở một bên chú ý.

Tay trái, điện quang quán quanh. Lại không thể lần nữa ngưng tụ thành chủy thủ, chỉ còn lại dòng nhỏ tử quang nhàn nhạt.

Vùng đất cách rừng cây mấy cây số, sự chấn động do công kích của tử cảnh cường giả bị chặn lại bởi một màn hào quang trong suốt. Không để nó lan đến Lạc Đô, làm kinh động đến cao thủ bên trong.

Bên ngoài màn hào quang, một người đang đứng trên không trung. Toàn thân trắng như tuyết, cao lớn vĩ ngạn. Tóc dài màu đen rủ xuống đầu gối, không gió mà bay. Một tay hất chắp ra sau lưng, tay áo to rộng che đầy ngón tay các khớp xương rõ ràng như ngọc bích.

Một tay khác, năm ngón căng ra khiến tay áo buông xuống, lực lượng vô hình bàng bạc, không ngừng rót vào bên trong màn hào quang.

Đột nhiên, hần nắm chặt năm ngón, không trung phát ra tiếng động thanh thúy. Màn hào quang trong suốt kia, cứ nhiên vô cớ vỡ tan. Cuốn theo lực lượng chấn động trong đó tiêu tán vô hình.

Làm xong tất cả, ngón tay hần nhẹ phẩy, tùy ý thu hồi bàn tay đẹp đến không tưởng.

Phút chốc, một đạo hắc ảnh trống rỗng xuất hiện, hạ xuống phía sau hần, quỳ một chân trên đất, ngấn gọn mở miệng: "Thánh chủ, là từ khu rừng phía nam truyền đến."

Bạch y thoát tục, thần thức vô hình hướng phía nam quét tới.

Giây tiếp theo, cặp mắt câu hồn đoạt phách rồi lại tùy ý đột nhiên ngưng lại, cả người hần liền biến mất tại chỗ.

"A a a! Lăn ra đây! Lăn ra đây, lão phu tha chết cho ngươi!" Bắc Minh lão nhân ngũ quan vốn xấu xí lại bởi vì thống khổ mà càng thêm khủng bố.

Hai con ngươi Mộ Ca híp lại, trong đầu nhanh chóng tính toán.

Đây là thời cơ tốt, mặc kệ chuyện gì xảy ra với Bắc Minh lão nhân, đều là cơ hội để nàng xuất thủ.

Trong lòng quyết định, Mộ Ca lần nữa vận khởi toàn bộ lôi nguyên tố, như báo săn lao ra, đánh về phía Bắc Minh lão nhân. Năm ngón tay nàng khép lại, nắm đấm mang theo điện mang hung hăng đánh xuống đỉnh đầu hần.

Phanh!

Lực phản chấn làm Mộ Ca bay ngược lại, nặng nề rơi xuống đất, lại một ngụm máu tươi phun ra.

Mà toàn thân Bắc Minh lão nhân lại giống như cứng nhắc. Con mắt oán độc gắt gao nhìn chăm chăm vào nàng. Nếu ánh mắt này có thể giết người, chỉ sợ không biết Mộ Ca đã bị lăng trì bao nhiêu lần.

Đồng!

Bắc Minh lão nhân im lặng rơi xuống đất, không còn giấy giụa.

Một màn này, rơi vào trong mắt Mộ Ca, khiến cho nàng rút cuộc nhẹ nhàng thở ra. Các cơ toàn thân vừa mới buông lỏng, đau đớn do thương tích lần nữa quét tới, khiến cho nàng nhịn không được hít ngụm khí lạnh.

Đột nhiên, một đoàn lực quang từ trong đầu Bắc Minh lão nhân bay ra, tiến về phía Mộ Ca. Đồng thời, hóa thành một bóng người.

"Mộ Khinh Ca." Ngực khí Mộ Ca một hơi, cặp mắt lạnh thấu triệt rồi lại nhìn xem bóng dáng trong suốt, nhảy cũng không nhảy mắt một cái. Nàng, tựa hồ càng thêm trong suốt, càng thêm suy yếu.

"Mới vừa rồi là ngươi?" Mộ Ca hỏi.

Mộ Khinh Ca cười nhạt một tiếng, không quan tâm lắng trả lời: "Nếu không phải ngươi khiến hần trọng thương, ta cũng không thể thừa dịp mà vào. Như lời ngươi nói, phiền toái là do ta gây ra, nhất định phải để ta giải quyết." Ánh mắt Mộ Khinh Ca rơi vào thân thể vô cùng thâm trầm của Mộ Ca, không khỏi có chút âm trầm: "Nhưng đúng là vẫn liên lụy tới ngươi."

"Ngươi không sao chứ." Không biết tại sao, Mộ Ca cảm giác Mộ Khinh Ca lúc này có chút quái dị.

Mộ Khinh Ca chậm rãi lắc đầu: "Không có việc gì, chỉ là có chút mệt mỏi. Ngươi nghỉ ngơi một chút, rồi nghĩ biện pháp rời khỏi đi." Dứt lời, nàng liền biến mất trước mặt Mộ Ca.

Mộ Ca nhũn mảy, nàng bị thương rất nặng, nhưng điều khiến nàng cảm thấy an tâm chính là nàng cảm giác được thân thể đang dần được chữa trị.

Loại năng lực tự lành nghịch thiên, hiển nhiên là sau khi đã phục dụng qua thuốc cải tạo gen mới có.

Nghĩ đến nguyên nhân này, trong lòng Mộ Ca mơ hồ kích động. Thuốc cải tạo gen càng ngày càng mang đến cho nàng nhiều kinh hi.

Vì vậy, nàng quan tâm đến sự khác thường của Mộ Khinh Ca hơn là tình huống của mình. Nàng (Mộ Khinh Ca) rời đi quá mức vội vàng, sau khi Bắc

Mình lão nhân chết, cũng biểu hiện quá mức bình tĩnh.

Đột nhiên, một cỗ khí tức cường đại đột ngột xuất hiện, làm cho thần kinh Mộ Ca căng thẳng, thầm nghĩ trong lòng: "Không xong!" Hiện giờ thân thể nàng đang hồng bét, làm sao có thể chiến tiếp nữa?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Tiểu Ca nhi không ngoan

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Khí tức cường đại, nghiền áp hết thảy mọi thứ trong rừng.

Trong lòng Mộ Ca mắng một tiếng: "Xúi quẩy!" Lại nghe được một thanh âm làm cho người ta khó quên.

"Tiểu Ca nhi lại không ngoan."

Ngữ khí rõ ràng cao ngạo, tôn quý lạnh lùng, lại có tình lộ ra sùng nịch ngọt chết người.

Mộ Ca sùng sốt, giây tiếp theo, liền cảm thấy chính mình rơi vào một cái ôm ấm áp mà cường đại. Mặc dù chỉ cách lớp y phục, nhưng nàng đều có thể cảm nhận được cơ bắp rắn chắc.

Mùi thơm lạ lùng quen thuộc bay tới, chui vào chóp mũi nàng.

Tiếp theo, một khuôn mặt tuấn tú khuyên thể vô song ánh vào đôi mắt nàng. Giống như một vị thần, tuấn mỹ vô đạo, ngũ quan tìm không ra một tia khuyết điểm nhỏ nhất, tựa hồ phiếm một tầng ánh quang nhân nhạ.

"Cuồng rình lên!" Mộ Ca nghiêng răng xuất ra ba chữ.

Người đến sùng sốt, ba chữ "cuồng rình lên" giống như con kiến thuận theo lỗ tai hắn, chui vào đáy lòng. Ba chữ nghiêng răng nghiêng lợi này, làm hắn nhớ tới bọn họ lúc mới gặp.

Dưới ánh trăng, đom đóm làm bạn, thiếu nữ lạnh nhạ một mình dưới dòng suối tẩy trừ một thân dơ bẩn.

Nàng là người đầu tiên có gan đối mặt với hắn, dám chất vấn hắn.

Mà cố tình, một người như vậy, thậm chí ngay cả xích cánh cũng không phải.

Khi hắn ở trước mặt nàng bày ra thực lực kinh người, hắn nhìn đến lại không phải sợ hãi hèn mọn, mà là một loại ý chí hiếu thắng mãnh liệt.

Hơn nữa, nàng nhìn thấy dung mạo kinh thể của hắn, cũng không giống như những nữ tử khác lộ ra thần tình háo sắc. Trừ bỏ ánh mắt lộ ra kinh diễm chói lạt lúc đầu, hắn không thể nhìn thấy bất luận một tia cảm xúc nào khác.

Cặp mắt kia bình tĩnh không gợn sóng, khiến tâm hắn yên lặng bao năm đột nhiên nhảy lên. Tựa hồ, hắn muốn đem bộ dáng chính mình thật sâu rót vào trong con mắt kia, rất muốn nhìn đến đôi mắt kia phá vỡ bình tĩnh.

Nàng, thật đặc biệt.

Dung nhan khuyên thể, ngũ quan góc cạnh tuấn mỹ chậm rãi trở nên nhu hòa, khóe miệng quyền rũ ra một tia tiểu ý. Hắn nhìn hồng y xinh đẹp bị thương không nhẹ trong ngực mình. Máu đỏ tặc khí, vốn là màu sắc hắn chán ghét nhất. Cố tình, mặc trên người nàng khiến hắn chán ghét không nổi, ngược lại cảm thấy vô cùng đẹp mắt.

Phảng phất, trên thế giới này, chỉ có màu đỏ mãnh liệt, mới có thể họa ra sự khác biệt của nàng.

Hồng y bị rách hư, lây dính không ít máu và bùn. Rõ ràng mình đầy thương tích, khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt sắc kia lại tràn đầy kiết ngạo và bất khuất.

"Buông ta ra, lão yêu quái!" Bị bạch y nam tử khuyên thể ôm vào trong ngực, Mộ Ca lại không có chút nào xấu hổ. Biết rõ đánh không lại người trước mắt, nàng chỉ có thể dùng ngôn ngữ biểu đạt bất mãn của mình.

Lão yêu quái?

Tư Mạch khẽ nhướn mày kiểm, bản thân lúc nào biến thành lão yêu quái?

"Người bị thương." Trong lòng tuy rằng nghi hoặc, Tư Mạch vẫn đề lại khó hiểu trong lòng, nhắc nhở Mộ Ca.

Mộ Ca trong lòng liếc trắng mắt một cái. Không cần hấn nhắc nhở, nàng cũng biết chính mình bị thương.

"Vô nghĩa." Ánh mắt Mộ Ca bỏ qua một bên, hừ lạnh một tiếng.

Thái độ lạnh nhạt, không có chọc Tư Mạch tức giận, ngược lại khiến hấn hứng thú càng sâu.

"Là hấn đã thương người?" Ánh mắt Tư Mạch một khi rời khỏi Mộ Ca, liền biến trở về như bình thường cô lãnh mà cao quý. Khi nhìn thấy thi thể Bắc Minh lão nhân, sâu trong con người hỏ phách mê hoặc hiện lên một cổ sát ý.

Người hấn đề ý, cư nhiên có người dám thương tổn?

"Uh, hấn đã thương ta, ta giết hấn. Cũng coi như là thanh toán xong." Mộ Ca bình tĩnh trả lời. Nàng cũng không biết, mình tại sao lại ma xui quỷ khiến đi giải thích một câu.

Tư Mạch sùng sốt, trong lòng buồn cười.

Còn tính toán như vậy? Người khác tổn hại nàng, nàng giết người khác, xem như thanh toán xong? Mặc dù có cái gì đó không đúng, nhưng Tư Mạch không thể phủ nhận, hấn thực thích loại phương thức tính toán này.

Đặc biệt là, loại phương thức tính toán này dùng trên người Mộ Ca. Hấn thậm chí cảm thấy rằng đây là chuyện đương nhiên.

Dĩ nhiên, nếu là nàng đã thương người khác?

Ân, đã thương liền đã thương. Tiểu Ca nhi không giết người, người nợ hấn là nên mang ơn đội nghĩa, đa tạ Tiểu Ca nhi nhân từ không phải sao?

Nếu lúc này, suy nghĩ trong lòng Tư Mạch, bị hai người Cô Nhai và Cô Dạ âm thầm đi theo biết được. Chỉ sợ bọn họ sẽ ôm đầu khóc rống, thương tiếc tam quan chủ tử của bọn họ đã dần bị vận vẹo.

"Ngoan, ăn dược này vào." Trong lúc nói chuyện, bàn tay dài rộng của Tư Mạch nhiều thêm một hạt đan dược phẩm thanh quang, mùi hương nồng đậm.

Mộ Ca liếc nhìn đan dược kia, chớp mắt cự tuyệt: "Không cần."

Mộ Ca cự tuyệt, trong mắt Tư Mạch giống hệt tiểu hài tử giận dỗi. Hấn nhú nhú mày, nhẹ giọng dỗ dành: "Ăn dược, liền sẽ tốt."

"Không cần, không dùng, không ăn."

"Tiểu Ca nhi nghe lời, ăn một cái."

"Không ăn! Ta cảnh cáo ngươi không được dùng từ xưng hô buồn nôn như vậy với ta."

"Ngươi ngoan ngoãn uống thuốc, ta liền cân nhắc lời đề nghị của ngươi."

"Ngươi dứt xéo."

Cuộc đối thoại ngây thơ, theo gió càng truyền càng xa, chui vào trong tai hai người hộ pháp đang âm thầm đi theo kia.

Hai người cũng nhin không được run lên, dùng ánh mắt trao đổi.

"Chủ tử thật sự bị bệnh."

"Hơn nữa bệnh cũng không nhẹ."

"Làm sao bây giờ?"

"Khó giải..."

Hai người bị ai rơi lệ đầy mặt quay đầu đi. Vì sao bọn họ lại có cảm giác hình tượng vị chủ tử anh minh thần võ, người lạ chó gần trong tâm trí bọn họ đang càng ngày càng đi xa?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 30: Nam nhân đáng sợ!

Edit: Diệp Lưu Nhiên

"Khốn kiếp! Ngươi rốt cuộc muốn thế nào?" Mộ Ca thật sự nhẫn không được nam nhân này cứ niệm bên cạnh nàng, rốt cuộc dưới trảm mặc bạo phát.

"Ăn được." Tư Mạch vẫn như cũ treo lên nụ cười sùng nịch nhìn nàng. Trong tay còn cầm viên được hoàn phẩm thanh quang kia.

"..." Mộ Ca tuyệt vọng.

Nàng thật sự không hiểu được, nàng cùng người nam nhân này có một xu quan hệ sao? Vì sao phải quần quít ép nàng ăn được. Coi như là nàng không ăn được, chết ở chỗ này, cũng là chuyện của nàng đi.

"Nếu tâm đồng tình ngươi lan tràn, có thể đi tìm người khác, ta không cần." Mộ Ca nghiêng răng, hung dữ đối với Tư Mạch.

Nhưng, Tư Mạch lại nói một câu, khiến cho thân thể mềm mại của nàng chấn động.

"Ta chỉ nguyện tốt với ngươi."

Cả người sồn tóc gáy thoát khỏi cái ôm ấp của nam nhân, con mắt lạnh của Mộ Ca tràn ngập vẻ đề phòng.

"Ngươi từ biến thái, lão yêu quái nghìn năm không chết, cút xa gia một chút."

Mình là ôn dịch sao?

Tư Mạch có chút cười khổ nhìn Mộ Ca tránh hấn như rắn rết. Hấn bắt quả là cảm thấy nàng thú vị, mới nguyện ý thân cận nàng. Đã bao nhiêu năm, người có thể làm hấn sinh ra hứng thú ít càng thêm ít. Khó được gặp phải một người, hấn tự nhiên không muốn buông tha.

Từ biến thái... Lão yêu quái... Ân, chưa từng có người nào nói hấn như vậy.

Con ngươi Tư Mạch như hồ phách, lại tựa như lưu ly. Ánh mắt chớp động, làm cho người ta nhìn không ra suy nghĩ thực sự của hấn giờ phút này.

"Nếu nàng không chịu tự mình ăn, ta chỉ có thể tự mình uy nàng." Tư Mạch lại cười nói, nhưng trên nét mặt lại nồng đậm cảnh cáo, làm cho Mộ Ca trong lòng nháy dưng.

Lão tử đánh không lại hấn!

Bị Tư Mạch nói kích thích đến cả kinh, Mộ Ca bị ai ở trong lòng thừa nhận sự thật này, vội vàng vén lên tay áo của mình, lộ ra cánh tay bóng loáng như ngọc, đối với hấn nói: "Ngươi xem, ta không có việc gì. Không cần uống thuốc, thật sự."

Tư Mạch hơi hơi nhú mày.

Đích xác, từ mức độ tổn hại của áo ngoài mà nói, cánh tay của nàng tất nhiên bị thương, đặc biệt là tay phải càng thêm nghiêm trọng. Nhưng hiện giờ hai tay của nàng, tính cả cánh tay bên trong, nơi nào hiện lên bộ dạng nửa điểm bị thương?

Đề xuống nghi hoặc dưới đáy lòng, bàn tay to lớn của Tư Mạch đưa tới, trong ánh mắt mờ mịt của Mộ Ca, kéo xuống ống tay áo của nàng, che đi da thịt nõn nà, trầm giọng trách cứ: "Ngoan, cẩn thận lạnh."

Nói xong, ánh mắt cảnh cáo hàm chứa sát ý, không dấu vết quét tới hai con người đang ẩn nấp trong bóng tối.

Hai người đang âm thầm ẩn nấp, tức khắc cảm thấy sát ý băng hàn đến thấu xương thổi qua da mình. Trái tim nhỏ không khỏi run lên, nội tâm ủy khuất khó có thể vụng dấy.

"Chủ tử, không phải là thuộc hạ khiến cho vị tiểu thư kia kéo lên tay áo a!"

"Chủ tử, hết thấy tới quá đột nhiên, bọn thuộc hạ không kịp nhắm mắt a!"

"Chủ tử, chúng ta cái gì cũng chưa thấy!"

Hai người kiên định mà bị trắng dưng sức gắt đầu. Đồng thời, trong lòng ôm đầu khóc rống, Thánh chủ cao lãnh không gần nữ sắc của bọn họ không còn nữa, hơn nữa lại còn có dục vọng chiếm hữu đáng sợ.

Cách xa như vậy, trời lại chập tối, bọn họ thật sự cái gì cũng không thấy rõ ràng, được chứ? Hơn nữa, không phải chỉ là hờ hai cánh tay thôi sao? Đến mức phải khăn trương như vậy?

Dùng sức kéo ra ngón tay khớp xương rõ ràng khỏi tay áo của mình, Mộ Ca lui về sau hai bước, cảnh giác hỏi: "Người cũng thấy ta không sao rồi, có thể đi được chưa?"

Tuy gia gia đã từng nói qua, cùng nam nhân này có quan hệ tốt, đối với tương lai an toàn của nàng có bảo đảm. Nhưng mà đáy lòng Mộ Ca bài xích loại tư tưởng dựa vào cường quyền.

Cho nên, khi lần nữa gặp lại nam nhân này, nàng căn bản một chút kích động cũng không có. Thậm chí ước gì hắn nhanh lên biến mất trước mắt mình.

Tư Mạch đánh giá liếc nhìn nàng một cái, trong mắt đột nhiên sáng ngời, nheo lại hai mắt, thanh âm trì hoãn nói: "Đột nhiên có được năng lực hồi phục mạnh như vậy, thậm chí, còn có thể tu luyện."

Lời nói không chút để ý, làm trong lòng Mộ Ca rung mình, đáy mắt thanh thấu tức khắc nổi lên nồng đậm sát ý.

Nam nhân này... Thật sự quá đáng sợ...

Dường như ở trước mặt hắn, nàng không có bất luận bí mật gì đáng nói. Mọi thứ của nàng, hắn đều có thể dễ dàng nhìn trộm, xem đến rõ ràng.

Sát ý này, Tư Mạch tựa hồ không để ý.

Hắn tự mình nói: "Xem ra, ta không ở đây mấy ngày, người gặp phải kỳ ngộ gì cải biến thể chất. Đây là một chuyện vui, nhưng..."

Nhưng? Nhưng cái gì?

Trong lòng Mộ Ca lại nhảy dựng, gắt gao nhìn chăm chăm vào dung nhan khuynh thế vô song trước mắt.

Tư Mạch đột nhiên cười cười, bàn tay to lớn bỗng nheo nheo chớp mũi Mộ Ca. Trước khi người sau kịp có phản ứng, lại điềm nhiên không việc gì thu hồi: "Người không nghe lời, lại dùng Lời Linh Căn của người rồi."

"..." Trong đầu Mộ Ca chỉ còn lại có khiếp sợ.

Cái đồ biến thái này, là sau khi nàng kết thúc chiến đấu mới xuất hiện đấy. Mà nơi này bị phá hủy thành cái dạng này, tuyệt đại bộ phận là do một kích khủng bố của Bắc Minh lão nhân.

Mà hắn, cư nhiên có thể phát giác được bản thân sử dụng dị năng?

Hắn thật đáng sợ! Cặp mắt kia, có phải hay không có thể nhìn thấu hết thấy mọi thứ trên thế gian? Còn có cái gì hắn không thể nhìn thấu?

Mộ Ca cảm thấy sống lưng mình, bị mồ hôi lạnh bao trùm. Gió thổi qua, lạnh lẽo.

Tư Mạch không nhận thấy được, lời nói của mình, đối với Mộ Ca mang đến bao nhiêu rung động. Chỉ là lần nữa dặn dò: "Về sau nghe lời, tận lực hạn chế sử dụng Lời Linh Căn, cũng đừng nên quá mức ý lại. Đạo lý thất phu vô tội hoài璧其罪, người bình thường thì không có tội, nhưng vì mang ngọc quý trong người mà phải chịu tội. Ý chỉ những người có thứ quý giá trong người thì thường bị người khác ghen ghét, dòm ngó, hãm hại.

(*) Thất phu vô tội hoài璧其罪: người bình thường thì không có tội, nhưng vì mang ngọc quý trong người mà phải chịu tội. Ý chỉ những người có thứ quý giá trong người thì thường bị người khác ghen ghét, dòm ngó, hãm hại.

Có ý tứ gì?

Trong lòng Mộ Ca cân nhắc lặp lại lời Tư Mạch.

Chẳng lẽ, dị năng của nàng sẽ khiến kẻ khác gấp nghe? Nhưng mà, vậy thì như thế nào? Chẳng lẽ còn có thể cướp đi dị năng của nàng hay sao?

"Có một số việc, người hiện tại không cần biết rõ. Người chỉ cần nhớ kỹ lời ta nói, nhớ kỹ ta sẽ không hại người là được." Tư Mạch lại nói.

Trong đôi mắt thanh triệt của Mộ Ca phản chiếu lấy bộ dạng Tư Mạch. Nàng chăm chú nhìn hắn, tựa hồ muốn phân biệt lời hắn nói thiệt hay giả. Một lát sau, nàng mới rũ xuống đôi mắt, khiến lông mi cong dài che giấu cảm xúc, cực không tình nguyện "Àn" một tiếng.

Không gian, tựa như đột nhiên im lặng xuống.

Yên tĩnh, thời gian dần trôi qua khiến giữa hai người nhiều thêm vài phần xấu hổ, còn có ái muội không rõ.

Gần nửa canh giờ sau, Mộ Ca mới nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, nhìn về phía nam nhân đang trầm mặc. Vừa liếc liền đụng phải ý cười thâm sâu trong đôi mắt nam nhân, phảng phất đặt bản thân mình vào trong bầu trời đêm.

"Khụ khụ." Thoáng lúng túng nhìn qua một bên, Mộ Ca chống đỡ dậy.

Ngay tại vừa rồi, sau khi nàng cảm thấy toàn thân không còn cảm thấy khó chịu, nàng mới xác định thuốc cải tạo gien trừ bỏ bài xuất ra chất độc còn có trứng màu thứ hai, chính là năng lực phục hồi siêu cường.

Điểm này, cơ hồ khiến nàng ở thế bất bại. Trừ phi, có thể trực tiếp đem nàng đánh chết, đoạn tuyệt sinh cơ.

Mộ Ca đứng lên, tay áo vỗ vỗ xuống bùn đất trên người.

Trong lòng có chút ghen ghét, vì sao ba lần gặp mặt gia hỏa này đều là thời điểm mình chật vật không chịu nổi? Thật là làm cho người chê cười.

Tầm mắt Tư Mạch theo Mộ Ca mà động, thấy bộ dáng nàng không được tự nhiên, đột nhiên cảm thấy vô cùng đáng yêu. Hồng y kia, mặc trên người nàng, mặc dù vừa dơ vừa rách, cũng không làm tổn hại nàng nửa phần tao nhã.

Cảm giác có một đôi mắt dừng trên người mình, trong lòng Mộ Ca nghiêng rằng, làm như không thấy hướng thi thể Bắc Minh lão nhân đi tới...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Tu Di giới, vô tự lệnh bài

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Trời, đã dần dần sáng.

Nghĩ đến Âu Hà và Hoa Nguyệt không sai biệt lắm sẽ tới hầu hạ mình rời giường, Mộ Ca biết mình không có quá nhiều thời gian tiêu hao ở bên ngoài.

Son động đã bị phá hủy hoàn toàn.

Mộ Ca đi tới thi thể của Bắc Minh lão nhân, ngồi xổm xuống, hai tay cẩn thận lục lọi trong người hắn.

Nói chung, đồ vật đáng giá nhất, thường đều luôn ở bên người.

Tuy rằng, Tiểu tước gia Mộ phủ là nàng không thiếu tiền, nhưng mà lão hỗn đản này tra tấn mình cả một đêm, còn xem chút nữa lấy mạng của nàng, thế nào cũng phải chiếm được chút chiến lợi phẩm đền bù tổn thất cho trái tim nhỏ bị thương của mình đi.

Thế nhưng, Mộ Ca đem cả người Bắc Minh lão nhân lật trong lật ngoài, lại bị ai phát hiện, trên người lão hỗn đản này chẳng có thứ gì.

Tư Mạch nhìn xem động tác của Mộ Ca, tự nhiên đoán được nàng muốn làm cái gì.

Khóe miệng hắn chứa ý cười, trong mắt tràn đầy sùng nịch, không hề có ý tứ ngăn cản. Chẳng qua, khi hắn nhìn đến đôi tay nhỏ mềm mại tinh tế kia ở trên thi thể vuốt vuốt một hồi. Ý cười trong mắt hắn chậm rãi thu lại, thay vào đó là sát ý, gắt gao nhìn chăm chăm vào thi thể Bắc Minh lão nhân, tựa hồ chỉ muốn quất xác xả hận.

Đang khi Mộ Ca vẫn chưa từ bỏ ý định, tính toán lại kiểm tra thêm lần nữa...Bỗng, sau lưng một trận gió thổi qua, tay bị một bàn tay to lớn ầm ập bao phủ, bên tai vang lên thanh âm như hương rượu say lòng người: "Tiểu Ca nhi, người hắn quá bẩn, đừng để dơ tay ngươi."

Xung hô buồn nôn làm cho huyết thái dương của Mộ Ca nhảy lên, nghiêng rằng kháng nghị: "Cấm gọi ta cái gì Tiểu Ca nhi."

"Được. Ta đáp ứng ngươi, trên đời này chỉ có ta được gọi như vậy. Người nào dám gọi, ta liền giết hắn." Tư Mạch nghiêm trang trả lời.

Quá, vô, sỉ!

Mộ Ca đột nhiên có một loại xúc động nghiêng nát răng, dùng sức rút tay ra, hung tợn trừng mắt nhìn người nào đó: "Vậy ngươi trước hết giết chính ngươi đi."

Đáng tiếc, Tư Mạch đối với những lời này làm như không thấy. Đôi mắt đã xua đi sát ý dừng trên người Bắc Minh lão nhân, cười dịu dàng đối với Mộ Ca nói: "Tiểu Ca nhi không thu hoạch được gì?"

"Nói nhảm." Mộ Ca trừng mắt nhìn một cái.

Vô lý chống đối này, Tư Mạch không chút nào để vào mắt. Nhếch miệng mỉm cười, đầu ngón tay hướng lên chỉ vào bàn tay khô gầy của Bắc Minh lão

nhân.

Lập tức, kỳ tích phát sinh!

Trong mắt Mộ Ca, trên ngón tay nguyên bản không có vật gì, đột nhiên nhiều hơn một chiếc nhẫn đen tuyền, tạo hình cổ xưa.

Không chút do dự, Mộ Ca tháo xuống chiếc nhẫn kia từ trên tay Bắc Minh lão nhân, ánh mắt mang theo khiếp sợ nhìn về phía người nam nhân cao lớn tuần mỷ.

"Chỉ là Chương Nhãn pháp mà thôi." Tư Mạch thần nhiên nói.

Thế nhưng, trong lòng Mộ Ca rõ ràng, hắn nói "chỉ là" nhẹ nhàng bằng giọng này, sợ là không phải tất cả cao thủ nào đều có thể nhìn thấu.

Mộ Ca lần nữa cảm thấy Tư Mạch cường đại, trong nội tâm xuất hiện áp lực vô cùng, lại cũng là động lực.

"Ta muốn trở nên cường đại! Cuối cùng sẽ có một ngày đứng ở trên đỉnh thế giới này!"

Không nhận thấy tâm tư của Mộ Ca giờ phút này, tầm mắt Tư Mạch dừng trên chiếc nhẫn kia, khẽ cười nói: "Ồ Lâm Xuyên, có thể có được một Tu Di giới, xem ra cũng là một kẻ có đại cơ duyên."

Mộ Ca không cho là đúng bĩu môi. Có đại cơ duyên thì thế nào? Còn không phải bị nàng và Mộ Khinh Ca cùng liên hợp giết chết?

Bất quá... Một chiếc nhẫn mà thôi, có cái gì kỳ lạ?

Mộ Ca tò mò đánh giá chiếc nhẫn đen tuyền trong tay.

Thấy nàng như thế, Tư Mạch liền giải thích nói: "Cái gọi là Tu Di giới, trên thực tế là một tài liệu đặc thù, lợi dụng không gian linh khí đánh tạo nên, có thể dùng để trữ vật."

Kia chẳng phải là không gian giới chỉ!

Mộ Ca hiểu được. Bản thân nàng trừ bỏ lõi hệ dị năng ở ngoài, còn có được không gian dị năng. Đối với khái niệm không gian tồn trữ nàng hiểu. Chỉ là nàng không nghĩ tới xuyên qua đến dị giới này, thế mà lại có thể có loại thông qua vật chất đặc thù đánh tạo nên không gian.

Cẩn thận ghi nhớ lời nói trong miệng Tư Mạch, nàng đột nhiên cảm giác được, Tu Di giới trong tay này, chỉ sợ giống với bông tai màu tím trên tai trái mình, ở Lâm Xuyên đại lục đều là cực kỳ thừa thớt.

Tu Di giới, nàng không cần. Bản thân nàng đã có không gian của mình, cái kia an toàn hơn. Nàng lúc này tò mò là, thứ được Bắc Minh lão nhân cẩn thận cất giấu trong Tu Di giới, đến cùng là bảo bối gì.

"Làm sao có thể mở ra?" Mộ Ca cầm lấy giới chỉ, trực tiếp hướng Tư Mạch hỏi.

Nàng phát hiện, tựa hồ trên thế giới này không có chuyện gì là nam nhân này không biết. Đã như vậy, nàng vì cái gì không hảo hảo dùng bản bách khoa toàn thư dị giới di động này một chút?

Mộ Ca chủ động mở miệng, làm tâm tình Tư Mạch rất tốt. Hắn trả lời nói: "Nói như vậy, Tu Di giới sẽ lưu giữ khí tức của chủ nhân, trừ bỏ chủ nhân bên ngoài, bất luận kẻ nào đều không thể mở được. Bất quá chủ nhân của nó hôm nay đã chết, Tu Di giới này cũng đã thành vật vô chủ. Chỉ cần ngươi đem tinh thần lực phóng xuất ra, là có thể mở ra giới chỉ, lấy được đồ vật bên trong."

Tinh Thần lực, đối với Mộ Ca mà nói rất quen thuộc.

Đừng quên, kiếp trước nàng muốn đề cao cấp bậc dị năng, chính là dựa vào tu luyện tinh thần lực. Thậm chí nàng hoài nghi, sở dĩ nàng xuyên đến trùng sinh tại dị giới, chính là nguyên nhân bởi vì tinh thần lực của nàng so với người bình thường mà nói, càng cường đại.

Được Tư Mạch đề điểm, Mộ Ca thu liễm tâm thần, chậm rãi phóng xuất ra tinh thần lực của mình.

Tinh thần lực vô hình vô sắc, từ mi tâm Mộ Ca chui ra. Giống như sợi mỏng, hướng về Tu Di giới trong tay nàng mà đi.

Lúc tinh thần lực đi tới bên ngoài Tu Di giới, Mộ Ca không có xông vào, mà là cẩn thận thăm dò một chút. Xác định không có lực cản, nàng mới yên tâm tiến vào thế giới bên trong Tu Di giới.

Thông qua tinh thần lực, Mộ Ca phát hiện chính mình thấy được một không gian ước chừng hơn mười mét vuông. Không gian này, cùng không gian dị năng của nàng có chút tương tự, đồng dạng không có cửa và cửa sổ.

Nhưng bất đồng chính là, không gian của nàng có ánh sáng long lanh như thủy tinh, mà không gian bên trong Tu Di giới này, lại có chút tối tăm.

Kết thúc so sánh trong lòng, Mộ Ca bắt đầu tìm kiếm bảo bối của Bắc Minh lão nhân.

Bắc Minh lão nhân cất chứa đồ vật, đại bộ phận đều là thảo dược trân quý. Nhưng là, đối với Mộ Ca mà nói, những thứ thảo dược này so với cỏ dại không khác gì.

Trừ cái đó ra, chính là một ít vàng bạc.

Mộ Ca có chút thất vọng, rất không cam lòng. Chẳng lẽ, vất vả sống qua một đêm, lấy được chính là những thứ ngổn ngang này?

Nàng chưa từ bỏ ý định, lại lần nữa đứng lên tìm kiếm.

Đột nhiên, nàng phát hiện trong góc của không gian, một hộp gỗ lớn cỡ bàn tay yên tĩnh nằm ở đó.

"Đó là cái gì?" Lòng hiếu kỳ khiến cho Mộ Ca cầm lên hộp gỗ nhìn như bình thường kia. Thế nhưng, ngay khi nàng muốn mở nó ra, mò mẫm đủ kiểu, cuối cùng phát hiện, vô luận nàng làm thế nào cũng không thể mở ra hộp gỗ.

"Xảy ra chuyện gì vậy?" Mộ Ca nhíu mày. Trầm mặc một hồi, mang theo hộp gỗ thối lui ra khỏi không gian Tu Di giới.

Lúc Mộ Ca mở mắt ra, trong tay liền nhiều hơn một hộp gỗ bị nàng mang ra ngoài.

Không có chút cảm giác xấu hổ, Mộ Ca trực tiếp đem hộp gỗ đưa cho Tư Mạch: "Mở không ra."

Tư Mạch mỉm cười tiếp nhận, không có chút cảm giác bị người sai khiến mà không vui. Đánh giá nhìn hộp gỗ, hắn liền trả lời nghi hoặc của Mộ Ca: "Hộp này bị người hạ xuống cấm chế, phải cởi bỏ cấm chế mới có thể mở ra."

"Cấm chế?" Mộ Ca không biết rõ cấm chế là cái gì, lại biết rõ chuyện trọng yếu nhất là cái gì: "Người có thể cởi bỏ?" Tuy là câu hỏi, nhưng giọng điệu của nàng lại cực kỳ khẳng định.

Tư Mạch hơi hơi mở miệng, xác định lời nói của Mộ Ca.

Mộ Ca nhướn mày, nhẹ nhàng cầm, tựa hồ đối với Tư Mạch nói: "Làm phiền."

Tư Mạch nắm lấy hộp gỗ, đôi mắt hồ phách như lưu ly xuất hiện các loại pháp tắc tính toán. Trong chớp mắt, khôi phục lại bình tĩnh.

"Được rồi." Tư Mạch đem hộp gỗ đưa cho Mộ Ca.

Thế là xong rồi?

Mộ Ca có chút kinh ngạc. Nàng còn tưởng rằng sẽ chứng kiến một màn kinh tâm động phách. Lại không nghĩ, chỉ bắt quá một cái nháy mắt, là được rồi?

Ôm thái độ hoài nghi, Mộ Ca tiếp nhận hộp gỗ.

Đầu ngón tay chạm đến nắp hộp gỗ, "Két" một tiếng, thanh âm rất nhỏ vang lên.

Thật sự mở!

Con mắt Mộ Ca co rút lại, tràn đầy kinh hãi.

Hộp gỗ được mở ra, bên trong nằm lẳng lẳng một khối vô tự lệnh bài, còn có một hạt đan dược hiện ra ánh quang. Đan dược kia, giống như mắt rồng, toàn thân tản ra ánh sáng chói mắt, mơ hồ có thể thấy được phù văn màu vàng.

Ngược lại, vô tự lệnh bài lại có chút giản dị. Nhưng có thể bị cấm chế hộp gỗ bảo hộ, lệnh bài kia có thể nào là bình thường?

Những thứ trong hộp gỗ, Tư Mạch cũng thấy.

Trong mắt hắn hiện lên một tia kinh ngạc, có chút cảm khái đối với Mộ Ca nói: "Tiểu Ca nhi, ta không thể không nói, vận khí của ngươi thực sự là nghịch thiên."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Đan Thần truyền thừa

Edit: Diệp Lưu Nhiên

"Vận khí của ta luôn luôn không tệ." Hai mắt Mộ Ca híp lại, trong khóe mắt lộ ra thần thái động lòng người.

Mặc dù không biết giá trị của vật trong hộp gỗ đó, nhưng, có thể làm cho nam nhân cường đại nhất trên Lâm Xuyên đại lục này nói ra như vậy, Mộ Ca không cần nghĩ cũng biết mình nhất định được tiện nghi lớn rồi.

Khóe môi quẹo rũ ra một vòng cung nhàn nhạt, nhìn qua lệnh bài và đan dược trong hộp gỗ, Mộ Ca lúc này đã quên mất phần nợ đối với nam nhân dạy mãi không sửa kia.

Đầu ngón tay đem đan dược gẩy sang một bên, Mộ Ca đầu tiên cầm lệnh bài không có lấy một chữ lên.

"Thật nặng."

Đem lệnh bài nắm trong tay, Mộ Ca liền cảm thấy trong tay mình giống như đang cầm một vật không dưới trăm cân.

Nếu không phải tu vi nàng hiện giờ là hoàng cảnh đỉnh phong, chỉ sợ khối lệnh bài này có thể khiến cho nàng triệt để làm trò cười cho thiên hạ, lần nữa lại mất mặt trước mặt nam nhân này.

Nhiều mảy, trong lòng Mộ Ca nghi hoặc sức nặng của lệnh bài. Đồng thời, cũng dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve mặt ngoài của lệnh bài. Phán đoán lệnh bài là từ chất liệu gì đúc thành.

Thế nhưng, sờ soạng cả buổi, Mộ Ca vẫn không thể khẳng định chất liệu của lệnh bài.

Khối lệnh bài này bóng loáng vô cùng, rồi lại mang sắc thái đục ngầu, ám trầm. Cảm giác, có một loại nhàn nhạt lạnh lẽo, nhưng lại không giống ngọc thạch tinh tế thông thấu như vậy.

Kim loại? Trong lòng Mộ Ca phủ nhận.

Nàng không biết thế giới này xử lý kim loại như thế nào, nhưng kinh nghiệm kiếp trước của nàng nói cho nàng biết, lệnh bài trong tay cũng không hề giống kim loại.

Thạch tài? Nhưng độ sáng bóng tựa hồ lại vượt qua thạch tài.

Quan trọng nhất là, loại chất lượng vượt qua thể tích này, không cách nào phù hợp với các vật chất khác đã biết trong đầu Mộ Ca.

"Khối lệnh bài này rốt cuộc có ích lợi gì?" So với chất liệu của lệnh bài, Mộ Ca càng để ý hơn chính là công dụng của nó.

Đột nhiên, trong tay nàng buông lỏng, vô tự lệnh bài nặng tựa trăm cân đã rơi trong tay Tư Mạch. Ngón tay đẹp mắt nắm lệnh bài, vậy mà lại phá lệ phù hợp.

Mộ Ca sững sốt, lập tức kịp phản ứng, quát: "Uy! Sao ngươi đoạt đồ vật của ta."

Tư Mạch buồn cười nhìn bộ dáng Mộ Ca như tiểu thú bị xâm phạm, hỏi lại: "Ngươi có biết đây là cái gì?"

"Nói nhảm, ta làm sao biết được." Mộ Ca tức giận.

"Nếu ngươi không biết, ta liền nói cho ngươi được không?" Tư Mạch không chút nào để ý giọng điệu Mộ Ca.

"Ngươi biết?" Đôi mắt Mộ Ca sáng ngời. Đúng rồi, nàng thế nào đã quên đứng trước mặt mình là lão yêu quái đã sống hơn nghìn năm, còn có cái gì không biết? Quả thực chính là một quyển "tử điển sống" a!

Tư Mạch cười gật đầu, lệnh bài trong tay hất tựa hồ biến thành một đồ vật thường thức.

Vậy ngươi mau nói!

Trong mắt Mộ Ca tràn đầy chờ mong, làm lấy nhiệm đến tâm tình tốt của Tư Mạch.

Hắn chậm rãi nói: "Tuy rằng Lâm Xuyên đại lục đã xuống dốc, nhưng tương truyền, một ít Thượng cổ di tích vẫn giữ trên mảnh đất này. Khối vô tự lệnh bài này, không ngoài ý muốn, hẳn chính là từ chỗ di tích nào đó rơi ra. Đồ vật có thể tiến vào Thượng cổ di tích, đều có thể xưng là bảo bối. Khối vô tự lệnh bài này, chính là lệnh bài mở ra không gian."

"Lệnh bài mở ra không gian? Có ý tứ gì?" Mộ Ca nhíu mày hỏi.

Chẳng lẽ, dựa vào khối lệnh bài này có thể tiến hành bước nhảy không gian hoặc xuyên qua không gian?

Tư Mạch cho Mộ Ca một cái ánh mắt "đừng nóng vội", tiếp tục giải thích: "Trên khối lệnh bài này không lưu lại bất kỳ chữ viết gì. Khả năng duy nhất

chính là nó có thể mở ra không gian, đã bị vứt đi, hoặc là đã mất đi chủ nhân. Nếu người có thể kích hoạt khối lệnh bài này, nói không chừng vận khí tốt mà nói có thể trở thành chủ nhân không gian. Dù gì, cũng có thể tự do ra vào phiên không gian kia, nhiều thêm một lá bài tẩy."

"Trâu như vậy!" Mộ Ca chấn kinh rồi.

Tuy rằng nàng cũng có không gian, nhưng không gian của nàng chỉ có thể dùng để trữ vật. Bản thân nàng cũng chỉ là ý thức tiến vào trong đó, thân thể lại lưu ở bên ngoài.

Nhưng, dựa theo cách nói của lão yêu quái, nếu nàng có thể kích hoạt lệnh bài, cả người liền có thể tự do ra vào phiên không gian kia. Đây quả thực là một cái mai rùa đen vận năm a!

Nếu gặp phải cường giả thực lực vượt xa mình, đánh không lại, tối thiểu cũng có thể bảo vệ được tính mạng a!

"Lệnh bài này kích hoạt thế nào?" Mộ Ca càng nghĩ càng thấy nhiều chỗ tốt, kích động hỏi.

Nhưng Tư Mạch lại không có giải thích giúp nàng, cho ra đáp án nàng muốn. Mà là nói sâu xa: "Phương pháp kích hoạt lệnh bài không gian, từ xưa đến nay không có thống nhất. Có thể kích hoạt nó hay không, còn phải xem nó và người có hữu duyên hay không."

Mộ Ca buồn bực.

Một loại cảm giác từ trên đám mây rơi thẳng xuống đánh úp vào đại não, đau lòng khiến nàng muốn học máu.

Cái cảm giác cầm chìa khóa bảo tàng trên tay, lại tìm không thấy ổ khóa, các người thấy sao hả?

"Đừng nóng vội, là của người, chung quy sẽ là của người." Tư Mạch có chút không muốn nhìn thấy bộ dạng thất vọng của Mộ Ca, đem lệnh bài trả lại cho nàng, ôn nhu an ủi.

Trọng lượng trăm cân trên tay không làm cánh tay Mộ Ca cong vẹo.

Nàng nắm thật chặt lệnh bài, nháy mắt, lệnh bài liền biến mất trong tay nàng. Tựa hồ, lệnh bài bị nàng thu hồi trong Tu Di giới. Nhưng thực tế, nàng đem lệnh bài ném vào không gian của mình.

Nói giỡn, bảo bối trọng yếu như thế, sao có thể đặt ở trong Tu Di giới? Thả vào không gian của mình là an toàn nhất.

Bất quá, Tu Di giới này có thể làm vật che giấu. Như vậy, sẽ không có ai biết chính nàng có một cái không gian. Mộ Ca vốn trộm liếc Tư Mạch một cái, thấy hần không có gì khác thường, trong lòng mới nhẹ nhàng thở ra.

Nàng cố ý ở trước mặt lão yêu quái, đem lệnh bài thu vào không gian. Chính là muốn nhìn xem, cái tên đáng sợ này có thể nhìn thấu không gian của nàng hay không. Nếu không có, vậy không gian của nàng ở Lâm Xuyên đại lục chính là an toàn.

Xem ra, bí mật của nàng còn bảo lưu lại một ít.

Không nghĩ tới, thời điểm nàng thu lệnh bài, thần sắc dưới đáy mắt Tư Mạch khẽ động. Động không gian kia bất đồng với Tu Di giới, đã sớm bị hần phát hiện. Chỉ là hần nhận ra Mộ Ca đề phòng hần, vì vậy dứt khoát giấu nó trong lòng.

Sau khi cầm đi lệnh bài, trong hộp gỗ chỉ còn lại viên đan dược tản ra lực lượng thần bí.

Mộ Ca quơ quơ hộp gỗ, đan dược ở trong đó lăn qua lăn lại.

"Đan dược này tựa hồ có chút bất đồng." Mộ Ca lẩm bẩm. Trùng sinh đã gần một tháng, nàng đã ăn vào không ít đan dược. Nhưng, vô luận là của Mộ Hùng lấy ra, hay là của lão yêu quái lấy ra, tựa hồ so ra kém một hạt trong hộp gỗ này.

"Đan dược này đến cùng có thể trị cái gì?" Làm rõ ràng công dụng mới là mục đích. Mộ Ca đem đan dược từ trong hộp gỗ lấy ra, cẩn thận quan sát.

"Nó đồng dạng cũng có cấm chế phong ấn." Tư Mạch đột nhiên nói.

Lại là cấm chế?

Mộ Ca nhíu mày.

"Cấm chế rốt cuộc là cái gì? Vì sao ta chưa từng nghe nói qua." Trong khoảng thời gian này, sự hiểu biết đối với Lâm Xuyên đại lục cũng không xê xích gì nhiều. Nhưng mà cái từ cấm chế này, nàng lần đầu tiên nghe được từ trong miệng Tư Mạch.

Tư Mạch dời mắt nhìn về phía nàng, trầm mặc một hồi, đột nhiên cười nói: "Tiểu Ca nhi nỗ lực tu luyện, một ngày nào đó người sẽ rõ. Cấm chế, không phải là thứ thuộc về Lâm Xuyên."

Mộ Ca mày nhíu lại càng sâu, nàng không hiểu nhìn về phía Tư Mạch hỏi: "Người từng nói, bông tai của ta là huyền khí không nên xuất hiện ở Lâm Xuyên. Còn nói, Tu Di giới ở Lâm Xuyên rất khó xuất hiện. Hôm nay lại nói cấm chế không nên xuất hiện ở chỗ này. Nếu chúng nó đều không nên xuất

hiện ở Lâm Xuyên đại lục, vậy chúng nó nên xuất hiện ở đâu?"

Mộ Ca hỏi khiến cho nụ cười bên miệng Tư Mạch càng sâu. Nhưng hắn vẫn không trả lời vấn đề của nàng, chỉ là mờ mịt nói: "Chỉ cần ngươi nỗ lực tu luyện, ngươi sẽ phát hiện thế giới này lớn hơn nhiều so với ngươi tưởng tượng. Lâm Xuyên, bất quá chỉ là một góc nhỏ mà thôi. Có một số việc, biết rõ sớm, đối với ngươi mà nói cũng không phải là chuyện tốt."

"Ngươi có phải đã đi thế giới khác không? Lão gia tử đã từng nói qua, Lâm Xuyên không có Tật Phong Long Báo. Là ngươi đem chúng nó mang đến, xuất hiện trong tầm mắt mọi người." Mộ Ca nói ra nghi hoặc trong lòng.

Nếu như, người nam nhân này thật có thể xuyên qua các thế giới khác nhau, vậy hắn đến cùng cường đại đến mức nào?

Nhưng Tư Mạch chỉ chậm rãi lắc đầu, cười không nói.

Keo kiệt!

Trong lòng Mộ Ca nhếch miệng, oán trách lão quái vật thừa nước đục thả câu.

Đột nhiên, đan dược trong tay nàng kịch liệt lay động.

"Đây là có chuyện gì?" Trong lòng Mộ Ca cả kinh, nghĩ phải nắm chặt đan dược.

Bỗng, đan dược tránh thoát giam cầm của nàng, bay về mi tâm Mộ Ca. Cái bóng cấp tốc lao tới, phản chiếu dưới đáy mắt thanh triệt của Mộ Ca, như một viên đạn bắn về phía nàng.

Trong nháy mắt, đã rơi vào giữa hai đầu lông mày nàng.

Giây tiếp theo, Mộ Ca chỉ thấy trước mắt một màu đen, liền mất đi tri giác.

"Tiểu Ca nhi!" Tư Mạch thuận di đến bên người Mộ Ca, đưa tay tiếp được thân thể Mộ Ca ngã xuống. Trong ánh mắt hắn không thấy kinh hoảng hay khẩn trương, chỉ nhàn nhạt lầm bầm: "Tiểu Ca nhi, ta nói rồi, là cơ duyên của ngươi, tổng hội sẽ là của ngươi."

Hai người hộ pháp đang âm thầm ẩn trong đêm nói: "Ngươi nói, trên trời dưới đất, có thể làm cho Thánh chủ tự mình hộ pháp truyền thừa, có phải hay không là vị trước mắt này?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Lão yêu quái hạ lưu

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Trong hoảng hốt, Mộ Ca cảm giác mình bị hút vào một nơi hỗn loạn.

Loại cảm giác này, thật giống như khi nàng xuyên qua trùng sinh vậy.

"Chẳng lẽ ta lại trùng sinh? Kháo! Ta bị một hạt đan dược đánh lén chết?" Thời điểm khôi phục ý thức, Mộ Ca bị ý nghĩ trong lòng làm hoảng sợ.

Đột nhiên, trong đầu truyền đến cảm giác xé rách đánh gãy suy nghĩ của nàng, khiến ý thức nàng nhanh chóng trở về.

"Sao lại thế này!" Hai tay Mộ Ca gắt gao ôm đầu, mười ngón đều đâm sâu vào bên trong.

A a a!

Con đau kịch liệt làm cho Mộ Ca nhìn không được hết lên. Loại đau này, thực không phải người bình thường có thể chịu đựng được. Ngươi đã từng bị đau nửa đầu chưa? Nếu có, rất tốt, con đau đón mà Mộ Ca đang phải chịu thừa nhận giờ phút này chính là con đau nửa đầu bị nhân lên gấp trăm lần.

Cảm giác đầu đau muốn nứt, làm cho Mộ Ca hận không thể cắn lưỡi tự sát.

Nàng siết nắm đấm đánh lên đầu mình, tựa hồ hành vi tự ngược như vậy có thể giảm bớt phần nào cơn đau.

Rất nhiều văn tự không thể thấu đều xuất hiện trong đầu nàng, giống như muốn cưỡng bách nàng khắc vào tâm, muốn quên đều không thể quên được.

Những văn tự đó, còn có đủ loại thảo dược, hài cốt động vật giống như một thước phim không ngừng xoay tròn trong đầu Mộ Ca, đủ loại phương thuốc tràn ngập đại não nàng, cơ hồ đem đầu của nàng bạo trưởng.

Mà ở nơi nàng không nhìn thấy, viên đan dược xâm nhập vào mi tâm nàng đang cấp tốc xoay tròn, theo nó xoay tròn, vậy mà đang dần dần hòa tan, thu nhỏ.

"Ta chịu không nổi!" Mộ Ca cuộn tròn thân thể, ở trong mảnh hỗn độn lẫn qua lẫn lại.

Đau đớn về thân thể, nàng có thể chịu đựng.

Cho dù là lột da khoét xương, cũng sẽ không khiến nàng hừ một tiếng.

Nhưng mà, đau đớn đến từ Tinh thần lực, lại làm cho nàng hận không thể lập tức chết đi, để được giải thoát.

Tinh thần lực là cường đại, nhưng cũng mất cảm yếu ớt. Nếu Tinh thần lực bị thương, chỉ sợ cả đời cũng khó chữa khỏi. Mà giờ phút này, Tinh thần lực Mộ Ca phải thừa nhận đau đớn đã đạt đến cực hạn của nàng.

Nếu không thể kiên trì, nói không chừng Tinh thần lực của nàng sẽ tan vỡ. Từ đó, hoặc là biến thành người thực vật, không bao giờ tỉnh. Hoặc là, liền biến thành một người si si ngốc ngốc, hồn phách không đầy đủ.

Đột nhiên, một đạo lực lượng xuất hiện ở bên người Mộ Ca, hóa thành hình người trong suốt.

Mộ Khinh Ca lo lắng nhìn Mộ Ca thống khổ, nàng có thể cảm nhận được tinh thần lực Mộ Ca đang chậm rãi hồng mất. "Chịu đựng a!"

Tuy nhiên, Mộ Ca đang hãm tại trong thống khổ cực lớn hình thành gió lốc, căn bản nghe không được lời nói của nàng, thậm chí không biết nàng xuất hiện.

Mộ Ca sao lại đột nhiên bị vậy?

Mộ Khinh Ca là thân thể hồn phách, so với Mộ Ca thì xem rõ ràng hơn chút ít.

Nàng biết, Mộ Ca đang tiếp thụ truyền thừa lợi hại nào đó. Đây là thuộc về cơ duyên Mộ Ca, cũng là thuộc về nàng. Xét cho cùng, Mộ Ca vẫn chính là Mộ Khinh Ca, và Mộ Khinh Ca chính là Mộ Ca.

Nếu nàng không chịu nổi, như vậy chỉ sợ Mộ Khinh Ca sẽ chính thức chết.

Mộ Khinh Ca mím chặt môi, hai đầu lông mày nhăn lại.

Làm sao bây giờ? Ta nên như thế nào mới có thể giúp nàng?

Trí nhớ Mộ Khinh Ca bay nhanh vận chuyển. Đột nhiên, trong mắt nàng sáng ngời. Tựa hồ, nàng nghĩ tới biện pháp giúp Mộ Ca vượt qua cửa ải khó khăn trước mắt.

Sau khi nghĩ kỹ, trong mắt Mộ Khinh Ca xuất hiện thần sắc quyết tuyệt.

Nàng khẽ nói với Mộ Ca: "Về sau, Mộ gia, gia gia, cô cô, liền dựa vào người!" Dứt lời, nàng khoanh chân ngồi, hai mắt khẽ nhắm.

Thân thể trong suốt, kịch liệt chấn động một chút, liền nhìn đến ngũ quan nàng bắt đầu vận vẹo thống khổ.

Tiếp đến, một cỗ lực lượng trong suốt mà thuần túy bay lên từ đỉnh đầu nàng, giống như sợi dây thừng lơ lửng xoay quanh, rót vào trong linh hồn Mộ Ca.

Theo cỗ lực lượng này đưa vào, thân thể Mộ Khinh Ca vốn trong suốt, lại nhạt thêm vài phần.

Này hết thảy, Mộ Ca đều không biết.

Nàng giờ phút này đang thừa nhận thống khổ càng ngày càng kịch liệt.

Một cỗ nhiệt lưu đột nhiên xuất hiện bao vây nàng, dần dần cùng tinh thần lực của nàng hòa làm một thể. Cỗ lực lượng này vừa xuất hiện, khiến cho nàng thừa nhận thống khổ giảm bớt vài phần. Tựa hồ, phạm vi năng lực tinh thần lực của nàng, được mở rộng rất nhiều.

Mộ Ca sững sốt, nàng không biết đã xảy ra chuyện gì, lại biết rõ, khả năng lần này chính mình được cứu rồi.

Trong rừng, Tư Mạch đang ôm cơ thể Mộ Ca, mày nhíu chặt chậm rãi buông ra. Hắn còn lo lắng, tiểu gia hỏa không thể chịu nổi, đang định xuất thủ tương trợ, lại không nghĩ, nàng thế mà lại vượt qua.

Bên trong hỗn độn, bóng dáng Mộ Khinh Ca trở nên càng ngày càng trong suốt, giống như một làn khói mờ, tùy thời đều phiêu tán.

Mà Mộ Ca vì đau đớn mà căng chặt thân thể, cũng dần dần thả lỏng, tựa hồ truyền thừa suýt chút nữa lấy mạng già của nàng này, đã tới giai đoạn kết thúc.

Lại một lát sau, tia lực lượng cuối cùng trên người Mộ Khinh Ca chui vào cơ thể Mộ Ca.

Mộ Ca đã hoàn toàn bình tĩnh trở lại, nằm bên trong hỗn độn, chậm rãi mở mắt.

Đập vào mắt, là một mảnh xám xịt.

Mộ Ca nhanh chóng ngồi dậy, lại đối mặt với Mộ Khinh Ca như ẩn như hiện. "Đây là có chuyện gì?" Mộ Ca cả kinh.

Mộ Khinh Ca cười đậm bạc, trong tuổi cười nhiều hơn chút thoải mái: "Ta phải đi. Xem ra, không thể bồi cùng ngươi đến bốn mươi chín ngày."

"Đã xảy ra chuyện gì?" Mộ Ca mày nhíu chặt. Nàng cảm nhận được giờ phút này Mộ Khinh Ca vô cùng suy yếu.

Mộ Khinh Ca vẫn duy trì nụ cười, không có trả lời vấn đề của Mộ Ca: "Không bằng ngươi nói trước đi, ngươi tiếp nhận được truyền thừa gì."

Mộ Khinh Ca lảng tránh, khiến cho Mộ Ca mím môi. Nhưng, nàng (Mộ Ca) vẫn trả lời câu hỏi của nàng (Mộ Khinh Ca): "Thuật luyện đan, hình như là sở học cả đời của Đan Thần Thượng cổ nào đó."

"Thật tốt quá!" Ánh mắt đen mịt mờ của Mộ Khinh Ca chớp động ánh sáng rọi.

Nàng thật sự cao hứng, cao hứng cho kỳ ngộ của Mộ Ca.

Sau này Mộ Ca càng cường đại, nàng đi cũng an tâm.

Mộ Ca gắt gao nhìn chăm chăm Mộ Khinh Ca, đột nhiên nói: "Thời điểm ta duy trì không được, cổ lực lượng dung hợp cùng tinh thần lực của ta chính là ngươi, có phải không?"

Mộ Khinh Ca chậm rãi nói: "Hồn thể vốn chính là một loại tinh thần lực. Chúng ta có thể coi là vận khí tốt, ta hút đi hồn lực của lão hỗn độn kia. Mà vừa vận tinh thần lực của ngươi không đủ để tiếp thụ truyền thừa, ta liền đem hồn lực hóa thành tinh thần lực thuần túy nhất bù lại cho ngươi."

"Ngươi sẽ như thế nào?" Thanh âm Mộ Khinh Ca hơi trầm xuống.

Nghe ra trong giọng nói sự quan tâm, Mộ Khinh Ca cười nói: "Dù sao ta sớm muộn gì cũng biến mất, rời khỏi đây. Hiện tại đơn giản là sớm một chút hoặc muộn một chút. Ngươi không cần cảm thấy thiếu nợ ta cái gì, ta và ngươi vốn là một thể, giúp đỡ ngươi chính là tự giúp chính mình."

Mộ Ca trầm mặc, bỗng nghiêm túc hỏi: "Ngươi có thể sẽ hồn phi phách tán sao?"

Mộ Khinh Ca sùng sốt một chút, mân môi cười nói: "Cho nên mới nói chúng ta có vận khí tốt. Nếu ta dùng hồn lực một người toàn lực giúp ngươi, nói không chừng thật sự hồn phi phách tán."

Lời nói của Mộ Khinh Ca, Mộ Ca rõ ràng.

Xem ra có một số việc, thực sự đã định trước. Bắc Minh lão nhân dùng nàng thử dược, thậm chí muốn giết nàng. Cuối cùng bị giết, bảo bối trân quý bị nàng đạt được, cuối cùng ngay cả lực lượng linh hồn đều dùng ra để giúp nàng tiếp thụ truyền thừa.

"Ta phải đi, về sau, ngươi chính là Mộ Khinh Ca chân chính rồi. Gia gia và cô cô, ta nhờ cậy ngươi." Mộ Khinh Ca nói xong câu đó, bóng dáng càng thêm mờ nhạt.

Môi Mộ Ca mím thành một đường, không nói thêm gì, nàng chỉ là nhẹ gật đầu.

Nhận được Mộ Ca hứa hẹn, Mộ Khinh Ca dường như trút bỏ được tâm sự. Cả người, hóa thành những mảnh vỡ nhỏ vụn, xoay quanh bay lên, dung nhập vào bên trong hỗn độn.

Mộ Ca ngẩng đầu, nhìn lên đoạn đường cuối cùng của Mộ Khinh Ca.

Nàng không biết, hành trình kế tiếp của Mộ Khinh Ca sẽ tới đâu. Nàng chỉ biết là, như theo lời của Mộ Khinh Ca, từ này về sau, nàng liền chân chân chính chính là Mộ Khinh Ca.

Dần dần thanh tỉnh, Mộ Ca... Có lẽ về sau nên gọi là Mộ Khinh Ca... Mộ Khinh Ca cảm thấy trên khuôn mặt mình có khí tức ấm áp tới gần, lông mi run rẩy, nhanh chóng mở ra, lộ ra con mắt thanh triệt.

Mộ Khinh Ca vừa mở mắt ra, liền nhìn thấy một khuôn mặt tuấn tú gần sát mặt mình, lập tức biến sắc, nắm đấm không chút do dự vung ra: "Hạ lưu!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 34: Công chúa tới chơi

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Từ núi rừng trở về đã hai ngày.

Hai ngày này, Mộ Khinh Ca không tiến hành tu luyện, mà cẩn thận tìm hiểu phần ký ức mình có được.

Luyện Đan Sư, đây là chức nghiệp khiến người tôn kính muốn hướng tới.

Bởi vì, yêu cầu có thể trở thành Luyện Đan sư quá cao, nói là ngàn dặm mới tìm được một người cũng không quá. Mà trên lĩnh vực này, người có thể trở thành cấp bậc đại sư, tông sư càng hiếm hoi.

Hơn nữa, có thể trở thành Luyện Đan sư, đồng nghĩa với sở hữu và thành lập một quan hệ cường đại.

Đối với vô số cường giả mà nói, kết bạn một Luyện Đan sư, có lẽ có thể từ chỗ hần đổi lấy một đan dược bảo mệnh, hay là đan dược phá giai, kia đều là nghìn vàng khó cầu.

Nếu là muốn Luyện Đan sư thiếu mình một ân tình, càng là chuyện bọn hần cầu còn không được.

Theo Mộ Khinh Ca biết, tại Tàn quốc, tổng số Luyện Đan sư, chỉ sợ là đếm trên đầu ngón tay. Hơn nữa cấp bậc đều không phải đặc biệt cao.

Ngày đó, Mộ Hùng lấy ra đan dược kia bảo vệ tính mạng của nàng, cũng không phải là do Luyện Đan sư Tàn quốc luyện chế ra. Viên đan dược kia, là khi Mộ Hùng còn trẻ, ngẫu nhiên cứu một người, là quà đáp lễ của người nọ. Tuy rằng Mộ Hùng lúc ấy không hỏi, nhưng cũng nhìn ra được người nọ là Luyện Đan sư cấp bậc rất cao.

Chỉ là, Mộ Hùng cũng có kiêu ngạo của mình. Ông khinh thường hiệp ân, nếu như đối phương không muốn nói ra thân phận chân thật, ông cũng lười truy vấn. Như đối phương mong muốn, cầm đan dược rồi đi.

Đan dược kia cũng được ông trân quý cả đời, cuối cùng dùng trên người Mộ Khinh Ca.

Mà bây giờ, Mộ Khinh Ca lại nhận được phần truyền thừa từ Đan Thần. Nàng không biết sự tồn tại của Đan Thần tại Luyện Đan sư là cái dạng gì, nhưng có thể xác định, là tuyệt đối trâu bò.

Nếu không, có mấy lá gan dám xưng thần?

Hơn nữa phần truyền thừa kia, lượng thông tin to lớn, khiến cho nàng sửa sang lại hai ngày hai đêm vẫn chưa chỉnh lý xong, thậm chí chỉ sửa sang lại không đến một phần mười.

Hoàn hảo, những mẫu dược vật cùng công dụng đều in trong đầu Mộ Khinh Ca, nếu không, để thuộc hết mấy trăm vạn dược liệu này, sẽ phải lấy nửa cái mạng của nàng.

Đan thần truyền thừa, khắc vào bên trong tâm trí của nàng. Mà bây giờ, nàng cần phải làm là sửa sang lại, lý giải, đem đạo lý thông hiểu.

"Ai~! Hoa Nguyệt! Hoa Nguyệt!" Mộ Khinh Ca day day huýt thái dương hơi trướng, la lớn.

Vừa dứt lời, liền nhìn thấy một bóng dáng hồng nhật, như hồ điệp nhẹ nhàng bay đến. Rất nhanh, khuôn mặt nhỏ nhắn kiều mị của Hoa Nguyệt, liền xuất hiện trong tầm mắt Mộ Khinh Ca.

"Tiểu tước gia, Hoa Nguyệt đã tới. Ngài có cái gì phân phó?" Hoa Nguyệt cúi đầu nhìn về phía hồng y thiếu niên đang nằm trên ghế trong nội viện, mị nhãn như tơ, lại không mang theo nửa điểm lỗ mãng.

Mộ Khinh Ca lười biếng nâng mí mắt, cả người như sụn xương nói: "Bỏ tiểu tước gia vai đau, đầu đau."

Hoa Nguyệt "phốc xuy" cười cười, vòng eo vừa động, liền đi tới sau lưng Mộ Khinh Ca. Hai tay tự nhiên dùng trên đầu nàng, nhẹ nhàng ấn lên.

Mộ Khinh Ca nhắm hai mắt hưởng thụ: "Ấu Hà đâu?"

"Ấu Hà đi chuẩn bị thức ăn cho tiểu tước gia." Hoa Nguyệt một bên xoa bóp cho Mộ Khinh Ca, một bên ôn nhu trả lời.

Mộ Khinh Ca trong mũi nhẹ "ừm" một tiếng, liền không nói thêm gì nữa, giống như đã ngủ say.

Trong Trì Vân uyển, hương hoa bốn phía.

Hoa dâm bụt trong viện, lay động theo gió, cánh hoa hồng nhạt, theo gió quanh quẩn trên không trung, chậm rãi rơi. Hoa rụng đầy trời, một hồng y thiếu niên lười biếng ngủ yên trên xích đu, sau lưng, nha hoàn dung mạo xinh đẹp, tinh tế xoa vai cho hắn.

Thời điểm Tàn Diệc Dao theo Mộ Liên Dung tiến vào, nhìn thấy chính là một màn này.

Trong nội viện một đoàn liệt diễm lửa đỏ, dường như đem bầu trời nắng gắt so sánh. Trên ngai quan tuyệt mỹ còn có chút ngây ngô thiếu niên, lại mang theo một loại lạnh nhạt khó nói nên lời. Đặc biệt là khoe miệng hần nhẹ câu lên một đường vòng cung, phảng phất cuồng vọng không đem tất cả mọi thứ trong thiên hạ để vào mắt.

Có lẽ bức tranh này quá đẹp, làm cho Tàn Diệc Dao trong khoảng thời gian ngắn bị lạc trong đó, quên mất ý đồ đến.

Cùng nàng tiến vào Mộ Liên Dung đồng dạng cũng bị hình ảnh trước mắt, chấn động một chút. Trong lòng chửi thầm: Tiểu tử thái lớn lên quá yêu nghiệt. Thêm mấy năm nữa, không biết muốn gây tai họa bao nhiêu cô nương.

Chờ nàng phục hồi tinh thần lại, mới phát hiện Trường Nhạc công chúa bên người, cháu dâu chưa qua cửa của Mộ gia, lúc này cũng sững sờ tại chỗ.

Trong lòng Mộ Liên Dung không khỏi dâng lên tự hào, cảm giác chất nhi nhà mình thật sự là tuyệt vời!

"Khụ khụ, công chúa?" Khoe miệng Mộ Liên Dung không khỏi câu lên nụ cười sung sướng, đánh thức Tàn Diệc Dao đang thất thần.

Suy nghĩ Tàn Diệc Dao bị kéo về, nhìn ánh mắt dò xét của Mộ Liên Dung mang theo mập mờ, gương mặt trắng nõn trong sáng không khỏi đỏ lên. Nhưng nháy mắt liền khôi phục bình thường, bộ dáng bình tĩnh mà cao ngạo trước sau như một.

Thấy Trường Nhạc công chúa khôi phục như thường, Mộ Liên Dung cũng không tiếp tục trêu ghẹo.

Mà là bước về phía Mộ Khinh Ca, không hề có chút tự giác nhiều người trong mộng: "Tiểu tử thái, ban ngày ban mặt ở đây lười biếng ngủ. Mau tỉnh lại, nhìn xem là ai tới thăm ngươi."

Lời này, nói có vài phần ái muội.

Khiến ánh mắt Tàn Diệc Dao biến đổi, nhưng cuối cùng vẫn hóa thành điềm tĩnh.

Nàng không ngừng ở trong lòng đối với chính mình nói, hôm nay bản thân tới Mộ phủ, bất quá là phụng ý chỉ của hoàng tổ mẫu, tới truyền tin mà thôi.

Mộng đẹp bị người quấy nhiễu, Mộ Khinh Ca có chút không vui chậm rãi trợn mắt.

Chờ nàng mở hai mắt, bộ dáng Mộ Liên Dung cười khanh khách chiếu vào đáy mắt thanh lạnh của nàng. Người sau bị nàng liếc mắt một cái, sững sờ. Đôi mắt thanh lãnh thấu triệt, đầu giống như là bộ dạng mới tỉnh ngủ?

"Cô cô." Mộ Khinh Ca đứng dậy, đối với Mộ Liên Dung đậm mặt cười.

Lúc này, nàng mới lướt qua đầu vai Mộ Liên Dung, nhìn đến bóng dáng đứng ở bên cạnh cửa sân.

Quý khí hoàng thất bẩm sinh, tuổi không lớn, lại mang theo dung mạo diễm tuyệt, một bộ lam y phụ trợ cho nàng càng thêm cô lãnh.

Ánh mắt lóe lóe, Mộ Khinh Ca lơ đãng mở miệng: "Công chúa cũng tới."

Thân mình Mộ Liên Dung tránh ra, để cho hai người trẻ tuổi nói chuyện với nhau.

Nếu Mộ Khinh Ca đã phát hiện ra mình, Tàn Diệc Dao cũng không có làm ra vẻ, trực tiếp mở miệng nói: "Hoàng tổ mẫu phái ta đến đây mời người tham gia cung yến đêm nay."

Cung yến? Vì cái gì muốn nàng tham gia? Mộ Khinh Ca không rõ nguyên do nhìn về phía Mộ Liên Dung.

Mộ Liên Dung lập tức hiểu nghi hoặc trong lòng nàng, liền cười nói: "Ta và gia gia ngươi cũng sẽ đi."

Nếu như thế, vì sao còn muốn Trường Nhạc công chúa tự mình đi một chuyến đến đây? Ánh mắt Mộ Khinh Ca dừng trên người Tàn Diệc Dao, đột nhiên hiểu rõ dụng ý của Thái Hậu lão nhân gia.

Xem ra, vị lão thái thái này, không lúc nào là không vì bọn họ tạo cơ hội bồi dưỡng cảm tình a!

Chẳng qua...

Tóm lại, tâm tư của lão thái thái này chỉ sợ là sẽ rơi vào khoảng không.

Chương 35: Tiến cung, đừng chọc nữ nhân

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Mộ Khinh Ca bị Mộ Liên Dung ném đến xe ngựa của Trường Nhạc công chúa, trong lòng im lặng một hồi.

Cái gì gọi là loạn điểm uyên ương phổ, nàng chân thật cảm nhận được rồi.

Cũng may, Trường Nhạc công chúa đối với việc hôn sự này cũng không vừa lòng, cho nên ở trên xe ngựa rộng rãi, hai người đều ngồi cách khá xa, không có bất kỳ trao đổi gì.

Ân, Trường Nhạc công chúa đối với cộc hôn sự này không hài lòng, theo Mộ Khinh Ca thấy, là hết sức bình thường.

Dù sao, thiếu nữ bình thường đều không hy vọng vị hôn phu tương lai của mình là một thiếu gia ăn chơi, hơn nữa còn là một phế vật không văn không võ. Dù hần có được danh xưng Lạc Đồ đệ nhất mỹ, tuyệt sắc như thế nào, đều che giấu không được sự thật là phế vật.

Huống chi, nghe nói Trường Nhạc công chúa, còn là thiếu nữ thiên phú nổi danh Tần quốc, không chỉ có thiên phú lợi hại, hơn nữa còn tài hoa đào đạt. Lớn lên còn rất xinh đẹp.

Đây là một thế giới tôn sùng vũ lực, không có thực lực, liền cái gì cũng không phải.

Đầu Mộ Khinh Ca dựa vào cây cột trên xe ngựa, nhắm lại chợp mắt.

Ngày đó ở trong rừng, nàng không ngại làm kẻ dưới học hỏi hướng nam nhân mạnh nhất Lâm Xuyên đại lục trong truyền thuyết khiêm tốn lãnh giáo, có biện pháp gì có thể giấu dao động linh khí trên người, thu liễm chiến khí hay không.

Quả nhiên, hần không để cho Mộ Khinh Ca thất vọng, nói cho nàng một biện pháp đơn giản hữu hiệu, thu lại cảnh giới thật của nàng lúc này.

Hiện giờ, ở trong mắt người khác, nàng như cũ vẫn là phế vật cái gì cũng không biết.

Trừ phi nàng cùng người gây chiến, dẫn phát ra hơi thở cảnh giới, mới có thể bị phát giác được.

"Tới rồi." Một đạo thanh âm nhẹ nhàng mà lạnh lùng vang lên trong xe ngựa.

Mộ Khinh Ca chậm rãi mở hai mắt, vén lên màn xe hướng ra ngoài nhìn, thì ra, đã đi tới trước cửa cung.

Hôm nay, quy mô yến hội trong cung hần là không nhỏ. Bên ngoài cửa cung, dừng không ít xe ngựa thế gia quý tộc đang đợi kiểm tra. Xe ngựa Trường Nhạc công chúa không cần dừng ở chỗ này, có thể vào sâu một chút.

Xuyên qua kiểm tra cửa cung, xe ngựa chậm rãi chạy vào bên trong thành cung cao chừng ba trượng.

(*) 1 trượng = 3,33m.

Buông màn xe, Mộ Khinh Ca dò mắt hỏi: "Hôm nay là muốn mở tiệc chiêu đãi đại nhân vật nào?"

Trong giọng nói của nàng không phân chia tôn ti, thậm chí không đem vị công chúa này nhìn vào trong mắt. Đây có lẽ là "di chứng" đến từ linh hồn hiện đại, mà rơi vào trong mắt Tần Diệc Dao, thì càng dán sát với hình tượng danh tiếng hoàn khổ thiếu gia kiêu ngạo của nàng.

Không học văn không nghề nghiệp, không hiểu lễ giáo, cuồng vọng vô lễ, ngang ngược càn rỡ, uống có dung mạo tuyệt thế, lại là một bao cò...

Trong lúc nhất thời, đánh giá của ngoại giới đối với Tiểu tước gia Mộ phủ Mộ Khinh Ca, đều tiến vào trong đầu Tần Diệc Dao.

Nhân nhật thu hồi ánh mắt, Tần Diệc Dao lạnh nhạt nói: "Thánh Nguyên đế quốc Thánh vương bệ hạ đã đến Tần quốc."

Thì ra là người kia!

Ánh mắt Mộ Khinh Ca chột lóe, trong lòng đối với cung yến này không hề chờ mong.

Nội tâm nàng bài xích cùng lão yêu quái bắt từ kia gặp mặt. Loại bài xích này, cũng không biết là bởi vì hấn quá mức nhiệt tâm, hay là bởi vì mỗi lần gặp mặt, đều để hấn nhìn thấy một mặt thật nhất của mình. Cũng hoặc là... nàng cảm giác mình ở trước mặt hấn không hề có bí mật gì đáng nói.

"Ta nghe nói, người trên đường từ hoang nguyên Lạc Nhật trở về, đã từng gặp qua Thánh Vương bệ hạ? Hấn từng nói qua sẽ đến Tàn quốc, báỉ phỏng Mộ gia?" Thanh âm Tàn Diệc Dao lại lần nữa truyền đến.

Mộ Khinh Ca nhướng mày về phía nàng, khoe miệng chậm rãi câu lên một tia ý vị không rõ, cười hỏi lại: "Công chúa, ngài đoán xem?"

A, nghe nói? Nghe ai nói?

Ngày đó, người ở đây ngoại trừ binh tướng Mộ Hùng, cũng chỉ có Duệ Vương Tàn Cảnh Hạo ở đây. Đường như... vị Trường Nhạc công chúa này, cùng Duệ Vương Tàn Cảnh Hạo còn là huynh muội ruột...

Chỉ sợ câu hỏi vừa mới này, là vì huynh trưởng đến dò xét đi.

Đáy mắt Mộ Khinh Ca hiện lên một tia sắc bén.

Nàng biết, ngày đó lão yêu quái biến thái hạ xuống những lời này, tất nhiên sẽ đưa tới khắp nơi ngờ vực. Tàn Diệc Dao vừa hỏi như lơ đãng hiểu kỳ, thực chất là muốn thám thính hư thật, nhìn xem nàng, hoặc là nói Mộ phủ có hay không cùng Thánh Nguyên đế quốc Thánh Vương bệ hạ có chỗ liên quan đi.

"Nếu như người không muốn nói tí mĩ, vậy bỏ qua đi." Tàn Diệc Dao mỉm môi quay đầu, lần nữa trầm mặc.

Liên buông tha rồi?

Trong lòng Mộ Khinh Ca có chút kinh ngạc. Đợi một hồi, thấy Tàn Diệc Dao tựa hồ không có ý tứ mở miệng, nàng mới chửi thầm trong lòng: "Thật sự là một thám tử không hợp lệ."

Xe ngựa công chúa chạy một hồi, lại lần nữa dừng lại.

"Xuống xe đi." Tàn Diệc Dao lạnh băng ném một câu, dẫn đầu xuống xe.

Mộ Khinh Ca đi theo xuống, mới phát hiện bọn họ đã đi tới bên ngoài nơi tổ chức cung yến.

Cung yến tổ chức ở nơi đình đài hoa viên, dựa theo lẽ thường, nơi này tất nhiên là nơi ngoại thần có thể tiến vào, tuyệt sẽ không là thâm cung trong nội viện.

Đám cung nữ và thái giám đi xuyên qua hoa viên bố trí sắp xếp cung yến.

Giờ phút này, nơi Mộ Khinh Ca đứng, chỉ cần xuyên qua một cửa nữa, liền có thể vào trong cung yến.

Tàn Diệc Dao một thân lam y, tựa như nữ thần băng tuyết. Dẫn Mộ Khinh Ca đi tới nơi này, nàng mới thản nhiên nói: "Ta muốn đi phụng mệnh hoàng tử mẫu. Tiểu tước gia có thể ở đây chờ một lát, qua một canh giờ, cung yến sẽ bắt đầu."

Dứt lời, liền mang theo cung nữ của mình nhẹ nhàng rời đi.

"..." Mộ Khinh Ca ngửa đầu thở dài một tiếng, thầm nghĩ: "Thà đắc tội quân tử, cũng không nên đắc tội tiểu nhân và nữ nhân."

Thái Hậu để Trường Nhạc công chúa dẫn nàng tiến cung, rõ ràng là muốn cho hai người có nhiều thời gian tiếp xúc tìm hiểu. Mà vừa rời ở trên xe ngựa, mình chột nàng một quần, hiện tại liền bị trả thù.

Cách yến hội bắt đầu còn một canh giờ, nàng lại đem mình phơi ở chỗ này.

Mộ Khinh Ca đánh giá bốn phía một chút, còn chưa có một khách khứa nào. Nàng một thân hồng y liệt diễm như dương quang, thật sự quá dễ làm người khác chú ý rồi.

Cũng được, lần trước đến Hoàng cung còn chưa đi dạo hết, mượn cơ hội này đi nhìn xem khắp nơi một chút.

Chắc hẳn, thân là thiên chi kiều nữ Trường Nhạc công chúa, thời điểm vút mình ở chỗ này, nên dự đoán được, lấy thanh danh Tiểu tước gia Mộ phủ, tuyệt đối sẽ không thành thành thật thật ở tại chỗ đi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Thiếu nữ trong phế viên

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Mộ Khinh Ca đi dạo loanh quanh trong cung.

Dùng thân phận của nàng, còn có hồng y lóa mắt, thị vệ trong cung thấy, cũng chỉ xa xa hành lễ, liền để nàng rời đi.

Có thể nói, chỉ cần nàng không đi trong thâm cung nội viện, không đi vào cấm địa, trên cơ bản, trong hoàng cung nàng liền có thể đi ngang.

Bởi vì, gia gia nàng là Mộ Hùng.

Bởi vì, nàng là Tiểu tước gia kế thừa.

Còn bởi vì, nàng là phò mã tương lai của Trường Nhạc công chúa.

Mà quan trọng nhất chính là bởi vì, Thái Hậu đã từng cho hán đặc quyền hành tẩu trong cung.

Vinh sủng như vậy, thử hỏi, trừ bỏ Mộ phủ Tiểu tước gia Mộ Khinh Ca, còn có ai khác?

"Hoàng Cung bắt quả chỉ có vậy". Mộ Khinh Ca giết thời gian, sau cái mới mẻ lúc ban đầu, liền chứng mất hoàng cung nguy nga lộng lẫy Tần quốc.

"Hày! Thật nhàm chán! Giờ này hẳn là đang được hưởng thụ xoa bóp của Hoa Nguyệt, mỹ thực của Áu Hà mới đúng." Mộ Khinh Ca lại lần nữa hối hận về quyết định tiến cung sớm.

"Người là ai?" Đột nhiên, một thanh âm nhu nhu mang theo điểm khiếp đảm truyền đến từ phía sau nàng.

Mộ Khinh Ca sững sốt, xoay người tìm kiếm, lúc này mới phát hiện mình bất tri bất giác tới trong phế viên ít người lui tới.

Nói là phế viên, không phải không có bằng chứng.

Bởi vì nơi này cỏ dại lan tràn, đá phủ đầy rêu xanh. Trong viên, cửa sổ nghiêng lệch, mạng nhện giăng đầy. Hoàng cung xuất hiện một chỗ như vậy, không phải phế viên thì là cái gì?

Chỉ là, đây nếu là phế viên, ngoại trừ nàng là người bên ngoài trong lúc vô ý đi vào, thì ai sẽ ở chỗ này?

Mộ Khinh Ca tìm kiếm khắp nơi, rất nhanh liền phát hiện một đôi mắt to đơn thuần trong bụi cỏ.

Thật sạch sẽ!

Đôi mắt kia không chứa bất kỳ một tia tạp chất gì, làm cho Mộ Khinh Ca chấn động.

Có lẽ bởi vì nàng đã từng trải qua quá nhiều thứ phức tạp, cho nên đối với thứ sạch sẽ đơn thuần, nàng luôn sẽ có một loại hảo cảm trời sinh.

Bước chân nhẹ nhàng, Mộ Khinh Ca chậm rãi tới gần cặp mắt kia.

"Người là ai? Tại sao lại tới đây?" Chủ nhân của đôi mắt kia, phẳng phất đang chịu kinh hách, rụt rụt về phía sau, lần nữa hỏi lại.

Cỏ dại cao ngang eo theo động tác của nàng di động một chút, cũng đem thân hình của nàng càng bại lộ ra.

"Người là ai?" Mộ Khinh Ca đi tới, cúi người hỏi.

Từ trong thanh âm nhu hương kia, nàng biết rõ người trốn trong bụi cỏ là một thiếu nữ tuổi không lớn. Mà lúc này, nàng thấy rõ ràng thiếu nữ cuộn rút trong cỏ dại, mới phát hiện tuổi nàng phỏng chừng chỉ có mười hai mười ba tuổi, nhỏ hơn chút ít so với mình.

Khuôn mặt bánh bao, khiến người khác chú ý nhất là ánh mắt tinh khiết như nai con. Bộ dáng nước mắt lưng tròng, như thanh tuyến trong khe núi, không bị nửa điểm ô nhiễm.

Nàng chải thành một đôi búi tóc anh khí, cài lên một ít hoa nhỏ bằng ngân quang xung quanh. Giữa mi tâm còn điểm lên một hạt chu sa. Khiến dáng vẻ đáng yêu của nàng nhiều thêm một phần xinh đẹp.

Dưới thân là y phục màu xanh nhạt, từ kiểu dáng cách điệu rườm rà này nhìn xem, thân phận của nàng chắc chắn không thấp.

"Ta là Liên Liên." Thiếu nữ nhu nhu trả lời.

Đợi sau khi nàng nói đáp án ra miệng, mới kịp phản ứng lại, hai tay nhanh chóng che miệng của mình, tựa hồ khiếp sợ tại sao mình lại thành thật trả lời câu hỏi của người xa lạ.

"Liên Liên?" Nhìn phản ứng ngu ngốc của thiếu nữ, làm trong lòng Mộ Khinh Ca càng vui vẻ, không khỏi nở nụ cười.

Nụ cười này, khiến thiếu nữ nhìn đến si mê, ngôn từ ca ngợi không tự giác bật ra: "Ca ca, người lớn lên thật đẹp mắt. Cười rộ lên, lại càng đẹp."

Ách!

Mộ Khinh Ca khoe miệng tươi cười cứng đờ. Trong lòng "Ha ha" hai tiếng.

Ài, ca ca liền ca ca đi.

Mộ Khinh Ca nhận mệnh giờ tay lên, nhẹ vỗ lên đầu thiếu nữ một cái, ôn nhu nói: "Liên Liên cũng rất đẹp."

Trong lúc nói chuyện, thiếu nữ tựa hồ quên mất mình căn bản không biết Mộ Khinh Ca. Nàng theo tiếng Mộ Khinh Ca hạ xuống, bấu môi lắc lắc đầu: "Liên Liên không đẹp, mẫu phi nói, Liên Liên đáng yêu không ai bằng, nhưng xinh đẹp lại bằng được một phần của Dao tỷ tỷ." Trong lời nói thiếu nữ có chút mất mát, lại trộm liếc mắt nhìn Mộ Khinh Ca, thì thào: "Lại càng không bằng nổi ca ca nửa phần."

Mẫu phi?!

Xung hô này, làm trong lòng Mộ Khinh Ca có suy đoán.

Chẳng lẽ, vị trước mắt nàng này, cũng là nữ nhi nào đó của lão nhân Hoàng đế? Vừa nghĩ tới quan hệ hoàng thất, Mộ Khinh Ca đối với nàng vốn có vài phần hảo cảm cũng phai nhạt chút ít.

"Người rất hy vọng mình xinh đẹp?" Mộ Khinh Ca đột nhiên hỏi, giọng điệu cũng lạnh đi vài phần.

Thiếu nữ tựa hồ không nghe ra trong giọng nói không thích hợp, chỉ ngây thơ lắc đầu nói: "Liên Liên rất hài lòng diện mạo của mình, mẫu phi nói, diện mạo này của ta rất có phúc khí." Nói xong, còn rất nghiêm túc nhẹ gật đầu với Mộ Khinh Ca.

Mộ Khinh Ca hí hửng hai mắt, đem lời nói trước sau của thiếu nữ liên hệ lại, trong lòng đã có chút ít hiểu.

Nói vậy, vị tiểu công chúa này lớn lên ở hoàng cung, nhìn thấy người xung quanh đều là tướng mạo xuất chúng, đối với mình bình thường có chút mất mát. Tuy nhiên, nàng có một mẫu thân tốt, khiến cho nàng không đánh mất bản thân, bảo toàn sơ tâm.

"Người ở đây làm gì?" Ánh mắt Mộ Khinh Ca ám ám, hỏi.

Thiếu nữ chớp chớp mắt, lông mi thật dài như phiên. Đột nhiên, nàng ủy khuất nói: "Liên Liên trọ chân rồi. Thanh nhi tìm người đến cứu Liên Liên."

Ánh mắt Mộ Khinh Ca theo lời nói của nàng, rơi xuống mắt cá chân bị làn váy nàng che khuất.

Rũ mắt xuống, Mộ Khinh Ca thần nhiên nói: "Nếu như thế, ta liền không quấy rầy." Nói xong, liền chuẩn bị xoay người rời đi.

"Ca ca muốn đi sao?" Tiểu công chúa nồn nóng gọi Mộ Khinh Ca lại.

Mộ Khinh Ca hơi hơi ghé mắt, câu môi cười nhạt: "Ta chỉ là vào nhằm nơi này, hiện tại tự nhiên phải rời khỏi."

"Ca ca lưu lại đây bồi Liên Liên, chờ Thanh nhi được không?" Thanh âm nhu nhu của tiểu công chúa mang theo cầu xin.

Mộ Khinh Ca xoay người, đối mặt với đôi mắt thuần tịnh của nàng.

Cái loại tốt đẹp này, đem bản khoản trong nội tâm nàng đánh bại.

Trong lòng khẽ thở dài một tiếng, nàng lần nữa hướng tiểu công chúa đi đến.

Nàng vốn không muốn liên quan quá nhiều đến người trong hoàng thất, lại không nghĩ, vẫn không qua được lòng của mình.

"Ta kéo người ra trước." Mộ Khinh Ca đi tới trước mặt tiểu công chúa nói.

Thế nhưng, tiểu công chúa lại đáng thương lắc đầu: "Chân Liên Liên đau quá, không nhúc nhích được."

Đau chân, thì ra vẫn biết đau.

Trong lòng Mộ Khinh Ca có chút kinh ngạc, hai người nói chuyện với nhau lâu như vậy, tiểu công chúa này lại không lộ ra nửa điểm vì đau đớn mà nôn nóng.

Tiểu công chúa cuộn tròn trong cỏ dại, mắt to ngây thơ ngửa đầu nhìn nàng, làm cho lòng Mộ Khinh Ca mềm nhũn, xoay người hai tay đem nàng trực

tiếp ôm vào trong ngực, bước ra bụi cỏ.

Hành động đột nhiên tới này, làm cho tiểu công chúa che miệng thờ nhẹ một tiếng.

Đỏ ửng lập tức lan tràn hai gò má.

"Ca ca, người nhanh buông ta xuống." Thanh âm tiểu công chúa lí nhí nhỏ như muỗi kêu.

Mộ Khinh Ca đặt tiểu công chúa trên bậc thang của tòa viện, nàng không nghĩ đến giờ phút này mình là thân nam nhân, tiếp xúc với nữ tử chưa chồng, là trái với lễ giáo đầy.

"Ngồi ở đây, so với trong bụi cỏ thoải mái hơn." Mộ Khinh Ca vỗ vỗ y phục trên người mình, thản nhiên nói.

Tiểu công chúa gật gật đầu, đỏ ửng đã lan đến vành tai mềm mại.

"Nơi đây là đâu?" Đánh giá bốn phía hoang vu, Mộ Khinh Ca hỏi.

Tiểu công chúa cuối cùng từ trong e lệ ngẩng đầu lên, đôi mắt to tròn ngưng tụ hơi nước nhìn một bên mặt tuyết mỹ của Mộ Khinh Ca nói: "Nơi này là căn cứ bí mật của Liên Liên nhé. Nơi đây đã lâu không có người đến, chỉ có Liên Liên và Thanh nhi thường xuyên tới chỗ này chơi. Đúng rồi! Còn có Thần ca ca, nhưng thân thể huynh ấy không tốt lắm, rất ít tới đây."

Khỏe miệng Mộ Khinh Ca co quắp. Tiểu công chúa này thật sự quá đơn thuần rồi, không dùng lời nói khách sáo với người khác, liền đem chuyện của mình toàn bộ đều nói ra.

"Chỗ này có cái gì hay để chơi." Mộ Khinh Ca có chút khó hiểu.

"Trốn Miêu Miêu a!" Trong mắt tiểu công chúa lập tức bắn ra kích động. Giống như một tiểu hài tử ham chơi nhìn thấy món đồ chơi yêu thích của bản thân.

"Ha ha."

Ở đây thực sự thích hợp để trốn mèo.

Trong lòng Mộ Khinh Ca có chút im lặng.

Lúc này, có vài tiếng bước chân vội vàng truyền đến từ bên ngoài. Tai Mộ Khinh Ca khẽ động, đối với tiểu công chúa nói: "Đoán chừng Thanh nhi của người đang đến rồi, ta đây liền cáo từ trước."

Nói xong, bóng dáng rất nhanh rời khỏi phế viện.

Nàng không muốn phức tạp, kiểm thêm phiền toái.

"A! Ca ca..." Trên khuôn mặt bánh bao của tiểu công chúa lộ ra tiếc nuối. Đôi môi hồng khê lẩm bẩm: "Ta còn chưa biết tên huynh là gì mà."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Gặp lại Bệnh mỹ nhân, Thánh Vương giá lâm!

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Dựa vào trí nhớ siêu tốt, Mộ Khinh Ca dễ dàng quay trở lại nơi tổ chức cung yến.

Khi nàng quay về, đã có không ít người tới.

Có thể xuất hiện trong cung yến lần này, thân phận những người này tự nhiên không đơn giản. Tuy nhiên, Mộ Khinh Ca cơ hồ không quen biết ai.

Nhìn qua những người đó hàn huyên lẫn nhau, nàng cảm thấy mình có chút hơi lạc lõng.

Đương nhiên, những ánh mắt chăm chọc cười nhạo dường như vô tình lơ đãng hướng về phía nàng, cũng làm cho nàng biết, mình hình như không được chào đón.

Không sao cả bữu môi, Mộ Khinh Ca đang định đi tìm chỗ ngồi của Mộ phủ, liền nghe thấy thanh âm của cô cô.

"Khinh Ca, nơi này."

Ngược mắt nhìn lại, Mộ Khinh Ca dễ dàng ở trong đám người thấy được Mộ Liên Dung đang hướng nàng vẫy tay, mà đứng bên nàng cũng là Mộ Hùng một thân quan phục.

Khí thế kia, toàn thân ngạo cốt, làm cho ông ở trong đám người đặc biệt dễ thấy.

Rất nhiều người đều muốn đi lên bắt chuyện, rồi lại trở ngại khí thế của ông quá cường mà không dám.

Tại Tần quốc, Mộ Khinh Ca có thể nói là người người chán ghét. Mà Mộ Hùng lại làm cho người kính nể.

Đối lập rõ ràng này, nếu là Mộ Khinh Ca trước kia, có lẽ sẽ cảm thấy mất mát. Nhưng, Mộ Khinh Ca bây giờ, lại không cảm thấy có cái gì không đúng. Hướng về phía phương hướng hai người cười nhẹ một tiếng, nàng đi tới.

Cái loại tùy ý tiêu sái, vân đạm phong khinh này, khiến cho bốn phía không ít người đem tầm mắt dừng trên người nàng.

Tựa hồ, trong lòng bọn hắn đều không tự chủ nghĩ cùng một vấn đề. Đó chính là, Mộ phủ tiểu tước gia, hình như có cái gì không giống.

"Gia gia, cô cô." Đến gần hai người, Mộ Khinh Ca chủ động mở miệng.

Biểu hiện của nàng, Mộ Hùng âm thầm nhìn, trong lòng càng thêm vừa lòng.

Tôn tử của Mộ Hùng ông là phế vật thì thế nào? Đều giống nhau khiến tất cả mọi người không dám khinh thường! Giống nhau đều mang theo uy phong của Mộ gia bọn họ!

"Tiểu tử thúì, người đã chạy đi đâu? Công chúa đâu rồi?" Mộ Liên Dung túm lấy Mộ Khinh Ca, ghé vào tai nàng hỏi nhỏ.

Khóe miệng Mộ Khinh Ca mơn mởn, trong lòng oán thầm: Nàng có biết đâu?

Nhưng ngoài miệng vẫn trả lời: "Công chúa có việc cần xử lý, con liền một mình đi dạo Ngự Hoa Viên." Kỳ thật, có đôi khi Mộ Khinh Ca cũng không hiểu rõ ý nghĩ của Mộ Liên Dung.

Chuyện Mộ gia, từ những lời nói lúc trước của Mộ Liên Dung, thực rõ ràng nàng hoài nghi hoàng gia. Nếu đã thế, vì sao lại để tâm đến hôn ước của nàng với hoàng thất?

Tựa hồ, sợ mình không thể lấy được công chúa. Thậm chí ngay cả "bach liên hoa" trong nhà kia, cũng muốn nhét nàng ta vào phòng mình.

"Người ngốc tử này! Ngày thường đều nói người hoàn khổ, phong lưu. Như thế nào cơ hội tốt như vậy cũng không nắm chắc? Sang năm người đã có thể đi quan lễ rồi, là người trưởng thành rồi. Phải đem hôn sự làm sớm, sớm ngày vì Mộ gia nối dõi tông đường. Nếu chọc cháu dâu tức giận, người không thành thân được, vậy ta và gia gia người còn phải tiếp tục chờ bao lâu?" Mộ Liên Dung một hơi quở trách.

Mộ Khinh Ca tức thì bùng tình đại ngộ!

Thì ra, Mộ Liên Dung là bởi vì chuyện này...

Bất quá, nàng nhất định sẽ thất vọng.

Đừng nói nàng vốn là nữ tử, không cách nào cùng nữ tử khác sinh con cái. Chẳng sợ tác dụng từ huyền khí rất thật, cũng không được. Ngay cả thân phận nàng có một ngày bại lộ dưới ánh sáng, muốn nàng tìm nam nhân sinh hầu tử, tương tượng một chút, nàng đã cảm thấy toàn thân nổi da gà.

"Ha ha, cô cô, người thật đúng là rảnh rồi." Mộ Khinh Ca cười ngại ngùng.

Mộ Liên Dung sừng sốt, lập tức nghe ra trong lời nói cháu trai ghét bỏ, làm bộ duỗi tay muốn đánh. Lại bị Mộ Hùng ngăn lại.

"Được rồi, cũng không nhìn xem đây là nơi nào."

Nói xong, ông liền dẫn đầu đi về chỗ ngồi của Mộ gia.

Lão gia tử lên tiếng, Mộ Liên Dung cũng không tiếp tục đề tài vừa rồi, chỉ là trừng mắt cảnh cáo Mộ Khinh Ca.

Mộ Khinh Ca nhẹ nhàng cười, đuổi kịp Mộ Hùng, tựa hồ không thêm quan tâm ánh mắt uy hiếp của Mộ Liên Dung. Người sau tức giận, thiếu chút nữa không thêm đề ý muốn tiến lên nắm lỗ tai người trước.

Vị trí ngồi của Mộ gia, được sắp đặt ở dưới ngôi vị Hoàng đế.

Nguyên bản là vị trí dưới một người, trên vạn người. Nhưng hôm nay có chút bất đồng, vị trí Cửu ngũ chỉ tôn, giờ phút này cũng bị tận lực đặt thấp một chút, phía trên vị trí này, còn cô tình để ra một vị trí rộng rãi, dùng ngọc tình tạo thành, ghế dựa toàn thân trắng như tuyết, còn thêm cả bàn.

Mặt trên bày biện bộ đồ ăn so với của Hoàng thượng càng thêm tinh xảo hoa mỹ. Khắp nơi, đều lộ ra tài trí hơn người.

Mộ Khinh Ca theo hai người Mộ Hùng ngồi xuống vị trí của Mộ gia, ánh mắt nhàn nhạt đảo qua chiếc ghế tuyết trắng, cao cao tại thượng kia. Không cần bất kì ai giới thiệu cho nàng, nàng liền có thể khẳng định trả lời, chiếc ghế này là chuẩn bị cho lão yêu quái kia.

"Nhìn không ra, Hoàng đế lão nhân Tần quốc này đối với yêu quái tiên sinh thực tôn kính a!" Mộ Khinh Ca ở trong lòng nói. Yêu quái tiên sinh, là "tôn xưng" nàng dành cho Tư Mạch. Không biết vì sao, một khi nghĩ đến hắn đã sống hơn nghìn năm, khiến cho nàng nghĩ đến yêu ma quỷ quái từng nhắc đến ở thế giới trước kia, đầy trời thần phật. Đương nhiên, lấy dung mạo khuynh thế vô song của Tư Mạch, càng giống thần hơn. Nhưng mà, nếu muốn khiến nàng đem một tên chuyên nhìn lên là "Thần Tiên ca ca", đó là không có khả năng!

"Ca nhi, Thánh Vương bệ hạ cư nhiên thực sự tới Tần quốc ta, có từng đi tìm người?" Đột nhiên, Mộ Hùng thấp giọng dò hỏi, đánh gãy suy nghĩ của Mộ Khinh Ca.

Mộ Khinh Ca thu hồi tầm mắt, dừng ở gia gia bên người, đối diện nói: "Gia gia, con cả ngày đều ở trong phủ, đã gặp ai ngài còn không rõ ràng sao?"

Ánh mắt chờ mong của Mộ Hùng, bởi vì câu trả lời "thành thật" này, mà biến thành thất vọng.

Than nhẹ một chút, ông khẽ nói: "Chẳng lẽ, ngày đó Thánh Vương bệ hạ chỉ là thuận miệng nói? Lão nhân gia sớm đã quên tiểu gia hóa người?"

Lời nói của Mộ Hùng, không rót một chữ rơi vào trong tai Mộ Khinh Ca. Người sau nghe được trong lòng một trận không được tự nhiên.

Nàng biết, vị gia gia anh hùng một đời này của nàng, còn chưa buông ý tưởng muốn nàng dựa vào cường giả, bảo vệ cả đời bình an.

Nhưng, nàng lại khinh thường!

Không có nói tiếp, Mộ Khinh Ca lần nữa âm thầm dò xét khách khứa xung quanh. Đột nhiên, nàng nhìn thấy ở phía bàn tiệc hơi xa một chút, Thiệu mập mập đang dùng sức hướng nàng vẫy tay.

Không nghĩ tới, yến hội lần này, Thiệu gia cũng mang hắn đến.

Mộ Khinh Ca hướng hắn câu môi cười, khoe miệng tươi cười còn chưa thu liễm, liền cảm thấy một đạo ánh mắt tràn ngập cừu hận và oán độc rơi trên người nàng.

Nàng nhẹ nâng con mắt, trong một góc tối, thấy được Hà Thành ngồi một mình trên bàn tiệc.

A, hắn thế mà cũng tới?

Không thể không nói, tâm Hà gia thật đúng là rộng lớn a! Xảy ra chuyện xấu lớn như vậy, còn dám đem kẻ này đi ra ngoài mắt mặt. Hoặc là nói... Bữa tiệc lần này là có mục đích khác, khiến chi tử thế gia đều phải tham gia?

Trong lòng linh quang chợt lóe, Mộ Khinh Ca đối với Hà Thành hận không thể xé toạc nàng cười khiêu khích, trong lòng lại suy tư.

Thiệu mập mập xuất hiện, đã khiến cho nàng cảm thấy kinh ngạc. Mà Hà Thành vốn nên ở nhà tránh né lời đồn đại, thế mà cũng xuất hiện.

Lại nhìn chung quanh một chút...

Ân, quả nhiên tụ tập đều là thanh niên tài俊 ở Lạc Đô Tần quốc.

Mới vừa rồi không có chú ý, lúc này Mộ Khinh Ca mới chú ý tới, yến hội lần này là chiêu đãi yêu quái tiên sinh từ phương xa tới, tựa hồ đến rất nhiều người trẻ tuổi.

Hơn nữa, trên mặt những người tuổi trẻ kia, tựa hồ ẩn ẩn mang theo kích động và phấn khích.

Như thế, đây không phải là yến hội chiêu đãi mời khách, mà là một đại hội chiêu thân. Mà thiếu nữ xinh đẹp khiến bọn hắn đều muốn cướp đến tay, chính là yêu quái tiên sinh.

Ách! Mộ Khinh Ca bị ý nghĩ của mình làm hoảng sợ.

Tuy rằng điều đó không có khả năng, nhưng trực giác của nàng nói cho nàng biết, cái suy đoán này cách chân tướng rất gần.

Thời điểm ánh mắt Mộ Khinh Ca lưu chuyển, đột nhiên thấy được một trang phục hoàng y trong đó. Nàng sửng sò, nhanh chóng tập trung vào người nọ.

"Là hắn!" Khi nhìn thấy khuôn mặt trắng nhợt tuấn mỹ của người nọ, Mộ Khinh Ca thầm nghĩ trong lòng một tiếng.

Hoàng y tươi đẹp, mặc trên người hần hết lần này tới lần khác toát ra mùi vị thoát tục. Mỹ nhân như vẽ, lại bởi sự xanh xao nhợt nhạt khác với người thường, làm cho người không dám tới gần, sợ không cẩn thận đụng nát hần.

Tựa hồ, sáu thước quanh người hần, đều từ chối hết thảy mọi thứ tiếp cận.

Xuất hiện trong cung yến, mái tóc dài của hần không búi lại, tùy ý theo gió mà động. Hần ngồi ngay ngắn ở trên bàn tiệc, lẳng lặng thưởng rượu, tựa hồ mọi thứ trước mắt đều cùng hần không quan hệ.

Hần làm sao sẽ xuất hiện ở đây? Hần là ai?

Mộ Khinh Ca ở trong lòng tự hỏi.

Cùng lúc đó, đôi mắt với cặp mắt hắc bạch phân minh, bình tĩnh không chút gợn sóng. Lập tức, hết thảy bốn phía đều an tĩnh lại, toàn bộ thế giới, tựa hồ chỉ có chính mình cùng chủ nhân của đôi mắt kia tồn tại.

Thật lạnh!

Mộ Khinh Ca nỗ lực rút về linh hồn của mình, khiến cho thanh âm phức tạp xung quanh lần nữa xuất hiện. Nhiệt độ bị mất cũng dần dần tăng lên. Nàng mỉm môi không nói, vẫn như cũ nhìn người nọ từ xa.

"Đến cùng là trải qua dạng hoàn cảnh gì, sẽ khiến ánh mắt một người trở nên lạnh băng như vậy. Như thể hần tự giam mình trong một tòa thành băng tuyết, cự tuyệt vật nóng tới gần."

"Cô cô, người nọ là ai?" Thân thể Mộ Khinh Ca hơi nghiêng về phía Mộ Liên Dung, thấp giọng hỏi.

Mộ Liên Dung ngược mắt, thuận theo ánh mắt Mộ Khinh Ca nhìn lại, chỉ liếc một cái liền thu về, nhỏ giọng giải thích: "Hần là Hiền Vương. Vừa ra đời liền khác chết mẫu phi, bản thân cũng gầy yếu không chịu nổi. Từ trước đến nay ít ra ngoài, không được Hoàng thượng yêu thích, cũng khó trách người không biết. Chỉ sợ những người trong cung cũng không nhất định biết hần."

Hiền Vương? Khác chết mẫu phi? Thân thể gầy yếu bệnh tật?

Lời giải thích của Mộ Liên Dung có vẻ rất phù hợp với khí tức lạnh băng của hần. Có lẽ, loại băng giá này chính là sự tuyệt vọng với thế gian, buông thả mà tuyệt vọng sống?

Mộ Khinh Ca chớp mấy môi, khóe mắt, không hề chú ý hần.

Nếu như không có quan hệ với nàng, nàng tự nhiên sẽ không tốn nhiều tinh lực. Giờ phút này, nàng quan tâm nhiều hơn chính là từ trong vài lời của Mộ Liên Dung, vô tình đề lộ ra một tin tức.

Chính là, mạng lưới tình báo của Mộ gia.

Một hoàng tử mà đến cả người trong cung đều không thể biết, Mộ Liên Dung chỉ xa xa liếc nhìn liền kết luận thân phận của hần. Trừ khi bọn họ đã sớm quen biết, thì chỉ có một giải thích. Mộ Liên Dung nắm giữ chi tiết tư liệu về Hiền Vương, mới có thể nhạy mắt liền nhận ra.

Mạng lưới tình báo, đây chính là thứ tốt a! Giá trị vô lượng!

Mộ Khinh Ca miệng chắc chắc, có chút thêm muốn. Nhưng nàng cũng biết, bản thân hiện giờ là một hoàn cảnh, căn bản không cách nào tiếp xúc được đến cơ mật thuộc về Mộ gia.

Cũng không phải là không tín nhiệm, mà là sợ nàng biết rõ càng nhiều, càng dễ dàng bị người lợi dụng.

Lúc này, một nhóm người từ bên ngoài tiến vào.

Sự xuất hiện của bọn họ, cũng khiến cho bữa tiệc chưa bắt đầu lại đột nhiên yên tĩnh, mọi người đều đồng loạt đứng dậy.

Mộ Khinh Ca theo sau Mộ Hùng đứng lên, liếc mắt liền thấy trong đám người mấy bóng dáng quen thuộc. Tần Cẩm Hạo, Tần Diệc Dao, còn có Thái Hậu, Khương quý phi...

Mà người đi ở đằng trước, nam tử trung niên một thân long bào minh hoàng, mặc dù không biết, nàng cũng đoán được thân phận kia.

Chỉ sợ, đây chính là Hoàng đế Tần quốc ngày đó đưa bốn nàng một đường rồi.

Bộ dáng ngược lại không tệ, tư thế oai hùng uy vũ. Nhưng trong ánh mắt lại tràn ngập tính toán, làm cho Mộ Khinh Ca không thích. Mà bên cạnh hần, đứng hai người nữ tử dung mạo tỏa sáng, mỗi người một vẻ. Đầu đội mũ phượng, khí chất đoan trang, tư thái cao quý chính là vợ cả Hoàng đế, Tần quốc hoàng hậu. Mà một vị khác bạch y cầm bào thêu lên hoa tím, ngũ quan thanh lệ tuyệt mỹ, nữ tử ôn nhu như nước, nhìn trang phục của nàng, hần cũng là vị trí phi tử của Hoàng đế.

Sau lưng hoàng hậu còn theo một người, tướng mạo với Tần Cẩm Hạo có vài phần tương tự, nhưng lại càng giống hoàng hậu. Chỉ là trong ánh mắt mơ hồ

lộ ra kiều ngạo đã phá hủy phần di truyền từ hoàng hậu. Hấn vận hoàng y cảm bảo so với Đế bào nhạt hơn một chút, trên đầu long quan tượng trưng cho thân phận của hấn.

Lần này, không cần Mộ Liên Dung giải thích, Mộ Khinh Ca cũng có thể đoán được nam nhân này cũng là nhi tử Hoàng đế, hơn nữa còn là Thái tử, nhi tử của hoàng hậu.

"Chắc chắn, thật sự là khác biệt. Đầu là nhi tử Hoàng đế, Hiền Vương lại giống như bị lãng quên, bị ném trong góc." Mộ Khinh Ca trong lòng cảm thán một câu. Nhưng lại không sinh ra bất kỳ tâm tư gì bèn vực kẻ yếu.

Trong số người đến, nàng cũng không nhìn thấy vị tiểu công chúa mà mình thấy buổi chiều kia. Nghĩ lại, nàng cũng hiểu, chỉ sợ dưới tuổi vị thành niên là không thể tới tham gia yến hội như vậy. Hoặc có thể là, bọn hấn được vị Hoàng đế bệ hạ mưu tính cho ý định nào khác?

Thu hồi tâm tư, Mộ Khinh Ca đứng bên người Mộ Hùng.

Chỉ là, Hoàng đế khoan thai đến chậm, nhưng không có nhập tọa, mà là dẫn chúng thần đứng tại nguyên chỗ, tựa hồ đang đợi cái gì.

Đột nhiên, không trung mờ ảo, một trận gió mạnh nổi lên.

Mọi người ngẩng đầu, đập vào mắt chính là vài đầu Tật Phong Long Báo dữ tợn uy phong, kéo một chiếc xe màu đen mà đến...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Hấn chính là thần!

Edit: Diệp Luru Nhiên

Trên Lâm Xuyên đại lục, chưa bao giờ tồn tại Tật Phong Long Báo, đây là biểu tượng của nam nhân mạnh nhất trên phiên đại lục này.

Truyền thuyết, phàm là nơi hấn đi qua, tất có Long Báo kéo xe.

Tương truyền, Tật Phong Long Báo uy phong lẫm lẫm, tướng mạo dữ tợn có thể so với lam cảnh cao thủ, là do hấn ngạo du từ bên ngoài bắt tới. Thú vật cường hấn như thế, lại chỉ xứng kéo xe cho hấn.

Có thể thấy được, sự cường đại của hấn đã vượt qua cả phiên đại lục này, thậm chí khiến người ngược nhìn không dám có vọng tưởng xa vời.

Hoàng đế Tần quốc, Tần Thương. Tự nhận gặp qua sóng to gió lớn, nhưng khi lần đầu tiên nhìn thấy xe kéo Long Báo, vẫn nhìn không được cả người run rẩy.

Phải biết rằng, trên Lâm Xuyên đại lục, còn có rất nhiều chư quốc.

Giữa các quốc, cũng không thái bình. Mà Thánh Nguyên đế quốc sở dĩ vẫn đứng vững trên mảnh đại lục này, duy nhất là nhất đẳng quốc, hơn phân nửa là dựa vào nam nhân cường đại này.

Nếu... Nếu vận khí tốt như vậy buông xuống Tần quốc... Như vậy hấn...

Tần Thương càng nghĩ càng kích động, thậm chí môi đều run rẩy.

Vô luận như thế nào, nhất định phải nghĩ biện pháp, tận lực giữ Thánh Vương bệ hạ lưu lại Tần quốc! Coi như không thể ở lâu, cũng muốn tạo thành quan hệ.

Trước kia đã có quyết định tốt, sau khi nhìn thấy xe kéo Long Báo, càng thêm kiên định. Tần Thương con mắt thâm sâu, bất động thanh sắc chậm rãi lướt qua những đứa trẻ trong yến hội.

Tựa hồ, có thể đạt tới mấu chốt hay không liền dựa vào người những "rường cột quốc gia" này.

Trong thoáng chốc, Tần Thương dường như thấy được các quốc gia khác đối với hấn xưng thần, hình ảnh nịnh nọt lấy lòng, khiến khóe miệng hấn sung sướng gợn lên.

Xe kéo Long Báo, gần như trong nháy mắt, liền từ phía chân trời xuất hiện ngay trên không trung yến hội.

Cái loại tốc độ khủng khiếp này, khiến những người dưới đất, trong lòng tràn ngập chấn động.

Khác biệt, lại một lần nữa sinh ra.

Từ trong khiếp sợ tinh lại, Tần Thương lập tức dẫn theo mọi người khom người xuống: "Hoàng đế Tần quốc, Tần Thương, cùng quần thần và gia quyến, cung nghênh Thánh Vương bệ hạ."

Tất cả đang muốn quỳ xuống, mà Mộ Khinh Ca không nguyện quỳ gối đang âm thầm ghi nhớ lần này. Đột nhiên, một đạo hắc ảnh lóe lên, xuất hiện trước mặt Long Báo.

Người nọ lạnh giọng nói: "Chủ tử phân phó, không cần quỳ."

Ân?

Mệnh lệnh này đúng lúc ngăn trở mọi người quỳ xuống, cũng trách cho Mộ Khinh Ca biến thành cái đích cho mọi người chỉ trích.

Đuôi lông mày nàng gầy nhẹ, cảm giác hình như ánh mắt của hắc y lạnh lùng lơ đãng đảo qua trên người mình.

"Đa tạ Thánh Vương bệ hạ, đa tạ vị đại nhân này!" Tần Thương cảm kích nói. Trong lòng càng cảm thấy Thánh Vương bệ hạ đối với Tần quốc vài phần kính trọng.

"Không cần." Cô Nhai lạnh lùng trả lời một câu. Nhìn cũng không nhìn Hoàng đế trên mặt đất. Nếu không phải chủ tử bọn hắn biết vị đại tiểu thư kia không muốn quỳ xuống, không muốn nàng chọc phải phiền toái, sao phải làm điều thừa?

Ài! Từ khi gặp vị kia, chủ tử của bọn hắn đều từ băng sơn hóa thành vùng nước rồi.

"Gia gia, đứng trên không trung, người có thể làm được không?" Đột nhiên, Mộ Khinh Ca thấp giọng hỏi Mộ Hùng.

Mộ Hùng nói: "Chỉ cần đột phá lam cảnh, có thể đứng trên không trung. Nhưng có thể duy trì bao lâu, toàn bộ phải dựa vào linh lực trong cơ thể duy trì. Gia gia của ngươi, cũng chỉ miễn cưỡng 'ngự không' một nén nhang mà thôi."

Dứt lời, dường như có chút hâm mộ nhìn Cô Nhai đứng nhẹ nhàng trên không trung.

Kỳ thật, Cô Nhai đứng trên không, ngự không mà đi, cũng không khiến người khác ngoài ý muốn. Có thể đi theo bên cạnh người kia, lại có thể yếu sao?

Nói không chừng, chính là từ cảnh trong truyền thuyết.

Từ cảnh cường giả làm nô bộc?!

Ý nghĩ này truyền vào trong thế gia đệ tử, ánh mắt bọn hắn nhìn về phía xe kéo Long Báo lại cực nóng vài phần.

Ngay cả người luôn luôn lạnh nhạt Trường Nhạc công chúa Tần Diệc Dao, lúc này cũng kích động nhìn về phía huyền xe. Tựa hồ người trong huyền xe, chính là hy vọng của nàng. Nếu có thể được hắn thu làm đồ đệ, có phải hay không có thể thoát khỏi vận mệnh làm quân cờ của hoàng thất này?

Lúc trước, nàng hướng Mộ Khinh Ca dò hỏi chuyện Thánh Vương bệ hạ, cũng không phải vì mẫu huynh, mà là vì chính nàng.

"Thánh Vương bệ hạ, vụng yển(*) đã chuẩn bị tốt, thỉnh Thánh Vương bệ hạ dời bước." Vua của một nước, giờ phút này lại biến thành người tiếp khách chiêu đãi, nhưng, tướng tượng đến chỗ tốt về sau, Tần Thương lại vui vẻ chịu đựng.

(*) Vụng yển: Nghĩa giống như với "tệ xá", dùng để chỉ nơi của mình với ý khiêm tốn khi nói với người khác.

Duyệt Vương Tần Cẩn Hạo, âm thầm cùng Thái tử Tần Cẩn Tu liếc nhau, trong mắt lẫn nhau đều có tia lửa tranh đấu.

Hừ lạnh một tiếng, Tần Cẩn Hạo đối với thiên phú của chính mình thập phần tin tưởng.

Lần trước, hắn không có nắm chắc cơ hội kết bạn với Thánh Vương bệ hạ, lần này, hắn sẽ không lại bỏ qua. Huống chi, Thánh Vương bệ hạ tựa hồ đối với phế vật Mộ Khinh Ca kia có chút hảo cảm, mà phế vật kia không phải đối với mình còn có rắp tâm sao?

Có lẽ, cái này chính là một cơ hội!

Tuy rằng, Tần Cẩn Hạo không rõ ràng lắm vì sao Thánh Vương bệ hạ lại để tâm đến một cái phế vật, nhưng hắn vẫn nguyện ý tin tưởng. Thánh Vương bệ hạ chỉ có chút bị mê hoặc bởi vẻ ngoài của Mộ Khinh Ca, cho rằng hắn là nhân vật thiên tài gì đó. Đến lúc hắn nhìn rõ ràng Mộ Khinh Ca bất quá chỉ là phế vật, nhất định có thể đem ánh mắt thiện tâm giao hảo dùng ở một cái phế vật dời lên người hắn.

Dù sao, thiên phú của hắn, ở Tần quốc mà nói, đã là trăm năm khó gặp.

Hơn nữa, hắn còn có một muội muội đồng dạng thiên phú không tồi. Đây không phải so với những người khác, càng lọt vào mắt của Thánh Vương bệ hạ sao?

Rống rống!

Trên bầu trời, Long Báo đột nhiên gầm lên.

Từng trận uy áp, xuyên thấu qua tầng mây hạ xuống, làm mọi người dưới mặt đất kinh hoàng không thôi.

Tiểu tâm tư trong lòng mọi người, cũng tại lúc này toàn bộ thu liễm, đều thấp thỏm lo âu nhìn lên xe kéo Long Báo trên bầu trời.

Cô Nhai ôm kiếm mà đứng, chờ đi hết thảy dưới mặt đất.

Tần Thương kinh hoàng hỏi: "Đại nhân, trăm... Ta có chọc giận Thánh Vương bệ hạ chỗ nào sao?"

"Người không có, chỉ là chủ tử chúng ta khó chịu người tính kế Mộ gia, cố ý cho người ra oai phù đầu." Cô Nhai ở trong lòng chửi thầm, không để ý tới Tần Thương.

Thái độ làm lơ, làm thói quen được quần thần ủng hộ khiến trong lòng Tần Thương tức giận, lại không dám như thế nào.

Hắn chỉ mong cung yến hôm nay không nên bị rối tung.

Đột nhiên, thời điểm sợ hãi trong lòng mọi người đã chạm đến ranh giới, một giọng nam trầm thấp khiến người say mê, xa gần khó đoán, chậm rãi vang lên: "Ồn."

Một chữ, như là chú ngữ có chứa ma lực cực lớn, khiến cho đám Long Báo không còn lên tiếng, cúi đầu nằm rạp xuống.

Trên mặt đất, càng là không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào. Mọi thứ, dường như vì sợ nam nhân che ồn ào, mà toàn bộ im lặng.

Cái chữ này, không hề có chút nào uy áp, lại khiến người dưới mặt đất cảm giác bốn phía bị giam cầm, không cách nào nhúc nhích. Chỉ sợ, người ngoại lệ duy nhất, chính là người sớm biết là người nợ Mộ Kinh Ca rồi.

Huyền xe, đột nhiên biến ảo.

Trong mắt mọi người dưới đất, gió lốc màu đen lóe lên. Huyền xe không lồ nặng nề biến mất, thay vào đó chính là từng bậc từng bậc cầu thang, từ trên xuống dưới.

Tám đầu Tật Phong Long Báo, phân biệt nằm rạp xuống hai bên, khiêm tốn cung kính.

Còn dư lại đầu kia, uy vũ cao lớn nhất, giờ phút này lại xuất hiện dưới thân người, trở thành tọa kỵ.

Bạch y không gió mà bay, giống như ánh sáng duy nhất trong đêm. Những đồ án màu tím, thần bí cao quý trên vạt ống tay áo, như thể đó là màu sắc được sinh ra cho hắn.

Tóc dài như mực tùy ý búi lên, cùng với bạch y đan xen, dường như thế gian trắng hay đen đều do một tay hắn nắm giữ.

Chói mắt như dương quang, chỉ sợ tất cả những người lần đầu tiên gặp Tư Mạch, đều cùng chung ấn tượng.

Bởi vì, người căn bản thấy không rõ ngũ quan hắn, chỉ có thể cảm giác trên người hắn như liệt dương khiến người ta không dám nhìn thẳng, rồi lại nhịn không được nằm rạp xuống!

Cho đến khi dung mạo khuynh thế vô song của hắn, được tất cả người dưới đất thấy rõ.

Hầu như tất cả, đều ngược lại hít một hơi khí lạnh. Bị dung mạo vô song như ngọc, như thiên nhân làm rung động khiến quên đi hết thảy.

Trong lúc nhất thời, sự phân biệt giữa người và thần, trở nên rõ ràng.

Bọn họ là người, mà hắn... chính là Thần!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Ai có thể vào mắt hắn?

Tần Cẩm Hạo thất thần nhìn lên, thuận theo bậc thang huyền sắc, từ phía chân trời bạch y từng bước một đi xuống. Hai con người từ trước đến nay vốn ngạo nghễ lãnh khốc, lần đầu tiên bị bao phủ bởi ghen ghét.

Dựa vào cái gì?! Dựa vào cái gì?!

Dựa vào cái gì một phế vật không thể tu luyện, gia hỏa hoàn khổ chỉ biết gây chuyện thị phi, có thể được vị này ưu ái?

Nếu trước đó, có người nói hần đường đường là Duệ Vương, có một ngày sẽ đối với hoàn khổ Mộ gia ghen ghét thành cuồng. Như vậy hần chỉ cười khinh miệt, sai người cắt đứt đầu lưỡi của kẻ bịa đặt.

Thế nhưng bây giờ...

Tần Cẩm Hạo không thể không thừa nhận, hần hận không thể thay thế Mộ Khinh Ca, hận không thể bản thân mới là người được Thánh Vương bệ hạ coi trọng. Và một ngày nào đó, hần cũng có thể trở thành người đứng đầu, được thế gian thần phục, xưng là "Thần"!

Nam nhân, ai không có dã tâm?

Dã tâm của Tần Cẩm Hạo hần chỉ càng lớn hơn, sẽ không nhỏ.

Chỉ cần bắt lấy cơ hội trước mắt, hần liền có khả năng bước lên cửu vũ, thậm chí còn bước cao hơn.

Song quyền giấu trong tay áo, gắt gao siết chặt. Trong mắt Tần Cẩm Hạo, lộ ra quang mang không thể tránh khỏi. Như thế, bất luận cái gì ngăn cản trước mặt hần, đều bị hần không chút lưu tình giết hết.

Đây là tuyệt thế cường giả sao?

Hai mắt Tần Diệc Dao gắt gao chăm chú nhìn vào một thân bạch y kia. Tựa hồ sự xuất hiện của người này giúp nàng mở ra một thiên địa mới.

Có lẽ, nàng không cần tiêu hao cả đời trong hoàng cung.

Có lẽ, một ngày nào đó, nàng cũng có thể giống như người nam nhân trước mắt này, tận hưởng ngạo du phong cảnh bốn phía.

Chỉ cần - nàng trở nên mạnh mẽ!

Trên mặt đất, vô số người đều nhìn chằm chằm bóng trắng kia chậm rãi đi xuống.

Trong lòng có chấn động, cũng có hâm mộ. Nhưng càng nhiều hơn là không cách nào kháng cự thần phục.

Chỉ có một người ngoại lệ, chính là Mộ Khinh Ca.

Đối với phương thức xuất hiện của yêu quái tiên sinh, nàng chỉ đánh giá một câu: Hoàn hảo!

Tầm mắt từ không trung thu hồi. Mộ Khinh Ca trong lúc vô tình nhìn về phía bóng dáng hoàng y cao lớn. Vai của hần rất rộng, nhưng lại tựa hồ thực yếu ớt.

Giờ phút này, hần đồng dạng nhìn lên nam nhân cường đại nhất đại lục.

Nhưng, trong đôi mắt hắc bạch phân minh lại không có chút nào tạp chất, như cũ bình tĩnh không gợn sóng. Đường như, trên thế gian này không có một việc nào, có thể kích thích tâm tình hần nửa phần.

Hần giống như một người ngoài cuộc bình thường, đang nhìn mọi thứ phát sinh.

Có lẽ, Mộ Khinh Ca xem quá chuyên chú.

Dẫn tới người nào đó không vui.

Lập tức, áp lực bốn phía đột nhiên tăng, như ngọn núi đè lên mỗi người trong yến hội. Đặc biệt là bóng dáng hoàng y kia, được đặc biệt "chiếu cố".

"A..." Một tiếng kêu đau đớn phá vỡ trầm tĩnh.

Ánh mắt Mộ Khinh Ca lóe lên, liền thấy được Bệnh Mỹ Nhân lúc này dùng một tay chống đỡ mép bàn, một tay che miệng của mình. Giữa khe hở ngón tay trắng nõn, ần ần có thể thấy được màu đỏ phấp phấp.

Nhú nhú mảy, nàng ngược mắt nhìn về phía nam nhân như thần trên bầu trời.

Nháy mắt, áp lực biến mất. Trong lòng mọi người cũng nhẹ nhàng thở ra, phảng phất từ kẻ cận cái chết trở về.

Mà Tư Mạch một thân bạch y tuyết trắng, cũng "ngạo kiều" hạ xuống mặt đất. Ngồi trên long y bạch ngọc mà hoàng đế Tần quốc chuẩn bị cho hắn.

Long Báo đảm đương tọa kỵ của hắn, đạp chân đặt lên gắm vóc phủ trên mặt đất, hướng về phía không trung gầm nhẹ một tiếng. Tám đầu Long Báo trên không trung, tức khắc hóa thành tám đoàn thanh quang, bay vào trong miệng nó, bị nó nuốt vào.

Sau đó, nó mới lười biếng nằm bên chân chủ nhân, chợp mắt.

Cô Nhai giống như cái bóng đứng phía sau long y, đem chính mình nhập trong bóng tối.

Một màn này, như ảo như thực. Thẳng đến khi những bậc thang huyền sắc kia, sau khi tắt cả biến mất. Mọi người mới từ trong khiếp sợ chậm rãi tỉnh lại.

Ngay cả Mộ Khinh Ca cũng không ngoại lệ.

Dù sao, một màn Long Báo nuốt đồng loại khác quá mức rung động, vượt xa sự hiểu biết.

"Hắn, đến cùng cường đại đến cảnh giới gì? Trên từ cảnh sao?" Mộ Khinh Ca đột nhiên nghi ngờ tin tức mình biết không phải sự thật.

"Khụ khụ." Một tiếng ho khan ần ần truyền đến.

Cặp mắt kia của Tư Mạch có thể bắt lấy thiên địa nhật nguyệt, cũng chậm rãi nhìn về phía phát ra tiếng.

Hoàng đế Tần quốc, là người cơ mẫn như thế nào? Khi hắn thuận theo ánh mắt Tư Mạch, thấy được bóng dáng làm hắn chán ghét, âm lãnh trong mắt chợt lóe qua, lập tức phản phó người: "Hiền Vương không thoải mái, còn không nhanh đưa xuống."

Ngữ khí kia, giống như sai người vứt bỏ một vật vô dụng. Căn bản không có một chút quan tâm bên trong, càng không có ý từ truyền ngự y.

Thị vệ trong cung lĩnh mệnh, dưới khí thế cường đại của Tư Mạch, thấp thòm đem Hiền Vương Tần Cẩm Thần nhanh chóng nâng xuống. Từ đầu đến cuối, bóng dáng hoàng y kia, đều chưa từng phản kháng nửa phần.

Chán ghét nhìn người rời đi, Tần Thương còn âm thầm trách cứ trừng mắt Hoàng hậu.

Hoàng hậu Hàn thị vội vàng thấp giọng giải thích: "Thần thiếp nghĩ, hắn dù sao cũng là nhi tử bệ hạ."

Một nghiệt chủng mang điềm xấu, cũng xứng làm con hắn? Nếu không phải cố kỵ thanh danh, hắn đã sớm làm cho gia hỏa khắc phụ khắc mẫu này chết rồi.

Tần Thương cảm giận nghĩ, nhưng lại không dám nói ra.

Bởi vì, hắn không dám làm cho vị ngồi trên vị trí cao nhất của yến hội biết được tâm tư giết con của hắn.

"Ngồi." Đồng dạng là thanh âm nhẹ đến mức khiến người vô pháp chống cự, lần thứ hai vang lên.

Mọi người như được đại xá giống như thở ra một hơi, sau khi khom người, từng người đều ngồi xuống. Trong lúc nhất thời, phảng phất bạch y trên đài cao kia, mới là chủ nhân nơi đây.

Sau khi Tần Thương ngồi xuống, âm thầm liếc mắt nhìn Thái Hậu một cái. Người sau không tiếng động nhẹ gạt đầu, ánh mắt hắn mới không dấu vết thu hồi, mở miệng nói: "Thánh Vương bệ hạ, ngài thánh giá quang lâm tới Tần quốc ta, là vinh hạnh vô thượng của Tần quốc ta. Hôm nay, trong cung mở tiệc, thứ nhất là vì Thánh Vương bệ hạ tẩy trần, thứ hai là thỉnh Thánh Vương bệ hạ an điện, xem một chút những tài năng có ích trẻ tuổi của Tần quốc ta. Không biết ý Thánh Vương bệ hạ như thế nào?"

Lời nói này, được tính là thông minh.

Không có nói thẳng, người nếu như tới Tần quốc ta một chuyến, ta hảo hảo chiêu đãi người, người cũng thu mấy cái đệ tử Tần quốc làm đồ đệ, để chúng ta bám vậy quan hệ.

Nhưng, Tư Mạch là người nào?

Lý do uyển chuyển này rơi vào trong tai hắn, khoe môi hắn chỉ câu lên ý vị không rõ.

Đường cung kia, khiến những người ngồi ở đây tức khắc khản trương lên. Lớn tuổi, sợ sẽ chọc giận vị gia này phần nộ. Nhỏ tuổi hơn, tức thì thấp thòm nghĩ cách biểu hiện bản thân.

Thái dương Tần Thương đã thấm ướt mồ hôi. Ngay khi hắn không nhận được, chuẩn bị cáo tội thu hồi lời nói lúc trước, đột nhiên nghe được tiếng cười như không cười. "Tốt!" Như tiếng trời từ trên cao đáp xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 40: Phế vật hoàn khổ rác rưởi?

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Chữ "Tốt" vừa nói xong liền tiêu tán.

Người phản ứng kịp, trong mắt đều bắn ra vô hạn kinh hãi.

Cơ hội này, không chỉ đối với Tần quốc mà nói khó có được, chính là đối với gia tộc bọn họ cũng đều cực kỳ khó có. Nói không chừng, qua đêm nay, gia tộc bọn họ có thể phát sinh nghiêng trời lệch đất.

Lập tức, các trưởng bối thế gia đều giữ chặt đệ tử trong nhà mình, nhỏ giọng phân phó, phải tất yếu lọt vào được mắt của vị kia.

Ngay cả Thiệu gia đã buông tha Thiệu mập cũng không ngoại lệ, bị ân cần dạy bảo nói một phen.

Hắn có thể xuất hiện ở đây, lại nói tiếp còn phải dựa vào Mộ Khinh Ca.

Thì ra, Thiệu gia cũng không biết ở đâu mà biết được Thánh Vương bệ hạ đối với Mộ gia tiểu tước gia tựa hồ có chút ưu ái. Tuy không biết tiền căn hậu quả, nhưng không cản trở bọn họ đem Thiệu mập đồng dạng hoàn khổ từ trong nhà mang ra.

Nói không chừng, Thánh Vương bệ hạ thần bí khó lường, sẽ có hứng thú với hoàn khổ đấy?

Mộ Hùng cũng đồng dạng kích động, bàn tay thô dày cào cào y phục trên người mình, lại buông ra. Lặp đi lặp lại mấy lần, khiến cho Mộ Khinh Ca ngồi ở một bên ánh mắt nghi ngờ.

Mộ Hùng xoắn xuýt, cũng rơi vào trong mắt Mộ Liên Dung.

Trong lòng nàng thờ dài, đối với phụ thân nói: "Cha, đừng nghĩ. Mộ gia chúng ta có vô dụng như thế nào, cũng sẽ không đi làm hạng người nịnh nọt."

Được nam nhân cường đại nhất Lâm Xuyên đại lục ưu ái, có lẽ là một chuyện vui to lớn. Đối với Mộ gia, cũng như vậy. Nhưng, đó là dưới tình huống người kế thừa của Mộ gia có thiên phú.

Nếu như Mộ Khinh Ca thiên phú hơn người, có thể được Thánh Vương bệ hạ chỉ điểm, trên con đường tu luyện chính là cực kỳ có lợi.

Chính là, thể chất Mộ Khinh Ca cổ tình lại không thể tu luyện.

Đã như vậy, nếu còn muốn tiếp cận vị kia, thì chính là dựa vào.

Theo Mộ Liên Dung thấy, Mộ gia có thể thất bại, nhưng khi khái lại không thể ném. Chỉ cần huyết mạch không đứt, Mộ gia sẽ có một ngày trọng chấn. Cho nên, Mộ Khinh Ca có thể lọt vào mắt xanh Thánh Vương bệ hạ hay không, nàng không giống như Mộ Hùng cố chấp như vậy.

Mộ Hùng không tiếng động cười khổ, lần đầu tiên trước mặt tôn tử mình nói ra tiếng lòng: "Mộ gia thịnh thì như thế nào? Bại lại như thế nào? Ta đã sớm nhìn thấu. Hiện giờ, ta chỉ nghĩ muốn các người bình bình an an, không hề xảy ra cái gì ngoài ý muốn. Hôm nay, Mộ gia đang ở trong dòng nước xiết, tiến không được, lui không xong. Bộ xương già này của ta, có thể bảo vệ các người nhất thời, nhưng không thể bảo vệ cả đời. Hôm nay là một cơ hội, nhưng ta đoán chừng..." Lời còn chưa dứt, hắn chỉ chậm rãi lắc đầu.

Nhưng ý tứ kia, cũng đã rất rõ ràng rồi.

Ngày ấy, có lẽ Thánh Vương bệ hạ chỉ là trùng hợp đi ngang qua, nhìn thấy Mộ Khinh Ca anh dũng chịu hình phạt, cho nên mới có vài phần kính trọng. Nhưng hôm nay, chỉ sợ hắn đã sớm biết thể chất phế vật của tôn nhi mình. Hơn nữa chung quanh đây đều là tinh anh tài俊 gia tộc, còn có người hoàng thất nhìn chằm chằm.

Chỉ sợ, hắn sớm đã không còn đối với Mộ Khinh Ca liếc mắt nhìn một cái đi.

"Thì ra, lão gia tử lo lắng vì điều này." Đối thoại hai người, làm cho Mộ Khinh Ca trong lòng hiểu rõ. Nếp nhăn nơi khóe mắt Mộ Hùng, khiến cho nàng thiếu chút nữa nói ra bí mật mình có thể tu luyện.

Nhưng, cuối cùng, nàng vẫn cắn răng nhịn xuống.

Tình thế Mộ gia không rõ ràng phía trước, nàng không có khả năng bại lộ bản thân. Nếu không, chỉ khiến Mộ gia càng nhanh bị diệt vong.

Tất cả đã được trù bị, yến hội bắt đầu.

Cung nữ bùng lên thức ăn rượu ngon, ca cơ cũng nhẹ nhàng khởi vũ.

Rượu hơn phân nửa, rốt cuộc đi vào chính đề.

Tần hoàng Tần Thương giơ tay vung lên, đám ca cơ đồng loạt lui ra, đem vũ đài hình tròn chính giữa lưu lại.

Trộm nhìn người nọ phía trên, thấy hai mắt hắn híp lại, khóe miệng giương nhẹ, không nhìn ra bất mãn, mới cất cao giọng nói: "Hôm nay là cơ hội hiếm có. Các huynh đệ gia tộc, cứ xuất ra sở học của các người, vì Thánh Vương bề hạ trợ hứng."

Nói xong, hắn nhìn về phía mấy vị sủng thần của mình, âm thầm đánh mắt.

Dựa theo an bài trước đó, hoàng tử không lên trước, lên trước là mấy thế gia đệ tử có trình độ bình thường lên đài bày ra một phen. Chờ sau khi hoàng tử lên đài, mới có cái so sánh.

Kế hoạch này vô cùng tốt, nhưng bọn hắn lại đánh giá sai Tư Mạch.

Ngay khi mọi chuyện đều tiến hành giống như thường, khi thế gia đệ tử đầu tiên lên đài, Tư Mạch đột nhiên mở miệng: "Thiên phú võ kỹ quá mức không thú vị. Nếu muốn thể hiện bản thân, ngấm lại xem chính mình có cái gì."

Tối nay, đây là lần đầu tiên hắn mở miệng nói một câu dài như vậy, phá vỡ an bài lúc trước của Tần hoàng.

Sắc mặt hắn thay đổi mấy lần, mím môi trầm mặc.

Mà vị đệ tử thế gia trên đài kia, tức thì sững sờ tại chỗ, có chút không biết làm sao.

"Nếu không có tài, thì lui ra." Cô Nhai tử trong bóng tối bước ra, đối với giữa sân quát lạnh một câu. Phát động lực, trực tiếp đem người nọ từ trên đài oanh xuống.

Một màn này, khiến cho không ít người từ trong áo tường thanh tỉnh lại, thay đổi đối sách.

Những thế gia đệ tử này, thường ngày đều là dốc lòng tu luyện. Như thế nào sẽ phân tâm đi học cái gì thi từ ca phú, cầm kỳ thi họa?

Thánh Vương bề hạ muốn xem biểu diễn tài nghệ. Trong lúc nhất thời, vô số người trong lòng đều có cảm giác khóe không ra nước mắt.

Trong số những thế gia này, ngoại trừ Mộ gia đã không đếm xỉa đến, kích động nhất đúng là Thiệu gia. Thiệu gia gia chủ, phụ thân của Thiệu mập mập, lập tức cảm giác mình mang Thiệu mập mập đến quả nhiên sáng suốt.

Nhưng đột nhiên, hắn lại tuyệt vọng.

Nhi tử mình trừ bỏ ăn chơi nhậu nhẹt, ghẹo gái đánh bạc ra, thì còn có tài năng gì có thể trèo lên mặt bàn sao?

Yến hội, đột nhiên tẻ ngắt.

Tần Thương sốt ruột đến trán đều chảy mồ hôi lạnh, cùng Thái Hậu liên tiếp trao đổi ánh mắt. Khương quý phi và Hoàng hậu cũng dốc sức liều mạng ám chỉ con mình xuất hiện. Ngược lại vị phi tử bạch y kia, vẻ mặt lạnh nhạt, thậm chí có chút không tập trung, trong ánh mắt mơ hồ lộ ra một tia lo lắng.

Không người nào dám lên đài, khẩn cầu lúc trước của Tần Thương tựa hồ biến thành chuyện cười.

Tư Mạch nhàn nhạt nhìn xem hết thấy, phảng phất tất cả đều nằm trong lòng bàn tay hắn. Từ đầu đến cuối, hắn tựa hồ không liếc nhìn Mộ Khinh Ca, nhưng nhất cử nhất động của người sau lại không chút nào tránh được tầm mắt hắn.

Hắn hôm nay xuất hiện ở đây, bất quá là muốn nhìn Tiểu Ca nhi nhiều một chút mà thôi.

Trong lòng Tần Diệc Dao giãy giụa chốc lát, nhìn qua vũ đài không một bóng người, đột nhiên mím môi, phóng bước tới.

"Người làm cái gì?"

Chỉ là, nàng vừa mới nhấc bước, đã bị một thanh âm lạnh lùng cảnh cáo chặn lại. Cổ tay cũng bị người kiềm giữ, lực lớn đến nỗi nàng dường như nghĩ rằng xương mình bị gãy.

Nàng ngược mắt nhìn lên, chống lại con ngươi băng lãnh của hoàng huynh mình. "Hoàng huynh" Nàng thì thầm mở miệng.

Tần Cẩm Hạo lạnh lùng nhìn nàng, xùy nói: "Nói như vậy, người một nữ tử chỉ có thể đứng ngoài quan sát. Như thế nào? Muốn đi lên biểu hiện một phen, tranh đoạt cơ duyên cùng ta?"

"Muội, không có." Tần Diệc Dao rũ mắt trả lời, trong lòng thật vất vả nổi lên dũng khí, đã sớm rút thẳng xuống.

"Hừ, tốt nhất là không có." Tần Cẩm Hạo buông cổ tay Tần Diệc Dao ra, không hề nhìn nàng.

Giữa hai người ảnh hưởng tác động qua lại, ngoại trừ Thái Tử Tần Cẩm Tu một bên thấy được, còn lại không có ai nhìn thấy. Mà hắn, cũng chỉ là mĩa mai cười, liền dời mắt.

"Đây là tình huynh muội hoàng thất." Nhìn bóng lưng hoàng huynh, Tần Diệc Dao trong lòng thê lương.

Đối với Thái Hậu và phụ hoàng, nàng là quân cờ thu nạp Mộ gia.

Đối với mẫu phi và huynh trưởng, nàng đồng dạng cũng là quân cờ, lúc cần có thể trả giá hết thảy.

Không có người lên đài, mất đi đối lập. Tần Cẩm Hạo thấy Tần Cẩm Tu rục rịch, cắn răng một cái, đứng lên đi tới đài cao.

Cái loại hiên ngang lắm liệt, giải trừ tình huống quẩn cảnh, làm cho Tần hoàng vui mừng, cũng đồng dạng khiến cho ánh mắt Thái Tử âm u.

Khuôn mặt kiều mị của Khương quý phi, cũng nhiều thêm vài phần đắc ý và kiêu ngạo.

Tần Cẩm Hạo đứng giữa vũ đài, cung kính hướng Tư Mạch cúi đầu. Mới nói: "Thánh Vương bệ hạ, thường ngày Cẩm Hạo tập trung tu luyện, không để ý đến tài nghệ khác. Trước mắt, chỉ có tài đánh đàn hơi có thể vào mắt, vì bệ hạ trợ hứng. Mong bệ hạ chớ trách tội."

Nói xong, thái giám đã đưa lên đàn cổ.

Tần Cẩm Hạo tiêu sái ngồi xuống, mười ngón tại dây đàn nhẹ nhàng gảy.

Không thể không nói, tài đánh đàn của Tần Cẩm Hạo rất tốt.

Mộ Khinh Ca lắng nghe, âm thầm thương thức. Chỉ là đáng tiếc...

Không dấu vết lắc đầu, Mộ Khinh Ca đối với khúc đàn day dứt, nam nữ si tình xi mũi coi thường. Nếu thanh âm nam nữ quyến luyến được thay bằng ý chí nam nhân, liền có thể thể hiện ra thân phận Tần Cẩm Hạo.

Thật đáng tiếc.

Chỉ trách, người nào đó lên đài không mang theo đầu óc.

Mộ Khinh Ca yên lặng hạ mắt uống rượu, trong lòng làm cái đánh giá.

Tần Cẩm Hạo một khúc chấm dứt, thanh âm "bốp bốp" bốn phía vang lên. Nhưng Tư Mạch lại không có chút nào động dung, một chữ đánh giá cũng keo kiệt nhà ra.

Kết quả như vậy, khiến ánh mắt Tần Cẩm Hạo biến đổi, âm đậm đi xuống.

Đã có Duệ Vương làm gương dẫn đầu, kế tiếp lại có mấy thế gia đệ tử lên đài, biểu diễn chính là chút ít đồ chơi. Thấy vậy càng khiến Mộ Khinh Ca xem không thú vị. Đến cuối cùng Thái Tử xuất hiện trên đài, đùa bỡn một tay hảo kiếm, vẫn không làm cho ánh mắt Tư Mạch chấn động nửa phần.

Yến hội, mắt thấy sẽ phải kết thúc.

Mộ Khinh Ca nghĩ thầm rốt cuộc có thể trở về nhà ngủ.

Lại không nghĩ, một thanh âm quái gở đột nhiên truyền đến: "Mộ tiểu tước gia từ trước đến nay tài danh lan xa, vì sao không muốn lên đài vì Thánh Vương bệ hạ biểu hiện một chút đây?"

Mộ Khinh Ca tài danh lan xa?

Là tiếng xấu lan truyền mới đúng chứ!

Người nghe thấy câu này, đều không hẹn mà lộ ra giễu cợt.

Mà Mộ Khinh Ca đã có chút say rượu, sau khi nghe câu này, cũng lúc đó chớp mắt, ánh mắt lạnh lạnh đâu có nửa phần mê ly. Nàng không tốn sức chút nào đã tìm được người phát ra tiếng.

Trên bàn tiệc Hà gia, nàng nhìn thấy Hà Thành âm lãnh cười.

"Đúng vậy a! Mộ tiểu tước gia trời sinh không thể tu luyện, chắc hẳn có nhiều thời gian tiêu phí cho phong hoa tuyết nguyệt, không bằng mời Mộ tiểu tước gia lên đài?"

Trong đám người, một ít thế gia đệ tử có giao hảo với Hà Thành, cũng lên tiếng phụ họa.

Mà có ít người, cùng Hà Thành tuy rằng không quen, nhưng đối với Tư Mạch lạnh lùng khiến tâm tình bất mãn, liền trút đến trên người Mộ Khinh Ca.

"Đứng đứng đứng! Mộ tiểu tước gia danh tiếng hoàn khổ, vang khắp thiên hạ. Có thể trở thành hoàn khổ đệ nhất Lạc Đô, cũng là một loại bổn sự. Không bằng, hôm nay liền biểu hiện, cũng cho chúng ta học tập một chút."

"Chính là không biết Mộ tiểu tước gia muốn biểu diễn tranh giành hoa khôi, hay là muốn biểu diễn bá chủ hoành hành?"

Thanh âm cười nhạo nổi lên bốn phía, bọn hán tử hồ quên mất Tư Mạch ở đây, cũng quên mất nơi này là Hoàng cung. Chỉ một mặt muốn đem không cam lòng trong lòng phát tiết vào một cái phế vật hoàn khổ vô dụng.

"Không bằng mời Mộ tiểu tước gia biểu diễn làm thơ đi. Nghe nói Mộ tiểu tước gia còn có thể làm tốt công việc của một nữ nhân."

Vũ nhục như vậy, càng phát ra không có kỵ.

Mà Tần hoàng dường như không có ý ngăn lại, chỉ là thưởng thức sắc mặt Mộ Hùng ngày càng khó coi.

"Các ngươi... A..." Thiệu mập mạp muốn vỗ án, lại bị huynh đệ nhà mình chặn miệng lại, ngăn hán lên tiếng bênh vực.

Đệ tử thế gia đều chế nhạo Mộ Khinh Ca, đem nàng trở thành nơi trút giận. Không ai chú ý tới khóe mắt Tư Mạch hiện lên băng quang, như nhìn người chết nhìn một đám "Trụ cột quốc gia" Tần quốc không biết trời cao đất rộng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Chưa thấy qua nhảy đôi

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Hoàng Cung Tần quốc náo nhiệt, dưới đáy mắt lạnh băng của Tư Mạch, tựa hồ đã biến thành một vùng xác chết. Nhận thấy được sát ý trên người chủ tử của mình, Cô Nhai cũng nắm chặt chuỗi kiếm trong tay mình.

"Mộ tiểu tước gia, sao ngươi còn không lên đài! Cái giá khá lớn a!"

"Đừng thúc giục, Tiểu tước gia người ta tài học cao siêu, đang suy nghĩ muốn biểu diễn cái gì."

"Tiểu tước gia, không bằng ta thay ngài ra chú ý. Trước tiên biểu diễn ngài làm thế nào như keo dán bám dính vào Duệ Vương của chúng ta, sau đó biểu diễn ngài mang theo năm trăm tinh nhuệ xông pha chiến trường, năm trăm tinh nhuệ chết hết để ngài sống một mình. Thế nào?"

Thanh âm Hà Thành giống như bôi độc, không màng tất cả nói ra những lời này. Căn bản không quan tâm, trong lời nói không chỉ đắc tội một người là Mộ Khinh Ca.

Tựa hồ hán chỉ muốn chọc giận Mộ Khinh Ca, như lần trước đó, khiến nàng lên đài mất mặt xấu hổ, tốt nhất chọc giận Thánh Vương bệ hạ, bị hán một cái tát thành thịt nát, thỏa mối hận trong lòng hán.

Tiếng nói hán vừa dứt, người đầu tiên biến sắc mặt chính là Tần Cẩm Hạo.

Trong lòng hán luôn đem sự ái mộ của Mộ Khinh Ca đối với hán là sự sỉ nhục, không muốn bày ra trước mặt người khác. Hiện giờ, Hà Thành kia lại dám trước mặt Thánh Vương bệ hạ nói ra, nếu đối với hán có gì hiểu lầm, vậy phải thế nào?

Nhưng giờ phút này trong lòng hán hận nhất không phải là Hà Thành, mà là Mộ Khinh Ca vẫn luôn không có động tĩnh gì. Nàng trầm mặc, càng như xác mình lời Hà Thành nói.

Mà Hà gia, giờ phút này kịp phản ứng muốn mang Hà Thành đi cũng đã chậm. Bọn hán vốn định mang theo Hà Thành kiếm một phần cơ duyên, lại không nghĩ bị nghiệt tử này làm hỏng. Bọn hán không sợ đắc tội Mộ phủ, thế nhưng lại còn đắc tội thêm Duệ Vương và Khương quý phi, vậy Hà gia bọn hán...

Gia chủ Hà gia, vụng trộm nhìn về phía Khương quý phi. Quả nhiên thấy nàng nhíu mày không vui.

Nghĩ muốn nói gì đó, lại không biết nên mở miệng thế nào.

Hắn lúc này mà nói cái gì, không phải càng thêm khiến chuyện này trở nên thiệt giả khó phân?

"Đám khốn kiếp này!" Mộ Hùng không thể nhịn được nữa, nắm tay đứng dậy.

"Gia gia." Lại bị Mộ Khinh Ca một phát bắt được cổ tay, ngăn ông xúc động. Khi Mộ Hùng nhìn qua, nàng cười nói: "Hà tất phải hạ thấp thân phận?"

Từ đầu đến cuối, những kẻ chế nhạo nàng đều là thế hệ trẻ tuổi.

Nếu Mộ Hùng lên tiếng bảo vệ, kia chẳng phải là bị người nắm thóp, khiến những lão hồ ly này thừa cơ chèn ép?

Mộ Khinh Ca nàng, cho tới bây giờ không có thói quen đứng phía sau người.

Những người này, dám khiêu khích nàng. Nàng liền để cho bọn họ hảo hảo cảm thụ một chút, cái gì gọi là tự vả vào miệng. Không phải là biểu diễn tài nghệ sao?

Trợn to con mắt chó của các người nhìn cho rõ ràng!

Mộ Khinh Ca chậm rãi đứng dậy, ấn xuống đầu vai Mộ Hùng để ông ngồi xuống.

Một thân hồng y, đón gió mà đứng, khuôn mặt tinh xảo tuyệt mỹ không có một tia tức giận, ngược lại mang theo lạnh nhạt bình tĩnh mỉm cười. Phảng phất người bị chế nhạo không phải là nàng.

Nàng tiêu sái tùy ý, vân đạm phong khinh, khiến cho thanh âm chế cười bốn phía mờ dần.

Phảng phất nếu bọn họ còn tiếp tục, liền giống như một hải đồng vô tri ở trước mặt đại nhân kêu gào.

Trong lúc nhất thời, tầm mắt mọi người đều tập trung vào bóng dáng hồng y kinh diễm.

Thái Hậu nhìn Mộ Khinh Ca nhanh nhẹn đứng lên, cười nhiều hơn vài phần thâm ý: "Hải tử Mộ gia không tồi. Lời nói trong miệng những đứa trẻ này cũng là không nhẹ không nặng. Hoàng đế, người cần phải dặn dò một phen, chúng ta cùng Mộ gia chính là thông gia."

Ánh mắt Tần Thương lóe lên, cũng không giải thích. Chỉ là hạ mắt lên tiếng: "Vâng."

"Khinh Ca, người..." Mộ Liên Dung có chút lo lắng giữ chặt góc áo Mộ Khinh Ca.

Mộ Khinh Ca đem góc áo nhẹ nhàng rút ra, đối với nàng mỉm cười an ủi. Sau đó, liền bước nhanh ra, không có như tưởng tượng nhảy lên đài, mà là từng bước một, thuận theo bậc thang mà lên.

Mộ Khinh Ca xuất hiện, khiến sát ý lạnh băng trong mắt Tư Mịch như được phóng thích.

Hắn tựa hồ đoán được suy nghĩ của tiểu nhân nhi trong lòng, đem sát ý toàn bộ thu hồi, an tâm xem biểu diễn.

Đây chính là lần đầu tiên tiểu Ca nhi vì hắn biểu diễn đấy.

Người nam nhân này, hoàn toàn quên mất nguyên nhân lúc đầu Mộ Khinh Ca lên đài. Chỉ mong chờ xem kế tiếp biểu diễn như thế nào làm hắn tâm động.

Cho dù Mộ Khinh Ca chỉ đứng trên đài, hắn đều cảm thấy đều là cảnh đẹp ý vui, so với lúc trước những thứ ngổn ngang kia biểu diễn, không biết tốt hơn gấp bao nhiêu lần.

Mộ Khinh Ca từng bước đi thoải mái. Cái loại tùy tính lạnh nhạt này, tựa hồ làm cho người ta liên tưởng đến lúc trước bộ dáng của Tư Mịch từ trên trời bước xuống.

Nàng trực tiếp đi về hướng nhạc sư cung đình, trước mặt họ nói nhỏ một phen.

Chờ tới khi nhóm nhạc sư mang theo ánh mắt kinh ngạc, hoảng hốt gạt đầu, nàng mới đi lên đài, đối với Hoàng đế nói: "Hoàng thượng, biểu diễn của Khinh Ca có chút đặc thù, còn cần thêm một người phụ trợ."

"Ồ?" Tần Thương nghi hoặc, liền hỏi: "Cần người nào?"

Lời này vừa nói ra, chính là đem quyền chủ động đặt vào tay Mộ Khinh Ca.

Lập tức, khiến cho Tần Cẩm Hạo khẩn trương lên. Dường như hắn có thể xác định người Mộ Khinh Ca muốn tìm, chính là hắn. Mà hắn không muốn phối hợp với phế vật Mộ Khinh Ca này, biểu diễn tiết mục đoạn tụ.

Trong ánh mắt lạnh lùng, cảm giác chán ghét gần như phá ra.

Tần Cẩm Hạo thấy Mộ Khinh Ca nhìn về hướng mình, trong lòng càng hận! Thầm nghĩ: Mộ Khinh Ca, người quả nhiên không thay đổi. Lúc trước đối với ta cố ý lạnh nhạt, bất quá là lạt mềm buộc chặt. Trước mắt, lại muốn nắm lấy cơ hội chiếm tiện nghi ta đúng không!

Mộ Khinh Ca đứng trước mặt Tần Cẩm Hạo, không bỏ lỡ sự chán ghét và sát ý mà hấn cực lực che giấu. Ngay khi người sau gần như muốn mở miệng cự tuyệt, Mộ Khinh Ca nhẹ giọng lên tay, chỉ ngón tay vào người bên cạnh hắn, câu môi cười: "Ta muốn nàng."

Lập tức, tất cả mọi người đem ánh mắt tập trung vào người bị Mộ Khinh Ca chỉ.

Tần Diệc Dao bị chọn trúng cũng sững sốt, tựa hồ còn chưa kịp phản ứng.

Hỗn đản! Cư nhiên bị chơi xỏ!

Sắc mặt Tần Cẩm Hạo trắng đen đan xen, tức giận đến hàm răng rung động.

Hắn dám khẳng định, Mộ Khinh Ca cố ý. Hắn thấy Mộ Khinh Ca sau khi lựa chọn Tần Diệc Dao, liếc mắt thoáng qua nhìn hắn chằm chọc.

"Cái này..." Tần Thương có chút do dự.

Thái Hậu lại đứng lúc mở miệng: "Hoàng đế, bọn hắn vốn là vị hôn phu thê, thê tử hiệp trợ trượng phu biểu diễn, có gì không thể?"

Lời này vừa nói ra, coi như Hoàng đế muốn phản đối, cũng không tiện mở miệng. Đành phải gật đầu cam chịu.

Vị hôn phu thê?

Bốn chữ này, bay bổng chui vào trong tai Tư Mịch, lập tức tâm tình tốt đẹp lúc trước bị nữ tử mà Mộ Khinh Ca chọn trúng hợp tác làm phá hư hết.

Lại nhìn Tần Diệc Dao, trong mắt đã hiện lên sát ý. Nếu không phải hắn thu liễm thỏa đáng, chỉ sợ sẽ đem tiểu nha đầu dọa sợ tại chỗ.

"Chủ tử, nữ, nữ! Những người kia chỉ là không biết thân phận thực sự của vị kia mới loạn điểm uyên ương!" Cô Nhai trong lòng ai oán.

Thánh chủ sáng suốt thân võ của bọn hắn, đã dần dần biến thành một bình dấm chua rồi.

Cô Nhai ôm lấy tâm tan nát của mình, nhưng hắn lại không biết, chủ tử của mình trước mắt căn bản không có minh bạch bản thân đối với Mộ Khinh Ca là dạng tâm tình gì.

Có lẽ, ngoài cuộc tình tảo trong cuộc u mê, trong nhà chưa tỏ ngoài ngõ đã tường đi!

Tần Diệc Dao bước lên vũ đài, đứng trước mặt Mộ Khinh Ca. Mặt lạnh nói: "Người muốn ta làm gì?"

Mộ Khinh Ca giương môi cười: "Khiêu vũ."

"Khiêu vũ!" Tần Diệc Dao cả kinh tròn to hai mắt. Nàng không biết khiêu vũ. "Ta không biết." Không chút do dự, nàng liền nói ra sự thật.

Thế nhưng, Mộ Khinh Ca lại không quan tâm nói: "Không quan hệ, ta mạng người."

Tần Diệc Dao khiếp sợ càng lớn. Múa gì mà không cần học, có thể lên đài hay sao?

Trong lúc nàng khiếp sợ, còn có rất nhiều người hiếu kỳ chờ đợi. Nhạc sư dựa theo Mộ Khinh Ca phân phó lúc trước, tấu ra khúc nhạc lạ lẫm.

Nhịp trống vang lên, tiết tấu thanh thoát sống động, vãn điệu cổ xưa triền miên lại mang theo tia âm vang nhạc khúc kéo dài chậm rãi chảy vào.

Trong lòng Mộ Khinh Ca tán thưởng, những nhạc sư cung đình này quả nhiên không phải là ngồi không, thế mà lại có thể đem bài gốc phục hồi như cũ không rời rạc.

Chưa từng nghe qua nhạc khúc, đã làm cho người rung động. Bọn hắn không quên vừa mới này Mộ Khinh Ca trước mặt nhạc sư thì thăm hỏi lâu. Nếu đoán không sai, nhạc khúc như tiên nhạc làm cho toàn thân người ta đều muốn nhảy múa là do Mộ Khinh Ca sở tác.

Hoàn khổ thiếu gia, biến thành đại sư nhạc khúc! Điều này sao có thể?

Mọi người trong lúc khiếp sợ, Mộ Khinh Ca lại hướng Tần Diệc Dao đưa tay ra.

Gió đêm vũ động, thổi rối loạn tóc của nàng, phát qua hồng y cảm bảo. Bàn tay trắng nõn như ngọc đưa ra trước mắt, trong hoảng hốt, Tần Diệc Dao đem tay mình đặt vào trong đó.

Đột nhiên, bàn tay nắm chặt, một dòng nước ấm từ đầu ngón tay truyền vào, nhanh chóng bao phủ toàn thân.

Không chờ nàng làm ra cái gì, một tay đã treo lên hông nàng, đem nàng lại gần hơn phía trước. Bỗng tỉnh, nàng chỉ thấy được dung nhan tuyệt thế của Mộ Khinh Ca.

Trong mắt Tần Diệc Dao kinh hãi, muốn giãy giụa khỏi bàn tay Mộ Khinh Ca đặt bên hông nàng. Thế nhưng, toàn bộ người lại bị nàng (Mộ Khinh Ca) kéo đứng lên, theo khúc nhạc lạ lẫm, nhảy lên bước nhảy chưa bao giờ thấy qua.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Âm toán! Không làm không chết

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Vật áo giương nhẹ, y phục thủy lam nhu hòa như nước. Cẩm bào hồng y, nhiệt liệt như lửa.

Mộ Khinh Ca mỗi một lần đặt chân, đều vững vàng dẫm đúng nhịp. Tần Diệc Dao hầu như không cần làm cái gì, chỉ cần đi theo cử động của nàng là được.

"Thả lỏng, hết thầy có ta." Cảm nhận được Tần Diệc Dao khẩn trương, Mộ Khinh Ca nhẹ nói bên tai nàng.

Khí tức hơi nóng, sát qua vành tai.

Tâm Tần Diệc Dao không lí do nhảy lên, vành tai nhanh chóng biến đỏ. "Thả lỏng, hết thầy có ta." Mấy chữ bình thường không có gì, lại thần kỳ làm cho nàng cảm thấy ỳ lại.

Loại cảm giác này khiến nàng xa lạ.

Bản năng nàng muốn phản kháng, nhưng thân thể lại thành thật thả lỏng.

Hai gò má trắng nõn, nhiễm lên một tầng đỏ ửng. Tần Diệc Dao ở trong điệu nhảy, vụng trộm liếc nhìn gương mặt gần trong gang tấc. Trong đôi mắt thấu triệt, không có nửa phần lỗ mãng, sạch sẽ đến làm người áy náy. Dung nhan tuyệt mỹ, đột nhiên trở nên không còn chán ghét. Khiến nàng không tự chủ muốn dùng ánh mắt tinh tế phác họa.

Điệu Tango, là đại biểu cho nhiệt tình nóng bỏng.

Nhưng trong bước nhảy của Mộ Khinh Ca lại nhảy ra một loại phong tình khác. Hai người nhẹ nhàng nhảy múa, khi thì giống như tình lữ triền miên, khi thì như những đôi nam nữ yêu nhau.

Điệu nhảy gọn gàng lưu loát, vòng eo thẳng theo giai điệu mà động, mềm mại hòa quyện, đã vượt xa khỏi những điệu múa cung đình kia.

Gió, dần nổi lên.

Hoa viên bắt đầu xao động, những cánh hoa hồng bị cuốn vào không trung, hướng về phía vũ đài.

Tựa hồ đều bị bước nhảy uyển chuyển của hai người hấp dẫn, muốn cùng các nàng làm bạn nhảy.

Điệu nhảy xa lạ, cảm giác kì diệu, làm cho Tần Diệc Dao lần đầu tiên mất lý trí. Nàng theo động tác của nàng (Mộ Khinh Ca) mà động, toàn thân nhẹ nhàng như cánh bướm, có một loại cảm giác tự do thoát khỏi giam cầm.

Con gió lướt qua gương mặt, hoa rơi rớt rối trong mắt, khiến cho nàng quên mất giờ khắc này, trong mắt, chỉ còn lại người múa cùng nàng.

"Thật đẹp! Đây là điệu múa gì?"

"Ta chưa bao giờ thấy qua."

"Vũ khúc này chỉ trên trời mới có, nhân gian khó được vài lần nghe thấy."

Nhạc khúc không ngừng lặp lại, điệu nhảy cũng chưa từng dừng qua. Giờ khắc này, tất cả mọi người tựa hồ đều đã quên mất không khí không hài hòa, còn có vô tình trào phúng chế nhạo lúc trước.

Mỗi người đều muốn điệu nhảy này dừng dừng lại.

Ngay cả trong mắt Tần Cẩm Hạo, đều tràn đầy vẻ khiếp sợ. Ánh mắt gắt gao khóa chặt lên hồng y liệt diễm trên vũ đài.

Sâu trong đôi mắt thâm thúy của Tư Mạch, đen tối vô tận. Ánh sáng lưu ly che lấp tất cả tâm tình của hắn, mà giờ khắc này, trong ánh mắt lại có một bóng dáng lửa đỏ, cùng với lạc hoa bay múa.

Cũng lúc đó, một ý niệm chậm rãi dâng lên trong lòng, thiếu chút nữa khiến hắn không chế không được.

"Nếu người múa cùng Tiểu Ca nhi, là ta thì thật tốt."

Trong ảo tưởng, bóng người nhảy múa phản chiếu dưới ánh mắt tựa hồ phát sinh biến hóa, bóng người thủy lam dần dần nhạt đi, thay vào đó chính là hắc bạch y xuất trần. Hắn nắm lấy hồng y hóa diễm, mang theo nàng nhảy múa giữa màn hoa rực rỡ...

"Cha, Khinh Ca khi nào thì biết khiêu vũ?" Mộ Liên Dung ngờ ngẩn hỏi.

Trong mắt nàng, đã bị điệu múa khuynh thế này làm chấn kinh. Thậm chí nàng hoài nghi chính mình đang ở trong mộng.

Mộ Hùng bị hỏi đồng dạng cũng mờ mịt. Ông chưa bao giờ thấy qua điệu múa như vậy, càng chưa bao giờ thấy qua Mộ Khinh Ca khiêu vũ. Không thể cho nữ nhi đáp án, ông chỉ có thể chậm rãi lắc đầu.

Đồng thời, trong lòng cũng trách cứ mình đối với tôn nhi không đủ quan tâm.

Trong yến hội, trừ bỏ nhạc khúc du dương, không hề có bất kì thanh âm nào. Tất cả bọn họ đều mở to ánh mắt, thưởng thức điệu nhảy kinh thế hãi tục của Mộ Khinh Ca.

Thậm chí, có một số cổ giả lúc trước muốn chỉ trích Mộ Khinh Ca không phân biệt nam nữ tôn ti, cũng vào lúc này thay đổi ý tưởng. Ân, có đôi khi, hiến thân vì nghệ thuật rất đáng kính trọng. Huống chi, bọn họ vốn chính là vị hôn phu thế?

Rời khỏi yến hội, một bóng dáng hoàng y cô độc đứng trên hòn giả sơn, xuyên thấu khe hở cành lá, nghiêng nhìn hai người nhảy múa. Đáy mắt không gọn sáng, nhìn không ra bất luận tâm tình gì. Điệu múa kia tựa hồ tiến vào linh hồn hắn, lại giống như không cách nào kích thích hắn nửa phần.

"Lão đại! Quá lợi hại! Ta sùng bái ngài!" Đôi mắt nhỏ của Thiệu mập mạp lấp lánh tràn đầy sùng bái, trong lòng nghĩ nhất định phải theo Mộ Khinh Ca không ngại làm kẻ dưới học hỏi thần kỹ tán gái mới nhất!

Tất cả mọi người giờ khắc này đều đắm chìm trong dáng múa tuyệt mỹ.

Ngoại trừ một người, khuôn mặt Hà Thành bởi vì ghen ghét mà vặn vẹo. Hắn muốn khiến cho Mộ Khinh Ca xấu mặt, vì cái gì lại khiến nàng xuất ra danh tiếng lớn?

Hắn không phục!

Động tác Mộ Khinh Ca chậm lại, Tần Diệc Dao dần từ ảo mộng tỉnh lại biết rõ, điệu nhảy này cuối cùng sẽ kết thúc.

Trong lúc nhất thời, lòng nàng phảng phất từ đám mây rơi xuống Hoàng cung, khiến cho nàng cảm thấy lạnh như băng, hít thở không thông.

Trong mắt dầu đi một mặt ảm đạm, Tần Diệc Dao lại khôi phục bộ dáng lạnh lùng cao ngạo.

Nhạc khúc chấm dứt, Mộ Khinh Ca buông Tần Diệc Dao ra, gương môi khẽ cười: "Đa tạ công chúa tương trợ."

Ta cũng không làm cái gì.

Tần Diệc Dao theo bản năng muốn trả lời, nhưng vừa ngược mắt lên liền thấy một đạo hồng quang xuất hiện, hướng sau lưng Mộ Khinh Ca đâm tới.

"Cẩn thận!" Mắt đẹp bỗng chốc tròn to. Không kịp nghĩ nhiều, Tần Diệc Dao vươn tay đẩy Mộ Khinh Ca ra, phát tay, hoàng quang bắn ra, cùng xích mang giữa không trung va chạm. Phát ra tiếng vang, đánh thức mọi người trong yến hội.

"Ca nhi!"

"Khinh Ca!"

Biến cố tới đột nhiên, làm cho Mộ Hùng và Mộ Liên Dung nhanh chóng phản ứng, lác mình đi tới bên người Mộ Khinh Ca, một tả một hữu đem nàng bảo vệ chặt chẽ.

Lập tức, ánh sáng màu lam lóa mắt bên người Mộ Khinh Ca, còn có hoàng quang chói mắt, làm mọi người tỉnh ngộ.

Có kẻ cư nhiên ám sát trong yến hội!

"Đa tạ công chúa." Mộ Liên Dung hướng Tần Diệc Dao ôm quyền cảm tạ. Lấy thân phận Mộ Hùng, tự nhiên sẽ không hướng một tiểu bối nói lời cảm tạ,

liền phải để cho Mộ Liên Dung

Tần Diệc Dao chậm rãi lắc đầu, nàng cũng không biết mình thế nào lại đột nhiên ra tay.

Ngước mắt nhìn thoáng qua vẻ mặt Mộ Khinh Ca hờ hững, mím môi không nói.

Tư Mạch vẫn không nhúc nhích, người khác không biết Mộ Khinh Ca, nhưng hẳn lại hết sức rõ ràng. Một xích cảnh nhỏ nhoi, muốn ám sát một hoàng cảnh đỉnh phong, sao có thể thành công?

Coi như để Mộ Khinh Ca đứng đấy bất động, tùy tiện để hắn đánh, cũng sẽ không bị thương nửa phần. Huống chi, nàng còn có năng lực chữa trị kinh người.

Nhưng dù vậy, hẳn cũng không cho phép bất luận kẻ nào động đến một phần.

Cô Nhai đứng sau lưng Tư Mạch biết rõ, lúc này chủ tử nhìn qua không có gì khác lạ, nhưng trong lòng đã sớm hiện lên sát ý rồi.

Chỉ sợ, cái con heo ngu ngốc dám cả gan ám toán vị Mộ gia kia, cho dù có trời giúp đỡ, cũng sống không quá ngày mai.

Trong lòng Cô Nhai vì người nào đó âm thầm thấp một ngọn nến.

"Ai dám làm tổn thương tôn nhi Mộ Hùng ta!" Tôn nhi thiếu chút nữa bị thương, Mộ Hùng không còn muốn cố kỵ cái gì, thanh âm được linh lực rót vào, chấn nhiếp toàn trường.

Sự tình quá đột ngột, hẳn không thể tưởng được sẽ có người ở trước mặt hắn muốn giết cháu trai hắn, vì vậy căn bản không có chú ý xích mang kia từ đâu đến.

Nhưng Mộ Khinh Ca thì khác, nàng cảm giác được sát ý lúc xích mang đánh tới sau lưng nàng. Cho dù Tần Diệc Dao không ra tay, nàng cũng có thể bình yên né qua.

Chỉ là, Tần Diệc Dao ra tay, giúp nàng che giấu tốt hơn mà thôi.

Thời điểm Mộ Hùng mang theo phần nô rống lên, xuyên qua đôi mắt rõ ràng lạnh băng của Mộ Khinh Ca, thấy được ánh mắt tái nhợt Hà Thành tràn đầy bối rối.

Nội tâm nàng cười lạnh: "Hà Thành a Hà Thành, người thật là thể hiện rất tốt ý nghĩa của việc không làm không chết."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Người nếu vào địa ngục, ta tiễn người một chân

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Hà Thành hoàn toàn luống cuống!

Hắn căn bản không biết sao mình lại ra tay. Lúc ấy, hắn chỉ là rất chán ghét gương mặt đó của Mộ Khinh Ca, không muốn nhìn dáng vẻ nàng đắc ý, hy vọng nàng chết. Cho nên...

Chờ hắn kịp phản ứng, liền đối mặt phải ánh mắt nhìn thấu hết thảy của Mộ Khinh Ca, còn có Mộ Hùng giận dữ.

"Làm sao bây giờ? Hắn nên làm cái gì bây giờ?"

"Mộ Công gia, Thánh Vương bệ hạ đang ở đây, không thể can rờ." Tần Thương chậm rãi đứng lên, nhú mày mở miệng. Nhìn như hảo tâm nhắc nhở.

Nhưng trong mắt hắn, lại cất dấu đáng tiếc nhàn nhạt.

Thật lòng, hắn rất muốn tận mắt thấy bộ dáng Mộ Hùng sau khi huyết mạch cuối cùng của Mộ gia biến mất. Nếu một kích này thành công, có lẽ hắn có thể hoàn toàn rút ra được cây châm Mộ gia này.

Thật đáng tiếc...

Tầm mắt Tần Thương không dấu vết liếc nhìn Tần Diệc Dao. Tựa như trách cứ nàng nhiều chuyện.

Mộ Hùng quay người, lam quang trên thân cũng thoáng thu liễm chút ít. Nhưng lửa giận trên người lại không giảm chút nào, ông cất cao giọng nói: "Bệ hạ, có người dám trong lúc Bệ hạ mở tiệc chiêu đãi Thánh Vương bệ hạ, ám sát tôn nhi của thần. Chẳng lẽ không phải là đối với Bệ hạ, đối với Thánh Vương bệ hạ bất kính sao?"

"Cái này..." Tần Thương nhú đôi chân mày, ánh mắt lập tức không vui phóng tới chỗ Hà gia.

Chuyện phát sinh vừa rồi, mọi người có lẽ không chú ý tới Hà gia nho nhỏ. Nhưng hiện tại, nhìn ánh mắt Mộ Kinh Ca tràn đầy giễu cợt, còn có sắc mặt Hà Thành đại biến ngồi phía Hà gia, sớm đã nói rõ hết thảy.

Phụ thân Hà Thành sớm đã sắc mặt tái nhợt, toàn thân run rẩy. Nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của Hoàng đế, hắn lập tức quỳ rạp xuống đất, không ngừng dập đầu nói: "Bệ hạ, thần có tội! Nghịch tử này thật sự cả gan làm loạn, dám ở trong yến hội của bệ hạ làm ra chuyện tày trời. Ngần lẩn chết không hết tội! Nhưng, thỉnh bệ hạ niệm tình Hà gia trung thành tận tâm, nhẹ tay xử lý!" Nói xong, lại lão lệ tung hoành đối với Mộ Hùng nói: "Lão công gia, khuyên tử bướng bỉnh, làm việc không có chừng mực. Cũng may, tiểu tước gia không bị sao. Kính xin lão công gia bớt giận, tha mạng quên của hắn!"

Lời nói xen lẫn tiếng khóc nức nở, như thể Hà Thành mới là người vô tội.

Khuôn mặt Mộ Hùng biến thành màu đen, ním môi căng chặt. Hừ lạnh một tiếng, lườm nhìn hắn diễn trò. Tần Thương âm thầm quan sát biểu tình Mộ Hùng, biết lúc này ông thực sự nổi giận. Đồng thời, hắn lại trộm nhìn vị bạch y cao cao tại thượng trên kia, lại bị biểu tình cười như không cười đó khiến trong lòng sợ tới mức nhảy dựng.

"Không tốt! Trò khôi hài này chỉ sợ khiến Thánh Vương bệ hạ không vui."

Mộ Kinh Ca sống chết, ở trong lòng đế vương, thì ra chỉ là trò khôi hài.

Chuyển mắt, trong lòng Tần Thương đưa ra quyết định.

Mộ Kinh Ca như thế nào, Mộ Hùng như thế nào, Hà gia thì như thế nào, lúc này đều không trọng yếu. Quan trọng là phải khiến người nam nhân kia cao hứng.

"Nghiep chương! Còn không quỳ xuống, xin Bệ hạ và lão công gia khai ân, tha mạng chó của ngươi!" Tất cả trầm mặc, làm cho phụ thân Hà Thành cho rằng có chuyện cơ, vội vàng nhắc nhở Hà Thành.

Hà Thành đã sớm sợ vỡ mật, nghe thấy phụ thân nói, "phù phù" một tiếng, hai chân quỳ rạp xuống đất, hoảng loạn nói: "Bệ hạ tha mạng! Lão công gia tha mạng! Ta... Ta chỉ là nhất thời sợ ý."

Tròng mắt Hà Thành cấp tốc xoay nhanh, muốn tìm một lí do hợp lý.

Dĩ nhiên, hắn không phải là một người thông minh, cũng không nhanh trí. Buột miệng thốt ra lý do, làm hung quang trong mắt Mộ Hùng càng lớn.

Ông sát ý lãnh liệt mở miệng: "Hừ, sợ ý! Lão phu một phát tát chết ngươi, có phải cũng gọi là nhất thời sợ ý?"

Lần trước đó, chỉ vì câu nói của Hà Thành, thiếu chút nữa hại ông mất đi cháu trai duy nhất, huyết mạch duy nhất của Mộ gia. Mộ Hùng ông lấy đại cục làm trọng, không hạ sát thủ. Không nghĩ tới lúc này, hắn cư nhiên có gan ngay trước mặt ông muốn lấy mạng tôn nhi!

Bộ dạng Mộ Hùng phẫn nộ không thể thu, khiến Hà Thành sợ tới mức thiếu chút nữa mất khống chế.

Hắn dường như cảm thấy có ngàn vạn cây đao găm xuống người mình, không ai có thể cứu hắn.

Trong tuyệt vọng, Hà Thành nhìn về phía Tần Cẩm Hạo, tê tâm liệt phế hô: "Duệ Vương điện hạ, cứu ta!"

Đám người xông xáo!

Này, thế nào lại liên lụy lên người Duệ Vương rồi?

Các loại ánh mắt suy đoán từ sắc mặt biến đen trên người Tần Cẩm Hạo xẹt qua, mà Thái tử Tần Cẩm Tu lại giương lên một mặt cười châm biếm như có như không.

Hà Thành, hoặc là nói Hà gia có mối quan hệ lén lút với Duệ Vương. Chỉ sợ ngay cả Hoàng đế cũng hiểu rõ trong lòng.

Như vậy, Hà Thành này dám ở nơi như vậy ám toán Mộ Kinh Ca, rốt cuộc do bản thân hắn gây nên, hay là chịu người chi thị? Hắn cầu cứu, là phản ứng sợ hãi tự nhiên, hay là hướng người giết dây cầu cứu?

Tức khắc, rất nhiều suy đoán hỗn loạn.

Sắc mặt Tần Cẩm Hạo cùng Khương quý phi cũng càng thêm khó coi.

Thậm chí, Tần Thương và Mộ Hùng đều dùng ánh mắt hoài nghi rơi vào Tần Cẩm Hạo.

Tần Cẩm Hạo biến thành cái đích cho mọi người chỉ trích, lửa giận trong lòng bùng cháy. Ánh mắt sắc bén như đao phóng tới Hà Thành, hận không thể tự tay giết chết phế vật thành sự không có, bại sự có thừa này.

"Hà Thành, ngươi gan lớn như thế, bốn vương như thế nào cứu ngươi? Bốn vương thương tiếc ngươi là nhân tài, lại bị việc làm tối nay của ngươi làm cho thất vọng đau lòng." Tần Cẩm Hạo áp chế lửa giận trong lòng, lộ ra một bộ dáng vô cùng đau đớn.

Câu này nhìn như răn dạy Hà Thành, trên thực tế là hướng tất cả mọi người thấy rằng, hẳn cùng chuyện này không quan hệ.

Tuy nhiên, cái có "lo lắng" này của hắn, lại để cho mọi người có một loại cảm giác giấu đầu lòi đuôi, ánh mắt hoài nghi càng lớn.

"Duệ Vương!" Cây cỏ cứu mạng duy nhất cũng vứt bỏ mình. Tia hi vọng cuối cùng trong lòng Hà Thành cũng bị nghiền nát. Phụ thân nói, nhìn như vì mình cầu tình, nhưng trên thực tế cũng định vứt bỏ mình rồi. Nói gần nói xa, đều là hy vọng chuyện này không liên lụy đến Hà gia.

Mà Duệ Vương phân rõ giới hạn, càng là vứt bỏ mình sạch sẽ.

Lập tức, Hà Thành có một loại đau lòng "Ngã bản tương tâm hướng minh nguyệt, nại hà minh nguyệt chiếu câu cừ". (*)

(*) Ta đem lòng hướng trăng sáng, nhưng trăng sáng lại chiếu rãnh murong. Ý tương tự như: "hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình". Người không hiểu được tâm ý của mình.

Đúng lúc này, Mộ Khinh Ca nhìn một hồi trò hay, bỗng mở miệng. Khóe môi nàng giương nhẹ, thanh âm không chút để ý chậm rãi nói: "Hà Thành, ngươi cầu người thế nào cũng không cầu đến trên người Duệ Vương đi. Ngươi cho bốn tước gia là không khí sao?"

Thanh âm lãnh lạnh vang lên, tất cả mọi người lúc này mới có phản ứng.

Nhân vật chính của chuyện này dường như từ đầu tới cuối đều chưa mở miệng.

Trong nháy mắt, tất cả ánh mắt đều tập trung vào một thân hồng y được bảo hộ trên vũ đài.

Mộ Khinh Ca đứng chấp tay, khóe miệng nụ cười càng sâu. Hai con ngươi khẽ híp, khiến người ta không thể nhìn ra cảm xúc thực sự dưới đáy mắt nàng. Bộ dáng này, thần bí mà tuyệt diệu, làm cho người ta sinh ra một loại ảo giác.

Dường như, đứng trước mặt họ không phải là một phế vật hoàn khổ, mà là một vị cao thủ thâm tàng bất lộ.

"Mộ Khinh Ca, ngươi muốn ta cầu ngươi? Nằm mơ!" Hà Thành cắn răng, hung dữ nhìn chằm chằm Mộ Khinh Ca, lời nói lẫn trong mắt tràn đầy hận ý.

"Có chút cốt khí." Mộ Khinh Ca nhướn mày, giọng điệu vẫn lạnh nhạt.

Từ Mạch ngồi trên đài cao, nhìn xuống hồng y tuyệt diệu, khóe miệng không tự chủ giương lên, sâu trong mắt tràn đầy nhu hòa.

Tựa hồ, cứ như vậy lẳng lặng nhìn nàng, nhìn nhất cử nhất động của nàng, cũng là một chuyện đẹp mắt.

Bước chân Mộ Khinh Ca nhẹ nhàng, chậm rãi đi tới mép rìa vũ đài. Đối diện với phương hướng Hà Thành, ngồi xổm xuống. Nghiêng đầu, để lộ ra một nụ cười tà ác: "Nếu muốn giữ lại cốt khí, có thể sẽ mất mạng."

Hà Thành biến sắc.

Còn chưa chờ hắn mở miệng, Mộ Khinh Ca cười vui vẻ, lộ ra hàm răng óng ánh, hảo tâm nhắc nhở: "Huống chi, vừa rồi ngươi còn mưu toan đem chậu nước bắn hất tới Duệ Vương. Ám sát bốn tước gia, ngươi đã khó thoát khỏi cái chết. Bây giờ lại tăng thêm một cái vụ tội người hoàng thất, ngươi là muốn ba trăm miệng ăn Hà gia, tay trong tay cùng đi tới hoàng tuyền sao?"

"Ngươi! Nói bậy! Ta chưa từng vu tội Duệ Vương!" Hà Thành khó thở công tâm gào thét.

Thế nhưng, lời hắn vừa nói xong. Phụ thân hắn, tính cả những người khác của Hà gia, lại ngồi co quắp ở dưới đất, cả người run lên.

Mà Tần Cẩm Hạo đứng ở xa, nhìn lên bóng lưng hồng y kia, trong lòng dâng lên không ổn.

"Chưa từng vu tội?" Mộ Khinh Ca chậm rãi đứng dậy, hai tay tiêu sái chấp ra sau lưng, cao giọng nói: "Nói như vậy, ngươi ám hại ta, là do Duệ Vương sai khiến...!"

"Mộ Khinh Ca! Ngươi nói bậy bạ cái gì? Bốn vương chưa từng xuống mệnh lệnh này!" Không chờ Hà Thành phản ứng, Tần Cẩm Hạo trước hết đứng lên, quát chói tai.

Đôi môi đỏ mọng tuyệt diệu giương lên, Mộ Khinh Ca chậm rãi quay người, tư thế thẳng tắp đối diện với Duệ Vương nổi giận, vô tội nhún vai: "Đây không phải do ta nói, là do chính bản thân hắn nói." Nói xong, nàng chỉ tay tới Hà Thành đang sừng sờ nguyên chỗ.

Hà Thành?!

Vừa rồi, thanh âm dẫn dắt có chủ ý của Mộ Khinh Ca không lớn, Tần Cẩm Hạo lại cách khá xa, tự nhiên không thể nghe rõ. Giờ phút này, thấy nàng chỉ vào Hà Thành vẫn đang quỳ, lập tức sát ý hiện lên...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Lưu lại nàng

Edit: Diệp Lưu Nhiên

"Đồ ngu xuẩn! Hại chết Hà gia rồi!" Phụ thân Hà Thành tràn đầy tuyệt vọng, ngã ngối trên đất.

Chọc giận Mộ Hùng, có lẽ còn có một đường sinh cơ.

Nhưng, nếu chọc giận hoàng thất.

Vì tránh lời đồn đãi, tránh để liên lụy, Hoàng đế bệ hạ của bọn hắn có cái gì là không thể nhẫn tâm?

Cả đời làm quan, phụ thân Hà Thành rất rõ ràng tính tình của Tần Thương. Chuyện này đến cùng có quan hệ với Duệ Vương không, giờ đã không trọng yếu.

Quan trọng là hoàng thất không thể cùng Mộ Hùng xé da mặt lúc này.

Để duy trì mặt ngoài hài hòa, Hà gia hắn chỉ có thể hi sinh đứa con. Hắn có thể trách ai? Trách cũng chỉ trách mình vì đã nuông chiều nó, mang nghiệp chướng ngu xuẩn Hà Thành ra ngoài, làm hại đến gia tộc.

Theo đám ba quyền rũ đất của Mộ Khinh Ca, khiến vấn đề chuyển đến ai là chủ nhân phía sau màn.

Vốn nàng bị Hà Thành ám toán là sự thật. Căn chuyện này, nhiều nhất cũng chỉ khiến một mình Hà Thành không may. Mà nàng từ trước đến nay chính là "người nếu phạm năng, nhỏ cò tận gốc". Nếu Hà Thành "khéo hiểu lòng người" cho nàng một cơ hội, sao nàng không thể làm một bút văn chương?

Nàng tin, lần ám sát này không liên quan gì đến Duệ Vương.

Vì Tần Cẩm Hạo không giống một người ngu xuẩn như vậy.

Nhưng điều này có trọng yếu không? Tần Cẩm Hạo có âm thầm phân phó không đều không sao cả, chỉ cần có người hoài nghi là được rồi.

Diệt Hà gia, rồi hất bát nước bẩn vào Tần Cẩm Hạo, thuận tiện chặt đứt cánh tay của hắn. Quả thực là nhất cử tam sự (*), nàng có sao không làm?

(*) Một công ba việc.

Cho nên, nàng dự Hà Thành nói ra hàm nghĩa không rõ, đem Tần Cẩm Hạo roi xuống nước.

Lúc này, Hà gia muốn không chết cũng khó. Bởi vì Tần Cẩm Hạo cho đến bây giờ cũng không phải loại người vì người mình mà tổn hại đến lợi ích bản thân.

Mộ Khinh Ca cười lạnh, trong con mắt trong suốt một mảnh lạnh băng.

Nàng không hề sợ hãi đối mặt với ngũ quan có chút vận vẹo của Tần Cẩm Hạo, tựa như đang thưởng thức một bức tranh tuyệt thế.

"Phụ hoàng! Nhi thần không liên can đến việc này, thỉnh phụ hoàng phán đoán sáng suốt!" Tần Cẩm Hạo nhìn xuống sát ý trong lòng, quỳ trên mặt đất biểu thị trong sạch.

Sắc mặt Tần Thương cũng thập phần khó coi. Nguyên bản có thể xem trò hay, lại không nghĩ đám lửa này cứ nhiên đốt tới mình.

Đưa con trai Tần Cẩm Hạo này, luôn luôn làm hắn kiêu ngạo. Chỉ là lúc này, lại để hắn thất vọng.

Đáy mắt Tần Thương thất vọng, người khác không chú ý, nhưng Khương quý phi và Hoàng hậu vẫn luôn quan sát đến biểu tình hắn lại thấy được. Người trước trong lòng cả kinh, bắt đầu tính toán. Người sau khinh miệt cười, ánh mắt bỏ qua một bên.

"Bệ hạ, Hạo nhi luôn luôn chính trực, sao có thể quyết định hồ đồ như thế? Huống chi, chúng ta và Mộ gia xem như quan hệ thông gia, Hạo nhi nếu có tâm giết Mộ gia tiểu tước gia, chẳng phải là để thân muội muội của mình chưa lập gia đình đã để tang phu quân sao?" Khương quý phi uốn éo như rắn nước, cả người cơ hồ muốn chui vào trong lòng Hoàng thượng, kêu thanh khuyển nhũ.

Giờ phút này, nàng sớm đã quên mất thân phận cùng trường hợp, càng quên mất ở vị trí cao hơn, có một đại nhân vật mà Tần Thương không dám đắc tội đang ở đây. Chỉ nghĩ dùng thủ đoạn sở trường của mình giúp nhi tử giải vây.

Một màn này, khiến khinh thường trong mắt Hoàng hậu càng đậm. Tựa như phong quang hậu cung Khương quý phi, không khác gì một tên hề.

Trong ngực mềm mại, làm cho Tần Thương một mảnh nhộn nhạo.

Cũng may, lí trí của hần vẫn còn. Đem cơ thể mềm mại không xương của Khương quý phi thoáng đẩy ra, hần mặt lạnh đối với Tần Cẩm Hạo: "Nếu như ngươi vô tội, vì sao Hà Thành không hướng Thái Tử hoặc trăm cầu cứu?" Hần không thể không nói như vậy, bởi vì, ở trên còn có một vị đại thần đang nhìn.

"Phụ hoàng!" Tần Cẩm Hạo khiếp sợ nhìn phụ thân của mình. Hần nên giải thích thế nào?

Mà mặt nhìn Khương quý phi càng thêm bối rối, giữa hàng ghế tìm kiếm gia tộc mình. Thế nhưng khi nàng chống lại ánh mắt cha mình, người sau lại hướng nàng chậm rãi lắc đầu.

"Bệ hạ thánh minh!" Mộ Khinh Ca đột nhiên mở miệng, cười tủm tỉm khen tặng một câu. Khi mọi người đều nhìn về phía nàng, nàng mới nói: "Ta cũng không tin việc này có liên quan đến Duệ Vương, nhưng đây là Hà Thành nói. Nếu không xử trí theo luật, răn đe, truyền ra ngoài, chỉ sợ đối với thanh danh của Duệ Vương và hoàng thất có vết nhơ, cũng làm lạnh tâm vô số tướng sĩ."

"Không tồi. Chuyện này, thỉnh bệ hạ cho Mộ gia một cái công đạo. Hai đời Mộ gia ta vì Tần quốc mà rơi đầu máu chảy, hiện giờ hậu nhân duy nhất ở trong cung yếm cư nhiên bị tiểu nhân ám toán. Truyền ra ngoài, e rằng lạnh tâm không chỉ có ngàn vạn tướng sĩ Đại Tần ta." Mộ Hùng cất cao giọng, tư thế không chịu từ bỏ ý đồ.

Những lời của tổ tôn Mộ gia, không có một câu chỉ vào Tần Cẩm Hạo. Nhưng một câu công đạo, lại mang theo nồng đậm uy hiếp.

Đúng! Uy hiếp thì thế nào?

Mộ gia có ngạo cốt, ai cũng đừng nghĩ cười trên đầu Mộ gia một phen.

Ấn nhẫn, bất quá là Mộ Hùng không đành lòng sinh linh đồ thần mà thôi.

Nếu không, đại quân dưới tay hần, sớm đã vì hai đứa con trai còn có phụ nhân mình ly kỳ chết, con đầu mất tích, liền đập phá hoàng cung Tần quốc.

"Hà gia, thật sự xong rồi!"

Người Hà gia, mặt như đưa đám, đồng loạt nhìn về phía Hà Thành như bùn nhão dưới đất. Hận ý trong mắt không che giấu.

Tần Cẩm Hạo quỳ trên mặt đất tiếp thu ám chỉ của mẫu phi, vội nói: "Phụ hoàng, nhi thần vô tội. Nếu Hà gia có thể lấy ra chứng cứ nhi thần đối với Mộ phủ gây bất lợi, nhi thần tự nhiên nhận tội. Nếu không lấy ra được, thỉnh phụ hoàng trị bọn họ vu tội nhi thần!"

Chứng cứ?

Bọn hần lấy đâu ra chứng cứ?

Này rõ ràng chính là muốn Hoàng đế dùng toàn bộ tính mạng Hà gia bọn hần đi bình ổn chuyện này a!

"Đúng. Hà gia các người có chứng cứ?" Tần Thương hí nửa mắt, lạnh giọng mở miệng.

Phụ thân Hà Thành tuyệt vọng nhắm hai mắt, phủ phục trên đất. Trong lòng biết hần phải chết, quỳ lạy nói: "Bệ hạ, lão thần bị nghiệt tử liên lụy, đã không còn lời nào để nói. Chỉ cầu bệ hạ xem ở lão thần căn cù phân ưu, đáng thương hài tử vô tội Hà gia, miễn bọn họ tử tội."

"Hà gia còn muốn lưu lại một tia huyết mạch?" Mộ Khinh Ca rũ mắt, lông mi thật dài che xuống vô tình cười lạnh dưới đáy mắt.

Không cần nàng ra tay, lần này Tần Cẩm Hạo và Hà gia kết thù, coi như Hoàng thượng thật sự miễn tội hài tử, chỉ sợ bọn họ không cách nào sống sót dưới đuôi giết của Duệ Vương.

Nàng vô tình lãnh khốc sao?

A, nàng bất quá là tác động vài câu, bất quá là muốn một câu trả lời hợp lý. Còn lại quyết định là quyết định của hoàng thất. Bọn hần mới thật là lãnh khốc vô tình.

Nếu hôm nay Hà Thành ám toán thành công, nàng máu chảy tại chỗ. Nàng dám cam đoan, khi Mộ gia thừa nhận bị thống cực lớn, chính là thời cơ tốt

nhất hoàng thất xuất thủ.

Mộ phủ sẽ không còn tồn tại, gia gia của nàng và cô cô, hai người thân nhất này cũng chạy trời không khỏi nắng. Sợ là ngay cả chôn xương sau khi chết cũng khó khăn.

Sự tình náo đến lúc này, cũng không thích hợp để kéo về.

Tần Thương còn chưa quên chính sự tối nay, trong lòng sôi ruột muốn tranh thủ thời gian xử lý xong chuyện này: "Hà Thành ý đồ mưu hại tiểu tước gia Mộ gia Mộ Khinh Ca, chiếu theo luật, phải chém. Cộng thêm vu tội Duệ Vương bất nghĩa, chính là chu di cửu tộc. Tất nhiên, trăm niệm tình Hà gia nhiều năm phân ưu, hải tử Hà gia có thể miễn tử tội, sung vào nô tịch, đẩy ra biên cương."

"Hoàng thượng tha mạng!"

Bị Ngự lâm quân kéo đi, Hà Thành lúc này mới như tỉnh mộng, khàn giọng hô.

Nhưng, không còn ai chú ý.

Người Hà gia bị mang đi, chẳng ai ngờ rằng cung yến nghênh đón Thánh Vương bệ hạ, đã thành bữa đòi mạng bọn họ. Mọi người thôn thức, Tần Thương nhìn Tần Cẩn Hạo đang quỳ dưới đất, nói: "Duệ Vương tuy bị vu tội, nhưng tội ước thúc không kiềm chế cũng không thể tha thứ. Trẫm phạt người đến miếu hoàng yên tĩnh suy nghĩ ba tháng, thay Thái Hậu niệm kinh, vì nước cầu phúc."

Vậy, cơ hội được Thánh Vương bệ hạ nhìn trúng, bị tước đoạt sao?

Tần Cẩn Hạo rùng mình, mới hận đối với Hà gia lại tăng thêm vài phần. Nhưng chỉ có thể cố nén lửa giận tiếp chỉ.

"Mộ Khinh Ca bị chấn kinh tối nay, trăm ban thưởng người vạn lượng hoàng kim, bảo vật vô số để trấn an."

"Đa tạ bệ hạ." Mộ Khinh Ca mỉm cười tiếp chỉ. Kéo gia gia và cô cô mình trở về chỗ ngồi Mộ phủ.

Rốt cuộc đem sự tình xử lý hoàn tất, Tần Thương mới tâm thần bất định xoay người đối mặt với nam nhân như lãnh nguyệt nói: "Thánh Vương bệ hạ, khiến người chê cười. Không biết người nào trong thế gia đệ tử Tần quốc ta, có thể lọt vào pháp nhãn bệ hạ?"

Tư Mạch chớp mắt, từ từ mở ra. Ngón tay thon dài giấu mình trong ống tay áo rộng, xa xa chỉ một cái: "Nàng ấy."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Ta nhờ vào! Một đám nguy quân tử

Edit: Diệp Lưu Nhiên

"Nàng ấy."

Tư Mạch chỉ ra xa, lần nữa khiến Mộ Khinh Ca trở thành cái đích của mọi người.

Những ánh mắt nhìn nàng, có kinh ngạc, có ghen ghét, có không cam lòng, cũng có không tin,...

Có thể nói, biểu cảm muôn màu.

Người thật tình cao hứng vì nàng, chỉ sợ có thể đếm trên đầu ngón tay. Gia gia và cô cô mình, cộng thêm trên bàn Thiệu gia, Thiệu mập mập cao hứng còn hơn chính mình được chọn.

Còn có một vị...

Dư quang khóe mắt Mộ Khinh Ca nhận nhặt đảo qua khuôn mặt nàng ấy.

Chuyện xảy ra trong cung yến vừa rồi, nàng ta vẫn luôn duy trì bộ dáng người ngoài. Ngoại trừ lúc ban đầu xuất thủ cứu giúp, chuyện phát sinh sau đó hầu như đều không liên quan tới nàng ta.

Lúc này, Mộ Khinh Ca chỉ thấy được trên khuôn mặt nàng ấy một tia hâm mộ và mắt mắt không quá rõ ràng.

"Này..." Tần Thương hiển nhiên không kịp phản ứng, hướng Tư Mạch lần nữa xác nhận: "Thánh Vương bệ hạ, ngài chỉ chính là Mộ phủ Mộ Khinh Ca?"

Trừ bỏ Tiểu Ca nhi, còn ai có thể lọt mắt hắn.

Trong lòng Tư Mạch cười nhạo, trên mặt lại nhàn nhạt gật đầu. Tính tình nhẫn nại, lần nữa xác định lựa chọn của mình.

Thật là cái phế vật Mộ Khinh Ca!

Lần này, những ánh mắt nhìn Mộ Khinh Ca, ghen ghét bất thiện đã không hề che giấu, mà là trắng trợn rồi.

"Thánh Vương bệ hạ, Mộ gia tiểu tước gia chính là phế vật người người đều biết, căn bản không thể tu luyện. Bệ hạ ngàn vạn không nên bị hắn che mắt!"

"Không sai, hắn không chỉ là phế vật, chỉ biết trêu hoa ghẹo cô, không học vấn không nghề nghiệp. Uống phí dung mạo tốt, thật sự là ăn chơi trác táng. Thánh Vương bệ hạ xin nghĩ lại."

"Thỉnh Thánh Vương bệ hạ nghĩ lại, chớ bị loại người này lừa gạt."

"Chúng ta mặc dù không được bệ hạ ưu ái, nhưng thật sự không đành lòng nhìn bệ hạ chịu nhục! Nếu kẻ như thế này cùng bệ hạ tạo mối quan hệ, chắc chắn cáo mượn oai hùm, liên lụy đến thanh danh của bệ hạ."

Các thế gia đệ tử tự cho mình là đúng, nhao nhao mở miệng khuyên bảo.

Tựa hồ, Mộ Khinh Ca nàng chính là một con rệp người người chán ghét, người nào dính tới đều xui xẻo. Hoàn toàn không để ý sắc mặt Mộ Hùng càng ngày càng khó coi.

Những kẻ này, đã bị ghen ghét bao phủ đầu óc.

Nếu người được nhìn trúng là người khác, bọn hắn có lẽ sẽ không như vậy. Nhưng cố tình lại là Mộ Khinh Ca.

Đến một phế vật như nàng cũng có thể lọt vào mắt của Thánh Vương bệ hạ, vậy chẳng phải nói bọn hắn ngay cả một phế vật cũng không bằng sao?

Thanh niên tài tử Tần quốc, người một lời ta một câu, cơ hồ đem Mộ Khinh Ca trở thành kẻ có tội. Một màn này, rất hợp với tâm tư Tần Thương. Theo hắn thấy, có thể được Thánh Vương bệ hạ, nam nhân cường đại nhất Lâm Xuyên đại lục nhìn trúng, phải là nhi tử hắn mới đúng. Mộ Khinh Ca hắn là cái quỷ gì? Một phế vật thậm chí linh khí còn không thể dẫn vào người mà thôi.

Cho nên, vị vua của một nước này im lặng. Chờ Mộ Khinh Ca bị tất cả công kích xuống đài, chờ đám thế gia đệ tử "nói năng lỗ mãng" chọc giận người nọ. Cuối cùng, sẽ là nhi tử hắn ngư ông đắc lợi.

Nhi tử hắn xem trọng nhất đã bị Hà gia làm liên lụy, chỉ sợ không có cơ hội. Đành xem Thái Tử như thế nào.

Nghĩ vậy, Tần Thương không thể không hướng Thái tử Tần Cần Tu ném một ánh mắt.

Một màn này, Tần Cần Hạo thấy được ánh mắt đau đớn, trong ngực như có lửa giận thiêu đốt.

"Cái liếc mắt của phụ hoàng vốn là nên thuộc về hắn."

Nhưng giờ phút này hắn chỉ có thể bảo trì trầm mặc, nhìn những kẻ mình chán ghét và hận nhất.

"Tần Cần Tu, Mộ Khinh Ca, còn có Hà Thành đáng chết vạn lần! Các người chờ cho bản vương!"

Lửa giận trong mắt Tần Cần Hạo thiêu đốt, móng tay vô thức cắm sâu vào trong da thịt.

Mộ Khinh Ca bị đám đông công kích đến thương tích đầy mình, khoe miệng vẫn chứa ý cười, tựa hồ người trong lời lẽ của những kẻ đó không phải là nàng. Nàng vuốt ve ly rượu trong tay, dường như bị chất lỏng trong chén thu hút, tản ra mùi rượu nhàn nhạt hấp dẫn.

"Thật quá mức!" Mộ Liên Dung giận dữ, một quyền đánh xuống mặt bàn. Năm tay nổi lên hoàng quang nhàn nhạt, khiến chiếc bàn rần chấn xuất hiện nhiều vết rạn.

"Liên Dung." Mộ Hùng trầm giọng hô. Trong lòng ông làm sao không giận? Nhưng chuyện Hà Thành vừa rồi, làm Mộ gia thấy được, nếu lúc này cường thế xuất kích, chỉ sợ sẽ lưu lại cho Thánh Vương bệ hạ ấn tượng không tốt, hủy hoại cơ duyên thuộc về Mộ Khinh Ca.

Vì vậy, bọn họ nhất định phải nhẫn.

Từ đầu đến cuối, Mộ Hùng đều cảm thấy Thánh Vương bệ hạ lão nhân gia đối với Khinh Ca nhà ông có vài phần chú ý. Có lẽ một lần kia nàng thân nhiên đối mặt tiên hình, ngao cút tận trời khiến cho nam nhân cường đại vô ý nhớ kỹ.

Cho nên, ông tin tưởng, vô luận những kẻ này có nói gì, đều sẽ không ảnh hưởng đến phán đoán của Thánh Vương bệ hạ lão nhân gia.

"Cô cô, người cần gì phải cùng một đám hạng người lòng dạ hẹp hòi so đo?" ánh mắt Mộ Khinh Ca đảo qua nắm tay Mộ Liên Dung, buồn cười nói.

"Bọn họ nói người như vậy!" Mộ Liên Dung tức giận đến nghiêng răng. Nàng không rõ, bị người ta nói thành ra thế này, Mộ Khinh Ca sao có thể lạnh nhạt như thế, này cùng nàng thường ngày rất không giống.

"Bọn hần nói vốn là sự thật." Mộ Khinh Ca nhún vai không sao cả.

Nàng căn bản không hiếm lạ bị yêu quái tiên sinh ưu ái, người nào thích thì cầm lấy đi.

"Người..." Mộ Liên Dung bị những lời của Mộ Khinh Ca ngăn chặn. Nàng tức giận mang theo bất đắc dĩ nhìn Mộ Khinh Ca, tất cả lời muốn nói cuối cùng đều hóa thành tiếng thở dài.

"Này! Các người đủ rồi! Lão đại ta là bọn chó các người có thể nói hay sao? Thánh Vương bệ hạ coi trọng lão đại nhà ta, chúng tôi lão đại ta thiên tư thông minh, cần cốt kỳ giai. Đám phàm phu tục tử các người há có thể hiểu? Ta xem, các người là hãm mộ ghen tị hận! Lúc này mới vu tội lão đại nhà ta."

Bên này, Mộ Khinh Ca mới trấn an tốt Mộ Liên Dung. Bên kia, thanh âm Thiệu mập mập bệnh vực lập tức truyền ra.

Mộ Khinh Ca nhíu mày nhìn lại, thấy thân hình tròn trịa của Thiệu mập mập, không màng người nhà ngăn trở, đứng lên, vẻ mặt lòng đầy căm phẫn.

Mộ Khinh Ca cau môi cười.

Thiệu mập huỳnh đệ này, đích xác không tồi.

Trong lòng nàng oán thầm: Mộ Khinh Ca a Mộ Khinh Ca, người có thể bảo vệ người trước sóng gió, sợ cũng chỉ có Thiệu mập mập trước mắt này. Nhân sinh có một hảo hữu tri kỷ, người cũng không ngờ ngần.

"A, ta tưởng là ai. Nguyên lai là phế vật hoàn khổ nỗi danh khác của Lạc Đô chúng ta. Thiệu Việt Trạch, người cho mình là mặt hàng gì? Đồng dạng là phế vật, cũng chỉ có thể cười trên bụng nữ nhân được thôi." Một người giễu cợt.

Tên còn lại vội tiếp lời: "Ha ha ha, hai đại hoàn khổ Lạc Đô. Trừ bỏ ở trên phố hoành hành ngang ngược, chỉ sợ khu vực quen thuộc nhất, chính là nơi bướm hoa dơ bẩn đi."

"Còn cần cốt kỳ giai? Thiên tư thông minh? Nếu hai kẻ các người có thể gọi như thế, chúng ta đây chẳng phải là thiên tài trong thiên tài?"

"Các người! Một đám ghen tị vô dụng, cho rằng chính mình là thứ gì tốt? Ta nhỏ vào! Ngụy quân tử." Thiệu mập mập hung hăng nhổ một miếng nước bọt xuống đất, đôi mắt nhỏ tràn đầy khinh bỉ...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Tìm ngược? Gia phụng bồi

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Lời này vừa nói ra, sắc mặt đám thế gia đệ tử lập tức lạnh xuống, không để ý trường hợp liên uy hiếp nói: "Thiệu mập mập, người chán sống rồi hả? Có muốn trước mặt Thánh Vương bệ hạ và Hoàng đế bệ hạ, cùng ta làm một trận quyết đấu công bằng?"

Người mở miệng, đã là cam cánh đỉnh phong. Nếu muốn đối phó Thiệu mập mập xích cánh, quả thực chính là chuyện dễ dàng.

Hơn nữa trên lời đại, sinh tử có số.

Hắn rõ ràng chính là muốn lấy tính mạng Thiệu mập mập.

"Người nghĩ ta không dám!"

"Mập mập."

Mộ Khinh Ca kịp thời mở miệng, ngăn cản Thiệu mập mập xúc động chịu chết.

Nàng vốn định không đếm xỉa tới, nhưng lại không thể để Thiệu mập mập bị liên lụy vì mình.

Chậm rãi đứng dậy, nàng đem ly rượu trong tay hướng lên miệng thưởng thức, hồng bào di động, tóc đen nhẹ phất, phong lưu tiêu sái nói không hết.

Uống xong rượu trong chén, Mộ Khinh Ca dưới ánh mắt đám đông, tùy ý đem ly rượu ném ra sau, đối với Tư Mạch cao cao tại thượng nói: "Có đi hay không?"

Lời này vừa ra, sắc mặt mọi người đại biến.

Sợ nàng một hoàn khổ ngu dốt nói năng lỗ mãng, chọc giận Thánh Vương bệ hạ làm liên lụy Tần quốc.

"Mộ Khinh Ca, ngươi là thân phận gì? Cưng nhiên dám nói chuyện kiểu đó với Thánh Vương bệ hạ?"

"Lớn mặt! Mộ Khinh Ca, còn không quỳ xuống hướng Thánh Vương bệ hạ thỉnh tội?"

"Ta nói, các ngươi đủ rồi?" Thanh âm Mộ Khinh Ca cực lạnh, chậm rãi, tức khắc che lấp tất cả.

Toàn trường đột nhiên im lặng, cơ hồ tất cả mọi người đều khiếp sợ nhìn nàng, tựa như đang nhìn nàng đi chịu chết. Ngay cả Mộ Hùng và Mộ Liên Dung trong ánh mắt cũng lộ ra một tia nôn nóng. Phía chỗ ngồi hoàng thất, Tần Diệc Dao trong mắt hiện lên một tia lo lắng.

Chỉ có một người, trong mắt mang theo ý cười.

Chính là Tư Mạch ngồi trên cao.

Đáy mắt Mộ Khinh Ca lạnh lẽo nhìn chung quanh, khoe miệng châm biếm càng sâu: "Bất quá là một đám ra vẻ đạo mạo, có tư cách gì nói ta? Không tôi, ta ở ngoài đường đánh người, thì như thế nào? So với kẻ chỉ dám âm thầm hạ độc thủ mà nói, cũng được tính là quang minh lỗi lạc đi? Ta lưu luyến thanh lâu, thì thế nào? Bất quá chỉ nghe chút khúc, thưởng chút vũ. Ta đối với kỹ nữ là thật sự tôn trọng, coi như chiếm chút tiện nghi, cũng là trả tiền đáng hoàng. Không giống một số người, biểu hiện chính nhân quân tử, lại âm thầm cưỡng đoạt dân nữ, khi dễ nha hoàn trong phủ. Còn chưa cập quan (*), đã có một đám nha đầu âm giương, như ngựa giống khắp nơi động dục. Ta không thể tu luyện, nhưng Thánh Vương bệ hạ thích, các người rảnh rồi đánh rắm? Dem những cái tâm tư ghen tỵ hận giấu kỹ cho gia, đừng để gia nhìn thấy. Nếu không, thấy một lần, bốn tước gia đâm một lần. Muốn tụ tập cả đám đi tìm ngực? Bốn tước gia phụng bồi đến cùng!"

(*) Cập quan: nghĩa giống "cập kê", nhưng dành cho nam nhân.

Dứt lời, không hề đến những ánh mắt kinh hãi xung quanh. Mắt nàng như đao bay về phía Tư Mạch trên đài cao: "Ngươi có đi hay không!"

Ngôn từ can rở, biểu tình điên cuồng, cơ hồ dọa cả đám sợ mất mật.

Khoe miệng Tư Mạch giương lên, bộ dáng tiểu nhân nhi tức giận, tựa hồ lấy lòng hấn. Thân ảnh cao lớn chợt lóe, hấn mang theo Mộ Khinh Ca biến mất trong tầm mắt mọi người.

Chỉ để lại cả đám ngây ra như phỗng.

Người nào cũng sẽ không nghĩ tới, phế vật hoàn khổ Mộ gia lại dám nói ra lời đại nghịch bất đạo này.

Chủ yếu nhất là, cư nhiên không có chọc giận Thánh Vương bệ hạ, ngược lại khiến Thánh Vương bệ hạ mang theo hấn rời đi?

Nhìn qua long ý bạch ngọc trống rỗng, toàn trường lặng ngắt như tờ.

Đầu Tật Phong Long Báo cũng cùng biến mất, tựa hồ biến thành một trận gió mát qua đi.

Đột nhiên, trong bóng tối phía sau long ý bạch ngọc, một bóng dáng cao gầy đi ra. Hấn một thân đen tuyền, trong ngực ôm kiếm, mặt như băng sương, không chút biểu tình.

Hấn chậm rãi đi ra, từ trên cao lạnh lẽo nhìn xuống mọi người. Cuối cùng tầm mắt dừng lại ở Mộ Hùng.

"Mộ công gia, chủ tử nhà ta sai ta chuyển cáo, tiểu tước gia sẽ tự động hồi phủ. Ngươi không cần lo lắng."

Trong lòng lại buồn bực.

Thiên hạ, cư nhiên còn có người có thể khiến chủ tử suy xét chu toàn, giải quyết tốt hậu quả như thế?

Nếu để cho những người kia biết được hết thấy chuyện phát sinh ở đây, chỉ sợ sẽ khiến đất rung núi chuyển, vô số người rớt từ trên trời.

Mộ Hùng bị điểm tên, tâm tình trong lòng lập tức ngũ vị tạp trần (ngọt, chua, cay, đắng, mặn). Cung kính ôm quyền hành lễ, cảm tạ Cô Nhai chuyển cáo.

Dựa vào cường quyền, trái ngược với ngạo cốt Mộ gia.

Nhưng, Mộ Khinh Ca có thể được Thánh Vương bệ hạ ưu ái, lại để trong lòng ông nhẹ nhàng thờ ra. Phảng phất, cho dù có một ngày, ông vô pháp bảo

hộ đích tôn huyết mạch duy nhất, cũng không đến mức trở thành thịt cá mặc người chém giết.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Thiên cấp võ kỹ!

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Ban đêm, Mộ Khinh Ca cảm thấy chính mình chớp mắt bị mất trọng lượng, liền rơi vào một cái ôm ấm áp. Gió nổi bốn phía đều bị cản bên ngoài.

Đội nàng định thần nhìn lên, bản thân cư nhiên ngồi trong một xe ngựa to lớn như vậy. Mà người ôm mình, đúng là yêu quái tiên sinh bạch y khuynh thành kia.

Bị một người sống hơn nghìn tuổi ôm, Mộ Khinh Ca tức khắc nổi lên một tầng da gà.

Nàng không chút do dự đẩy hai tay nam nhân ra, thoát khỏi cái ôm ấm áp, chen vào góc xe ngựa.

Trùng mắt nhìn nam nhân nín cười, nàng bắt đầu đánh giá bố cục trong xe ngựa.

Xe ngựa này, thực sự không nhỏ.

Trong lòng nàng tính toán, ước chừng có gần trăm mét vuông. So với cái khác bên ngoài lớn hơn rất nhiều. Trong xe ngựa, cái gì cần có đều có. Hoàn toàn chính là phòng ngủ của nam nhân này.

Chỉ là...

Mộ Khinh Ca khó hiểu nhíu mày.

Mỗi lần nhìn đến lão yêu quái này, hắn luôn một thân bạch y xuất trần. Nàng vốn cho là, hắn thích màu trắng thuần tịnh. Lại không nghĩ, bài trí trong xe ngựa, đều một màu thuần đen.

Nệm êm, giường, màn lụa màu đen, bao gồm cả lư hương, bàn ghế cũng màu đen. Màu đen vô tận, tựa hồ muốn đem hồng y tuyệt diệu trên người nàng cắn nuốt.

Hắn chân trần ngồi trên giường, trở thành màu sáng duy nhất trong không gian này.

Chẳng qua, bài trí trên quý trọng xe ngựa, đối với Mộ Khinh Ca không có nhãn lực, là không hề có lực rung động. Trừ phi, có người nói trắng ra cho nàng biết, tùy tiện lấy ra một kiện bài trí mang ra ngoài, đều có thể dễ dàng mua một tòa thành trì, nàng mới có thể chân chó nói một câu: "Thương gia giàu có, cho ta một ít!"

"Tiểu Ca nhi..."

Tư Mạch vừa mở miệng, liền thấy Mộ Khinh Ca vươn tay làm ra thủ thế im lặng. Hắn buồn cười một lần nữa ngậm miệng, muốn nhìn một chút tiểu nha đầu này muốn làm cái gì.

Thu hồi tầm mắt, Mộ Khinh Ca lạnh mặt nói: "Ngươi lại muốn chơi cái gì?"

"Chơi?" Tư Mạch không hiểu nhượng mày, mặt mày toát lên vui mừng.

Mộ Khinh Ca giễu cợt: "Tuy ta không quen ngươi, nhưng ngươi không giống như là người nhảm chán sẽ xuất hiện trong cung yến chịu vạ người kính ngưỡng."

"Tiểu Ca nhi thật là hiểu rõ ta." Tư Mạch sung sướng cười nói. Tiếng cười kia, như loại rượu ngon hảo hạng, thơm nồng đậm lan tỏa trong cỗ xe. Đường như tất cả đồ vật bên trong đều nhiễm lên một tầng men say.

Hiểu rõ con em ngươi!

Nội tâm Mộ Khinh Ca hung hăng xem thường cái người tự mình đa tình, nỗ lực bảo trì khoảng cách giữa hai người.

Hồng y xinh đẹp để phòng, làm cho trong lòng Tư Mạch mơ hồ khó chịu.

Nhưng hắn không nói thêm cái gì, chỉ trả lời vấn đề của Mộ Khinh Ca: "Bất quá là muốn gặp ngươi một lần mà thôi." Cũng muốn gặp nàng ở trước mặt người khác là như thế nào.

"Ghe tòm." Cánh tay Mộ Khinh Ca run run nổi da gà, im lặng nói: "Làm ơn, một lão yêu quái sống không biết bao nhiêu năm, ít nói lời buồn nôn đi." Thật sự là lấy buồn nôn làm thú vị mà.

"Lão yêu quái?" Tư Mạch từ trong miệng Mộ Khinh Ca đặt cho hắn cái "tên thân mật", trong mắt mỉm cười, dĩ nhiên vui vẻ tiếp nhận.

Nếu một màn này bị Cô Nhai và Cô Dạ nhìn thấy, chỉ sợ tam quan thật vất vả và nhặt lại lần nữa sụp đổ.

"Xe ngựa của ngươi còn có Tật Phong Long Báo là chuyện gì xảy ra?" Đột nhiên, Mộ Khinh Ca tò mò hỏi. Xuyên qua hai cặp mắt rõ ràng tràn ngập tò mò.

Xe ngựa huyền sắc chân thật tồn tại, lại có thể hóa thành một trận khói nhẹ. Rõ ràng đều là Tật Phong Long Báo, lại có thể cắn nuốt đồng loại?

Mộ Khinh Ca càng cảm thấy lão yêu quái không đơn giản!

Tư Mạch cười nói: "Huyền khí tuy rằng quý hiếm, nhưng không phải chỉ có mình ngươi có."

Mộ Khinh Ca sừng sốt, lập tức phản ứng lại, lần nữa kinh ngạc đánh giá xe ngựa, thì thào nói: "Ngươi nói xe ngựa này là huyền khí?!"

Tư Mạch cười gật đầu.

Tức khắc, người nào đó trong lòng cực kỳ ghen ghét.

Nhìn xem huyền khí cao lớn của người ta, nhìn lại huyền khí trên tai trái mình chỉ có thể che giấu giới tính...

Tay không tự chủ sờ lên tai trái, Mộ Khinh Ca thì thầm suy tư: "Huyền khí, rốt cuộc chế thành như thế nào?"

Tư Mạch nghe được câu lầm bầm của nàng, nhưng không vì nàng giải thích nghi hoặc. Chỉ là mở ra tay phải, một đoàn gió xoáy màu xanh hấp dẫn lực chú ý của Mộ Khinh Ca.

Trong lúc nàng nhìn chăm chú, đoàn gió xoáy biến ảo trở thành Tật Phong Long Báo phiên bản bỏ túi, làm nũng chơi đùa trong tay Tư Mạch, cực kỳ đáng yêu. Hoàn toàn không có nửa phần bộ dáng uy phong sát khí.

"Về phần Tật Phong Long Báo..." Tư Mạch nhìn nàng, mở miệng cười nhẹ: "Thần Thú chú ý chính là huyết mạch truyền thừa, huyết mạch càng thuần túy, tiềm lực càng lớn. Đối với Tật Phong Long Báo mà nói, cánh sau lưng thịt càng nhiều, tức huyết mạch càng thuần khiết. Mà trong đó, lại lấy Lục Dực vì tôn. Lục Dực Tật Phong Long Báo có một năng lực thiên phú, chính là phân thân. Nó có thể chia ra làm chín, hơn nữa từng cái khác nhau."

Mộ Khinh Ca nghe Tư Mạch giải thích, khiếp sợ mở to hai mắt.

Nàng nguyên bản cảm thấy hệ thống dị giới này đã coi như huyền huyền, không nghĩ tới còn có loại thú càng huyền huyền hơn tồn tại. Mà loại này nghe có vẻ là thú vật rất trâu bò, cư nhiên bị người nam nhân này lấy ra làm tọa kỵ?

"Tật Phong Long Báo, quả nhiên không phải thuộc về Lâm Xuyên." Mộ Khinh Ca sau khi khiếp sợ, khẽ thì thào.

Nàng trong khoảng thời gian này, rất ít xuất phủ. Ngoại trừ tu luyện và tiêu hóa đan thần truyền thừa, chính là lật xem tàng thư trong Tàng Thư Các, chính là mau chóng hiểu rõ thế giới mình đang sống.

Nhưng, nàng vẫn chưa thấy trong sách phát hiện ra giống loài kỳ lạ như Tật Phong Long Báo.

Giải thích duy nhất, chính là Tật Phong Long Báo không tồn tại ở Lâm Xuyên. Đối với gia gia đã nói lúc trước, trong lòng nàng lại tin thêm vài phần.

"Bên ngoài Lâm Xuyên, đến cùng là thế giới như thế nào?" Mộ Khinh Ca nghiêm túc hỏi. Xuyên qua con mắt rõ ràng dấy lên một đoàn hỏa diễm kiên định.

Tựa hồ, trong đầu nàng đã hiện ra một thế giới kỳ quái.

Đáng tiếc, Tư Mạch vẫn như cũ không có ý định nói tí nì.

Mà là trống rỗng cảm ra một khối găm vốc, ném tới Mộ Khinh Ca.

Nàng theo bản năng vừa tiếp xúc, cảm giác bóng loáng tinh tế trong tay, nhẹ như lông hồng. Rũ mắt nhìn thoáng qua, nàng nhướn mày hỏi: "Đây là cái gì?"

Tư Mạch nghiêng ngả nói: "Nếu như trước mặt mọi người tuyển trúng ngươi, tất nhiên phải có chỗ tốt. Mở ra nhìn xem."

Hai chữ "chỗ tốt", làm mất Mộ Khinh Ca sáng ngời. Thầm nghĩ trong lòng: Đồ vật lão yêu quái sống lâu lấy ra, chắc hẳn sẽ không quá kém đi.

"Thiên cấp võ kỹ?" Mỗ Gấm ra, bốn chữ đầu tiên xuất hiện, kim quang chọi lóe, tiến vào trong mắt Mộ Khinh Ca.

Tư Mạch gật đầu: "Võ kỹ Lâm Xuyên, phân làm Thiên Địa Huyền Hoàng. Trong đó Thiên là tôn quý thừa thốt nhất. Trong tay ngươi là một quyển Thiên Lôi quyết, là thiên cấp võ kỹ tương đối phù hợp với ngươi. Chờ ngươi lên tứ cảnh, ta lại tìm cái khác tốt hơn cho ngươi."

Phân chia võ kỹ trên Lâm Xuyên đại lục, Mộ Khinh Ca đã sớm biết rõ.

Nàng biết rõ ràng, võ kỹ gia gia và cô cô mình tu luyện, là huyền cấp cao giai, ở Tàn quốc mà nói xem như là đỉnh cấp võ kỹ. Ngay cả vật cất chứa trong hoàng cung, vượt qua cấp bậc này cũng chỉ có vài cái. Mà lão yêu quái này, vừa ra tay chính là Thiên cấp võ kỹ trong truyền thuyết?

"Đây là Thiên cấp đẳng cấp nào?" Mộ Khinh Ca cảm thấy miệng lưỡi mình có chút phát khô.

"A..." Tư Mạch hơi hơi nhíu mày, tựa hồ có chút ghét bỏ: "Chỉ là thiên cấp cao giai. Tuy không coi là lợi hại, nhưng lại là cực hạn cho phép có khả năng xuất hiện ở Lâm Xuyên. Tiểu Ca nhi chớ có ghét bỏ."

Ghét bỏ! Ghét bỏ con em ngươi a! Ngươi nếu ghét bỏ, liền đem thiên cấp, địa cấp võ kỹ đưa hết cho ta đi, càng nhiều càng tốt a!

Mộ Khinh Ca trong lòng rít gào.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Phân chia võ kỹ, xuất phủ

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Thiên lôi quyết, lợi dụng linh lực trong cơ thể dẫn xuất thiên địa, triệu hoán lôi điện cho mình sử dụng...

Thời điểm Mộ Khinh Ca xem hết nội dung trong cuộn gấm Tư Mạch đưa, là lúc những dòng chữ kia dần dần biến mất. Gấm vóc tựa hồ biến thành một cuộn gấm chân chính, không còn chỗ thần kỳ.

Ai có thể nghĩ đến, mặt trên của nó đã từng ghi chép Thiên cấp võ kỹ vô số kẻ mơ ước trên Lâm Xuyên đại lục?

Mà trong đầu Mộ Khinh Ca, tức thì nhiều thêm một thứ.

Tựa hồ, sâu trong đầu nàng đột nhiên hiện ra một bóng dáng nhỏ màu tím, một lần lại một lần biểu diễn Thiên Lôi Quyết huyền bí.

Võ kỹ, chỉ cần tiến vào hoàng cảnh là có thể luyện tập.

Thậm chí, Tàn quốc vì cớ vũ bách tính tập võ, liền mở công khai Diễn Võ Đường. Bên trong có rất nhiều quyển Hoàng cấp võ kỹ thấp giai, trung giai có thể cung cấp cho dân chúng mượn đọc.

Mà gia đình quyền quý, đều có Tàng Thư Các của mình, thậm chí là võ kỹ gia truyền.

Loại này, phần lớn đều lấy Hoàng cấp cao giai xếp cuối trở lên, cao nhất là Huyền cấp cao giai. Giống như võ kỹ gia truyền Mộ gia, Mộ Hùng khi còn trẻ trong lúc rèn luyện ngẫu nhiên lấy được một quyển võ kỹ Huyền cấp cao giai, tên là Sur Thửu Rống.

Nghe tên giống như là một loại âm công (công kích bằng sóng âm).

Nhưng trên thực tế, võ kỹ này khi luyện đến cực hạn, Linh lực có thể huyền hóa ra thành bộ dáng Sur Thửu, một tiếng gầm chấn vỡ kinh mạch địch nhân, chấn nhiếp tam quân.

Sur Thửu Rống, dựa vào chính linh lực thâm hậu, bạo phát ra âm bạo. Thuộc về loại võ kỹ dương cương. Nhưng hiện tại Mộ gia chỉ có một mình Mộ Hùng tu luyện.

Bởi vì thể chất phế vật Mộ Khinh Ca không thể tu luyện, mà cô cô Mộ Liên Dung là nữ tử, không cách nào tu luyện loại võ kỹ dương cương này. Nàng tu luyện là quyển Huyền cấp võ kỹ trung giai mà Mộ Hùng dùng số tiền lớn mua được từ đấu giá hội, tên là Diệp Ảnh Bộ.

Đây là loại võ kỹ khinh thân, thích hợp cho nữ tử tu luyện, phối hợp với thủ đoạn tuyệt sát. Luyện đến mức cực hạn có thể khiến người kinh diễm, đàm

tiểu tà và lấy tính mạng địch nhân.

Bên trong Trì Vân Uyển, hồng y yêu dã trên xích đu, phong lưu tuyệt điểm.

Mộ Khinh Ca ngả ra sau nhắm mắt, sợi tóc tùy ý theo gió mà động. Nàng yên lặng ghi nhớ mỗi một động tác của bóng người nhỏ, vận hành mỗi một chỗ kinh mạch.

Nàng biết bóng người này sẽ không tồn tại vĩnh viễn, chờ sau khi nàng hiểu hết ảo diệu của Thiên Lô Quyết, liền sẽ biến mất.

Cho nên, nàng nắm chặt thời gian, hy vọng tìm hiểu thêm được một ít.

Hồi lâu, Mộ Khinh Ca chậm rãi mở hai mắt ra.

Xuyên qua con ngươi trong suốt, phát ra một tầng tử mang, bên trong dường như có lõi điện đan xen. Chớp mắt sau, lại quy về bình thường.

"Thiên Lô Quyết, quả nhiên là được tạo riêng cho ta!" Phun ra một ngụm trọc khí, trong lòng Mộ Khinh Ca kinh ngạc cảm thán nói.

Nàng vốn là người mang lõi điện dị năng, đối với cảm ứng lực lượng lõi điện so với người bình thường mạnh mẽ hơn. Đây đối với linh ngộ Thiên Lô Quyết tạo nên sự trợ giúp rất lớn. Quan trọng là, về sau nếu nàng bắt đắc dĩ phải sử dụng lõi điện dị năng bảo vệ tính mạng, cũng có thể dùng Thiên Lô Quyết che giấu.

Đối với nàng mà nói, thực sự là không thể tốt hơn.

Lần đầu tiên, nàng cảm kích hảo ý của Tư Mạch, đưa cho nàng phần đại lễ này.

"Yên quái tiên sinh, tính ta thiếu người một phần nhân tình đi." Mộ Khinh Ca nhẹ giọng nói.

"Tiểu tước gia, Tiểu tước gia!"

Ngoài Uyển, Hoa Nguyệt như bướm trắng chạy vào, làn da trắng nõn bởi vì chạy mà nhiễm lên một tầng phấn hồng nhàn nhạt, càng thêm mê người.

Nếu Mộ Khinh Ca thực sự là nam nhân, nói không chừng sẽ bị tiểu yêu tinh này làm cho mê hoặc.

"Chạy vội vã như vậy làm gì?" Mộ Khinh Ca vươn tay捏 cằm Hoa Nguyệt, làm cô gái nhỏ hờn dỗi dậm dậm chân.

"Tiểu tước gia đừng làm rộn, lão công gia còn đang chờ đấy."

Lão gia tử gọi?

Khóe mắt Mộ Khinh Ca hơi nghiêng, có chút không hiểu.

Hoa Nguyệt thấy sắc mặt tuyệt mỹ của chủ tử nhà mình tràn đầy vẻ mờ mịt, dứt khoát kéo nàng từ trên ghế đứng lên, nói: "Lão công gia nói muốn dẫn ngài đi quân doanh ngoài thành, chọn lựa thân vệ cho ngài. Bây giờ đang ở cửa chính chờ ngài đấy."

Chọn lựa thân vệ? Lão gia tử sao không nói trước?

Trong lúc Mộ Khinh Ca nghi hoặc, đã bị Hoa Nguyệt đẩy ra cửa Uyển, hướng tới ngoài phủ.

Vừa đến ngoài cửa phủ, nàng không chỉ thấy được Mộ Hùng một thân nhung trang, thấy Âu Hà một thân trang phục gọn gàng, còn có... Ánh mắt Mộ Khinh Ca lướt qua Mặc Dương một thân y phục đồng dạng.

Tiểu tử này, thế nào lại bị lão gia tử lôi ra từ trong Từ Dương thư viện rồi?

"Tiểu tử thúì, còn không lên ngựa?" Mộ Hùng cười trên lưng ngựa, trừng mắt đối với tôn nhi, thôi rầu nói.

Ngay sau đó, một gã thân vệ Mộ gia dắt tới một con ngựa, để cho Mộ Khinh Ca dẫm bàn đạp (nơi đặt bàn chân) nhảy lên ngồi.

Xoay người lên ngựa, đoàn người lập tức bắt đầu xuất phát.

Không ngoài ý muốn, hai nha đầu Âu Hà và Hoa Nguyệt, tính cả Mặc Dương, đều đi theo đội ngũ, theo sát hai bên nàng.

Sau khi đoàn người đã đi xa, tại cửa lớn Mộ phủ mới lóe ra một đạo bóng dáng bạch sắc, âm u nhìn bóng dáng đoàn người.

Lục Chi tiến lên trước, đối với Bạch Tịch Nguyệt nói: "Cô nương, nghe nói hiện giờ Tiểu tước gia ở trong cung đại triển danh tiếng, còn chiếm được ưu ái của một vị đại nhân vật. Hôm nay lão công gia lại dẫn theo tất cả người trong Trì Vân Uyển ra ngoài, chẳng lẽ là có tính toán gì?"

Các nàng cả ngày ở trong nội viện Mộ phủ, tin tức có hạn, vì vậy không rõ ràng lắm chuyện phát sinh trong cung ngày đó.

Lục Chi nói, khiến oán khí trong mắt Bạch Tịch Nguyệt càng đậm

Nguyên bản, nàng cũng có tư cách tham gia cung yến kia. Chi tiếc phụ thân chết trận, bản thân bây giờ chỉ là cô nhi sống nhờ Mộ phủ, có người nào sẽ nhớ rõ?

Hết thầy, chỉ có thể dựa vào chính mình!

"Chúng ta đi Duệ Vương phủ." Bạch Tịch Nguyệt cắn môi nói.

Dứt lời liền lấy lụa mỏng che mặt, dẫn Lục Chi rời khỏi Mộ phủ.

Chỉ là nàng không biết, chuyến đi lần này nhất định vô hạn rồi. Duệ Vương nàng ái mộ, giờ còn bị phạt trong miếu hoàng đây.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Lần đầu tới Mộ gia quân

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Mộ Khinh Ca theo gia gia mình ra khỏi thành.

Có lẽ trong khoảng thời gian này, nàng không ra đường làm việc ác. Nàng nhảy bén cảm giác được, sự e ngại và chán ghét của dân chúng xung quanh tựa hồ không còn mạnh mẽ như trước.

Không hề trở ngại ra khỏi thành, Mộ Hùng liền dẫn đoàn người hướng tới quân doanh nơi đại quân trú đóng.

Đại bộ phận Mộ gia quân, binh sĩ trực hệ Mộ Hùng đều không ở Lạc Đô, mà là đang đóng giữ biên cương. Người phụ trách công việc trong quân, là tâm phúc tả hữu của Mộ Hùng.

Mộ gia quân lưu tại Lạc Đô, bất quá chỉ có một vạn người mà thôi.

Hơn nữa bộ phận này, không có hoàng mệnh, quyết không thể dễ dàng rời khỏi quân doanh, nếu không chính là ý đồ mưu phản.

Ngay cả Mộ gia quân ở biên cương xa xôi cũng như vậy, không có thánh chỉ triệu hồi, cũng không thể dễ dàng rời đi. Mộ Hùng ở Lạc Đô, chính là con bài tốt nhất trong tay Hoàng đế để khống chế Mộ gia quân.

Thân vệ Mộ gia, đều được tuyển ra từ trong quân đội Mộ gia.

Mộ gia quân đi theo Mộ Hùng cả đời, tính trung thành chính là tuyệt đối.

Nơi Mộ gia quân đóng quân, là ở bên trong khe núi vùng ngoại ô Lạc Đô. Hoàn cảnh ẩn nấp, dễ thủ khó công. Trong vòng phạm vi trăm dặm, đều bị liệt vào khu vực quân sự, bất luận kẻ nào đều không được tiến vào.

Từ điểm này có thể thấy được, Mộ Hùng cũng lưu lại một tay.

Mộ gia quân trung thành với Mộ Hùng, đối với Hoàng đế Tàn Thương mà nói, giống như một tuyệt sắc mỹ nhân cô lãnh, khiến hắn cố kỵ nhưng lại thêm muốn.

Hắn muốn bí mật thăm thấu Mộ gia quân, đáng tiếc vẫn không có thành công.

Có thể thấy được, tài mạng binh của Mộ Hùng chính là số một số hai.

Có lẽ chính bởi vì Mộ gia quân quá mức đoàn kết trung thành, mới có thể khiến cho Hoàng đế đối với Mộ Hùng càng thêm kiêng kỵ.

Tuy nhiên, dục gia chi tội (*). Quân muốn giết người, cần lý do sao? Một khi người đã trở thành họa lớn trong lòng quân vương, dù cho người không có tâm mưu phản, cũng phải chết. Tùy tiện nói, đều biến thành tội trạng.

(*) Dục gia chi tội, hà hoạn vô từ: muốn gán tội cho người khác, không sợ tìm không ra lý do. Nếu muốn vu oan giá họa, nói lời gì mà chẳng được.

Mộ Khinh Ca đi theo Mộ Hùng, dần dần tiến vào phạm trù quân doanh.

Đọc theo đường đi, các trạm canh gác ngoài sáng trong tối, an bài xảo diệu không hề có kẽ hở.

Cho dù là Mộ Hùng tự mình dẫn đầu, cũng cần phải kiểm tra tầng tầng. Trị quân nghiêm ngặt, khiến cho Mộ Khinh Ca là linh hồn đến từ quân đội hiện đại cũng không thể không bội phục vài phần.

Rất cuộc, Mộ Khinh Ca thấy được doanh địa ẩn trong khe núi.

Quân trưởng san sát, thanh âm tướng sĩ diễn luyện từng trận như sấm, kinh động chim thú trong rừng.

"Ca nhi, đây là quân doanh Mộ gia quân chúng ta. Ngươi vẫn là lần đầu tiên tới đây." Mộ Hùng ngừng đầu vững vàng ngồi trên lưng ngựa, trong ánh mắt tràn đầy thần sắc kiêu ngạo.

Mộ Khinh Ca hướng mắt tới. Quân sĩ xếp hàng chỉnh tề, động tác đều nhịp, ý chí chiến đấu sục sôi.

Mặc dù là thao luyện thông thường, cũng hoàn thành không chút nào qua loa, hùng hực khí thế.

Binh tướng như vậy trên chiến trường, đích xác có thể khiến địch nhân sợ hãi, nhưng còn chưa đủ.

Mộ Khinh Ca nhấp nhẹ môi.

Kiếp trước, nàng là át chủ bài của bộ đội tác chiến đặc thù. Tiếp thu huấn luyện không phải binh sĩ bình thường có thể so sánh. Mà trên tinh cầu kia, thời đại kia, có rất ít cuộc chiến quy mô lớn trên chiến trường trực diện, mà nhiều hơn chính là lên vào quân địch.

Nàng tinh thông chính là đặc chủng tác chiến, trong lúc nói cười có thể lấy mạng người.

Vì vậy Mộ gia quân trước mắt này, tuy rằng không tồi, nhưng không khiến nàng rung động.

Sau khi biết được Mộ Hùng muốn dựng lại đội thân vệ cho mình, trong lòng Mộ Khinh Ca mơ hồ liền có một cái ý nghĩ. Có lẽ nàng có thể tại dị giới này tạo nên một chi quân đội thuộc về mình, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, không gì làm không được, một thần binh bất khả chiến bại.

Đem ý nghĩ trong lòng mình tạm thời đè xuống, Mộ Khinh Ca theo Mộ Hùng xuống ngựa, bước tới hướng binh sĩ đang thao luyện.

Nửa đường, mấy phó tướng nghe tin tiến đến nghênh đón.

Mấy người kia, Mộ Khinh Ca ngược lại nhận thức nhưng không biết tên. Chỉ nhớ mang máng, ngày đó nàng tiếp thụ hình phạt quát roi, bọn họ chính là canh giữ bên cạnh Mộ Hùng.

"Lão tướng quân, tiểu tước gia!"

Mọi người ôm quyền, áo giáp trên người va chạm phát ra âm vang.

Mộ Khinh Ca hơi hơi gật đầu, thoáng lui một bước. Loại trường hợp này giao cho gia gia xử lý là tốt nhất.

Mộ Hùng cũng đồng dạng nhẹ gật đầu, đối với mấy người nói: "Các tướng sĩ nói đi."

Mấy vị phó tướng liếc mắt lẫn nhau, tất cả đồng thanh đáp: "Bẩm báo lão tướng quân, chuyện Tiểu tước gia muốn tuyển chọn thân vệ, thuộc hạ đã báo cho toàn quân biết. Hiện Mộ gia quân cả thấy một vạn người, đang tại thao luyện trắng chờ lão tướng và tiểu tước gia kiểm duyệt!"

Mộ Hùng hài lòng cười nói: "Được rồi, lần này là vì Ca nhi tiểu tử thú này chọn lựa thân vệ, không phải đại sự gì, không cần làm long trọng như thế."

Dứt lời, hướng mấy vị phó tướng nói: "Các người đi trước an bài đi. Ta và Ca nhi tới sau."

Mấy vị phó tướng lĩnh mệnh tiến đến.

Lúc này bên người Mộ Hùng, chỉ còn có mấy người cùng nhau đến đây.

Ánh mắt Mộ Hùng ý bảo Mộ Khinh Ca sóng vai cùng ông đi.

Người đi theo cũng rất thức thời, biết hai vị chủ tử có chuyện muốn nói, liền thả chậm bước chân, chú ý động tĩnh bốn phía, phòng ngừa có kẻ nghe lén.

Tuy rằng, trong quân Mộ gia không cần như thế.

Nhưng huấn luyện phản ứng nghiêm chỉnh, lại để cho bọn hán tử trong xương phản xạ có điều kiện.

Ánh mắt Mộ Khinh Ca ẩn ẩn đảo qua, phát hiện không chỉ có thân vệ Mộ Hùng như thế, ngay cả hai nha hoàn của nàng, còn có gã sai vặt Mặc Dương cũng như vậy.

Ánh mắt bọn họ đều thập phần tương tự, chính là tuyệt đối trung thành.

"Ca nhi, lần này thân vệ của ngươi, chính ngươi tới chọn." Mộ Hùng đột nhiên nói.

Chính mình chọn? Đúng là hợp ý nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Tước gia diễn điểm binh

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Mộ Khinh Ca không có trì hoãn, vui vẻ gật đầu.

Nàng bình tĩnh khiến cho Mộ Hùng vui mừng, không nhịn được gật đầu nói: "Ngươi quả thật đã trưởng thành. Tuy ngươi không thể tu luyện, nhưng nếu có thể khiến thân vệ trung tâm với ngươi, thường nhân cũng khó lấy được tính mạng ngươi. Chờ sau khi ngươi chọn lựa xong thân vệ, thời điểm huấn luyện để cho hai nha hoàn Ấu Hà Hoa Nguyệt, còn có tiểu tử Mặc Dương kia đi cùng đi. Bọn họ đều là người hầu hạ bên cạnh ngươi, nhiều thêm chút bản lĩnh dù sao vẫn tốt hơn."

Nguyên lai lão gia tử đem ba người này đến, là đánh chủ ý này.

Mộ Khinh Ca trong lòng hiểu rõ.

Đối với quyết định của Mộ Hùng, nàng không phản đối. Ngược lại, nàng rất tán thành.

"Đợi ngươi chọn lựa xong thân vệ, ta liền đưa bọn họ giao cho Hùng thúc thúc ngươi huấn luyện, đến lúc đó..."

"Gia gia, lần tuyển chọn thân vệ lần này, con hy vọng tự mình huấn luyện." Mộ Khinh Ca mở miệng cắt đứt lời nói của Mộ Hùng.

"A, cái gì!" Mộ Hùng kịp phản ứng, sợ tới mức thanh âm đột nhiên tăng cao.

Phản ứng của ông, khiến cho người thủ hộ xung quanh đều nhìn lại đây.

"Khụ khụ." Mộ Hùng che giấu ho một tiếng. Sau khi mọi người thu hồi tầm mắt, ông mới nghiêm khắc đối với Mộ Khinh Ca nói: "Ca nhi, ngươi nói đùa cái gì vậy? Ngươi có thể huấn luyện cái gì? Huấn luyện binh sĩ không phải trò đùa."

"Gia gia, con rất nghiêm túc." Mộ Khinh Ca nhìn thẳng Mộ Hùng, con mắt trong suốt một mảnh thân nhiên.

Hai hàng lông mày Mộ Hùng nhíu thành một đoàn, tựa hồ muốn nhìn thấu tâm tư Mộ Khinh Ca. Lại phát hiện, không biết từ khi nào, ông đã xem không hiểu đứa cháu này rồi.

"Gia gia không tin con?" Mộ Khinh Ca hỏi lại.

Mộ Hùng trong lòng phát khổ.

Ông tin tưởng tôn nhi của mình, thế nhưng tin tưởng không có nghĩa là Mộ Khinh Ca có thể luyện binh tốt.

Hoang nguyên Lạc Nhật, Mộ Khinh Ca chôn vùi năm trăm tính mạng thân vệ. Sớm đã ở trong lòng các tướng sĩ hình thành bài xích. Nếu không phải về sau, nàng dừng cảm thừa nhận sai lầm, lại không kiêu ngạo không siểm nịnh thừa nhận hình phạt hai trăm roi, thuyết phục những tướng sĩ này. Hiện giờ làm sao sẽ có người tự nguyện làm thân vệ của nàng?

Nhưng, nguyện ý làm hộ vệ Mộ Khinh Ca là một chuyện, tiếp nhận huấn luyện của nàng lại là một chuyện khác.

Tiểu tôn nhi của ông a, vẫn còn quá ngây thơ, quá tâm cao khí ngạo.

Thật cho rằng những tướng sĩ này rất dễ thuần phục sao?

"Ca nhi, cái này..." Nội tâm Mộ Hùng muốn cự tuyệt.

Thế nhưng, chống lại cặp mắt thanh triệt cơ hồ nhìn thấu nhân tâm của tôn nhi, ông lại nói không ra lời phản đối.

"Nếu gia gia tin tưởng con, liền quyết định như vậy đi. Lần tuyển người này, theo ý nguyện của con làm chủ, vậy cứ dựa theo phương thức của con đi. Tuyển được người, cũng không cần phiền toái Hùng thúc thúc, con tự mình huấn luyện bọn họ. Nếu trong lòng gia gia có băn khoăn, vậy chúng ta đánh cuộc đi." Mộ Khinh Ca thuận thế nói.

"Đánh cuộc cái gì." Cơ hồ theo bản năng, Mộ Hùng đã bị Mộ Khinh Ca dắt mũi rồi.

Lúc đầu vốn là lời lẽ chính đáng cự tuyệt Mộ Khinh Ca hồ nháo, lại biến thành nghe điều kiện của nàng.

Chẳng qua, lão gia tử vẫn không biết.

Mộ Khinh Ca nghiêng ngả cười cười: "Gia gia không phải lo lắng năng lực mang binh của Khinh Ca sao? Không bằng ba tháng sau, năm trăm thân vệ của con cùng các tướng sĩ còn dư lại trong quân gia gia so một trận đi, nhìn xem ai yếu ai mạnh. Kê bại, liền phải trả một cái hứa hẹn."

Râu ria Mộ Hùng run lên, mắt hồ trợn tròn: "Người tiểu tử này, đúng là ghé con mới sinh không sợ cọp. Người chỉ có năm trăm người, thế nào đối kháng được với gần vạn quân của ta?"

"Không thử chút, làm sao có thể biết?" Mộ Khinh Ca cười có vài phần tà mị. Lại khiến người cảm thấy lời nàng nói có thể tin.

Mộ Hùng cứ như vậy ma xui quỷ khiến nhẹ gật đầu, chờ ông kịp phản ứng, người đã chạy tới thao luyện tràng. Nhìn về phía hồng y cao ngất chói mắt kia, ông mới phát hiện mình bị tôn nhi hồ một phen.

Giữa sân thao luyện, hơn vạn tướng sĩ đã đứng thành đội ngũ.

Vài vị tướng lúc trước, đã đứng ở vị trí điểm tướng trên đài chờ.

Mộ Khinh Ca theo Mộ Hùng leo lên điểm tướng đài, liền cảm nhận được những ánh mắt nóng rực không ngừng rơi xuống trên người mình.

Những người này, tuyệt đại bộ phận là theo Mộ Hùng tiến đến hoang nguyên Lạc Nhật tìm nàng. Tự nhiên cũng tận mắt nhìn thấy hình ảnh nàng tiếp nhận hình phạt quát roi đó.

Không gì đáng trách, một màn kia rất chấn động.

Khiến những cái hán tử thô kệch này tha thứ Mộ Khinh Ca lỗ mãng, tiếp nhận tiểu chủ nhân này.

Đương nhiên, trong đó cũng có chút tò mò cùng hoài nghi đánh giá, tựa hồ rất khó đem thiếu niên hồng y tuyệt điểm này cùng với người trong miệng đồng đội là kiên định như sắt, cao ngất như kiếm, nói là làm tiếp thụ hai trăm roi hình phạt cùng một chỗ.

Bỏ qua các loại dò xét, Mộ Khinh Ca tiến lên phía trước một bước, chấp tay ra sau, cất cao giọng nói: "Hôm nay, là chọn lựa thân vệ cho ta. Ta là người thế nào, chắc hẳn chư vị cũng có nghe thấy. Tại đây, ta hỏi một câu, nếu không tình nguyện làm thân vệ của ta, thỉnh lui năm bước."

Tiếng nói vừa dứt, trong tràng thao luyện, một mảnh ồ lên.

Chọn lựa thân vệ, không phải là chọn người thuận mắt chút là được rồi sao? Sao còn phải thêm cái này?

Không nói bọn hán, ngay cả mấy vị phó tướng cũng không rõ nội tình nhìn về phía Mộ Hùng. Người sau lại bởi vì đã nói trước, chỉ có thể cười khổ lắc đầu, làm cho bọn họ tạm thời đừng nóng nảy.

Sờ không thấy tâm tư Mộ Khinh Ca, sau khi trầm mặc một lát, vẫn có hai ba nghìn người do dự lui năm bước.

Có lẽ bọn họ không muốn trở thành thân vệ Mộ Khinh Ca. Hoặc giả, bọn họ cảm thấy trở thành thân vệ, không thể so sánh với giết địch trên chiến trường. Nhưng đại bộ phận trung lập vẫn còn nghi hoặc đứng tại chỗ.

Đối với hai ba nghìn người rời khỏi, Mộ Khinh Ca nhìn cũng không nhìn. Ánh mắt nàng chỉ rơi vào trên thân những người lưu lại, lần nữa nói: "Những người lưu lại, tuổi vượt quá hai mươi. Thỉnh tự động lui về sau năm bước."

Mọi người lại lần nữa xôn xao.

Vì sao phải hạn chế tuổi? Cho dù có, không phải là tuổi càng lớn càng tốt sao? Tuổi càng lớn, liền có nghĩa cảnh giới tu luyện càng mạnh a.

Lựa mấy đám tiểu mao đầu vẫn còn xích cảnh làm cái gì? Bồi tiểu tước gia hán trên đùa sao?

Hùng phó tướng có chút thất vọng lắc đầu, bước tới bên người Mộ Hùng trầm giọng nói: "Lão tướng quân, không thể để tiểu tước gia hồ nháo."

Hai hàng lông mày Mộ Hùng cau lại, "tôn nhi thật là hồ nháo sao?"

Trầm tư một lát, Mộ Hùng rút cuộc vẫn đối với Hùng phó tướng nói: "Trước xem tiếp rồi hãy nói."

Quyết định của Mộ Hùng, Hùng phó tướng sẽ không vi phạm. Đành phải chờ dài, lui về bên trong cùng đồng liêu.

Không người ra ngăn cản, còn dư lại bảy tám nghìn người, lại lần nữa lui xuống hơn năm nghìn người. Còn dư lại đều là thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi, đến hai mươi tuổi. Bọn hán phần lớn đều là tu vi xích cảnh.

Qua hai đợt sàng lọc tuyển chọn, một vạn người chỉ còn chưa đủ ba nghìn người.

Nhân số thân vệ Mộ Khinh Ca là năm trăm. Nói cách khác, tỷ lệ người được chọn lựa là năm đầu một, hoặc là sáu đầu một.

Ánh mắt lạnh như băng, rơi vào trên thân mỗi người còn dư lại. Sau khi đem tất cả thu vào đáy mắt, Mộ Khinh Ca lại nói: "Hiện tại, những người còn lại, phụ trọng mười túi, vây quanh thao luyện tràng chạy trăm vòng."

Nói xong, khi các binh sĩ trong lúc giặt mình, nàng hướng Mặc Dương nói: "Người cũng đi."

Mặc Dương không do dự, trầm mặc gật đầu, từ điểm tướng đài nhảy xuống, đi đầu mang phụ trọng cho mình. Hành vi của hán, khiến trong mắt Mộ Khinh Ca hiện lên một tia khen ngợi.

Đã có Mặc Dương dẫn đầu, còn dư lại hai nghìn ba nghìn người cũng bắt đầu động tác.

Rất nhanh, thao trường rộng lớn, đã có ngàn người bắt đầu chạy vòng.

Một trăm vòng, tính ra ước chừng gần trăm dặm đường.

Phụ trọng mười túi, tương đương với ba mươi cân.

Nếu không có thể lực cường hân, còn có lực lượng ý chí, căn bản rất khó chạy.

Cuối cùng, trước khi mặt trời lặn, người chính thức hoàn thành trăm vòng chỉ có chưa đến bảy trăm người, đều mệt mỏi co quắp ngã trên mặt đất. Mặc Dương cũng ở trong số đó, nhưng mặt hán tái nhợt, môi mím chặt thủy chung không phát ra một tiếng rên rỉ.

Liếc nhìn sáu trăm bảy mươi người, Mộ Khinh Ca quay người đối với Mộ Hùng nói: "Gia gia, Khinh Ca sàng lọc tuyển chọn trận đầu đã hoàn thành. Sáu trăm bảy mươi người này chính là đội thân vệ của ta. Về phần một trăm bảy mươi người bị đào thải sau đó, mười ngày sau, Khinh Ca sẽ cho ra đáp án."

Chỉ nhìn lướt qua, liền rõ ràng biết rõ nhân số. Xem ra, tiểu tước gia này cũng không phải phế vật như lời đồn đãi. Chỉ là, nàng đến cùng muốn làm cái gì?

Mấy vị phó tướng âm thầm trao đổi ánh mắt, trong lòng đều suy đoán.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Liều muội không ngừng

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Hoa đào rơi nhẹ là tả, nhẹ nhàng.

Sau khi xuyên qua hồ nước, cư nhiên xuất hiện một mảnh rừng đào rộng lớn trải dài.

Dòng nước chảy đầy nhẹ thuyền, xuôi dòng hạ xuống, quay xung quanh hai bên thuyền hoa. Trên thuyền, đáng người uyển chuyển, phiêu phiêu, lụa mỏng phấp phới, mị hoặc quyến rũ.

Thế trận kia, xa hoa lãng phí, khiến Mộ Khinh Ca không nhịn được chờ dài một tiếng, đây là thanh âm tiên cảnh a.

Phía trên thuyền hoa tinh xảo, Mộ Khinh Ca một thân hồng y yêu đã bung lên ly rượ xanh ngọc trong tay, chất lỏng màu hổ phách trong chén, theo đầu ngón tay nàng lưu chuyển hơi sóng sánh.

Nàng đứng ở đầu thuyền, đón gió.

Hai con người thanh lãnh khẽ neho lại, dường như đang cảm nhận làn gió nhẹ phớt qua mặt, tóc đen tung bay như đang thưởng thức cảnh đẹp.

Sau lưng nàng, truyền đến một hồi oanh oanh yến yến.

Vài Hoa nương thân thể là lút, dáng người vũ mị đang phụng bồi Thiệu mập mập chơi trò chơi người mù sờ voi.

Thân hình Thiệu mập mập tròn trĩnh, chơi trò chơi trong thuyền hoa nhỏ hẹp, vậy mà không thấy cồng kềnh, ngược lại thập phần linh hoạt, ăn hết đậu hủ của chúng nữ tử.

"Hi hi, người còn chạy? Tiểu gia đã sờ đến tay nhỏ của người rồi!" Thiệu mập cười đáng khinh.

Tiếp theo, liền truyền đến một tiếng rên rỉ yêu kiều.

"Tiểu tước gia cứu nô gia!"

Thanh âm cầu cứu từ phía sau truyền đến.

Mộ Khinh Ca còn chưa quay người, đã ngửi được một mùi hương hướng mình chạy tới.

Liền quay lại, nhìn thấy một bóng người yếu điệu lục sắc nhào vào ngực mình.

Nàng cau môi cười, thân thể hơi nghiêng, tránh được va chạm. Lại duỗi tay, thuận thể nắm lấy eo thon nhỏ nhắn của bóng người lục sắc.

Một hồi xoay chuyển, theo tiếng kinh hô của nữ tử, ôm vào trong ngực nàng.

Nữ tử nằm trong vòng tay của Mộ Khinh Ca, từ dưới nhìn lên dung mạo tuyệt mỹ của nàng đều thu nạp trong đáy mắt. Xuyên qua hai con mắt thanh lãnh bí mật mang theo một tia lười biếng đậm đặc, đôi môi đỏ nhẹ nhàng câu lên, phong lưu vô hạn.

"Tiểu tước gia..." Trong hoảng hốt, nữ tử mê ly nhẹ kêu một tiếng.

Tựa hồ, đã động tình.

Khóe miệng Mộ Khinh Ca tươi cười càng sâu, bưng ly rượu trong tay lên, không đổ một giọt đưa đến bên môi nữ tử, ôn nhu nói: "Ngoan, uống ly rượu an ủi. Đợi lát nữa, bốn tước gia thay người chính đồn mập mập kia."

Như bị khống chế, nữ tử ngoan ngoãn há miệng, đem rượu trong chén uống vào.

Hơi rượu mãnh liệt chảy vào cổ họng, kích thích thần kinh của nàng. Nàng mới đột nhiên thanh tỉnh, khuôn mặt quyến rũ thẹn thùng.

Được hồng y tuyệt diệu ôm ấp trong tay, nghĩ không muốn cứ vậy rời đi.

"Lão đại!" Thiệu mập mập mang theo chúng nữ tử, từ trong thuyền hoa đi ra. Hắn tháo xuống vài bịt mắt, cười hi hi chỉ vào nữ tử trong lòng ngực Mộ Khinh Ca trêu đùa: "Chà! Ta nói người cô gái nhỏ này thế nào không để ta bắt được, thì ra là nhìn trúng lão đại nhà ta."

Không biết là bị nói trúng tâm sự, hay sợ bị hiểu lầm.

Lục y nữ tử cuống quýt đứng vững, lui lại một bước rời khỏi vòng tay của Mộ Khinh Ca.

Mộ Khinh Ca đương nhiên sẽ không giữ nàng lại, liền thuận theo buông lỏng tay.

Nữ tử hờn dỗi nói: "Thiệu công tử lại trêu nô gia, nô gia không thuận theo." Nói xong, liền dậm chân, mặt đầy rặng mây đỏ chạy vào thuyền hoa. Lúc gần đi, còn mị nhãn như tơ quay đầu liếc người đứng thẳng ở đầu thuyền, Mộ Khinh Ca tiêu sái vô song.

Cái liếc mắt này, Mộ Khinh Ca không cảm thấy, lại bị Thiệu mập mập vừa vặn nhìn được.

Hắn cười "hắc hắc", phát tay cho chúng nữ tử lui xuống, một mình đến bên người Mộ Khinh Ca, nói ái muội: "Lão đại chính là lão đại, đi qua tất cả bụi hoa, đến mảnh lá đều không dính thân. Chỉ là không biết có bao nhiêu nữ tử thương tâm rơi lệ đây."

Mộ Khinh Ca liếc hắn một cái, vung tay áo phui nhẹ, ngẩng đầu nói: "Bốn tước gia luôn luôn giữ mình trong sạch."

"..." Thiệu mập bĩu môi khinh thường, mắt nhỏ đáng khinh liếc xuống nhìn nơi nào đó dưới thân Mộ Khinh Ca: "Hắc, cái gì mà giữ mình trong sạch. Đừng nói là lão đại còn chưa khai trai đi?"

Nói xong, về mặt kinh ngạc. Giống như Mộ Khinh Ca đang làm chuyện đại nghịch bất đạo gì.

Khóe miệng Mộ Khinh Ca mơ hồ co lại.

Nàng không thể giải thích với mập mập, đành phải đùa giỡn cười nói: "Tiểu tử người sẽ không ăn vụng trong phủ đi?" Luật pháp Tần quốc quy định, vị thành niên không thể ra ngoài tìm hoan. Nhưng nha hoàn ẩm giường trong phủ thì không tính. Lấy dung mạo của tiểu tử này, nói không chừng đúng là...

Thiệu mập đỏ mặt lên, biểu tình chợt không được tự nhiên.

Ngượng ngùng một hồi, mới tại ánh mắt chăm chú của Mộ Khinh Ca nói: "Ta, ta cũng là mấy ngày trước mới..."

"..." Mộ Khinh Ca lập tức không nói gì.

Thieu mập mập mới lớn bao nhiêu? Bề ngoài so với cổ thân thể này của nàng còn nhỏ hơn.

Nhiều nhất cũng chỉ mười bốn mười lăm tuổi. Cái tuổi này liền...

Mộ Khinh Ca rất muốn quan tâm dò một câu "Coi chừng thận hư". Nhưng lời nói đến bên miệng, vẫn là nuốt trở vào.

Ai ngờ, nàng không đi quán chuyện của mập mập này, hẳn lại bắt đầu xúi giục nàng.

"Lão đại, ngươi cũng đừng để ghen hông. Tư vị kia, chắc chắn... Chỉ có chính thức thử qua mới có thể cảm giác được cái loại tiêu hồn phê cốt này." Thieu mập mập về mặt say mê: "Áu Hà và Hoa Nguyệt trong Uyển của ngươi, cũng được coi là xinh đẹp tinh xảo, mỗi người một vẻ, đừng lãng phí!"

Đề nàng ôm Áu Hà, Hoa Nguyệt lăn giường?

Khụ khụ, kể cả có thật sự lăn, cũng chẳng phát sinh ra cái gì được không?

Mộ Khinh Ca cả người run lên, lạnh mặt nói: "Ta đều có tính toán."

"Lão đại, ngươi là muốn đem lần đầu tiên để lại cho băng sơn mỹ nhân Trường Nhạc công chúa đi!" Nào biết, Thieu mập mập lại hiểu lầm phản ứng của nàng.

Mộ Khinh Ca thiếu chút nữa phun máu, đối với khả năng nào bỏ của Thieu mập mập bội phục rồi.

Không muốn tiếp tục cái đề tài này, nàng đem ánh mắt chuyển qua rừng hoa đào rậm rạp bên bờ, hỏi: "Giờ là giữa hè rồi, sao vẫn còn có hoa đào rục rờ như vậy?"

Thấy Mộ Khinh Ca không muốn tiếp tục đề tài lúc trước, Thieu mập mập thức thời dừng miệng.

Chỉ là trong lòng đã cho rằng Mộ Khinh Ca đối với Trường Nhạc công chúa tình nghĩa cao ngất, so với biển sâu. Vì nàng, nguyện ý thủ thân như ngọc, đối với một hoàn khổ mà nói, là điều rất khó khăn.

"Lão đại, ngươi đã quên sao? Mảnh rừng hoa đào này là tác phẩm đặc ý của Công Tôn phu nhân khi còn sống. Nàng hao phí mấy chục năm mới tạo ra được mảnh rừng nở hoa không kết quả, kỳ nở hoa có thể dài đến nửa năm. Hoa đào nơi đây nở rộ từ đầu mùa xuân, phải đến cuối mùa hè mới tàn lụi." Thieu mập mập có chút nghi hoặc giải thích.

Hắn và Mộ Khinh Ca không phải lần đầu tiên tới nơi này. Nàng thế nào lại giống như không chút ấn tượng?

Ấn ấn nhủ này, Mộ Khinh Ca không nói tiếp, tựa như đang thưởng thức bờ phong cảnh bên cạnh.

Hai người trầm mặc một hồi, nhạc khúc trên thuyền vẫn còn vờn quanh.

Thieu mập mập hơi hơi ghé sát, nịnh nọt cười nói: "Lão đại! Ngày ấy ở cung yến ngươi nhảy điệu múa kia, dạy cho ta đi."

Mộ Khinh Ca nghe vậy chuyển mắt, ánh mắt thanh lãnh rơi xuống thân thể mượt mà của Thieu mập mập, không chút lưu tình nói: "Muốn học? Trước cạo xuống ba lớp mỡ trên người rồi hãy nói."

Thieu mập mập sắc đã kích, bị thương nói: "Coi như là ta mập, cũng là mập linh hoạt! Lão đại, ngươi không thể khinh bỉ ta!"

"Bản thân ta rất coi trọng ngươi, nhưng điệu vũ kia, vóc dáng này của ngươi nếu có miễn cưỡng học được, cùng múa với mỹ nhân, sẽ biến thành mỹ nhân rút con quay. Khó coi." Mộ Khinh Ca về mặt ghét bỏ nói.

Mỹ nhân rút con quay?

Thieu mập mập tự động nào bỏ ra hình ảnh đặc sắc kia, lửa nóng trong lòng tức khắc bị dập tắt.

Như quả bóng cao su bị xì hơi, lấm bầm nói: "Bé có tội sao? Một ngày nào đó, sẽ có rất nhiều mỹ nữ bỏ qua dáng người của ta mà mê luyến coi trọng ta!"

Mộ Khinh Ca nghe thấy thiếu chút nữa cắn lưỡi. Thăm nghĩ trong lòng: Mập mập này dã tâm không nhỏ! Muốn không phải là một mỹ nữ đối với hắn vài phần kính trọng, mà là rất nhiều...

"Uh, có mộng tưởng là tốt, vạn nhất lại thực hiện được!" Về mặt Mộ Khinh Ca nghiêm túc vỗ vỗ đầu vai tròn trịa của Thieu mập mập.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 52: Mang tiên vị mỹ nhân

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Trên bờ, một bến thuyền giản dị xuất hiện giữa bốn phía cảnh sắc. Thuyền hoa dần tới gần.

Tới khi thuyền hoa dừng hẳn, Thiệu mập mạp nhảy xuống thuyền đầu tiên.

Tiếp theo, Mộ Khinh Ca cũng bước lên một trời hoa rơi trước mặt.

Một đám oanh oanh yến yến, mang theo hộp thức ăn và rượu, sôi nổi lên bờ. Đi theo hai đại hoàn khổ của Lạc Đô, hướng vào sâu trong rừng đào.

Đi dọc theo con đường một hồi, đột nhiên, âm thanh mờ ảo của tiếng đàn truyền đến.

Tiếng đàn tựa như đám mây trên trời, lại như sương mù quanh núi, mơ hồ không thể nắm lấy.

Trong lòng Mộ Khinh Ca bởi vì một tia nhân nhật quen thuộc, không tự chủ được bước tới hướng phát ra tiếng đàn.

Đám người Thiệu mập mạp, tự nhiên cũng đi theo.

Khấp chón đào hoa mê người, chỉ có tại trong rừng này.

Xuyên qua khu rừng đào một hồi, Mộ Khinh Ca mới đi qua khỏi rừng rậm, đi tới một nơi rộng rãi. Tiếng đàn dường như ngay tại bên tai, mà một màn đập vào mắt này, lại để hai con người nàng hơi co lại.

"Là hấn!"

...

Hoa đào hồng phấn, bay trong rừng, theo gió mà vũ.

Khó được một nơi rộng rãi, thì ra là một ngôi đình bát giác ngấm cảnh.

Trong đình lư hương lượn lờ, khói nhẹ như tơ. Một bóng dáng cao lớn hoàng y khoanh chân ngồi, vươn tay đánh đàn. Tóc đen chưa búi, bởi gió mà động.

Cánh hoa rơi, khi thì hôn xuống sợi tóc hấn, khi thì lại rơi vào giữa dây đàn.

Tay áo rộng bởi vì động tác ngón tay, thì thoảng lướt nhẹ qua mặt cằm, mềm nhẹ như vuốt ve khuôn mặt tình nhân.

Da thịt trắng nhợt không hề có chút huyết sắc, ngũ quan tuấn mỹ như họa, phảng phất như tiên nhân giữa rừng đào, khiến người khó có thể dời mắt.

Nhưng lại dường như vô cùng yếu ớt, chỉ sợ con gió trong rừng lớn một chút, liền thổi tan hấn thành mảnh nhỏ.

"Hiền Vương!"

Trong lòng Mộ Khinh Ca hơi kinh ngạc.

Nàng không nghĩ tới, vậy mà gặp lại hấn ở chỗ này.

Trước sau ba lần chạm mặt, nam tử an tĩnh phảng phất như nước lặng không hề gợn sóng, đều mang đến cho nàng một loại cảm giác khó tả. Hấn tựa hồ yếu ớt đến mức phải cần người bảo hộ, lại như cách li người bên ngoài ngàn dặm.

Hấn sống trên thế gian, lại giống như sớm đã thuận gió mà đi.

Trên người hấn, Mộ Khinh Ca tìm không thấy một tia khí tức người sống nên có. Nói hấn là con rồi, nhưng lại hết lần này đến lần khác khiến lòng người thương tiếc, không muốn tổn thương.

Chỉ là... Thân phận của hấn.

Ánh mắt Mộ Khinh Ca hơi tối. Nàng không quên, nam tử trước mắt này, là nhi tử của hoàng đế Tần quốc. Được phong thành Hiền Vương Tần Cảnh Thần, không được sủng ái.

Hiền Vương, nhân vương.

Chỉ sợ bên trong phong hào này, đã nói rõ ràng tâm tư hoàng đế.

Nhi tử không được hấn ưa thích, tốt nhất nên làm một người rảnh rỗi không để ý mọi sự, tự sinh tự diệt.

Tự dung, dung mạo tuyệt mỹ dễ vỡ kia, khiến Mộ Khinh Ca lộ một tia đau lòng. Nàng là phế vật, lại nhận được toàn bộ yêu thương của gia gia và cô cô.

Hắn là hoàng tử, lại bởi vì thân thể bệnh tật, sinh ra điềm xấu mà bị phụ thân ghét bỏ.

Thân thể đặc thù cùng với những gì trải qua, có lẽ đã dẫn loại khí chất này của hắn. Mộ Khinh Ca rõ ràng thấy được tốt đẹp sạch sẽ mong manh, nhưng lại cảm nhận được màu đen vô tận.

Tiếng đàn đột nhiên dừng.

Người đánh đàn rốt cuộc phát hiện có người xâm nhập.

Hai con mắt Mộ Khinh Ca khẽ nhúc nhích, tự nhiên đối mặt với cặp mắt bình tĩnh không hề gợn sóng kia.

Vẫn là hắc bạch phân minh như vậy, không có chút cảm xúc. Hay là... Che giấu quá sâu?

Mộ Khinh Ca không thể hiểu hết.

Nhưng không mời mà tới lại bị người phát hiện, tự nhiên muốn đi lên chào hỏi.

Trong lòng nghĩ xong, nàng thong dong đạp bước, ra khỏi tán lá che đây, đi tới chỗ khoảng trống.

Thiếu mập mạp, còn có chúng nữ từ tự nhiên đi cùng nàng. Một đám người trùng trùng điệp điệp xuất hiện ở bên ngoài đình bát giác, Tần Cảnh Thần trước mắt vẫn như cũ không khiến đáy mắt hắn một tia gợn sóng.

Mộ Khinh Ca đến gần, lại không tiến vào trong đình.

Chỉ là đứng ở bên ngoài, đối với người trong đình ôm quyền nói: "Hôm nay cùng hảo hữu đạp thanh (đi chơi trong tiết thanh minh), trong lúc vô ý nghe được tiếng đàn trong đình. Mộ Khinh Ca nghe tiếng mà đến, đã quấy rầy nhã hứng Hiền Vương, mong rằng Hiền Vương chớ trách."

"Cái gì! Hắn là Hiền Vương thần bí kia?" Thiếu mập mạp cả kinh, thở nhẹ sau lưng Mộ Khinh Ca.

Hiền Vương thần bí?

Đuôi lông mày Mộ Khinh Ca chau lên.

Xem ra, tin tức Mộ gia quả nhiên không sai. Hiền Vương này thật sự là thâm cư thiên xuất (không ra ngoài cửa), rất khó xuất hiện trước mắt mọi người. Ngay cả Thiếu mập mạp hoàn khố này cũng không biết.

"Mập mạp, còn không bái kiến Hiền Vương điện hạ." Mộ Khinh Ca lên tiếng nhắc nhở.

"A! Nga nga. Thiệu gia Thiệu Việt Trạch bái kiến Hiền Vương điện hạ, điện hạ thiên tuế thiên tuế." Thiệu mập mạp được nhắc nhở, lập tức hành lễ. Ngay sau đó, đám oanh oanh yến yến sau hắn đã sợ hãi quỳ xuống đất hành lễ.

Trong nháy mắt, người duy nhất đứng đấy cũng chỉ còn lại Mộ Khinh Ca.

Ánh mắt Tần Cảnh Thần chậm rãi dời khỏi Mộ Khinh Ca, nhảy qua thân thể tròn trĩnh của Thiệu mập mạp, trực tiếp dừng trên đám người mỹ cơ kia.

Nháy mắt sau đó, hắn rũ mắt xuống, lông mi dài che xuống cặp mắt hắc bạch phân minh.

"Đi du ngoạn, không cần câu lễ tiết."

Đây là lần đầu tiên Mộ Khinh Ca nghe hắn nói chuyện. Thanh âm của hắn mang theo một loại cảm giác đậm nhạt. Rất chậm, cũng rất bình. Tái nhợt mang theo một tia thanh thấu, còn có quý khí trời sinh.

Bất đồng với Tần Cảnh Hạo lãnh ngạo khí phách, cùng yêu quái tiên sinh thần bí êm dịu, tính khí không giống nhau.

Nhưng nàng lại cảm thấy thanh âm này có thể chạy thẳng vào đáy lòng. Giống như những hạt châu rơi xuống mặt bàn.

Chương 53: Từng quen biết

"Tạ Hiền Vương." Thiệu mập mạp lập tức đứng lên.

Tốc độ kia, y như lời hần nói, thật sự là mập mạp linh hoạt.

Đám mỹ cơ cũng nhao nhao đứng dậy, chỉ là thiếu đi vài phần tùy ý, nhiều thêm một phần câu nệ.

Dù gì, ở trước mặt các nàng là vị hoàng tử hàng thật giá thật.

Lần đầu gặp mặt, tự nhiên không dám quá mức tùy tiện. Vạn nhất không cẩn thận mạo phạm đến hoàng tử, có thể bị lấy mạng liền không đáng giá.

Sau màn vấn lễ đơn giản, bốn phía lại yên tĩnh.

Không khí tựa hồ có chút xấu hổ.

Cũng may, Mộ Khinh Ca vốn không muốn tiếp xúc nhiều với người hoàng thất. Dù hần chỉ là một hoàng tử không được sủng cũng giống vậy. Dù hần khiến cho nàng rất ấn tượng, cũng đều thế.

Cười cười, Mộ Khinh Ca lần nữa mở miệng: "Vậy, chúng ta liền không quấy rầy Hiền Vương." Dứt lời, chính là ý tứ cáo từ.

Mộ Khinh Ca muốn đi, vui vẻ nhất chính là Thiệu mập mạp, còn có đám mỹ cơ kia.

Không khí quanh đình bát giác thật sự quý dị, khiến người ta không dám thờ ơ.

"Người... Muốn đi?" Lại không nghĩ, mỹ nam tử yên tĩnh, lại đột nhiên nói ra một câu như vậy.

Khỏe miệng Thiệu mập mạp tươi cười kích động còn chưa giương lên đã cứng đờ, trong lòng kêu rên: Không muốn! Thời gian tốt thế này, hần không muốn phụng bồi một hoàng tử sống không khác gì người gỗ đầu.

Mộ Khinh Ca đang muốn quay người, nghe vậy liền hơi nghiêng qua, chuyển mắt nhìn về phía trong đình bát giác, nhẹ gật đầu: "Khinh Ca không mời mà tới, tự nhiên không muốn quấy rầy Hiền Vương. Huống hồ..."

Nàng lưu chuyển ánh mắt, dừng ở đám mỹ cơ sau lưng, thiện giải nhân ý (khéo hiểu lòng người) cười nói: "Nếu tiếp tục lưu lại, chỉ sợ chúng mỹ nhân sẽ không quen. Thân phận điện hạ tôn quý, các nàng sợ sẽ vô tình mạo phạm."

Nàng nói lời này là thật, rước lấy chúng mỹ nhân cảm kích.

Một đám mỹ nhân như tơ cảm kích, phảng phất đều muốn lấy thân báo đáp.

"Tiểu tước gia quả nhiên là một người thương hoa tiếc ngọc." Tần Cẩm Thần rũ mắt, ý trong lời nói khó có thể phân biệt.

"Đa tạ điện hạ kích lệ. Mỹ nhân đều là kiều hoa nhu thủy, nam nhân chúng ta vốn nên dốc lòng che chở." Mộ Khinh Ca câu môi nói, lại không biết những lời này của nàng, rước lấy bao nhiêu tâm hồn thiếu nữ.

"Nếu như thế, liền rời đi đi." Tần Cẩm Thần tùy ý gảy dây đàn, tiếng đàn ong ong, tựa hồ tiễn khách.

Ánh mắt Mộ Khinh Ca rơi vào dây đàn khẽ rung kia, mỉm cười quay người mang theo mọi người rời đi.

Một đám người giống như gió, biến mất trước mắt Tần Cẩm Thần.

Đưa mắt nhìn bóng người dần dần ẩn đi trong rừng đào, đầu ngón tay tái nhợt như tờ giấy của Tần Cẩm Thần để lại dây đàn. Hồi lâu, hần mới chậm rãi buông ra. Đầu ngón tay trên dây đàn để lại dấu vết thật sâu.

Khuôn mặt bình tĩnh, trở nên buồn bã mất mát. Hần nhìn nơi Mộ Khinh Ca vừa xuất hiện đã rời đi, ni non: "Người chung quy vẫn không nhớ rõ ta."

...

Ở trong rừng đào vòng vòng vài vòng.

Sau khi đã cảm thấy rời xa đỉnh bát giác, Thiệu mập mập mới ghé sát vào Mộ Khinh Ca, cẩn thận nói: "Lão đại, sao ta lại có cảm giác Hiền Vương quý khí dày đặc vậy nhỉ?"

Nói xong, còn thập phần hình tượng chà xát cánh tay bản thân.

Quý khí dày đặc?! Đây là hình dung quý gì.

Trong lòng Mộ Khinh Ca oán thầm một câu.

Trên mặt, lại liếc trắng mắt một cái: "Ta làm sao biết. Ngươi nếu tò mò, lộn trở lại đi hỏi hần một chút."

"Miễn đi!" Thân thể Thiệu mập mập run lên, không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt.

Mộ Khinh Ca câu môi nở nụ cười, cũng không hề trêu chọc hần.

"Tiểu tước gia, Thiệu công tử, chúng ta nên đi đâu tốt đây?" Một mỹ cơ đi lên, nhu nhu dò hỏi.

Thiệu mập mập tự nhiên nhìn sang Mộ Khinh Ca, như đang chờ nàng ra quyết định.

Mộ Khinh Ca trông về phía xa xa rừng đào, tùy ý nói: "Tìm một nơi rộng rãi chút, trải tấm vải bố ra đất, mọi người cùng ngồi xuống đó là được."

Đây mới chính xác là phương thức dạo chơi thập thanh ngoài thành!

Đáng tiếc, nếu chuẩn bị thỏa đáng, còn có thể làm chút ít đồ nướng gì đó.

Trong lòng Mộ Khinh Ca có chút tiếc hận nghĩ. Kịp trước, nàng có rất ít rảnh rỗi làm chuyện tao nhã. Duy nhất hai lần kinh nghiệm nấu cơm nướng đồ dã ngoại, cũng là hai lần sau khi hoàn thành nhiệm vụ lớn, được cho nghỉ lễ thời gian dài, cùng đi với chiến hữu.

Cảm giác tự do, không bị kỷ luật ước thúc, làm cho người ta thập phần hoài niệm.

Nhưng kiếp này, nếu không phải nàng còn cần cái danh hoàn khổ này che giấu, chỉ sợ cũng đều đem tất cả thời gian tăng cường thực lực bản thân, sẽ không hao phí thời gian đến du sơn ngoạn thủy.

Có Mộ Khinh Ca chỉ thị, một đám người liền không ở trong rừng dạo loạn.

Mục đích là tìm kiếm nơi thích hợp.

Chỉ chốc lát, Thiệu mập mập mắt sắc liền tìm được một địa phương tốt.

Bao quanh bởi rừng đào, có một khối đất hình tròn. Dưới chân phạm vi mùi hương, cỏ xanh mơn mơn, đá rải thưa thớt, khó nhất chính là, một bên bãi cỏ, còn có suối nước róc rách chảy qua.

Tiếng nước chảy qua đá cuội, phát ra thanh âm thanh thúy vui sướng, cùng chúng mỹ nhân oanh ca cười nói lẫn nhau, tựa như nhân gian tiên cảnh, Thanh Khâu mỹ hồ.

Đem tấm vải trải trên bãi cỏ, lại mang đến hộp đồ ăn và rượu đặt lên trên rồi mở ra.

Trong chớp mắt, rượu ngon mỹ thực, cảnh đẹp mỹ nhân, dưới phụ trợ của rừng đào, tựa như tinh linh đang vui đùa trong núi rừng.

Mộ Khinh Ca nằm nghiêng trên tấm vải, tiêu sái tùy ý, trong tay nắm lấy ly rượu, mang theo hơi say, nhìn những mỹ nhân đang nô đùa ầm ĩ dưới suối nước.

Cánh tay ngọc như ngọc sen, chân ngọc trong nước, đôi mắt đẹp trông mong.

Suối nước mát lạnh được chúng mỹ nhân hắt lên, giọt nước óng ánh vung giữa không trung, dưới ánh mặt trời hiện ra kim quang. Suối nước làm ướt búi tóc mỹ nhân, sợi tóc kề sát gương mặt, cần cổ.

Váy áo mỏng manh, cũng bởi vì đùa giỡn trở nên có chút lộn xộn, bị nước thấm dần qua, đều kề sát trên da thịt tinh tế.

Hình ảnh kiều diễm này, khiến Thiệu mập mập chảy cả nước miếng.

Mộ Khinh Ca liếc hần một cái, trêu đùa: "Thật là rượu không say người, người tự say." Dứt lời, cánh tay tiêu sái vừa nhấc, chất lỏng màu hổ phách trong chén nghiêng xuống, hình thành một vòng cung giữa không trung, chuẩn xác rơi xuống khoe miệng khê nhếch của nàng.

Một bộ phong lưu tiêu sái, khiến trong đôi mắt nhỏ của Thiệu mập mập lộ ra vô tận sùng bái hâm mộ.

Nuốt xuống rượu ngon, Mộ Khinh Ca hái một quả nho, vỏ cũng lười lột liền ném vào trong miệng. Vừa nhắm nuốt, nàng đối với Thiệu mập mập nói:

"Nếu ngươi muốn chơi đùa với các nàng, thì đi đi. Không cần ở đây úy khuất bởi ta."

Thiệu mập mạp "hắc hắc" cười, vội nói: "Bồ lão đại không úy khuất, đây chính là vinh hạnh của ta. Nhưng mà hai người chúng ta đều không chiếu cố tốt mỹ nhân, thật sự là trái với đạo quân tử, quá tội lỗi. Nếu như lão đại ngươi không muốn làm bạn với mỹ nhân, vậy đành phải để tiểu đệ thay thế."

Vừa dứt lời, một ly rượu bỗng liền hung hăng đập trúng bụng tròn vo của Thiệu mập mạp, khiến hắn "ôi" một tiếng.

Mộ Khinh Ca cười mắng: "Ngươi nha, bản thân háo sắc thì háo sắc, lại dám lấy bốn tước gia ra làm lá chắn. Lăn!"

Thiệu mập mạp vuốt vuốt bụng, cười đùa nói: "Tiểu đệ này liên lần, bởi tiểu mỹ nhân đây. Nếu lão đại động phàm tâm, thì cũng đừng ghen, nhanh chóng lại đây ha!"

Nói xong, hắn linh hoạt bò dậy, hoan hô xông về phía đám mỹ nhân trong suối nước.

Phù phù!

Một tiếng vang lớn, rước lấy vô số kinh hô của mỹ nhân, còn có bọt nước cực lớn.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Gặp được tiểu công chúa thuần manh

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Mộ Khinh Ca "chặc chặc" hai tiếng, ánh mắt dừng ở bóng dáng mập mạp ướt sũng, cảm thán: "Sấm dậy đất bằng, hình dung chính là cảnh này đi."

Có Thiệu mập mạp gia nhập, trong suối nước thì thoảng truyền đến tiếng nữ tử kêu sợ hãi xin tha.

Mộ Khinh Ca điều chỉnh chút tư thế, đưa lưng về phía bên dòng suối, lười nhìn một màn hoạt sắc sinh hương kia.

Đột nhiên, nàng nhìn đến một chỗ nhánh cây trong rừng lắc lư một chút, giữa chùm hoa đào hồng phấn, nhiều ra một góc sa mỏng màu vàng nhạt.

Hai con ngươi híh híh, Mộ Khinh Ca chậm rãi ngồi dậy, khoanh hai chân.

Giữa ngón tay phải kẹp lấy bụng bầu rượu, khuỷu tay trái chống trên đùi, năm ngón tay nắm lại chống đỡ một bên mặt sườn của mình. Câu môi lười biếng lộ ra tươi cười tùy ý, đối với bóng người rình coi trong rừng nói: "Đi ra."

Bóng người đang ẩn núp, dường như đang chịu kinh hãi, khiến cho đóa hoa trên cành run run đến lợi hại.

Nhưng, sau khi xoắn xuýt một lát, nàng vẫn là bước ra.

Khi nhìn thấy người núp sau cây đào đi ra, Mộ Khinh Ca mới phát hiện, thì ra là tiểu công chúa ngày ấy vô tình gặp được trong cung. Chỉ là bên người nàng có thêm một thiếu nữ tuổi tương tự, lại nhiều hơn phần cẩn thận.

Chắc hẳn, thiếu nữ lạ lẫm này, chính là Thanh nhi ngày đó trong miệng tiểu công chúa không chỉ nhắc một lần.

"Tiểu ca ca, là huynh!"

Thời điểm Mộ Khinh Ca nhận ra mình, Tần Diệc Liên cũng nhận ra nàng.

Sau khi nhận ra hồng y thiếu niên tinh linh như họa ngày ấy ở trong cung tương ngộ, mắt to thuần tịnh của Tần Diệc Liên tức khắc sáng lên. Lòng mi thật dài như phiến quạt hương bồ, khuôn mặt bánh bao đáng yêu nở rộ ra nụ cười mình mỉm, xách theo làn váy chạy tới chỗ Mộ Khinh Ca.

"Ai nha! Công chúa!" Thanh nhi duỗi tay muốn ngăn cản Tần Diệc Liên. Rồi lại kinh hoàng sau khi thốt ra miệng, nhanh chóng che miệng mình lại, khăn trương nhìn xung quanh.

Chờ đến khi phát hiện không có người chú ý tới mình, mới trộm thở nhẹ ra, chạy nhanh đuổi theo.

"Tiểu ca ca, thật là huynh!" Thân ảnh nhỏ xinh đi tới trước mặt Mộ Khinh Ca, trực tiếp quỳ gối trước mặt, quay đầu, không hề chớp mắt nhìn nàng. Trong cặp mắt to kia, thanh minh sạch sẽ.

Mộ Khinh Ca chậm rãi ngồi thẳng, trong tay kẹp bầu rượu hơi hơi đóng băng, đối với tiểu công chúa nói: "Sao ngươi lại tới đây?"

"Ta cùng Thần ca ca tới đây. Nhưng huynh ấy không thú vị, lại không để ý tới Liên Liên, ta liền mang theo Thanh nhi đi dạo trong rừng. Nghe thấy có tiếng người truyền ra, liền tới đây. Không nghĩ tới bị tiểu ca ca phát hiện." Nói xong, khuôn mặt nhỏ nhắn rũ xuống, lộ ra bộ dạng ủ rũ.

"Công... Tiểu thư." Thanh nhi đuổi theo phía sau, chỉ sợ thế nào cũng không thể tưởng được chủ tử mình trong nháy mắt, liền đem mình nói rõ rành mạch.

Thần ca ca.

Mộ Khinh Ca nghe tiểu công chúa nói. Tâm tư vừa động, liền có đáp án.

Thần ca ca trong miệng nàng nhất định là Hiền Vương Tàn Cẩn Thần.

Chỉ là không nghĩ đến, người lãnh tình như vậy, cư nhiên sẽ gần gũi với tiểu công chúa thiên chân vô tà này.

Thanh nhi cảnh giác nhìn Mộ Khinh Ca, trong mắt tức khắc hiện lên một tia kinh diễm. Nàng không nghĩ tới hồng y thiếu niên này, cư nhiên tuyệt sắc như thế. Cho dù nàng ở trong cung đã nhìn quen tuyệt sắc thiên hạ, cũng cảm thấy công tử thiếu niên trước mắt, đem so sánh với những mỹ nhân được vương vết từ khắp nơi, đều biến thành dung chi tục phẩm.

Trong lúc hoảng hốt, Thanh nhi bị một hồi tiếng cười thanh thúy bùng tỉnh, lúc này mới nhìn về phía đám người náo nhiệt bên dòng suối.

Bọn họ tựa như không chú ý tới bên này có thêm hai người, vẫn như cũ đắm chìm nô đùa.

Mập mạp cùng chúng mỹ nhân chơi đùa lẫn nhau, khiến Thanh nhi vừa xem hai má đỏ lên. Vội vàng kéo tiểu công chúa, thúc giục: "Tiểu thư, chúng ta trở về đi. Nếu không thiếu gia sẽ nóng nảy."

Nhưng Tàn Diệt Liên lại không thuận theo, nàng bĩu môi cự tuyệt: "Ta thật vất vả mới gặp được tiểu ca ca. Thần ca ca còn không biết muốn đánh đàn bao lâu, mới sẽ không sót ruột đâu."

"Ai nha, tiểu thư!" Tiểu công chúa thẳng thắn thành thật, thiếu chút nữa khiến Thanh nhi gấp đến độ khóc lên.

Nàng cơ hồ muốn buột miệng thốt ra, "Đám người kia không phải là người tốt gì! Không thấy được nam nữ bên kia đều ôm thành một đoàn sao?"

Nếu Vinh Hoan công chúa xảy ra điều gì ngoài ý muốn, chỉ sợ nàng chết mười lần cũng không đủ.

"Tiểu thư, chúng ta đi thôi. Không nên quấy rầy vị công tử này." Thanh nhi cầu xin nói.

Tàn Diệt Liên vẫn như cũ lắc đầu, thậm chí còn nhích tới gần Mộ Khinh Ca thêm chút ít: "Ta không đi. Thanh nhi tốt, ngươi để ta chơi với tiểu ca ca một hồi được không? Đúng rồi, ta quên nói với ngươi, lần trước ta trọ chân, lúc ngươi đi tìm ngự y, chính là tiểu ca ca bồi ta."

Thanh nhi sửng sốt.

Lấy tính cách tiểu công chúa, chuyện lần trước gặp Mộ Khinh Ca, tự nhiên sẽ không giấu giếm cung nữ thân cận bên người.

Vì vậy, Thanh nhi biết rõ chuyện này. Lúc này tiểu công chúa nói những lời kia, đưa tới nàng rất nhiều suy đoán.

Nếu vị công tử thiếu niên tuyệt sắc này có thể xuất hiện trong hoàng cung, có phải hay không nói rõ thân phận hẳn không đơn giản? Hơn nữa đã biết thân phận công chúa?

Nghĩ vậy, trong lòng Thanh nhi vụng trộm nhẹ nhàng thờ ơ.

Nàng xem thấy, đối phương cũng là người có thân phận, lại biết thân phận tiểu công chúa, tất nhiên sẽ không có cái tâm tư không đứng đắn gì.

"Tiểu ca ca, Liên Liên mời huynh ăn kẹo!" Tiểu công chúa từ trong lòng móc ra một bọc khăn gấm, cẩn thận mở ra, đem cục đường bên trong đưa cho Mộ Khinh Ca.

Mộ Khinh Ca lẳng lặng nghe chủ tử hai người đối thoại, thấy cục đường được đưa tới trước mặt, nàng đẩy nhẹ ra, mới đối với Tàn Diệt Liên nói: "Ngươi mang theo một tỷ nữ, xác thực không nên đi loạn trong rừng."

Phải biết rằng, rừng hoa đào này mở ra, bất luận kẻ nào đều có thể tới. Hơn nữa, phạm vi cực lớn. Nếu lạc đường trong đó, hay gặp phải kẻ xấu gì, chẳng phải là đưa dê vào miệng cọp?

Hiền Vương kia, tâm cũng khá lớn đấy.

Kẹo đưa ra bị đẩy trở về, trong mắt tiểu công chúa tràn ngập mất mát, lại ngoan ngoãn không kiên trì. Chỉ là đem kẹo cẩn thận thả về.

"Liên Liên đã biết." Đối mặt với giọng điệu Mộ Khinh Ca tựa như trách cứ, tiểu công chúa như trước thuận theo.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Vị hôn thê băng sơn tìm đến

Edit: Diệp Lưu Nhiên

"Liên Liên đã biết." Tần Diệc Liên một bộ dáng nhu thuận.

Đối với lời nói của Mộ Khinh Ca, nàng tựa như sẽ không phản bác một câu. Một màn này, khiến Thanh nhi trợn mắt há mồm. Trời mới biết, vị tiểu công chúa này của nàng tuy đáng yêu nhu thuận, nhưng là cũng có một mặt nghịch ngợm đầy.

Ngay cả mẫu phi của nàng Vân phi nương nương, đều không nhất định cái gì cũng nghe theo.

Vậy mà lại đối với vị hồng y công tử, thuận theo như thế.

Vị thiếu niên công tử kiều dương liệt diễm này đến tột cùng là ai?

"Ta đưa người trở về." Mộ Khinh Ca nói xong, liền đứng lên, đưa tay về phía Tần Diệc Liên.

Tần Diệc Liên bĩu môi, vẻ mặt không tình nguyện, nhưng cuối cùng vẫn ngoan ngoãn đem tay mình đặt vào tay Mộ Khinh Ca.

Mộ Khinh Ca quay người hô một câu với Thiệu mập mập bên trong suối nước: "Mập mập, ta rời đi một lát." Dứt lời, mặc kệ đối phương có nghe thấy không, liền mang theo tiểu công chúa và Thanh nhi đi vào rừng hoa đào.

Thiệu mập mập được mỹ nhân vờn quanh tự nhiên thấy được một màn này, cũng nghe được Mộ Khinh Ca lúc gần đi vút một câu.

Hắn cười ái mộ, lầu bầu nói: "Hắc hắc, lão đại chính là lão đại. Cứ nhiên mang theo tiểu mỹ nhân không biết từ đâu ra đi vào khu rừng nhỏ. Thì ra lão đại không chỉ thích Trường Nhạc công chúa loại hình băng sơn mỹ nhân, còn thích tiểu mỹ nhân đáng yêu nhu thuận a!"

Thiệu mập mập tâm tư xấu xa, Mộ Khinh Ca cũng không biết.

Nàng nắm tay tiểu công chúa, dựa theo con đường trong trí nhớ, hướng tới đình bát giác từng gặp Tần Cẩm Thần đi đến.

Mộ Khinh Ca thân cao, đứng ở trong nữ tử cũng được xem là cao, hơn nữa tuổi so với Tần Diệc Liên lớn hơn chút. Vì vậy, nàng nắm tay Tần Diệc Liên, người sau cao chỉ đến bả vai nàng, ước chừng thấp một cái đầu.

Hồng y lưu loát, dắt theo hoàng sam thiếu nữ, đi dạo trong rừng đào, hình ảnh kia đích xác đẹp không sao tả xiết. Thanh nhi đi theo sau cũng nhìn đến ngây người.

Đình bát giác, đã gần trong gang tấc.

Lại rẽ một chỗ ngoặt, đi thêm mấy trượng, liền có thể đến nơi.

Nhưng trong rừng đào rậm rạp này, lại cản trở tầm mắt lẫn nhau.

Mộ Khinh Ca mang theo tiểu công chúa khom người chui qua nhánh cây, còn chưa ngẩng đầu, đã thấy được vài đôi giày thêu nữ tử.

Theo hướng nhìn lên, Mộ Khinh Ca vui vẻ.

Hôm nay thế nào gặp phải đều là người quen, chẳng nhẽ hôm nay là ngày lành gì, để tất cả mọi người cùng đi phiến rừng đào này?

Bất quá, một cái ý niệm trong đầu nàng hiện lên.

Bạch Tịch Nguyệt thế nào lại đi cùng Tần Diệc Dao?

"Dao tỷ tỷ, tỷ cũng tới nơi này chơi sao?"

Đụng phải mấy người, mở miệng đầu tiên chính là Tần Diệc Liên tư tưởng đơn thuần.

Ánh mắt lạnh như băng sương của Tần Diệc Dao dừng ở cái nắm tay của Mộ Khinh Ca và Tần Diệc Liên, khẽ lóe một chút, mới dời đi. Nhân nhật lên tiếng: "Àn."

"Tiểu tước gia!"

Nhìn thấy hồng y vô cùng quen thuộc, Áu Hà Hoa Nguyệt sau lưng Tần Diệc Dao và Bạch Tịch Nguyệt lộ vẻ vui mừng, trực tiếp đi tới phía sau Mộ Khinh Ca.

Ánh mắt Mộ Khinh Ca chuyển lên người các nàng, nhẹ gật đầu.

Áu Hà lại gần Mộ Khinh Ca, tiến đến bên tai nàng nhẹ nói: "Tiểu tước gia, sau khi ngài rời phủ không bao lâu, Trường Nhạc công chúa liền tới tìm ngài. Biết ngài đã tới rừng đào, liền tính toán đề bọn nô tỳ dẫn đường. Bọn nô tỳ thấy nàng cấp bách như thế, nghĩ thầm hoặc là có chuyện gì quan trọng, liền không cự tuyệt. Lúc ra cửa, đụng phải Bạch cô nương, nàng liền cùng đi theo."

Đơn giản mấy câu, để Mộ Khinh Ca biết nguyên nhân đám người các nàng xuất hiện ở đây.

Thì ra, không phải là trùng hợp gì. Mà những người này vốn chính là tới tìm nàng.

"Mộ ca ca, Trường Nhạc công chúa tìm huynh tựa hồ có việc, Tịch Nguyệt nghĩ, đi theo có lẽ có thể giúp đỡ được gì, liền tự mình làm chủ cùng theo, huynh sẽ không trách Tịch Nguyệt đi." Bạch Tịch Nguyệt lộ ra bộ dáng đáng thương vô tội, sợ hãi nhìn Mộ Khinh Ca.

Khoảng thời gian này, nàng khó gặp được Mộ Khinh Ca.

Hôm nay trong rừng đào, hắc tựa hồ càng thêm tuần mỹ vô song. Dung mạo tuyệt thế kia, khiến nàng là nữ tử cũng nhịn không được kinh diễm. Chỉ đáng tiếc... là một phế vật. Nếu không, ủy thân cho hắn, trở thành nữ chủ nhân của Vĩnh Ninh Công phủ cũng rất tốt.

Bạch Tịch Nguyệt rũ xuống đôi mắt, dấu đi tâm tình trong lòng.

Mộ Khinh Ca câu môi cười, không quan tâm nói: "Đương nhiên sẽ không." Nói xong, liền nhìn sang Tần Diệc Dao trực tiếp hỏi: "Trường Nhạc công chúa tìm tiểu tước gia có việc?"

Thế nhưng, Tần Diệc Dao cũng không đáp lời, mà là nhìn chằm chằm Tần Diệc Liên nói: "Vĩnh Hoan nương vì sao ở đây?"

Tiểu công chúa chớp chớp mắt, rụt rụt bên người Mộ Khinh Ca, tựa hồ rất ý lại. Một màn này, rơi vào trong mắt Tần Diệc Dao và Bạch Tịch Nguyệt, tâm tư lại không giống.

Người trước, nhìn hai người thân mật, trong lòng mơ hồ có chút không thoải mái.

Người sau, tức thì suy đoán thân phận tiểu công chúa.

Tần Diệc Liên có chút sợ hãi Tần Diệc Dao, nàng mím môi không nói. Mộ Khinh Ca đành phải thay nàng trả lời: "Nàng theo chân Hiền Vương đến đây, lúc rời ra gặp phải ta. Đang định đưa nàng đến chỗ Hiền Vương."

Tần Diệc Dao đôi môi khẽ mím, nhìn về phía Thanh nhi hỏi: "Hiền Vương ở đâu?"

Thanh nhi vội hành lễ nói: "Hồi Trường Nhạc công chúa, Hiền Vương điện hạ phía trước đang đánh đàn trong đình."

Tần Diệc Dao lập tức đối với thị vệ sau lưng nói: "Hai người các nương đưa Vĩnh Hoan công chúa đi tìm Hiền Vương, nếu tìm không thấy, liền đưa công chúa hồi cung."

Hai thị vệ lập tức lĩnh mệnh.

Lúc này, Bạch Tịch Nguyệt mới có chút kinh ngạc nhìn Mộ Khinh Ca và Tần Diệc Liên.

Nàng không thể tưởng được, Mộ Khinh Ca không chỉ có một vị công chúa hôn thê, lại còn kết giao rất thân với một vị công chúa khác trong cung.

Một cái phế vật, lại có thể đoạt tay như thế? Chẳng lẽ, nàng bỏ lỡ cái gì?

Bạch Tịch Nguyệt hơi nhíu mày, trong mắt tâm tư di động.

Tiểu công chúa không cam lòng buông tay Mộ Khinh Ca, đi về hướng Tần Diệc Dao. Đi vài bước, nàng mới quay người hỏi Mộ Khinh Ca: "Tiểu ca ca, huynh còn không nói cho ta biết huynh là ai."

Mộ Khinh Ca cứng họng.

Đích xác, hai lần gặp mặt, hình như nàng chưa bao giờ giới thiệu qua bản thân.

"Ta là Mộ phủ Mộ Khinh Ca." Mộ Khinh Ca cười yếu ớt đáp.

"Mộ Khinh Ca?" Tần Diệc Liên quay đầu nghĩ nghĩ, đột nhiên bừng tỉnh nói: "A! Ta đã biết. Huynh chính là Mộ phủ tiểu tước gia đúng hay không? Nghe nói mấy năm trước trong cung, huynh có thể khiến bách hoa nở rộ trong giá rét cùng huynh tranh điểm. Huynh là vị hôn phu của Dao tỷ tỷ đúng không?"

"Vĩnh hoan, ngươi cần phải đi." Tần Diệc Dao lên tiếng đánh gãy lời tiểu công chúa. Nàng tựa hồ muốn bỏ qua ba chữ "Vị hôn phu" mang đến bối rối trong lòng.

Trước kia, chẳng phải nàng đối với chuyện này không có cảm giác nào hay sao? Vì sao hiện giờ... Rốt cuộc là vì cái gì?

Tần Diệc Liên bị bất ngờ miệng. Nàng chu cái miệng nhỏ nhắn, lưu luyến không rời nhìn Mộ Khinh Ca, rồi khỏi tầm mắt mọi người.

Tiểu công chúa rời đi, bầu không khí trong rừng phảng phất lâm vào quỷ dị.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Tiêu chuẩn giao hữu của Tiểu tước gia

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Tần Diệc Dao vốn định sau khi gặp Mộ Khinh Ca, đem sự tình nói xong liền rời đi. Nhưng bây giờ, lại không muốn cứ vậy rời khỏi. Mà Bạch Tịch Nguyệt...

Lần trước nàng đi tìm Duệ Vương, nhưng bị cho ăn bẽ môn canh. (*)

(*) Bẽ môn canh: mang ý nghĩa cự tuyệt, từ chối gặp khách.

Sau lại phải hao tổn một phen công phu, nàng mới thăm dò được Duệ Vương bị phạt ở hoàng miếu ba tháng, không thể gặp được trong một thời gian.

Duệ Vương vì sao bị phạt, nàng trước sau không biết.

Vì vậy, lúc này nàng đi theo Trường Nhạc công chúa đến rừng đào, chính là muốn từ miệng Mộ Khinh Ca nghe ngóng tin tức. Nàng tin tưởng, lấy sự coi trọng của Mộ Khinh Ca đối với Duệ Vương, tất nhiên biết rõ chuyện gì xảy ra.

Nếu chưa đạt thành mục đích, nàng cũng không muốn rời đi.

Áu Hà và Hoa Nguyệt đứng sau Mộ Khinh Ca, liếc mắt nhìn nhau một cái, đều có chút mờ mịt.

Thế nào lúc ở trong phủ, vị công chúa điện hạ sốt ruột muốn gặp tiểu tước gia, bây giờ gặp được rồi, sao lại không nói gì?

"Công chúa, ngươi tìm ta có chuyện gì?" Mộ Khinh Ca bất đắc dĩ mở miệng.

Mấy người đứng trong rừng, hoa rơi đầy trời, mắt to đối mắt nhỏ là chuyện gì xảy ra?

Tần Diệc Dao mím môi, thần tình lạnh nhạt hiện lên một tia ngưng ngững, lại ra vẻ đạm mạc trả lời: "Cảnh sắc nơi này không tồi, vừa đi vừa nói chuyện."

Nhất thời đoán không ra tâm ý nhân, Mộ Khinh Ca đành phải đuổi kịp.

Có mỹ nhân cảnh đẹp làm bạn, nhưng tâm tư Mộ Khinh Ca không đặt vào đó.

Nàng còn đang suy nghĩ, Trường Nhạc công chúa vì cái gì chủ động tìm mình. Từ lần tiếp xúc trước đó, vị công chúa điện hạ này phải là không hy vọng cùng mình lui tới mới đúng chứ.

Cho dù ngày ấy ở trong cung nàng xuất thủ tương trợ, lúc sau đó, hai người cũng lại không có xuất hiện cùng nhau.

Trừ phi...

"Công chúa, Thái hậu có gì phân phó sao?" Mộ Khinh Ca đột nhiên nói.

Tần Diệc Dao dưới chân nhẹ dừng một chút, đôi môi khẽ mím, ánh mắt sâu kín nhìn qua: "Chẳng lẽ, chỉ khi hoàng tử mẫu hạ chỉ, ta mới có thể tới tìm người?"

Ách...

"Tự nhiên không phải." Mộ Khinh Ca khước miệng khẽ rút.

Hai người bắt đầu nói chuyện với nhau, tựa hồ đem Bạch Tịch Nguyệt quăng ra một bên. Điều này khiến cho trong đôi mắt xinh đẹp của nàng ta, nhìn bóng lưng hai người càng không tốt.

Tầm mắt Tần Diệc Dao nhìn qua bốn phía rừng đào, nói: "Nghe nha hoàn bên người người nói, hôm nay hẹn người ra đây chính là vị Thiệu gia kia?"

Cái này cũng không có gì phải giấu giếm.

Mộ Khinh Ca không suy nghĩ nhiều liền gật đầu.

Thấy Mộ Khinh Ca thừa nhận, Tần Diệc Dao do dự một chút lại nói: "Về sau, người nên ít cùng hắn lui tới. Ta nghe nói thanh danh của hắn... có chút không tốt."

Ngữ khí lời này đã mang theo điểm thân cận, tuy rằng ngữ điệu vẫn lạnh băng, lại không hề đối giống người xa lạ như trước.

Nhưng lại làm cho Mộ Khinh Ca thần sắc lạnh lẽo, dừng lại bước chân, trêu tức nói: "Thanh danh của hắn không tốt? Chẳng lẽ công chúa không biết, thanh danh của ta cũng chẳng tốt đẹp gì. Hoàn khố Lạc Đô, hắn xếp thứ hai, ta xếp đệ nhất."

Nguyên bản, nàng còn định nhún nạy bởi vị công chúa này.

Không nghĩ, một câu nói của nàng, khiến cho Mộ Khinh Ca mất hết hứng thú. Căn bản không để ý nàng nghĩ như thế nào, đi nhanh trước tới chỗ cùng Thiệu mập mạp tách ra lúc trước.

"Sao đang nói chuyện tốt, đột nhiên lại như vậy?"

Hoa Nguyệt nhẹ giọng hỏi Áu Hà một câu, vội vội vàng vàng đuổi theo Mộ Khinh Ca.

Tần Diệc Dao sững sờ, nhìn bóng dáng Mộ Khinh Ca, cũng biết mình tựa hồ nói sai. Nhưng, mình là muốn tốt cho hắn. Mang theo ủy khuất, nghĩ sự tình lần này đến đây còn chưa nói ra, nàng mang theo người cũng đuổi theo.

Bạch Tịch Nguyệt không người chú ý, sau khi hai người kia rời khỏi, suy nghĩ một chút, mang theo Lục Chi nhanh theo sau.

"Cô nương, tiểu tước gia không để ý tới chúng ta, chúng ta vẫn nên trở về đi." Lục Chi không thể so với Bạch Tịch Nguyệt thực lực đã ở hoàng cảnh trung giai, thở hồng hộc chạy theo, vội nói.

Bạch Tịch Nguyệt làm sao nghe nàng?

Bước chân nàng không ngừng, trong miệng trả lời: "Hôm nay, ta nhất định phải thăm dò được chuyện Duệ Vương vì sao bị phạt. Mới có thể biết kế tiếp nên như nào."

Nàng xem trọng Duệ Vương, ái mộ Duệ Vương. Trừ bỏ bởi vì bề ngoài Duệ Vương xuất chúng, còn có khí chất lãnh ngạo cùng thiên phú hơn người, chính là nhìn trúng địa vị thân phận của hắn.

Nếu tính toán tốt, nói không chừng tương lai nàng có thể trở thành hoàng hậu một nước.

Nhưng, nếu Duệ Vương bị thất sủng, mất đi khả năng đoạt vị, như vậy nàng phải suy nghĩ thật kỹ, rốt cuộc có đáng giá đặt cược toàn bộ trên người hắn không?

Trước mắt, nàng có ưu thế.

Ở Mộ phủ, địa vị của nàng rất đặc biệt. Mộ Liên Dung hy vọng nàng có thể gả cho Mộ Khinh Ca, mà Duệ Vương đối với thái độ của nàng cũng hơi có thay đổi. Hết thảy, đều ở trên tay nàng. Cho nên, nàng cần thu thập càng nhiều tin tức chuẩn xác, phân tích rốt cuộc nên dựa vào ai, tương lai có thể đứng chỗ càng cao.

Đúng rồi! Hoàng đế còn có hoàng tử khác.

Bạch Tịch Nguyệt đột nhiên nghĩ đến vừa rồi trong lúc Mộ Khinh Ca cùng Trường Nhạc công chúa nói chuyện, xuất hiện một cái xưng hô Hiến Vương.

Nàng nhớ mang máng phong hào này, chỉ biết vị hoàng tử này rất ít xuất hiện.

Còn có Đông Cung Thái tử hiện giờ...

Tay Bạch Tịch Nguyệt giấu trong ống tay áo, hơi hơi nắm chặt. Đột nhiên, nàng cảm giác có lẽ lựa chọn của mình không dừng lại ở Mộ Khinh Ca và Duệ Vương. Đương nhiên, nếu như không có gì ngoài ý muốn, Duệ Vương vẫn là nhân tuyển tốt nhất của nàng.

Dù sao, nàng thật sự đối với hắn động tâm.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Say nằm gỏi mỹ nhân! Đẹp thay! Chua thay!

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Một đám người theo sát sau lưng, Mộ Khinh Ca lười để ý tới. Mang theo hai nha hoàn của mình, đi vào trong rừng đào.

"Hai người các ngươi nhớ kỹ, ta mới là chủ tử của các ngươi. Đừng thay cô cô xuất lực, càng không cần lo lắng chọc giận đám hoàng thân quốc thích kia." Mộ Khinh Ca đột nhiên nói.

Áu Hà và Hoa Nguyệt sau lưng nàng vừa nghe, biết chủ tử đang tức giận chuyện hôm nay.

Hai người vội nói: "Chủ tử bớt giận, bọn nô tỳ đã biết. Chuyện hôm nay sẽ không có lần thứ hai."

Mộ Khinh Ca hơi dừng bước chân, cười tà tứ: "Nếu còn có lần sau, các ngươi liền rời khỏi Trì Vân uyển đi."

"Chủ tử!"

"Chủ tử, không cần!"

Hai người thực sự rõ ràng cảm nhận được Mộ Khinh Ca tức giận, không dám qua loa nữa.

Các nàng không phải là không trung tâm Mộ Khinh Ca, ngược lại là quá trung tâm, quá vì nàng suy nghĩ. Mới chịu ảnh hưởng của Mộ Liên Dung, cảm thấy chủ tử mình và Trường Nhạc công chúa cảm sát hòa mình mới tốt.

Thay Mộ gia kéo dài hương khói, như đang xác định Mộ Khinh Ca không còn cách nào tu luyện, liền biến thành đại sự lớn nhất của Mộ phủ từ trên xuống dưới.

Thấy hai người đã biết sai, Mộ Khinh Ca cũng không truy cứu nữa.

Rừng đào trước mắt chợt lóe, thuận theo đường nhỏ bị cánh hoa rơi phủ kín, ba người về tới khu đất rộng rãi bên dòng suối nhỏ.

Tần Diệc Dao cách bọn họ không xa, còn có Bạch Tịch Nguyệt, cũng theo sát tới.

Thanh âm oanh ca yến ngữ, truyền tới từ bên dòng suối.

Cả người Thiệu mập bị suối nước làm ướt nhẹp, hai mắt bị người dùng mảnh vải đen bịt kín, cùng chúng mỹ nhân trên cò chơi trò truy đuổi.

Một mảnh oanh oanh yến yến này, lập tức khiến hai người Áu Hà, Hoa Nguyệt cả kinh trợn mắt há mồm.

Càng đừng nói tới đám người Tần Diệc Dao, Bạch Tịch Nguyệt theo sau.

Danh tiếng Mộ Khinh Ca hoàn khổ, nghe là một chuyện, tận mắt nhìn thấy lại là một chuyện khác.

Tần Diệc Dao bị chắn tại chỗ, nhìn đám nữ tử đủ loại màu sắc đột nhiên xuất hiện, trong khoảng thời gian ngắn có chút không biết làm sao.

"Nha! Tiểu tước gia đã về rồi!"

"Tiểu tước gia!"

"Tiểu tước gia, mau tới nghỉ ngơi một chút, nô gia rót rượu cho ngài."

"Tiểu tước gia, nô gia lột nơ cho ngài."

Mộ Khinh Ca vừa xuất hiện, chúng mỹ nhân lập tức bỏ Thiệu mập mập đi tới. Nhao nhao như thái điệp nhào về hướng hồng y tuyệt diễm thiếu niên lang.

Một cảnh này, trực tiếp trấn trụ Áu Hà và Hoa Nguyệt, hai người còn chưa kịp làm cái gì. Liền thấy chủ tử mình bị đám nữ tử này vây lấy kéo tới chỗ vại bố lớn được trải dưới đất.

Thiệu mập mạp bị vút bỏ kéo xuống mảnh vải trên mắt, cũng không tức giận, vui vẻ chạy qua.

"Tiểu tước gia, mau ngồi!"

Một mỹ nhân ngồi quỳ trên vải bố, lấy thân làm ghế, mời Mộ Khinh Ca.

Mộ Khinh Ca cũng không ngưng ngừng, tay áo rộng vung lên, tùy ý ngồi, trực tiếp dựa vào lồng ngực mỹ nhân.

Một cử động này, chọc đến mỹ nhân cười duyên liên tục.

Hai mỹ nhân khác trong đám tỷ muội trở hết tài năng, ngồi hai bên trái phải Mộ Khinh Ca. Một người tay ngọc uy rượu, một người đem nho đã lột tốt đưa đến miệng nàng.

Vài vị mỹ nhân cạnh tranh thất bại, bắt đầu đi đành ngồi bên chân Mộ Khinh Ca, giúp nàng đầm chân.

Trong rừng đào, mỹ nhân làm bạn, phong lưu khoái hoạt không hết, tiêu dao tựa thần tiên...

Hồng y tuyệt điểm, tóc đen như lụa.

Hương thơm hoa đào, nhẹ nhàng rơi.

Mặc dù được đám mỹ nhân đủ màu vây lấy, nhưng vẫn khó nén một thân tuyệt sắc.

Tựa hồ, ở trước mặt hồng y thiếu niên lang phong lưu, những nữ tử đó đều thành làm nền.

Vốn là kẻ phong lưu tiêu sái khiến người chán ghét, dưới cái gờ tay nhấc chân của nàng, cư nhiên lại cảnh đẹp ý vui, rung động lòng người như vậy.

Tức giận sâu trong mắt Tần Diệc Dao, dần dần dập tắt.

Hình ảnh trong mắt nàng, không có một chút dơ bẩn, càng không có dâm tà hạ lưu. Có, chỉ là thiếu niên tùy ý hết sức khinh cuồng, phảng phất, Mộ Khinh Ca đã hóa thân thành tinh linh trong rừng, như con quỷ quyến rũ mị hoặc trong núi, bất quá chỉ là thể nghiệm sinh hoạt nhân gian mà thôi.

Những nữ tử trong mắt nàng, nhìn không tới nửa phần miễn cưỡng, cũng nhìn không ra loại người ghê tởm quyến rũ.

Tựa hồ, các nàng chỉ là muốn hầu hạ Mộ Khinh Ca thoải mái hơn chút ít.

Mộ Khinh Ca nằm trong ngực mỹ nhân, lại không có nửa điểm lỗ mãng, ánh mắt thanh minh giống như ngày đó thân cận múa cùng nàng.

Thời gian dần trôi qua, Tần Diệc Dao dần bình tĩnh, chỉ là kinh điểm trong mắt còn chưa tản đi.

"Tiểu tước gia, ngài từ đâu lại mời tới vài vị tiên nữ rồi. Là ghét chúng ta dung chi tục phần sao?" Một mỹ nhân đem quả nho nhét vào trong miệng Mộ Khinh Ca, hờn dỗi hỏi.

Mấy người Tần Diệc Dao, Bạch Tịch Nguyệt xuất hiện, các nàng đã sớm phát hiện.

Nhưng mà, lại cố ý bỏ qua. Nói là ghen ghét người cùng giới, không muốn người khác cùng các nàng tranh thủ tình cảm của Mộ Khinh Ca cũng được. Tóm lại, các nàng chính là cố ý!

Mộ Khinh Ca còn chưa trả lời, Thiệu mập mạp liền chen đến bên người nàng, nhỏ giọng bên tai nàng nói: "Ồi chào! Lão đại người sao vừa ra ngoài một chuyến, đã đem tòa băng sơn Trường Nhạc công chúa kéo tới rồi? Còn có, bạch y tiểu mỹ nhân kia là ai? Ta nhìn có chút quen mắt, chẳng lẽ là vị kia trong phủ người? Ngay cả cô cô đã nói qua, đó là tức phụ chuẩn bị cho người, không cho phép ta đánh chủ ý nàng. Như thế nào hôm nay lão bà lớn nhỏ của người đều gom cả lại cùng nhau thế? Ồi!"

Lời Thiệu mập mạp nói, lòng Mộ Khinh Ca lật bàn trong yên lặng.

"Ít BB (*) đi." Mộ Khinh Ca đạm thanh cảnh cáo một câu.

(*) BB: Jabber: Nói nhảm, nói linh tinh.

Thiệu mập mạp chớp chớp đôi mắt nhỏ, ngây thơ hỏi: "Lão đại, cái gì BB vậy?"

Khóe miệng Mộ Khinh Ca co lại, nàng bị mập mạp này làm cho tức giận đến nói luôn từ xuyên việt ra rồi. Tức giận giải thích: "Là ít nói hươu nói vượn."

"Ta không có nói hươu nói vượn! Cô cô của người chính là nói như vậy." Thiệu mập mạp ừm khuất nói.

Thấy Mộ Khinh Ca lần thứ hai ra tay, vừa lẩn vừa bò đứng lên, rất nhanh sửa sang lại y phục lộn xộn của mình, hướng Tần Diệc Dao đi tới.

"Thieu Việt Trạch bá kiến Trường Nhạc công chúa." Công chúa này không phải tức phụ của hần, hần cũng không có tước vị của Mộ Khinh Ca, có gia gia trâu bò như vậy. Ở trước mặt công chúa, lễ nghi nhất định phải có.

Tiếng Thieu mập mập vừa dứt, tiếng động oanh oanh yển yển đồng loạt yên tĩnh.

Lúc trước, các nàng ghen ghét mỹ mạo Tần Diệc Dao và Bạch Tịch Nguyệt. Giờ phút này, đã biết thân phận người tới không đơn giản, liền không dám tiếp tục làm càn.

Dưới ánh mắt trấn an của Mộ Khinh Ca, các nàng đều quỳ rạp xuống đất, hành lễ đối Tần Diệc Dao.

"Đều miễn đi." Tần Diệc Dao nhàn nhạt nói một câu, lướt qua Thieu mập mập, hướng Mộ Khinh Ca đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Bể sơn mỹ nhân mời

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Công chúa xuất hành, tự mang khí thế.

Theo Tần Diệc Dao từng bước tới gần, những nữ tử vây quanh bên người Mộ Khinh Ca đều đồng loạt thối lui, đem không gian lưu lại cho hai người.

Tình cảnh tựa hồ có chút nhạt nhẽo.

Vẫn là Thieu mập mập lạnh lợi, nhìn ra công chúa hình như tìm Mộ Khinh Ca có chuyện muốn nói, liền kêu chúng mỹ nhân trở lại bên dòng suối.

Ấu Hà và Hoa Nguyệt là tỷ nữ thiếp thân của Mộ Khinh Ca, tự nhiên là giữ lại hầu hạ.

Bạch Tịch Nguyệt lúc này cũng không phải không biết điều đi lên, mà là đứng ở nơi xa hơn một chút đợi.

Ấu Hà cẩn thận tìm một cái ly sạch sẽ, dùng rượu tẩy qua, mới rót một ly, đưa cho Tần Diệc Dao.

Mộ Khinh Ca tức thì không cần ly rượu, trực tiếp dùng tay nhấc bầu rượu.

Tần Diệc Dao nhẹ nhấp một ngụm, liền buông ly rượu ra. Đối với Mộ Khinh Ca nói: "Mười ngày sau, ở khu vực săn bắn hoàng gia, sẽ tổ chức một lần săn thú nhân dịp hội hoa xuân. Ta hy vọng người có thể tham gia cùng ta."

"Là ý tứ Thái Hậu?" Mộ Khinh Ca nhướng mày hỏi.

Tần Diệc Dao không nói gì, chấp nhận suy đoán của Mộ Khinh Ca.

Kỳ thật, Mộ Khinh Ca không biết, lời mời lúc này là Tần Diệc Dao tự mình quyết định. Nhưng là cùng Thái Hậu có quan hệ. Bởi vì lúc trước Thái Hậu đã cảnh cáo Tần Diệc Dao, nếu muốn tham gia hoạt động giữa các thế gia, để tránh hiểu lầm, cũng để bảo vệ danh dự nàng, tốt nhất nên mang Mộ Khinh Ca theo.

Cho nên, Tần Diệc Dao trầm mặc, là không biết quyết định là nguyên nhân của mình, hay là bởi vì lời nói lúc trước của Thái Hậu.

"Săn bắn? Một hoàn khổ như ta đi làm cái gì?" Mộ Khinh Ca đem bầu rượu quăng đi, hai tay kê ra sau đầu trực tiếp nằm ngửa ra, ngủ trên tấm vải bố.

"Người! Coi như là bôi ta đi không được sao?" Tần Diệc Dao bị Mộ Khinh Ca nói đến không biết phải làm sao mới tốt. Đợi đến lúc giọng điệu cầu khẩn ra khỏi miệng, nàng mới phản ứng lại, mình bị làm sao vậy?

Ánh mắt Mộ Khinh Ca hơi đổi, rơi vào y phục màu lam trên người Tần Diệc Dao.

Nhớ tới cung yến lần trước, thiếu nữ này đã từng giúp mình một lần, liền ngồi dậy đối với Thieu mập mập hô: "Mập mập, mười ngày sau người rảnh không?"

Thieu mập mập không rõ nguyên do, nhưng vẫn nói thật nhẹ gật đầu.

Mộ Khinh Ca lúc này mới nhìn Tần Diệc Dao: "Nếu ta đi, nhất định phải mang theo Thiệu mập mập."

Tần Diệc Dao khẽ nhấp môi, gật đầu nói: "Được."

Được Tần Diệc Dao cho phép, Mộ Khinh Ca gọi lên khốe môi, lần nữa đối với Thiệu mập mập nói: "Mập mập, trở về chuẩn bị một chút, mười ngày sau cùng ta đi Thú Liệp Trảng hoàng gia săn bắn hội hoa xuân."

Lời mời này, khiến Thiệu mập kinh hãi, lập tức cao hứng nhảy lên, đáp lại: "Được rồi!"

Nói xong lại như điều hâu bỏ nhào gả con xông vào trong đám nữ tử, đưa tới một hồi kêu to duyên dáng.

Nhìn một màn này, Mộ Khinh Ca không tự chủ được câu môi khẽ cười.

Tần Diệc Dao nhìn khốe miệng nàng ẩn chứa ý cười, lại nhìn về phía Thiệu mập mập hành vi phóng đảng, nhíu nhíu mày, không hiểu hỏi: "Tuy rằng các người cùng được xưng là hoàn khố, nhưng ta nhìn ra được các người khác nhau. Vì sao, vì sao các người lại trở thành hảo hữu?"

Lúc này, khẩu khí Tần Diệc Dao rõ ràng cùng lúc trước muốn nàng cách xa Thiệu mập mập bất đồng. Không mang theo chán ghét hoặc khinh bỉ, chỉ đơn giản là hiếu kỳ.

Cho nên, Mộ Khinh Ca mới khẽ cười nói: "Người không cảm thấy hấn so với nhiều người rất thật sao?"

"Thật?" Tần Diệc Dao nghe Mộ Khinh Ca trả lời, nhìn qua Thiệu mập mập thân hình mượt mà, lâm vào trầm tư.

"Mộ ca ca."

Âm thanh nữ tử mềm nhẹ như nước truyền đến, làm Mộ Khinh Ca chuyển mắt, cũng đánh gãy Tần Diệc Dao trầm tư.

Bạch Tịch Nguyệt đứng trước mặt hai người, nhu nhược như đóa tiểu bạch liên, khiến người tâm sinh thương tiếc.

Mộ Khinh Ca chỉ lạnh lùng nhìn.

Tần Diệc Dao cũng chỉ nhàn nhạt liếc, liền thu hồi tầm mắt.

Bạch Tịch Nguyệt khẽ cắn môi, thật cẩn thận mở miệng: "Cái kia hội hoa săn thú, muội có thể đi không?" Đây là cơ hội kết bạn tài tuấn quyền quý, nàng tuyệt không thể bỏ qua.

"Người cũng muốn đi?" Mộ Khinh Ca nghiêng ngẫm như rồng mây.

Bạch Tịch Nguyệt cúi đầu xuống cắn môi, lộ ra bộ dáng bất an.

Phảng phất, Mộ Khinh Ca đang làm chuyện gì khi dễ nàng.

Điều này làm cho Tần Diệc Dao một bên nhìn hơi hơi nhíu mày, ánh mắt nhìn Bạch Tịch Nguyệt nhiều thêm vài phần tìm tòi nghiên cứu.

Mộ Khinh Ca trong lòng cười lạnh, trở tay chỉ Tần Diệc Dao, nói thẳng: "Hội hoa săn thú lần này, là công chúa mời đấy." Ngụ ý chính là, nếu Bạch Tịch Nguyệt muốn đi, người cần cầu là Tần Diệc Dao chứ không phải nàng.

"Vậy liền cùng đi đi." Tần Diệc Dao lạnh nhạt xa cách nói.

Đạt được mong muốn, Bạch Tịch Nguyệt trong lòng kích động. Nhưng, nàng che giấu rất tốt. Nàng trộm nhìn lên Tần Diệc Dao, mới đối Mộ Khinh Ca nói: "Mộ ca ca, muội ngẫu nhiên nghe nói Duệ Vương điện hạ bị bệ hạ phạt vào hoàng miếu, không biết huynh có biết nguyên do trong đó không?"

Nàng có nắm chắc, dựa vào Mộ Khinh Ca trong lòng để ý Duệ Vương, nghe thấy nàng nhắc tới chuyện Duệ Vương, tất nhiên sẽ bênh vực kẻ yếu, không cần nàng thăm dò, là có thể biết được toàn bộ.

Thế nhưng, chờ nàng nói xong, chuyện không phát triển giống như nàng nghĩ.

Nhắc tới Duệ Vương, trên mặt Mộ Khinh Ca ngoại trừ nụ cười khiến người ta không được tự nhiên, không có biểu tình dư thừa, càng không có âm đạm hay kích động.

"A? Người biết Duệ Vương vì sao bị phạt? Trực tiếp hỏi công chúa không phải tốt sao? Bọn họ chính là thân huynh muội." Mộ Khinh Ca trực tiếp vứt "bóng" cho Tần Diệc Dao.

Bạch Tịch Nguyệt không kịp nghĩ nhiều Mộ Khinh Ca biến hóa, ánh mắt vội vàng vàng rơi vào trên thân Tần Diệc Dao.

Tần Diệc Dao thần sắc thản nhiên nói: "Hoàng huynh không phải bị phạt, bất quá là hiếu kính hoàng tổ mẫu, tự nguyện ở hoàng miếu tĩnh tu ba tháng, vì tổ mẫu và Tần quốc ta khẩn xin mà thôi."

"Thì ra là vậy." Bạch Tịch Nguyệt trong lòng khê buông lòng. Nàng còn tưởng rằng Duệ Vương phạm vào chuyện gì mới bị phạt. Nhưng nếu Trường Nhạc công chúa là thân muội muội, còn không thêm đề ý như thế, chỉ có thể nói Duệ Vương cũng không chộc giận thánh thượng.

Nhìn Tần Diệc Dao, lại nhìn sang Mộ Khinh Ca đang ngó lơ mình. Nàng rút cuộc thức thời mở miệng: "Tịch Nguyệt không quấy rầy công chúa và Mộ ca ca nói chuyện." Dứt lời, liền dẫn theo Lục Chi ra xa.

Đội Bạch Tịch Nguyệt đi xa, Mộ Khinh Ca mới nhìn Tần Diệc Dao cười nói: "Người đúng là suy nghĩ vì huynh trưởng."

Tần Diệc Dao bình tĩnh trả lời: "Ta chỉ không muốn có một số việc bị người dụng tâm kín đáo biết rõ."

"Người không thích nàng?" Mộ Khinh Ca nhướn mày hỏi.

Tần Diệc Dao theo bản năng nhún mày.

Thấy nàng như thế, Mộ Khinh Ca nở nụ cười: "Thế nhưng, huynh trưởng người thích nàng ta rất nhanh đấy!"

Nàng nói những lời này, khiến Tần Diệc Dao nhìn phía Bạch Tịch Nguyệt, hai hàng lông mày nhăn càng chặt.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Thử luyện được

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Trở về từ rừng đảo, Mộ Khinh Ca để Âu Hà và Hoa Nguyệt canh ngoài cửa uyển, không cho phép bất luận kẻ nào tiến vào quấy rầy. Một ngày ba bữa đều đưa vào phòng nàng, lúc sau lại đến thu thập.

Gian thất nhỏ trong phòng Mộ Khinh Ca, ba mặt tường chất đầy dược quấy.

Mỗi một ngăn kéo, đều viết tên thảo dược.

Trong gian phòng, đứng thẳng một dược đỉnh ba chân, còn có một bàn dài, có thể dùng để phân dược và chuẩn bị trước khi tiến hành luyện dược.

Mộ Khinh Ca đứng trong gian phòng này, nhìn chung quanh một vòng, vừa lòng gật đầu.

Trong truyền thừa đan thần, muốn học được chế đan, trụ cột cơ bản nhất đầu tiên phải học được chính là luyện dược.

Đem lượng thảo dược khác nhau phân ra, chiếu theo trình tự đan phương, dựa vào tinh thần lực tiến hành phụ trợ, thông qua đan lô luyện chế. Chỉ có chờ đến khi luyện được mười lô, thuốc bột không hề hao tổn, mới xem như là nắm giữ bước đi chế đan cơ bản, luyện dược.

Chỉ có chân chính làm tốt bước này, mới xem như là bước vào luyện dược sơ cấp, có thể thử luyện chế đan dược cấp thấp.

Cái gọi là cấp thấp đan dược, trên cơ bản giống như Mộ Khinh Ca đã từng biết mấy loại kim sang dược, lưu thông khí huyết, không sai biệt lắm. Nếu muốn dễ hình dung, thì chính là mấy loại thuốc phòng cảm mạo, tiêu thực hay có trong kiếp trước.

Cấp thấp đan dược tuy rằng đẳng cấp thấp, tác dụng bình thường, nhưng ở Tần quốc không thấy nhiều. Phải nói là, tại Tần quốc có rất nhiều dược thang dược tề, mà không phải đan dược.

Bởi vì, Tần quốc cơ hồ không có Luyện đan sư. Chỉ có mấy người dược hoàng thất hay đại gia tộc cung cấp nuôi dưỡng, vì họ luyện đan. Mà luyện ra đều là trong khoảng thấp cấp trung cấp đan dược. Trong đó, cấp thấp đan dược khá nhiều, trung cấp đan dược lại thưa thớt.

Lúc trước, Mộ Hùng xuất ra viên đan dược kia cứu Mộ Khinh Ca, ở Tần quốc tuyệt đối không người nào có đủ khả năng luyện chế, càng đừng nói có dược.

Hết thầy chuẩn bị thỏa đáng, Mộ Khinh Ca duỗi cái lưng mệt mỏi, trông như muốn thi thố tài năng.

Xoay người nhìn sang Mặc Dương đang âm thầm bố trí tốt nơi này, nàng nói: "Chuyện này làm không tồi, nhưng nhớ kỹ phải giữ bí mật, cả lão gia tử cũng không thể nói."

"Vâng." Mặc Dương không hề do dự gật đầu.

Về điểm phục tùng mệnh lệnh Mộ Khinh Ca mà nói, hẳn so với Âu Hà và Hoa Nguyệt càng tốt hơn.

Phất phất tay, Mộ Khinh Ca nói: "Người đi xuống trước đi, nếu ta không kêu người, phát sinh bất luận chuyện gì đều không được tiến vào."

Mặc Dương lên tiếng, xoay người rời khỏi phòng, còn đóng kỹ cửa phòng lại.

Trong phòng, tràn ngập các loại hương vị thảo dược, làm cho Mộ Khinh Ca cực kỳ không thích ứng. Nhưng cuối cùng vẫn nhẫn nại xuống.

"Không phải là luyện dược chế đan sao? Ta không tin có thể làm khó được ta!" Mộ Khinh Ca hoạt động chân tay một chút, đi tới bàn dài, bắt đầu hồi tưởng trụ cột nhập môn trong truyền thừa.

"Trước lấy dược, phân dược, ước lượng, nghiền nát, cuối cùng luyện chế!"

Sau khi đem trình tự luyện dược nhớ kỹ, Mộ Khinh Ca vén tay áo lên, bắt đầu!

Nàng muốn luyện chế chính là thanh tâm tán đơn giản nhất.

Công hiệu của loại dược này có thể ngưng thần tĩnh khí, có tác dụng an thần. Cùng với hương huân an thần trong kiếp trước không khác nhau lắm.

Nhờ phúc của đan thần truyền thừa, nàng không cần hao tâm tổn sức đi nhớ bộ dáng của hàng ngàn vạn thảo dược, còn có các loại công hiệu, hỗ trợ tương khắc. Những cái trí thức dược lý trụ cột nhất đều được khắc trong đầu nàng, muốn quên cũng quên không được.

Có thể nói, nếu có người lúc này so với Mộ Khinh Ca về độ nhận biết bao nhiêu thảo dược, chính là Luyện đan sư lợi hại nhất trên Lâm Xuyên đại lục cũng không sánh bằng nàng.

Nhưng mà, nếu muốn so về luyện dược chế đan, tùy tiện tìm một học đồ cũng có thể đánh bại nàng.

Đem thảo dược luyện chế thanh tâm tán từ dược quầy lấy ra, đầu óc Mộ Khinh Ca rõ ràng đem từng cái phân loại bày biện.

Tiếp theo, lại cẩn thận chọn lựa ra cộng có hỗn loạn xen lẫn trong đó, còn có thảo dược không đủ dinh dưỡng.

Sau khi đem dược nhật tốt, phân tốt, tiếp đến chính là bắt đầu ước lượng.

Trong quá trình rườm rà này, Mộ Khinh Ca trong lòng than nhẹ: Luyện dược chế đan chính là việc kết hợp giữa thể lực và trí nhớ. Chủ yếu nhất là, người phải nhận được cô đơn tịch mịch.

Bởi vì, quá trình này thật sự là quá buồn tẻ!

Môi khép lại, Mộ Khinh Ca nhìn chăm chăm vào thang dược, đem thảo dược cuối cùng ước lượng.

Sau khi đã chuẩn bị sẵn sàng, thời gian đã qua ba canh giờ.

Mộ Khinh Ca dùng xong đồ ăn Âu Hà đưa tới, liền khoanh chân ngồi trước đan lô dưỡng thần.

Dựa theo lời đan thần trong truyền thừa, đem thảo dược khác nhau luyện chế thành phần, thả dung hợp lẫn nhau cũng không dễ dàng. Bởi vì dược tính bất đồng, một khi không cẩn thận liền sẽ va chạm tương khắc, dẫn đến nổ lô, khiến luyện dược thất bại.

Hơn nữa, một bước này, nhất định phải dựa vào tinh thần lực dẫn dắt, mới có thể hoàn thành. Đem tinh thần lực của mình kéo dài đến trong đan lô, cân đối giữa các thuốc bột va chạm kịch liệt, dẫn đường cho chúng nó dung hợp.

Vì vậy, trước khi Mộ Khinh Ca tiến hành bước tiếp theo, nhất định phải dưỡng tốt tinh thần, tiếp nhận khiêu chiến.

Sau một nén nhang, Mộ Khinh Ca nhẹ nhàng mở hai mắt. Hai con ngươi thấu triệt hiện lên một đạo tinh quang, tinh thần lực của nàng thập phần dồi dào, đã làm tốt bước chuẩn bị luyện dược.

Lấy một phần phối dược thanh tâm tán đặt trước người, Mộ Khinh Ca mở nắp đan lô.

Rút ra mồi lửa, ném vào trong hỏa lô dưới đan lô.

Phút chốc, củi đốt sớm đã để vào trong cùng dầu hỏa bốc cháy lên.

Ngọn lửa hồng cam nhảy lên, vượn ngọn lửa không ngừng nếm đáy đan lô.

Cảm thụ dược đan lô dần dần nóng lên, Mộ Khinh Ca đem phần thảo dược đầu tiên ném vào trong đan lô.

Tinh thần lực là loại đồ vật vô căn cứ. Người có thể cảm nhận được, tự nhiên biết nó là cái gì. Người cảm thụ không đến, mặc cho người khác hình dung

thể nào, cũng không thể nào nhận thức nó đến cùng là vật gì.

Đối với Mộ Khinh Ca, tinh thần lực ngược lại không xa lạ.

Tinh thần lực trong suốt như xúc tua, lặng lẽ từ mi tâm nàng duỗi ra, vươn tới đan lô, tiến vào trong đó, hóa thành bàn tay nhỏ bé như trẻ con, đùa nghịch thảo dược trong đan lô...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Thất bại và tiến giai

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Trong đan lô, tựa như một thế giới khác.

Một mớ hỗn loạn, bốn phía vách lò bị lửa đốt bùng, phiếm màu đỏ nhàn nhạt.

Trong lò, khí tức cực nóng, được liệu khác nhau, dưới thao tác của đôi tay nhỏ trong suốt, dần dần biến thành bột thuốc, bắt đầu dung hợp lẫn nhau.

"Phanh!"

Một thanh âm trầm đục truyền đến từ trong đan lô.

Mộ Khinh Ca chậm rãi mở mắt, ngưng lại làn khói đen tỏa ra từ lò đan.

Thất bại.

Được phần được luyện chế thành, hiện giờ đã biến thành một trận khói đen, sáp nhập vào đan lô.

Mím môi, Mộ Khinh Ca không tiếp tục làm lại lần nữa, mà là rút kinh nghiệm thất bại vừa rồi. Nàng sớm dự đoán được không thể một lần liền thành công, cho nên lúc trước đã chuẩn bị rất nhiều thảo dược.

Nói cách khác, nàng có thể thử nghiệm mười lần, nếu lại thất bại, nàng liền một lần nữa tiến hành trình tự nhật dược, phân dược.

Kỳ thật, những quá trình trước đó này, có thể để cho dược đồng làm.

Nhưng mà, Mộ Khinh Ca cảm thấy, bản thân đã nhận đan thần truyền thừa. Trên con đường luyện dược chế đan, đã chiếm hết tiên cơ. Cũng đồng thời mất đi cơ hội tiếp xúc về thảo dược, nên nàng mới muốn đích thân hoàn thành trình tự rườm rà này, để gia tăng hiểu rõ đối với dược vật.

Thời gian nghỉ ngơi một chén trà, Mộ Khinh Ca lại lần nữa bắt đầu thử luyện dược.

Phanh!

Bang Bang!

Phanh phanh phanh!

Thất bại, lại thất bại!

Khuôn mặt tuyệt mỹ của Mộ Khinh Ca, đã bị khói đen toát ra từ lò đan hun đến sắp biến thành màu đen.

Thảo dược trên bàn đã trống rỗng, mà nàng ngay cả lô thuốc bột cũng không thể luyện chế thành công.

Vỗ vỗ y phục bụi bặm, Mộ Khinh Ca đứng lên, lần nữa ra dược quây lấy dược...

"Luyện dược quả là khó hơn so với tưởng tượng của ta." Mộ Khinh Ca lâu bầu nói.

Ngữ khí của nàng rất bình tĩnh, không nhụt chí, cũng không tỏ vẻ thất bại ảo não.

Nàng chưa bao giờ hoài nghi thiên phú luyện đan của mình.

Ân, trong lòng nàng cho rằng như vậy. Nếu đan thần đã truyền thừa cho nàng, nói lên nàng rất có thiên phú ở phương diện này. Nếu không lấy sự thần thông quảng đại của đan thần, không lý nào lại truyền thừa cho một kẻ không hề có thiên phú luyện dược đi.

Ôm tín niệm như vậy, Mộ Khinh Ca lại chuẩn bị được liệu mười lăm phần.

Ở trong phòng luyện đan một ngày một đêm, Mộ Khinh Ca đem được liệu đã chuẩn bị tốt cất kỹ, không lập tức bắt đầu luyện dược, mà là bắt đầu đắm chìm tu luyện linh khí.

Thời gian dài vận dụng tinh thần lực, khiến đầu nàng choáng suốt ngất đi.

Cho nên, nàng cần thay đổi đầu óc.

Lúc này, tu luyện linh lực bản thân, tự nhiên là lựa chọn tốt nhất.

Hoàng cảnh đỉnh phong, đối với những người khác, có lẽ đã rất lợi hại. Nhưng đối với nàng mà nói, vẫn quá yếu.

Tỉnh lại từ trong tu luyện, một đêm đã qua.

Mộ Khinh Ca ăn vài thứ, tiếp tục bắt đầu luyện dược...

Vòng đi vòng lại, Mộ Khinh Ca ước chừng ở trong phòng đã năm ngày năm đêm.

Tối ngày thứ sáu, Mộ Khinh Ca không như mọi lần tỉnh lại khỏi tu luyện, mà là nhú mảy, linh khí cả người dao động đến lợi hại.

Đột nhiên, trên người nàng nổi lên một tầng hoàng quang chói mắt, đậm sắc như hoàng kim, trực tiếp chiếu sáng cả gian phòng.

Nếu không phải gian phòng này không có cửa sổ, nói không chừng tầng hoàng quang này sẽ bị truyền ra ngoài, khiến người bên ngoài cho rằng có mặt trời rơi xuống trong phòng.

Kim sắc hoàng quang giăng co chùng một nén nhang, liền bắt đầu nhạt dần, màu sắc lại phát sinh biến hóa.

Màu vàng ban đầu dần hướng tới lục quang biến ảo...

Sau một lát, hoàng quang trên người Mộ Khinh Ca không thấy, thay vào đó là một tầng lục mang nhàn nhạt, linh động lưu chuyển quanh thân nàng, bao bọc đem nàng trông hết như người ngọc.

Khoảnh khắc, lục mang dung nhập trong cơ thể Mộ Khinh Ca, biến mất không thấy gì nữa. Trong phòng, không hề có hoàng quang chói mắt, cũng không hề có lục mang nhàn nhạt.

Mộ Khinh Ca chậm rãi mở mắt, đôi môi đóng chặt hé mở, phun ra trọc khí: "Lục cảnh sơ giai."

Nàng không nghĩ tới, mấy ngày nay dốc lòng luyện dược, bản lĩnh luyện dược không có gì tiến bộ, lại khiến cho cảnh giới mình đột phá, từ hoàng cảnh đỉnh phong tiến vào lục cảnh.

Thu liễm tâm tình tốt, Mộ Khinh Ca lại bắt đầu luyện dược.

Đối với nàng, tiến giai trên võ đạo không đáng để nàng ngạc nhiên, trừ phi, một đêm tỉnh lại, nàng có thể trở thành tứ cảnh trong truyền thuyết.

Trải qua mấy ngày luyện dược, Mộ Khinh Ca luyện dược các bước càng thêm thuần thực.

Hiện giờ, nàng căn bản không cần phải sử dụng dụng cụ đo lường dược, chỉ bằng cảm giác có thể lấy ra chuẩn xác phân lượng dược vật. Ngay cả khi phân dược, cũng không cần phải cẩn thận chọn lựa từng cây, tay áo vung lên, những thảo dược không hợp lệ tự động bài trừ ra ngoài, không sai chút nào.

Chuẩn bị tốt dược liệu, Mộ Khinh Ca lại lần nữa đem chúng nó ném vào đan lô.

Bàn tay nhỏ tinh thần lực trong suốt, ở trong đan lô linh hoạt dẫn dắt các loại dược liệu hóa thành bột phấn, dần dần dung hợp.

Có kinh nghiệm lúc trước, Mộ Khinh Ca tựa hồ đã tìm được quy luật dung hợp thuốc bột. Dược vật tương khắc không tệt, nhưng chỉ cần tìm được một cửa đột phá trong đó, có thể đem tương khắc dược vật dung hòa.

Quá trình dung hợp, Mộ Khinh Ca tiến hành cực kỳ thông thả.

Nàng không sợ thất bại lần nữa, mà muốn cẩn thận quan sát từng quá trình dung hợp.

Luyện chế thanh tâm tán, cần mười lăm loại dược liệu. Loại dung hợp này, không phải đơn giản chỉ tăng thêm mười lăm loại dược liệu, mà là cứ thêm một loại gấp mấy chồng lên.

Càng dung hợp về sau, càng dễ thất bại.

Qua mấy lần dung hợp lúc đầu, Mộ Khinh Ca nhẹ nhàng vượt qua.

Dung hợp ở giữa, bằng vào kinh nghiệm thất bại lúc trước, nàng cũng hữu kinh vô hiểm thông qua được.

Rất nhanh, lần dung hợp cuối cùng đã đến.

Chỉ cần lần dung hợp này thành công, nàng có thể luyện chế ra lô thuốc bột đầu tiên.

Giữa trán Mộ Khinh Ca ẩn ẩn rịn ra mồ hôi, nàng đưa thêm tinh thần lực nhiều hơn tiến vào đan lô, bảo hộ thuốc bột có chút không ổn định.

Trong lò đan, bàn tay nhỏ bé trong suốt, đem một vị dược phẩm cuối cùng cưỡng ép dung nhập trong đó.

Lập tức, chỗ thuốc bột dung hợp kịch liệt lay động.

Đôi tay nhỏ trong suốt nỗ lực vây quanh thuốc bột, những dược phẩm đang run rẩy kịch liệt hết như khối lập phương lắp ghép.

Cuối cùng, thuốc bột dần dần bình ổn.

Một trận dược hương từ trong đan lô truyền ra, khiến Mộ Khinh Ca phút chốc mở hai mắt ra, hai tròng mắt thanh thấu hiện ra tinh quang: Thành!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Chơi trò ba mươi người ba mươi một chân

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Ngày đó, Mộ Khinh Ca chọn lựa ra sáu trăm bảy mươi người làm đội thân vệ của mình.

Nàng đã từng nói qua với Mộ Hùng, mười ngày sau, sẽ loại ra một trăm bảy mươi người.

Hôm nay, chính là ngày thứ mười.

Sáng sớm, Mộ Khinh Ca liền từ trong phòng luyện đan đi ra, sau khi rửa mặt xong, mang theo Mặc Dương ra cửa phủ, đi tới chỗ đóng quân của Mộ gia quân.

Sáu trăm bảy mươi người, chỉnh tề sắp hàng. Áo giáp trên thân dựa theo phân phó Mộ Khinh Ca đã cởi ra, chỉ để lại y phục cùng giày quân nhân.

Những thiếu niên này, trên mặt còn mang theo nét ngây ngô, lại bị chiến trường tôi luyện ra vài phần thiết huyết.

Mộ Khinh Ca nhìn chung quanh một vòng, đối với người được chọn có vài phần vừa lòng.

Chỉ cần bọn họ có thể vượt qua huấn luyện của nàng, nàng liền sẽ dẫn dắt bọn họ tiến vào độ cao hoàn toàn mới, cho bọn họ một thế giới hoàn toàn khác.

"Mặc Dương, đồ vật đã chuẩn bị xong?" Mộ Khinh Ca đối với Mặc Dương bên người nói.

Mặc Dương đứng ra, trong tay mang theo một cái túi, đối với Mộ Khinh Ca nói: "Tiểu tước gia, đều đã chuẩn bị xong."

"Tốt." Mộ Khinh Ca nhẹ gật đầu, phân phó: "Đều phát xuống đi."

Mặc Dương mang theo cái túi đi về hướng sáu trăm bảy mươi người, trong lúc tất cả kinh ngạc, mở túi ra, lấy ra đồ vật bên trong.

"Mảnh vải?"

Tiếp nhận đồ vật trong tay Mặc Dương, mọi người càng thêm nghi hoặc.

Ngày ấy, bọn họ thông qua phương thức tuyển chọn cổ quái của tiểu tước gia trở hết tài năng, vốn tưởng sẽ lập tức trở thành thân vệ của tiểu tước gia.

Lại không nghĩ, tiểu tước gia lại phơi bọn họ mười ngày.

Bọn họ nhẩn nại mười ngày trong những ánh mắt khác thường của chiến hữu khác nhìn về phía bọn họ, còn có các loại suy đoán khó nghe, hôm nay xuất hiện ở nơi này.

Hiện giờ, tiểu tước gia lại phát cho bọn họ mỗi người một mảnh vải, đây là đang chơi cái gì?

Chẳng lẽ, đúng như những người khác nói, Tiểu tước gia căn bản không phải là tìm thân vệ, mà là đang tìm bạn cùng tuổi chơi cùng sao?

Lập tức, tất cả mọi người cầm mảnh vải, thần sắc đều cổ quái.

Phát xong mảnh vải, Mặc Dương không trở lại bên người Mộ Khinh Ca, mà là đứng bên cạnh đội ngũ.

Đem biểu tình của tất cả mọi người thu vào đáy mắt, Mộ Khinh Ca câu môi cười nói: "Hiện tại, nếu là có người muốn rời khỏi, không muốn trở thành thân vệ của ta, có thể rời đi, ta sẽ không truy cứu."

Lời nàng vừa ra, khiến cho một mảnh xôn xao.

Vốn đã có người rời rã, càng thêm rời rã.

Không lâu, liên liên tiếp có người thôi lui ra khỏi đội ngũ, ánh mắt nhìn về phía Mộ Khinh Ca có chút áy náy.

Chờ người cuối cùng ra khỏi đội ngũ, dư lại chỉ có năm trăm ba mươi bảy người.

Nói cách khác, Mộ Khinh Ca còn phải đào thải ra ba mươi bảy người.

Huấn luyện của nàng, không có khả năng tiết lộ ra ngoài, cho nên nàng thà rằng tổn nhiều tâm tư chọn lựa ra năm trăm người trước khi bắt đầu huấn luyện. Mà năm trăm người này, một khi lựa ra, nhất định phải đi theo nàng cả đời.

Nếu có người phản bội, nàng sẽ tự tay tiễn hắn lên đường.

Đáy mắt thanh thấu hiện lên một tia lãnh khốc lạnh băng. Mộ Khinh Ca hướng về phía năm trăm ba mươi bảy người còn dư lại, đột nhiên cười nói: "Chơi trò ba mươi người ba mươi một chân chứ?"

Cái gì là ba mươi người ba mươi một chân? Bọn họ lại không phải con rết.

Những người còn lại đều vẻ mặt mờ mịt.

Không có ai biết, trong lòng Mộ Khinh Ca sớm đã dự liệu được. Nếu là có người biết, mới là dọa nàng nhảy dựng.

"Cái gọi là ba mươi người ba mươi một chân, chính là nói các ngươi tự do tổ hợp, ba mươi người một tổ, chín người còn lại nằm rải rác vào chín nhóm khác. Sau khi phân tổ tốt, xếp thành đi, đem chân của các ngươi buộc với nhau." Mộ Khinh Ca hướng mọi người giải thích. Tiếp theo lại chỉ về hướng cò xí xa xa bên ngoài trăm thước, nói: "Sau đó, các ngươi đi tới cò xí, nhờ cò xí xuống coi như thành công. Trước khi trời tối, năm trăm người tốc độ nhanh nhất là thân vệ ta, ba mươi bảy người còn lại tức thì đào thải. Đương nhiên, bởi vì quan hệ nhân số, rất khó lấy ra ba mươi bảy người, một khi có đội ngũ thắng, đội hình còn lại lập tức phát sinh biến hóa, mãi cho đến khi đào thải ra ba mươi bảy người chậm nhất."

"Tiểu tước gia, đây là ý gì? Trò chơi sao?" Có người rốt cuộc nhìn không được đưa ra nghi vấn trong lòng.

Mộ Khinh Ca cười cười, trả lời: "Ngươi tạm thời coi như là trò chơi đi. Chơi cái này đến cùng là có ý gì, ta cũng hy vọng năm trăm người cuối cùng thắng được, có thể nói cho ta đáp án của các ngươi."

Không cho mọi người có cơ hội thời gian phản ứng, Mộ Khinh Ca ra lệnh một tiếng, bắt đầu trận tuyển chọn nhìn như trò chơi.

Trăm người lúc trước bị đẩy ra xa thấy một màn như vậy, trong lòng may mắn không thôi.

Thầm nghĩ trong lòng: Nếu mình không rời đi, chỉ sợ liên biến thành kết cục của những huynh đệ này, bởi tiểu tước gia chơi đùa rồi.

Không để ý tới suy nghĩ trong lòng người khác, Mộ Khinh Ca trở lại bên ghế dựa ngồi xuống, dưới ánh nắng chói chang nhìn mọi người thi đấu.

Ngay từ đầu, năm trăm ba mươi bảy người, hầu như không có tổ nào có thể bước ra mười bước, thậm chí chỉ mới đi ra hai bước, liền nhao nhao té ngã, lẫn thành một đoàn.

Hỗn loạn như vậy, vẫn luôn tiếp tục đến khi mặt trời xuống núi.

Có đội ngũ, tựa hồ không ngừng té ngã mà tìm được bí quyết, bắt đầu càng đi càng thông thuận, càng đi càng nhanh.

Tiểu tổ đi đầu tiên, Mộ Khinh Ca định nhãn nhìn lên, phát hiện Mặc Dương đang ở trong đó.

Khóe miệng bắt động thanh sắc cười, nàng tiếp tục xem.

Có đội thứ nhất thắng lợi, liền có thứ hai, thứ ba...

Những người lúc trước rời khỏi chùng trăm người một mực không có rời đi, đồng dạng nhìn xem, tựa hồ dần dần hiểu ra chút môn đạo, đặc ý và may mắn trên mặt cũng dần dần thu liễm, người có chút thông minh đã lâm vào trầm tư, trong mắt ẩn ẩn lộ ra hồi hận.

Cuối cùng, trước khi trời tối, năm trăm người đã chọn lựa ra.

Bọn họ tinh thần phấn chấn đứng trước mặt Mộ Khinh Ca, một đám từng cái cao ngất như cây trường thương.

Hơn một trăm người sớm rời khỏi, lúc này đã không còn nói chuyện, mà lẳng lặng đứng bên ngoài, nhìn chiến trường vốn nên thuộc về họ.

Ba mươi bảy người bị đào thải ra, cũng về mặt ảo não, có chút nhụt chí.

Mộ gia quân không có kẻ ngu dốt, bọn hắn đều ở trong trò chơi Mộ Khinh Ca nhìn ra chút manh mối, cũng minh bạch tiểu tước gia này không đơn giản.

Mộ Khinh Ca tới trước mặt binh lính đã hỏi nàng lúc trước, nói: "Hiện tại, ngươi có thể trả lời cho ta chơi cái này có ý gì không?"

Binh lính kia không nghĩ tới Mộ Khinh Ca còn nhớ rõ hắn, thậm chí còn nhớ rõ đối thoại hai người lúc trước. Dưới sự hãi, có chút xấu hổ nói: "Ta...Ta nói không nên lời, chỉ là cảm giác trò chơi này không đơn giản. Sau khi hoàn thành, tựa hồ ta cùng với chiến hữu khác càng thêm thân mật."

Mộ Khinh Ca câu môi cười cười, đi hướng Mặc Dương, hỏi ra vấn đề đồng dạng.

Mặc Dương nhũu mày suy tư một chút, mới đáp: "Tiểu tước gia, ta không biết hình dung như thế nào. Ngay từ đầu, chúng ta giống như chia rẽ năm bè bảy mảng. Nhưng cuối cùng lại ăn ý thống nhất nên bước, giành được thắng lợi."

Mộ Khinh Ca nhẹ gật đầu, lui ra phía sau vài bước, đối với năm trăm người nói: "Kể từ hôm nay, các ngươi chính là thân vệ đội của ta, cũng để cho ta tự mình huấn luyện."

Mộ Khinh Ca tự mình huấn luyện, tin tức này bọn hắn cho tới bây giờ không biết.

Nhưng, sau khi nàng nói những lời này, đội ngũ vốn nên phát ra dị nghị, lại kỳ quái an tĩnh.

Mộ Khinh Ca hài lòng nở nụ cười, tiếp tục nói: "Ta và lão tướng quân có ước định, ba tháng sau có một hồi tỷ thí, các ngươi có lòng tin hay không?"

"Có!"

Khí thế như hồng, âm thanh rung trời.

Thống nhất trả lời, mang theo chiến ý bất khuất.

Mộ Khinh Ca khóe miệng tươi cười càng sâu: "Vừa rồi, các ngươi hỏi ta, chơi cái này đến cùng có ý tứ gì. Ta nghĩ, các ngươi chân chính tham gia đã bắt đầu minh bạch, chỉ là không biết nên nói như thế nào. Như vậy, ta nói. Trò chơi này, khảo nghiệm tính phối hợp chính thể một đoàn đội, còn có tính thống nhất, tính mệnh lệnh. Đội thân vệ, là một đoàn đội. Năm trăm người, mỗi người đều có ý kiến và ý tưởng của mình. Nhưng thời điểm thi hành mệnh lệnh, thời điểm lâm nguy ứng biến, không có khả năng mỗi người đều nói một câu. Vì vậy, các ngươi phải có tính phối hợp rất mạnh, có thể nhanh chóng điều chỉnh đội ngũ không cân đối, cùng chung hợp tác, hoàn thành nhiệm vụ. Ba tháng, thời gian của ta không nhiều. Vì vậy, ta không có thời gian chậm rãi rèn các ngươi, chỉ có thể thông qua trò chơi này lấy ra hạt giống tốt."

Mộ Khinh Ca giơ ra ba ngón tay, giọng điệu kiên định nói: "Ba tháng, ba tháng sau ta tin tưởng các ngươi tuyệt sẽ không hối hận sự kiên trì ngày hôm nay!"

Lời nói này, khiến năm trăm con người nhiệt huyết sôi trào. Cũng khiến hơn trăm người sớm đi ra, mặt đỏ tới mang tai.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Mộ Khinh Ca ương ngạnh

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Sau khi nhận lời mời của Tần Diệc Dao, Mộ Khinh Ca vẫn luôn không cảm thấy giữa sân thú và ngắm hoa, có cái liên hệ gì.

Thẳng đến ngày ước định đã đến, nàng mang Thiệu mập mạp và Bạch Tịch Nguyệt theo Tần Diệc Dao vào sau Thú Liệp Tràng hoàng gia, mới hiểu được vì sao hai cái chỗ có lấy liên quan, có thể cùng một chỗ.

Thì ra, bên trong khu sân thú hoàng gia, là hành cung nội viện hoàng thất.

Thời tiết này, đúng là lúc phồn hoa nở đẹp nhất trong hành cung, bách hoa khoe sắc.

Mỗi năm, Tần quốc đều sẽ cử hành hội hoa sân thú. Các phu nhân, tiểu thư được mời sẽ lưu lại trong hành cung ngắm hoa, mà nam tử hoàng thất cùng thế gia đệ tử sẽ ở Thú Liệp tràng phân cao thấp.

Nhân khẩu Mộ gia đã sớm tàn lụi.

Nữ tử duy nhất, chính là tiểu thư Vĩnh Ninh Công phủ Mộ Liên Dung.

Nhưng, nàng một thân buru hãn, sao có thể tham gia loại tụ hội soi hoa nhàm chán này? Nghe chuyện nhà người ta, bắt quái nội viện?

Mà Mộ Khinh Ca chính là kẻ thừa tước vị, lại là kẻ hoàn khổ không thể tu luyện. Tranh đoạt sân thú, đối với nàng mà nói không thể nghi ngờ chính là tự rước lấy nhục, cho nên mọi năm không có người mời nàng, nàng cũng chưa bao giờ tham gia loại tụ hội này.

Vốn người chủ trì hội hoa trong hành cung là Khương quý phi được sủng ái, lại bởi vì chuyện Duệ Vương chịu liên lụy, mà sửa thành chính cung Hoàng Hậu. Tương đương, làm chủ trên Thú Liệp tràng chính là đương triều thái tử Tần Cẩm Tu.

Nàng không biết Khương quý phi trong cung bởi vậy cần nát bao nhiêu khăn tay, sau khi nàng tiến vào phạm vi Thú Liệp tràng, chỉ thấy được cảnh tượng cực kỳ náo nhiệt.

"Chúng ta trước đi hành cung bái kiến hoàng hậu, sau đó đi hay ở đều tùy người." Trước khi vào hành cung, Tần Diệc Dao đột nhiên nói.

Mộ Khinh Ca nhướng mày, khoe mắt không dấu vết nhìn lướt qua phía sau, Thiệu mập mạp vẻ mặt vui vẻ cùng Bạch Tịch Nguyệt đồng dạng bị nơi này hấp dẫn, chuyển mắt rơi vào người Tần Diệc Dao: "Hôm nay ta chỉ là bồi người đi qua sân thôi?"

Trên mặt Tần Diệc Dao hiện lên một tia thần sắc xấu hổ, Mộ Khinh Ca nói thẳng ra khiến nàng có chút khó chống đỡ: "Ta cũng không phải quá thích nơi này, coi như người từ chối lời mời, ta cũng chỉ ứng tiếng đi ra rồi tìm cơ hội rời khỏi."

"Nếu như thế, người tội gì kiên trì muốn ta tới đây?" Mộ Khinh Ca dừng lại bước chân.

Tần Diệc Dao cười khổ, mang theo một tia u oán nhìn nàng: "Người vẫn chưa rõ sao?"

Minh bạch cái gì?

Mộ Khinh Ca sừng sốt.

Nghĩ lại, nàng thật đúng là minh bạch. Không nói tới mục đích Tần Diệc Dao rốt cuộc đem nàng tới là cái gì, chỉ sợ trong đó cũng đến từ áp lực Thái Hậu bên kia.

Còn có, nghe nói Hoàng hậu và Khương quý phi vẫn luôn tranh đấu gay gắt, Tần Diệc Dao thân là nữ nhi thân sinh của Khương quý phi, Hoàng hậu chỗ đó khó tránh khỏi có chút khó xử.

Tụ hội như vậy, nàng một người đợi gả, nếu một mình đi vào, chỉ sợ sẽ đưa tới nhàn thoát. Lại nói, ngày thường Tần Diệc Dao vốn tướng mạo đẹp, khí chất thanh lãnh cao ngạo, như băng sơn tuyết liên cự người bên ngoài ngàn dặm. Nữ tử như vậy, đối với nhiều nam nhân mà nói đều là một loại dụ hoặc, hấp dẫn. Kẻ ái mộ tự nhiên không phải ít, nếu có chút gan lớn đối với nàng thổ lộ, cho dù nàng cự tuyệt, truyền tới tai hoàng hậu nơi đó, chỉ sợ sẽ biến thành hành vi không ngay thẳng, tổn hại phụ đức.

Tần Diệc Dao lại có thiên phú như thế nào?

Chỉ cần nàng không phải thân nữ Hoàng hậu, đồng dạng là đối tượng chịu chèn ép, bị Đồng Cung hoàng hậu coi là quân cờ đá kích Khương quý phi.

Mà tụ hội này, Tần Diệc Dao thân là công chúa, không thể không tới.

Bởi vì đây là Hoàng hậu chủ trì tụ hội truyền thống. Không đến, chẳng phải là không cho hoàng hậu mặt mũi?

Cho nên, nghĩ tới nghĩ lui, đành đem nàng Mộ Khinh Ca vị hôn phu được Hoàng thượng khâm định này gọi tới, mới có thể bình ổn sự tình, miễn đi phiền toái.

Gật đầu hiểu rõ, Mộ Khinh Ca không cần phải nhiều lời nữa.

Mấy người lại đi lên trước vài bước, Tần Diệc Dao đột nhiên dừng lại, quay người liếc nhìn ra sau, đối với Mộ Khinh Ca nói: "Thiệu công tử không cần

đi. Dù sao người trong hội hoa sơn thú này rất nhiều, Hoàng hậu và Thái tử sẽ không nhớ kỹ từng người."

Thiệu mập nghe được không phải bái kiến Hoàng hậu, lập tức mặt mờ tràn ngập vui mừng. Trường hợp chính nhi bát kinh (*) thật là không thích hợp với hắn.

(*) chính nhi bát kinh: nghiêm túc đứng đắn.

Vì thế, hắn tự động tự giác nói: "Đa tạ công chúa. Lão đại, ta ở Thủ Liệp tràng chờ ngươi, giúp ngươi nhìn trước xem có cái gì chơi tốt."

Nói xong, liền nhanh như chớp biến mất trước mặt mọi người.

Sau khi Thiệu mập mập rời khỏi, Tần Diệc Dao lại nhìn Bạch Tịch Nguyệt. Người sau thấy nàng nhìn chăm chú, lập tức bày ra bộ dáng nhu nhược khiếp đảm, khiến nàng hơi nhũn mày, thanh âm lạnh lùng nói: "Vốn dĩ, ngươi có thể không cần đi bái kiến hoàng hậu. Dù sao ngươi cũng được tính vào danh sách mời. Nhưng, vì ngươi là nữ quyến, phải lưu lại trong hành cung, tránh phải phiền toái. Vẫn là theo chúng ta cùng đi gặp Hoàng hậu. Nhưng, nhớ kỹ, nếu hành vi ngôn từ của ngươi chọc giận đến hoàng hậu, ta không cứu được ngươi."

Cảnh cáo ngắn gọn, khiến hai vai Bạch Tịch Nguyệt run rẩy một chút, vùi đầu càng thấp. Bộ dáng diễm đạm đáng yêu, giống như một con tiểu bạch thỏ gầy yếu.

Thấy nàng như thế, Tần Diệc Dao lại nói: "Đương nhiên, nếu hiện tại ngươi muốn rời đi. Ta sẽ phái người tiễn ngươi trở về Mộ phủ."

Lời này vừa ra, Bạch Tịch Nguyệt lập tức nâng mặt lên, trong cặp mắt nhanh chóng tích đầy nước mắt ủy khuất. Nàng bất an nhìn Mộ Khinh Ca, nhỏ giọng nói: "Mộ ca ca, có phải Tịch Nguyệt thêm phiền toái cho huynh và công chúa không?"

Mộ Khinh Ca trong lòng cười lạnh, nhìn phía Tần Diệc Dao nói: "Công chúa đi thôi."

Tần Diệc Dao nhẹ gật đầu, cùng Mộ Khinh Ca sóng vai đồng hành. Lưu lại Bạch Tịch Nguyệt ở phía sau, đi cũng không được, đứng cũng không xong.

Nàng nhìn bóng dáng hai người rời đi, cuối cùng cắn răng một cái, vẫn đi theo.

Cảm giác được người phía sau theo tới, Tần Diệc Dao thần nhiên nói: "Vị Bạch cô nương này ngược lại có vài phần bản lĩnh."

Mộ Khinh Ca cười: "Nếu không có điểm công phu ẩn nhẫn, nàng cũng không xứng để công chúa chú ý."

Tần Diệc Dao hơi thâm ý liếc nhìn nàng, liền thu hồi tầm mắt.

...

Thời điểm Mộ Khinh Ca nhìn thấy Hoàng hậu, nàng đang bị một đám mệnh phụ vây quanh. Nụ cười khó nén đắc ý, tựa hồ bởi vì lần tranh đấu này, nàng thắng một ván.

Trong hành cung tinh diệu ngọc trác, đại khí xa hoa, mê loạn mắt Bạch Tịch Nguyệt.

Nhưng, có lời cảnh cáo của Tần Diệc Dao lúc trước, nàng không dám can rờ nhìn loạn, chỉ có thể gắt gao theo sát hai người.

Ở đây, mỗi một thân phận của nữ tử đều so với nàng cao quý hơn.

Điểm này, khiến cho nàng ghen ghét lại hâm mộ, mục đích trong lòng hướng tới càng thêm nóng.

"Diệc Dao bái kiến mẫu hậu, mẫu hậu thiên tuế thiên tuế thiên tuế thiên tuế."

"Mộ Khinh Ca bái kiến Hoàng hậu nương nương, nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế thiên tuế."

Đi vào trước mặt hoàng hậu, hai người đều cùng hành lễ.

Chỉ là, Mộ Khinh Ca vẫn như cũ không quỳ.

Hoàng hậu đang nói chuyện nâng mí mắt nhìn bọn họ, nhàn nhạt nói: "Đều miễn lễ đi."

Lúc này, một vị phu nhân đứng bên cạnh Hoàng hậu mở miệng: "Mộ tiểu tước gia, người gặp Hoàng hậu lại không quỳ lễ, sợ là có chút không ổn đi. Truyền ra ngoài, người khác còn tưởng rằng Vĩnh Ninh Công phủ không có gia giáo."

Ngữ khí cay nghiệt vừa ra, bốn phía phu nhân đều che môi khẽ cười, trong ánh mắt khinh miệt tựa hồ churóng mắt Mộ Khinh Ca không hiểu lễ nghĩa.

Tần Diệc Dao trầm mặc đứng, thời điểm này nếu nàng mở miệng, sự tình sẽ càng thêm hồng bét.

Mộ Khinh Ca thần nhiên cười cười, nhìn về phía vị phu nhân vừa mở miệng: "Vị phu nhân này ngược lại rất có tâm, quan tâm Mộ phủ ta giáo dục có vấn đề. Chẳng lẽ là hiện tại cảm thấy nhà chồng không tốt, muốn chuyển vào Mộ phủ, làm nha đầu ám giường cho gia gia ta?"

Phụt!

Tiếng cười mơ hồ truyền đến, ngay cả Tần Diệc Dao khuôn mặt băng sơn đều nhiều thêm ý cười.

"Người!" Phu nhân bị phản kích tức giận đến mức duỗi ra móng tay đỏ rực chỉ Mộ Khinh Ca.

"Được rồi." Hoàng hậu lúc này mới chậm rãi mở miệng: "Mộ tiểu tước gia ở trước mặt Thái hậu đều không phải quý, huống chi là bổn cung?" Lời này, nhìn như thay Mộ Khinh Ca giải thích. Nhưng thực tế, lại càng nói rõ nàng kiêu ngạo ương ngạnh.

Trước mặt Thái hậu không quý, há lại đem nàng một vị Hoàng hậu này để vào mắt?

Này không phải kiêu ngạo ương ngạnh thì là gì?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63: Mập mạp bị thương

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Lập tức, ở trong mắt các phu nhân nhìn Mộ Khinh Ca đều là coi thường. Ánh mắt nhìn sang Tần Diệc Dao, lại đều là đồng tình thương tiếc.

Dù sao, vị Trường Nhạc công chúa Tần Diệc Dao này, được cho là tài nữ đệ nhất Lạc Đô.

Đáng tiếc, lại phối với phế vật hoàn khổ.

Một màn hiển vũ đêm cung yến kia, dưới sự truyền bá dụng tâm kín đáo của thế gia đệ tử, lại biến thành điệu múa dâm uế. Đối với thanh danh của Mộ Khinh Ca, không chút nào thay đổi, ngược lại càng ngồi chắc vị trí danh tiếng hoàn khổ của nàng.

Cũng may, nàng không quan tâm.

Kết quả như vậy, cũng chính là điều nàng muốn. Mộ Khinh Ca càng hoàn khổ, đối với Mộ gia mà nói là an toàn nhất. Thời điểm lòng trung tâm với quốc của gia gia còn chưa hoàn toàn dập tắt, trạng thái như thế không còn gì tốt hơn.

Mộ Khinh Ca trong lòng cười lạnh. Hoàng Hậu nương nương này đúng là tiểu lý tàng đao, trong bông có kim. Dăm ba câu, liền đem nàng trở thành kẻ đối địch.

"Di, cô nương này rất thanh tú, là tiểu thư nhà nào a." Đột nhiên, ánh mắt hoàng hậu dừng tại Bạch Tịch Nguyệt phía sau hai người.

Không cần Mộ Khinh Ca hay Tần Diệc Dao giải thích, Bạch Tịch Nguyệt liền tự mình cúi người nói: "Hồi bẩm Hoàng hậu nương nương, tiểu nữ họ Bạch, danh Tịch Nguyệt. Là cô nhi không phụ không mẫu, hiện đang tạm ở Mộ phủ."

Hai chữ "cô nhi", dẫn tới đám phu nhân tâm sinh thương tiếc.

Lại nhìn về phía Mộ Khinh Ca, trong ánh mắt đã có thêm chút gì đó. Cứ như, Bạch Tịch Nguyệt là nàng mạnh mẽ cường đoạt vào phủ.

Những thứ này, Mộ Khinh Ca không biết. Nếu biết, chỉ sợ không thể không bội phục các quý phụ nào bỏ.

"Ngạ. Bổn cung nghĩ tới. Nhiều năm trước, hình như có một vị tướng quân họ Bạch, vì cứu Mộ công gia mà chết. Sau đó, phu nhân của tướng quân kia tự tử mà đi, để lại một nữ cô nhi, được Mộ công gia tiến nhập vào Mộ phủ. Người chính là nữ nhi của vị tướng quân kia đi." Hoàng hậu bừng tỉnh nói.

Tựa hồ không nghĩ tới hoàng hậu biết thân thế của mình, Bạch Tịch Nguyệt trong mắt rung rung gật đầu.

Thấy nàng thừa nhận, hoàng hậu tiếc hận lắc đầu, như lơ đãng nói: "Thật là đáng tiếc, nguyên bản người nên có một thân phận tiểu thư thế gia tôn quý."

Lời này rơi vào trong tai Bạch Tịch Nguyệt, đưa tới đồng cảm mãnh liệt, thiếu chút nữa khiến nàng đem hoàng hậu thành tri kỷ.

Đột nhiên, thị vệ Tần Diệc Dao vội vàng chạy tới, đối với cung nữ bên người nàng thì thầm vài câu. Cung nữ kia sắc mặt biến đổi, cẩn thận chạy đến bên người Tần Diệc Dao, truyền ý của thị vệ.

Sau khi nghe xong, sắc mặt Tần Diệc Dao cũng biến đổi, nhìn về phía Mộ Khinh Ca.

Người sau không rõ nguyên do, nhướn mày hỏi: "Làm sao vậy?"

Tần Diệc Dao mím môi, nói thẳng: "Vừa rồi ở khu bắn cung cười ngựa Thú Liệp tràng truyền lời, Thiệu Việt Trạch cùng người tỷ thí, bị thương."

Mập mạp bị thương!

Tin tức này, khiến khí tức toàn thân Mộ Khinh Ca phát lạnh...

Thiệu mập mạp là do mình mang đến, hiện giờ lại bị thương?

Hơi thở cả người Mộ Khinh Ca chợt giảm xuống, xuyên qua ánh mắt thanh thấu, biến thành sắc bén lạnh băng.

"Hoàng hậu, Mộ Khinh Ca ở lại hành cung nội viện, vẫn có chút không tiện. Trước cáo từ, ngày khác lại tiến cung hướng Hoàng hậu nương nương thỉnh an." Mộ Khinh Ca cắt đứt hoàng hậu cùng Bạch Tịch Nguyệt nói chuyện, không chờ hoàng hậu đồng ý, liền xoay người rời đi.

Nàng bước chân nhanh chóng, tựa hồ một khắc cũng không muốn lưu lại.

Tần Diệc Dao có chút lo lắng nhìn nàng một cái, cũng đối Hoàng hậu nói: "Mẫu hậu, Diệc Dao cũng đi trước." Nói xong, nàng không quên cùng Bạch Tịch Nguyệt nói: "Bạch Tịch Nguyệt là ở hay đi?"

Câu hỏi này, khiến Bạch Tịch Nguyệt lập tức rối rắm.

Nàng thật vất vả có một cơ hội kết bạn quyền quý, huống hồ hoàng hậu đối với nàng ấn tượng không tệ. Cứ như vậy rời đi, nàng thật sự không muốn. Nhưng, Trường Nhạc công chúa là thân muội của Duệ Vương, nếu nàng không muốn rời đi, cùng hoàng hậu thân cận sẽ truyền đến chỗ Duệ Vương. Hiện giờ Duệ Vương và Thái tử đang ở thời kỳ tranh chấp lẫn lộn, chỉ sợ sẽ chọc đến Duệ Vương không vui.

Đi hay ở?

Bạch Tịch Nguyệt khó có thể lấy hay bỏ, đôi mắt vừa chuyển, liền ủy ủy khuất khuất nhìn về phía hoàng hậu, nhún nhún nói: "Hoàng hậu nương nương, Tịch Nguyệt là đi theo công chúa và tiểu tước gia tới đây, bọn họ phải rời khỏi, Tịch Nguyệt cũng không tiện ở lâu. Đa tạ hôm nay Hoàng hậu nương nương khoản đãi."

Hoàng hậu trong lòng cười lạnh. Nàng có từng khoản đãi nàng ta? Thật đúng là tự mình đa tình.

Nhưng mặt ngoài, nàng lại mang theo tươi cười ấm áp, khéo hiểu lòng người gạt đầu: "Nếu như thế, bản cung liền không giữ lại. Ngày khác, nha đầu theo tiểu tước gia tiến cung, đến xem bản cung, bản cung với người có không ít chuyện để nói."

Bạch Tịch Nguyệt trong lòng vui vẻ, vội vàng tạ ơn.

Sau đó, mới cùng với Tần Diệc Dao đang không kiên nhẫn chờ vội vàng rời đi, hướng tới Thú Liệp tràng.

Mà lúc này, Mộ Khinh Ca đi trước một bước đến Thú Liệp tràng, thấy được mập mạp bị thương.

"Bọn khốn kiếp các ngươi, cư nhiên bắn lên đả thương người, còn tự xưng là quân tử cái gì. Chờ cho tiểu gia! Chờ tiểu gia tốt rồi, xem ta thu thập đám hỗn đản các ngươi thế nào!" Thanh âm Thiệu mập mạp nổi giận từ trong đám người truyền đến.

Bộ dáng trung khí mười phần, xem ra bị thương không đáng lo ngại, khiến bước chân Mộ Khinh Ca chậm lại chút ít.

"A, chỉ bằng tên mập chết tiệt ngươi?"

"Ta xem ngươi một thân phì nhiêu này là ngựa ngáy đi? Không bằng gia giúp ngươi gãi?"

"Một cái phế vật xích cảnh, còn dám cùng ta so cười ngựa bắn cung? Hừ, xem ra con ngựa đều xem thường ngươi, mới hất ngươi xuống."

Mộ Khinh Ca đẩy đám người ra, liền thấy được một tên thiếu gia cầm đầu mang theo đám người, đối diện với Thiệu mập mạp ôm đầu gối dưới đất cười chế nhạo.

"Người thôi lăm! Rõ ràng các ngươi sử dụng ám chiếu. Cố ý dùng linh khí đánh trúng vó ngựa, khiến súc sinh kia ăn đau, đem ta té xuống." Thiệu mập mạp cầm giận nói.

"Phế vật ngươi, cũng xứng để gia sử thủ đoạn?" Tên thiếu gia cầm đầu châm chọc cười nói. Ngũ quan khắc nghiệt bén nhọn mang theo tự phụ.

"Không sai, Hàn công tử là hoàng cảnh sơ giai, sao phải sợ ngươi một tên phế vật xích cảnh sơ giai? Nói ra không sợ cười rộ rỡ." Mọi người lập tức phụ họa.

Bọn họ chính là cố ý muốn tên mập chết tiệt này xấu mặt, muốn cùng hắn tỷ thí, cũng không soi gương xem, một thân béo mập cũng xứng sao?

"Ta phi! Ta cùng tiểu tử kia so chính là cười ngựa bắn cung. Cùng cảnh giới tu vi có xu quan hệ gì?" Thiệu mập không phục quát.

Nhưng là thấp cổ bé họng, địa vị kẻ đắc thế kia rõ ràng so với hắn cao hơn nhiều, căn bản sẽ không có người quan tâm lời Thiệu mập mạp.

Nghe thế, Mộ Khinh Ca đại khái đã đoán được chuyện gì xảy ra.

Nàng đẩy người đang che ở phía trước, bước nhanh ra ngoài: "Mập mạp."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Thay Thiệu mập mạp báo thù

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Người bị nàng đẩy ra, đang muốn nổi giận, lại thấy một mặt hồng y hóa diễm, dung mạo tuyệt mỹ vô song khiến hắn bị chấn tại chỗ, quên mất hết thảy.

"Lão đại!" Nghe được thanh âm Mộ Khinh Ca, thấy bóng dáng quen thuộc. Thiệu mập mạp lập tức như thấy được thân nhân.

Thanh âm uy khuất, y như hải tử bị chịu khi dễ bên ngoài, rốt cuộc thấy được đại nhân nhà mình ra mặt.

Mộ Khinh Ca đi tới trước mặt Thiệu mập mạp, ngồi xổm xuống, nhìn hắn ôm chân mập hỏi: "Không sao chứ."

Thiệu mập mạp hấp hấp cái mũi, không hề gì giương cằm lên: "Không có việc gì, chỉ là bị thương chút gân cốt, dưỡng mười ngày nửa tháng là có thể bước đi như bay."

Nghe ra trong lời nói mập mạp ý an ủi, Mộ Khinh Ca cười cười nói: "Thương gân động cốt trăm ngày, ngươi phải cẩn trọng chứ không được khinh suất."

"Đã biết, lão đại!" Thiệu mập về mặt cảm động. Dù biểu tình trên mặt phi của hắn không hiện lên rõ ràng.

"Tào Quý?" Một đạo thanh âm kinh ngạc hướng vào đám người.

Tên thiếu gia cùng Thiệu mập mạp tỷ thí giương mắt nhìn qua, lập tức hai mắt lỗ mãng nhắm lên một tầng si mê: "Thì ra là Trường Nhạc công chúa."

Tần Diệc Dao đi vào đám người, nhìn thoáng qua Thiệu mập mạp ngồi dưới đất, không khỏi cau mày nói: "Vừa rồi là ngươi cùng Thiệu Việt Trạch thi đấu?"

"Không sai." Tào Quý đắc ý tự hào nói: "Lúc trước, Thiệu béo này... Thiệu Việt Trạch chủ động yêu cầu cùng Tào nỗ tỷ thí cười ngựa bắn cung. Đã nói qua, từng người cười ngựa, bắn ra chín mũi tên, lấy vòng nhiều thắng. Chỉ là mập mạp kỹ nghệ không tinh, bản thân ngã ngựa, lại vu oan cho Tào nỗ. Thành công chưa vì Tào nỗ chủ trì công đạo."

Ánh mắt Tào Quý, khiến Tần Diệc Dao thập phần không thoải mái.

Nàng không dấu vết nhích lại gần Mộ Khinh Ca một chút, thân nhiên nói: "Ta chỉ là khách nhân, không thể nào làm chủ. Nếu ngươi muốn chủ trì công đạo thì đi tìm Thái tử đi. Chỉ là tỷ thí mà thôi, ngươi đã thắng, cần gì phải bỏ đá xuống giếng." Nàng không phải vừa vặn mới đến, lúc trước, nàng tuy không như Mộ Khinh Ca nghe được toàn bộ, nhưng cũng nghe vài câu. Lấy sự thông tuệ của nàng, sao có thể đoán không được chuyện gì xảy ra?

Nàng muốn dàn xếp ổn thỏa, sợ Mộ Khinh Ca chọc phiền toái. Nhưng Mộ Khinh Ca hiển nhiên không muốn lĩnh cái tình này.

Sau khi xác định Thiệu mập mạp không có việc gì, nàng mới chậm rãi đứng lên, chặn trước người Tần Diệc Dao, bình tĩnh lạnh nhạt nói: "Vừa rồi, mập mạp chỉ là té ngựa. Ngươi và hắn ngay cả một mũi tên cũng không bắn ra, làm sao phân thắng bại?"

"Thì ra là Mộ tiểu tước gia." Tào Quý hải hước cười nói: "Như thế nào? Tiểu tước gia muốn thay mập mạp này nói chuyện?"

"Nói chuyện thì không cần." Mộ Khinh Ca phát nhẹ vạt tay áo, cười nói: "Con người ta tương đối thích dùng hành động để chứng minh."

"Có ý tứ gì?" Tào Quý cau mày nói.

"Không bằng..." Khóe miệng Mộ Khinh Ca gọi lên tươi cười nghiền ngẫm: "Vẫn chưa xong tỷ thí, để ta lên thay, thế nào?"

Mọi người sững sốt.

Lạc Đò người nào không biết Mộ tiểu tước gia vẫn không thành võ không xong, căn bản là một cái bao cò phé vật.

Hiện giờ, cư nhiên chủ động yêu cầu tỷ thí cười ngửa bắn cung với Tào Quý?

Không chỉ có Tào Quý cho rằng mình nghe lầm, ngay cả Tần Diệc Dao đứng sau Mộ Khinh Ca đều nhú mày...

"Tào Quý kia là vây cánh Thái tử, người không thể lơ đãng." Tần Diệc Dao đứng sau Mộ Khinh Ca, nhẹ giọng nhắc nhở.

Thì ra là người của Thái tử.

Mộ Khinh Ca trong lòng hiểu rõ. Trước mắt Duệ Vương và Thái tử tranh chấp lợi hại, hiện tại Duệ Vương bị phạt ở hoàng miếu, có chút thất thế, người Thái tử liền đắc ý đi lên.

Chỉ là, bọn họ chó cắn chó không sao cả, đấu thế nào đều được. Sao lại kéo tới người của nàng?

Cả đám không biết xấu hổ, chính là thiếu chính đồn.

"Tiểu tước gia thực sự muốn cùng ta tỷ thí?" Tào Quý nheo lại hai mắt phát phờ, lần nữa xác định. Trong khóe mắt tính kế không ngừng.

Mộ Khinh Ca cười nói: "Như thế nào? Ta không xứng?" Thân phận của nàng so với Tào Quý này tôn quý hơn nhiều.

Hơn nữa, nàng còn có một vị gia gia yêu tôn tử như mạng.

Người tin hay không, chỉ cần hôm nay Tào Quý dám nói một tiếng Mộ Khinh Ca không xứng, ngày mai Mộ Hùng có thể mang binh nhảy vào Tào gia, đối với tiểu tạp này nói "Tôn tử ta không xứng, lão phu xứng hay không?"

Thịt trên mặt Tào Quý co lại, ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Sao có thể?"

Mộ Khinh Ca nhướn mày: "Nếu như thế, không bằng chúng ta tới đánh cược."

"Tiểu tước gia muốn đánh cược gì?" Tào Quý hỏi. Âm thầm phái người đi gọi Thái tử.

Cùng Thiệu mập mạp tỷ thí, hẳn có thể tùy ý trêu đùa. Nhưng là Mộ Khinh Ca... Thân phận Mộ Hùng đặc thù, binh mã dưới tay khiến người kiêng kị. Hẳn không thể không cố kị vài phần.

Có thể nói, hiện giờ Duệ Vương và Thái tử, ai có thể hoàn toàn mượn sức Mộ Hùng, chẳng khác nào đã ngồi ổn nửa bên mông vào vị trí kia.

Mộ Khinh Ca và Trường Nhạc công chúa có hôn ước, còn có Duệ Vương đối với nàng thân cận, khiến cho Thái tử không thể nào xuống tay, chỉ có thể liệt vào nhóm địch nhân.

Hiện giờ Duệ Vương bị phạt, ngược lại cho Thái tử có cơ hội tốt.

Không thể không nói, Tào Quý là thật tâm vì Thái tử cân nhắc. Cho nên, sau khi Mộ Khinh Ca xuất hiện, hẳn vẫn chưa quá mức châm chọc, chỉ sợ khiến quan hệ căng nhắc, hỏng chuyện tốt của Thái tử.

Tóm lại, đối với Mộ Khinh Ca là mượn sức hay là đối lập, chỉ có thể từ Thái tử quyết định.

Mộ Khinh Ca cười nói: "Nếu người thua, liền quỳ xuống dập đầu ba cái với Thiệu mập mạp. Hô to ba tiếng, ta không bằng Thiệu Việt Trạch, như thế nào?"

Tào Quý biến sắc, trong mắt lộ ra âm độc. Hẳn không nghĩ tới Mộ Khinh Ca thế mà lại đưa ra điều kiện này, thật sự là khinh người quá đáng.

Cũng may, hẳn có thể là thuộc hạ làm việc cho Thái tử, tự nhiên có chút công phu ẩn nhẫn.

Đem tức giận trong lòng đè xuống, hẳn cười lạnh nói: "Nếu là tiểu tước gia thua?"

"Nếu ta thua, đồng dạng sẽ hướng người quỳ dập đầu. Nói ba tiếng không bằng người. Thế nào, rất công bằng đúng không?" Mộ Khinh Ca tùy ý nói: "Hay là nói, người không dám đánh cược, là sợ bại bởi ta?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Sát! Bắn ra kỳ tích

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Điệu cười trên tức, đâm đau mắt Tào Quý.

Cơ hồ không suy xét nhiều, hấn liền gạt đầu đáp ứng.

Trùng hợp lúc này, xa xa liền thấy một người mặc trường bào mặc mình hoàng sắc, khí chất cao quý, dung mạo thanh tuấn.

Lập tức, tất cả đều hô Thái tử điện hạ.

Cũng may, hôm nay tới Thú Liệp tràng, tất cả mọi người đều mặc trang phục kỵ binh, không cần hành quỳ lễ.

Thái tử vừa xuất hiện, Tào Quý lập tức đi tới bên cạnh hấn, đem chuyện vừa xảy ra nói gần lược một lần. Đương nhiên, chuyện Thiệu mậ, hấn chỉ nói sơ lược, chủ yếu là nói đánh cuộc giữa hấn và Mộ Khinh Ca.

"Người quá qua loa, sao có thể chủ động đưa ra yêu cầu đánh cuộc như vậy?" Tần Diệc Dao thừa cơ đem Mộ Khinh Ca kéo đến bên cạnh mình, có chút trách cứ nói.

Mộ Khinh Ca câu môi cười nói: "Người cũng cho rằng ta sẽ thua?"

Tần Diệc Dao sừng sốt, trong nụ cười kia, có một loại ma lực khiến lòng người an tâm, làm nàng không lời nào để nói.

"Lão đại nhất định sẽ thắng! Lão đại thay ta thu thập tên khốn khiếp kia!" Thiệu mậ ngược lại đối với Mộ Khinh Ca tràn đầy tin tưởng.

Bạch Tịch Nguyệt trốn trong đám người, vẫn chưa tiến lên. Mà đang âm thầm đánh giá Thái tử, trong lòng so sánh hấn cùng Duệ Vương.

Đương nhiên, nàng đối với trận đánh cuộc này, căn bản không thêm đề ý. Theo nàng thấy, Mộ Khinh Ca căn bản không có khả năng thắng, bất quá ngày thường kiêu ngạo đã quen, cho rằng mình rất lợi hại thôi.

Hôm nay, đã định trước Mộ Khinh Ca sẽ tự rước lấy nhục.

Bên kia, Thái tử đã nắm được chuyện trải qua. Đối với Mộ gia, hấn cũng rất muốn có. Nhưng mà, mẫu hậu đã nói qua, Mộ Hùng là một khối xương già khó gặm, rất khó mượn sức.

Cho nên, thái độ đối với Mộ gia, tốt nhất là không cần cố tình thân cận, lạnh nhạt một ít có lẽ còn có kinh hi bất ngờ.

Và lại, mẫu hậu từng nói, phụ hoàng đã âm thầm chuẩn bị tốt đối phó Mộ gia. Nếu quá thân cận Mộ gia, chờ đến thời điểm Mộ gia đại nạn, nói không chừng sẽ chịu liên lụy.

Nhưng mà, trên tay Mộ Hùng hơn mười vạn thiết huyết hùng sư, giống như một loại thuốc phiện, dụ hoặc Thái tử Tần Cẩn Tu.

"Thái tử điện hạ, ta nên thắng hay thua?" Tào Quý cẩn thận hỏi. Trong nội tâm, hấn căn bản không muốn thua Mộ Khinh Ca. Một là đang trước mặt Trường Nhạc công chúa, hai là vì đánh cuộc vừa rồi.

Nhưng, ở trước mặt Thái tử, hấn vẫn phải làm chút tư thái.

Tần Cẩn Tu mím môi suy nghĩ sâu xa, giương mắt nhìn Mộ Khinh Ca một thân hồng y, tùy ý tiêu sái. Đáy mắt chợt lóe qua kinh diễm, cuối cùng hạ quyết định: "Làm hết sức."

Tào Quý lập tức minh bạch.

Xem ra, Thái tử không phải đặc biệt muốn giao hảo cùng Mộ Khinh Ca.

Phỏng đoán được tâm tư Thái tử, eo Tào Quý càng ưỡn thẳng lên chút. Ánh mắt nhìn về phía Mộ Khinh Ca nhiều thêm vài phần châm chọc cùng khinh thường.

Tựa hồ, Mộ Khinh Ca cùng hấn tỷ thí, chẳng khác gì một hải đồng mới tập đi không biết tự lượng sức hướng người lớn khiêu chiến.

Đã có Thái tử ra mặt, tỷ thí rất nhanh bắt đầu.

Dựa theo quy tắc, Mộ Khinh Ca và Tào Quý phải cười ngửa ra xa trăm bước, sau đó xoay người bắn tên, tổng cộng chín mũi, bắn trúng hồng tâm, được mười điểm, cách hồng tâm càng xa, điểm càng thấp.

Chín mũi tên cộng lại, người nào điểm cao hơn, người đó thắng.

Vì công bằng, Mộ Khinh Ca và Tào Quý phải cưỡi con ngựa do Thú Liệp tròng chọn.

Thời điểm xoay mình lên ngựa, Tào Quý đột nhiên đối với Mộ Khinh Ca cười nói: "Tiểu tước gia, nếu tại hạ may mắn thắng. Không cần tiểu tước gia phải quỳ xuống, chỉ cần tiểu tước gia dẫn ta tới gặp Thánh Vương bộ hạ, được không?"

Mộ Khinh Ca câu môi cười yếu ớt: "Trước thắng, rồi hãy nói." Dứt lời, liền giục ngựa đi xa, không muốn lại cùng hắn nói chuyện.

Tào Quý ánh mắt tối sầm lại, một tia âm ngoan từ đáy mắt xẹt qua.

Thái tử với tư cách trọng tài, tuyên bố trận đấu bắt đầu.

Lập tức, vang lên tiếng ngựa hí, đưa lưng về phía mục tiêu, hai con ngựa đồng thời lao ra.

Tào Quý vung roi, tàn nhẫn quát vào mõng ngựa, kích thích ngựa phi nhanh hơn.

Hắn quay đầu, nhìn về phía Mộ Khinh Ca, lại chỉ thấy tuyệt sắc thiên hạ, vân đạm phong khinh, khiến hắn nhăn mày lại.

Loại biểu lộ nắm chắc thắng lợi trong tay này, khiến đáy lòng hắn mặc danh hoảng hốt.

Mã kỹ Mộ Khinh Ca không tồi, kiếp trước, có một đoạn thời gian tiềm phục trên thảo nguyên chấp hành nhiệm vụ, nàng liền lập tức luyện một thân bản lĩnh vô cùng tốt.

Về phần tiễn thuật...

Khóe miệng Mộ Khinh Ca quẹo rử ra một vòng tà mị. Nàng chưa bao giờ trước mặt bất kỳ ai nhắc tới. Nàng ở thảo nguyên trừ bỏ học được thuật cưỡi ngựa, còn học được môn tuyệt kỹ khác.

Ngoài trăm bước, nháy mắt đã đến.

Tào Quý dẫn đầu quay lại đầu ngựa, cấp tốc chuyển biến, thiếu chút đem con ngựa siết ngã xuống đất.

Lúc con ngựa phát ra tiếng hí thông khô, Mộ Khinh Ca cũng nhẹ nhàng quay đầu ngựa lại, động tác nước chảy mây trôi, đưa tới bốn phía một mảnh reo hò.

Dừng mũi tên vào cung, Tào Quý vẫn như cũ nhanh trước một bước.

Tựa hồ bị thuật cưỡi ngựa của Mộ Khinh Ca làm ảnh hưởng, hắn lộ vẻ có chút nóng nảy, mũi tên vừa lên dây cung, liền bắn ra ngoài. Tiễn thứ nhất, trúng vòng tám điểm.

Hắn nhíu mày, nhìn lên phương hướng Thái tử, lập tức tâm thần rung mình, ổn định tâm tư, lần nữa bắn tên.

Huru... Huru... Huru...

Tám mũi tên lần lượt bắn ra, lấy được thành tích đều là vòng chín điểm, mười điểm.

Điểm của chín mũi tên cộng lại, cư nhiên có tám mươi sáu điểm. Cách điểm số chín mươi, chỉ có bốn điểm.

Thành tích như vậy, khiến Tào Quý sắc mặt buông lỏng, lộ ra bộ dáng đắc ý nắm chắc chiến thắng.

Biểu diễn xong, Tào Quý nhìn về phía Mộ Khinh Ca, mới phát hiện, nàng còn đang ngắm mũi tên thứ nhất. Không khỏi cười nhạo: "Tiểu tước gia, có cần tại hạ đỡ ổn cung tiễn cho ngài?"

Tức khắc, bốn phía ầm ầm cười to.

Khóe miệng Mộ Khinh Ca không tiếng động khê cong, trong mắt bình tĩnh không gợn sóng.

Đầu mũi tên trong tay hơi hơi nâng lên.

Huru!

Mũi tên thứ nhất lấy phương thức đường vòng cung bắn ra, hướng tới mục tiêu.

Ngay sau đó, không chờ ngắm trúng bia, Mộ Khinh Ca lại rút ra mũi tên thứ hai, nhanh chóng bắn ra.

Một cử động này của nàng, tức khắc khiến tất cả ồ lên.

"Hắn muốn làm cái gì?" Tần Diệc Dao nhíu mày khó hiểu hỏi.

"Ha ha ha ha... Đây là bắn tên sao? Là rời tay đi!"

"Người ta là thân tiểu tước gia cảnh vàng lá ngọc, thế nào sẽ cười ngựa bắn tên?"

"Vừa rồi ta thấy tiểu tước gia mã kỹ không tệ, còn tưởng rằng có thể xem trò hay, xem ra là ta nghĩ nhiều."

"Này, tiểu tước gia người ta là người Thánh Vương bệ hạ nhìn trúng, nói không chừng có chỗ hơn người đấy?"

"Cái gì có chỗ hơn người? Nói không chừng là lấy sắc hầu người. Lúc trước, không phải nghe nói hắn đối với Duệ Vương rất có hảo cảm sao?"

"Ha ha ha, người biết được nhiều thế."

Thanh âm cười nhạo càng lúc càng lớn, nội dung càng thêm khó coi.

Mà Mộ Khinh Ca lại không bị ảnh hưởng, tiếp tục bắn ra mấy mũi tên đằng sau.

"Xong rồi! Lão đại điên rồi sao? Này làm sao bắn trúng?" Thiệu mập mạp về mặt đưa đám. Dứt lời, hắn lại quyết tuyệt nói: "Hừ, cùng lắm thì gia thay lão đại thực hiện đánh cuộc, có cái gì không được."

Hắn nói, khiến Tần Diệc Dao kinh ngạc. Nàng không nghĩ tới kẻ hoàn khổ trong miệng người khác lại nguyện ý thay Mộ Khinh Ca chịu nhục.

Bạch Tịch Nguyệt trong đám người, trong mắt tràn ngập mỉa mai. Tựa hồ thấy được cảnh Mộ Khinh Ca sau khi thua tự rước lấy nhục.

Đang lúc mọi người thần sắc khác nhau, tâm tư bất đồng, Mộ Khinh Ca đã bắn ra chín mũi tên.

Nhưng lúc này, mũi tên thứ nhất của nàng vừa vắn xuyên qua mục tiêu hồng tâm.

Huru... Huru... Huru...

Thanh âm vũ tiễn xuyên phá trường không vang lên. Tên Mộ Khinh Ca bắn ra, chuẩn xác vô cùng xuyên qua hồng tâm.

Thời điểm mũi tên cuối cùng bám đuôi mũi tên thứ tám, mang theo mũi tên thứ tám xuyên qua hồng tâm, bốn phía đã một mảnh im lặng.

Hồi lâu, mới có người khiếp sợ run rẩy nói ra: "Này... Đây là... Cứu tinh liên châu!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Tiểu tước gia bệnh vực người mình

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Đây là cứu tinh liên châu!

Oanh!

Cái từ cứu tinh liên châu này vừa ra, toàn bộ Thú Liệp tràng đều chấn động.

Cái gọi là cứu tinh liên châu, chính là phải dùng tốc độ cực nhanh bắn ra chín mũi tên, mà mỗi một mũi tên, trừ bỏ mũi tên thứ nhất, đầu mũi tên trên không trung phải theo sát đuôi mũi tên trước, chín mũi tên bắn ra, chỉ để lại một lỗ tên.

Tiến thuật như vậy, cơ hồ là tồn tại trong truyền thuyết.

Bởi vì, khảo nghiệm này không chỉ cần có nhãn lực, còn phải có sức phán đoán tinh chuẩn, cùng quyết tâm.

Ai cũng không nghĩ tới, tiến thuật trong truyền thuyết này, hôm nay lại thấy được trên người một tên hoàn khổ.

Không ít người, thậm chí cho là mình hoa mắt, không ngừng xoa xoa mắt.

Thẳng đến khi thị vệ nâng lên bia tên tới trước mặt Thái tử Tần Cẩn Tu, người sau đen mặt không nói lời nào, nhưng cũng khó nén khiếp sợ trong mắt.

Lập tức, ánh mắt tất cả mọi người nhìn Mộ Khinh Ca cũng thay đổi.

Đây là phế vật Mộ gia mà bọn hắn biết sao? Một tên hoàn khổ bần nhão không trát nổi tường sao?

Cùng Mộ Khinh Ca đánh cuộc Tào Quý, giờ phút này tâm đường như lọt vào hầm băng, sắc mặt khó coi khó có thể hình dung.

Tần Diệc Dao khiếp sợ vô cùng nhìn Mộ Khinh Ca, trong đôi mắt đẹp hiện lên tia sáng kì dị.

Thậm chí, Bạch Tịch Nguyệt trong đám người đã khiếp sợ đến hơi hơi há miệng, tựa hồ như không biết thiếu niên lang tiên y nộ mã kia.

"Quá... Quá trâu rồi!" Thiệu mập mạp si ngốc nói. Có một loại cảm giác như ở trong mộng.

Những kẻ vừa rồi cười nhạo Mộ Khinh Ca, giờ phút này hai má đều nóng rát một mảnh, giống như bị người hung hăng quạt mấy cái tát.

"Ha ha ha ha..." Tiếng cười khinh cuồng từ hồng y thiếu niên truyền đến: "Mang rượu tới!"

Mộ Khinh Ca hô to một tiếng, một thị vệ đứng gần đó tự giác hai tay cầm lấy bầu rượu bên người hướng nàng ném tới.

Bầu rượu thô đào xẹt qua trên không trung, lập tức hướng Mộ Khinh Ca rơi xuống.

Nàng duỗi tay ra tiếp, tay áo rơi xuống, lộ ra một đoạn cánh tay bạch ngọc.

Nắm ngón tay nhẹ nắm, nàng siết chặt cổ bầu rượu. Giờ lên đối với thị vệ vừa ném kia, nhướng mày cười nói: "Cảm ơn, huynh đệ!" Thân ảnh tùy ý tiêu sái, tác động lòng người ở đây.

Lập tức thiếu niên lang, hồng y tuyệt điểm, dung mạo vô song. Gió mát lướt qua, phất lên hồng bào, khua lên ống tay áo nàng. Tóc đen tùy ý bay lên, như muốn nhập vào không trung.

Mộ Khinh Ca cười, làm cho thị vệ kia thất thần. Cũng làm những người khác nhớ kỹ một màn kinh điển..

Bầu rượu nghiêng, dòng rượu thanh tịnh từ miệng bầu chảy xuống, trên không trung rót ra "tơ bạc", rơi xuống mặt hồng y kia. Một ít giọt rượu búng bình tràn ra, thuận theo chiếc cảm tinh xảo Mộ Khinh Ca chảy xuống, qua căn cổ ưu nhã, tiến vào trong xương quai xanh.

Một màn này, khiến vô số kẻ nuốt nước miếng, hai mắt lửa nóng.

"A, Tiểu Ca nhi..." Trên bầu trời, nơi nào đó trong không gian bị khổng chế, truyền đến một tiếng cười mà không cười, lại lãnh liệt thấu xương.

Hình ảnh bên trong Thú Liệp trảng, tựa hồ ngay tại trước mắt y.

Bao gồm hồng y thiếu niên tuyệt điểm khuynh thành, còn có ánh mắt tham lam của những tên gia hỏa đáng chết.

Hai người đứng sau y tự động lui ra sau vài bước, tránh bị hàn khí gây thương tích.

Một ngụm rượu dừng, hai con người Mộ Khinh Ca hít lại, như say như tỉnh, khoe miệng giờ lên nụ cười kiết ngạo bất tuân, ngâm nói: "Thiên hạ phong vân xuất ngã bối. Nhất nhập giang hồ tuế nguyệt thôi. Hoàng đồ bá nghiệp đàm tiếu trung. Bất thắng nhân sinh nhất trường tủy." (*)

(*) Thiên hạ phong vân xuất anh tài

Vừa vào giang hồ năm tháng phai

Tiền đồ sự nghiệp coi hư ảo

Chẳng bằng nhân thế một con say.

Bài thơ này, là nàng ở kiếp trước nghe rất nhiều. Những đám chiến hữu sinh tử trước kia của nàng, uống say rồi luôn thích học đòi văn vẻ niệm bài thơ này, dần dần, nàng liền ghi tạc trong lòng.

Lúc này nói ra, cũng rất hợp với tình hình.

Cửu tinh liên châu, là tuyệt kỹ kiếp trước nàng học được, tuy rằng rất ít hiển lộ. Nhưng vừa rồi khi nàng bắn ra chín mũi tên, nàng phảng phất như quay về đoạn thời gian trên thảo nguyên, trời cao đất rộng, dê bò thành đàn, cỏ xanh lá lút, mặc ta rong ruổi.

"Hoàng đồ bá nghiệp đàm tiếu trung. Bất thắng nhân sinh nhất trường tủy." Tần Diệc Dao yên lặng niệm hai câu thơ này, ánh mắt nhìn về phía Mộ Khinh Ca một mảnh thất thần mê ly.

"Lão đại quả thực quá soái! Thần tượng a!" Trong mắt nhỏ Thiệu mập mạp toát ra rất nhiều trái tim.

"Một hoàn khổ không học vấn không nghề nghiệp, cư nhiên có thể làm ra câu thơ như thế?"

"Nói không chừng là trộm từ nơi khác tới."

"Mặc kệ có phải do hấn sáng tác không, lúc này nghe ra, thật khiến lòng ngực trào dâng a!"

Kết thúc đoạn hồi ức kiếp trước, Mộ Khinh Ca dùng ngón tay kẹp lấy bầu rượu, hai tay khoanh lại ngồi trên lưng ngựa, mang theo mỉm cười tà mị đối với Tào Quý nói: "Ngươi chịu thua?"

Coi như trong lòng không cam tâm, trước mắt bao người, Tào Quý vẫn không có can đảm trợn mắt nói dối.

Hắn ghen lại hận ý trong lòng, không cam lòng nói: "Ta thua."

Hắn vừa thừa nhận, Mộ Khinh Ca lập tức xoay người xuống ngựa, đi tới bên người Thiệu mập mạp, đối với Tào Quý giễu cợt: "Mập mạp chờ đã lâu rồi!"

Nhắc tới đánh cược, Tào Quý sắc mặt biến đổi. Hắn nhìn về phía Thái tử, thấy Thái tử mặt không biểu tình, tựa hồ trách cứ hắn.

Trong lòng cả kinh, Tào Quý đành phải cắn răng chậm rì rì đi tới bên người Thiệu mập mạp, "Phù phù" một tiếng, hai chân quỳ xuống, nhắm mắt dập đầu ba cái.

Dập đầu xong, hắn đang định đứng dậy.

Mộ Khinh Ca lại nhắc nhở nói: "Còn ba câu nói."

Cơ bắp trên mặt Tào Quý co lại, cắn răng trầm giọng nói: "Tiểu tước gia, lúc này lưu lại một đường, ngày sau còn dễ gặp nhau."

"A..." Mộ Khinh Ca giống như tự hỏi một phen, vô tội nhún vai: "Nhưng ta không nghĩ về sau gặp lại nhau, cho nên một đường này không cần để lại đi."

"Đúng! Còn không mau nói." Thiệu mập mạp đã từ trong khiếp sợ tỉnh lại, hãnh diện nói.

Tào Quý tức đến mức thiếu chút cắn răng vàng.

Hai tay nắm đến gắt gao, nếu không phải còn nhớ rõ đây là đâu, hắn đã sớm giơ tay hung hăng giáo huấn hai tên hoàn khổ này.

"Tào Quý ta không bằng Thiệu Việt Trạch!"

"Tào Quý ta không bằng Thiệu Việt Trạch!"

"Tào Quý ta không bằng Thiệu Việt Trạch!"

Tào Quý rống ra ba tiếng, mới lạnh lùng đối Mộ Khinh Ca nói: "Tiểu tước gia, ngươi hài lòng chưa."

Mộ Khinh Ca câu môi cười lạnh, trực tiếp dắt tay Tần Diệc Dao qua sau lưng, trong lúc người sau kinh ngạc liền đối với Tào Quý nói: "Về sau quản tốt mắt chó của ngươi, nếu còn dám nhìn loạn chăm chăm nữ nhân của gia, ta liền đem chúng móc ra làm bóng đập." Đừng tưởng rằng nàng không chú ý tới cặp mắt chó cần rờ của hắn nhìn chăm chăm vào Tần Diệc Dao chiếm tiện nghi.

Mộ Khinh Ca nói làm trong lòng Tần Diệc Dao nhảy dựng, hai gò má lạnh băng lập tức đỏ lên.

Tào Quý khước mắt co lại, cắn chặt răng cố nặn một từ: "Vâng."

Màn diễn, rốt cuộc kết thúc.

Nhưng, không đợi Mộ Khinh Ca cùng đám người Thiệu mập mạp nói một câu, bên tai chợt nghe thấy một thanh âm nguy hiểm truyền đến: "Tiểu tước gia, ngươi thật uy phong a!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 67: Phạt! Phạt muội người a!!!

Edit: Diệp Lưu Nhiên

"Tiểu tước gia, người thật uy phong a!"

Đột nhiên trong đại não vang lên thanh âm, khiến thân mình Mộ Khinh Ca hơi hơi run lên.

Phảng phất, người nói chuyện ở ngay bên trong đầu mình.

"Lão đại, người làm sao vậy?" Thấy Mộ Khinh Ca đột nhiên không nói lời nào, Thiệu mập mạp vội hỏi.

Mộ Khinh Ca khẽ lắc đầu.

Thanh âm kia, nàng quen thuộc, cho nên không thêm để ý.

"Mập mạp, chân người bị thương, trước đưa người trở về đi." Mộ Khinh Ca đối Thiệu mập mạp nói.

Thiệu mập mạp tùy tiện cười nói: "Không cần khách khí như vậy, ta tự mình về là được rồi." Nói xong, còn nháy mắt ra hiệu với Mộ Khinh Ca.

Vừa rồi nàng nói câu kia "Đừng loạn nhìn nữ nhân của gia", thật sự làm cho Thiệu mập mạp hiểu lầm.

Đương nhiên, hiểu lầm chỉ sợ không dừng lại ở mỗi Thiệu mập mạp.

Trên thực tế, Mộ Khinh Ca chỉ là đang đứng ở góc độ nữ giới, giữ gìn Tần Diệc Dao một chút. Nàng nhìn ra được ánh mắt không thích và chán ghét của Tần Diệc Dao, cũng nhìn ra được nàng ần nhẫn.

Đã như vậy, Tần Diệc Dao nếu không tiện nói, nàng một tên hoàn khổ này liền thay nàng nói.

Dù sao, sau mấy lần tiếp xúc, nàng không có phản cảm đối với vị hoàng thất công chúa này. Trái lại, nàng cảm thấy Tần Diệc Dao thập phần thanh tĩnh, chỉ là luôn bị động thôi.

Giữa Mộ gia bọn họ và người hoàng thất cảm quyền có vấn đề, không nên tính theo một người không có quan hệ.

Thiệu mập mạp "âm thầm", Mộ Khinh Ca không có chú ý, ngược lại khiến Tần Diệc Dao ở một bên hai gò má có chút nóng. Vì để tránh tiếp tục xấu hổ, nàng chủ động nói: "Hay là để hộ vệ của ta đưa hân trở về đi. Tào Quý kia ăn thiệt thòi lớn như vậy, không dám ra tay với người, nhưng không có nghĩa sẽ không lấy Thiệu Việt Trạch hả giận."

Thiệu mập mạp nghe xong, mắt nhỏ lập tức trợn lên, hào khí muôn vàn nói: "Hắn dám! Nếu con rùa tôn tử kia dám đến, tiểu gia ta liền... Ai da..." Dưới tình thế vội vàng, làm động thương thế trên đùi, đánh gãy lời nói hùng hồn của Thiệu mập mạp.

Mộ Khinh Ca hài hước cười, trêu ghẹo: "Được rồi. Muốn thu thập con rùa tôn tử, người trước hết phải dưỡng thương tốt đã. Nếu không người cứ vậy đi lên, thì chỉ có thể làm cầu cho người ta đá."

Thiệu mập mạp ủy khuất sụt sùi xuống, nhưng không phản bác Mộ Khinh Ca nói.

Thấy Mộ Khinh Ca không phản đối, Tần Diệc Dao liền phân phó hộ vệ trước đưa Thiệu mập mạp hồi phủ.

Chờ Thiệu mập mạp ngồi xe ngựa rời khỏi, Mộ Khinh Ca mới hỏi: "Còn muốn tiếp tục ở lại sao?"

Tần Diệc Dao chậm rãi lắc đầu: "Ta hôm nay đã tới. Ở lại cũng không có ý nghĩa gì."

Mộ Khinh Ca hiểu rõ gât đầu, xoay người đi tìm Bạch Tịch Nguyệt. Không có biện pháp, người là nàng mang tới, dù sao cũng phải mang về không phải sao.

Nhưng, nhìn một vòng, lại không nhìn thấy bóng dáng Bạch Tịch Nguyệt.

Này làm cho Mộ Khinh Ca không khỏi nhíu nhíu mày.

Tần Diệc Dao vẫn luôn một bên chú ý thần sắc Mộ Khinh Ca, lập tức hướng tỷ nữ bên người phân phó: "Các người phân công nhau đi tìm Bạch cô nương, không thể gây ra động tĩnh lớn."

Mấy tỷ nữ lập tức phân tán rời đi.

Tần Diệc Dao an bài, Mộ Khinh Ca khó hiểu khẩn cấp, nàng mở miệng nói: "Đa tạ."

Tần Diệc Dao mím môi nhìn nàng, lát sau mới nói: "Người và Bạch cô nương kia là thườ nhỏ cùng nhau lớn lên đi." Trong lời nói, mơ hồ lộ ra một loại mùi vị khác, liền chính nàng vẫn chưa phát hiện.

Mộ Khinh Ca mân mê môi. Nàng không phải là hàng nguyên gốc, mà Mộ Khinh Ca "lúc đầu" cũng tựa hồ đối với Bạch Tịch Nguyệt có chút phản cảm. Đương nhiên, những lời này nàng không có khả năng nói với Tần Diệc Dao, liền tùy ý nói: "Tâm nàng quá cao, Mộ phủ dung không nổi."

Tần Diệc Dao sững sờ, lập tức minh bạch ý tứ trong lời nói.

Giữa hai người trầm mặc lại, dần dần đi tới làn ranh của Thú Liệp tràng. Tần Diệc Dao mới nói: "Vừa rồi, cảm ơn ngươi."

Mộ Khinh Ca không có nghĩ nhiều, thuận miệng hỏi: "Cái gì?"

Về mặt vô tội này của nàng, ngược lại làm cho Tần Diệc Dao không biết nên giải thích như thế nào. Nhưng, mỗi lần hỏi tương lại Mộ Khinh Ca đối với Tào Quý cảnh cáo, câu "Nữ nhân của ta" kia làm cho tâm nàng tĩnh lặng như nước kịch liệt nhảy lên.

Lúc này, một tỷ nữ bên người Tần Diệc Dao hoang mang chạy tới, thở hổn hển nói: "Công chúa, tiểu tước gia. Nữ tỷ tìm được Bạch cô nương rồi, nhưng nàng đang cùng một chỗ với Thái tử, nữ tỷ không tiện tiến lên."

Bạch Tịch Nguyệt khi nào cùng Thái tử cùng một chỗ?!

Trong mắt Mộ Khinh Ca lãnh quang chợt lóe, cảm thấy nữ nhân này thật sự là một chút cũng không bớt việc. Cô cô là từ đâu nhìn ra nàng ta ngoan ngoãn hiền chuyện?

Nhận thấy được thần sắc Mộ Khinh Ca lạnh xuống, Tần Diệc Dao nói: "Không bằng ta qua nhìn xem." Nói thế nào nàng cũng là công chúa, hướng Thái tử muốn người không phải quá khó.

Nhưng, Mộ Khinh Ca lại lắc đầu: "Không, ta tự mình qua." Nàng thật muốn nhìn Bạch Tịch Nguyệt muốn làm cái quỷ gì.

Ai ngờ, lời nói của nàng, lại làm Tần Diệc Dao hiểu lầm. Cho rằng bởi vì thân phận mình là nữ nhi của Khương quý phi, không tiện cùng Thái tử thương lượng, miễn cho chịu ủy khuất, mới quyết định tự mình qua.

Suy nghĩ Tần Diệc Dao hướng tới phương hướng này, thời điểm hai con người lạnh băng nhìn Mộ Khinh Ca, tựa hồ nhiều thêm một tia sắc ám.

"Công chúa liền ở đây chờ ta đi." Mộ Khinh Ca nói xong, lại bồi thêm một câu: "Cũng có thể đi trước một bước."

"Không, để ta cùng đi với ngươi đi." Mộ Khinh Ca thay nàng suy nghĩ như thế, Nàng sao có thể vứt bỏ hân đi trước? Tần Diệc Dao lần nữa chủ động kiên trì.

Mộ Khinh Ca suy nghĩ một chút, tựa hồ mang theo công chúa có vẻ thuận tiện hơn chút ít, liền gật đầu nói: "Cũng tốt, vậy cùng đi."

Hai người thương lượng tốt, theo tỷ nữ báo tin dẫn đường, đi tới phương hướng Thái tử và Bạch Tịch Nguyệt.

Lúc này, thanh âm trong đầu Mộ Khinh Ca lại lần nữa vang lên: "Tiểu Ca nhi thích lo chuyện bao đồng, hiện tại trước cho phép ngươi đi, đợi lát nữa sẽ phạt ngươi."

Dứt lời, thanh âm liền giống như triệt để biến mất trong đầu nàng.

Những đêm những lời này nghe vào tai Mộ Khinh Ca, sắc mặt lại tối sầm.

Phạt! Phạt mọi người a! Lão yêu quái!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68: Bên trong Thiên điện

Edit: Diệp Lưu Nhiên

"Khinh Ca, ngươi sao vậy?" Phát giác Mộ Khinh Ca khác thường, Tần Diệc Dao hỏi. Đây là lần đầu nàng xưng tên Mộ Khinh Ca, trước khi mở miệng còn có chút ngượng ngùng, nhưng khi nói ra, lại phát hiện rất thuận miệng.

Trong lòng Mộ Khinh Ca bị người nào đó làm cho tức giận không nhẹ, không chú ý tới thái độ chuyển biến của Trường Nhạc công chúa, chỉ tùy ý đáp: "A... Không có việc gì."

Nàng không muốn nói, Tần Diệc Dao cũng không ép hỏi.

Hai người đi theo tỳ nữ vòng qua địa phương nhiều người, đi tới phương hướng hành cung.

Càng đi vào trong, Mộ Khinh Ca lại càng cảm thấy quái dị. Địa phương hẻo lánh như vậy, Bạch Tịch Nguyệt thế nào lại đi cùng Thái tử. Mà Thái tử dẫn nàng ta tới địa phương vắng vẻ như vậy, là muốn làm gì?

"Công chúa, tiểu tước gia, phía trước là thiên điện." Tỳ nữ chỉ tới vị trí cửa viện bí ẩn.

"Ồ đây?" Tần Diệc Dao cau mày, cũng cảm giác được vấn đề trong đó.

"Đây là đâu?" Mộ Khinh Ca lần đầu tiên tới nơi này, không hiểu rõ bố cục hành cung, cho nên trực tiếp hỏi.

"Thiên điện này quanh năm không có người tới, gần như hoang phế. Thái tử hoàng huynh vì sao lại mang Bạch cô nương tới đây?" Tần Diệc Dao giải thích một câu, lại xoay người hỏi tỳ nữ: "Người thấy có người nào đi theo không?"

Tỳ nữ lắc đầu nói: "Nô tỳ chỉ nhìn thấy Bạch cô nương đi theo Thái tử hướng nơi này, bên người cũng không có người hầu hạ. Xác định bọn họ vào Thiên điện, nô tỳ liền tới báo tin cho công chúa và tiểu tước gia."

Tần Diệc Dao nhìn về phía Mộ Khinh Ca, chờ nàng ra quyết định.

Không biết bắt đầu khi nào, nàng đã để ý tới ý kiến của Mộ Khinh Ca, chỉ sợ ngay cả nàng cũng chưa chú ý. Chỉ theo bản năng, liền lấy hồng y tuyệt điểm thiếu niên lang này làm chủ.

Mộ Khinh Ca suy nghĩ một chút nói: "Trước nhìn kỹ hăng nói." Dứt lời, lại đối với tỳ nữ kia: "Người chờ ở đây, nếu nửa canh giờ không thấy ta và công chúa đi ra, liền chạy đi tìm hoàng hậu, đem chuyện Thái tử dẫn Bạch cô nương đi nháo đến càng nhiều người biết càng tốt."

Tỳ nữ mờ mịt gật gù đầu, trong lòng nhớ kỹ lời nói Mộ Khinh Ca, liền tránh bên trong núi giả.

Nàng không rõ dụng ý Mộ Khinh Ca, nhưng không trở ngại nàng chấp hành mệnh lệnh.

"Đi thôi." Mộ Khinh Ca nói với Tần Diệc Dao.

Hai người tiếp tục đi lên trước vài bước, hướng gần Thiên điện.

"Người hoài nghi cái gì?" Tần Diệc Dao hỏi.

Mộ Khinh Ca lắc đầu: "Hiện tại không biết, chỉ để ngừa vạn nhất thôi." Hy vọng là nàng suy nghĩ nhiều, vị thái tử gia kia còn chưa lớn mật đến loại trình độ đó.

Cùng Tần Diệc Dao bước lên bậc thang thiên điện, còn chưa đẩy cửa vào, đã nghe thấy giọng nam nữ nói chuyện với nhau.

Mộ Khinh Ca bước chân dừng lại, lập tức kéo tay Tần Diệc Dao, đi tới dưới cửa sổ. Tần Diệc Dao đột nhiên bị bắt lấy tay trong lòng nhảy dựng, lại không có tránh ra, mặc cho hán lồi kéo như vậy.

"Thái tử điện hạ, ngài dẫn tiểu nữ đến nơi này làm gì?" thanh âm Bạch Tịch Nguyệt truyền đến.

Nghe âm thanh phán đoán, nàng ta tựa hồ không có việc gì.

Cho nên, Mộ Khinh Ca không nóng nảy đi vào.

"Tới nơi này làm gì? Tự nhiên là nhìn xem eo nàng có bị bốn Thái tử không cẩn thận đụng bị thương không." Thanh âm Thái tử Tần Cẩm Tu truyền đến.

Nhưng nghe thế nào, Mộ Khinh Ca lại cảm thấy trong đó mang theo một tia ái muội.

"Thái tử có tâm, Tịch Nguyệt vô cùng cảm kích." Bạch Tịch Nguyệt nhu nhu trả lời, tựa hồ vẫn chưa phát hiện ý tứ trong lời nói Thái tử.

Nhưng chỉ qua hai câu đối thoại, khiến cho Mộ Khinh Ca minh bạch.

Thì ra, Bạch Tịch Nguyệt là muốn dùng chiêu này tiếp cận Thái tử.

Tần Diệc Dao nhìn Mộ Khinh Ca, người sau khẽ lắc đầu. Hai người lại tiếp tục chờ đợi.

"Đừng sợ, để bản Thái tử nhìn xem. Nếu thật sự bị thương, sẽ kêu ngự y tới xem cho nàng." Tần Cẩm Tu nhẹ giọng dụ dỗ.

Mộ Khinh Ca ngoài cửa sổ cười lạnh: Không thể tưởng được đường đường Thái tử gia, lại có một mặt lòng lang dạ thú như vậy. Chỉ sợ lần này Bạch Tịch Nguyệt muốn đem đá nện chân mình rồi.

Nếu Bạch Tịch Nguyệt cùng Mộ phủ không có một xu quan hệ, nàng mới lười quản chuyện này.

Nhưng, Bạch Tịch Nguyệt ở Mộ phủ nhiều năm, lần này là nàng mang ra ngoài, vạn nhất thật sự xảy ra chuyện gì, chỉ sợ lão gia tử sẽ dùng quân pháp xử trí nàng.

Vì cái môn của mình suy nghĩ, nàng thế nào cũng phải đem Bạch Tịch Nguyệt hoàn chỉnh mang về.

Nhưng là, trước không ngại ở đây, khiến đóa tiểu bạch liên nể chút khổ sở đã.

Nghiền ngấm cười, Mộ Khinh Ca dứt khoát lôi kéo Tần Diệc Dao đến nghe góc tường Thái tử. Dù sao, chỉ cần không đến một bước cuối cùng, Bạch Tịch Nguyệt vẫn coi là còn trình không phải sao?

Đột nhiên, Mộ Khinh Ca có chút hối hận việc an bài phía sau.

Vạn nhất hoàng hậu bên kia tới sớm, chẳng phải là phá hỏng trò hay này?

"Thái tử hoàng huynh muốn làm cái gì?" Tần Diệc Dao dù sao cũng là nữ tử, mặc dù sớm trưởng thành hiểu chuyện, ở phương diện nam nữ vẫn còn non nớt rất nhiều.

Nàng có thể nghe ra điểm quái dị trong lúc hai người họ nói chuyện với nhau, lại đoán không ra nguy hiểm cất giấu trong đó.

Mộ Khinh Ca cười, không tiếng động dùng khẩu ngữ: "Xem đi liền biết."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69: Tu vi hoàng cảnh

Edit: Diệp Lưu Nhiên

"Vừa rồi là tiểu nữ không cẩn thận đụng tới thái tử điện hạ, không đáng lo ngại. Coi như là có cái gì, cũng là do bản thân tiểu nữ không cẩn thận tạo nên, cùng Thái tử không quan hệ. Thái tử nhân từ, mang tiểu nữ tới đây nghỉ ngơi, tiểu nữ đã vô cùng cảm kích rồi." Bạch Tịch Nguyệt rụt rè nói.

"Đừng, bản Thái tử luôn là người có chịu trách nhiệm. Nếu thật sự bị thương, bản Thái tử toàn quyền phụ trách." Tần Cẩm Tu bức bách nói.

"Thái tử điện hạ." Bạch Tịch Nguyệt lui ra sau một bước, tránh khỏi tay Tần Cẩm Tu. Lúc này, nàng cũng phát hiện có chút không thích hợp. Nàng vốn muốn tìm cơ hội để Thái tử nhớ kỹ năng, nhớ đầu về sau cần dùng đến đây? Lại không nghĩ, sự tình diễn biến vượt qua khống chế của nàng ta.

Thấy sắc mặt Tần Cẩm Tu có chút khó coi, nàng vội ôn nhu khuyên nhủ: "Thái tử điện hạ, tiểu nữ và ngài nam nữ hữu biệt. Thật sự là không tiện."

Tần Cẩm Tu trong lòng cười lạnh, nhấn nại tính tình nói: "Này có quan hệ gì? Nơi đây lại không có người ngoài. Nếu muốn đợi gọi người tới đây kiểm tra, vạn nhất chậm trễ thương thế thì sao?"

Vừa rồi bên ngoài, hần sớm bị một màn Mộ Khinh Ca uống rượu trên lưng ngựa chọc đến lửa nóng trong lòng, thậm chí không đi trách cứ Tào Quý vô dụng. Đang muốn trở lại hành cung tìm cung nữ hạ hòa, lại không nghĩ thiếu nữ tính thuần này chạy đến trong ngực hần.

Nếu như thế, hần cần gì phải đẩy ra?

Lại không nghĩ, đến đây rồi, nữ nhân này cư nhiên trở nên xấu hổ, khiến người ta không thích.

Cũng may, hần còn chuẩn bị phía sau, chính là để ngừa vạn nhất.

Lời nói rõ ràng như vậy, Bạch Tịch Nguyệt nghe không hiểu thì thật sự ngu ngốc rồi. Thái tử tà niệm, khiến trong lòng nàng ta phản cảm, lập tức hoài niệm Duệ Vương tốt.

Ít nhất, Duệ Vương sẽ không đối với nàng như thế.

Trong lòng tức giận bản thân hôm nay lỗ mẫn, Bạch Tịch Nguyệt chỉ có thể kiên trì trấn an Thái tử, tìm cơ hội rồi đi.

"Thái tử điện hạ, thời gian không còn sớm, tiểu nữ phải đi về rồi." Bạch Tịch Nguyệt có chút sốt ruột nói.

Thế nhưng, khi nàng vừa định muốn rời đi, lại phát hiện mình bị văng đầu hoa mắt, trong cơ thể như có cái gì xao động, loại cảm giác xa lạ này khiến nàng bất an.

Thân thể lao đảo một cái, Tần Cẩm Tu vội vàng bước tới đưa một tay qua đem nàng ôm vào trong ngực: "Nàng xem nàng kia, đi đường cũng không xong, còn nói không có việc gì? Nghe lời, để bản Thái tử giúp nàng kiểm tra tốt một phen."

"Ngươi!" Cả người Bạch Tịch Nguyệt nhũn ra, xao động trong lòng bởi vì Tần Cẩm Tu tới gần, mà càng thêm kịch liệt, nàng đã hiểu tất cả.

Vô tội trong mắt chợt lạnh lẽo, nàng mở miệng uy hiếp nói: "Thái tử điện hạ, ngài mau để ta rời đi. Ta là người Mộ phủ, nếu ta gặp chuyện không may, Mộ gia gia và Mộ ca ca sẽ không dễ dàng bỏ qua."

"Ngươi là người Mộ phủ?" Nghe thấy câu này, động tác trên tay Tần Cẩm Tu dừng lại.

Thiếu nữ đứng đến lồng ngực hắn, cư nhiên đến từ Mộ phủ, khiến hắn có chút kinh ngạc.

Mà ngoài cửa sổ, Mộ Khinh Ca nghe thấy Bạch Tịch Nguyệt nhắc tới Mộ phủ, đuổi cổ ra, từ khe hở cửa sổ nhìn vào trong.

Nhìn thấy, chính là một màn Bạch Tịch Nguyệt và Tần Cẩm Tu lôi kéo.

Tần Cẩm Tu phản ứng, khiến Bạch Tịch Nguyệt cho rằng có hy vọng, vội vàng gật đầu nói: "Không sai, ta là người Mộ phủ."

Đáng tiếc, nàng xem nhẹ Tần Cẩm Tu cả gan làm loạn.

Sau khi nghe Bạch Tịch Nguyệt nói ra thân phận của mình, hắn cười lạnh, ánh mắt nhiều thêm vài phần khinh miệt: "Ngươi là người Mộ phủ, chắc là nha đầu ám giương cho tôn tử của lão đầu Mộ gia kia đi. Hôm nay Mộ Khinh Ca chiếm được danh tiếng, bản Thái tử ngủ với nữ nhân của hắn, coi như huê nhau."

Tần Cẩm Tu nói, khiến Bạch Tịch Nguyệt trong lòng hoảng hốt. Mà Mộ Khinh Ca ngoài cửa sổ nghe được cũng chau mày.

"Thả ta ra!" Thấy khuyên bảo không có hiệu quả, Bạch Tịch Nguyệt chỉ có thể ra sức phản kháng.

Nhưng, thân thể khác thường, khiến Bạch Tịch Nguyệt căn bản không tránh khỏi được tay Tần Cẩm Tu hoành cảnh trung giai.

"Thả ngươi ra? Ngươi yên tâm, chờ bản Thái tử hưởng dụng tốt, tự nhiên sẽ thả ngươi về." Tần Cẩm Tu trong miệng cười lạnh, động tác tay không ngừng.

Xoẹt!

Tiếng xé rách vải vóc vang lên, tay áo Bạch Tịch Nguyệt bị hắn trực tiếp xé xuống.

"Không! Thả ta ra! Cứu mạng!" Bạch Tịch Nguyệt hoảng sợ kêu lên.

Tần Cẩm Tu cười đến vài phần tà ác: "Nơi này căn bản không có người tới, ngươi kêu cứu mạng có ích gì?"

Những lời này, khiến trong mắt Bạch Tịch Nguyệt sinh tuyệt vọng.

Nếu hôm nay, nàng thất thân với Thái tử, vậy tương lai nàng làm sao bây giờ? "Duệ Vương điện hạ, cứu ta!"

Dưới cửa sổ, động tĩnh bên trong, khiến Tần Diệc Dao nhăn chặt đôi mày đẹp. Nàng lôi kéo góc áo Mộ Khinh Ca: "Khinh Ca chúng ta..."

"Không vội." Mộ Khinh Ca bình tĩnh nói.

Nói muốn cho Bạch Tịch Nguyệt chịu chút giáo huấn, thì sẽ không nuốt lời.

Tần Diệc Dao há miệng, nhưng cuối cùng cái gì cũng không nói. Chỉ là nhìn Mộ Khinh Ca không biết đang suy nghĩ gì.

"A!!!"

Đột nhiên, Bạch Tịch Nguyệt phát cuồng hét lên. Tay chống lại ngực Tần Cẩm Tu nổi lên một vòng hoàng quang, liêu lĩnh chụp tới.

"Hoàng cảnh trung giai!"

Mộ Khinh Ca bên ngoài nhìn thấy con mắt co rút lại, đôi mắt nổi lên một tầng lạnh băng.

Bạch Tịch Nguyệt này che giấu thật sâu!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 70: Mộ ca ca cứu muội

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Bạch Tịch Nguyệt cư nhiên che giấu sâu đến vậy!

Nàng từng hỏi qua linh hồn Mộ Khinh Ca, biết được Bạch Tịch Nguyệt là xích cảnh. Không nghĩ, nàng ta cư nhiên ẩn tàng thực lực của mình. Lấy tuổi nàng ta, có được thực lực hoàng cảnh trung giai, vô luận ở lại Mộ phủ hay rời đi, đều không lo sinh hoạt. Mà nàng ta lại lựa chọn giấu giếm, tâm tư trong này, thực sự khiến lòng người kinh sợ.

Cơ hồ trong nháy mắt, Mộ Khinh Ca liền đoán được vài lí do Bạch Tịch Nguyệt che giấu thực lực cùng khả năng thiên phú. Nhưng, lại không có cái nào là tâm tư đơn thuần.

Tần Cẩm Tu chưa kịp chuẩn bị đã bị Bạch Tịch Nguyệt đánh trúng, trực tiếp lao đảo ra sau.

Hắn vốn là hoàng cảnh trung giai, cùng Bạch Tịch Nguyệt tương đương. Nhưng tu luyện võ kỹ so với Bạch Tịch Nguyệt tốt hơn. Người trước là Thái tử, có tài nguyên tu luyện phong phú, mà người sau, bởi vì nàng giấu giếm, cho nên tài nguyên tu luyện này chỉ có thể tự mình nghĩ biện pháp. Nàng có thể tìm được võ kỹ tu luyện, nhưng tuyệt đối không thể so được với Tần Cẩm Tu.

Trong y phục Tần Cẩm Tu, có một tầng nhiễu nếp, giảm bớt không ít lực đạo từ Bạch Tịch Nguyệt. Tần Cẩm Tu che lấy ngực đau đứng lên, khuôn mặt thanh tú tràn đầy âm trầm, trong mắt tụ đầy sát ý.

"Người muốn chết!" Thanh âm lạnh băng từ trong miệng Tần Cẩm Tu phát ra.

Bạch Tịch Nguyệt trong lòng hoảng loạn chưa hết, một kích vừa rồi, là dưới trạng thái thân thể nàng lúc này hạ toàn lực một kích.

Nàng phải lập tức rời đi, tìm được Mộ Khinh Ca mới có thể được cứu trợ.

Thoát ly khỏi khống chế của Tần Cẩm Tu, tư duy của Bạch Tịch Nguyệt cũng trở nên rõ ràng.

Nàng biết rõ, giờ khắc này, người duy nhất nàng có thể dựa vào chỉ có Mộ Khinh Ca.

Nhưng mà nàng ta không biết, người mà nàng ta chờ, lúc này đang ở bên ngoài, đem tất cả nhìn vào đáy mắt.

Bạch Tịch Nguyệt phóng tới cạnh cửa, đột nhiên cảm thấy da đầu một trận đau đón truyền đến. Tiếp theo, cả người đều bị ngã xuống đất.

Tần Cẩm Tu không chút thương hương tiếc ngọc kéo tóc Bạch Tịch Nguyệt, một cước đạp lên ngực nàng ta, mãnh liệt dùng sức.

"Phốc!"

Màu sắc đỏ tươi từ miệng Bạch Tịch Nguyệt phun ra, trong miệng bị mùi máu tanh bao vây.

Trên ngực kịch liệt đau nhức, khiến nàng khó có thể thừa nhận.

Lớn như vậy, nàng vẫn là lần đầu tiên bị thương như thế. Tuy rằng nàng vẫn là hoàng cảnh trung giai, nhưng lại khuyết thiếu kinh nghiệm chiến đấu, càng thêm không có chịu qua thương tổn gì.

Giờ khắc này, vô tận sợ hãi hướng nàng úp tới, khiến nàng lần đầu tiên cảm nhận được thật sâu tuyệt vọng.

Nàng hồi hận, hồi hận đã trêu chọc vị thái tử điện hạ ma quỷ này.

Trong mắt nàng tràn đầy hận ý, đem một khoản này ghi tạc lên đầu Mộ gia.

Nếu không phải do Mộ gia, nàng sẽ không trở thành cô nhi. Nếu nàng có thân phận ngao nhân, Thái tử tuyệt đối không dám đối với nàng như thế. Nếu không phải Mộ Khinh Ca... Nàng ta sẽ không xuất hiện ở đây, rơi vào miệng hổ Thái tử.

Bạch Tịch Nguyệt lâm vào sợ hãi cùng cừu hận, chỉ muốn phát tiết tuyệt vọng trong lòng.

Nàng ta tựa hồ đã quên, tới hội hoa săn thú, là chính nàng ta muốn theo tới. Cùng Thái tử gặp nhau, cũng do nàng ta một tay trù hoạch.

"Cầu xin ngài... Thả ta..." Bạch Tịch Nguyệt thống khổ cầu xin.

Khóe mắt đã chảy ra nước mắt, theo nàng nói chuyện, máu từ khóe miệng chảy ra.

Tần Cẩm Tu tàn nhẫn cười, cời y phục của mình, từ trên cao nhìn xuống: "Đến bây giờ còn dám cầu bản Thái tử thả ngươi đi? Hừ, trước khi ngươi chết, chỉ có thể làm nữ nô của ta, trở thành mồi câu ta nuôi."

Nữ nhân đáng chết này dám làm tổn thương hắn, hắn nhất định phải đem nàng ta giày vò sống không bằng chết.

"Không muốn... Không muốn..." Bạch Tịch Nguyệt liều mạng lắc đầu. Lại chỉ có thể nhìn y phục của mình từng kiện từng kiện bị Tần Cẩm Tu cởi ra.

Ngoài cửa sổ, Tần Diệc Dao đột nhiên đứng lên, nắm đấm đã siết chặt lại.

Nàng không cách chịu nổi, cho dù nàng không thích nữ nhân Bạch Tịch Nguyệt này, cũng không thể trơ mắt nhìn nàng bị hoàng huynh khi dễ như thế.

"Thời gian cũng không còn nhiều lắm." Mộ Khinh Ca hậm hực đứng dậy, phui phui y phục. Nguyên bản còn lo lắng thời gian cho Tần Cẩm Tu chưa đủ, lại không thể tưởng được hắn cấp tốc như vậy.

Đương nhiên, cũng để nàng thấy được một mặt thô bạo của vị Thái tử điện hạ này.

Mộ Khinh Ca đi ra trước Tần Diệc Dao, một cước đá văng đại môn đóng chặt, cũng kinh động đến hai người trong phòng.

"Người nào!" Tần Cẩm Tu ghé trên người Bạch Tịch Nguyệt, đang muốn thi bạo. Thời điểm máu chót, nghe thấy có người xâm nhập, vội quay đầu nhìn lại.

Hồng y chói mắt kia, khiến hai con mắt hắn hơi nheo lại.

Chỉ nghe thấy thanh âm nữ tử từ sau lưng kích động kêu lên: "Mộ ca ca, mau cứu muội!"

"Mộ Khinh Ca!" Tần Cẩm Tu thấy rõ người tới, hoàng muội sau lưng hồng y thiếu niên bị hắn trực tiếp bỏ qua. Hắn không buông Bạch Tịch Nguyệt ra, mà dùng thanh âm lạnh lùng cảnh cáo: "Ngươi dám quản chuyện của bản Thái tử?"

Mộ Khinh Ca cau môi cười, không chút nào chịu ảnh hưởng bởi thanh âm lãnh lệ: "Không dám trở ngại nhã hứng Thái tử, bôn tước gia chỉ là tới đón Tịch Nguyệt muội tử về nhà!"

"Mộ ca ca." Bạch Tịch Nguyệt rơi lệ nói.

Tần Diệc Dao nhìn y phục không đủ che thân Bạch Tịch Nguyệt, không khỏi nói: "Hoàng huynh, mau thả nàng."

"Ngươi tính là thứ gì, cũng xứng ra lệnh ta?" Tần Cẩm Tu châm chọc hướng Tần Diệc Dao quăng mấy con mắt dao.

Tần Diệc Dao sắc mặt trắng nhợt, biết hoàng huynh này của mình phát điên rồi, ai cũng không màng. Đột nhiên, một mặt hồng y xuất hiện trước mắt mình, chặn đi cặp mắt âm lãnh như đao, khiến trong lòng nàng buông lỏng.

Nàng ngược mắt nhìn qua, mới phát hiện Mộ Khinh Ca đứng phía trước nàng, đem nàng bảo hộ phía sau.

"Thái tử điện hạ, thời điểm vừa rồi ta tới tìm Tịch Nguyệt muội tử, thuận tiện có gọi người thông tri Hoàng hậu nương nương. Ngài không biết, Tịch Nguyệt muội muội này của ta rất biết pha trò khiến Hoàng hậu vui, nghe được nàng lạc đường, chỉ sợ sẽ dẫn người tới tìm. Ngài xem, hiện giờ quang cảnh như vậy, nếu bị các quý phu nhân trong Tần quốc nhìn thấy..." Mộ Khinh Ca cười đến vô cùng tà mị.

Cái gì! Hoàng hậu muốn tới!

Bạch Tịch Nguyệt trong lòng cả kinh, âm thầm oán trách cách làm Mộ Khinh Ca.

"Ngươi đang uy hiếp bản Thái tử?" Tần Cẩm Tu nghiêng răng, lạnh lùng nói.

"Không phải vậy. Bôn tước gia chỉ là đang nói sự thật thôi. Huống hồ, ta là đang vì danh dự Thái tử suy nghĩ. Vị muội muội này của ta, coi như bị người nhìn thấy, nhiều nhất chính là rời khỏi Lạc Đô, sinh hoạt vẫn tốt như cũ. Nhưng nếu Thái tử ngươi bị người nhìn thấy, trước không nói ngươi ở Tần quốc có thể đi nơi nào. Chỉ sợ vị trí Thái tử này có giữ được hay không còn khó nói. Hoàng hậu nương nương cũng không hy vọng ngươi muốn làm vậy đi." Mộ Khinh Ca nhếch miệng cười nói.

Đột nhiên, ánh mắt nàng dừng trên lư hương tầm thường trong phòng, khói xanh lượn lờ kia khiến nụ cười nàng lạnh lẽo.

Lúc trước từ trong lời nói Bạch Tịch Nguyệt, nàng đã nghe ra Thái tử động tay chân.

Vừa rồi sau khi tiến vào, một bên cùng Thái tử giằng co, một bên âm thầm tìm kiếm vật khả nghi. Một Thiên điện không người lui tới, lại châm lư hương, có thể không kỳ quái sao?

Hơn nữa, mùi thơm này tựa hồ chỉ hữu hiệu với nữ tử, đối với nam tử... giống Tần Cẩm Tu hoàn toàn không có hiệu quả.

Nàng không lo lắng, thân thể nàng trải qua được tể cải tạo gien, bản thân có thể bài trừ độc tố khỏi người. Nhưng còn Tần Diệc Dao?

Ánh mắt chợt lóe, Mộ Khinh Ca đối với Tần Diệc Dao sau lưng nói: "Công chúa, người ra ngoài trước chờ ta."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Vẫn là trúng chiêu rồi

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Tần Diệc Dao không rõ lắm nhìn nàng, cho rằng hấn lo lắng quan hệ giữa mình và Thái tử, liền lắc đầu cự tuyệt: "Không cần, ta và người cùng nhau. Hơn nữa, tình huống hiện tại của Bạch cô nương, có nữ tử ở bên sẽ tốt hơn."

"Ngu ngốc!" Mộ Khinh Ca trong lòng thầm mắng một câu.

Lúc này, nàng không thể quá kích thích Tần Cẩm Tu. Nếu không người này mà phát điên, thật khó mà nói kết cục hôm nay sẽ thế nào.

Tần Cẩm Dao không muốn rời đi, Mộ Khinh Ca chỉ có thể mau chóng bức Tần Cẩm Tu đi, đem lui hương xử lý tốt.

Ánh mắt vừa chuyển, Mộ Khinh Ca lầu bầu nói: "Đi? Hình như ta nghe thấy tiếng bước chân. Chẳng lẽ là hoàng hậu dẫn người đến?"

Tần Cẩm Tu trong lòng căng thẳng, Mộ Khinh Ca tuy nói chói tai, nhưng cũng làm hấn tỉnh táo lại.

Hắn trước có phụ hoàng đang nhìn, sau có Duệ Vương như hồ rình mồi, hấn không có khả năng để người lấy được nhược điểm. Nhịn lửa giận trong lòng xuống, Tần Cẩm Tu rút cuộc buông Bạch Tịch Nguyệt ra đứng lên.

"Giải quyết tốt hậu quả cho bản Thái tử, bằng không thì... Hừ." Cao ngạo vút ra những lời này, Tần Cẩm Tu liền rời khỏi Thiên điện, sợ chậm một bước bị người bắt được.

Tần Cẩm Tu vừa đi, Tần Diệc Dao liền chạy tới bên người Bạch Tịch Nguyệt, kéo xuống vài bố, bao lấy thân thể nàng ta.

Mộ Khinh Ca tức thì trực tiếp đi tới lui hương kia, hừ lạnh một tiếng, đem nó đánh nghiêng xuống mặt đất, dẫm nát hương liệu đang đốt trong đó.

Làm xong hết thấy, Mộ Khinh Ca mới đối với Tần Diệc Dao nói: "Tận lực giúp nàng xử lý tốt." Dứt lời, liền rời khỏi Thiên điện, đứng bên ngoài bạc thang chờ.

Không chờ bao lâu, Hoàng hậu liền suất lĩnh một đám người trùng trùng điệp điệp tới đây.

Xa xa nhìn thấy Mộ Khinh Ca đứng bên ngoài Thiên điện, liền hỏi nói: "Mộ tiểu tước gia, người sao đứng ở đây? Bỏ cung nghe nói Bạch cô nương lạc đường, đang sai người tìm kiếm khắp nơi đây."

Mộ Khinh Ca trong lòng cười lạnh, chỉ sợ nữ nhân này nghe được tin nhi tử mình cùng Bạch Tịch Nguyệt mất tích, mới vội vàng vàng chạy tới đi.

Mà những phu nhân đang theo tới đi, chỉ sợ do khó từ chối, mới để các nàng miễn cưỡng đi theo.

"Hồi bẩm Hoàng hậu nương nương, Tịch Nguyệt đã tìm được. Nguyên lai là do không cẩn thận ngã, lúc này đang được Trường Nhạc công chúa mượn thiên điện trong hành cung xử lý chút thương thế, còn có y phục bị bẩn." Mộ Khinh Ca thông dong nói, nghe không ra chút nào hư giả.

Câu trả lời của nàng, khiến Hoàng hậu buông lỏng căng thẳng trong lòng. Lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, gật đầu nói: "Tìm được là tốt. Đã có Trường Nhạc công chúa bồi, Bỏ cung sẽ không tiến vào. Nếu có gì cần, cứ việc phân phó cung nữ là được."

"Đa tạ Hoàng hậu nương nương" Mộ Khinh Ca rũ mắt nói.

Sau đó, Hoàng hậu khẽ liếc nhìn cánh cửa Thiên điện đóng chặt sau lưng Mộ Khinh Ca, mới mang theo người trùng điệp rời đi.

Thẳng đến khi đám người Hoàng hậu biến mất trong tầm mắt, Mộ Khinh Ca mới chậm rãi mở cửa ra.

Tần Diệc Dao đi ra, đối với Mộ Khinh Ca nói: "Bạch cô nương bị thương xương sườn, không thể tùy ý di động. Ta sai người đem xe ngựa kéo tới,

chúng ta liền rời đi."

Mộ Khinh Ca nhẹ gật đầu, đồng ý nàng an bài.

Thấy Mộ Khinh Ca đồng ý, Tần Diệc Dao liền đi xuống an bài. Vị băng sơn công chúa, tựa hồ dần lộ ra một mặt hiền huệ.

Chỉ chớp lát, xe ngựa Trường Nhạc công chúa liền chậm rãi chạy vào Thiên điện.

Tần Diệc Dao có chút khó xử đối Mộ Khinh Ca nói: "Bạch cô nương dù sao cũng là thân chờ gả, thị vệ ta sợ là không tiện chạm vào nàng. Bọn tỷ nữ lại sợ không cẩn thận động đến thương thế, hại xương sườn bị lệch vị trí."

Mộ Khinh Ca nhìn nàng, nghe nàng nói xong liền hỏi: "Ngươi muốn như thế nào?"

Tần Diệc Dao khẽ cắn môi, rũ mắt nói: "Ngươi và nàng từ nhỏ lớn lên cùng nhau, không bằng ngươi ôm nàng lên xe ngựa?"

Mộ Khinh Ca như cười như không nói: "Ngươi ngược lại rất thiện tâm."

Tần Diệc Dao sắc mặt biến trắng, trầm mặc không nói. Trong nội tâm, nàng không hy vọng Mộ Khinh Ca và Bạch Tịch Nguyệt có tiếp xúc thân mật. Nhưng, bộ dạng Bạch Tịch Nguyệt lại khiến nàng sinh lòng trắc ẩn.

Nàng trầm mặc, khiến Mộ Khinh Ca trong lòng than một tiếng. Duỗi tay vỗ nhẹ trên má nàng hai tiếng: "Tâm địa thiện lương không tồi, nhưng phải xem đối tượng. Có nghe qua chuyện xưa nông phu và xà không?"

Tần Diệc Dao hoảng hốt lắc đầu.

Mộ Khinh Ca nhếch miệng nói: "Ngày khác nói cho ngươi nghe." Dứt lời, liền vào Thiên điện.

Trên thực tế, Tần Diệc Dao căn bản không nghe thấy Mộ Khinh Ca nói cái gì, chỉ là bị động tác thân mật đột nhiên của hắn khiến tâm thần lắc lư.

Chờ nàng khôi phục lại, Mộ Khinh Ca đã ôm Bạch Tịch Nguyệt đi ra, trực tiếp lên xe ngựa.

Nhìn bóng lưng hai người tiến vào xe ngựa, Tần Diệc Dao trong lòng dâng lên một cổ chua xót.

Ngay thời điểm nàng buồn bã mất mát, hồng y yêu đã thuộc về Mộ Khinh Ca từ xe ngựa chui ra, đối nàng hô: "Còn chưa lên, chờ cái gì?"

Tâm Tần Diệc Dao đóng băng, dưới cái nhìn chăm chú của Mộ Khinh Ca nổi lên một tia hơi ngọt.

Nàng lần đầu lộ ra một mặt cười như xuân phong, lên xe ngựa.

Xe ngựa, chậm rãi chạy ra Thụ Liệp tràng hoàng gia.

Chỉ sợ, Bạch Tịch Nguyệt chủ động yêu cầu tới đây, thế nào cũng không tưởng được, bản thân sẽ lấy bộ dạng thảm hại này trở về Mộ phủ.

Quyền quý không kết giao được, lại thiếu chút nữa bị Thái tử...

Vừa nghĩ tới nguy hiểm trong Thiên điện vừa rồi, Bạch Tịch Nguyệt nước mắt lần nữa rơi xuống.

Bị thương xương sườn, chỉ có thể nằm thẳng. Bằng không không cẩn thận động đến, đều có thể tạo thành trọng thương ở tạng phủ.

Cho nên, hơn một nửa không gian trong xe ngựa, đều nhường cho Bạch Tịch Nguyệt nằm thẳng.

Cũng may, nàng có thực lực hoàng cảnh trung giai, thương thế như vậy còn có thể chịu đựng, chỉ cần cẩn thận điều dưỡng, thì không có cái gì trở ngại. Điều này khiến cho nàng thoáng yên tâm.

Vốn cho mình lần này xong đời, lại không nghĩ, cuối cùng lại là Mộ Khinh Ca cứu mình.

Cái phế vật hoàn khổ này, tựa hồ cũng không phải vô dụng như vậy.

Bạch Tịch Nguyệt nằm trên xe ngựa, hồi tưởng lại lúc trước Mộ Khinh Ca ở trước mặt Thái tử khủng bố như vậy chậm rãi nói, dăm ba câu cứu thanh danh của mình, không biết như thế nào, cư nhiên có chút động tâm.

Trong cơ thể, bởi vì bị thương mà xem nhẹ xao động khác thường, lúc này phảng phất lại lần nữa phát tác.

Dần dần, gương mặt tái nhợt của Bạch Tịch Nguyệt trở nên phần hồng nóng lên.

Bởi vì nàng là nằm, hai người ngồi bên kia cũng không phát hiện.

"Khinh Ca..." Bạch Tịch Nguyệt chiếm cứ nửa không gian trong xe ngựa, Tần Diệc Dao chỉ có thể cùng Mộ Khinh Ca chen lấn nửa còn lại.

Nghe được thanh âm có chút run rẩy từ phía sau truyền đến, Mộ Khinh Ca chuyển mắt quay đầu lại.

Chống lại, là hai con mắt Tần Diệc Dao như nước, bộ dạng kiều diễm.

"Người làm sao vậy?" Mộ Khinh Ca nhú mày nói.

"Ta... Ta không biết làm sao, cảm thấy thân thể nóng quá, cả người nhũn ra." Tần Diệc Dao nói nhỏ như muỗi kêu. Thanh âm lạnh như băng sương ngày thường thế nhưng có chứa một tia mỉa ý.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Hạ được muội người

Edit: Diệp Lưu Nhiên

"Khinh Ca, ta nóng quá." Thanh âm Tần Diệc không như dĩ vãng quanh quẩn, ngược lại mang theo một tia kiều mị.

Dứt lời, thân thể nàng vô lực dựa vào Mộ Khinh Ca, tựa hồ có thể từ trên người hắn hấp thu khí tức, vuốt xuống khô nóng xa lạ trong nội tâm nàng.

Hai con người Mộ Khinh Ca mãnh liệt trợn ra, tiếp được Tần Diệc Dao đảo tới người mình, còn chưa kịp nói chuyện, chợt nghe đến bên kia truyền đến một tiếng ưm, lập tức quay đầu nhìn lại.

Bạch Tịch Nguyệt đang nằm thẳng, giờ phút này không màng đến thương thế bản thân, cuộn rút thành một đoàn, gương mặt không ngừng cọ sát gấm vóc dưới thân. Hai mắt híp lại, như say rượu lộ ra thần sắc mê ly.

"Khinh Ca..." Tần Diệc Dao ở đâu còn bộ dáng cao lãnh ngày thường, quả thực giống như biến thành rắn nước, muốn trèo quần lên người Mộ Khinh Ca.

Tay nhỏ mang theo hơi lạnh, thậm chí muốn duỗi vào trong vạt áo Mộ Khinh Ca. Sợ tới mức Mộ Khinh Ca nhanh chóng bắt được, đem tay gạt trở về.

Lúc trước Mộ Khinh Ca còn chưa kịp phản ứng, hai nàng là chuyện gì xảy ra.

Như vậy lúc này, nàng đã hoàn toàn minh bạch.

Đáp án, khiến cả người nàng đều không tốt: Tần Cẩm Tu người cái tên ăn tạp! Hạ được luôn cả muội người rồi!

"Khinh Ca, ta thật khó chịu." Cả người Tần Diệc Dao đều dán lên người nàng, dùng âm thanh dụ hoặc chậm rãi nói.

Mộ Khinh Ca hai vai lập tức căng thẳng, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi.

Nhú mày, nàng từ trong không gian móc ra bình sứ nhỏ. Bên trong chứa thanh tâm tán nàng luyện chế lúc trước, tuy rằng không phải giải được, nhưng ít nhất có thể khống chế một chút.

Không suy nghĩ nhiều, Mộ Khinh Ca liền đem nửa lọ được phần đổ vào trong miệng Tần Diệc Dao, còn lại nửa bình thì để Bạch Tịch Nguyệt ăn vào.

Có lẽ thanh tâm tán tán ra tác dụng có thể chống lại một ít được lực, hai người ăn vào thanh tâm tán giờ phút không còn như vừa rồi, hơi thở bằng phẳng rất nhiều, nhưng trên người như cũ vẫn nóng vô cùng.

Cả người Tần Diệc Dao xụi lơ dựa vào Mộ Khinh Ca, tựa hồ lâm vào trạng thái nửa hôn mê.

Bạch Tịch Nguyệt nằm một bên cũng không tốt hơn nơi nào, nàng hít mùi thơm so với Tần Diệc Dao nhiều hơn, lại còn bị thương trong người, sức chống cự liền càng yếu đi.

Nhìn Bạch Tịch Nguyệt một thân bạch y nhiễm máu, Mộ Khinh Ca nhú nhú mày.

Nàng vốn muốn sau khi trở lại Mộ phủ liền tìm đại phu đến trị liệu giúp Bạch Tịch Nguyệt, nhưng nàng ta vừa rồi bị được lực khống chế động thân thể, tựa hồ lại tăng thêm thương thế, nếu tiếp tục như vậy chỉ sợ...

Phiền toái!

Ở trong lòng nắng một câu, Mộ Khinh Ca đẩy màn xe ra, nhìn cửa hàng hai bên đường, con mắt thanh tịnh nhanh chóng tìm kiếm.

Rất nhanh, trong mắt nàng sáng lên. Một y quán chiều bài lọt vào trong mắt nàng.

"Dừng lại." Nàng nhanh chóng phân phó.

Có lẽ do Tần Diệc Dao trước đó phân phó, đội thị vệ phủ công chúa và xe ngựa đều theo lời ngừng lại.

Ngoài xe ngựa, cung nữ của Tần Diệc Dao lập tức vén rèm xe lên hỏi: "Tiểu tước gia, có chuyện gì vậy?"

Mộ Khinh Ca đem Tần Diệc Dao cẩn thận cất kỹ, mới đối với cung nữ: "Thương thế Bạch Tịch Nguyệt không thích hợp tiếp tục ngồi xe ngựa, ta trước mang nàng đi y quán trị liệu, các người phải người đi một chuyến tới Mộ phủ, để bọn họ phải một chiếc xe ngựa lại đây."

"Vâng." Không có bất kỳ dị nghị, cung nữ liền đi xuống an bài.

Mộ Khinh Ca quay người, đem Bạch Tịch Nguyệt đang nằm ôm ngang lên, xuống xe ngựa, lại phân phó bất luận kẻ nào đều không được tiến vào xe ngựa, mới tiến vào trong y quán.

Trong quá trình giúp Bạch Tịch Nguyệt trị liệu, người phải đi Mộ phủ cũng mang theo xe ngựa và thị vệ chạy tới.

Trong khi chờ đợi, Mộ Khinh Ca lại để cho lão đại phu y quán kê một ít chén thuốc an thần, dùng để ức chế xuân độc trong cơ thể nàng.

Cũng may, Tần Cẩm Tu không dùng loại xuân dược bá đạo gì, mà là một loại dược phấn trợ hứng. Dược lực không phải rất mạnh, dược trong người chỉ cần qua một hồi khó chịu nhất kia, sẽ dần bình ổn xuống, không cần phải tìm tráng nam đến giải dược.

Bạch Tịch Nguyệt tuy rằng trúng độc sâu hơn, nhưng bởi vì thương thế đau nhức cùng tác dụng của thuốc an thần, xuân độc đã không còn đáng ngại. Khi xe ngựa và thị vệ Mộ phủ đi vào y quán, nàng đã trị liệu xong, lâm vào hôn mê.

Mà độc trong cơ thể Tần Diệc Dao vẫn chưa hoàn toàn biến mất, trong xe ngựa thì thoáng phát ra tiếng ngâm như muỗi kêu.

"Tiểu tước gia." Thị vệ Mộ phủ nhìn thấy Mộ Khinh Ca liền đồng loạt hành lễ.

Mộ Khinh Ca nhẹ gật đầu, ở trong đám người Mộ phủ thấy được Lục Chi nha hoàn của Bạch Tịch Nguyệt.

"Lục Chi."

Lục Chi nghe tiếng tiến lên, trong mắt mang theo tia nôn nóng: "Lục Chi bái kiến tiểu tước gia. Xin hỏi tiểu tước gia, cô nương nhà ta như thế nào?"

"Nàng ở trong Thủ Liệp tràng không cẩn thận bị thương, hiện tại đã không còn lo ngại." Mộ Khinh Ca sơ lược. Thăm nghĩ, cung nữ phủ công chúa này cũng thật thông minh, lúc đi thông tri Mộ phủ còn biết đem Lục Chi gọi tới, giám sát cho nàng rất nhiều phiền toái.

"Cô nương bị thương sao!" Lục Chi lập tức kinh hoảng.

Phản ứng này, khiến cho Mộ Khinh Ca không vui hơi nhú mảy.

Nàng không phải đã nói không còn đáng ngại sao? Huống chi, chủ tử nàng ta có thực lực hoàng cảnh trung giai, điểm tổn thương ấy tính là cái gì?

Phát giác thấy sắc mặt Mộ Khinh Ca biến hóa, Lục Chi vội cúi đầu xin lỗi: "Thực xin lỗi tiểu tước gia, Lục Chi chỉ là lo lắng cô nương."

"Được rồi." Mộ Khinh Ca khoát tay nói: "Cô nương nhà ngươi bị thương xương sườn, không nên lộn xộn. Một hồi ngươi liền bồi nàng trở lại trong phủ tĩnh dưỡng, có yêu cầu gì trực tiếp tìm quản gia là được."

"Tiểu tước gia, ngài không trở về phủ sao?" Lục Chi kinh ngạc hỏi. Biểu tình kia tựa như đang nói, "Cô nương nhà ta bị thương, còn là theo chân ngươi ra ngoài mà bị thương. Ngươi sao có thể đem nàng vứt bỏ như vậy, bản thân còn ở ngoài phủ chơi đùa?"

"Hành tung của ta còn phải hướng ngươi thông báo?" Mộ Khinh Ca ánh mắt lạnh lẽo nhìn nàng.

Ánh mắt kia, khiến Lục Chi trong lòng run lên, chỉ cảm thấy một cổ hàn khí kéo tới. Vội vàng lắc đầu: "Là Lục Chi quá phận."

Mộ Khinh Ca trong lòng cười lạnh, quay người đối với thị vệ Mộ phủ phân phó vài câu, liền ra khỏi y quán chui vào trong xe ngựa của Trường Nhạc công chúa.

Sau khi nàng lên xe, xe ngựa chậm rãi đi, hướng tới phương hướng phủ công chúa.

Lục Chi nhìn chằm chằm vào bóng dáng xe ngựa rời đi, bất mãn trong lòng đều viết lên mặt.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 73: Bạch Tịch Nguyệt nghĩ nhiều

Edit: Diệp Lưu Nhiên

"Lục Chi cô nương, được Bạch cô nương đã lấy xong, nếu không có chuyện gì, chúng ta sẽ hộ tống hai vị cô nương hồi phủ." Thị vệ Mộ phủ đi tới sau lưng Lục Chi, âm thanh lạnh lùng nói.

Lục Chi vội thu hồi tinh thần, quay người đối với thị vệ lộ ra nét mặt tươi cười: "Vậy làm phiền thị vệ đại ca."

"Không dám. Thuộc hạ bất quá là nghe theo Tiểu tước gia phân phó." Thị vệ quy củ đáp.

Bạch Tịch Nguyệt được đưa lên xe ngựa Mộ phủ, được thị vệ hộ tống, trở về Mộ phủ. Mà Mộ Khinh Ca tức thị đưa Tần Diệc Dao về phủ công chúa, vì phòng ngừa ngoài ý muốn phát sinh, nàng tiến vào phủ công chúa, liền sai người mang nước lạnh cho Tần Diệc Dao tắm, lại đem nệm đặt vào trong phòng nghỉ ngơi.

Bản thân phân phó tỷ nữ phủ công chúa, chuyển đến một chiếc ghế, chuẩn bị tốt trà xanh mỹ thực đặt trong sân, bên ngoài gian phòng Tần Diệc Dao.

Mới vừa trở lại Mộ phủ, nằm tại giường trong phòng mình, Bạch Tịch Nguyệt liền âm u tĩnh lại.

Cảnh tượng quen thuộc trước mắt, cùng với lúc nàng ta trước khi mất ý thức khác nhau, khiến nàng trong lòng cả kinh, theo bản năng nắm chặt vật áo mình. Khi nhìn thấy bóng lưng Lục Chi bận rộn trong phòng, mới thoáng thả lỏng lại.

"Lục Chi." Bạch Tịch Nguyệt mở miệng nhẹ gọi.

Ngực truyền đến cơn đau, khiến ký ức sợ hãi của nàng chậm rãi khôi phục.

Thanh âm sau lưng, khiến Lục Chi nhanh chóng xoay người.

Nhìn thấy Bạch Tịch Nguyệt đã tỉnh lại, nàng vội chạy đến bên người: "Cô nương, người tỉnh rồi?"

Bạch Tịch Nguyệt mím môi gật đầu, hỏi: "Ta trở về thế nào?" Trong thoáng chốc, nàng nhớ kỹ mình là được Mộ Khinh Ca ôm lên xe ngựa phủ công chúa, sau đó trí nhớ của mình đều một mảnh hỗn loạn, dù cho hiện tại đầu óc nàng cũng đang hỗn loạn.

"Tự nhiên là nô tỳ đón người trở về." Lục Chi ngẩng đầu nói.

Tiếp theo lại thêm mắm thêm muối nói: "Cô nương người cũng không biết, tiểu tước gia rõ ràng biết người bị thương, cư nhiên đem người ném ở y quán ven đường, liền đi cùng cái vị công chúa kia khênh khênh ta ta. Là nô tỳ đem người từ trong y quán tiếp trở về."

Bạch Tịch Nguyệt trong mắt lạnh lẽo, Lục Chi nói khiến cho nàng ta dâng lên một cỗ lửa giận lần ất cả cơn đau.

Nàng ta cư nhiên cứ vậy bị Mộ Khinh Ca tùy ý ném vào y quán ven đường?!

Không đúng!

Đột nhiên, ở trong trí nhớ hỗn loạn, Bạch Tịch Nguyệt lơ mơ nhớ được Trường Nhạc công chúa có chút dị thường dựa vào Mộ Khinh Ca, mà bản thân...

Bỗng chốc, gương mặt Bạch Tịch Nguyệt vì nóng lên mà biến hồng.

Nàng cư nhiên để Mộ Khinh Ca thấy một mặt chật vật của mình, cho dù là nàng bị chịu ảnh hưởng được vật. Nhưng, thân là nữ tử, nàng ở trước mặt Mộ Khinh Ca như vậy, mà hắn vẫn vứt bỏ mình, ôm ấp Trường Nhạc công chúa?

Lập tức, hai gò má đỏ của nàng, trở nên trắng bệch âm trầm.

Hắn thấy được da thịt mình, thấy được... Chẳng lẽ không nên phụ trách sao?

Trong mắt lạnh băng, dấy lên lửa giận phần nộ.

"Cô nương, người làm sao vậy? Có chỗ nào không thoải mái sao? Thế nào sắc mặt vừa đỏ lại trắng? Nô tỳ lại đi mời đại phu giúp người đi." Lục Chi lập

tức xoay người.

"Người đứng lại!" Bạch Tịch Nguyệt quát lạnh, ngăn trở động tác Lục Chi.

"Cô nương?" Lục Chi không hiểu quay người nhìn Bạch Tịch Nguyệt nằm trên giường toàn thân tỏa ra hơi lạnh.

Ánh mắt Bạch Tịch Nguyệt âm trầm nhìn về phía nàng, cắn răng nói: "Lúc người đi đón ta thấy được cái gì nói chi tiết, không được có nửa điểm giấu giếm."

Lục Chi trong lòng cả kinh, tưởng giấu giếm trong lời nói của mình bị chủ tử phát hiện, vội vàng quỳ xuống nói: "Cô nương bớt giận, Lục Chi không phải cố ý giấu giếm. Lục Chi cũng là do tức giận quá, tiểu tước gia biết rõ cô nương bị thương, còn có tâm tư vui đùa bên ngoài, mới... Mới..."

Bạch Tịch Nguyệt nghe được nhũn mảy, nhưng là đoán được Lục Chi hiểu lầm.

Thấy chủ tử nhũn mảy, trong lòng Lục Chi run lên, vội nói: "Là... Là tiểu tước gia đem cô nương đưa đến y quán trị liệu, lại phái người đến phủ kêu thị vệ và nô tỳ tới y quán. Sau khi cô nương trị liệu xong, tiểu tước gia phân phó nô tỳ chiếu cố tốt cô nương, lại phân phó thị vệ lấy được xong, liền đưa tiểu thư về."

"Ta muốn nghe không phải là cái này." Bạch Tịch Nguyệt trực tiếp cắt đứt lời nói Lục Chi. Nàng mới mặc kệ Mộ Khinh Ca an bài chu toàn như thế nào, tóm lại hấn vút bỏ nàng là sự thật.

"Kìa... Cô nương muốn nghe cái gì?" Lục Chi vẻ mặt mờ mịt.

Hai con người Bạch Tịch Nguyệt nhũn lại, trầm giọng hỏi: "Lúc người đến y quán, có nhìn thấy Trường Nhạc công chúa?"

Ách...

Lục Chi sững sốt, tựa hồ không đuổi kịp tư duy của chủ tử. Nhưng nàng vẫn theo tình hình thực tế trả lời: "Nô tỳ không nhìn thấy công chúa, nhưng nhìn thấy xe ngựa công chúa dừng ngoài cửa y quán, chung quanh xe ngựa còn có tỳ nữ công chúa phủ và thị vệ."

"Mộ Khinh Ca rời khỏi y quán, liền lên xe ngựa phủ công chúa?" Bạch Tịch Nguyệt lại hỏi.

Lục Chi dùng sức gạt đầu: "Nô tỳ tận mắt nhìn thấy tiểu tước gia lên xe ngựa phủ công chúa, hấn vừa lên xe, xe ngựa liền rời đi."

Bạch Tịch Nguyệt sắc mặt triệt để trầm xuống, hận ý trong lòng rốt cuộc ngăn không được.

"Mộ Khinh Ca, người lại dám đối với ta như vậy? Năm đó cha ta vì cứu gia gia người mà chết trận sa trường. Bởi vì phụ thân chết, mẫu thân tuyệt vọng tự sát, mà ta vốn nên là thiên chi kiêu nữ, lại biến thành một nữ cô nhi ăn nhờ ở đậu. Hiện giờ, ta và Trường Nhạc công chúa đồng thời trúng độc, ta còn có thương tích trong người, thậm chí trúng độc so với nàng càng nặng hơn. Người lại bỏ ta đi, không muốn cứu ta, chỉ muốn đi cứu vị công chúa cao quý kia phải không?"

Đột nhiên, trong bụng Bạch Tịch Nguyệt nổi lên một đoàn tà hỏa, trong nháy mắt khiến cho nàng trở nên vô lực. Loại xao động đã trải qua hai lần này, khiến sâu trong đôi mắt nàng hiện đầy tuyệt vọng.

"Ha ha a..." Bạch Tịch Nguyệt phát ra bi thương cười lạnh. Nàng biết rõ, độc kia chưa giải.

Cái loại độc này, nếu không cùng người... Như thế nào giải? Nếu mặc kệ lan tràn, thời điểm lý trí mình bị phá hủy, nàng bạo thể mà chết, hay là tùy ý tìm người giải độc?

Trong lòng bi phẫn cùng tuyệt vọng, khiến Bạch Tịch Nguyệt cả người đều che kín hơi thở khủng bố, sợ tới mức Lục Chi không khỏi lui về sau hai bước.

Kỳ thật, Bạch Tịch Nguyệt căn bản không nghĩ tới, giờ phút này trong thân thể khác thường, chỉ là được lực tản đi dao động một lần cuối cùng. Chỉ cần nàng ta kiên trì chịu đựng qua, liền không sao.

Nàng ta cho là mình trúng loại độc vô cùng bá đạo, kết quả cuối cùng không phải là chết, chính là thất thân với người. Chỉ có kết quả như vậy mới phù hợp với tính cách Thái tử Tần Cẩn Tu âm độc khủng bố.

Không! Nàng không muốn chết!

Không có lấy được hết thứ nên thuộc về nàng, nàng sao có thể chết?

Trong mắt Bạch Tịch Nguyệt dấy lên không cam lòng.

Thế nhưng...

Nếu không muốn chết, nàng nên tìm người nào giải độc?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 74: Điện hạ cứu ta

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Thế nhưng...

Nếu không muốn chết, nàng phải tìm ai giải độc?

Bạch Tịch Nguyệt trong mắt phức tạp hiện lên thần sắc thống khổ. Đối với nữ tử, trong sạch trọng yếu như thế nào. Mà giờ khắc này, nàng vì mạng sống, bắt buộc phải qua loa cho xong sao?

"Đều là người! Đều là người hại ta!" Bạch Tịch Nguyệt rống giận, chẳng sợ kéo thương thế trên ngực, nàng cũng không hề hay biết.

Nếu Mộ Khinh Ca chịu cứu nàng, mặc dù sau đó nàng sẽ không cam lòng và khó chịu, nhưng cũng xem như là lựa chọn miễn cưỡng có thể tiếp thu. Nhưng Mộ Khinh Ca lại vứt bỏ nàng, lựa chọn cứu Trường Nhạc công chúa.

Vậy còn nàng?

Nên tìm ai tự cứu? Gã sai vật trong phủ, hay là thị vệ? Hoặc là người qua đường?

Nghĩ đến khả năng này, hận ý trong lòng nàng đối với Mộ Khinh Ca liền nhảy lên tới đỉnh.

Mộ Khinh Ca, người đợi đấy! Ta sẽ khiến người phải hối hận ngày hôm nay đã đối xử như vậy với ta.

"Cô nương... Cô nương..." Bộ dạng Bạch Tịch Nguyệt lúc này, khiến Lục Chi sợ hãi, không dám tới gần.

"Thay y phục cho ta, ta muốn xuất phủ." Bạch Tịch Nguyệt đột nhiên bình tĩnh phản phó.

Nàng mặt ngoài bình tĩnh, trong lòng lại nôn nóng vô cùng.

Nàng nhất định phải giải độc trước khi được lực hoàn toàn bộc phát, mà chuyện này tuyệt không thể truyền ra ngoài. Biện pháp duy nhất chính là xuất phủ tìm người giải độc, chờ độc giải xong, lại đem người nọ giết!

Đem kế hoạch trong lòng tính toán tốt, Bạch Tịch Nguyệt trong mắt một mảnh lạnh băng, tràn ngập sát ý.

"Cô nương, trên người ngài có thương tích, lúc này sao có thể xuất phủ?" Lục Chi khuyên nhủ.

"Bảo người chuẩn bị liền chuẩn bị đi, đâu ra nhiều lời nói nhảm như vậy?" Bạch Tịch Nguyệt giận mắng, thời gian cấp bách, nha đầu này lại còn lải nhải, thật là hận không thể tát một cái, giết cho xong chuyện.

Lục Chi bị rống khiến tâm can run lên, sắc mặt trắng bệch đi xuống chuẩn bị.

Bạch Tịch Nguyệt trước mặt người khác nhu nhược ôn hòa, cũng chỉ có nha hoàn bên người nàng ta biết được bản tính chủ tử.

Rất nhanh, Bạch Tịch Nguyệt liền thay xong bạch y vô nhiễm, bên ngoài khoác thêm một kiện áo choàng che giấu.

Chuẩn bị tốt hết thấy, Bạch Tịch Nguyệt chịu đựng cơn đau ngực truyền đến, còn có xao động lan tràn từ bụng tới khắp tứ chi, cảnh cáo Lục Chi: "Người lưu lại trong phòng, không cho phép bất luận kẻ nào tiến vào. Nếu có người tới hỏi, người nói ta trong phòng nghỉ ngơi, không thể bị quấy rầy."

Lục Chi vội vàng găt đầu.

Bạch Tịch Nguyệt quay người rời khỏi phòng.

Lấy công lực của nàng, muốn không bị phát hiện rời khỏi Mộ phủ không khó. Huống chi, nàng quen thuộc địa phương và thời gian thủ vệ Mộ phủ đối vị trí tuần tra.

Mang theo hận ý và không cam lòng xuất phủ, Bạch Tịch Nguyệt trong lòng lại có chút sợ hãi.

Nàng nên tìm ai? Tìm người nào?

Lập tức, một loại bất lực ập vào trong lòng. Phảng phất, giữa thiên địa này, nàng giống như bèo dạt lè loi trôi nổi, không nơi nương tựa, càng không có người để ý.

Dòng người rộn ràng trên đường cùng nàng không có nửa điểm quan hệ.

Những nam tử xa lạ hi hi nộ kia, đều làm nàng buồn nôn. Nàng sao có thể để cho những kẻ phàm phu tục tử kia làm..

Không khỏe trong người, đã dần dần hòa hoãn. Nhưng, Bạch Tịch Nguyệt đã lâm vào hận ý mãnh liệt căn bản không chú ý đến điểm này. Giờ phút này, trong đầu nàng ta chỉ có một ý niệm, chính là không nhanh chút tìm người giải độc, nàng sẽ chết rất khó coi.

Trong lúc hoảng hốt, Bạch Tịch Nguyệt đụng phải một người.

Thân thể mềm mại như liễu ngã ra sau, một bàn tay đứng lúc kịp thời ôm eo nàng, đem nàng kéo lại.

Bạch Tịch Nguyệt ngược mắt vừa thấy, nhìn rõ ràng khuôn mặt người đang ôm eo nàng tiến vào đáy mắt, nàng ta giống như bắt được cây cỏ cứu mạng, kích động nói: "Duệ Vương, cứu ta!"

Mới vừa từ hoàng miếu thả ra, Tần Cẩm Hạo nhíu mày, ngũ quan lạnh lùng mang theo một tia nghi hoặc.

Bị phạt yên tĩnh suy nghĩ trong hoàng miếu ba tháng, nhưng bởi vì mẫu phi hấn trong hậu cung nỗ lực, làm hấn sớm bỏ được lệnh cấm. Phiên muộn lúc trước khiến tâm tình hấn cực kém, chuẩn bị cùng vài tùy tùng ra cửa giải sầu, lại không nghĩ cư nhiên đụng phải Bạch Tịch Nguyệt sống nhờ Mộ phủ.

Càng làm cho hấn không thể tưởng được chính là, lời nói đầu tiên sau khi hai người gặp mặt, cư nhiên là nàng muốn hấn cứu nàng.

"Bạch cô nương làm sao vậy?" Tần Cẩm Hạo bất động thanh sắc hỏi.

Gương mặt tuấn lãng lạnh nhạt ngày đêm tư tưởng đột nhiên xuất hiện trước mắt Bạch Tịch Nguyệt, điều này khiến cho nàng cảm giác đây tất cả đều là trời cao an bài. Chân mệnh thiên tử đã định trước của nàng chính là Duệ Vương.

Thân thể cùng tư tưởng dày vò, nàng rốt cuộc nhìn không được nhào vào trong ngực Tần Cẩm Hạo, gắt gao ôm thắt lưng hấn, căn bản không quan tâm giờ phút này đang trên đường cái.

Hành vi lớn mật của Bạch Tịch Nguyệt, khiến ánh mắt Tần Cẩm Hạo lạnh lùng.

Hấn mới vừa bỏ lệnh cấm, không nghĩ muốn ngay lúc này lấy dính tin đồn nhảm gì.

Hướng tùy tùng sau lưng nhảy mất ra dấu, người sau ngậm hiểu rồi đi, hấn mới thoáng đẩy Bạch Tịch Nguyệt ra, nỗ lực dùng thanh âm ôn nhu hỏi: "Phía trước có trà lâu, ta đã sai người đi chuẩn bị. Bạch cô nương không bằng đi cùng ta, uống chút trà, đem tâm tình bình tĩnh lại, rồi hãy nói chuyện gì xảy ra cũng không muộn. Nếu là chuyện bốn vương có thể giúp, bốn vương quyết không chối từ."

Bạch Tịch Nguyệt sao sẽ phản đối?

Duệ Vương chính là thuốc cứu mạng trời cao ban cho nàng, vô luận thế nào nàng đều sẽ không bỏ qua.

Hướng chi, nàng có lòng tin. Một khi nàng cùng Duệ Vương có phu thê chi thực, tương lai hậu vị Tần quốc nhất định là của nàng!

Đến lúc đó, cái gì Mộ phủ, cái gì Mộ Khinh Ca, còn có Thái tử kia, nàng đều nhất nhất trả thù, làm cho bọn họ trước mặt nàng thống khổ cầu xin.

Bạch Tịch Nguyệt theo Tần Cẩm Hạo đi vào trà lâu, tiến nhả gian.

Lúc này, nàng cảm thấy thân thể mình đã bắt đầu run rẩy, không cách nào tiếp tục nhẫn nại.

Thời điểm Tần Cẩm Hạo châm trà, nàng gấp gáp mở miệng: "Điện hạ, ta có chuyện quan trọng muốn nói, có thể hay không khiến những người khác rời đi trước?"

Động tác Tần Cẩm Hạo khẽ dừng, ngược mắt nhìn về phía nàng. Đích xác thấy vệt vàng trong mắt nàng, mới đối với tùy tùng tâm phúc nói: "Được rồi, các người đi xuống trước đi."

Tùy tùng tâm phúc tự nhiên không có dị nghị, đồng loạt ly khai.

Rất nhanh, trong phòng chỉ còn dư lại hai người Tần Cẩm Hạo và Bạch Tịch Nguyệt.

"Bạch cô nương, hiện tại có chuyện gì người có thể nói." Tần Cẩm Hạo mở miệng.

Đúng a! Không có thời gian rồi.

Bạch Tịch Nguyệt run rẩy đứng lên, khăn trang mím môi, trong mắt như nước nhìn Tần Cẩm Hạo, đột nhiên cúi bỏ áo choàng trên người mình, mặc kệ

nó rơi xuống đất.

Tần Cẩm Hạo con mắt hơi co lại, sắc mặt căng thẳng hỏi: "Bạch cô nương, người đây là vì sao?"

Bạch Tịch Nguyệt hai hàng lệ chảy ra, liều lĩnh nhào vào trong ngực Tần Cẩm Hạo, ôm chặt hắn, gấn sát ngực hắn, nghe thanh âm trái tim đập lên trong lồng ngực, dùng thanh âm run rẩy nói: "Điện hạ, cứu cứu Tịch Nguyệt. Muốn ta đi!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75: Thiếu niên phong lưu mỹ kiều nương

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Trong phủ Trường Nhạc công chúa, Mộ Khinh Ca thủ đến khi sắc trời hơi tối, bên trong lại vẫn chưa có động tĩnh.

"Tiểu Ca nhi, được tính trong cơ thể vị công chúa kia đã qua, đã ngủ rồi." Đột nhiên, thanh âm yêu nghiệt nào đó không hề đoán trước xâm nhập vào trong đầu Mộ Khinh Ca.

Làm cho Mộ Khinh Ca đang uống trà thiếu chút bị hớp nước trà làm sặc chết.

"Khụ khụ khụ..." Sát! Có cần phải dọa người thế không.

Hơi thở từ từ bình ổn, Mộ Khinh Ca đen mặt, từ trên ghế đứng lên, xoay người nhìn thoáng qua phía sau phòng. Yêu quái tiên sinh nói, nàng không hoài nghi.

Cho dù hắn không nói, dựa theo thời gian mà tính, được tính cũng nên đi qua.

Như vậy, nàng liền không cần tiếp tục lưu lại.

Tiêu sái phủi tro bụi không tồn tại trên trường bào, Mộ Khinh Ca phát tay áo rời đi, tóc đen bừa bãi vương lên trong gió.

Vừa ra khỏi Trường Nhạc công chúa phủ, cảnh sắc ngoài phủ phản chiếu trong mắt Mộ Khinh Ca bỗng tối lại, nháy mắt, trước mắt tầm mắt nàng lập tức khôi phục.

Nhưng lại không phải cảnh tượng vừa rồi kia.

Nàng không còn đứng ở đường cái ngoài phủ công chúa, mà là đứng trong một mảnh tiên cảnh.

Bốn phía, tiên khí mật mù, sương trắng như sa.

Quanh thân nàng, đều là cây lê như ngọc, hoa lê như tuyết trên cây, lại tựa như sương bạc quấn vào, đẹp đến mức khiến người không rời khỏi tầm mắt.

Mộ Khinh Ca một thân kinh hồng tuyệt diệu, đứng giữa hàng cây lê, yêu đã đến mức phảng phất như giọt huyết từ trên không rơi xuống, lộ ra một loại dụ hoặc chí mạng.

Nàng nhìn chung quanh bốn phía, nhìn thấy chỉ là hàng lê dài không dứt. Xa hơn phía chân trời, bị sương trắng bao phủ, giấu đi cảnh trí phía xa.

Đột nhiên, cây lê trước mặt nàng tự động tách ra hai bên, lộ ra một con đường nhỏ thẳng tắp.

Mộ Khinh Ca nhướng mày, thần sắc bình tĩnh bước vào đó.

Khi nàng vừa đi vào trong, cây lê sau lưng nàng lại tự động khép lại, dường như cái gì đều không có phát sinh.

Càng đi vào trong, hàng lê hai bên càng trong suốt như tuyết, thậm chí còn có mùi thơm lạ lùng nhàn nhạt truyền đến. Mộ Khinh Ca thuận đường mà đi, bên tai mơ hồ nghe thấy tiếng nước róc rách.

Bên tai vừa động, bước chân Mộ Khinh Ca không có nửa điểm dừng lại.

Rốt cuộc, hiện ra cuối con đường.

Mộ Khinh Ca thấy một ao hồ được cây lê vây quanh.

Ao trì trước mặt, tỏa ra tầng tầng sương trắng, trong ao còn tỏa ra bọt khí thật nhỏ. Một bóng lưng nam nhân đối diện nàng, tóc đen bị nước thấm ướt, trôi lơ lửng lơ trên mặt nước, mang theo tia khí mờ mờ. Nước ao lăn tăn nhân nhặt giọt nước, khó khăn vây quanh thất lưng hắn. Thân hình thon dài cao ngất, bả vai căng đầy rộng lớn, từng nét bút, đều như kiệt tác trên trời. Giọt nước thuận theo thân hình hoàn mỹ của hắn chảy xuống, phác họa ra thất lưng duyên dáng, mỗi một chỗ đều lộ ra một loại dụ hoặc trí mạng!

Mộ Khinh Ca xem đến trọn mắt há mồm, cái thân thể tỏa ra hormone giống đực nồng liệt này, khiến bên môi nàng dường như chảy ra một thứ khả nghi.

Hương đáng và nhân dân thể, nàng thuận đường tiến vào, tuyệt không nghĩ tới sẽ có một bức hương khí tuyệt diệu đang chờ nàng.

Đột nhiên, giọt nước trong ao từng tầng rung động, nam nhân đưa lưng về phía nàng ưu nhã xoay người, lộ ra dung nhan tinh xảo cương nghị như điêu khắc, mặt mày môi đỏ, thể nhưng hoàn mỹ như vậy, khiến người nhìn không được kinh ngạc cảm thán, trên trời dưới đất khó mà tìm được người có thể so sánh hắn.

Môi hắn, mang theo một loại màu đỏ mê người, không đậm, lại quyến rũ.

Bốn phía hoa lê óng ánh như ngọc, tựa hồ đối lập với đôi môi này, âm đậm thất sắc.

Ánh mắt thâm thúy, mộng ảo mê ly, phảng phất bị ánh sáng màu hồ phách bao phủ, lộ ra một loại dụ hoặc nguy hiểm đan chéo kỳ dị sáng rọi.

Mộ Khinh Ca không phải lần đầu tiên nhìn thấy dung nhan yêu nghiệt của yêu quái tiên sinh, thế nhưng không có lần nào giống như lần này rung động như vậy.

Có lẽ, vài lần gặp mặt trước đó, cái làm nàng ấn tượng càng sâu là thực lực khủng bố của hắn.

"Nhìn đủ rồi?" Bộ dạng vẻ mặt Mộ Khinh Ca mộng bức, khiến tâm tình Tư Mạch không được tự nhiên, rốt cuộc chuyển biến tốt đẹp.

Trước kia, nếu là những nữ nhân khác dám can rời nhìn hắn như thế, đã sớm bị hắn bóp thành phần vụn. Thế nhưng, bị Mộ Khinh Ca nhìn, hắn lại sinh không ra nửa điểm sát ý, trong lòng ngược lại có chút đặc ý, rất thích nhìn bộ dạng Tiểu Ca nhi bị bản thân làm kinh diễm.

"À, xem ra, tính tình của hắn so với trước tốt hơn nhiều."

Khóe miệng Tư Mạch mơ hồ giương lên.

Đáng tiếc, Cô Nhài và Cô Dạ sớm đã ly khai không ở chỗ này. Nếu bọn họ biết suy nghĩ trong lòng Thánh chủ nhà mình, nhất định sẽ lấy tay áo che mặt, tuyệt vọng nói: "Chủ tử, không phải là tính khí ngài chuyển tốt, mà là người bất đồng a! Bằng không ngài đổi người khác tới xem, cam đoan ngài một giây sau sẽ nghiền người nọ thành đồng cặn bã."

Thanh âm thuần hậu như hương rượu mang theo từ tính, đánh thức lý trí Mộ Khinh Ca.

Nàng chớp chớp mắt, không hề có chút xấu hổ: "Người đem ta bắt đến nơi này, còn không phải để ta xem sao? Người đã hào phóng như vậy, ta như thế nào không biết xấu hổ cự tuyệt?" Khi nói chuyện, chân động kinh diễm trong mắt nàng đã dần dần rút đi, khôi phục lạnh nhạt bình tĩnh.

Nói xong, nàng nhìn chung quanh một lần.

Thấy bên cạnh ao suối nước nóng, bày một bàn trà và đệm. Trên bàn dài, còn bày mấy đĩa hoa quả tươi cùng một bầu rượu xanh ngọc.

Không chút nghĩ ngợi, nàng liền cất bước đi tới. Phất tay áo đỉnh đặc ngồi xuống, bưng lên bầu rượu ngửa đầu uống một ngụm, hai con ngươi híp lại say mê nói: "Thật là hảo tửu! Cảnh đẹp mỹ nhân rượu ngon, không tệ không tệ!"

Bộ dạng lười biếng tà mị kia, quả thực giống như thiếu niên lang phong lưu đùa giỡn thiếu nữ xinh đẹp...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Tước gia là cái đại lừa dối

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Tư Mạch nhìn nàng, con ngươi màu hồ phách tối sầm lại, phảng phất như có cái gì giọt sóng lưu động.

"Người ngược lại rất thông minh, biết là ta đem người tới đây." Từ đầu tới cuối, không thấy nửa điểm lúng túng.

Mộ Khinh Ca nướng mảy, đầu ngón tay cầm lấy một loại trái cây không biết tên, phóng tới bên miệng hung hăng cắn một ngụm. Trái cây kia vào miệng liền tan, hóa thành chất lỏng thơm ngon chảy vào trong cơ thể, dâng lên một cổ ấm áp, phảng phất tu vi nàng mơ hồ nhích nhích một chút.

Nàng sừng sốt, có chút kinh ngạc nhìn trái cây trong tay, đáp lại Tư Mạch: "Trong số những người ta nhận thức, có thể có bản lĩnh lớn như vậy đem ta từ đường cái trước phủ công chúa tới đây, cũng chỉ có người."

Khóe miệng Tư Mạch, bởi vì lời của nàng lần thứ hai giương lên.

Mộ Khinh Ca không tiếp tục để ý nhân vật trong ao này, cắn một ngụm hoa quả tươi trong tay.

Cảm giác đồng dạng lại lần nữa đến, Mộ Khinh Ca hai con ngươi co rút lại, trực tiếp nhìn phía hán hời: "Đây là trái cây gì?" Dứt lời, lại nhìn lướt qua chung quanh, hít mắt truy vấn: "Đây là địa phương nào?"

Hết thấy nơi đây, làm cho nàng có một cảm giác không chân thật. Phảng phất, nơi này không phải là Lâm Xuyên đại lục.

Nếu như đây không phải là Lâm Xuyên đại lục, vậy thì là đâu?

Chẳng lẽ vị yêu quái tiên sinh này, thật sự có bản lĩnh đem mình tới một không gian khác?

Vấn đề của Mộ Khinh Ca, không khiến Tư Mạch cảm thấy không kiên nhẫn. Thân mình hán tắm trong nước ao, trả lời: "Trái cây trong tay người, tên là thủy linh quả. Trong thịt quả ẩn chứa linh lực, người dưới từ cánh ẩn vào, có thể bổ sung linh lực xói mòn. Những trái cây khác trước mặt người cũng có tác dụng tương đồng. Mà nơi này, xem như địa phương thuộc về ta. Không có ta cho phép, dù là ai cũng không có biện pháp tiến vào."

Tư Mạch nói, khiến Mộ Khinh Ca triệt để sững sốt.

Trong lòng dâng lên một cổ cảm giác thập phần vi diệu. Giống như, nàng một phạm nhân xông lầm vào nơi ở thần tiên, tràn ngập cảm giác huyền huyền.

"Tiểu Ca nhi không cần kinh ngạc, về sau người cũng có thể như thế." Thanh âm Tư Mạch đột nhiên xuất hiện bên tai.

Mộ Khinh Ca theo phản xạ quay đầu, lại thấy được một tuấn nham vô song phóng đại trước mặt. Con mắt nàng phút chốc co rút lại, cái lão yêu quái này, yêu nghiệt chết tiệt lúc nào từ trong hồ đi ra, còn ăn mặc chỉnh tề xuất hiện bên người nàng?

Biểu tình khiếp sợ này, làm cho tâm tình Tư Mạch rất tốt.

Hán vươn ngón tay thon dài hiện rõ ràng khớp xương, nhẹ nhàng đi di chớp mũi ngao ngễ của Mộ Khinh Ca.

Một loại cảm giác tê dại từ chớp mũi lan tới, Mộ Khinh Ca đột nhiên gờ tay che lại mũi mình, đáy mắt thanh thấu dần dần bốc lên một cổ lửa giận.

Nàng cảm giác, bản thân vừa mới bị đùa giỡn!

Ta ngà! Cảm giác si nhục từ trong tâm dựng lên. Cho tới giờ đều là nàng đùa giỡn người khác, khi nào thì có người có gan đùa giỡn nàng?

Rất tốt! Người trước mặt này lại một lần nữa chọc vào tử huyệt của nàng.

Phanh!

Nhục quyền phảng phất đánh trúng vào thiết bản, đau đớn từ nắm đấm tay truyền lại, khiến Mộ Khinh Ca nhú mảy.

"Tay bị thương rồi?" Bàn tay to đem bàn tay nhỏ bé bao lấy, ngón tay đau nhức tựa hồ cũng nháy mắt biến mất.

Mộ Khinh Ca lạnh mặt, rút tay mình ra, ánh mắt sắc bén như đao nhìn chăm chăm vào ngực người nào đó, hận không thể chọc ra mấy cái lỗ.

Chết tiệt! Thịt gia hòa này làm từ kim cương à?

"Người đem ta đưa tới nơi này làm gì? Chỉ nhìn người tắm rửa?" Mộ Khinh Ca lạnh lùng nói.

Mộ Khinh Ca nói, nhắc nhở Tư Mạch ý định ban đầu của mình.

Nghĩ đến hình ảnh mỹ điểm nàng uống rượu trên ngựa, còn có biểu tình lộ ra của đám người vây xem kia, tâm tình hán vốn đã chuyển tốt lập tức nổi lên cuồng phong bạo tuyết.

Đột nhiên, hán có một xúc động muốn đem tiểu nha đầu này giấu đi. Như vậy, liền không còn người có thể dòm ngó bất luận cái gì tốt đẹp trên người nàng.

"Này!" Thật lâu không thấy Tư Mạch trả lời, Mộ Khinh Ca lại kêu một tiếng.

"Tur Mạch."

"Cái gì?"

Từ ngữ xa lạ, làm cho vẻ mặt Mộ Khinh Ca mờ mịt.

Biểu tình ngây thơ, ánh mắt khó hiểu, Tur Mạch xem thấy trong lòng nổi lên một trận mềm mại. Dưới cái nhìn chăm chú của nàng, hắn thậm chí bắt giác thả mềm âm điệu, cũng kiên nhẫn nhiều hơn. "Tur Mạch, tên của ta."

Thì ra lão yêu quái tên gọi Tur Mạch.

Mộ Khinh Ca bừng tỉnh. Nhưng lại lập tức rối rắm, hắn tên gì, liên quan gì đến mình? Đột nhiên nói cho nàng biết là vì cái gì?

"Về sau, gọi ta Mạch." Tur Mạch lên tiếng lần nữa.

Khóe miệng Mộ Khinh Ca co lại. Bị lời Tur Mạch nói, làm cho nổi lên một thân da gà.

"Ha ha." Hường bên cạnh hoạt động vài cái, kéo giãn khoảng cách hai người. Mộ Khinh Ca không sợ chết nói: "Ta cảm thấy vẫn là yêu quái tiên sinh thích hợp người hơn."

"Vì sao gọi ta tiên sinh?" Tur Mạch nhũn mày hỏi. Yêu quái hắn có thể hiểu. Tựa hồ tiểu nha đầu này sau khi biết những truyền thuyết kia của mình ở Lâm Xuyên đại lục, liền từng xưng hô với hắn là lão bắt từ lão yêu quái. Nhưng mà tiên sinh, đây không phải là xưng hô đối với lão sư dạy học sao? Hắn cũng không phải thầy dạy học.

Ánh mắt hồ phách, hiện ra thần sắc vụn vặt ủy khuất. Buộc Mộ Khinh Ca nhất định phải cho ra lời giải thích hợp lý.

Ách...

Cái này giải thích như thế nào?

Mộ Khinh Ca vò đầu. Rối rắm một hồi, mới mở ra hình thức lừa dối: "Tiên sinh là một loại kính xưng. Ngươi biết ta lúc trước không thể tu luyện, võ không thành, chỉ có thể chờ đợi ở vãn có thể ra hoa kết quả. Nhưng cũng chẳng làm được cái gì, ta đối với vãn không có thiên phú, tiên sinh dạy không có học được cái gì. Nhưng là ta lại hết sức bội phục tiên sinh kiến thức rộng rãi. Cho nên, trong nội tâm của ta, chỉ có người đáng kính nể, mới có thể xưng là tiên sinh."

Lời nói dối này, Mộ Khinh Ca nói ra không có chút cảm giác tội lỗi. Vốn dĩ, cho dù ở kiếp trước, hai chữ "Tiên sinh" không phải nghĩa xấu. Chẳng qua, không có kính ý gì mà thôi. Thời đại phát triển ở kiếp trước, xưng hô thế này đã sớm trở thành một danh từ đối với nam nhân, ý chỉ người có học vấn và tu dưỡng.

Cho nên, ân, Mộ Khinh Ca là một người rất có học vấn và tu dưỡng!

"Phải không?" Tur Mạch lẳng lặng nghe Mộ Khinh Ca giải thích, cảm thấy vẫn chưa tin được.

"Đương nhiên!" Mộ Khinh Ca trấn định tự nhiên nói.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77: Mạch đại gia có bệnh

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Nhìn bộ dáng nàng trấn định thần nhiên, Tur Mạch đột nhiên không nghĩ truy cứu lời nàng nói là thật hay không.

Mang nàng tới đây, vốn là muốn trừng phạt nàng.

Trừng phạt nàng không hiểu thu liễm chói mắt của nàng trước mặt kẻ khác, rước lấy vô số ánh mắt tham lam, làm hại hắn tâm tình không tốt.

Thế nhưng, khi Mộ Khinh Ca xuất hiện trước mắt hắn, hắn lại không sinh nổi chút nào tâm tình trừng phạt, chỉ muốn cùng nàng nói chuyện phiếm không kiêng nể gì.

A... Phải nói là nàng không kiêng nể gì cả đối với hắn.

Mà hắn, cũng thực có thể nhẫn nại nàng làm càn.

"Chẳng lẽ, ta đúng như lời Cô Nhai Cô Dạ nói, bị bệnh?" Tư Mạch trong lòng tự hỏi.

"Này, người đem ta tới nơi này rốt cuộc có chuyện gì? Nếu không có việc gì, liền nhanh đưa ta trở về đi." Nhìn tại phân tình hắn đưa cho nàng Thiên Lôi Quyết, Mộ Khinh Ca nhẫn nại tính tình hỏi.

"Tư Mạch." Tư Mạch nhíu mày sửa đúng.

Giữa hàng lông mày nhẹ nhíu lại, khiến người nhìn không được muốn duỗi tay vuốt phẳng.

Mà Mộ Khinh Ca thiếu chút nữa đã làm như vậy, cũng may thời điểm nàng sắp vươn tay ra, dừng lại kịp thời, ngăn lại hành vi mất mặt của mình.

Người nào đó kiên trì nhìn nàng, bắt đầu dĩ nàng đành phải nhún vai nói: "Được rồi, mỗi người nhường một bước, yêu quái tiên sinh."

"..." Tư Mạch lặng yên.

Được rồi, yêu quái tiên sinh liền yêu quái tiên sinh. Một ngày nào đó hắn sẽ khiến cái miệng nhỏ nhắn mê người này nói ra tên của mình.

"Yêu quái tiên sinh, nếu không chuyện gì, ta có thể rời đi không? Ta rất bận!" Mộ Khinh Ca lại lần nữa nói.

"Tiểu Ca nhi không thích nơi này như vậy, muốn rời khỏi sao?" Tư Mạch nói.

Mộ Khinh Ca than một tiếng: "Người chưa từng nghe qua ổ vàng ổ bạc cũng không bằng ổ chó của mình sao?" Nàng thật sự bẽ bộn, không có thời gian ở chỗ này bồi lão nhân gia hắn nói chuyện tào lao.

Chuyện Bạch Tịch Nguyệt bị thương, nàng còn phải về cấp lão gia tử một cái công đạo.

Năm trăm binh lính thân vệ vẫn còn đang chờ nàng tra tấn, a không, là mài giũa.

Còn có vừa mới sờ đến cánh cửa luyện được chế đan... Còn có vẫn chưa thuần thục Thiên Lôi quyết... Nàng thật sự rất bận rất bận được không?

"Ổ vàng ổ bạc không bằng ổ chó của mình." Trong miệng Tư Mạch lặp lại lời Mộ Khinh Ca, cười nói: "Thật là so sánh thú vị." Dừng lại một chút, lại nói: "Giống như Mộ Khinh Ca ngâm ra bài thơ kia, làm cho người kinh hãi."

Mộ Khinh Ca bị Tư Mạch nói hoảng sợ, bật thốt lên hỏi: "Làm sao người biết?" Nàng xuyên qua đến nay, tổng cộng chỉ lấy trộm một bài thơ. Mà lúc ấy, nàng xác định lão yêu quái này không ở đó, hắn làm sao mà biết được?

Tư Mạch thần bí cười: "Chuyện về tiểu Ca nhi, ta đều có thể biết."

Ta ngà! Riêng tư đâu? Bằng cái lông gì nàng lại phải sống dưới sự giám thị của lão yêu quái này?

Khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt sắc của Mộ Khinh Ca lập tức đen như đáy nồi.

Nếu nàng có thể đánh bại nam nhân trước mắt này, nàng nhất định đem hắn giẫm xuống hung hăng chà đạp.

"Tiểu Ca nhi sinh khí?" Tư Mạch hỏi lại.

Rất! Rõ! Ràng! Được không?

Mộ Khinh Ca đã không muốn cùng người nào đó tiếp tục thảo luận nữa.

"Vì cái gì?" Tư Mạch hỏi lại.

Ta phi! Ta phi ta phi! Cư nhiên còn dám vô tội hỏi nàng vì cái gì?

Hỏa diễm, cơ hồ từ trong mắt Mộ Khinh Ca phun ra.

Nàng nghiêng răng, nỗ lực khống chế bản thân nói: "Sau này, không được nhìn trộm sinh hoạt của ta, nếu không từ nay về sau ta và người không đội trời chung."

"Thì ra Tiểu Ca nhi vì cái này sinh khí." Tư Mạch cuối cùng minh bạch nguyên nhân Mộ Khinh Ca tức giận.

"Hảo." Không hề do dự đáp ứng, tựa hồ không tính là chuyện gì quan trọng.

Phản ứng này, thiếu chút nữa khiến Mộ Khinh Ca buồn bực!

Người cường đại, chính là như vậy sao? Nàng đã từng là một cường giả, cũng không có kiêu ngạo như vậy đâu! Mộ Khinh Ca im lặng nhìn trời.

Tức khác, nàng bỗng có một cảm giác như đánh vào bịch bông.

Khiến người ta Rất! Không! Thoải! Mái!

"Ta phải rời khỏi." Mộ Khinh Ca lạnh mặt yêu cầu.

Cảm giác Mộ Khinh Ca thật sự sinh khí, Tư Mạch không miễn cưỡng, thoáng khoát nói: "Ta tiễn ngươi rời khỏi."

Tiếp theo, Mộ Khinh Ca chỉ kịp liếc mắt nhìn hần một cái, cả người đều biến mất trong rừng lê.

Tư Mạch ngồi ở chỗ cũ, trong tay cầm lấy bầu rượu Mộ Khinh Ca đã uống lúc trước, dùng tư thế đồng dạng cũng uống một ngụm.

Đột nhiên, hai bóng người màu đen xuất hiện trước mặt hần.

Bóng người hư nhược dần dần hiện rõ, nguyên lai là hai người Cô Nhai và Cô Dạ.

"Thánh chủ!"

Hai người đồng thanh nói.

Tư Mạch dường như không nghe thấy, lẩm bẩm tự nói: "Vốn còn muốn cùng Tiểu Ca nhi học một chút vũ đạo kỳ lạ kia, xem ra chỉ có thể chờ tâm tình nàng tốt."

Lời này rơi vào trong tai Cô Nhai và Cô Dạ, đáy mắt hai người đều hiện lên thần sắc cổ quái.

Bệnh chủ tử càng ngày càng nặng.

"Như thế nào?" Kết thúc tiệc nuôi trong lòng, Tư Mạch mới đối hai người nói.

Cô Dạ liền nói ngay: "Mấy nhà kia sau khi xác định Thánh chủ không có ở vực, tựa hồ kiểm chế không được rồi."

Sâu trong mắt hỏ phách của Tư Mạch, chiết xạ ra một tầng sát ý lạnh băng. Khí thể toàn thân đột nhiên kéo lên, lạnh lùng cường đại khiến người khác hít thở không thông.

Trong mắt Cô Nhai cùng Cô Dạ toát ra quang mang lửa nóng, nhìn Tư Mạch, trong lòng đồng thanh nói: Đây mới là Thánh chủ bọn hần quen thuộc, chính xác mở ra phương thức a!

"Xem ra, đến thời điểm trở về một chuyến rồi." Tư Mạch làm ra quyết định.

Nghĩ nghĩ, hần lại nói: "Cô Dạ theo ta trở về. Cô Nhai lưu lại, âm thầm bảo hộ tiểu Ca nhi. Nhớ kỹ, nếu nàng không gặp nguy hiểm tính mạng, ngươi tuyệt không thể xuất hiện, cũng không cần phải theo dõi nàng hàng ngày, càng không thể để nàng phát hiện ra sự tồn tại của ngươi."

Cô Dạ đi theo Tư Mạch rời đi, trên khuôn mặt tuấn tú lạnh băng hiện lên đắc ý. Bỏ lại Cô Nhai như đứa trẻ bị bỏ rơi khóc lóc, tội nghiệp nhìn Tư Mạch.

Không phải hần không muốn bảo hộ Mộ Khinh Ca, mà là hần luyện tiếu rời khỏi chủ tử a! Hu hu hu! Vì cái lòng gì không phải là tên hỗn đản Cô Dạ kia lưu lại!

Đáng tiếc, Tư Mạch không nhìn hần cái nào, liền biến mất trước mặt bọn họ.

Xác định chủ tử đã rời đi, Cô Dạ mặt ngoài đồng tình vỗ vỗ bả vai Cô Nhai, an ủi: "Huynh đệ, hết hy vọng đi. Nhiều năm như vậy, Thánh chủ có khi nào thay đổi quyết định qua?"

"Có muốn tỷ thí một trận không?" Cô Nhai lạnh lùng tiến tới, nghiêng răng nói.

Cô Dạ cũng không ngốc, thời điểm này không muốn đi lên làm nơi trút giận. Lập tức trốn đi, lưu lại Cô Nhai một thân một mình.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Hắn là người thế nào?

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Trong phủ Trường Nhạc công chúa, thời điểm Tần Diệc Dao từ trong hôn mê tỉnh lại, đã gần tới giờ Tý (Gần mười hai giờ đêm).

Nhìn đám nữ tỳ thấp sáng đèn trong phòng, trong đầu nàng không ngừng hiện ra một ít hình ảnh đứt quãng. Trong hình ảnh đó, nàng tựa như thay đổi thành một người khác.

Gương mặt Tần Diệc Dao đỏ lên, lại nhanh chóng khôi phục bình thường.

Thông minh như nàng, đã đoán được trên người mình xảy ra chuyện gì. Mà chuyện như vậy, khiến lòng nàng còn sợ hãi. Đồng thời cũng may mắn chính mình không làm cái chuyện gì không thể vãn hồi.

"Công chúa, người đói bụng sao? Nô tỳ sẽ bưng cho người chút thức ăn tới đây." Thấp đèn xong, tỳ nữ đi đến trước người nàng hỏi.

"Đợi một chút." Tần Diệc Dao lên tiếng gọi nàng lại. Mấp má môi, mới nhẹ giọng nói: "Trên đường hồi phủ, ta có một chút không thoải mái. Không nhớ rõ đã xảy ra chuyện gì, người đem chuyện trải qua nói một lần."

"Vâng." Tỳ nữ không nghi ngờ gì, lập tức đem chuyện trải qua nói ra.

Bao gồm Mộ Khinh Ca đột nhiên thay đổi chủ ý, ở y quán bên đường giúp Bạch Tịch Nguyệt trị liệu. Sau đó lại để người Mộ phủ đem nàng ta tiếp về phủ, bản thân tự mình đưa công chúa trở về, lại ở ngoài cửa thủ hộ hồi lâu mới rời đi, đều một năm một mười nói ra.

Nghe xong lời tỳ nữ nói, Tần Diệc Dao tim đập có chút loạn.

Bừng tỉnh đuổi tỳ nữ kia đi, nàng nhìn ánh nến, ở trong ngọn lửa nhảy lên kia, suy nghĩ xuất thần.

"Mộ Khinh Ca, người rốt cuộc là dạng người gì?" Tần Diệc Dao ni non lên tiếng. Mang theo nghi hoặc, mang theo khó hiểu.

Mộ Khinh Ca, người người đều nói hắn là một phế vật vô dụng, vô si hoàn khổ. Nhưng khi nàng chân chính tiếp xúc, lại phát hiện hắn căn bản không phải như thế. Hắn so với bất luận kẻ nào còn có thể cho nàng một loại cảm giác an tâm, so với bất luận kẻ nào còn chính nhân quân tử.

Chuyện xuân dược này, hắn xử lý thích đáng như thế, không hề tổn hao danh dự của nàng. Thậm chí bởi vì không yên tâm, lại tự mình chờ đợi, xác định bản thân không có việc gì, mới im lặng ly khai.

Tinh tế suy nghĩ, Tần Diệc Dao cảm giác trái tim đóng băng của mình càng ngày càng ấm. Trên khuôn mặt kiêu diễm, phát ra một mặt tươi cười từ nội tâm, lan đến khóe miệng.

Trong phủ Trường Nhạc công chúa, Tần Diệc Dao bị ôn nhu trong lòng bủa vây. Mà ở bên kia Lạc Đô, trong quán trà bình thường, một màn kiêu diễm cuối cùng cũng kết thúc.

Bạch Tịch Nguyệt mặc tốt y phục của mình, trên da thịt trắng nõn còn lưu lại vết hồng thẹn thùng.

"Điện hạ, về sau Tịch Nguyệt chính là người của điện hạ." Hầu hạ Tần Cẩm Hạo mặc y phục, Bạch Tịch Nguyệt từ phía sau ôm lấy hắn, đem gương mặt mình dán tại phần lưng rộng lớn của hắn.

Ánh mắt Tần Cẩm Hạo lóe lên, khóe miệng nhẹ nhàng gọi lên nụ cười, vỗ vỗ bàn tay nhỏ bé ôm hông mình, ôn nhu nói: "Yên tâm, bốn vương quyết không phụ khanh."

Nói xong, hắn lôi kéo tay nàng, đem cả người nàng đưa đến trước mặt mình, hỏi: "Hiện tại có thể nói cho bốn vương, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Duệ Vương muốn dò hỏi tới cùng, Bạch Tịch Nguyệt đã sớm dự liệu được.

Cho nên, nàng không chút hoang mang gạt đầu, đem lí do thoái thác đã sớm nghĩ kĩ trong lòng nói ra.

Nàng nghĩ kỹ rồi, nàng muốn nói sự thật, như vậy mới có thể để Duệ Vương thay nàng báo thù. Đương nhiên, có chút chi tiết nên giấu đi, không nên để Duệ Vương biết rõ chi tiết đầy, nàng tuyệt sẽ không nói.

Con người như thủy, nhanh chóng nhiễm lên một tầng mờ mịt. Bạch Tịch Nguyệt mềm mại không xương tựa trong ngực Tần Cẩm Hạo, nói: "Tịch Nguyệt vốn là cùng Trường Nhạc công chúa còn có Mộ ca ca tham gia hội hoa sơn thú, chỉ là Tịch Nguyệt hồi lâu không thấy điện hạ, hy vọng có thể ở hội hoa sơn thú xa xa nhìn một cái. Thế nhưng, còn chưa nhìn thấy điện hạ, ta lại trong lúc vô ý đụng vào Thái tử."

Chuyện mình bị phạt, không trắng trợn tuyên ra ngoài. Cho nên một nữ tử từ khuê phòng như Bạch Tịch Nguyệt không biết, Tần Cẩm Hạo cảm thấy đây là bình thường.

Đương nhiên, trong lòng hắn cũng hơi hơi cảm động tình nghĩa nữ tử trong ngực đối với mình. Chẳng qua, cũng chỉ là một cái chớp mắt thôi.

Khi hắn nghe được từ "Thái tử", trong mắt hắn liền bật kín một tầng hàn băng, khóe mắt cũng hiện ra lệ khí.

Bạch Tịch Nguyệt không phát giác được Tần Cẩm Hạo khác thường, tiếp tục nói lí do thoái thác trong lòng: "Sau đó, Thái tử liền cưỡng ép đưa Tịch Nguyệt tới một nơi vắng vẻ, ý đồ...ý đồ..." Nghĩ đến bản thân lúc trước tuyệt vọng, trong lòng Bạch Tịch Nguyệt trừ bỏ hận, còn có sợ hãi.

Thân mình nàng không nhịn được khẽ run rẩy, nước mắt càng không ngăn được chảy xuống.

Tần Cẩm Hạo nhíu mày, vì mau chóng làm rõ chuyện kể tiếp, hắn đem nữ tử trong ngực ôm chặt hơn chút, tựa như cho nàng an ủi.

Đối với hành động của Tần Cẩm Tu, hắn dùng đầu ngón chân cũng có thể đoán được. Sinh khí sao? Tần Cẩm Hạo không cảm thấy. Ngược lại, trong lòng hắn dâng lên một loại khoái cảm.

Cảm thấy bị Tần Cẩm Tu nhìn thấy, tính kế nữ tử, cuối cùng lại thành nữ nhân của hắn. Nhớ tới, liền cảm thấy hà tiện.

Cảm nhận được hai cánh tay ôm mình dùng sức buộc chặt, Bạch Tịch Nguyệt trong lòng ấm áp. Cảm thấy lựa chọn của mình không sai, Duệ Vương là đối với nàng có tình, mới có thể thương tiếc nàng, dùng hành động an ủi nàng.

"Cũng may về sau, Trường Nhạc công chúa kịp thời đến, bức Thái tử rời đi. Thế nhưng độc trên người Tịch Nguyệt lại... Tịch Nguyệt vừa bị thương vừa trúng độc, bị đưa về Mộ gia, sợ hãi không nơi nương tựa, vì tự cứu, ta liền trốn ra ngoài, tìm kiếm biện pháp cứu chữa. Ở lúc tuyệt vọng, khiến Tịch Nguyệt gặp được điện hạ. Nay hết thấy, thật giống như trời cao chú định." Bạch Tịch Nguyệt nói xong, trên khóe mắt đã nhiễm lên màu sắc hạnh phúc.

Nghe xong Bạch Tịch Nguyệt giải thích, Tần Cẩm Hạo ánh mắt lóe lóe, giữa kẻ hở cúi xuống hôn nàng, thương tiếc nói: "Ủy khuất nàng. Yên tâm, ta sẽ vì nàng lấy lại công đạo."

Những lời này, đúng là lời Bạch Tịch Nguyệt muốn. Giờ phút này, nghe được Duệ Vương chủ động đưa ra, trong lòng càng vô cùng thỏa mãn.

"Vậy Mộ Khinh Ca đâu?" Tần Cẩm Hạo đột nhiên hỏi.

Nhắc tới Mộ Khinh Ca, ánh mắt Bạch Tịch Nguyệt lập tức lạnh lẽo, lập tức toát ra bộ dáng đáng thương thê thảm: "Mộ ca ca làm sao có tâm tư quản ta? Sau khi Tịch Nguyệt được cứu trợ, hắn cũng chỉ vội vàng vàng đem Tịch Nguyệt ném tại y quán bên đường, sau đó liền đưa Trường Nhạc công chúa hồi phủ."

"Hắn cư nhiên không quan tâm nàng?" Tần Cẩm Hạo ánh mắt đen tối, thanh âm bình tĩnh khó phân hi nộ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Mộ Khinh Ca cuồng và mặt (1)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

"Hắn cư nhiên không quan tâm nàng?" Ánh mắt Tần Cẩm Hạo đen tối, thanh âm bình tĩnh nghe không ra hi nộ.

Nhưng theo Bạch Tịch Nguyệt xem thấy, Duệ Vương sinh khí. Hắn sờ dĩ sinh khí, cùng nàng giống nhau, đối với hành vi của Mộ Khinh Ca cảm thấy chán ghét.

Khóe miệng ần ần lộ ra một mặt cười đắc ý, biểu tình Bạch Tịch Nguyệt càng trở nên vô tội đáng thương. Nàng nhẹ nhàng đẩy khỏi cái ôm của Tần Cẩm Hạo, đi ra hai bước, điềm đạm đáng yêu nói: "Tịch Nguyệt bất quá là một cô nhi ăn nhờ ở đậu, làm sao so được với công chúa, Mộ ca ca làm như thế, Tịch Nguyệt cũng có thể lý giải."

Tần Cẩm Hạo ánh mắt chợt lóe, tiến lên trước một bước hỏi: "Mộ Khinh Ca gần đây hay đi lại cùng hoàng muội ta?"

Bạch Tịch Nguyệt nhẹ gật đầu, nói chi tiết: "Công chúa điện hạ ngược lại thường xuyên tìm đến Mộ ca ca."

Tin tức này, khiến ánh mắt Tần Cẩm Hạo tức khắc tối đi.

Theo suy nghĩ của hắn, hoàng muội của mình gả cho tên phế vật Mộ Khinh Ca thực sự là ủy khuất, nếu là sử dụng để liên hôn với nước láng giềng, liền có thể làm trợ lực đáng vị tương lai của hắn.

Cho nên, quan hệ hai người Mộ Khinh Ca và Tần Diệc Dao trở nên thân cận, cũng không phải là chuyện khiến hân vui.

Hắn và mẫu phi ý nghĩ giống nhau, tại lúc thế lực Mộ phủ còn tồn tại, có thể đem nó cướp lấy, biến thành thế lực của mình thì không còn gì tốt hơn. Hoàng thượng muốn đối phó Mộ phủ đã là chuyện sớm muộn, chờ hắn đem binh quyền Mộ phủ nắm tới tay, lại từ phụ hoàng đem Mộ phủ xử lý nốt, cuối cùng đem hoàng muội gả cho nước láng giềng. Như vậy, trong đám hoàng tử ở Tần quốc, còn ai có thể chống lại hắn? Chỉ bằng tên Thái tử ngu ngốc kia sao?

Không được, nhất định phải làm chút chuyện, làm Mộ gia loạn lên, hắn có thể nhân cơ hội thừa nước đục thả câu.

Tần Cẩm Hạo con người nhũn lại, trong lòng liền định ra chủ ý.

Hắn đối với Bạch Tịch Nguyệt nói: "Tịch Nguyệt, tình ý của ta đối với nàng, nàng cũng biết. Nhưng, nàng phải biết rằng, lấy thân phận của nàng, cho dù tương lai rước nàng về phủ, vị trí chính phi không có khả năng là nàng, thậm trí ngay cả vị trí trắc phi đều..." Vừa nói, thần sắc hắn lộ ra một tia thống khổ.

Bạch Tịch Nguyệt trong lòng hoảng hốt.

Chính phi không được, trắc phi cũng không xứng? Vậy là lấy thân phận gì? Nàng muốn chính là trái tim Duệ Vương, muốn chính là hậu vị chí cao vô thượng.

Nhưng nàng cũng biết lời Duệ Vương là nói thật, ai bảo mình là cô nhi đây?

Chủ ý Bạch Tịch Nguyệt biểu tình biến hóa, lúc nàng lộ ra tuyệt vọng, Tần Cẩm Hạo lại nói: "Kỳ thật, cũng không phải không có biện pháp, khiến cho bốn vương quang minh chính đại lấy nàng làm phi."

"Biện pháp gì?" Bạch Tịch Nguyệt gấp không được nói.

Tần Cẩm Hạo vuốt mái tóc của nàng, chậm rãi nói: "Tự nhiên là làm việc cho phụ hoàng, lập công. Đến lúc đó, phụ hoàng sẽ cho nàng thân phận tương xứng, nàng không những có thể làm sáng lạn Bạch gia, thậm chí còn có thể nâng cao đầu làm thê tử bốn vương, không kẻ nào dám nói xấu."

Tần Cẩm Hạo thêu dệt ra cảnh đẹp, làm cho Bạch Tịch Nguyệt hướng tới. Nàng liền thuận theo "con đường tươi sáng" mà hắn nói, hỏi: "Nhưng ta chỉ là một tiểu nữ tử, làm sao có thể thay Hoàng thượng làm việc, lập nhiều công trạng?"

"Nàng có thể, đương nhiên có thể." Tần Cẩm Hạo tiếp tục cổ động. "Đừng quên, nàng hiện tại đang ở Mộ phủ, mà Mộ phủ đối với phụ hoàng ta sớm đã là họa lớn trong lòng."

Bạch Tịch Nguyệt cả kinh. Hoàng thượng đối với Mộ phủ đã... Nàng vậy mà không nhìn thấy một bước này.

Hoàn hảo, hoàn hảo! Mình gặp được Duệ Vương, cũng trở thành người của hắn. Trong lòng Bạch Tịch Nguyệt có một loại may mắn nghĩ mà sợ, cảm thấy, nếu Mộ phủ thật sự vong, có Duệ Vương bảo hộ, vận mệnh của nàng sẽ không thê thảm như những người khác trong Mộ phủ.

"Điện hạ, Tịch Nguyệt phải làm thế nào?" Chỉ trong nháy mắt, Bạch Tịch Nguyệt liền xác định lựa chọn của mình. Nàng, vẫn là vứt bỏ Mộ phủ đã nuôi dưỡng nàng trưởng thành.

Cá đã cắn câu, Tần Cẩm Hạo cười nói: "Hiện tại phụ hoàng còn chưa làm ra quyết định cuối cùng, nàng không cần quá lo lắng." Tiếp theo, lại cảm thán nói: "Kỳ thật, những thân tử như chúng ta cũng tương đối bị động. Ta cũng hy vọng phụ hoàng không đối phó Mộ phủ, dù gì đó là phụ gia tương lai của hoàng muội ta. Nhưng, quân muốn thân chết thân không thể không chết. Nếu phụ hoàng có ý muốn đối phó Mộ phủ, ta cũng chỉ thực xin lỗi tình nghĩa cùng Mộ phủ, vì thiên hạ suy nghĩ."

"Điện hạ trong lòng khó chịu, Tịch Nguyệt hiểu." Bạch Tịch Nguyệt khéo hiểu lòng người dựa vào ngực Duệ Vương: "Giống như Mộ phủ dưỡng ta nhiều năm như vậy, ta đối với Mộ phủ cũng là có cảm tình. Nhưng, hoàng mệnh khó trái, thân là con dân Tần quốc, vì thiên tử phân ưu là việc phải làm."

"Tịch Nguyệt, nàng thật là hiểu chuyện." Tần Cẩm Hạo khích lệ nói.

Bạch Tịch Nguyệt xấu hổ cúi đầu. Cùng Tần Cẩm Hạo đối thoại, nàng tựa hồ tìm được lý do chính đáng đem Mộ phủ giẫm dưới lòng bàn chân.

Đem Bạch Tịch Nguyệt ôm vào trong ngực, Tần Cẩm Hạo thấp giọng nói: "Về sau, nàng nếu ở Mộ phủ nghe được cái gì, liền lặng lẽ cho ta biết. Đương nhiên, nếu nàng có thể khiến Mộ công gia cùng Mộ Khinh Ca sinh ra khoảng cách, vậy càng tốt."

Lời Tần Cẩm Hạo, Bạch Tịch Nguyệt ở giữa tự nguyện chịu thiệt.

Mộ Khinh Ca đối với nàng như vậy, nàng tuyệt sẽ không dễ dàng ngưng tay.

Cho nên, nàng không chút nghĩ ngợi, liền đáp ứng.

Rốt cuộc đã cắm vào quân cờ ẩn tuyệt diệu ở Mộ phủ, Tần Cẩm Hạo tâm tình rất tốt. Cúi đầu nhìn nữ tử trong lòng ngực, vẫn còn mang theo mị hoặc thẹn thùng sau màn mây mưa, lập tức dưới bụng lại căng thẳng.

Hắn vươn tay đem Bạch Tịch Nguyệt ôm lấy, lần nữa đi về hướng giường ngủ nhỏ dành cho khách nhân sau bình phong.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Mộ Khinh Ca cuồng vả mặt (2)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Một đêm, vội vàng qua.

Sắc trời không rõ, Tần Cẩm Hạo liền vào hoàng cung, thỉnh an mẫu phi mình.

Sau khi nhìn thấy Khương quý phi phong quang hậu cung, hắn đem chuyện Tịch Nguyệt đến tìm mình, nói rõ ngọn ngành đầu đuôi.

Khương quý phi bình tĩnh nghe xong, sau mới hơi nhíu mày nói: "Hạo nhi, ta để con trước cùng Mộ phủ đánh quan hệ tốt, thuận tiện con về sau tiếp chưởng Mộ gia quân. Nhưng con lại để cho Bạch Tịch Nguyệt kia châm ngòi ly gián quan hệ gia tôn Mộ phủ, còn nói cho nàng ta tâm tư phụ hoàng con... Là có dụng ý gì?"

Tần Cẩm Hạo cười cười, trong ánh mắt tự phụ mang theo thắng lợi nắm chắc: "Mẫu phi người có chỗ không biết. Từ khi Mộ Khinh Ca từ hoang nguyên Lạc Nhật trở về, trở nên không giống như trước. Trước kia hắn như ruồi bọ vây quanh nhị thần, đuổi cũng không đi. Mà bây giờ, hắn lại xa cách nhị thần, thậm chí cùng hoàng muội qua lại. Con muốn Bạch Tịch Nguyệt làm như thế, chính là muốn chờ quan hệ Mộ Khinh Ca và Mộ Hùng căng thẳng, đối với hắn quan tâm nhiều một chút, khiến hắn giống như trước kia, xem nhị thần là chỗ dựa vào, lấy được hoàn toàn tin cậy của hắn. Về phần nói cho Bạch Tịch Nguyệt tâm tư phụ hoàng..."

Dừng một chút, hắn châm chọc cười lạnh nói: "Nữ nhân kia, uống có đã tâm, lại hết sức ngu xuẩn, còn tự cho là mình vô cùng thông minh. Nàng ta vốn lòng mang bất mãn với Mộ phủ, hôm nay lại đánh chủ ý lên người ta, nếu không hảo hảo lợi dụng một phen, chẳng phải đáng tiếc."

Khương quý phi nhẹ gật đầu: "Nếu trong lòng nàng ta đối với Mộ phủ có bất mãn, nói cho nàng biết tâm tư phụ hoàng con, ngược lại cũng không tệ. Có thể khiến cho nàng ta nhanh đứng ở trận doanh chúng ta."

Trầm mặc một lát, nàng lại nói: "Có ám cớ là nàng ta, đối Mộ phủ, chúng ta liền chiếm tiên cơ. Con phải hảo hảo nắm chắc, không thể xảy ra sai lầm. Về phần Dao nhi bên kia, nàng cùng Mộ Khinh Ca thân cận, phần lớn là thái hậu phân phó, con không cần lo lắng. Dao nhi là thiên chi kiêu nữ, làm sao sẽ thích được tên phế vật Mộ Khinh Ca kia?"

Phế vật sao?

Tần Cẩm Hạo trong lòng có chút nghi vấn.

Mộ Khinh Ca ở Thủ Liệp trảng cư nhiên bắn ra tuyệt kỹ cửu tinh liên châu, tin tức này đã truyền tới tai hắn. Hắn không quá tin tưởng, một phế vật thật sự có thể làm được.

Ản tượng dĩ vãng, đã ăn sâu bén rễ trong lòng Tần Cẩm Hạo. Hắn vẫn là đem nghi vấn này coi thành trùng hợp, tạm thời buông xuống.

Đồng cung

Sắc trời vừa sáng, trong cung điện huy hoàng liền truyền đến thanh âm nghiền nát liên tục không ngừng.

Ngay sau đó, ba bốn nữ tử y phục không đủ che thân, vội vàng từ trong điện chạy ra, tựa như sợ chậm một bước, liền sẽ bỏ mạng.

Theo nữ tử cuối cùng chạy ra khỏi điện, sau lưng nàng bay tới một cái chén sứ, trực tiếp đánh trúng vào bắp chân nàng.

Bị đau kêu ra tiếng, nàng té nhào xuống đất, bàn chân đã máu tươi đầm đìa, chén sứ cũng rơi vỡ đầy đất.

"Còn không mau đem nàng ta đỡ đi?" Một vị thái giám cạnh cửa vội vàng chỉ huy cung nữ khác kéo nữ tử bị thương ra khỏi đại điện.

Tiếp theo, lại vấy tay gọi tới cung nữ thái giám khác, rất nhanh thanh lý một mảnh hỗn độn.

Mỗi người trong Đồng Cung, đều nom nớp lo sợ, sợ xui xẻo kế tiếp chính là mình.

Ngay tại lúc Đông cung đang một mảnh bận rộn, Tần quốc Hoàng hậu, Hàn thị mang theo cung nhân của mình vào Đông cung.

Mới bước lên bậc thang cung điện, nàng liền thấy được hỗn loạn còn chưa thu thập sạch sẽ. Không vui nhũn mày lại, nàng ngăn cản những người khác đi theo, một mình bước vào.

"Cút! Cút ngay cho bọn Thái tử! Kẻ nào dám vào, bọn Thái tử giết kẻ đó!"

Vừa bước vào trong cung, sau màn che liền truyền tới tiếng thô bạo quát ngưng lại.

Những lời này, khiến Hoàng hậu càng thêm không vui, thanh âm không khỏi lạnh vài phần: "Ngay cả bốn cung cũng muốn giết?"

Tức khắc, sau màn che an tĩnh lại. Sau một hồi tiếng sột soạt, Tần Cẩm Tu y phục lộn xộn mới sắc mặt khó coi đi ra, đối hoàng hậu nói: "Mẫu hậu, sao người lại tới đây?"

Sợi tóc hỗn loạn trên đầu Tần Cẩm Tu, trên cằm còn có râu lún phún. Toàn thân tản ra mùi rượu nồng đậm, thối nát.

Lông mày hoàng hậu dần dần cau lại, ra tiếng răn dạy: "Nhìn người xem, còn có bộ dáng Thái tử một nước sao?"

Tần Cẩm Tu bị giáo huấn không rên một tiếng. Nhưng phong bạo điên cuồng trong mắt hắn, lại không có chút bình ổn, chẳng qua đang nỗ lực ẩn nhẫn mà thôi.

Bên ngoài, hắn là Thái tử nhân nghĩa khiêm tốn. Mà bên trong... Ai biết được tính cách quái đản thô bạo của hắn, mới là tướng mạo sẵn có?

Cho tới nay, hắn đều tuân theo lời của mẫu thân, làm một Thái tử hoàn mỹ.

Nhưng lúc này, tức giận trong lòng hắn lại không bỏ xuống được.

Tần Cẩm Tu trầm mặc, Hoàng hậu căng thẳng đến sắc mặt phỉếm lãnh cũng hòa hoãn xuống. Nàng ôn nhu sùng nịch hỏi: "Là ai chọc người sinh khí lớn như vậy?"

Ngũ quan tuần tú của Tần Cẩm Tu lập tức bắt đầu vận vẹo, khí tức toàn thân từ ôn nhuận biến thành âm lệ khủng bố.

"Mộ Khinh Ca!" Hắn cắn răng phun ra tên một người.

"Là hắn?" Hoàng hậu cau mày nói.

Hai mắt Tần Cẩm Tu lạnh lùng híp lại, cả người rải rác khí tức nguy hiểm.

Cái phế vật Mộ Khinh Ca này không chỉ ở trước mặt nhiều người thắng người của hắn, còn bức bách Tào Quý trước mặt tất cả hướng một phế vật xin lỗi. Sau đó, lại phá hư chuyện tốt của mình, không chỉ có uy hiếp mình, còn mang đi miếng thịt sắp tới bên miệng.

Khinh nhục như thế, hắn sao có thể nuốt xuống?

"Mẫu hậu, ta muốn hắn chết!" Tần Cẩm Tu giống như một tiểu hài tử tùy hứng, nói ra yêu cầu của mình.

Hoàng hậu bắt đầu nhìn hắn, chậm rãi lắc đầu: "Chỉ cần Mộ Hùng còn đó một ngày, thì ngay cả phụ hoàng người cũng không thể dễ dàng động vào Mộ Khinh Ca."

Câu trả lời, khiến khí tức Tần Cẩm Tu lạnh xuống, thậm chí mang theo một tia tàn khốc: "Vậy để cho Mộ Hùng chết trước! Không có che chở, ta xem còn ai có thể cứu hắn. Chờ ta tra tấn hắn đủ rồi, lại tự mình tiến lên đường."

Thời điểm nói đến đây, hoàng hậu không có lưu ý trong mắt Tần Cẩm Tu xẹt qua một tia dị quang.

Vị Thái tử gia này, có một đam mê giấu rất kín. Ngay cả hoàng hậu cũng không biết.

Chính là, hắn đối với nữ mao của thiếu nam thiếu nữ, tất cả đều cảm thấy hứng thú.

Trước kia Mộ Khinh Ca chỉ là túi da phế vật hoàn khổ, còn không dậy nổi hứng thú của hắn. Nhưng hôm qua ở khu săn thú, hắn lại bị thiếu niên tiên y nộ nữ, tiêu sái khinh cuồng hấp dẫn.

Nếu không phải bởi vì Mộ Khinh Ca khơi gợi lên xao động trong thân thể hắn, hắn thế nào lại khó dẫn nổi muốn tìm Bạch Tịch Nguyệt giải quyết?

Nếu Mộ Hùng chết, Mộ Khinh Ca mất đi chỗ dựa, kia hắn chẳng phải có thể muốn làm gì thì làm? Chờ hắn (Tần Cẩm Tu) chơi chán rồi, lại giết hắn (Mộ Khinh Ca) đi, tiêu trừ một bút chịu nhục của hắn hôm qua!

"Người nói thật dễ dàng. Mộ Hùng nếu dễ giết như vậy, phụ hoàng cần gì phải đợi đến ngày hôm nay?" Hoàng hậu lắc đầu thờ dãi. Đối với đứa con trai này, nàng rất thất vọng. Nhưng có biện pháp gì? Ai bảo đây là con ruột của nàng đây?

Tần Cẩn Tu nghe ra dao động trong giọng nói hoàng hậu, lập tức tiến lên kéo lấy cánh tay nàng, làm nũng như hồi còn nhỏ: "Mẫu hậu thông minh như vậy, tổng có thể nghĩ tốt biện pháp. Lại nói, phụ hoàng đòi Mộ phủ sớm đã nhìn không thuận mắt, nếu chúng ta có thể giúp hắn giải trừ cái họa lớn này, hẳn chẳng phải sẽ càng coi trọng con? Đến lúc đó, Tần Cẩn Hạo kia dựa vào cái gì cùng ta tranh giành?"

"Con nha." Hoàng hậu bị Tần Cẩn Tu nói động. Bất đắc dĩ chọc chọc đầu của hắn, trấn an nói: "Chuyện này không thể nóng vội. Một khi có cơ hội, mẫu thân sẽ nói cho con biết nên làm thế nào. Hiện tại, con nên chạy đi nhanh sửa sang dáng vẻ mình một chút, bồi phụ hoàng con vào triều."

"Nhi thần tuân mệnh." Nhận được hoàng hậu hứa hẹn, tâm tình Tần Cẩn Tu cũng chuyển tốt đôi chút.

Hắn xoay người tiến vào nội thất sửa sang, vừa nghĩ không lâu nữa Mộ Khinh Ca sẽ nằm dưới thân mình hầu hạ, hỏa diễm trong cơ thể vừa mới dập tắt, lại lần nữa có xu thế đốt lên.

...

Một đêm này, vận mệnh mọi người, đều bởi vì lựa chọn của mình mà trở nên bất đồng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Mộ Khinh Ca cuồng và mất (3)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Một đêm này, vận mệnh mọi người, đều bởi vì lựa chọn của mình mà trở nên bất đồng.

Nhưng, Mộ Khinh Ca trung tâm của sự kiện, lại bị yêu quái tiên sinh trực tiếp đưa về Trì Vân uyển của Mộ phủ, hoa lệ ngủ một giấc.

Ngày hôm sau, nàng là từ thanh âm nóng của Hoa Nguyệt làm tỉnh lại.

"Làm sao vậy?" Mộ Khinh Ca còn buồn ngủ, trong thanh âm cũng lộ ra lười biếng.

Sắc mặt Hoa Nguyệt có chút khó coi, đối với Mộ Khinh Ca nói: "Lão công gia kêu tiểu tước gia đến chính sảnh."

Lão gia tử tìm?

Mộ Khinh Ca mở hai mắt ra, tia mê ly cuối cùng trong mắt nháy mắt tan đi, thấu triệt thanh tịnh.

"Giờ nào rồi?" Mộ Khinh Ca một tay chống cằm ngồi dậy, đưa tay vuốt tóc của mình.

"Mới vừa tới giờ Thìn (gần bảy giờ sáng)." Hoa Nguyệt lấy y phục ra, hỏi đáp.

Mộ Khinh Ca ngẩn ra, có chút kinh ngạc: "Mới giờ Thìn? Sớm như vậy, lão gia tử hẳn vừa mới thượng triều trở về đi."

Hoa Nguyệt gật gù đầu: "Lão công gia hỏi phủ còn chưa đủ một nén nhang."

"Vừa trở về liền tìm ta? Chuyện gì vội như vậy?" Mộ Khinh Ca nhíu mày hỏi.

"Bởi vì lão công gia vừa trở về, Bạch cô nương liền khóc sụt sùi đi tìm lão công gia." Âu Hà vén rèm đi vào, mang tới chậu nước, giúp Mộ Khinh Ca rửa mặt.

Bạch Tịch Nguyệt đi tìm lão gia tử?

Mộ Khinh Ca hai con ngươi hơi híp lại.

Nàng thế nào lại ngủ ra được mùi vị tỉnh kẻ nhĩ?

"Sau đó thì sao?" Nàng híp mắt hỏi.

Âu Hà và Hoa Nguyệt liếc nhau, người trước mới chậm rãi nói: "Nghe nói, Bạch cô nương sau khi gặp lão công gia, lão công gia liền phát giận. Tiếp theo liền lập tức phái người tới Trì Vân uyển, gọi chủ tử tới. Hình như, trưởng tiểu thư bên kia cũng có người đi gọi."

Mộ Khinh Ca cười lạnh.

Nàng thật đúng là đánh giá thấp năng lực lẫn lộn của Bạch Tịch Nguyệt. Rõ ràng đã bị thương, không hảo hảo nằm điều dưỡng, sáng sớm liền đem Mộ phủ lẫn đến gà bay chó sủa.

Nghĩ như vậy, Mộ Khinh Ca xuống giường, đạp lên sàn nhà, đối hai nàng nói: "Giúp bốn tước gia thay y phục, ta đi xem trò hay nào đang diễn."

Rất nhanh, dưới đôi tay khéo léo của hai nha đầu, Mộ Khinh Ca liền tươi sáng đi ra Tri Vân uyển.

Vẫn là hồng y như cũ, kinh hồng tuyệt điểm.

Lúc nàng mang theo Áu Hà và Hoa Nguyệt đi tới chính sảnh, mới phát hiện, bên trong bộ dạng hết như trận địa sẵn sàng đón quân địch.

Gia gia nàng, chủ nhân chính thức của Mộ phủ, Mộ Hùng, vẻ mặt trầm sắc, ngũ quan căng thẳng ngồi ở chủ vị.

Mà cái vị đang thù dật chuyện kia, đang ngồi ở một bên, yên lặng rơi lệ. Mộ Liên Dung ngồi bên người nàng, liên tục an ủi, thấy Mộ Khinh Ca xuất hiện, còn ném cho nàng mấy cái ánh mắt như đao, xen lẫn trách cứ.

Ôi! Như thế nào nàng lại có cảm giác quen thuộc của đại hội thẩm phán?

Mộ Khinh Ca trong lòng giễu cợt.

"Mộ Khinh Ca, lần tới đây cho lão phu!" Thanh âm Mộ Hùng vừa ra, tựa như đất bằng sấm dậy.

Lập tức, Bạch Tịch Nguyệt đang khóc thút thít ngẩng đầu nhìn ngoài cửa một cái. Nhìn thấy Mộ Khinh Ca một thân hồng y, lại nhìn không được đau buồn, khóc càng thêm thương tâm.

Bộ dáng yếu ớt không nơi nương tựa, hư nhược hoa lê đài vũ kia, lập tức đưa tới tất cả mọi người trong sảnh thương tiếc. Ngay cả gia đình thị vệ đứng hai bên chính sảnh, đều hướng Mộ Khinh Ca phóng ánh mắt khinh bỉ.

Ta ngà! Gia làm cái gì? Sao cả đám đều giống như thấy gia làm chuyện gì khiến nhân thần công phẫn vậy?

Mộ Khinh Ca trong lòng giận dữ.

Trong mắt nàng hiện lên một tia châm chọc, lắc lắc ống tay áo to rộng, ngẩng đầu bước vào sảnh, hướng Mộ Hùng đi đến.

"Gia gia, sớm như vậy kêu tôn nhi tới đây, là có chuyện gì?"

"Tịch Nguyệt muốn dọn khỏi Mộ phủ, ngươi có biết không?" Mộ Hùng trầm giọng hỏi.

Bạch tiểu tiện muốn đi? Đây là chuyện quyết định khi nào?

Mộ Khinh Ca chớp mắt, nói thật: "Tôn nhi không biết."

"Vậy ngươi có biết, nàng vì cái gì muốn rời khỏi?" Mộ Hùng tức giận đến râu ria vênh lên, nghiêm nghị hỏi.

Ta nào biết được?

Mộ Khinh Ca nhếch miệng, lắc đầu.

"Ngươi cái đồ hồn Trương ba." Mộ Hùng tức giận thiếu chút nữa động thủ. Nhưng tay vừa nâng lên, lại không đành lòng hạ xuống.

Bạch Tịch Nguyệt vùng trộm thấy một màn như vậy, lập tức đem khăn tay che mặt buông xuống, lộ ra hai con mắt đỏ vì khóc, nhu nhược nói: "Mộ gia không cần trách cứ Mộ ca ca, đều là Tịch Nguyệt không tốt. Tịch Nguyệt muốn dọn khỏi Mộ phủ không quan hệ với Mộ ca ca. Con vốn là một cô nhi không phụ không mẫu, Mộ phủ dưỡng con lâu như vậy, con cũng không thể mặt dày để cho Mộ phủ dưỡng con cả đời. Hiện giờ Tịch Nguyệt đã lớn, mang theo Lục Chi dọn ra ngoài, đến ngoài thành tìm cái thôn trang, gieo hai mẫu đất, chủ tớ hai người chúng ta cũng có thể trôi qua thích ý. Ít nhất, sẽ không không ngói che đầu."

"Tịch Nguyệt, con đừng nói bừa. Cô cô sẽ không để con rời khỏi Mộ phủ. Con một cô nương gia, một mình ra ngoài sao có thể trôi qua tốt?" Mộ Liên Dung tại chỗ lập tức cự tuyệt quyết định Bạch Tịch Nguyệt.

"Liên cô cô, con biết rõ người đau Tịch Nguyệt. Nhưng mà, Tịch Nguyệt đã quyết định rồi." Bạch Tịch Nguyệt trên mặt đau thương nói.

Mọi người nhìn thấy một màn này, sắc mặt có chút ít lộ ra vẻ mặt đồng tình thương tiếc. Lúc nhìn lại Mộ Khinh Ca, liền càng thêm trách cứ cùng không ủng hộ.

Mộ Khinh Ca bị xem đến không hiểu nổi, cứ như tất cả mọi người đều cho rằng nàng muốn đuổi Bạch Tịch Nguyệt.

Nàng trêu tức cười nói: "Ta có thể biết nguyên nhân Tịch Nguyệt muội muội muốn đi không?"

"Người còn dám nói!" Mộ Liên Dung lập tức đem mũi nhọn chỉ vào Mộ Khinh Ca.

Mộ Hùng cũng là vẻ mặt âm trầm. Khóe miệng căng chặt, tựa hồ ông đang nỗ lực khắc chế lửa giận trong lòng.

Phụ thân Bạch Tịch Nguyệt vì cứu ông mà chết, Mộ phủ liền có trách nhiệm chiếu cố nàng cả đời. Ông ngược lại không giống Mộ Liên Dung muốn đem Bạch Tịch Nguyệt gả cho Mộ Khinh Ca. Chỉ đơn giản cảm thấy, Bạch Tịch Nguyệt giống như thân cháu gái của mình, chờ đến tuổi lập gia đình, vì nàng tìm một phu gia tốt, có Mộ phủ chống lưng, hài tử đáng thương này cũng có thể trôi qua mỹ mãn.

"Vì cái gì không dám nói?" Mộ Khinh Ca thản nhiên nói.

Tầm mắt nàng, từ trên người Mộ Liên Dung chậm rãi dời đi, rơi xuống trên người Mộ Hùng, không kiêu ngạo không siểm nịnh nói: "Cho dù muốn phản người tử hình, cũng phải để người nọ biết mình vì cái gì mà chết đi?"

Bộ dáng Mộ Khinh Ca thong dong thản nhiên, làm Mộ Hùng sững sờ.

Nghiêm khắc trong mắt, hiện lên một tia nghi hoặc.

"Gia gia người lười nói với người, ta nói." Mộ Liên Dung đem Bạch Tịch Nguyệt ôm vào trong ngực an ủi, đối Mộ Khinh Ca nói: "Ta hỏi người, người mang Tịch Nguyệt ra ngoài, không chỉ không xem trọng nàng, còn khiến cho nàng bị thương, cái này đã sai rồi. Sau đó người lại giữa đường đem nàng vứt bỏ, chỉ lo tiền đưa Trường Nhạc công chúa hồi phủ, như vậy chẳng phân biệt nặng nhẹ, là chuyện nam tử hán nên làm sao?"

Mộ Khinh Ca nghe được hai mắt nhử lại, trong khóe mắt biến hóa.

Nàng trầm mặc, Mộ Liên Dung lại nghĩ nàng không còn lời nào để nói, lập tức lại giáo huấn: "Trường Nhạc công chúa có tay có chân, lại có đóng lớn tỳ nữ thị vệ bồi cùng, còn cần người đưa tiền? Tịch Nguyệt và người cùng nhau lớn lên, coi như người không có tâm tư kia, cũng coi như là muội muội người. Người sao có thể cứ như vậy ném vào y quán, không quan tâm rồi đi?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82: Mộ Khinh Ca cuồng và mất (4)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Không quan tâm?

Khóe mắt Mộ Khinh Ca nhẹ nhàng dừng trên người Bạch Tịch Nguyệt, tựa như băng sương. Mà người sau, vẫn như cũ bộ dáng ủy khuất buồn bã, cắn bản không liếc nhìn nàng một cái.

Nàng bước qua, đi tới trước mặt Bạch Tịch Nguyệt, lạnh giọng hỏi: "Ta đối với người không quan tâm?"

"Xú tiểu tử, người làm cái gì?" Mộ Liên Dung đem Bạch Tịch Nguyệt ôm chặt, Mộ Khinh Ca nói, theo nàng xem thấy chính là đang uy hiếp Bạch Tịch Nguyệt.

Mộ Khinh Ca ngược mắt nhìn Mộ Liên Dung, ánh mắt một mảnh bình tĩnh.

Mộ Liên Dung bị cái nhìn này xem đến trong lòng run lên, lúc mở miệng, giọng điệu không khỏi hòa hoãn chút: "Người có biết, chính bởi vì hành động của người, khiến Tịch Nguyệt lầm cho mình là người dư thừa, cảm thấy ảnh hưởng chuyện người và công chúa, mới chủ động yêu cầu ly khai Mộ phủ hay không?"

Mộ Khinh Ca cười.

Chỉ là nụ cười có chút rét run.

Nhìn về phía Bạch Tịch Nguyệt, nàng thật không biết có nên dựng một ngón cái cho nàng ta hay không.

Đem chân tướng ngắt đầu bỏ đuôi, lại xem nhẹ một ít quá trình, liền trở thành một phiên bản khác. Cái phiên bản này nàng nghe xong, đến mình cũng cảm thấy mình là kẻ cặn bã.

Nàng ta nghĩ mình sẽ không nói ra sự thật che giấu đó sao?

Cho là coi như mình mặc kệ thanh danh của nàng ta, cũng sẽ không không màng đến thanh danh Trường Nhạc công chúa, còn có thanh danh Thái tử, sẽ không đem chân tướng nói ra?

Nàng dám xác định, thị vệ trong phủ mang theo xe ngựa đem Bạch Tịch Nguyệt từ y quán trở về, Mộ Hùng và Mộ Liên Dung đều biết rõ.

Vì vậy, ở lý giải của bọn họ, Bạch Tịch Nguyệt từ nhỏ lớn lên tại Mộ phủ, phụ thân lại đối Mộ phủ có ân, vô luận từ mặt đạo nghĩa cùng cảm tình mà nói, đều phải so với Tần Diệc Dao càng thân cận trọng yếu hơn một ít.

Mà nàng lại chỉ đem Bạch Tịch Nguyệt bị thương ném cho thị vệ trong phủ mang về, bản thân lại đi đưa Trường Nhạc công chúa không bị thương gì.

Hành động như vậy, trong mắt Mộ gia, chính là vong ân phụ nghĩa.

Cũng khó trách Mộ Hùng và Mộ Liên Dung sao lại tức giận như vậy. Đừng nói bọn họ, không thấy gia nhân bốn phía Mộ gia, đều về mặt ghét bỏ cùng phần nộ nhìn nàng sao? Nếu không phải có Mộ Hùng ngồi ở đây, chỉ sợ sẽ có vô số trướng thú, cục đá hướng nàng ném tới.

Ha ha...

"Tiểu tử thú người còn cười!" Mộ Khinh Ca không tiếng động cười, làm cho Mộ Hùng nhú mày.

Mộ Khinh Ca chậm rãi ngược mắt, không hề sợ hãi chống lại con mắt Mộ Hùng, bình tĩnh nói: "Gia gia cũng cho rằng là Khinh Ca sai?"

Lời này vừa nói ra, ánh mắt của người bốn phía đều trở nên bất thiện. Tựa hồ tức giận Mộ Khinh Ca không biết hối cải.

Ngay cả Mộ Liên Dung cũng nhú mày lại thành một đoàn.

Bạch Tịch Nguyệt rúc vào trong ngực Mộ Liên Dung, trộm nhìn Mộ Khinh Ca. Chẳng biết tại sao, nàng ta nghe giọng điệu bình tĩnh này của Mộ Khinh Ca, trong lòng trở nên hoảng loạn.

Hắn muốn giải thích sao?

Không, chuyện này, hắn căn bản giải thích không rõ.

Một khi hắn muốn nói rõ ràng, kia tất yếu phải đem chuyện phát sinh trong thiên điện nói ra, chuyện này dính đến Thái tử và công chúa, hắn tuyệt đối không dám nói ra.

Đúng! Hắn không dám nói. Đừng hoảng hốt, đừng hoảng hốt. Hắn bắt quá là cổ lộng huyền hư (*) mà thôi, chỉ là mạnh miệng mà thôi.

(*) Cổ lộng huyền hư: cổ làm ra vẻ huyền bí.

Bạch Tịch Nguyệt trong lòng không ngừng tự an ủi mình.

"Mộ Khinh Ca, ngươi có lời gì muốn nói." Mộ Hùng không có trả lời vấn đề Mộ Khinh Ca, mà là hỏi ngược lại.

Ánh mắt Mộ Khinh Ca lạnh lạnh đảo qua Bạch Tịch Nguyệt, trêu tức cười nói: "Tịch Nguyệt là bị thương không sai, nhưng nàng tại sao bị thương, Khinh Ca cũng không biết. Hôm qua, Khinh Ca cùng Tào Quý gia hoàn thành đánh cuộc, quay người lại đã không thấy tăm hơi Tịch Nguyệt muối muối. Ta cùng công chúa phải tìm kiếm một phen, mới tìm được nàng. Ta cũng muốn hỏi một chút, Tịch Nguyệt muối muối, một thân thương tích của ngươi rốt cuộc từ đâu mà đến? Đây chính là khu sân thủ hoàng gia, ngươi lần đầu tiên vào, vì sao không ngoan ngoãn ở bên người ta và công chúa, mọi nơi đi loạn, khiến cho mình bị thương? Ngay hôm qua vội vàng chữa thương cho ngươi, ta không có hỏi, không bằng hôm nay ngươi ở trước mặt gia gia và cô cô, giải thích nghi hoặc cho ta?"

Muốn tẩy trắng cho mình, nhất định phải nói ra chân tướng sao?

Mộ Khinh Ca trong lòng châm biếm. Chỉ cần đem lý do thoái thác của đối phương chỉ ra lỗ hổng, là đủ rồi.

"Muối..." Bạch Tịch Nguyệt ngây ngẩn cả người. Nàng căn bản không nghĩ tới Mộ Khinh Ca sẽ phản ứng nhanh như vậy, không đi biện bạch cho bản thân, ngược lại chỉ ra vấn đề trên người mình.

Nàng không dám nói chuyện hôm qua trong thiên điện, trước mắt phải đem sự tình nói thể nào cho qua?

"Tịch Nguyệt muối muối, ngươi nói đi." Khóe miệng Mộ Khinh Ca giương lên, nụ cười thập phần động lòng người.

"Không sai, Tịch Nguyệt, cô cô ngược lại quên hỏi con, vết thương trên người con là thể nào?" Mộ Liên Dung cũng truy vấn. Mục đích khác với Mộ Khinh Ca, nàng thật sự quan tâm thiếu nữ nàng nhìn lớn lên này.

"Ta... Ta..." Bạch Tịch Nguyệt ấp a ắp úng, làm cho Mộ Hùng trong mắt nghi hoặc càng nhiều.

Mộ Khinh Ca cười càng sâu, tự nói: "Nhắc tới cũng kỳ quái. Hôm qua ở Thủ Liệp tràng, Thiệu mập mập bởi vì trận đấu mà bị thương, mà người mất tích sau đó, cũng là mang thương tích xuất hiện. Kỳ quái nhất chính là, Trường Nhạc công chúa có lòng tốt chiều cổ người một phen, lúc trên đường về, cũng cảm thấy không khỏe. Ta cũng hết sức tò mò, đến cùng xảy ra chuyện gì?"

Dứt lời, ánh mắt thanh thấu của nàng dừng trên người Bạch Tịch Nguyệt.

Sắc mặt Bạch Tịch Nguyệt đột nhiên trắng bệch.

Mộ Khinh Ca phản kích, khiến cho nàng ta căn bản chống đỡ không được.

Mộ Hùng nhìn Bạch Tịch Nguyệt sắc mặt biến hóa, nhíu mày hỏi: "Tịch Nguyệt nha đầu, vô luận chuyện gì, con cứ việc nói ra, có gia gia vì con làm chủ."

Gừng càng già càng cay, ông đã nhìn ra Bạch Tịch Nguyệt có chỗ giấu giếm.

Lần nữa bị truy vấn, Bạch Tịch Nguyệt đành phải kiên trì nói: "Con lần đầu tới khu săn thú hoàng gia, trong lòng hiếu kỳ liền không cẩn thận tách khỏi Mộ ca ca. Sau lại... Sau lại... Con gặp được một dã thú, trong lúc bảo vệ tính mạng bị thương. Lúc công chúa tìm được con, có thể bởi vì máu trên người con mà bị hù đến, cho nên mới có chút không khỏe."

"Nguyên lai Trường Nhạc công chúa là bởi vì muội muội mà không khỏe a!" Mộ Khinh Ca bừng tỉnh đại ngộ gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83: Mộ Khinh Ca cuồng và mặt (5)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Bạch Tịch Nguyệt vung về giải thích, Mộ Khinh Ca vội đề ý đến có bao nhiêu người tin. Nàng chỉ nhìn lướt qua người chung quanh, chứng kiến một đám bộ dáng cau mày, nàng cười lạnh nói: "Trường Nhạc công chúa bởi vì Tịch Nguyệt muội muội mà cảm thấy không khỏe, với tư cách là ca ca của Tịch Nguyệt muội muội, ta là nghĩ muốn đích thân đưa công chúa quay về nghỉ ngơi, mới xem như cảm tạ đi. Về phần Tịch Nguyệt muội muội, tuy rằng bị thương, nhưng ta đã đưa đến y quán trị liệu, thoát ly nguy hiểm. Lại sai thị vệ trong phủ mang nàng về, còn có nha đầu thiếp thân của Tịch Nguyệt muội muội bồi cùng."

Nói xong, nàng quay người nhìn Bạch Tịch Nguyệt vẻ mặt trắng bệch, lộ ra thần sắc áy náy: "Tịch Nguyệt muội muội, Mộ ca ca cũng muốn tự mình đưa người về. Chỉ là không có biện pháp phân thân, Trường Nhạc công chúa vì người mà chấn kinh, về tình về lý, ta là ca ca, lại là tiểu tước gia Mộ phủ, phò mã tương lai của công chúa, hẳn nên đưa nàng về mới phải. Chẳng lẽ, Tịch Nguyệt muội muội chính là bởi vì chuyện này, muốn rời khỏi Mộ phủ?"

Tiếng nói vừa dứt, ánh mắt bốn phía nhìn Bạch Tịch Nguyệt đều thay đổi.

Đồng tình thương tiếc lúc trước, biến thành trách cứ. Trách cứ nàng không hiểu chuyện, trách cứ nàng bất thông tình lý.

Tiểu tước gia người ta khắp nơi vì nàng suy nghĩ, vì nàng còn tự mình tiến đưa công chúa, biểu đạt lòng biết ơn. Nàng lại bởi vì tiểu tước gia không đưa nàng hồi phủ, việc nhỏ như vậy, liền nháo muốn rời nhà?

Thật sự là lòng dạ hẹp hòi, không hiểu chuyện.

"Không, không phải như thế." Bạch Tịch Nguyệt cảm nhận được ánh mắt bốn phía biến hóa, vội vàng muốn thanh minh cho mình.

"Tịch Nguyệt, nếu là bởi vậy mà con muốn rời phủ, kia cô cô cũng muốn nói với con. Khinh Ca tuy rằng không đưa con trở về, nhưng về tình cảm có thể tha thứ, con sao có thể trách hắn?" Mộ Liên Dung cũng lắc đầu nói. Lúc trước, nàng căn bản không biết công chúa thân thể không khỏe, hơn nữa còn là vì nguyên nhân Bạch Tịch Nguyệt.

"Liên cô cô..." Bạch Tịch Nguyệt thấy được trong mắt Mộ Liên Dung thất vọng, trong lòng cả kinh. Lại nhìn Mộ Hùng đã hoàn toàn bình tĩnh trở lại, không thấy nửa điểm hỏa khí, liền biết mình đã thất bại.

Không chỉ có thất bại, nàng còn cảm thấy hai gò má mình bỏng rát. Tựa hồ hình tượng hoàn mỹ nàng dựng lên mấy năm nay ở Mộ phủ, chỉ bởi mấy câu của Mộ Khinh Ca mà sụp đổ.

Nước mắt khoi dậy, tràn mi mà ra.

Bạch Tịch Nguyệt đáng thương khổ sở nói: "Không không không, con không biết Mộ ca ca là tốt cho con. Con sau khi bị thương liền hôn mê, lúc tỉnh lại

chợt nghe Lục Chi nói Mộ ca ca đem con đặt trong y quán, đưa công chúa trở về rồi. Con chỉ là cho rằng đều bởi vì con, làm hại Mộ ca ca phân tâm, không thể chuyên tâm đối công chúa. Cho nên mới nghĩ, nếu là rồi đi, sẽ giảm bớt chút phiền toái cho Mộ ca ca."

Vì vẫn hồi hình tượng của mình, Bạch Tịch Nguyệt không chút do dự liền đem nha hoàn của mình đẩy ra.

Lục Chi bị chủ tử bán đứng, lập tức sắc mặt trắng nhợt, vội quỳ xuống, cho mình cái tát, trong miệng không ngừng nói: "Lão công gia, tiểu tước gia, trưởng tiểu thư, đều là nô tỳ không tốt, ở trước mặt cô nương bàn lộng thị phi, làm hại cô nương nghĩ nhiều, càng hiểu lầm tiểu tước gia."

"Lục Chi, người sao có thể như vậy?" Lục Chi nói, làm cho Bạch Tịch Nguyệt thân sắc lộ ra xấu hổ và giận dữ, phảng phất, nàng cũng là người bị hại.

"Được rồi." Mộ Hùng nhíu mày chậm rãi đứng lên. Một màn trước mắt, tựa hồ biến thành một trò khôi hài.

Ông thật sâu nhìn Bạch Tịch Nguyệt, lại nhìn về phía Mộ Kinh Ca nói: "Ca nhi, đi theo ta."

Mộ Kinh Ca nhẹ gật đầu, khẽ cười nhạt, cùng theo Mộ Hùng rời đi. Đối với Bạch Tịch Nguyệt, nàng ngay cả một ánh mắt đều ngại nhìn.

Sau khi hai vị chủ tử rời đi, Mộ Liên Dung cũng lạnh giọng phân phó gia nhân: "Đều đi xuống đi, nên làm cái gì liền làm đi."

Mọi người đồng loạt lui ra, chỉ là lúc rời đi, ánh mắt nhìn chủ tử hai người Bạch Tịch Nguyệt đều mang theo một loại ý vị khác. Sau khi người trong sảnh đều rời khỏi, Mộ Liên Dung mới nhìn Bạch Tịch Nguyệt, hơi có thâm ý nói: "Tịch Nguyệt, Liên cô cô nhìn con lớn lên. Con ở trong lòng cô cô vẫn luôn là tiểu cô nương thiên chân vô tà, luôn quan tâm người. Chuyện này đã qua, trên người con còn có thương tích, về nghỉ ngơi trước đi."

Nói xong, ánh mắt dừng lại trên người Lục Chi, nhiều thêm vài phần lạnh lẽo: "Lục Chi, thay chủ tử suy nghĩ là trách nhiệm của người. Nhưng người phải biết cái gì là bốn phận nha hoàn."

"Liên cô cô, là Tịch Nguyệt suy nghĩ nhiều." Bạch Tịch Nguyệt nhu nhu đứng lên, trong mắt mang theo nước mắt.

Mộ Liên Dung nhìn về phía nàng, im lặng không nói.

Khoảnh khắc, mới khẽ thở dài, rời khỏi chính sảnh.

"Cô nương." Đưa mắt nhìn Mộ Liên Dung rời đi, Lục Chi mới đứng lên, tới gần Bạch Tịch Nguyệt.

Ai ngờ, Bạch Tịch Nguyệt lại giơ tay phất một cái, tay áo mang theo lực đạo, đem Lục Chi trực tiếp ngã xuống đất.

"A!"

"Người cái phế vật này!" Bạch Tịch Nguyệt mắng. Đem cảm xúc trong lòng đều phát tiết lên người Lục Chi.

"Thực xin lỗi, cô nương." Lục Chi nhin xuống nước mắt, run run nói.

Bạch Tịch Nguyệt vẻ mặt âm trầm, lạnh lùng nói: "Còn không dẫn ta ly khai, ngại cái mặt này ném chưa đủ sao?" Nếu nói lúc trước muốn ly khai Mộ phủ chẳng qua là vì diễn trò, hiện giờ, nàng thật sự muốn rời khỏi, một khắc cũng không muốn ở lại.

Mộ Kinh Ca khi nào trở nên lợi hại như vậy, đầu óc rõ ràng như thế?

Nàng rõ ràng đã nghĩ nhiều lần sẽ không sai sót, mới làm như vậy. Như thế nào mới có dăm ba câu, cả sự kiện đều phản lại đây?

Ánh mắt Bạch Tịch Nguyệt đen tối khó hiểu.

Thất bại hôm nay, nàng không dám nói cho Duệ Vương. Sợ sẽ khiến người trong lòng thất vọng, cảm thấy mình vô dụng.

Không được! Nàng nhất định phải phá hư quan hệ giữa Mộ Hùng và Mộ Kinh Ca.

Bạch Tịch Nguyệt mím môi, ở Lục Chi nâng xuống, quay trở về viện mình.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 84: Mộ Kinh Ca cuồng vả mặt (6)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Từ thư phòng Mộ Hùng đi ra, Mộ Khinh Ca ngửa đầu, nhìn bầu trời xanh thăm chợt thở dài.

Chuyện ở chính sảnh, Mộ Hùng là hoài nghi. Đương nhiên, hoài nghi không phải là nài, mà là Bạch Tịch Nguyệt thay đổi. Nhưng theo nàng thấy, chỉ sợ đây mới là bản tính Bạch Tịch Nguyệt dần bại lộ.

Chỉ là, làm nàng nghi hoặc, vì cái gì trong một đêm, Bạch Tịch Nguyệt liền thay đổi? Từ ấn nhẫn trước kia, giờ trở thành chủ động ra tay?

Đương nhiên, Mộ Hùng cũng đối với nàng tò mò.

Mà nàng cho ra đáp án là, nàng đã trưởng thành, không còn là hoàn khố tư tưởng ngây thơ trước kia.

Đối với sự tình chân thật đã trải qua hôm qua, Mộ Hùng không hỏi, mà nàng càng sẽ không chủ động nói.

Lúc nàng ra cửa, Mộ Hùng chỉ dặn dò một câu: Cẩn thận.

Khỏe miệng Mộ Khinh Ca chậm rãi giờ lên, lầu bầu nói: "Xem ra, toàn bộ Mộ phủ, cảm giác nguy cơ nặng nhất chỉ sợ sẽ là lão gia tử."

Đáng tiếc a! Lão gia tử không bỏ xuống được lê dân bách tính Tần quốc.

Nếu không, Mộ phủ làm sao đến nỗi bị động như vậy?

Mộ Khinh Ca bắt đầu dĩ cười, phát tay áo rời đi. Nàng không về Trì Vân uyển, mà trực tiếp mang theo Ấu Hà và Hoa Nguyệt ra cửa, hướng tới doanh địa Mộ gia quân ở vùng ngoại ô.

Ba người cười ngửa đi, chợ hai bên đường từ từ lùi lại.

Đột nhiên, Mộ Khinh Ca hỏi: "Các người cảm thấy, Mộ phủ đối với Tần quốc là gì?"

Ấu Hà và Hoa Nguyệt đồng thời sững sốt, không hiểu Mộ Khinh Ca vì sao hỏi vậy. Cuối cùng vẫn là Ấu Hà phản ứng nhanh, trầm mặc một chút nói: "Lão công gia chinh chiến sa trường vài chục năm, bảo vệ Tần quốc thái bình. Mộ phủ tại Tần quốc, tựa như một bức tường đồng vách sắt, thủ hộ Tần quốc này."

"Vậy tại sao, vị kia Tần quốc lại trăm phương ngàn kế muốn lật đổ bức tường này?" Mộ Khinh Ca lại hỏi.

Hai nàng càng thêm nghi hoặc.

Các nàng cảm thấy, đáp án mấy vấn đề này, tiểu Tước gia hẳn phải hiểu mới phải. Vì cái gì còn muốn hỏi các nàng?

Không rõ ràng lắm ý nghĩ của Mộ Khinh Ca, hai nàng đành phải thành thật trả lời.

Lúc này, là Hoa Nguyệt mở miệng: "Bởi vì vị kia lo lắng không nắm giữ được bức tường này, sợ bức tường phản chiến, biến thành lấy tính mạng hắn, thành lợi kiếm hái đầu họ."

Mộ Khinh Ca không tiếng động cười lạnh, lại nói: "Nếu đã thế, vì sao lão gia tử còn không bỏ xuống được?" Nàng là quân nhân không sai, nhưng tuyệt không ngu trung. Nếu người đương quyền bất nhân, nàng sẽ tiêu sái bút ra. Vì dân phục vụ, đó là tư tưởng của quân chính quy. Mà nàng, khắc vào ý chí cốt nhục là làm sao hoàn thành nhiệm vụ hiệu suất cao, hoàn mỹ chấp hành từng mệnh lệnh.

Cho nên, ở phương diện nào đó, nàng cùng Mộ Hùng có khác biệt.

Nàng lý giải Mộ Hùng nhường nhịn, lại không thể gạt bừa. Hai vị thiếu tướng quân Mộ phủ, còn có một vị lão phu nhân, đều chết không minh bạch. Thậm chí, bọn họ đều hoài nghi sau màn độc thủ là cái vị ngồi ở chỉ cao kia.

Mộ Hùng lại lựa chọn ấn nhẫn trầm mặc, vẫn như cũ vì thiên hạ cân nhắc, nuốt vào quả đắng này.

Nếu đổi là nàng, đã sớm tra ra tất cả, lấy lại công đạo cho vợ con, sau đó mang theo tâm phúc tiêu sái rời đi. Nơi này không lưu gia thì có chỗ lưu gia, thật cho rằng thiên hạ đều là nhà của hắn sao?

Coi như Tần quốc bởi vậy mà diệt vong, coi như bá tánh lâm vào chiến hỏa, vậy thì sao? Đây là sai lầm của người đương quyền dẫn đến kết quả. Nếu thiên hạ này là Tần gia bọn hắn, Mộ gia bọn hắn sẽ xảy ra chuyện gì?

Và lại, thiên hạ này vốn không phải của một nhà nào, Hoàng đế luân phiên qua các triều. Quý tích lịch sử bình thường mà thôi.

Mộ Khinh Ca có thể nghĩ thoáng, thế nhưng Mộ Hùng là dân ở đây lại luẩn quẩn trong lòng. Điểm này, khiến cho Mộ Khinh Ca có chút buồn rầu.

"Lão công gia thương bá tánh thiên hạ. Tần quốc hiện giờ thái bình, đều do Mộ gia quân chúng ta trấn thủ, mới khiến cho nước láng giềng tuy nhìn chăm chăm, mới không dám dễ dàng uy hiếp." Ấu Hà nhẹ giọng nói. Nàng tựa hồ có chút hiểu sao Mộ Khinh Ca hỏi những câu vừa rồi.

Đúng vậy! Bá tánh.

Con mắt Mộ Khinh Ca nổi lên một tầng đóa gợn.

Trong thư phòng, có một đoạn nằng cùng Mộ Hùng đối thoại.

Nàng hỏi Mộ Hùng, nếu lo lắng, vì sao không rời đi? Lấy danh hào Mộ Hùng, lấy uy danh Mộ gia quân, bọn họ đi nơi nào sẽ không quá khó khăn.

Thế nhưng Mộ Hùng lại lắc đầu cự tuyệt.

Lý do của ông là, ông cả đời này vinh quang, không phải do hoàng đế ban cho, mà là bá tánh Tàn quốc ban tặng. Cho nên, ông nhất định phải ở lại bảo vệ.

Tương lai Mộ Khinh Ca nàng lựa chọn như thế nào, ông không quản được. Nhưng chỉ cần ông còn sống một ngày, thì sẽ phải thủ hộ Tàn quốc thái bình một ngày.

Lời như vậy, khiến cho Mộ Khinh Ca không phản bác được.

Cho nên, lúc rời đi, mới có thể nhìn trời thờ dài.

Dưới đề tài nặng nề này, ba người ra khỏi thành, đi tới nơi đóng quân của Mộ gia quân.

Hôm nay xuất phủ, Áu Hà và Hoa Nguyệt đều một thân trang phục lưu loát, ít đi phần mềm mại nữ tử, nhiều thêm vài phần tư thế hiên ngang.

Tới doanh địa Mộ gia quân, Mộ Khinh Ca cùng mấy vị phó tướng lên tiếng chào hỏi, liền mang theo hai nàng đi ra sau núi.

Phía sau núi, là địa phương tốt Mộ Khinh Ca chuyên môn chọn lựa, để làm sân huấn luyện cho thân vệ đội của nàng.

Mấy ngày trước, Mặc Dương liền lưu lại nơi này, mang theo năm trăm thân vệ chuẩn bị hết thảy.

Vòng qua rừng rậm, lướt qua vách đá, đi qua dòng suối, lại đi vào một tiểu đạo bí ẩn, ba người Mộ Khinh Ca mới tới trong sơn cốc.

Sơn cốc giống như một hồ lô, cốc khẩu rất nhỏ, nhưng trong cốc lại là một phen thiên địa khác.

Bốn phía sơn cốc, đều như đao tước vách đá, có một chỗ có thác nước thẳng đứng rơi xuống, bọt nước kích dân, tích lũy tháng ngày, đã đem một khối cự thạch lớn đánh thủng thành cái động.

Sau khi ba người Mộ Khinh Ca tiến vào sơn cốc, trên mảnh đất trống, bố trí rất nhiều đồ vật kỳ kỳ quái quái, ngay cả vách đá cũng treo đầy dây thừng.

Những đồ vật huấn luyện kỳ quái này, đối với đám người Mặc Dương, thật phần xa lạ.

Nhưng đối với Mộ Khinh Ca, lại vô cùng quen thuộc.

Những thứ này, đều dựa theo trí nhớ nàng tiến hành phục chế trang bị huấn luyện.

Chướng ngại, leo trèo, chiến đấu, thể năng, tốc độ, ứng biến, thậm chí ngôn ngữ chiến đấu của người cầm đao cùng sách lược lý luận tri thức nàng đều không buông tha. Nàng muốn năm trăm người này, trở thành chiến sĩ siêu cấp lấy một địch trăm.

Mà ở kiếp trước, gien chiến sĩ mà các quốc gia thêm khát, cũng sẽ ra đời trong tay nàng.

Ánh mắt Mộ Khinh Ca chậm rãi đảo qua mọi thứ trong sơn cốc, khóe miệng hiện ra một tia cười nhàn nhạt.

"Tiểu tước gia!" Mặc Dương đi tới bên người Mộ Khinh Ca.

Sinh hoạt trong quân đã nhiều ngày, khiến phong độ tri thức trên người hần nhạt đi không ít, gương mặt mảnh khảnh nhiều thêm phần cương nghị.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Mộ Khinh Ca cuồng và mặt (7)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Mộ Khinh Ca nhàn nhạt gật đầu: "Đem bọn họ gọi ra."

Mặc Dương lĩnh mệnh đi, chỉ chốc lát, năm trăm binh sĩ đều đều nhịp đứng trước mặt Mộ Khinh Ca.

Trên người bọn họ, không có mặc áo giáp Mộ gia quân, càng không đeo kí hiệu Mộ gia quân lên y phục, chỉ là nghe theo mệnh lệnh Mộ Khinh Ca, ăn mặc quần áo gọn gàng, sạch sẽ lưu loát.

Mộ Khinh Ca trước mặt năm trăm người chậm rãi dạo bước, ánh mắt từng cái đảo qua trên người họ.

Kết quả, khiến người vừa lòng.

Năm trăm thanh niên này, từng ánh mắt đều lộ ra tin tưởng và kiên định, đây là yếu tố thành công đầu tiên.

Mộ Khinh Ca đứng chấp tay, đối mặt năm trăm binh sĩ, đối với Âu Hà và Hoa Nguyệt sau lưng nói: "Âu Hà, Hoa Nguyệt, từ hôm nay trở đi, các người cùng bọn họ huấn luyện. Nếu không thể vượt qua kiểm tra, liền không cần trở lại bên người ta."

Quyết định này, tại lúc Mộ Khinh Ca mấy lần mang theo các nàng tới quân doanh, các nàng cũng đã có chuẩn bị tâm lý.

Cho nên, Mộ Khinh Ca vừa dứt lời, các nàng không một chút dị nghị, liền gọn gàng lĩnh hoạt đứng bên người Mặc Dương. Ngược lại năm trăm hán tử khác, có chút kinh ngạc nhìn sang hai nữ tử xinh đẹp, không rõ tiểu tước gia muốn làm gì.

Mộ Khinh Ca dùng thanh âm chậm rãi, bình tĩnh mở miệng: "Không cần tò mò. Bên người ta không lưu người vô dụng, các nàng muốn đi theo, nhất định phải tăng cường bản thân. Các người cũng thế."

Bốn chữ cuối cùng, khiến năm trăm thanh niên đều đứng thẳng eo, thu liễm tâm thần.

Ánh mắt Mộ Khinh Ca quét qua, nói tiếp: "Ta biết, trong lòng các người đều suy nghĩ, ta có thể dạy các người cái gì. Không cần sốt ruột, các người rất nhanh có thể cảm nhận được, tuyệt đối sẽ không khiến các người thất vọng. Hiện tại, ta có thể nói cho các người biết chỉ có... Thứ các người sắp học, là lĩnh vực xa lạ người khác chưa bao giờ tiếp xúc qua. Các người muốn niết bản, nhất định phải trải qua lửa địa ngục đốt nung. Những người ở đây, đều không được nói từ bỏ. Có thể rời khỏi nơi này, chỉ có hai loại khả năng, một là huấn luyện hợp cách, hai là tử vong, các người sợ không?"

"Không sợ!"

"Không sợ!!!"

Tiếng hô chỉnh tề, quanh quần tại sơn cốc.

Mộ Khinh Ca gọi lên khoe môi, tà tử mà nguy hiểm: "Ta rất hy vọng, thời điểm các người chính thức tiếp xúc với địa ngục, còn có thể hô lên những lời kiên định như vậy."

Năm trăm linh ba người, dùng ánh mắt kiên định trầm mặc trả lời nàng.

Mộ Khinh Ca đột nhiên thu liễm nụ cười, trầm giọng nói: "Đội thân vệ lúc trước của ta, tên là Liệt Ca vệ. Là lão tướng quân các người tự mình mệnh danh. Nhưng bọn họ đã hy sinh, cái tên này cũng vĩnh viễn cùng bọn hán chôn cùng. Các người, khi các người được ta tán thành, sẽ có một cái tên càng vang dội. Hiện tại ta sẽ không nói cho các người biết tên gì, bởi vì các người còn không xứng biết. Bắt đầu từ hôm nay, ta cùng các người huấn luyện. Ta làm cái gì, các người làm cái đó, nếu ta làm được, các người lại không làm được, kia chỉ có thể chứng minh một chút, các người ngay cả phế vật cũng không bằng."

Những lời này, khiến sắc mặt năm trăm người căng thẳng, khí thể toàn thân càng thêm lạnh thấu xương.

Bọn hán không phản bác lời Mộ Khinh Ca, mà là tính toán dùng hành động thực tế chứng minh hết thảy. Đây là Mộ gia quân, trước nay đều không khua môi múa mép, đều là xem bản lĩnh thật sự.

Tiểu tước gia nói bọn hán còn chưa có tư cách biết phiên hiệu thuộc về mình, như vậy tốt, bọn hán liền dùng mạng đi đua, nhìn xem có đủ tư cách không!

Từng đôi mắt trẻ tuổi, đẩy lên ngọn lửa hùng hực, khoe miệng Mộ Khinh Ca xẹt qua một tia cười không rõ.

Nàng xoay người, hướng tới vật chướng ngại đầu tiên. Vừa đi vừa nói chuyện: "Bắt đầu từ hôm nay, ban ngày dựa theo phương pháp của ta huấn luyện, buổi tối tức thì tu luyện cảnh giới bản thân, ai dám lười biếng, ngày thứ hai huấn luyện gấp bội!"

"Rõ!" Mọi người cùng rống một tiếng, ánh mắt theo Mộ Khinh Ca di động.

Bọn hán cũng hết sức tò mò, đến cùng những đồ vật cổ quái này sử dụng như thế nào.

Mộ Khinh Ca cỡi rộng ngoại bào thùng thỉnh, ở trên đùi mình cột lên chồng chất khối chì, ngay cả trước ngực và sau lưng cũng không tha.

Chuẩn bị xong, nàng mắt nhìn phía trước. Đột nhiên, như lập báo lao ra, bắt đầu vượt chướng ngại đầu tiên.

Trăm mét bình chạy, cấp tốc chuyển biến, vượt qua ba bước cọc, vượt qua chiến hào... Vượt lên tường thấp, trèo qua vũng mềm, tránh né bao cát, một loạt hoàn thành khiến người hoa mắt.

Đội tới lúc Mộ Khinh Ca mặt không đỏ tim không gấp đứng trước mặt mọi người, vẻ mặt bọn hắn đã ngốc trệ.

Giờ phút này, trong đầu bọn hắn chỉ trôi qua hai hàng chữ.

Thì ra mấy thứ này là chơi như vậy!

Tiểu tước gia thật trâu bò!

Mộ Khinh Ca bung lên ly trà, nhẹ nhấp một ngụm. Khép lại nắp trà, nàng nói: "Bắt đầu đi. Để ta xem bản lĩnh của các ngươi. Bất quá, không ai được dùng linh lực, chỉ có thể dựa vào thể năng của mình. Mỗi vòng kết thúc, một trăm người chậm nhất, đều phải chạy quanh núi. Chạy một vòng trở về, lại tiếp tục huấn luyện, lại thua, liền chạy tiếp. Mỗi lần trùng phạt chồng lên."

Tê...!

Năm trăm cái binh ca ca, giờ phút bọn hắn rút cuộc cảm nhận được địa ngục trong miệng tiểu tước gia là có ý gì rồi.

Không cho phép dùng linh lực, chỉ dựa vào thể năng.

Còn có trùng phạt kinh khủng kia, quả thực lột một tầng da vẫn không đủ a!

Thế nhưng, không người nào dám phản bác.

Bởi vì, Mộ Khinh Ca đã cho bọn hắn nhìn. Nếu bọn hắn kinh sợ, chính là như câu nói kia của Mộ Khinh Ca, ngay cả phế vật cũng không bằng.

Trong lòng yên lặng thấp cho mình ngọn nến, năm trăm cái binh ca ca, tính cả ba người Mặc Dương đều kinh hồn táng đảm đi tới điểm xuất phát.

Đặc biệt là hai nữ tử Áu Hà và Hoa Nguyệt, nghe Mộ Khinh Ca nói xong, các nàng đến tâm muốn chết cũng có.

Huấn luyện như vậy, ngay cả nam tử cũng không nhất định làm được, các nàng hai cô gái yếu ớt, làm sao có thể kiên trì?

Nhưng tính tình Mộ Khinh Ca các nàng rất rõ ràng, cho nên chỉ có thể khuất nhục, hai cái nữ hài yên lặng cổ vũ, cầu nguyện lẫn nhau.

Lúc đội thứ nhất chuẩn bị bắt đầu, Mộ Khinh Ca lại sâu kín nói một câu: "Đây chẳng qua là bắt đầu, đơn giản nhất mà thôi."

Một câu, sợ tới mức khiến mọi người thiếu chút nữa nằm rạp trên đất.

Đây là đơn giản nhất?!

Trong lòng mọi người lệ rơi đầy mặt, cũng chỉ có thể kiên cường đứng ở vạch xuất phát.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 86: Mộ Khinh Ca cuồng vả mặt (8)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Huấn luyện, mãi cho đến trời tối.

Ngày này, hầu như không có ai không phải chạy quanh núi. Thậm chí là chạy bảy tám lần, Áu Hà và Hoa Nguyệt chính là một trong số đó.

Vốn các binh sĩ cho rằng Mộ Khinh Ca sẽ đối với hai nữ tử thương hương tiếc ngọc, lại không nghĩ, nàng cư nhiên có thể tâm cứng như sắt, căn bản đối với hai nữ tử thân thể lung lay sắp đổ làm như không thấy.

Thấy một màn như vậy, các binh sĩ đầy lòng nguội lạnh.

Lau đi nước mắt chua xót, bọn hấn rút cuộc nhận thức được, nếu muốn tiểu tước gia mềm lòng, so với mặt trời mọc đằng tây càng khó hơn.

Một đêm này, mấy trăm người đều tại tu luyện vượt qua. Mà Mộ Khinh Ca cũng không trở về Mộ phủ, lưu lại trong sơn cốc. Dù sao, nàng rất chán ghét phong vân gợn sóng trong Lạc Đô, ở lại sân huấn luyện này, ngược lại làm nàng tâm tình sung sướng.

Ngày hôm sau, trời còn chưa sáng.

Tiếng trống vang vọng sơn cốc, đem vài trăm người mệt mỏi như chết ngày hôm qua làm cho giày vò đi tới.

Tuy rằng trải qua cả đêm tu luyện, nhưng bởi vì thiên phú, mọi người khôi phục khác nhau rất nhiều. Nhìn rất nhiều người bộ dáng tinh thần uể oải, Mộ Khinh Ca câu môi cười, lộ ra hàm răng trắng: "Huấn luyện bắt đầu. Chúng ta trước làm nóng người, chạy núi ba vòng."

Gào...!!!

Hu hu hu, tiểu tước gia không phải là người, là ma quỷ mới đúng!

Mang theo nội tâm lên án, năm trăm linh ba con người bắt đầu một ngày đau khổ. Chỉ là lúc này Mộ Khinh Ca cũng mang theo một khối chạy cùng, còn chạy ở đằng đầu.

Nhìn bóng dáng phía trước nhẹ nhõm vô cùng, các binh sĩ ủy khuất đến sắp khóc rồi.

Không phải nói tiểu tước gia không thể tu luyện sao? Vì sao thể năng so với bọn hấn còn tốt hơn?

Nhưng rất nhanh, liền có người phát hiện bộ pháp Mộ Khinh Ca bất đồng, tựa hồ mỗi lần nàng đặt chân đều trải qua thiết kế tỉ mỉ, không có tiêu hao sức lực dư thừa.

Phát hiện được điểm này, không ngừng có người bắt đầu quan sát bắt chước, dần dần, bọn hấn quên mất mệt mỏi, ngược lại càng chạy càng nhẹ nhàng.

Mộ Khinh Ca chạy đằng trước, cảm nhận được biến hóa sau lưng, khóe miệng không tự chủ giương lên.

Huấn luyện mỗi ngày đều đang tiến hành, các binh sĩ mỗi một ngày cũng càng thêm tiến bộ.

Nhoáng một cái, nửa tháng trôi qua. Mộ Khinh Ca không rời khỏi sơn cốc một bước, càng không biết bất cứ tin tức gì của Lạc Đô bên kia.

Một ngày này, Mộ Khinh Ca quyết định trở về Lạc Đô một chuyến. Bởi vì nàng đang thiết kế một ít trang bị trên người binh sĩ, cần về Lạc Đô tìm người chế tạo.

Ấu Hà và Hoa Nguyệt đều lưu lại tiếp tục huấn luyện, Mộ Khinh Ca một thân một mình cưỡi ngựa quay về Lạc Đô.

...

Sau khi trở lại Mộ phủ, Mộ Khinh Ca mới từ chỗ quản gia biết được, mấy ngày nàng không ở trong phủ, Trường Nhạc công chúa nhiều lần tới tìm nàng, đều tiếc nuối rời đi.

Lần cuối cùng, Trường Nhạc công chúa nhờ quản gia chuyển cáo cho nàng, mình phải cùng Thái hậu đi lễ Phật, phòng chừng phải rời đi một tháng. Chờ nàng (Tân Diệc Dao) trở lại, lại đến tìm nàng (Mộ Khinh Ca).

Đối với chuyện này, Mộ Khinh Ca không quá để ở trong lòng.

Hiện giờ, tinh thần nàng đang tập trung vào chế tạo trang bị siêu cấp chiến sĩ.

"Tiểu tước gia, Ấu Hà và Hoa Nguyệt không trở về cùng ngài, có cần thuộc hạ phái mấy nữ tỳ khác đi Trì Vân uyển hầu hạ?" Quản gia một đường bồi theo Mộ Khinh Ca, lúc đi tới cửa Trì Vân uyển, hỏi.

Mộ Khinh Ca trực tiếp cự tuyệt: "Ta lần này trở về xử lý chút chuyện, qua mấy ngày sẽ rời đi. Không cần phiền toái như vậy."

"Tiểu tước gia nhanh như vậy đã đi rồi?" Quản gia muốn nói lại thôi nói.

Mộ Khinh Ca nghe ra trong lời hấn do dự, quay người nhìn phía hấn nói: "Có chuyện liền nói."

Quản gia rũ xuống khóe mắt nói: "Tiểu tước gia rời đi mấy ngày này, Bạch cô nương thường xuyên đối với lão công gia và trưởng tiểu thư nói, tuổi tiểu tước gia không còn nhỏ, cũng nên kiếm tâm lại, không thể vui đùa tùy ý như vậy, ngay cả nhà cũng không về. Thậm chí đề nghị lão công gia phái người tìm ngài về."

Mộ Khinh Ca nhướn mày: "Nàng ta không biết ta đi đâu?" chuyện nàng đi quân doanh, ở Mộ phủ cơ hồ không phải là bí mật gì. Lại không thể tưởng được Bạch Tịch Nguyệt cư nhiên không biết.

Lão quản gia cười cười: "Từ sau sự kiện kia, ấn tượng người trong nhà đối với Bạch cô nương liền... Nàng ngược lại có phải Lục Chi ra nghe ngóng, nhưng mọi người tựa hồ cảm thấy nàng quản hơi nhiều, cho nên đều ăn ý lựa chọn giấu giếm."

A! Còn có chuyện như vậy? Thật sự là niềm vui ngoài ý muốn!

Mộ Khinh Ca vui vẻ.

Nàng không nghĩ nhân duyên của Bạch Tịch Nguyệt ở Mộ phủ hiện giờ kém như vậy.

"Gia gia và cô cô không nói cho nàng biết?" Mộ Khinh Ca lại hỏi.

Lão quản gia gật đầu.

Đối với chuyện Bạch Tịch Nguyệt, bọn hắn cũng không nghĩ sâu. Chẳng qua là cảm thấy vô luận như thế nào, Bạch Tịch Nguyệt cũng chỉ là khách nhân Mộ phủ, không có huyết thống, lại chưa gả cho tiểu tước gia hắn. Danh không chính ngôn không thuận, còn muốn can thiệp tự do của tiểu tước gia, có chút quá. Nữ chủ nhân tương lai chính thống của Mộ phủ là Trường Nhạc công chúa còn không có làm vậy, nàng ta dựa vào cái gì?

Trong nội tâm những người hầu bọn họ, người bọn họ bảo vệ thủy chung chỉ có ba vị chủ tử.

Mộ Khinh Ca cười gật đầu: "Ta đã biết, không cần phải quản nàng." Nói xong, nàng liền quay người chuẩn bị tiến vào Tri Vãn uyển. Nhưng lại đột ngột dừng lại, nghiêng mặt hỏi: "Ngoại trừ Trường Nhạc công chúa, còn ai tới Mộ phủ?"

Quản gia suy nghĩ một chút, nói: "Còn có Duệ Vương tới. Bất quá, y mỗi lần tới đều tới tìm lão công gia, lão công gia không có ở đây, y liền đi."

"Hắn có cùng những người khác tiếp xúc qua không?" Ánh mắt Mộ Khinh Ca khẽ nhúc nhích.

Thấy Mộ Khinh Ca hỏi cẩn thận, lão quản gia chớp mắt nhìn, trầm nghĩ trong lòng: Chẳng lẽ tiểu tước gia vẫn đối với Duệ Vương tồn ý niệm khác?

Vừa nghĩ như thế, trong lòng hắn có chút thờ dãi.

Trong khoảng thời gian này, không thấy tiểu tước gia đi tìm Duệ Vương, còn tưởng rằng hắn nghĩ lại. Lại không nghĩ...

"Như thế nào?" Lão quản gia trầm mặc, khiến cho Mộ Khinh Ca nhíu nhíu mày.

"Ngà!" Lão quản gia vội thu liễm tâm thần đáp: "Có một hai lần, Bạch cô nương vừa vịn đi ngang qua, là nàng tiến đưa Duệ Vương xuất phủ."

Mộ Khinh Ca khẽ hí hai con mắt lại: "Trong thời gian này Bạch Tịch Nguyệt có từng xuất phủ?"

Lão quản gia gật đầu: "Ngược lại từng có mấy lần, nói là mua một chút son phấn bột nước cho nữ hài, còn có tơ lụa thêu thùa."

Mộ Khinh Ca như có điều suy nghĩ nhẹ gật đầu, không có hỏi lại.

"A, đúng rồi!" Lão quản gia chợt nhớ ra chuyện gì, đối với Mộ Khinh Ca nói: "Mấy ngày hôm trước, trong cung đưa tới một thiệp mời, nói là mời tiểu tước gia tiến cung. Bởi vì trưởng tiểu thư vừa vịn ở phủ, liền giúp tiểu tước gia bồi thường. Cũng không biết là vị nào trong cung."

Trong cung mời?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 87: Mộ Khinh Ca cuồng vả mặt (9)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Mộ Khinh Ca trong lòng suy tư. Ai sẽ mời nàng vào cung?

Nếu là hoàng đế, trực tiếp phái người tới tuyên chỉ, làm sao sẽ phái thiệp mời? Thái hậu? Không có khả năng, Trường Nhạc không phải phụng bồi nàng đi lễ phật sao? Vậy còn có ai? Khương quý phi? Hàn hoàng hậu?

Mộ Khinh Ca đem khả năng trong lòng từng cái loại trừ, nhưng vẫn không nghĩ được là ai.

Không thể nghĩ ra liền bỏ qua, Mộ Khinh Ca sau khi đuổi quân gia đi, bản thân liền vào Trì Vân uyển.

Lần này, nàng trừ bỏ muốn chế tác vũ khí cho binh sĩ, còn muốn luyện chế một ít đan dược cấp thấp khôi phục, cường kiện thể trạng, chuẩn bị cho huấn luyện về sau.

Vũ khí từng binh sĩ, nàng không tính qua tay gia gia. Hai người còn có cái hẹn ba tháng trước đó, với tư cách là phương đối lập, Mộ Khinh Ca làm sao sẽ dễ dàng để cho quân địch biết được lá bài tẩy của mình?

Vì vậy, nàng chỉ có thể tự mình đi tìm thợ rèn chế tạo. Chuyện này, có lẽ Thiệu mập mập có thể giúp đỡ, phụ thân hắn là Đô Úy triều đình, biết người nào có thể chế tạo binh khí tốt.

Trước khi quay về, nàng đã phái người thông tri mập mập, ước hẹn hôm nay làm chuyện này.

Trong Trì Vân uyển, Mộ Khinh Ca đem vũ khí binh sĩ quen thuộc trong đầu sàng lọc một lần, xác định vài loại có thể phát huy ở dị thể này, có thể chế tạo nên, đem từng cái phân giải, phác trên bản vẽ.

Sau khi chuẩn bị xong, liền chờ mập mập tới cửa.

Vừa mới đem bản vẽ phác thảo vào trong ngực, phía trước liền có người tới báo, Thiệu mập mập đã đến.

Mộ Khinh Ca lập tức ra khỏi Trì Vân uyển, hướng phía trước đi tới.

Nhiều ngày không thấy Thiệu mập mập, lần này gặp lại, Mộ Khinh Ca cảm thấy tên mập này lại to thêm một vòng, cả người càng thêm mượt mà, càng thêm giống một trái bóng.

Tránh khỏi cái ôm nhiệt tình của Thiệu mập mập, Mộ Khinh Ca ghét bỏ nói: "Mập mập, ngươi nên giảm béo."

Thiệu mập mập lập tức mặt suy sụp, ai oán nói: "Lão đại, đến ngươi cũng nói ta như vậy."

"A? Còn có ai nói như vậy với ngươi?" Ánh mắt Mộ Khinh Ca nhẹ chuyển, nghe ra trong lời nói một tầng hàm nghĩa khác.

"Còn có thể là ai, còn không phải là nương ta sao?" Thiệu mập về mặt ủy khuất: "Ta cũng không muốn béo như vậy! Ta uống nước thôi cũng sẽ tăng hai lạng thịt, ta có biện pháp nào? Còn bắt ta giảm béo, nói còn tiếp tục mập nữa thì đến tức phụ cũng không kiếm được. Ngươi nói, có nguyên rủa thân nhi tử vậy sao?"

Mộ Khinh Ca ngộ ra.

Tuổi Thiệu mập mập và nàng không sai biệt lắm, qua năm, nàng phải cử hành quan lễ. Dựa theo lễ pháp Tàn quốc, nam tử cử hành quan lễ, liền tính là trưởng thành, phải suy xét đến hôn nhân đại sự. Khó trách mẫu thân mập mập hắn bắt đầu nóng nảy.

Mộ Khinh Ca đồng tình vỗ vỗ bả vai Thiệu mập mập: "Huynh đệ, cái này ta không giúp được ngươi." Kỳ thật, vừa rồi trong đầu nàng hiện lên một ý niệm, muốn dùng được tề cải tạo gien thay đổi thể chất mập mập. Nhưng, được tề này không phải là nàng phát minh, không rõ ràng lắm nguyên lý trong đó, nàng chỉ là nhặt được một cái tiện nghi có sẵn thôi. Vạn nhất mập mập ăn vào, không chỉ không gầy được, ngược lại mập thêm, kia nàng nên tìm ai nói lí lẽ đây?

Cân nhắc một phen, nàng vẫn là từ bỏ ý nghĩ này.

Hướng chi, dùng được cải tạo gien phải thừa nhận thống khổ, cũng không biết mập mập này có thể thừa nhận được hay không.

"Chân ngươi sao rồi?" Mộ Khinh Ca nhìn xuống chân mập của Thiệu mập mập hỏi.

Thiệu mập mập đắc ý nói: "Đã sớm không sao!"

Đều nói thương gân động cốt một trăm ngày, tuy xương cốt mập mập không gãy, nhưng có thể nửa tháng liền sinh long hoạt hổ, đích xác khiến Mộ Khinh Ca có chút kinh ngạc.

Hôm nay, nàng vốn tưởng sẽ được nhìn thấy hình ảnh tiểu tử này chống quai trượng tới đây.

"Nếu không có việc gì, vậy đi thôi." Tầm mắt Mộ Khinh Ca thu hồi từ trên đùi hắn. Cặp chân kia, thật có cảm giác y hệt móng heo.

Hai người kẻ vai sát cánh rời khỏi Mộ phủ, vừa mới đi tới cửa, liền thấy một chiếc xe ngựa từ xa đi tới, chậm rãi ngừng trước cửa Mộ phủ.

Mộ Khinh Ca có chút nghi hoặc, tò mò là ai tới Mộ phủ bái phỏng.

Đột nhiên, xe ngựa còn chưa dừng hẳn, liền truyền tới thanh âm quen thuộc.

Thanh âm kia nhu nhu nói: "Thần ca ca chúng ta tới rồi, nhanh lên xuống xe, Liên Liên phải cho tiểu ca ca một kính hi."

"Đừng nóng vội, cẩn thận ngã." Thanh âm nam tử như cũ bình tĩnh, linh hoạt kỳ ảo, nhưng dưới cái bình tĩnh lại khó nén một tia quan tâm.

Khỏe miệng Mộ Khinh Ca co lại, nàng đột nhiên nghĩ đến trong miệng lão quân gia nói đến thiệp mời từ hoàng cung là do ai phát ra rồi.

Đoán chừng, chính là vị công chúa khác của Hoàng đế, Vĩnh Hoan công chúa, thiếu nữ ngây thơ cùng nàng trong lúc vô ý quen biết kia.

"Lão đại, thanh âm nam nhân này có điểm quen tai a!" Thiệu mập đứng bên người Mộ Khinh Ca nói.

Đương nhiên quen tai.

Trong lòng Mộ Khinh Ca chửi thầm, nàng không nghĩ tới người nợ cũng đi theo Vĩnh Hoan công chúa tới.

Tự nhiên đi xuống, Mộ Khinh Ca mới vừa tới trước xe ngựa, liền có một thiếu nữ nhanh nhẹn y phục hồng nhạt nhảy xuống xe ngựa.

Mộ Khinh Ca ánh mắt lóe lên, ôm quyền nói: "Bái kiến Hiền Vương, Vĩnh Hoan công chúa."

Tần Diệc Liên xuống xe ngựa vừa nghe thấy thanh âm Mộ Khinh Ca, vội vàng quay người, như bướm trắng nhào vào trong ngực Mộ Khinh Ca, vô cùng vui mừng nói: "A A A! Tiểu ca ca, Liên Liên còn nghĩ muốn cho huynh một kinh hi cơ."

Thiếu nữ thân cao mới đến ngực mình, Mộ Khinh Ca xoa xoa búi tóc đáng yêu của nàng, trong tươi cười mang theo vài phần nhu hòa.

Tâm linh Tần Diệc Liên là thuần tịnh tinh khiết, không có bị hoàng gia ô nhiễm, điểm này khó được đáng quý.

Lúc này, từ trên màn xe duỗi ra một bàn tay trắng nhợt, dưới tay, là ống tay áo hoàng sắc.

Tiếp theo, màn xe bị xốc lên, bóng dáng cao lớn đơn bạc đi xuống.

"Thật là Hiền Vương!" Thiệu mập mập ngo ngắc nói một câu, mới nhớ rõ phải hành lễ.

"Không cần đa lễ." Tần Cẩm Thần nhàn nhạt nói. Nói xong, hần nhìn Mộ Khinh Ca, đôi mắt hắc bạch phân minh lại phá lệ bình tĩnh, như cũ không có chút gợn sóng: "Hôm nay, ta là bồi Liên Liên."

Tựa hồ là cùng Mộ Khinh Ca giải thích, vì sao hần xuất hiện ở đây.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 88: Mộ Khinh Ca cuồng vả mặt (10)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Mộ Khinh Ca nhẹ gật đầu, cũng không nhiều lời.

Tần Diệc Liên tự nhiên kéo lấy cánh tay Mộ Khinh Ca, bữu môi nói: "Tiểu ca ca, lần trước Liên Liên qua sinh nhật, muốn mời tiểu ca ca vào cung, kết quả huynh không có đây, Liên Liên rất thất vọng."

Thì ra lần trước là sinh nhật tiểu công chúa. Mộ Khinh Ca nhướng mày, đối với cặp mắt to thuần tịnh ngập nước kia, cười nói: "Hôm nay ta vừa mới trở về. Nếu đã bỏ lỡ sinh nhật công chúa, vậy hôm nay ta bổ sung quà sinh nhật cho muội, thế nào?"

Tần Diệc Liên trong mắt sáng ngời, không hề che giấu chút nào tâm tình vui vẻ, kích động nói: "Tốt lắm! Liên Liên khó được xuất cung, không bằng tiểu ca ca bồi Liên Liên chơi một ngày, coi như là đền bù sinh nhật cho Liên Liên."

Mộ Khinh Ca suy nghĩ, liền đáp ứng.

Nói thật, để cho nàng đi mua quà sinh nhật, nàng thật đúng là một chút kinh nghiệm cũng không có.

Thấy Mộ Khinh Ca đáp ứng, Tần Diệc Liên liền kéo nàng rời đi, liền Mộ phủ đều không có ý định tiến vào. Thiệu mập mập bị bỏ quên đối với Hiền Vương ngượng ngùng cười cười, càng đi theo sát.

Tần Cẩm Thần đứng tại nguyên chỗ, nhìn không phải là bóng lưng Vĩnh Hoan công chúa, mà là hồng y thiếu niên dắt tay cùng nàng.

Đôi mắt bình tĩnh chợt động một chút, cất bước điềm tĩnh đi theo.

Thị vệ và cung nữ mang đến cũng chỉ có thể bỏ lại xe ngựa, bảo trì khoảng cách theo sau vài vị chủ tử.

Trên đường, Tần Diệc Liên giống như chim nhỏ, vẻ mặt hiếu kỳ cùng hưng phấn. Mộ Khinh Ca nhìn nàng, đột nhiên hỏi: "Công chúa và Hiền Vương quan hệ rất tốt?"

Tần Diệc Liên quay người, không thuận theo nói: "Tiểu ca ca gọi ta là Liên Liên, không nên gọi ta là công chúa."

Mộ Khinh Ca sùng sốt, thấy trên khuôn mặt bánh bao tràn đầy nghiêm túc, liền buồn cười gật đầu.

Tần Diệc Liên mới bắt đầu vui vẻ lên, đối với Mộ Khinh Ca nói: "Thần ca ca thực đáng thương, vừa mới sinh ra mẫu phi liền qua đời. Thân thể huynh ấy lại rất yếu, thường xuyên sinh bệnh, phụ hoàng cũng không thích. Sau này, mẫu phi ta liền đem huynh ấy nhận về nuôi dưỡng, lại về sau ta sinh ra, Thần ca ca liền giống như huynh trưởng cùng một mẫu thân của ta."

Công chúa nhỏ, khiến cho trong đầu Mộ Khinh Ca hiện lên cung yến ngày ấy, có một vị phi tử trong đó tham dự cùng Tần hoàng, thanh nhã thoát tục như mây, an tĩnh vô tranh.

Mộ Khinh Ca biết đó là Vân phi, là mẫu thân của Vĩnh Hoan công chúa.

Mà theo như lời của tiểu công chúa, Vân phi liền tựa như đường mẫu của Hiền Vương Tần Cẩm Thần.

Khó trách hai người này quan hệ thân cận.

"Oa! Những cái điều đó so với cung nữ làm đẹp hơn nhiều!" Tần Diệc Liên bị một cái sạp hàng bán điều màu sắc rực rỡ hấp dẫn, tức khắc chạy qua.

Mộ Khinh Ca cho Thiệu mập mạp một cái ánh mắt, người sau vội vàng theo tới phòng ngựa Tần Diệc Liên bị va đụng.

Có hoàn khổ nỗi danh Lạc Đô bảo hộ, ai sẽ đuổi mù đụng vào?

"Liên Liên rất khó có thể xuất cung, lần này vì tới gặp người, nàng đã cầu xin mẫu phi rất lâu. Nếu làm chậm trễ chuyện của người, ta thay nàng nói tiếng xin lỗi." Đột nhiên, thanh âm Tần Cẩm Thần xuất hiện bên tai Mộ Khinh Ca.

Mộ Khinh Ca quay đầu nhìn lại, nhìn đôi mắt bình tĩnh kia, nói: "Không sao, ta rất yêu thích Liên Liên. Nàng rất đáng yêu, cũng rất đơn thuần."

Tần Cẩm Thần tán đồng nhẹ gật đầu, cùng Mộ Khinh Ca nhìn về phía Tần Diệc Liên đang mặc cả cùng dân thường: "Muội ấy tinh khiết giống như tờ giấy trắng, không biết là may mắn hay bất hạnh."

"Lời này của Hiền Vương không khỏi có chút bi quan." Mộ Khinh Ca nhú mày nhìn phía hắn.

Lúc trước, nàng đã cảm thấy nam nhân này bị sâu bi bao bọc, hiện tại tiếp xúc gần, loại cảm giác này càng mãnh liệt.

"Bi quan sao?" Tần Cẩm Thần cười nhạt một tiếng, hắn chuyển mắt, đối mặt Mộ Khinh Ca. Con người bình tĩnh kia dường như đang muốn nói gì, nhưng rồi lại cái gì cũng không nói.

Nam nhân này...

Mộ Khinh Ca hơi hơi nhú mày, thu hồi ánh mắt.

Lúc này, tiểu công chúa đã chọn xong con điều mong muốn, hoan hỉ chạy về, đối với Mộ Khinh Ca nói: "Tiểu ca ca, chúng ta chơi điều đi."

Tiếp theo, lại nhìn về phía Tần Cẩm Thần: "Thần ca ca chúng ta cùng đi được không?"

Tần Cẩm Thần không hề do dự gật đầu, Mộ Khinh Ca tự nhiên sẽ không cự tuyệt.

Chỉ là, nàng âm thầm cùng Thiệu mập mạp trao đổi ánh mắt. Xem ra, chuyện vốn cần xử lý, phải chờ tới tối sau khi đưa tiễn tiểu công chúa.

Một đoàn người đi tới bụi cỏ, nơi này người không nhiều lắm, vừa lúc thích hợp thân phận đặc thù của bọn họ.

Ra khỏi phiên chợ đông người đông đúc, bọn thị vệ âm thầm bảo hộ Vĩnh Hoan công chúa âm thầm nhẹ nhàng thở ra. Lần đầu tiên cảm thấy hai đại hoàn khổ Lạc Đô khá tốt.

"Tiểu ca ca, huynh giúp Liên Liên cầm điều, ta đến thả được không?" Tần Diệc Dao đối với Mộ Khinh Ca nói.

Mộ Khinh Ca vui vẻ gật đầu.

Tuy rằng nàng không có chơi thả điều. Nhưng muốn đem con điều này cất cánh chắc cũng không khó khăn lắm.

Đứng ở nguyên chỗ, Mộ Khinh Ca nghe theo Tần Diệc Liên chỉ huy, đôi tay cầm một đầu điều hình hồ điệp để trước ngực. Tần Diệc Liên cầm dây, nhắc vật áo hướng nơi xa chạy đi.

Chạy một hồi, nàng quay người thấy Mộ Khinh Ca còn cầm con điều đứng tại chỗ, liền hô lớn: "Tiểu ca ca, huynh sao còn không buông tay a!"

Ách?

Mộ Khinh Ca theo bản năng buông lỏng tay, con điều hình bướm rực rỡ trực tiếp rơi vào bụi cỏ.

Quýnh!

Khoé miệng Mộ Khinh Ca khê co rút, khom người nhặt điều lên, đối với Tần Diệc Liên xa xa đang ôm bụng cười không ngừng nói: "Liên Liên, chúng ta lại thử một lần."

Tần Diệc Liên mạnh gật đầu, thu dây chạy về.

Lúc này, nàng nghiêm túc hướng Mộ Khinh Ca giải thích khi nào thì thích hợp thả điều bay nhất, mà người sau cũng vẻ mặt nghiêm túc nghe.

Bộ dáng chuyên chú kia, khiến Tần Cẩn Thần đứng một bên xem đến mê, trong mắt dường như chỉ còn lại hồng y yêu dã kia.

Sau khi hiểu cách thả điều, Mộ Khinh Ca tin tưởng mười phần chuẩn bị lại thử một lần.

Tần Diệc Liên lại lần nữa chạy đi, mà Mộ Khinh Ca tức thì cảm thụ con điều trong tay đã chịu sức gió. Lúc chuẩn bị tới điểm giới hạn, đem nó thả bay...

Phác!

Một con thả điều màu sắc hoa mỹ, nhẹ nhàng dựng lên, càng lên càng cao, bay vào trên bầu trời.

"Úc! Úc! Thành công!" Tần Diệc Liên vui vẻ đứng tại chỗ giơ chân, không ngừng hướng Mộ Khinh Ca vẫy tay.

Trên khuôn mặt Mộ Khinh Ca cũng nổi lên ý cười, bị tiểu công chúa này lấy nhiễm, nàng cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm, quên hết tất cả thất bại liên tục phân tranh.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 89: Mộ Khinh Ca cuồng vả mặt (11)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Trên cỏ, Vĩnh Hoan công chúa an tĩnh phóng lên con điều hồ điệp.

Chơi đùa ước chừng một canh giờ, tiểu công chúa ngây thơ này rốt cuộc cảm thấy mệt mỏi, gối lên đùi Mộ Khinh Ca, nặng nề ngủ.

Mộ Khinh Ca vốn là nữ tử, cho nên, đối với tiểu công chúa thân cận, cũng không nghĩ quá nhiều.

Nhưng làm người kỳ quái là, Hiền Vương Tần Cẩn Thần tựa hồ không phản đối tiểu công chúa đối với nàng thân cận. Hẳn dường như đã quên, Mộ Khinh Ca chính là hôn phu một vị muội muội khác của hắn.

Mộ Khinh Ca rũ mắt, nhìn một bên mặt tiểu công chúa đang ngủ say, gương mặt trắng nõn, giống như táo đỏ, dự đoán người muốn đi cắn một cái.

"Trường Nhạc, Vĩnh Hoan. Bệ hạ thật đúng là yêu thương hai vị công chúa." Đột nhiên, nàng thì thầm nói.

Tần Cẩn Thần chậm rãi chuyển mắt, ánh mắt bình tĩnh không gợn sóng rơi vào người nàng, tựa như muốn nghe ra hàm ý chân thật trong lời nàng.

Đáng tiếc, Mộ Khinh Ca trừ bỏ khoé miệng như có như không ý cười, cũng không có cảm xúc gì khác để hắn nhìn được. Nhân nhặt thu hồi tầm mắt, hắn nhìn chân trời phía xa nói: "Phong hào Trường Nhạc và Vĩnh Hoan, đều là Thái hậu chọn cho."

Mộ Khinh Ca kinh ngạc nhìn hắn một cái.

Nguy ý, hai phong hào này cùng bệ hạ không quan hệ. Từ trong đó, nàng còn nghe ra thái độ của hấn đối với đương kim hoàng thượng.

Thu hồi ánh mắt, Mộ Khinh Ca không nói thêm gì nữa. Mà bên người, cũng lần nữa an tĩnh trở lại.

Gió mát nhẹ lướt qua, khiến cỏ xanh tạo nên gọn sóng.

Trong núi yên tĩnh, khiến người ta tham lam không muốn rời đi.

Đáy mắt Mộ Khinh Ca phản chiếu nơi tốt đẹp này, cho dù không muốn, cũng phải rời đi. Bởi vì nàng còn có nhiều chuyện chưa hoàn thành.

Đem tiểu công chúa như củ ngũ say đặt trên đồng cỏ, Mộ Khinh Ca tỉ mỉ dùng áo choàng đắp lên người nàng.

"Người muốn đi, không chờ Liên Liên tỉnh lại?" Tần Cẩm Thần yên lặng nhìn nàng, lúc nàng đứng lên quay người, hấn đột nhiên nói.

Mộ Khinh Ca ghé mắt nhìn hấn, chậm rãi lắc đầu: "Thịnh Hiền Vương điện hạ lúc công chúa tỉnh lại, thay ta nói tiếng cáo từ."

Tần Cẩm Thần trầm mặc gật đầu.

Không biết vì sao, đối diện cùng cặp mắt bình tĩnh hắc bạch phân minh kia, Mộ Khinh Ca có cảm giác tâm linh mình bị nhìn trộm.

Nàng hơi hơi nhú mảy, thẳng đến khi cảm xúc kia dưới đáy lòng dần bình tĩnh lại.

Liếc nhìn Tần Cẩm Thần, Mộ Khinh Ca quay đầu hướng Thiệu mập mạp hô: "Mập mạp, đi thôi."

Thiệu mập mạp đã sớm chờ đến không kiên nhẫn, nghe thế, lập tức vui vẻ chạy tới, mỡ thịt trên mặt đầy vẻ tươi cười.

Cáo từ Hiền Vương, Mộ Khinh Ca và Thiệu mập mạp chuẩn bị ly khai.

Đột nhiên, thanh âm Tần Cẩm Thần từ phía sau truyền đến: "Nếu không thích, sao không rời đi?"

Mộ Khinh Ca dưới chân khẽ dừng, nhú mảy quay đầu lại, nhìn về phía Tần Cẩm Thần.

Tựa hồ đang dò hỏi hấn ý tứ những lời này.

Đáng tiếc, nàng chỉ nhìn thấy một đôi mắt bình tĩnh đến cực điểm.

Xoay người rời đi, thanh âm Mộ Khinh Ca dần dần biến mất trong mắt Tần Cẩm Thần. Không có người phát hiện, lúc này, trong đôi mắt bình tĩnh kia, hiện ra nhàn nhạt mắt mắt.

Rời xa ngọn núi nhỏ, Thiệu mập mạp vò đầu hỏi: "Lão đại, lời Hiền Vương nói có ý tứ gì?"

"Không biết." Mộ Khinh Ca dứt khoát trả lời.

"Ách? Người không biết?" Thiệu mập mạp về mặt kinh ngạc.

Mộ Khinh Ca liếc hấn một cái, cười nhạt: "Xem người kia, cứ như cho rằng cả thế giới này ta đều biết rõ ràng vậy."

Ai ngờ, Thiệu mập mạp đương nhiên thừa nhận: "Đó là đương nhiên! Người là ai? Là lão đại của Thiệu Việt Trạch ta a!"

Mộ Khinh Ca tức cười.

Nàng thừa nhận, nàng bị mập mạp nào đường này đánh bại.

Bằng lòng gì vì nàng là lão đại hấn, sẽ phải "không gì không biết"? Hai cái này có cái quan hệ chíp bông gì?

"Lão đại, chúng ta không phải là đáp ứng đền bù sinh nhật cho tiểu công chúa sao? Đi luôn thế này có vấn đề hay không?" Thiệu mập mạp đuổi theo vài bước, hỏi.

"Nếu người muốn tiếp tục ở lại, ta không ngăn cản người." Mộ Khinh Ca nói.

"Đừng đừng đừng! Nghĩ tới hoàn khổ nỗi danh Lạc Đô ta, cư nhiên bởi một tiểu cô nương chơi. Nói ra quá mất mặt, hơn nữa ở lại rất nhàm chán! Đặc biệt là Hiền Vương còn ở bên cạnh, khiến ta ngay cả hô hấp đều không thông. Ta chỉ là lo lắng chúng ta rời đi như vậy, có thể sẽ chọc giận tiểu công chúa hay không." Thiệu mập mạp lập tức phun ra nước đắng trong lòng.

Hấn căn bản không muốn ở gần con cháu hoàng thất, nói gì, làm gì đều phải cẩn thận từng li từng tí.

Chỉ nhìn qua, Mộ Khinh Ca liền hiểu được suy nghĩ của Thiệu mập mạp, cười cười giải thích: "Vĩnh Hoan công chúa không phải người lòng dạ hẹp hòi. Huống chi chúng ta đã bồi nàng mấy canh giờ, dựa theo quy củ trong cung, chờ nàng tỉnh lại cũng đã tới thời gian hồi cung, tiếp tục ở lại chờ nàng tỉnh,

cũng không khác nhau là bao."

Thiệu mập mập hiểu rõ gât đầu, lập tức nịnh nọt nói: "Lão đại chính là lão đại! Ta xem không hiểu mấy cái cong cong thẳng thẳng này."

"Cho nên người chỉ thích hợp làm một cái hoàn khổ nhân tảo vô lo." Mộ Khinh Ca không phải không nghĩ tới dùng được cái tạo gien lên người Thiệu mập mập. Nhưng nàng càng hiểu rõ tính tình mập mập. Hắn đối với võ đạo không quá hứng thú, thà rằng nghiên cứu vui chơi ăn uống. Nếu không, thiên phú hắn tuy thường thường, nhưng cũng không đến mức phế vật tới tình trạng này.

"Thừa dịp bây giờ sắc trời còn sớm, chúng ta đi gặp người nợ mà người nói." Lười cùng hắn dây dưa, Mộ Khinh Ca nói thẳng chính sự.

Thiệu mập mập tự tin vỗ ngực mình, cam đoan nói: "Yên tâm đi lão đại, chuyện người dặn dò, ta nhất định sẽ làm thoả đáng."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 90: Mộ Khinh Ca cuồng và mất (12)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Từ bên ngoài trở về, trăng đã lên đầu canh.

Mộ Khinh Ca một mình trở lại Trì Vân uyển, ngồi trên ghế, rót cho mình tách trà.

Người Thiệu mập mập giới thiệu, tay nghề không tồi, cho nên tất cả bản vẽ trang bị Mộ Khinh Ca đều ném cho hắn. Hai bên ước định tốt, một tháng sau tới lấy hàng.

Nàng không lo lắng chút nào bản vẽ vũ khí của thời không này bị tiết lộ ra ngoài, bởi vì những bộ linh kiện đó, trừ bỏ nàng ra, không có người biết lắp ráp, càng đoán không được công dụng thật.

Nhẹ nhấp một ngụm nước trà ấm, Mộ Khinh Ca nghĩ tới câu nói kia của Tần Cẩm Thần.

Cái gì gọi là "Nếu không thích, sao không rời đi?"

Ngón tay chậm rãi ma sát thành chén, Mộ Khinh Ca lâm vào suy nghĩ.

Vì cái gì, vì cái gì nàng cùng Hiền Vương rõ ràng không có liên quan, nàng lại có thể từ trên người hắn cảm nhận một loại cảm giác kỳ quái? Hiền Vương kia, một người điệu thấp như vậy, sao lại nói với nàng những lời này?

Không thích, là chỉ cái gì? Không thích người nơi này, hay là không thích hoàn cảnh nơi này? Hay là chỉ đối với cuộc sống bây giờ không vui?

Rời đi...rời đi thế nào? Nàng ngược lại tiêu tiêu sái sái. Nhưng nàng đã đáp ứng Mộ Khinh Ca chính chủ, phải trông coi Mộ phủ, trông coi Mộ Hùng và Mộ Liên Dung.

Duy nhất có thể xác định là, lúc Tần Cẩm Thần nói ra những lời này, nàng cảm nhận được trong đó chân tâm thật ý.

Mộ Khinh Ca đôi mắt trầm xuống, lầm bầm tự nói: "Mộ Khinh Ca a Mộ Khinh Ca, người đi là xong chuyện, lại còn để lại nhiều phiền toái như vậy muốn ta thu thập. Giữa người và Hiền Vương từng có khúc mắc gì?"

Đem tách trà buông xuống, cùng mặt bàn va chạm, phát ra một tiếng trầm muộn.

Mộ Khinh Ca đứng lên, xoay người hướng tới luyện dược phòng. Không nghĩ ra, liền không nghĩ. Nàng hiện tại không dư thừa thời gian đi thanh lý quan hệ nhân mạch của "Mộ Khinh Ca".

Ngày kế tiếp, Mộ Khinh Ca đi ra từ Trì Vân uyển, tuy trên nét mặt xen lẫn vẻ mệt mỏi, nhưng tâm tình cả người nàng đều sung sướng.

Một đêm công phu, nàng không chỉ luyện chế ra toàn bộ thuốc bột yêu cầu, còn luyện chế ra được hai lô đan dược cấp thấp. So với thảm bại lần đầu tiên nàng ném thử, quả thực chính là bay vọt về chất!

Hai lô đan dược cấp thấp, chỉ có thể phụ trợ chữa trị kinh mạch và cơ bắp mệt mỏi.

Tuy cấp bậc không cao, hiệu quả trị liệu cũng bình thường, nhưng đối với Mộ Khinh Ca bây giờ mà nói, là cần nhất.

Chuyện nên làm, đã xong xuôi. Mộ Khinh Ca không tính toán tiếp tục trì hoãn, mà chuẩn bị rời khỏi Mộ phủ, trở lại doanh địa Mộ gia quân.

Mới vừa tới chính sảnh, nhìn bóng người đang ngồi bên trong, đuôi mày Mộ Khinh Ca bỗng nhướng lên.

Người tới đồng dạng thấy được nàng, đứng dậy nghênh đón: "Khinh Ca, bốn vương cuối cùng chờ được ngươi." Ngũ quan lạnh lùng đột nhiên hiện lên ý cười, khiến người thập phần không thích ứng.

Mộ Khinh Ca chính là như thế.

Không để lại dấu vết kéo ra một khoảng cách, nàng câu môi cười nhạt: "Duệ Vương điện hạ, tìm gia gia ta?"

Tần Cẩm Hạo lắc đầu: "Bốn vương là đặc biệt tới chờ ngươi."

"Chờ ta?" Mộ Khinh Ca nghiêng ngẫm nói: "Duệ Vương tìm ta có chuyện gì?"

Mộ Khinh Ca như vậy, làm cho Tần Cẩm Hạo rất không thích ứng. Hắn hơi hơi nhíu mày, mím môi không nói.

Lúc này, một người đi theo hắn lập tức nhảy ra, chỉ vào Mộ Khinh Ca giáo huấn: "Mộ Khinh Ca! Duệ Vương hảo tâm tới tìm ngươi, muốn mời ngươi cùng du ngoạn, ngươi đứng lên mặt không biết xấu hổ."

Độ cong khoé miệng Mộ Khinh Ca dần sâu thêm, khoé mắt nàng nhìn thoáng qua Tần Cẩm Hạo bình tĩnh như thường, dời mắt nhìn sang cái người đang kêu gào: "Ngươi là ai?"

"Mộ Khinh Ca ngươi đang giả ngu à! Ta là ai ngươi không biết?" Người nọ châm chọc cười lạnh. Tựa hồ, hắn rất xem thường Mộ Khinh Ca.

Mộ Khinh Ca nhíu mày, khuôn mặt tuyệt mỹ không thấy nửa điểm tức giận: "Bốn tước gia nên biết ngươi?"

"Ngươi!" Mộ Khinh Ca khinh thường, khiến người nọ tức giận. Thấy Duệ Vương không ngăn cản, trong lòng hắn càng thêm tự tin, chỉ vào Mộ Khinh Ca mắng: "Phế vật ngươi, không chỉ phế vật, ngay cả trí nhớ cũng không có. Mắt công Duệ Vương coi trọng ngươi như thế, ngươi lại không biết tốt xấu. Lữ Tụng ta khinh thường làm bạn với ngươi."

Dứt lời, hắn quay người hướng Tần Cẩm Hạo, nghĩa đảm trung tâm ôm quyền nói: "Duệ Vương điện hạ, Mộ Khinh Ca này bất quá chỉ là kẻ hoàn khổ, cùng hắn tương giao thật sự là bôi nhọ thân phận điện hạ, thỉnh điện hạ nghĩ lại, cùng người bậc này ít lui tới."

Tần Cẩm Hạo nhíu mày đáp: "Lữ Tụng, không thể đối Khinh Ca vô lý. Tuổi y còn nhỏ, ngươi nên đãi y như thân đệ. Đối với bốn vương, Khinh Ca cũng là đệ đệ bốn vương."

Răn dạy Lữ Tụng xong, Tần Cẩm Hạo quay đầu lại, đang chuẩn bị trấn an Mộ Khinh Ca vài câu.

Giống như trước kia, lúc hắn bị người bên cạnh mình nhục mạ mỉa mai, chỉ cần mình ra mặt nói hai câu, hắn lại sẽ cảm động rơi nước mắt, đối với hắn (Tần Cẩm Hạo) hết sức lấy lòng.

Thế nhưng, không đợi lời hắn an ủi ra khỏi miệng.

Thanh âm lạnh lùng của Mộ Khinh Ca liền phiêu tới: "Lữ Tụng đứng không?"

Lữ Tụng sừng sốt, trộm liếc mắt nhìn Duệ Vương. Hình như không phải diễn như vậy a!

Chỉ thấy Tần Cẩm Hạo muốn mở miệng nói, lại bị Mộ Khinh Ca cắt ngang, sắc mặt đúng là không tốt. Hắn (Lữ Tụng) không dám nhiều lời, chỉ có thể đối Mộ Khinh Ca ngao khí hừ lạnh một tiếng.

Khoé miệng Mộ Khinh Ca cười càng sâu, quả thực chính là sáng lạn như hoa.

Thế nhưng, thanh âm của nàng lại lạnh lùng như băng: "Ai cho ngươi lá gan, tại Mộ phủ dám nói vậy với ta?" Lạnh lùng chất vấn, khiến Lữ Tụng cả người ngẩn ra, tức khắc có một cảm giác hàn khí kéo tới.

Hắn hy vọng Duệ Vương có thể mở miệng lúc này, người sau lại chỉ trầm mặt đứng một bên, không hề có ý định lên tiếng.

Đem Lữ Tụng chờ đợi nhìn ở đáy mắt, Mộ Khinh Ca châm biếm một tiếng, nhắc bước về hướng hắn: "Xem ra, phế vật chính là ngươi, không phải ta. Cho dù ta không thể tu luyện, ít nhất còn hữu dụng. Ngươi thì sao?"

Nàng tới gần, dồn ép Lữ Tụng lùi liền mấy bước, sắc mặt trở nên hết sức khó coi.

Không sai! Hắn nói không sai!

Trong lòng Lữ Tụng khẩn trương.

Mộ Khinh Ca vô dụng, nhưng có tước vị trên người, hơn nữa còn là tôn tử của Mộ Hùng. Hắn chỉ là nhi tử của một tiểu quan tam phẩm, dám khi nhục Mộ phủ Tiểu tước gia, bất quá là ý thể Duệ Vương.

Nếu Duệ Vương không để ý tới hắn nữa, như vậy hậu quả chọc giận Mộ Khinh Ca...

Mộ Khinh Ca có danh hào hoàn khổ đệ nhất Lạc Đô cũng không phải là nói không.

Lữ Tụng hiểu rõ mấu chốt trong đó, sắc mặt lập tức trắng bệch.

Hắn liều mạng hướng Tần Cẩm Hạo cầu cứu, nhưng đối phương lại giống như căn bản không phát hiện. Tựa hồ quyết định chủ ý, muốn dùng hắn cấp Mộ Khinh Ca hết giận.

"Người tới!" Mộ Khinh Ca đột nhiên dừng lại, ngửa đầu hô một câu.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 91: Mộ Khinh Ca cuồng và mất (13)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Nháy mắt, hộ vệ Mộ phủ liền xuất hiện trước mắt ba người.

"Tiểu tước gia!" Người đi đầu ôm quyền nói.

Trong mắt hắn, tựa hồ chỉ có một người Mộ Khinh Ca

Điều này khiến cho Tần Cẩm Hạo trầm mặc lông mày càng nhíu, đội trưởng hộ vệ làm như không thấy, càng tăng lửa giận trong lòng hắn.

Mộ Khinh Ca câu môi nói: "Đem cái thứ chó cạy thể chủ này lôi ra ngoài, còn dám tới gần Mộ phủ, liền đánh gãy hai chân hắn cho ta."

"Vâng." Thị vệ Mộ phủ không một chút chần chừ.

Đồng loạt đi lên, đi qua Duệ Vương đang đen mặt, dùng cương đao xiên qua hai tay Lữ Tụng, không chút lưu tình một cước đá vào đầu gối hắn, đau khiến hắn kêu cứu mạng.

"Duệ Vương cứu thần!"

Lữ Tụng bị cương đao xiên kéo đi, tiếng kêu thê lương cầu cứu quanh quẩn ở đại sảnh Mộ phủ.

Cổ nén cảm giác nóng bỏng trên gương mặt, Tần Cẩm Hạo trầm giọng đối Mộ Khinh Ca nói: "Ngươi vừa lòng chưa?" Hắn vừa rồi sợ dĩ không ra mặt, chính là cho rằng Mộ Khinh Ca đang phát tiểu tính tình, cho nên mới mặc kệ hắn như thế.

Hiện tại hỏi ra những lời này, trong giọng nói càng nhiều trách cứ.

Đối mặt Tần Cẩm Hạo chất vấn, Mộ Khinh Ca cười khê: "Duệ Vương điện hạ xem thường ta, nếu ngươi cũng ra khỏi đây, ta mới hài lòng đấy." Dứt lời nàng xoay người rời đi, căn bản không muốn cùng Tần Cẩm Hạo tiếp tục nửa phần.

Tần Cẩm Hạo trầm mặt, mắt thấy Mộ Khinh Ca cứ như vậy tiêu sái rời đi. Hai mắt sắc bén, nhẹ nhàng híp lại.

Đây là Mộ Khinh Ca, cư nhiên không hề đối với hắn lộ ra tình cảm ái mộ, ngược lại còn bài xích hắn tới gần?

Cái nhận thức này làm cho tâm tình Tần Cẩm Hạo cực độ không xong. Có một loại cảm giác nói không nên lời! Tựa hồ, hắn có thể đùa giỡn tâm Mộ Khinh Ca, nhưng năng không thể đối hắn biểu hiện ra một chút bất mãn.

"Mộ Khinh Ca, ta đã rất chịu đựng ngươi. Không cần ý đồ dùng biện pháp ngu xuẩn khiêu khích ta, đến hấp dẫn hứng thú của ta." Hai mắt Tần Cẩm Hạo, lợi như đao mang.

Một bộ bạch y, chậm rãi bước ra sau đại sảnh.

Nhìn bóng lưng Duệ Vương một thân huyền sắc vĩ ngạn, trong mắt nàng toát ra nhu tình, chậm rãi hướng tới gần hắn.

"Người có tra ra được gần đây Mộ Khinh Ca đang bận gì sao?" Còn chưa chờ nàng tới gần, một câu lạnh băng dò hỏi liền truyền đến.

Bước chân Bạch Tịch Nguyệt bởi lời này mà chợt dừng lại, vui sướng khi nhìn thấy người trong lòng, cũng bị hoảng loạn thay thế. "Ta, không có."

Không có? Đây không phải là đáp án Tần Cẩm Hạo muốn.

Hắn chậm rãi xoay người, ánh mắt sắc bén dừng trên người Bạch Tịch Nguyệt, ngũ quan lạnh lùng không thấy nửa điểm nhu tình: "Lâu như vậy cư nhiên không tra ra?"

"Điện hạ, cho Tịch Nguyệt một chút thời gian." Thanh âm nam nhân lạnh lùng, khiến cho Bạch Tịch Nguyệt tim đập mạnh lên, sợ hãi dần dần kéo tới.

Tần Cẩm Hạo hừ lạnh một tiếng, sau khi vút xuống bốn chữ "hạn cuối ba ngày", liền không chút lưu luyến quay người rời đi.

Nhìn bóng dáng cao lớn rời đi, Bạch Tịch Nguyệt trong lòng buồn bã mất mát. Nàng hoài niệm ngày đó Duệ Vương ôn nhu, đối với nàng sủng ái. "Tất cả đều là vì Mộ Khinh Ca!" Trong nháy mắt, Bạch Tịch Nguyệt đem khoản nợ này tính lên đầu Mộ Khinh Ca, hai mắt sợ hãi cũng trở nên sắc bén.

Mộ Khinh Ca đến cùng đi đâu?

Đó cũng không phải bí mật, Tần Cẩm Hạo từ lúc phát hiện Mộ Khinh Ca không ở trong thành, liền phái người đi thăm dò.

Nhưng mà, kết quả điều tra lại là Mộ Khinh Ca đi tới chỗ Mộ gia quân ngoài thành.

Hắn một phế vật không thể tu luyện, đi quân doanh làm gì?

Đây mới điều làm Tần Cẩm Hạo nghi hoặc.

Hắn lần này nhận được Bạch Tịch Nguyệt báo tin, nói Mộ Khinh Ca hồi phủ, mới vội vàng tới. Thứ nhất là muốn duy trì quan hệ hai người, trong khoảng thời gian này, hắn như cảm giác được Mộ Khinh Ca không hề ý lại hắn giống như trước kia. Thứ hai, chính là muốn hỏi ra Mộ Khinh Ca đi quân doanh làm gì.

Đáng tiếc, hôm nay tất cả đều thất bại.

Điều này làm cho nhẫn nại của Tần Cẩm Hạo đối với Mộ Khinh Ca sắp leo tới đỉnh.

...

Mộ Khinh Ca nắm chặt thời gian trở về Mộ gia quân, nàng nóng lòng muốn đi kiểm nghiệm thành quả huấn luyện của đội thân vệ, mới biết bước được tiếp theo nên tiến hành thế nào.

Trở lại trong sơn cốc, năm trăm linh ba người đang huấn luyện dựa theo nàng an bài.

Từ lúc mới bắt đầu không thích ứng, hiện giờ, bọn họ đã tiếp nhận loại huấn luyện khác lạ này, đồng thời cũng cảm nhận được thân thể không ngừng tăng cường.

Sau khi nhìn một vòng, Mộ Khinh Ca đem Mặc Dương gọi tới.

Chờ Mặc Dương mở lời đàm đạo đi tới trước mặt nàng, nàng đem thuốc bột và đan dược đã luyện chế tốt ném tới trước mặt hắn, phân phó: "Những dược phẩm này, từ hôm nay trở đi, cho vào trong bồn tắm, có thể giúp các người chậm rãi bồi dưỡng gân cốt. Còn những đan dược này, phân phát cho mỗi người, cách một ngày ăn một viên."

Đan dược cấp thấp nàng luyện chế lần này không tính nhiều, phân phát cho năm trăm linh ba người, trong tay mỗi người cũng chỉ có ba viên.

Tuy đan dược không nhiều lắm, nhưng phối hợp với tác dụng thuốc bột, cũng có thể tạo được hiệu quả mong muốn.

Trong đầu Mộ Khinh Ca có truyền thừa đan thần, nàng có thể phối chế ra đan dược và thuốc bột thích hợp cho đám người này.

Mặc Dương cảm lấy đồ rời đi, sau khi Mộ Khinh Ca nghỉ ngơi một chút, cũng gia nhập huấn luyện.

Nàng hiện giờ đã là lục cảnh sơ giai, cường độ thân thể dưới tác dụng của dược tề cải tạo gân, cũng được đề cao rất nhiều. Kỳ thật huấn luyện như vậy đối với nàng không có trợ giúp lớn, nhưng nàng vẫn như cũ huấn luyện cùng các binh sĩ.

Không phải vì cái gì, chỉ là kiếp trước nàng đã có thói quen huấn luyện như vậy, đồng thời có thể khiến nàng nhanh chóng hiểu biết đặc điểm và khuyết điểm từng người.

Tu luyện trong núi, thời gian chớp mắt một cái đi qua.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 92: Mộ Khinh Ca cuồng và mất (14)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Một tháng này huấn luyện phong bế, tiểu tước gia nàng, cộng thêm năm trăm linh ba người, đã trở thành đề tài thảo luận trong miệng Mộ gia quân.

Bọn hần tò mò tiểu tước gia mang theo đội thân vệ vào núi làm cái gì, đồng thời được biết tin tức hai tháng nữa sẽ cùng đội thân vệ độ sức.

Mộ Hùng sớm đã phân phó, nghiêm cấm bất luận kẻ nào tới gần sơn cốc huấn luyện của Mộ Khinh Ca. Từ phó tướng đến binh sĩ đều nghiêm túc chấp hành mệnh lệnh của ông, vì vậy Mộ Khinh Ca ở trong sơn cốc, khoảng thời gian này giống như biến mất trước mắt mọi người.

Tần Cẩm Hạo đem toàn bộ thám tử rải ra ngoài, cũng không mang về được nửa điểm tin tức hữu dụng.

Một ngày này, Mộ Khinh Ca đình chỉ huấn luyện an bài.

Nàng tập trung tất cả mọi người, đứng trong sơn cốc, chuẩn bị bắt đầu bước kế hoạch tiếp theo.

Nàng trộm được cải tạo gian không chỉ có một ống.

Chính nàng dùng thử xong một ống. Hiện tại, trong không gian nàng chính là rương mật mã nhiệt độ ổn định, còn có chín cái ống nghiệm yên lặng nằm trong đó.

Lưu lại một ống chuẩn bị bất cứ tình huống gì, Mộ Khinh Ca đem tám ống nghiệm toàn bộ pha loãng, chia làm năm trăm linh ba chén.

Lúc này, trên chiếc bàn dài sau lưng nàng, chính là năm trăm linh ba chén chính chính tề tề này.

Đứng chấp tay, con mắt Mộ Khinh Ca từ trên người từng binh sĩ trước mắt đảo qua.

Những thanh niên này, trong một tháng mài giũa, trở nên càng cương nghị sắc bén, rút đi không ít non nớt. Ngay cả hai nha đầu Ấu Hà và Hoa Nguyệt, cũng không hề nhu nhược như nước nữa, giữa mày còn mang theo vài phần anh khí.

"Hôm nay, ta muốn tuyên bố một việc." Mộ Khinh Ca mở miệng.

Theo thanh âm nàng vừa ra, tất cả mọi người tập trung tinh lực, cẩn thận nghe.

"Trong cái chén đằng sau ta, để vào một loại thần dược có thể thay đổi thể chất, cải biến thiên phú các ngươi. Sau khi ăn vào, các ngươi sẽ rất thống khô, sống hay chết, ta không thể bảo đảm. Nhưng ta có thể nói chính là, một khi các ngươi trụ được qua, được đến chính là thứ mà cả đời các ngươi không dám vọng tưởng. Các ngươi có thể lựa chọn không uống, tùy các ngươi."

Mộ Khinh Ca nói, khiến cho năm trăm linh ba người đều khiếp sợ mở to hai mắt. Bọn hần quên mất ngôn ngữ, tựa như đang tiêu hoá lời Mộ Khinh Ca nói, lại đối với lời Mộ Khinh Ca tiến hành phân tích.

Cải thiện thể chất, cải biến thiên phú? Thần dược nghịch thiên như vậy, thật sự tồn tại ở đây sao? Hơn nữa còn cách bọn họ gần trong gang tấc?

Mặc Dương đột nhiên một bước bước ra, nhìn Mộ Khinh Ca nghiêm túc nói: "Tiểu tước gia, Mặc Dương nguyện ý thay tiểu tước gia thử dược!"

Mộ Khinh Ca sững sốt, chớp chớp mắt không có phản ứng lại.

Những người khác tại Mặc Dương nhắc nhở đã minh bạch. Đồng loạt mở miệng: "Tiểu tước gia, thuộc hạ nguyện ý thay người thử thuốc."

Ngay cả hai nha đầu Ấu Hà và Hoa Nguyệt cũng không cam chịu yếu thế.

Trong những âm thanh đòi muốn thử thuốc, Mộ Khinh Ca cuối cùng hiểu rõ. Nàng dờ khóc dờ cười đối với Mặc Dương nói: "Ngươi cho là mình rất thông minh phải không? Bỏ tước gia cần các ngươi phải thử thuốc?"

Đột nhiên, nàng mở lòng bàn tay, quang mang xanh lục trong suốt xuất hiện trong lòng bàn tay nàng.

Tức khắc, mọi người đều sợ ngây người, con mắt cả đám đều đồng loạt rơi xuống đất.

"Này... Đây là lục cảnh!"

"Ôi trời ơi! Tiểu tước gia cư nhiên biến thành lục cảnh cao thủ!"

"Ta không có nằm mơ đi! Thật là lục cảnh?"

Mộ Khinh Ca hừ lạnh một tiếng, thu hồi linh khí trong tay, lục quang biến mất. Nàng đánh mặt, đối với mọi người nói: "Muốn nói thử được, phải là bốn tước gia thay các ngươi thử được mới đúng."

Dứt lời, đang lúc vẻ mặt mọi người xấu hổ, nàng nhìn Mặc Dương cũng xấu hổ cúi đầu: "Ngươi cho rằng ta đạt được loại thần dược này, bởi vì không xác định được công hiệu và tác dụng phụ, cho nên muốn xuất ra một bộ phận dùng trên người các ngươi nhìn xem? Nếu thành công, ta liền kiểm lời, cho dù thất bại, cũng không sao cả? Ta ở trong lòng các ngươi, chính là một người ích kỷ vô tình như vậy? Há?"

Lạnh giọng hỏi, càng khiến nhiều người vẻ xấu hổ trên mặt càng đậm.

Ấu Hà và Hoa Nguyệt đồng loạt quỳ xuống, đối với Mộ Khinh Ca nói: "Tiểu tước gia, tui nô tỳ chưa bao giờ có ý nghĩ như vậy. Chúng ta là cam tâm tình nguyện thử dược vì tiểu tước gia." Chủ tử cư nhiên có thể tu luyện, lục cảnh cao thủ ở Tàn quốc tuy không thừa thớt, nhưng lấy tuổi của Mộ Khinh Ca mà đạt đến độ cao này, tuyệt đối là tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả (*). Trời mới biết, trong lòng các nàng giờ phút này có bao nhiêu cao hứng.

(*) Tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả: trước không có người, sau cũng không có người.

Bịch!

Mặc Dương cũng hai chân quỳ xuống, hồ thẹn nói: "Tiểu tước gia, Mặc Dương không dám nghĩ như thế. Chỉ là cảm thấy thân thể tiểu tước gia quý như vậy, không nên mạo hiểm, bọn thuộc hạ có thể vì tiểu tước gia thử thuốc cũng là vinh hạnh. Mặc Dương đối với tiểu tước gia, tuyệt không hai lòng, thiên địa chứng giám!"

"Chúng ta đối với tiểu tước gia tuyệt không hai lòng, thiên địa chứng giám!"

Theo Mặc Dương nói, năm trăm thân vệ cũng đồng loạt quỳ chân xuống, hướng Mộ Khinh Ca tỏ lòng trung thành.

Thờ dài, kỳ thật Mộ Khinh Ca cũng không thật sự tức giận. Lúc Mặc Dương nói ra câu kia, nàng cảm nhận được trong đó là chân tình thực lòng, không trộn lẫn nửa điểm giả dối.

Chẳng qua, nàng chỉ buồn bực ý nghĩ bọn họ cư nhiên là vậy, thật là đem nàng quá bẹp.

"Tất cả đứng lên đi," Mộ Khinh Ca trầm mặt nói. Sau đó lại cảnh cáo tất cả mọi người: "Chuyện ta có thể tu luyện, trừ bỏ các ngươi ra không thể cho ai biết. Các ngươi nhất định phải thay ta giữ bí mật, ta không hy vọng trong thời buổi rối loạn, bởi vì ta mà khiến Mộ phủ cuốn vào trong đó." Nếu chuyện nàng có thể tu luyện truyền ra ngoài, sẽ ở Tàn quốc cuốn lên bao nhiêu sóng gió? Chỉ sợ ả nhãi nhép nhiều năm đều sẽ tan thành mây khói đi.

Vẫn là câu nói kia, Mộ phủ có một người thừa kế phế vật hoàn khổ, nếu so với người thừa kế thiên phú tuyệt cang thêm bình tĩnh an ổn.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 93: Mộ Khinh Ca cuồng vả mặt (15)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

"Tiểu tước gia yên tâm, chúng ta tuyệt sẽ không trước bất kỳ ai lộ ra nửa câu. Nếu vi phạm, trời tru đất diệt!" Mọi người đồng loạt hứa hẹn.

Mộ Khinh Ca không tiếng động nhẹ gật đầu, nhìn lướt qua chén sau lưng, nàng nói tiếp: "Một khi các ngươi uống thứ trong chén này, cả đời này chỉ có thể đi theo ta, tuyệt đối nghe theo mệnh lệnh của ta, nguyện trung thành với ta. Nếu trong các ngươi có người muốn phản bội ta, như vậy ta sẽ tự thân giết hấn, lấy về tất cả mọi thứ của ta."

Lời nàng nói, thập phần lãnh khốc, sát ý bức người.

Cho dù là binh sĩ kinh nghiệm qua chiến trường, cũng ở dưới sát ý của nàng cảm thấy như rơi vào hầm băng, khiến cả người phát lạnh.

Đột nhiên, có người hô lớn nói: "Tiểu tước gia, ngài yên tâm. Nếu có người dám phản bội ngài, phản bội tất cả chúng ta, không cần ngài ra tay, chúng ta các huynh đệ khác sẽ đem hắc đầu giết đến chân trời góc biển, lấy đầu trên cổ hấn đưa đến trước mặt ngài."

"Trọn đời không phản bội, thề sống chết trung thành!"

"Trọn đời không phản bội, thề sống chết trung thành!"

"Trọn đời không phản bội, thề sống chết trung thành!"

Tiếng hô âm ỉ chinh tề, vang dội son cốc.

Lúc Mộ Khinh Ca giờ tay lên, mới chột yên lặng. Mộ Khinh Ca nói: "Huấn luyện lúc trước, nguyên nhân bộ phận chính là rèn luyện thân thể các người, giúp các người hấp thu được lực càng tốt. Hiện tại, người dám mạo hiểm uống được, liền từng người đi lên lấy một chén đi."

Dứt lời, nàng thối lui đến một bên bàn dài, kéo cái ghế vắt chân ngồi xuống.

Tầm mắt năm trăm linh ba người, đều đồng loạt dừng trên năm trăm linh ba cái chén kia.

Ấu Hà và Hoa Nguyệt liếc nhau, hai người nắm tay, tiến lên đầu tiên, cầm lấy cái chén gần nhất, không chút do dự uống xong.

Trong mắt Mộ Khinh Ca hiện lên một tia khen ngợi, đối với hai người nói: "Các người về phòng chờ. Nhớ kỹ, vô luận phát sinh cái gì, khó chịu thế nào, đều phải cắn chặt răng kiên trì."

Ấu Hà và Hoa Nguyệt gật đầu rời đi.

Các nàng đi rồi, Mặc Dương tiến lên, uống xong được vật trong chén.

Còn lại năm trăm người, cũng ngay ngắn trật tự đi lên, tự mình lấy một chén, uống vào.

Rất nhanh, năm trăm linh ba cái chén đều không còn gì, tất cả đều trở về doanh phòng, chờ đợi chuyện kế tiếp...

Mộ Khinh Ca ngồi một mình trên ghế, cánh tay tựa lên mép bàn, đầu ngón tay nhẹ gõ mặt bàn.

Chỉ chớp lát, trong doanh phòng sau lưng, bắt đầu truyền đến tiếng rên rỉ ầm ầm thống khổ. Những âm thanh này đan vào cùng một chỗ, truyền vào tai Mộ Khinh Ca, tựa như thanh âm thiên nhiên, khiến nàng vui vẻ nheo lại hai mắt.

Từ sáng sớm cho tới mặt trời lặn, Mộ Khinh Ca vẫn một mực ngồi tại chỗ.

Rốt cuộc, phía sau truyền đến thanh âm mở cửa, Mặc Dương sắc mặt có chút tái nhợt đầu tiên bước ra.

"Tiểu tước gia." Mặc Dương đi tới trước mặt Mộ Khinh Ca, ôm quyền nói.

"Thế nào?" Mộ Khinh Ca nhướng mày hỏi.

Mặc Dương cười khổ lắc đầu: "Không có cảm giác được gì, không biết là thành công hay không."

Tuy trả lời như vậy, nhưng Mộ Khinh Ca biết Mặc Dương thành công. Bởi vì, lúc bản thân nàng phục dụng được cải tạo gen, lúc kết thúc, nàng cũng không cảm thụ được gì đặc biệt. Chỉ có lúc tu luyện, mới phát hiện bất đồng.

Nàng nhẹ gật đầu đối với Mặc Dương nói: "Không cần nóng vội. Có thành công hay không, chờ lúc người tu luyện là có thể cảm nhận được." Đột nhiên, nàng rút ra chủy thủ tủy thần, bỏ lên bàn, đối với Mặc Dương giương cầm phản phó: "Cửa một đao lên cánh tay mình, không được bôi được. Sau khi khép lại liền nói cho ta." Nàng muốn biết, Mặc Dương bọn họ dùng được tề cải tạo gen có giống như nàng không, có năng lực tự lành và giải độc.

Mặc Dương có chút nghi hoặc, nhưng đối với mệnh lệnh Mộ Khinh Ca lại không chần chờ.

Hắn không chút do dự cầm lấy chủy thủ, trên cánh tay mình hạ một đường sâu. Thương thế như vậy, cho dù bôi thuốc, cũng phải cần nửa tháng mới có thể hoàn toàn khép lại.

Yên lặng dùng vài bó quần chặt miệng vết thương, phòng ngừa chảy máu không ngừng. Mặc Dương ngược mắt nhìn về phía Mộ Khinh Ca.

"Rất tốt." Mộ Khinh Ca gật đầu tán dương. Lại từ trong lòng lấy ra một viên dược, ném lên bàn trước mặt Mặc Dương.

Mặc Dương nhìn viên dược kia, ở trên mặt bàn xoay tròn đồng đưa, mím môi, duỗi tay cầm lấy đan dược, cho vào miệng mình, nuốt xuống.

"Đây là độc dược." Mộ Khinh Ca nhìn ánh mắt hắn nói.

Mặc Dương sắc mặt không biến, thông dong đáp: "Thuộc hạ biết rõ."

"Biết rõ người còn ăn?" Mộ Khinh Ca trêu tức híp hai mắt lại, khoé miệng giương nhẹ tựa lưng ra ghế.

Mặc Dương thần sắc bất động trả lời: "Nếu Tiểu tước gia hy vọng thuộc hạ ăn, như vậy tất có lý do. Thuộc hạ tin tưởng tiểu tước gia an bài."

Mộ Khinh Ca mỉm cười, không giải thích nhiều: "Người đi xuống đi. Đem biến hoá trên thân thể mình ghi chép lại, sau đó nói cho ta biết."

"Vâng!" Mặc Dương lui ra.

Chỉ chốc lát, những người khác đều liên tiếp đi ra.

Mộ Khinh Ca tùy ý chọn lựa mười người, ở trên người bọn họ làm chuyện y hệt như đối Mặc Dương, sau đó phân phó bọn họ trở về phòng tu luyện cảm thụ một chút.

Một đêm này, trong sơn cốc thập phần yên tĩnh, chỉ có vài tiếng côn trùng ngẫu nhiên kêu vang, còn có tiếng gió.

Cho tới tận sáng sớm, trong ngoài doanh trại đều bị quang mang màu cam bao phủ, như là thiên địa dị tượng.

"Ta đột phá!"

"Ta cũng đột phá!"

"Ta cũng vậy, ta từ xích cảnh trung giai thoát cái đã đến chanh cảnh sơ giai!"

"Người thăng liền hai cấp? Hắc hắc, xấu hổ, ta thăng liền ba cấp."

"Người ba cấp có gì đặc biệt? Nghe nói tiểu tử Mặc Dương kia thăng liền năm cấp, ngay cả hai cái nha đầu Ấu Hà và Hoa Nguyệt cũng thăng liền bốn cấp!"

"Cái gì! Quá biến thái!"

"Hừ, muốn nói biến thái, ai có thể so với tiểu tước gia của chúng ta? Y chính là không thể tu luyện, lại biến thành cao thủ lục cảnh sơ giai a!"

Mộ Khinh Ca tu luyện là ở trong những tiếng đàm luận phần khởi này kết thúc.

Nàng chậm rãi mở hai mắt ra, đáy mắt bình tĩnh, tựa hồ đã sớm dự liệu được kết quả.

Những người này, nguyên bản đều là xích cảnh, có mấy người là chanh cảnh sơ giai. Hôm nay, tất cả đều tiến vào chanh cảnh, thậm chí có người mơ hồ đột phá, sắp tiến vào hoàng cảnh. Điều này khiến cho thực lực của thân vệ đội được đề cao rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Mộ Khinh Ca cuồng và mất (16)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Khoé miệng hơi giương hiện lên một tia ý cười, cửa phòng Mộ Khinh Ca đã bị người gõ vang.

"Vào đi." Thu liễm biểu tình, Mộ Khinh Ca ở trong phòng khoanh chân lên giường nói.

Cửa phòng bị mở ra, tiến vào là Mặc Dương.

Hắn đi tới trước mặt Mộ Khinh Ca, vén lên ống tay áo của mình. Cánh tay trơn bóng, khiến trong mắt Mộ Khinh Ca sáng ngời.

Hôm qua, trên cánh tay lưu lại vết sẹo dữ tợn kia, giờ phút này đã tìm không thấy bất luận tung tích gì.

Mặc Dương buông tay áo xuống, đối với Mộ Khinh Ca nói: "Dựa theo tiểu tước gia phân phó, thuộc hạ chưa từng bôi thuốc lên miệng vết thương. Nhưng vừa rồi, sau khi thuộc hạ dừng tu luyện, lại phát hiện miệng vết thương đã hoàn toàn khép lại. Mà độc tố trong cơ thể trừ bỏ phát tác lúc ban đầu, sau đó cũng dần dần biến mất."

Một đêm sao?

Mộ Khinh Ca rũ mắt, trong lòng tính toán.

Lúc trước nàng cùng Bắc Minh lão nhân kịch đấu, bị trọng thương như vậy, bất quá chỉ trong khoảnh khắc liền khôi phục như ban đầu. Mà chút vết thương kia của Mặc Dương lại cần một đêm.

"Còn những người khác?" Mộ Khinh Ca nâng mắt hỏi.

"Bọn họ đều giống thuộc hạ." Mặc Dương thành thật trả lời. Nhưng trong lòng hắn đã suy đoán được gì.

"Xem ra, chuyện này cùng với nồng độ của dược cải tạo gen có liên quan." Mộ Khinh Ca trong lòng cho ra kết luận. Nàng đối với Mặc Dương nói: "Loại dược này không chỉ cải tạo thể chất và thiên phú của các người, còn có thể có được năng lực tự lành và năng lực giải độc nhất định, cái này đối với các người cũng là một loại bảo đảm." Có thể nói, chỉ cần đối phương không đem thân vạ của nàng một đao mất mạng, cho dù họ bị trọng thương, cũng có khả năng khép lại, hơn nữa không hề di chứng.

Chính tai nghe được Mộ Khinh Ca nói, Mặc Dương luôn luôn bình tĩnh lý trí, cũng lộ ra thần sắc kịch động.

Mộ Khinh Ca đối hắn nói: "Đem chuyện này nói cho mọi người, sau đó an tâm tu luyện. Đừng quên, hai tháng sau, còn có một cuộc tỷ thí đang chờ chúng ta."

Mặc Dương mang theo kịch động lui ra, lúc gần đi, cái nhìn nhìn về phía Mộ Khinh Ca tràn ngập cảm kích.

Hắn có thể dự đoán được phản ứng của những người khác sau khi biết chuyện này, cái biến bọn họ chính là Mộ Khinh Ca, từ đây, tính mạng của bọn họ cũng sẽ là của Mộ Khinh Ca!

Thời gian hai tháng, thoáng cái đã qua.

Một tháng trước, Mộ Khinh Ca phái Mặc Dương mang theo vài người, đem vũ khí định chế (đặt theo yêu cầu) tốt toàn bộ lấy về.

Tại trước mặt mọi người, nàng đem những bộ linh kiện kỳ ảo kia tiến hành lắp ráp, y hệt ảo thuật, biến ra bốn kiện vũ khí.

Một kiện, là ưng trào có thể co rút tùy ý.

Một kiện, là ám tiễn.

Một kiện, là quân đao bỏ thêm nhiều công năng.

Kiện cuối cùng, là gấu bên trong cạnh hai chân, thanh đao găm có rãnh ba lạng.

Những trang bị này, đề cao sức chiến đấu mọi người. Cũng để cho ánh mắt bọn họ nhìn Mộ Khinh Ca càng ngày càng bội phục, thậm chí sùng bái.

Bỏ ra một ngày, học lắp ráp và tháo dỡ, Mộ Khinh Ca liền bắt đầu huấn luyện bọn họ phối hợp cùng những vũ khí này, đồng thời đốc thúc bọn họ tu luyện võ đạo.

Ngắn ngủn hai tháng, đám người kia đã có hơn nửa tiến nhập vào hoàng cảnh, còn lại một nửa, tuyệt đại bộ phận đều đang ở chanh cảnh đỉnh phong, tùy thời có thể tiến vào hoàng cảnh.

Hoàng cảnh, trong Mộ gia quân, đã xem như tồn tại trên đỉnh.

Trên cơ bản trừ bỏ mấy vị phó tướng là lục cảnh, các đám binh sĩ khác đều là xích cảnh chanh cảnh. Mà trong đó, xích cảnh chiếm nhiều nhất.

Mộ gia quân, khiến người sợ hãi không phải là tu vi cá nhân, mà là lực ngưng tụ đáng sợ của bọn hắn, còn có tinh thần không sợ chết.

Một cao thủ siêu cấp lam cảnh, một mình đối mặt với Mộ gia quân như tường đồng vách sắt, cũng chỉ có thể chạy trốn chết, không dám tái chiến.

Màn đêm buông xuống, Mộ Khinh Ca mặc y phục dạ hành, dẫn theo năm trăm đội thân vệ đứng trên đỉnh núi, phía xa, chính là doanh địa Mộ gia quân.

Năm trăm người, ăn mặc y phục dạ hành, trên người trang bị vũ khí Mộ Khinh Ca chuẩn bị, trầm mặc không nói.

Trông về phía xa xa quân doanh nghiêm mật canh gác dưới núi, Mộ Khinh Ca câu môi cười cười.

Lúc này, nàng khó được không mặc hồng y, nhưng dưới bóng đêm, nàng vẫn như cũ tuyệt mỹ yêu dã như anh túc. Gió đêm, thổi bay sợi tóc nàng, lướt qua gò má, sâu trong con mắt thấu triệt, cất giấu hưng phấn muốn thử.

Tựa hồ, nàng lại trở về thời đại nàng quen thuộc kia, làm chuyện nàng quen thuộc.

Nàng trầm giọng nói: "Dưới núi, chính là quân doanh Mộ gia quân. Nhiệm vụ của các người, chính là bắt hết tất cả người trong trại, nhỏ xuống soái kỳ."

Trả lời nàng chính là một mảnh trầm mặc.

Nàng nhìn qua quân doanh, câu môi cười nhạt. Nàng cùng Mộ Hùng ước định, là hôm nay. Chỉ sợ, người trong quân doanh đều cho rằng chân chính đối kháng là sau hừng đông. Nhưng, qua giờ Tý chính là một ngày mới, ai quy định nàng không thể ở giờ Dần sau giờ Tý, hành động vào lúc con người mệt mỏi nhất?

Năm trăm người khiêu chiến hơn chín ngàn người, nàng mới không ngốc đi chính diện đối kháng.

"Nhớ kỹ ta giao đồ vật cho các người, đừng làm tổn thương gia thất vọng! Đi thôi." Mộ Khinh Ca cặp môi đỏ mọng yêu dã, trong bóng đêm quyền rũ ra.

Theo lời nàng vừa dứt. Năm trăm ánh tử sau lưng, đồng loạt lao xuống núi, mục tiêu - Mộ gia quân doanh.

Bóng người màu đen, dung nhập vào bóng đêm, như tinh linh ám sắc hướng phía doanh trại Mộ gia quân.

Dưới núi, Mộ gia quân doanh.

Trong trường, ánh nến sáng ngời.

Mấy vị phó tướng, ngồi vây quanh trong đó, trên bàn tròn bày một đĩa đậu phộng, còn có một chút thịt. Trong quân doanh không cho uống rượu, mấy người sẽ không vì phạm, chỉ dùng nước trà thay thế.

Xem bọn hắn một thân võ trang, lại thần tình buông lỏng, thật sự có chút mâu thuẫn.

Một người phó quan trong đó đứng lên, rót đầy trà cho những vị phó quan khác lớn tuổi hơn chút. Cười nói: "Cũng không biết lão tướng quân nghĩ như thế nào, thế mà lại phụng bồi đáp ứng tiểu tước gia làm ầu. Không nói đến năm trăm binh lực trong tay tiểu tước gia vốn không phải là tinh anh trong doanh gì, coi như năm trăm người này đều là cao thủ đứng đầu trong quân, muốn xâm nhập vào quân doanh rút soái kỳ, chính là ý nghĩ hảo huyền a."

Hắn vừa nói xong, lập tức có người gạt đầu phụ họa: "Không sai, chúng ta mang binh đánh giặc cả đời. Lấy ít thắng nhiều đã thử qua, nhưng binh lực cách xa lớn như vậy, còn muốn thủ thắng, căn bản là người si nói mộng."

Một vị phó tướng khác cười hắc hắc, nói thẳng: "Nếu chỉ có vậy có thể làm tiểu tước gia thắng, không cần lão tướng quân phạt ta, ta cũng không xứng lại tiếp tục mang binh."

"Lão tướng quân đúng là, cho phép tiểu tước gia hồ đồ. Năm trăm người này, nếu dựa theo như lúc trước nói, giao cho Hùng tướng quân huấn luyện, còn có chút đáng xem. Kết quả lại bị tiểu tước gia mang đi, còn đồng ý một cái trận đấu vớ vẩn như vậy. Hừ." Cái vị phó tướng mở miệng này, giọng điệu rất là bất mãn. Tựa hồ, nếu không phải trở ngại Mộ Hùng, lời nói trong miệng hắn sẽ càng thêm khó nghe.

Kỳ thật, trong lòng ai không phải nghĩ như vậy?

Mộ Khinh Ca luyện binh? Còn muốn dùng năm trăm người đối kháng tiếp cận vạn quân bọn hắn?

Nói đùa gì vậy?!

Trong lòng mấy người đều khinh thường. Chỉ bởi vì nguyên nhân Mộ Hùng, mới có thể vẫn luôn chịu đựng không nói. Lúc này, bọn họ vô vùng hy vọng thi đấu kết thúc, chứng kiến bộ dạng Mộ Khinh Ca bị thua.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Mộ Khinh Ca cuồng và mặt (17)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Lúc ấy, bọn họ sẽ có thể nói thắng với lão tướng quân. Vẫn là đem tiểu tước gia mang về đi, quân doanh này không phải là nơi mà thân đệ tử thế gia cảnh vàng lá ngọc nên tới, bên nào mới mê liền đi bên đấy đi, này hồ nháo cũng hồ nháo đủ rồi.

Mấy người trao đổi ánh mắt, căn bản không đem trận đấu này là cấp bậc trận đấu, chỉ cho đây là trò khôi hài trẻ con.

Chỉ bất quá, bởi vì tướng quân Mộ Hùng của bọn hắn sốt ruột tôn tử, mới để cho bọn họ những người chỉ huy giết địch, bồi trẻ con chơi một chút thôi.

Mấy người lấy trà thay rượu, cụng chén, đem nước trà uống xuống.

Đột nhiên, bọn hắn phát hiện phó quan đứng đầu ngồi ở chủ vị, Hùng phó tướng vẫn luôn bảo trì trầm mặc, tâm tình lộ ra chút trầm trọng.

Một người buông bát trà trong tay xuống, tò mò hỏi: "Hùng tướng quân, ngài làm sao vậy?"

Hùng phó tướng nghe thấy câu nói, chậm rãi giương mắt, nhưng không mở miệng.

Mấy người khác trao đổi ánh mắt một chút, người đầu tiên mở miệng hỏi thăm lại nói: "Hùng tướng quân, ngài chẳng lẽ lo lắng huynh đệ chúng ta chịu thiệt trong tay tiểu tước gia? Nếu thật là thế, vậy ngài cũng quá khinh thường các huynh đệ."

Nói đến phần sau, mặt hần lộ vẻ chút không vui.

Vài người khác phụ họa nói: "Đúng vậy, chúng ta cũng không phải như đám công tử bột kia. Hùng tướng quân lo lắng như vậy có chút dư thừa, tới tới tới, chúng ta bồi ngài chén trà này."

Mấy người rót trà vào chén, dùng ánh mắt bức bách.

Hùng phó tướng bắt đầu dĩ, đành phải bụng chén trà trước mặt, cùng mọi người uống.

Đem bát buông xuống, hần mới thở dài nói: "Ta không phải lo lắng cùng tiểu tước gia tỷ thí, ta đối với binh lực chúng ta có lòng tin. Tiểu tước gia muốn dùng năm trăm người đối kháng, cho dù là lão tướng quân tự mình chỉ huy cũng khó khăn."

Mấy người liên tiếp tán đồng gật đầu.

"Vậy ngài vừa rồi đang lo lắng cái gì?" Một người trong đó tò mò hỏi.

Hùng phó tướng nhìn bọn họ một cái, trầm giọng nói: "Ta lo lắng lão tướng quân."

"Người lo lắng gia gia cái gì?" Đột nhiên, cửa trưởng, một đạo thanh âm non nớt mà thanh lãnh truyền đến. Như gió đêm lạnh lẽo thổi vào, đem vài vị phó tướng bên trong đông lạnh đến giật mình.

"Tiểu tước gia! Ngài sao lại ở đây?" Hùng phó tướng khiếp sợ đứng lên.

Mấy phó tướng khác cũng đều đứng dậy, sắc mặt khiếp sợ nhìn Mộ Khinh Ca khoanh tay đứng ở cửa vào.

Tiểu tước gia vào trưởng, bọn họ cư nhiên không chút nào phát giác? Hơn nữa, không chỉ như thế, bên ngoài cũng không có người thông báo.

Di! Không đúng!

Mấy vị phó tướng kinh nghiệm phong phú lập tức phản ứng lại.

Bốn phía không khỏi quá an tĩnh, ngay cả tiếng bước chân binh lính tuần tra cũng không có.

Xảy ra chuyện gì vậy?

Trên mặt mấy người tràn đầy khó hiểu, cùng nhìn về phía Hùng phó tướng, lại nhìn về phía Mộ Khinh Ca.

Mộ Khinh Ca một thân hắc y, bước vào chủ trưởng. Trên khuôn mặt tuyệt mỹ tinh xảo, môi đỏ khẽ mím, trong mắt lạnh như băng, khiến người không rét mà run.

Nàng trực tiếp đi tới sau lưng Hùng phó tướng, vươn tay rút soái kỳ ra, ném sang Mặc Dương cùng theo vào. Người sau sau khi nhận lấy, đứng nguyên tại chỗ, trầm mặc không nói.

Mấy cái phó tướng không thể hiểu được nhìn Mộ Khinh Ca làm hết thấy, trong lòng nghi hoặc khiếp sợ, làm cho bọn họ không ai chủ động mở miệng.

Mộ Khinh Ca đi tới trước mặt Hùng phó tướng, hai mắt thanh thấu nhìn thẳng hần, hỏi: "Gia gia ta làm sao?"

"Này..." Hùng phó tướng lộ vẻ khó xử, tựa hồ không tiện mở miệng.

"Nói." Mộ Khinh Ca quát lạnh.

Hùng phó tướng trong lòng rung mình, đối với vị tiểu tước gia này, một cái hoàn khổ, da đầu hần cư nhiên toát lên một tầng mồ hôi mỏng. Phảng phất, đứng trước mặt hần không phải Mộ Khinh Ca, mà là Mộ Hùng... Không, so với Mộ Hùng càng làm cho người ta áp lực càng lớn, cơ hồ khiến hần không thở nổi.

"Lão tướng quân vốn dĩ muốn tự mình chủ trì cùng tiểu tước gia tỷ thí, nhưng năm ngày trước, lại bị thánh chỉ Hoàng thượng triệu hồi, đến nay chưa về." Ở cái nhìn chăm chú của Mộ Khinh Ca, Hùng phó tướng mọi thứ mình biết.

Hai con người Mộ Khinh Ca nhú lại, nàng dường như người được trong đó một tia bất thường.

Gia gia sẽ không nói tiếng nào liền không thấy bóng dáng? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, khiến ông không kịp dặn dò một câu.

"Đã phái người đi tìm hiểu?" Mộ Khinh Ca trầm tĩnh hỏi.

Thế nhưng, sự trầm tĩnh của nàng làm cho Hùng phó tướng cách nàng gần nhất cảm nhận được cuồng bạo dưới cái bình tĩnh đấy.

Hùng phó tướng thành thật nói: "Đã phái, nhưng trở về đều nói lão tướng quân không ở trong phủ, Dung tiểu thư cũng không ở đó."

Ánh mắt Mộ Khinh Ca càng lạnh.

Hệ thống tình báo Mộ phủ cùng quân đội là vận hành độc lập, nắm giữ tình báo chính là Mộ Liên Dung, nàng cư nhiên cũng không ở đây? Nếu là hoàng cung bên kia có biến cố gì, thế nhưng Mộ gia quân doanh vẫn như cũ bình tĩnh, này thật không thông.

Mộ Khinh Ca lắc đầu, bác bỏ suy đoán trong lòng.

Nàng hướng Hùng phó tướng hỏi: "Mấy ngày này, có gì bất thường không?"

Tựa hồ lúc trước nhận lấy Mộ Khinh Ca uy hiếp, Hùng phó tướng cẩn thận suy nghĩ, nghiêm túc trả lời: "Không có."

Mọi thứ bình thường? Vậy gia gia đi đâu?

Nàng mím môi, ngược mắt nhìn về phía Hùng phó tướng, âm thanh lạnh lùng nói: "Đi theo ta."

Dứt lời, liền quay người ra ngoài trường.

Lúc đi ngang qua mấy vị phó tướng, ánh mắt nàng từ trên người họ đảo qua, rơi vào thức ăn trên bàn. Lập tức, làm cho mấy vị tướng quân thân kinh bách chiến mặt già đỏ lên.

Nhàn nhạt thu hồi ánh mắt, Mộ Khinh Ca đối bọn họ nói: "Các người cũng đi theo."

Tiếp theo, lắc mình một cái, liền ra khỏi trường.

Rất nhanh, sau lưng nàng, Hùng phó tướng dẫn theo mấy phó tướng khác từ chủ trường đi ra.

Chính là, khi bọn hắn nhìn thấy một màn trước mắt, hai mắt cơ hồ tròn to đến thoát ra ngoài, kinh ngạc thiếu chút nữa cắn rớt đầu lưỡi mình.

Ở trước mặt bọn họ, bị năm trăm hắc y nhân vây thành vòng lớn, gần vạn nhân thủ chân bị trói tư thế đặc thù, quỳ gối ngồi dưới đất, trong miệng nhét một miếng vải trắng. Mỗi người đều quần áo đầu tóc lộn xộn. Trong ánh mắt càng toát nồng đậm không cam lòng, lại không thể làm gì.

Tựa như, bọn họ thua rất nhặng khuất. Rồi lại bị phương thức chiến đấu chưa bao giờ thấy qua này khiến cho cả kinh đến mất ngôn ngữ phản kháng.

Lúc năm trăm người kia nhìn thấy Mặc Dương cầm lấy soái kỳ đi ra, cũng không khỏi tự chủ đứng thẳng thắt lưng, trong mắt phát ra ánh sáng nóng rực.

"Cái này... Điều này sao có thể?" Hùng phó tướng khiếp sợ khiến ngay cả nói chuyện đều có chút run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 96: Mộ Khinh Ca cuồng và mặt (18)

Edit: Diệp Luru Nhiên

"Không có gì không thể." Mộ Khinh Ca khoanh tay bình tĩnh nói: "Người của các người, từ mới bắt đầu đã đối với người của ta, trong lòng khinh thường. Lại tự cho là trận đấu tối thiểu phải chờ tới bình minh bắt đầu, cả đám đều sớm đi nghỉ, chờ mong trời sáng. Mà người của ta, từ mới bắt đầu đã rất coi trọng trận đấu này, vừa qua giờ Tý, chính là ước định tốt thời gian. Bọn họ xé chắn ra lẻ, chia thành tốp nhỏ lên vào quân doanh, đem từng người còn đang trong mộng chế trụ, có gì khó?"

Nàng rất bình tĩnh, dường như hết thảy trước mắt là bình thường, là hợp tình lý.

Nhưng rơi vào tai đám người Hùng phó tướng, còn có gần vạn binh sĩ, lại không nhận được trong lòng kêu khổ.

Có gì khó? Thật sự rất khó được không?

Đúng, lên vào không khó, thừa dịp bọn hán ngủ chế trụ cũng không khó. Khó là khó ở chỗ, trong quá trình làm sao có đủ cam đoan đem vạn người chế trụ, không làm tỉnh một người. Hoặc là nói, có thể ở trong quá trình đó không khiến bạo động, dẫn đến kế hoạch thất bại.

"Ngô ngô ngô..."

Tiến gần vòng tù binh, có một người giãy giụa muốn đứng lên.

Ánh mắt Mộ Khinh Ca đảo qua hắn, lập tức có người tiến lên, thay hắn mở trời, giải trừ vải trắng trong miệng hắn.

"Ta không phục! Các ngươi đây là lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, căn bản không công bằng!" Vừa được tự do, người nọ liền lễ thắng khí hùng dũng lên.

Hắn nói, tựa hồ được rất nhiều binh sĩ đồng ý. Bọn họ không thể nói chuyện chỉ có thể dùng ánh mắt biểu đạt duy trì.

Không chỉ có binh lính, các phó tướng lấy Mộ Hùng cầm đầu, đều trầm mặc, tựa hồ đang biểu đạt bất mãn đối với kết quả tỷ thí lần này.

"Không phục?" Khoé miệng Mộ Khinh Ca giương lên một mặt cười nguy hiểm, trong mắt tựa như ngưng kết thành hàn băng, nhìn người nọ nói: "Ngươi nói cái này gọi là nhân lúc cháy nhà hôi của, ta nói cái này gọi là binh bất yểm trợ. Ngươi nói không công bằng, vậy lấy năm trăm người đối kháng với gần vạn người các ngươi, chính là công bằng trong mắt các ngươi?!"

Hai chữ cuối cùng, nặng nghiêm nghị hô lên, khiến cho toàn quân chấn động.

Nàng hất cằm lên, ngạo nghễ nói: "Các ngươi muốn công bằng cái gì? Trên chiến trường có công bằng đáng nói sao? Người đối địch với ngươi, đẳng cấp tu luyện cao hơn ngươi, ngươi có phải hay không muốn trong lúc tỷ thí hô tạm dừng, muốn hắn chờ ngươi quay về tu luyện đến khi cấp bậc tương đương, lại đến cùng hắn quyết thắng thua? Hay là binh khí trong tay đối phương so với của ngươi sắc bén hơn, ngươi cũng muốn lễ thắng khí hùng dũng muốn hắn vứt bỏ lợi khí trong tay, tay không cùng ngươi quyết chiến sinh tử? Nếu như thế, cần gì phải chiến trường làm gì? Không bằng bày cái lời đãi cho các ngươi công bằng quyết đấu. Các ngươi hiện tại cùng ta giảng công bằng, ta xem các ngươi chính là một đám nhu nhược không chịu nổi thua!"

"Chúng ta không phải!" Binh lính kia phản bác.

"Vậy là cái gì?" Mộ Khinh Ca con mắt sắc bén ném tới, khiến hắn tại chỗ không phản bác được.

Mộ Khinh Ca không nhìn hắn nữa, mà hướng về mấy vị phó tướng trầm mặc kia, ngũ quan tuyệt mỹ sắc bén như đao. Nàng nhàn nhạt nói: "Ta cho rằng, trên chiến trường, chính là phải dùng bất cứ thủ đoạn nào. Trên chiến trường không có đạo nghĩa. Duy nhất chính là, như thế nào dùng tài nguyên hiện có, lấy được thắng lợi. Đồng thời, giữ được tính mạng binh tướng thủ hạ ta. Nếu ta có thể không uổng một binh một tốt liền giành được thắng lợi, vì sao phải vứt bỏ không cần, đi cầu cái công bằng đối trả kia? Hay là nói, chúng ta thua, đối với các ngươi mới là công bằng? Mới là kết quả nên có? Nếu ngay cả các ngươi cũng đều nghĩ như vậy, vậy các ngươi không phải là một cái người nhu nhược không chịu nổi thua, thì là cái gì? Hùng phó tướng, ngươi tới nói cho bốn tước gia, kết quả tỷ thí lần này thế nào?"

Nàng nhìn Hùng phó tướng, người có quyền lực cao nhất ở đây.

Hùng phó tướng bị điểm tên, trên mặt một mảnh nóng bỏng. Không thể phủ nhận, trong lòng hắn cũng không phục. Nhưng, điểm không cam nguyện trong lòng này, bị lời nói sắc bén của Mộ Khinh Ca trực tiếp đánh tỉnh.

Trên chiến trường, nào có cái gì công bằng? Ai có thể thắng, người đó chính là công bằng.

Hắn hổ thẹn cúi đầu xuống, ôm quyền cắn răng nói: "Tỷ thí lần này, là tiểu tước gia thắng. Chúng ta thua!" Thua, từ trong miệng Mộ gia quân nói ra cái chữ này, quá mức khó khăn. Nhưng bọn hắn không cách nào phản bác.

Bình ổn tinh thần, bọn hắn còn cảm nhận được chỗ đáng sợ của Mộ Khinh Ca.

Có thể trong ba tháng, đem binh lính bình thường huấn luyện thành như vậy, ở trong vạn đại quân qua lại như không có gì, đã làm người cảm thấy nghi mà sợ. Nếu là cao thủ phối hợp, muốn lấy đầu trên cổ bọn họ, đây chẳng phải là... dễ như trở bàn tay?

Tương tự như vậy, mấy người Hùng phó tướng đều cảm thấy trên cổ mát lạnh, một cỗ rung mình từ sống lưng toát ra.

"Mặc Dương." Sau khi rắn dạy gần vạn người giống như chim cút, Mộ Khinh Ca trực tiếp đối với Mặc Dương hô: "Ngươi theo ta về Mộ phủ một chuyến." Tiếp theo, lại hướng sang năm trăm người nói: "Các ngươi lập tức quay về doanh địa, mang đủ trang bị, trở về đại doanh chờ mệnh lệnh của ta."

Năm trăm người cùng hô lên đáp ứng.

Quân kỳ này, lại lần nữa khiến mấy người Hùng phó tướng xem đến tròn mắt há mồm.

Chờ lúc hắn lấy lại tinh thần, mới chú ý tới tiểu tước gia nhìn về phía mình, vội thu liễm kinh ngạc trong mắt, hơi hơi gật đầu.

"Hùng phó tướng, ta trở về tìm tung tích gia gia ta. Ngươi lưu lại trong doanh, chỉnh đốn toàn quân, chú ý tình huống bốn phía, chờ mệnh lệnh của ta." Mộ

Khinh Ca trầm giọng phản phó.

Hùng phó tướng vốn là lo lắng hướng đi Mộ Hùng. Lúc này, nghe Mộ Khinh Ca nói vậy, cũng cảm nhận được bất thường trong đó. Hắn không phản đối, mà dựa theo Mộ Khinh Ca phản phó hành sự.

An bài bố trí tốt mọi thứ, Mộ Khinh Ca để Ấu Hà và Hoa Nguyệt lưu lại trong Mộ gia quân doanh, mang theo Mặc Dương, thay y phục dạ hành, cười khoái mã vội vàng hướng tới Lạc Đô.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Nếu quân muốn đi, thiếp đương tùy (1)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Đông Cung, tẩm cung Thái tử Tần quốc.

Giờ phút này, Tần Cẩn Tu đang kích động đi tới đi lui trong điện, hai đầu lông mày nôn nóng khó nhịn.

Đột nhiên, ngoài cửa truyền đến tiếng thái giám truyền âm.

"Hoàng hậu nương nương giá lâm!"

Thanh âm này, khiến cho Tần Cẩn Tu trong lòng vui vẻ, vội vàng hướng ra ngoài cửa.

"Nhi thần cung nghênh mẫu hậu phượng giá!"

Tần Cẩn Tu quý ở ngoài điện, đối với phụ nhân ung dung kia nói.

Hàn hoàng hậu khoé miệng vẫn duy trì nụ cười đoan trang cao quý, phượng trâm trên đầu chiếu sáng rực rỡ. Đối với đứa con duy nhất của mình, nàng cúi người, tự mình nâng hân dật: "Mau đứng lên, trên đất lạnh."

Tần Cẩn Tu theo lời đứng lên, thay vị trí của cung nữ, khùy tay đỡ tay của Hàn hoàng hậu, mang nàng đi vào trong điện.

Hàn hoàng hậu tiến vào tẩm cung, thấy nhi tử không có hồ nháo, trong lòng hài lòng nhẹ gật đầu.

Phân phó người đi theo chờ bên ngoài, tẩm cung lớn như vậy, liền chỉ còn lại mẫu tử bọn họ.

"Mẫu hậu, ngài xác định Mộ Hùng lần này đi không còn mạng trở về sao?" Tần Cẩn Tu không thể chờ được hỏi.

Hàn hoàng hậu nhìn hân một cái, cười nói: "Con nha, cái tính nôn nóng này, thật làm người ta đau đầu."

Thấy nàng hỏi một đằng đáp một nẻo, Tần Cẩn Tu nhú nhú mày, lần nữa hỏi: "Mẫu hậu, Mộ Hùng kia là chết chắc rồi?" Trong giọng nói, mang theo tia âm lệ, lãnh khốc tàn nhẫn.

Hàn hoàng hậu nhàn nhạt gật đầu, hai đầu lông mày trên nét mặt, tràn đầy ngạo nghễ đã định liệu trước.

"Thật tốt quá! Xem Mộ Khinh Ca còn dám vô lễ can rờ trước mặt ta không!" Về mặt Tần Cẩn Tu lộ ra hưng phấn. Trong lòng nghĩ so với ngoài miệng nói còn nhiều hơn.

Tỷ như, chờ tin Mộ Hùng chết truyền ra, hắn sẽ như thế nào dẫn Mộ Khinh Ca vào phủ, chà đạp tra tấn?

Mấy ngày này, ban đêm hắn đều nôn nóng chờ đợi cái ngày đấy đến a!

"Con tiểu tử này, tính tình khi nào có thể sửa?" Hàn hoàng hậu bất đắc dĩ nói. Nếu không phải Mộ Hùng đích xác là một cái cây không thể không chặt, nàng sao có thể thuận theo tâm ý nhi tử.

"Mộ Khinh Ca chẳng qua là miệng lưỡi đụng vào con, cũng đáng để cho con một thiên chi kiêu tử để ở trong lòng như thế?" Hàn hoàng hậu tò mò nói.

Tần Cẩn Tu cười cười, che giấu qua đi.

Mục đích chân chính của hắn là muốn Mộ Khinh Ca, không tính nói cho Hàn hoàng hậu. Dù gì, nàng là mẫu thân thân sinh của mình.

Mộ Khinh Ca chọc tới không phải là dùng ngôn ngữ công kích hắn, mà là thứ làm cho người kinh diễm tuyệt sắc.

Vừa nghĩ tới cặp mắt bình tĩnh mang theo khinh cuồng, rất nhanh sẽ phải nằm dưới thân mình đau khổ cầu xin, hắn liền nhin không được cảm thấy sáng khoái!

Thấy hắn không nói, Hàn hoàng hậu cũng không có nghĩ nhiều, lên tiếng: "Ta đã phân phó cữu cữu của con lúc đốc chiến, tận lực kéo dài tiếp tế quân nhu. Duệ thành kia là địa phương nào? Là nơi nghèo túng, hoang vu. Không có quân nhu tiếp viện, cho dù Mộ Hùng hắn có bản lĩnh thông thiên, cũng chỉ có thể bị vây chết ở kia." Dứt lời, trong mắt nàng xẹt qua một đạo tàn nhẫn.

Nghe xong toàn bộ kế hoạch của Hàn hoàng hậu, Tần Cẩm Tu cảm thấy ý nghĩ mong muốn lại gần thêm một bước.

Nhưng hắn vẫn hỏi một câu: "Phụ hoàng không hoài nghi đến chúng ta sao?" Dù gì, Mộ Khinh Ca so với ngôi vị hoàng đế, cái sau mới là cái hắn không dứt bỏ được.

"Phụ hoàng con bên kia không cần lo lắng." Hàn hoàng hậu cười nói: "Không nói đến việc hắn cũng không muốn để Mộ Hùng tiếp tục sống sót, kể cả đã biết, đến lúc đó Mộ Hùng đã chết hắn có thể thế nào? Chờ hắn chuồng quân Mộ gia quân, nói không chừng còn tính con lập công."

"Vây nhi thần an tâm." Tần Cẩm Tu lộ ra nét mặt tươi cười, không có biểu tình âm lệ, ngược lại có vài phần tuấn tú.

...

Cùng thời khắc đó, ở chỗ khác trong cung, Duệ Vương Tần Cẩm Hạo cũng đang gặp mẫu phi mình.

Mây kiếm hắn gắt gao dính chặt vào nhau, đối với Khương quý phi nói: "Mẫu phi, lần này phụ hoàng phái Mộ Hùng đi trấn áp Thú triều, vì sao nhi thần cảm thấy trong việc này có người thao túng?"

Khương quý phi đùa nghịch bình hoa, cong môi cười nói: "Đương nhiên là có người xúi giục."

Tần Cẩm Hạo ánh mắt trầm xuống, hỏi: "Là Hoàng hậu Thái tử bọn hắn?"

Khương quý phi nhẹ gật đầu. Có đôi khi, tin tức trong cung so với ngoài cung càng thêm linh thông.

Hoàng hậu cho là mình làm không kê hờ, lại làm sao biết, nàng sớm đã cho người xếp tới bên người nàng ta? Khương quý phi trong lòng khinh thường cười cười, tiếp tục đùa nghịch hoa tươi điểm lệ hái từ ngự hoa viên.

"Bọn hắn làm như thế, là rút cùi dưới đáy nồi!" Sắc mặt Tần Cẩm Hạo trở nên hết sức khó coi.

Hắn cũng hy vọng Mộ Hùng chết, Mộ phủ xong đời. Nhưng hắn còn muốn binh quyền Mộ phủ. Hiện giờ chuyện này vẫn chưa đầu vào đầu, nếu Mộ Hùng chết đi lúc này, hắn căn bản không chiếm được chút chỗ tốt nào.

Đến lúc đó, Hàn gia bên kia, còn có Hàn Ngọc trên tay nắm ba mươi vạn binh mã. Vậy hắn có cái gì? Lấy cái gì cùng Thái tử tranh?

Tương tự đến hậu quả Mộ Hùng đột nhiên chết đi, tâm tình Tần Cẩm Hạo càng thêm bức bối, sắc mặt càng thêm khó coi.

"Con gấp cái gì?" Khương quý phi liếc Tần Cẩm Hạo.

Tần Cẩm Hạo ngẩng đầu nhìn mẫu phi mình: "Mẫu phi, nhi thần sao có thể không vội?"

Khương quý phi chậm rãi lắc đầu: "Con vẫn còn quá trẻ tuổi. Con cũng không nghĩ, Hàn gia bây giờ đã có ba mươi vạn đại quân, binh quyền Mộ gia, hoàng thượng sao có thể cho bọn hắn? Mộ Hùng chết rồi, duy nhất sở hữu Mộ gia quân chỉ có thể là đệ hạ. Chờ đến khi binh quyền Mộ gia tới trong tay đệ hạ, lấy sự sủng ái của phụ hoàng đối với con, chỉ cần lập chút công, chậm rãi tiếp nhận binh quyền Mộ gia có gì khó? Cho nên, Hàn hoàng hậu bên kia làm chuyện này là tổn công vô ích, bất quá là may áo cưới cho con mà thôi."

Gánh nặng trong lòng Tần Cẩm Hạo được giải khai, cảm thấy lời mẫu phi nói rất có lý.

Tức khắc hắn thả lỏng tâm tình, cười nói: "Sợ là bọn hắn không nghĩ tới một bước này." Giờ phút này, hắn cũng ước gì Mộ Hùng nhanh chết đi. Đến lúc đó, hắn liền không cần phải chịu Mộ Khinh Ca khinh bỉ. Chờ đến khi Mộ gia rơi đài, thời điểm hắn cầu mình, xem ta làm thế nào tra tấn hắn, mới có thể tiêu trừ sự chán ghét trong lòng ta?

Trong lúc nhất thời, hết thảy đều đang chờ đợi Mộ Hùng chết, mỗi người đều đang tính toán bản thân được mất.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 98: Nếu quân muốn đi, thiếp đương tùy (2)

Edit: Diệp Lư Nhiên

Khương quý phi đem một nhánh hoa cuối cùng cắm vào, đối với Tần Cảnh Hạo nói: "Trước mắt, con nên chuyên tâm ứng đối làm thế nào kéo giãn khoảng cách giữa bệ hạ và Thái tử, đem vị trí Thái tử của hân kéo xuống."

Tần Cảnh Hạo tự tin câu môi: "Mẫu phi yên tâm, nhi thần liền trở về triệu tập phụ tá, vì đại ca tốt của ta chuẩn bị một phần hậu lễ."

Khương quý phi phát phát tay áo: "Đi đi."

...

Tiến vào Lạc Đô, Mộ Khinh Ca cũng không cảm thấy có chỗ nào khác lạ.

Lòng còn nghi hoặc, nàng mang theo Mặc Dương về tới Mộ phủ. Vừa vào cửa, lại kinh hi thấy được cô cô Mộ Liên Dung.

Nàng đưa lưng về phía đại môn, tựa hồ đang nói cái gì với người nào đó.

Mộ Khinh Ca mang theo Mặc Dương trực tiếp đi vào, Mộ Liên Dung đang nói chuyện nghe được tiếng bước chân phía sau, lập tức xoay người, thấy được Mộ Khinh Ca, cũng để Mộ Khinh Ca thấy được người cùng nàng đối thoại.

Là Bạch Tịch Nguyệt?

Một thân bạch y, điềm đạm đáng yêu.

Nhưng hai đầu lông mày lại khó nén một tia âm u. Mộ Khinh Ca nhíu mày, hướng cô cô đi đến. Nàng lại không biết, một tia âm u trong mắt Bạch Tịch Nguyệt là bởi vì nàng mà dấy lên.

Không thể tìm hiểu được Mộ Khinh Ca đang làm cái gì, Bạch Tịch Nguyệt đương nhiên ở trước mặt Duệ Vương không chiếm được sắc mặt tốt, điều này khiến trong nội tâm nàng ta lo lắng.

Mà giờ phút này, Mộ Khinh Ca lại đột nhiên xuất hiện trước mặt nàng, trong mắt sáng ngời, lập tức kêu lên: "Mộ ca ca, huynh về rồi?" Một tiếng này, tuyệt đối mang theo chân tâm thật ý.

Mộ Khinh Ca liếc nhìn nàng, đối với Mộ Liên Dung nói: "Cô cô, ta có lời muốn nói với người."

Đầu lông mày Mộ Liên Dung cũng có chút trầm trọng, nàng cũng có chuyện muốn nói cùng Mộ Khinh Ca. Vì vậy nàng đối với Bạch Tịch Nguyệt phân phó: "Tịch Nguyệt, con đi về trước đi."

Mộ Liên Dung là lục cảnh đỉnh, Bạch Tịch Nguyệt không dám ở ngoài cửa nghe lén.

Nếu bị bắt được, chỉ sợ nàng không thể lại ở Mộ phủ, như thế nào trợ giúp Duệ Vương một tay?

Cẩn rằng, Bạch Tịch Nguyệt không cam lòng rời đi.

Chỉ là lúc nàng ta rời đi, lại để lại bảo bối có được từ Duệ Vương.

Theo lời Duệ Vương nói, kiện bảo bối này, trên đời khó có, là tiên nhân lưu lại. Có thể nghe trộm bất luận kẻ nào nói chuyện, cho dù là từ cảnh tuyệt đỉnh cao thủ, cũng phát hiện không ra.

Duệ Vương đem nó cho nàng, chính là vì có thể nghe một ít việc cơ mật Mộ phủ.

Đem một khối ngọc giác bằng ngón cái lạng lẽ đặt vào trong sảnh, Bạch Tịch Nguyệt mang theo một khối ngọc giác khác vội vàng trở về phòng.

Chỉ chốc lát, trên ngọc giác sáng bóng chợt tối chợt sáng, lập tức có tiếng người truyền đến.

Trong chính sảnh, Mộ Liên Dung và Mộ Khinh Ca đều tuyệt không tưởng được trong tay Bạch Tịch Nguyệt có loại bảo bối này, lúc này lực chú ý của các nàng, đều ở trên người Mộ Hùng.

"Cô cô, gia gia đi đâu?" Mộ Khinh Ca hỏi thẳng.

Mộ Liên Dung vỗ vỗ vai nàng, an ủi nói: "Gia gia con không có việc gì, chỉ là vùng Tần Lĩnh có thú triều, Hoàng thượng phái ông ấy chỉ huy Mộ gia quân

tiến đến thủ địa phương kia."

Thú triều?

Mộ Khinh Ca lần đầu tiên nghe được cái tên như vậy.

Tần Lĩnh nàng biết. Lúc xem Tần quốc lục địa chí, nàng biết ở biên cương Tây Bắc Tần quốc, có một đạo Tần Lĩnh, là một phần nhỏ trong sơn mạch xuyên suốt Lâm Xuyên đại lục. Trong Tần Lĩnh, là dã thú, linh thú thiên hạ.

Nhưng mà, giữa người và thú, cũng rất ít bộc phát xung đột.

Thú triều này là chuyện gì xảy ra?

"Làm sao sẽ đột nhiên xuất hiện Thú triều?" Mộ Khinh Ca bất động thanh sắc hỏi.

Mộ Liên Dung cũng đồng dạng nghi hoặc, chậm rãi lắc đầu, nét mặt nàng có chút mờ mịt: "Nguyên nhân không rõ. Một hai năm mới xuất hiện một lần Thú triều, hơn nữa quy mô không lớn, không cần đến gia gia con, trú binh của chúng ta lưu tại Duệ thành cũng đủ đối phó. Hiện giờ, có chút kỳ quặc. Nhưng mấy ngày nay ta khắp nơi bên ba tìm kiếm manh mối vẫn không thu hoạch được gì."

Thì ra Mộ Liên Dung mấy ngày nay hành tung không rõ, là vì điều tra cụ thể tỉ mỉ sau lưng chuyện này.

Mộ Khinh Ca trong lòng hiểu rõ.

Nhưng cũng nghe ra trong giọng Mộ Liên Dung lo lắng. Ánh mắt nàng loé loé nói: "Cô cô đang lo lắng cái gì?"

Mộ Liên Dung hai con mắt híp lại, nhíu mày nói: "Gia gia con lúc sắp đi, từng nói qua, muốn ta chú ý mật thiết đến động thái Duệ thành. Một khi có tin tức không tốt truyền đến, không cần do dự, lập tức mang theo con rời đi. Hơn vạn đại quân ngoài thành, chính là vì bảo hộ con mà lưu lại. Có lẽ, ông ấy cũng cảm nhận được bất thường trong đó."

Mộ Khinh Ca trong lòng run lên.

Nàng không nghĩ tới, lúc Mộ Hùng rời đi, còn lo lắng cho an toàn của mình, cũng làm ra an bài thích đáng.

Nhưng an bài của ông, cũng bại lộ điểm yếu Mộ phủ. Trong lòng dân chúng Mộ phủ vững như tinh cương, một khi mất đi Mộ Hùng, sẽ sụp đổ, không hề có lực chống cự.

Ánh mắt Mộ Khinh Ca lạnh lùng, hỏi: "Cô cô, gia gia rời đi mấy ngày rồi? Đã có tin tức gì truyền đến?"

"Gia gia con rời đi đã năm ngày, đại khái đã đến Duệ thành rồi, nhưng kỳ quái không có chút tin tức nào truyền lại." Mộ Liên Dung thờ dãi nói. Không có tin tức, mới là điều khiến nàng lo lắng nhất.

Năm ngày không có tin tức truyền đến.

Trong lòng Mộ Khinh Ca yên lặng tính toán.

Duệ thành, là đất phong Mộ gia. Nói là đất phong, càng phải nói là một mảnh đất hoang. Duệ thành dựa vào Tần Lĩnh xây nên, vốn chính là chống cự sự xâm lấn của Thú tộc, làm gì có bá tánh nào nguyện ý đi nơi đó định cư?

Không có dân chúng Duệ thành, kinh tế, dân sinh căn bản phát triển không nổi, không phải đất hoang thì là cái gì?

Duy nhất canh giữ ở chỗ kia, chỉ có Mộ gia quân. Năm mươi vạn Mộ gia quân, dùng thanh xuân và huyết nhục của mình, ở chỗ đó Tần Lĩnh đúc thành một bức tường thép, bảo vệ Tần quốc an bình.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 99: Nếu quân muốn đi, thiếp đương tùy (3)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Duệ thành, Duệ thành, Duệ, là có ý gì? Xiêm y vật áo, nằm ngoài y phục. Địa phương xa xôi có một từ, vì duệ dân, lại là ý gì? Chỉ chính là bị lưu đây

vùng biên cương danh tiếng hung ác.

Tần quốc hoàng đế đem Duệ thành ban cho Mộ gia làm đất phong phong tước, dụng tâm này có thể nghĩ.

"Nếu không có tin tức truyền đến, con lập tức đi Duệ thành." Ánh mắt Mộ Khinh Ca kiên định nói.

"Cái gì?!" Mộ Liên Dung bị quyết định Mộ Khinh Ca làm hoảng sợ, lập tức ngăn cản: "Khinh Ca hiện tại không phải thời điểm hồ nháo." Muốn đi cũng là nằng đi, khi nào đến phiên thăng nhải ranh này đi?

Mộ Khinh Ca chậm rãi lắc đầu: "Cô cô, con không hồ nháo. Người lưu lại Mộ phủ, tiếp tục lưu ý hết thầy. Nếu có cái gì dị thường, liền dựa theo gia gia nói, lập tức rời đi. Đại quân ngoài thành, con không mang theo, để lại cho người. Con mang theo thân vệ đội là được."

"Không được! Con không thể đi!" Mộ Liên Dung trực tiếp cự tuyệt.

Mộ Khinh Ca bắt lấy tay Mộ Liên Dung, nghiêm túc nhìn nàng: "Cô cô, người nghe con nói." Lúc trước nàng bảo Hùng phó tướng chuẩn bị tốt, là lo lắng gia gia bị nhốt, nàng muốn bức vua thoái vị. Nhưng hiện tại tình huống bất đồng, nàng không thể huy động đại quân, chỉ có thể mang theo năm trăm thân vệ tiến đến Duệ thành. Có Hùng phó tướng bọn họ ở đó, nàng cũng không cần lo lắng cô cô Mộ Liên Dung.

Mộ Liên Dung liên tục lắc đầu: "Vô luận con nói cái gì, ta đều không thể cho con đi mạo hiểm. Lần này là Thú triều, bị bắt được, đám dã thú linh thú kia chỉ biết đem con nuốt vào bụng, sẽ không biến con làm tù binh, chờ chúng ta đến đàm phán."

"Cô cô, người yên tâm, con có thể tự bảo vệ mình. Huống chi, còn có gia gia không phải sao?" Mộ Khinh Ca nắm chặt tay Mộ Liên Dung, mơ hồ phát ra lực quang.

Đáy mắt Mộ Liên Dung bị lực quang làm nổi bật, khiếp sợ đến lập tức im bật.

Lực quang chớp mắt một cái liền biến mất.

Mộ Liên Dung vội hỏi: "Khinh Ca, vừa rồi..."

"Cô cô, có một số việc, trong lòng biết là được." Mộ Khinh Ca nắm chặt tay Mộ Liên Dung nói.

Mộ Liên Dung có chút đồ dẫn gật gật đầu, nỗ lực bình phục nội tâm khiếp sợ cùng kích động.

"Gia gia con biết không?" Mộ Liên Dung không có phát hiện giọng điệu nàng bởi vì kích động mà ần ần có chút run rẩy.

Mộ Khinh Ca lắc đầu: "Vì vậy, con đi, không có việc gì. Dù gì, con cũng có thể chạy về được. Gia gia bên kia chỉ có một người, người lo lắng, con cũng lo lắng."

Mộ Liên Dung hoàn toàn lâm vào khiếp sợ, đối với lời Mộ Khinh Ca nói không cách nào ra phản bác, chỉ có thể theo bản năng gật gật đầu.

Chờ lúc nàng phản ứng lại, trước mắt nào còn bóng dáng Mộ Khinh Ca?

"Mộ Khinh Ca tiểu tử thú này!" Mộ Liên Dung buồn bực đến dậm chân. Nhưng trong lòng lại cảm thấy an ủi. Độc đinh Mộ phủ, rốt cuộc có thể tu luyện. Hơn nữa thiên phủ kinh người, tuổi này cư nhiên tiến vào lục cảnh.

Có năng lực như vậy, cho dù đi Duệ thành, hẳn cũng sẽ không xảy ra chuyện gì lớn mới đúng.

Mộ Liên Dung ở trong lòng tự mình thôi miên, làm cho mình tiếp nhận quyết định của Mộ Khinh Ca.

Bên này, nói chuyện kết thúc.

Bên kia, Bạch Tịch Nguyệt thông qua ngọc giác nghe lén tất cả, cũng vội vàng vàng lặng yên rời phủ.

Mộ Khinh Ca cư nhiên không sợ chết muốn đi Duệ thành? Tin tức này, nàng nhất định phải lập tức truyền tin cho Duệ Vương.

...

Bởi vì là quyết định lâm thời, Bạch Tịch Nguyệt chỉ có thể đến Duệ Vương phủ tìm Duệ Vương Tần Cẩm Hạo.

Chỉ là nàng không biết, Trường Nhạc công chúa vừa mới bởi Thái hậu đi lễ phật trở về cũng vừa vặn ở trong phủ Duệ Vương.

Nguyên nhân nàng tới, tự nhiên là vấn an huynh trưởng.

Trong chùa, Thái hậu vì tất cả huyết mạch hoàng thất, đều cầu một đường bình an phúc. Tần Diệc Dao chính là đến đưa bùa bình an.

Trước mặt Tần Diệc Dao, Tần Cẩm Hạo đem bùa bình an cho vào trong ngực mình, đối với bào muội này nói: "Dao nhi khó được tới nơi này của bốn vương, không bằng hôm nay liền lưu lại dùng bữa."

Tần Diệc Dao ngồi trên ghế, mím môi suy nghĩ, gật đầu đáp ứng.

Đột nhiên nàng đứng lên, đối với Tần Cẩm Hạo nói: "Hoàng huynh, ta trở lại Lạc Đô, tiễn đưa hoàng tổ mẫu hồi cung xong, liền tới Duệ Vương phủ, một thân phong trần. Có thể chuẩn bị cho hoàng muội một gian phòng, để ta rửa mặt một phen?"

Tần Cẩm Hạo nhẹ gật đầu, lập tức phân phó quản gia, dẫn Tần Diệc Dao xuống dưới.

Tiến vào gian phòng cho khách, tỷ nữ bên người Tần Diệc Dao hỏi: "Công chúa, người không nguyện lưu lại, vì sao còn phải đáp ứng?"

Tần Diệc Dao cười ngoại bảo, đáp lại lời tỷ nữ: "Hoàng huynh này của ta từ trước đến nay bá đạo, quyết định của hắn luôn không cho người cự tuyệt. Ta cần gì phải vì việc nhỏ như vậy cùng hắn tranh chấp? Bất quá là một bữa cơm thôi. Ăn xong, chúng ta liền hồi phủ."

Tỷ nữ vừa nghe, cũng không hề nhiều lời, hầu hạ nàng thay y phục.

Kỳ thật, trong lòng Tần Diệc Dao còn muốn gặp một người, chỉ là không biết hôm nay có thể nhìn thấy không.

Thời điểm Tần Diệc Dao thay y phục, Bạch Tịch Nguyệt cũng đã đến Duệ Vương phủ.

Đạt được thông truyền, Bạch Tịch Nguyệt tiến vào trong phủ, gặp được Tần Cẩm Hạo.

"Điện hạ!" Thật vất vả nhìn thấy người trong lòng, Bạch Tịch Nguyệt lộ ra biểu tình vui sướng, hận không thể nhào vào lòng ngực hắn, cùng tóc mai hắn chạm vào nhau.

Chỉ là, Tần Cẩm Hạo hiển nhiên không có cho nàng tâm tình tốt như vậy.

Hắn không muốn Tần Diệc Dao trong phủ mình thấy được Bạch Tịch Nguyệt, cho nên liền trực tiếp hỏi: "Người vợ vàng tới tìm ta, là có chuyện gấp gì?"

Một câu, khiến cho Bạch Tịch Nguyệt kích động bình tĩnh trở lại.

Nàng vợ vàng gật đầu nói: "Mộ Khinh Ca muốn dẫn thân vệ tiến đến Duệ thành."

Tần Cẩm Hạo ánh mắt loé lên, lập tức bật dậy khỏi ghế, lần nữa xác nhận: "Người nói là Mộ Khinh Ca muốn dẫn thân vệ đi Duệ thành tìm Mộ Hùng?"

Bạch Tịch Nguyệt liên tục gật đầu.

"Người nào cho hắn lá gan đó?" Tần Cẩm Hạo nheo lại hai mắt, khinh thường cười lạnh.

Lần trước, Mộ Khinh Ca mang theo năm trăm thân vệ đi một chuyến tới hoang nguyên Lạc Nhật, kết quả hắn một người trở về.

Lần này, Duệ thành bên kia Thú triều hung mãnh, ngay cả hắn cũng không dám tới gần. Cái phế vật hoàn khổ này, cư nhiên lại muốn mang theo vài trăm người xông lên chịu chết?

Thật là ngu xuẩn!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: Nếu quân muốn đi, thiếp đương tùy (4)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Tần Cẩm Hạo trong đầu suy nghĩ nhanh chóng hiện lên, tự hỏi nên ngăn trở hành vi Mộ Khinh Ca đi chịu chết, hay là giả vờ không biết gì.

Lát sau, hắn tựa hồ cảm thấy, nếu Mộ Khinh Ca cứ như vậy chết ở Duệ thành, kết cục lại càng tốt.

Như vậy, Mộ gia liền chân chân chính chính biến mất khỏi Tần quốc.

Hắn lại càng không cần phải tốn tâm đi ứng phó Mộ Khinh Ca, chỉ cần chuyên tâm đối phó với đại ca tốt của hắn.

Chẳng qua là tiện nghi hắn (Mộ Khinh Ca).

Ánh mắt Tần Cẩm Hạo xẹt qua một tia âm u. Nếu Mộ Khinh Ca chết ở Duệ thành, khuất nhục trong lòng hắn kia, lại không thể phát tiết.

Bị một cái phế vật hoàn khố ái mộ, đây chính là nhục nhã lớn nhất trong lòng hắn.

Huống chi, cái phế vật này, còn năm lần bảy lượt chơi trò lạt mềm buộc chặt với hắn, khiến hắn chán ghét đến cực điểm.

"Điện hạ, chúng ta nên làm thế nào?" Bạch Tịch Nguyệt hỏi.

Khoé miệng Tần Cẩm Hạo giương lên một nụ cười lãnh khốc tàn nhẫn: "Ngươi về trước đi, chuyện này ta sẽ xử lý."

Không có nhận được đáp án mong muốn nào từ Tần Cẩm Hạo, khiến Bạch Tịch Nguyệt có chút thất vọng, lại không dám ngỗ nghịch hắn. Chỉ có thể vội vàng cáo từ rồi đi.

Chuyến này, nàng vậy mà không có nghe được nửa câu ôn nhu từ Duệ vương, điều này làm cho nội tâm nàng mơ hồ cảm thấy ủy khuất.

Tần Cẩm Hạo dám can đảm để Bạch Tịch Nguyệt nói chuyện ở chính sảnh, chính là tính đến Tần Diệc Dao sẽ không nhanh như vậy thu thập xong.

Thế nhưng, hắn lại không biết, Tần Diệc Dao căn bản không có tắm rửa, chỉ là thay một bộ y phục, liền quay về.

Vừa vặn, liền nghe được tin tức Mộ Khinh Ca muốn mạo hiểm đi Duệ thành.

Sắc mặt nàng lập tức biến đổi, không kịp hướng huynh trưởng cáo từ, liền mang người rời khỏi Duệ vương phủ. Một bên, phái người tìm hiểu chuyện phát sinh gần đây nhất ở Lạc Đô, một bên phái người đi tìm tung tích Mộ Khinh Ca.

Mà nàng tức thì hướng ngoài thành chạy đến, muốn rời khỏi Lạc Đô nhất định phải đi qua con đường này ngăn chặn Mộ Khinh Ca, cản hắn xúc động làm việc.

...

Rời khỏi Lạc Đô, trên con đường thông hướng Duệ thành, Tần Diệc Dao ngồi trên lưng ngựa nhìn xa.

Chỉ chốc lát, xa xa bụi đất tung bay, tiếng vó ngựa nổi lên bốn phía, giống như gió bão hướng bên này đánh tới.

"Công chúa, có người tới! Có thể hay không là tiểu tước gia?" Tỷ nữ của Tần Diệc Dao đuổi dài cổ nhìn xung quanh.

Sẽ là hắn sao?

Tần Diệc Dao trong lòng tự hỏi.

Đang chạy băng băng, Mộ Khinh Ca đi đằng trước xa xa liền thấy được bóng dáng yếu ớt trên đồi núi nhỏ bên cạnh con đường.

Chỉ là, bởi vì khoảng cách quá xa, thấy không rõ rốt cuộc là người nào.

Chờ dần dần tới gần, nàng mới phát hiện, là Trường Nhạc công chúa, vị hôn thê của mình, Tần Diệc Dao.

"Xuyyyyyy --!" Ghim chặt dây cương, vó ngựa chạy như bay tại nguyên chỗ không ngừng đạp.

Mộ Khinh Ca nhìn về phía Tần Diệc Dao hỏi: "Công chúa vì sao ở đây?"

Nàng một thân hồng y yêu dã, cười trên hắc mã, đường hoàng khinh cuồng như vậy. Dung nhan tuyệt mỹ vô song, bởi vì lâu ngày không thấy, tựa hồ càng trở nên thành thực xinh xắn.

Tần Diệc Dao nhìn nàng, nhất thời quên mất ý đồ bản thân đến.

Nghe được Mộ Khinh Ca dò hỏi, nàng mới cười ngựa lại đây, trực tiếp hỏi: "Ngươi muốn đi Duệ thành?" Nói xong, nàng ngược mắt nhìn vài trăm người sau lưng Mộ Khinh Ca trên thân chỉ mang giáp nhẹ, khiến cho nàng kinh ngạc đồng thời, cũng vì an toàn Mộ Khinh Ca lo lắng.

"Công chúa từ chỗ nào biết được?" Hai con ngựa Mộ Khinh Ca nguy hiểm hí lại.

Tần Diệc Dao cắn môi nói: "Lúc Bạch Tịch Nguyệt đến Duệ Vương phủ, ta vừa vặn ở chỗ hoàng huynh."

Nàng không trực tiếp trả lời vấn đề Mộ Khinh Ca, nhưng lại thông minh dùng một câu, nói rõ tất cả.

Bạch Tịch Nguyệt, Tần Cẩm Hạo?

Khoé mắt Mộ Khinh Ca lộ ra lãnh mang. Xem ra, hai người kia thật đúng là thông đồng với nhau.

Chỉ là, Bạch Tịch Nguyệt như thế nào biết được chuyện mình muốn đi Duệ thành? Cô cô nói? Không có khả năng, chuyện như vậy, cô cô tuyệt sẽ không nói cho Bạch Tịch Nguyệt.

Nhưng bây giờ không phải là lúc truy tìm ra vấn đề.

Mộ Khinh Ca thu liễm lãnh ý trong mắt, nhìn Tần Diệc Dao nói: "Kia công chúa xuất hiện ở đây..."

"Người không thể đi, quá nguy hiểm." Tần Diệc Dao nói ra ý đồ mình đến. Khoảng thời gian nàng chờ đợi này, người nàng phải ra đã đem tin tức truyền về.

Thú triều đại quy mô trăm năm khó gặp một lần, Mộ Khinh Ca lúc này đi qua, chẳng phải là chịu chết sao?

Cho dù có Mộ Hùng ở kia, cũng không thể bảo đảm Mộ Khinh Ca an toàn a!

"Công chúa quá lo lắng, ta chỉ là đi tìm gia gia, lại có nguy hiểm gì. Huống chi, tại Duệ thành, còn có gần năm mươi vạn đại quân Mộ gia ta thủ hộ." Mộ Khinh Ca nói.

Thấy thần sắc hần kiên định, Tần Diệc Dao nói: "Người thật sự muốn đi?"

Mộ Khinh Ca không cần nghĩ ngợi gật đầu.

"Được, nếu vậy, ta cùng đi với người." Tần Diệc Dao nói ra quyết định bản thân.

Mộ Khinh Ca hai con mắt mở to, thốt lên: "Người điên rồi!" Nàng đi, là có lý do không thể không đi. Tần Diệc Dao lại đi xem náo nhiệt gì?

"Tiểu tước gia, công chúa nhà ta là lo lắng an nguy của ngài, mới mạo hiểm như vậy, ngài sao có thể..."

"Im miệng!" Tần Diệc Dao quát lạnh một tiếng, ngăn lại tỷ nữ bên người bắt mồm thay nàng.

Sâu kín chuyển mắt, ánh mắt Tần Diệc Dao dừng trên người Mộ Khinh Ca, mím môi nói: "Người không cần để ý lời nàng nói. Nếu người có ý muốn đi, phải đáp ứng đề ta đồng hành."

"Đây không phải đùa giỡn." Mộ Khinh Ca nhú mày trầm giọng nói.

Tần Diệc Dao hơi giương khoé miệng, rất nghiêm túc nói: "Ta chưa bao giờ nghĩ muốn chơi."

Cổ chấp trả lời, khiến hai con người Mộ Khinh Ca mãnh liệt nhú lại, nàng cười ngửa, đi vài bước hướng về Tần Diệc Dao, tới bên người nàng, cúi người bên tai nàng nói nhỏ: "Người có biết, lần này đi, người có khả năng không về được."

"Ta biết." Tần Diệc Dao thản nhiên nói.

Mộ Khinh Ca nhú mày: "Người không sợ?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Nếu quân muốn đi, thiếp đương tùy (5)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Tần Diệc Dao ánh mắt hơi chuyển động, dừng trên người nàng, khẽ mím môi, chậm rãi lắc đầu.

Mộ Khinh Ca híp hai mắt, thu hồi thân thể đang nghiêng về trước, đột nhiên câu lên khoé môi hỏi: "Nếu ta kiên quyết không mang theo người đi cùng?"

Tần Diệc Dao đồng dạng cười trả lời: "Đường đến Duệ thành, cũng không phải chỉ có mình người biết."

Ánh mắt Mộ Khinh Ca hiện lên một đạo lãnh mang, nàng nhìn chăm chăm ngũ quan Tần Diệc Dao lạnh lùng lại kiêu diễm. Khoảnh khắc, nàng lạnh lùng nói một tiếng: "Đuổi kịp." Liền giọng roi thúc ngựa xông lên trước.

Nàng vừa đi, đằng sau vài trăm người cũng nhanh chóng đi theo. Vô ngựa quất lên tro bụi, che phủ bộ dáng con đường, cũng làm mờ hồ tầm nhìn.

"Khục khục, công chúa chúng ta làm sao bây giờ?" Tỳ nữ bị bụi đất làm sặc đến khó chịu, che miệng hỏi.

Tần Diệc Dao nhìn bóng lưng Mộ Khinh Ca ly khai, con người lạnh băng gọn lên tia sáng kỳ dị. Khoé miệng nàng như có như không giờ lên, giờ lên roi ngựa đồng thời đối với tỳ nữ phân phó: "Người quay về Lạc Đô thay ta truyền lời một tiếng, nói..."

Trầm mặc trong chớp mắt, hai gò má Tần Diệc Dao nhiễm lên một tầng đỏ ửng. Nàng mang bộ dáng nữ nhi gia thẹn thùng nói: "Nói, Trường Nhạc là tức phụ Mộ phủ. Hiện giờ phu quân muốn lên chiến trường, Trường Nhạc phải đi theo."

Dứt lời, nàng giờ roi mảnh liệt quất vào mông ngựa, dẫn đến thân ngựa hí lên một hồi âm thanh, hướng phía trước xông lên.

"Công chúa!" Tỳ nữ bị bỏ lại sững sốt một chút, nàng muốn gọi lại chủ tử của mình, đáng tiếc, đối phương chỉ chừa cho nàng bóng dáng tiêu sái không chút do dự.

Bất đắc dĩ, nàng chỉ có thể trước mắt đưa mọi người rời đi, mới tâm trạng thấp thòm, phản hồi Lạc Đô.

...

Kỵ ngựa của Tần Diệc Dao, tất nhiên không phải là ngựa của năm trăm thân vệ có thể so sánh được.

Rất nhanh, nàng liền vượt qua mấy trăm người, vọt tới bên người Mộ Khinh Ca.

Chuyển mắt nhìn bên người hồng y kiều dương chói mắt, Tần Diệc Dao không tự chủ giương lên khoé môi. Tựa hồ, nơi nàng muốn đi không phải là địa phương nguy hiểm bị Thủ triều đột kích, mà chỉ là dạo chơi ngoài thành cùng người mình thích.

Người mình thích...

Tần Diệc Dao bị cái từ trong lòng này làm sợ không nhẹ, con người thanh lãnh xuất hiện một tia hoảng loạn.

"Người ngược lại thật sự theo tôi." Ngữ khí Mộ Khinh Ca nhàn nhạt vang lên bên tai, đánh tan kiêu diễm trong lòng nàng.

Những lời này, nghe không ra hi vọng.

Nhưng Tần Diệc Dao lại biết, câu nói cuối cùng của mình mang theo uy hiếp, đã chọc giận hồng y thiếu niên lang trước mắt.

Liếc nhìn ngũ quan thiếu niên tuấn mỹ bộ dáng căng chặt, Tần Diệc Dao mấp máy môi, không nói gì.

Tần Diệc Dao trầm mặc, cũng không khiến cho Mộ Khinh Ca có bất kỳ phản ứng nào, chỉ khiến cho nàng tốc độ nhanh hơn.

Đội ngũ mấy trăm người, như con lốc, hướng Duệ thành chạy đến.

Mộ Khinh Ca không có dư thừa thời gian lãng phí trên người Tần Diệc Dao, nếu nàng muốn đi, thì liền đi. Chờ tới Duệ thành, hình ảnh vạn thú công thành, chỉ sợ sẽ làm cho vị công chúa sinh trưởng trong thâm cung hối hận quyết định ngày hôm nay.

Chỉ là, đến lúc đó còn phải phân tâm đem nàng ta đưa về. Thật là phiền toái.

Mộ Khinh Ca ánh mắt trầm xuống, roi ngựa trong tay lần nữa hung hăng quất lên mình ngựa, kích thích con ngựa ngửa mặt lên trời hí một tiếng, chạy càng nhanh.

Từ Lạc Đô đến Duệ thành, dựa theo tốc độ người thường, ước chừng phải đi hơn mười ngày.

Nếu là ra roi thúc ngựa, ngày đêm không ngừng, có thể đem thời gian rút ngắn lại một nửa.

Hiện giờ, Mộ Hùng đã năm ngày không có truyền lại tin tức, Mộ Khinh Ca cần phải nhanh một chút đuổi tới, làm rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

...

Lạc Đô, Tần Cẩm Hạo bị trong cung triệu tới vội vàng đi vào.

Lúc phát hiện Tần Diệc Dao không nói không rằng ly khai vương phủ, hắn cũng đã nhận ra sự tình không ổn.

Tiến vào Phụng Nghi cung, Tần Cẩm Hạo lập tức liền thấy được mẫu phi sắc mặt âm trầm cơ hồ đến chảy ra nước. Mà tỳ nữ bên người hoảng sợ nhìn mình, đang quý gối trên đại điện, toàn thân run rẩy.

Nhìn tỳ nữ kia, mang theo suy tư trong lòng, Tần Cẩm Hạo đối Khương quý phi nói: "Mẫu phi, đã xảy ra chuyện gì?"

Khương quý phi bởi vì ần nhẫn con giận, khiếp cho ngũ quan xinh đẹp hơi vặn vẹo.

Nghe được Tần Cẩm Hạo nói, nàng nghiêng răng cười lạnh một tiếng, ánh mắt sắc như đao dừng trên người tỳ nữ đang quý dưới đất: "Người đứng là có

một muội muội tốt a!"

Quả nhiên có liên quan đến Trường Nhạc!

Tần Cẩm Hạo ánh mắt chợt loé, trong lòng đã có suy đoán.

"Hoàng muội làm sao vậy? Lúc này nàng còn đi qua trong phủ con, rồi lại không từ mà biệt. Trước khi nhĩ thần tiến cung, còn tính toán sai người đến phủ công chúa dò hỏi đây." Tần Cẩm Hạo đối Khương quý phi lộ ra mờ mịt.

Biểu tình vô tội kia, khiến Khương quý phi trong khoảng thời gian ngắn không nên làm sao phát ra oán khí trong lòng, đành phải vuron ra móng tay đỏ tươi, hướng nữ tỷ âm thanh lạnh lùng nói: "Người hỏi nàng đi."

Tần Cẩm Hạo lập tức xoay người nhìn xuống tỷ nữ đang quý kia.

Tỷ nữ không dám giấu giếm, liền đem lời Tần Diệc Dao lúc sắp đi nói lại một lần.

Lập tức, khiến sắc mặt Tần Cẩm Hạo cũng trở nên khó coi.

"Người nghe một chút, muội muội tốt này của người thật đúng là có tiền đồ. Ngày thường tính tình chán ngắt, hôm nay lại làm ra loại chuyện mắt mặt này. Thích ai không tốt, cứ nhiên thích một tên vô dụng hoàn khổ. Còn chưa thành thân, đã vội vàng chạy tới cùng hần đồng sanh cộng tử." Khương quý phi càng nói càng giận, ánh mắt nhìn tỷ nữ, thật hận không thể đem nàng ta băm thây vạn đoạn. Như thế, người quý dưới này là đầu sỏ gây tội Mộ Khinh Ca.

Ánh mắt Tần Cẩm Hạo biến đổi vài lần, rũ mắt nhìn tỷ nữ quý dưới đất kia, phân phó: "Người đi xuống trước đi."

Tỷ nữ như được đại xá, vội ngẩng đầu cảm kích nhìn hần một cái.

Nhưng nàng không dám cứ vậy rời khỏi, mang theo ánh mắt sợ hãi nhìn sang người đưa ra quyết định cuối cùng. Thấy Quý phi nương nương vẫn chưa tỏ vẻ phản đối, nàng mới vội vàng vàng tạ ơn, thối lui khỏi điện.

Sau khi tỷ nữ rời đi, Tần Cẩm Hạo mới hướng mẫu phi mình, thừ nói: "Trường Nhạc lần này đích xác quá vọng động rồi, khiến mẫu phi sinh khí."

Khương quý phi hừ lạnh một tiếng, trong lòng đối với nữ nhĩ tùy hứng thập phần bất mãn.

Thái hậu muốn tác hợp Trường Nhạc cùng Mộ Khinh Ca, nàng lúc đầu vốn cho là nữ nhĩ mình tâm cao khí ngạo, đám nam tử thiên phú, tài đức nhiều mặt kia còn chướng mắt, thế nào sẽ coi trọng một tên hoàn khổ không thể tu luyện? Cho nên, nàng không có đi can thiệp nhiều. Lại không tưởng được, lúc nàng không lưu ý, nữ nhĩ mình cứ nhiên bị tên hoàn khổ Mộ Khinh Ca lừa đi rồi, cũng không biết có chịu thiệt không.

Nghĩ đến điểm này, sắc mặt Khương quý phi càng thêm khó coi, trong lòng tựa hồ đã nhận định Tần Diệc Dao bị Mộ Khinh Ca chiếm hết tiện nghi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Nếu quân muốn đi, thiếp đương tùy (6)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Nữ nhĩ nàng, vốn nên phát huy công dụng lớn hơn, hiện giờ liền bị hủy trên người một cái hoàn khổ?

Càng nghĩ, càng không cam lòng. Ngũ quan Khương quý phi cùng trang phục tỉ mỉ cơ hồ vận vẹo lại với nhau.

"Hạo nhĩ, người dẫn người đi, tranh thủ thời gian đem Trường Nhạc mang về!" Khương quý phi nghiêm nghị nói.

Tần Cẩm Hạo chần chờ một chút: "Mẫu phi, đây chính là Trường Nhạc chủ động đi theo. Lấy tính tình muội ấy, chỉ sợ sẽ không ngoan ngoãn theo nhĩ thần về."

"Người phải không từ thủ đoạn đem nàng về cho ta!" Khương quý phi khuôn mặt âm trầm nói.

"Cái này..." Tần Cẩm Hạo đứng nguyên tại chỗ, cũng không có động.

"Như thế nào, người không muốn đem muội muội người mang về?" Khương quý phi ánh mắt sắc bén, dừng trên người Tần Cẩm Hạo.

Tần Cẩm Hạo rũ mắt, nói thẳng: "Nhi thần chỉ là suy nghĩ, Trường Nhạc đi cùng với lưu lại, đối với kế hoạch sẽ có ảnh hưởng gì hay không."

"Có ý tứ gì?" Khương quý phi trong mắt tinh quang loé lên. Kế hoạch trong miệng Tần Cẩm Hạo, khiến cho toàn bộ người nàng nháy mắt bình tĩnh lại.

Tần Cẩm Hạo trộm ngược mắt nhìn nàng, thấy nàng không có sinh khí, mới tiếp tục nói: "Thỉnh mẫu phi thứ nhi thần vô tội, nhi thần mới dám nói."

"Người nói cẩn thận chút." Khương quý phi lúc này cả người đã hoàn toàn tự mình thoát khỏi chuyện Tần Diệc Dao tự ý rời đi. Điều nàng càng để ý, là lời nói của nhi tử.

Tần Cẩm Hạo trong lòng châm chọc ngôn ngữ một chút, sau mới nói: "Nhi thần và mẫu phi cũng không biết, Trường Nhạc và Mộ Khinh Ca cảm tình đã phát triển đến trình độ gì. Nếu hai người đã... Chỉ sợ mang Trường Nhạc về, tác dụng cũng không lớn, ngược lại sẽ kích khởi nàng phản kháng chúng ta. Tính tình Trường Nhạc, mẫu phi rất rõ ràng. Nếu thật sự khiến nàng thương tâm tuyệt vọng, nàng so với người khác càng thêm tuyệt tình."

Khương quý phi một đôi mắt phượng vũ mị hiếp lại, móng tay sơn móng tinh tế vuốt ve da thú trên mặt ghế, lông thú được xử lý qua khe hở ngón tay nàng chui ra, theo động tác nàng phập phồng.

"Hiện giờ, nếu Trường Nhạc đã đi theo. Nếu có thể bình an trở về, mẫu phi trách cứ nàng cũng không muộn. Nếu là chưa về..." Tần Cẩm Hạo lần thứ hai trộm nhìn mẫu thân, thấy nàng vẫn duy trì bình tĩnh, mới nói tiếp: "Lúc chúng ta xử trí Mộ phủ, chẳng phải là nhiều thêm một tội trạng? Lừa gạt công chúa, khiến công chúa táng thân bên ngoài, đây chính là tử tội."

Đột nhiên Khương quý phi một trái mành liệt nắm chặt lông thú. Trong mắt phượng, tinh quang hiện ra, lại lạnh lẽo vô cùng.

Nàng nhếch môi, không có mở miệng.

Tần Cẩm Hạo cũng không nói thêm gì nữa.

Hắn biết rõ, mẫu thân đang rất nghiêm túc suy nghĩ lời hắn nói. Đợi nàng suy nghĩ xong, liền có thể đưa cho hắn một đáp án hài lòng nhất.

Sau khoảnh khắc, Khương quý phi nắm chặt năm ngón, chậm rãi buông ra.

Ánh mắt nàng đậm đặc đảo qua trên người Tần Cẩm Hạo, dùng ngữ điệu cao cao tại thượng chậm rãi nói: "Hạo nhi, người cần phải nhớ kỹ hoàng muội vì nghiệp lớn của người đã trả giá hết thảy. Sau khi người hoàn thành đại sự, người nếu không cho nàng phong quang nên có, mẫu phi sẽ không thuận theo."

Tần Cẩm Hạo vừa nghe, trong lòng tức khắc minh bạch ý tứ.

Hắn gật đầu nói: "Mẫu phi yên tâm. Trường Nhạc vì nhi thần hi sinh, nhi thần vĩnh viễn không dám quên."

Khương quý phi nhắm hai mắt, phất tay áo, lười biếng một môi nói: "Bổn cung mệt mỏi, người lui ra đi."

"Thỉnh mẫu phi bảo trọng phượng thể, chớ quá mức vất vả. Nhi thần cáo lui trước!" Tần Cẩm Hạo chậm rãi lui xuống.

Văn Hà điện, cung điện một phi tử được sủng ái khác của Tần quốc hoàng đế Tần Thương.

Chủ nhân toà cung điện này, được sắc phong làm Văn phi. Trôi sinh tính đậm bạc, không tranh chấp. Cũng bởi vậy, nàng mới có thể ở giữa đấu tranh của Hàn hoàng hậu và Khương quý phi, sống tự tại bình yên.

Một trận tiếng đàn cô tịch từ Văn Hà điện truyền ra, tiếng đàn mang theo xa cách lạnh nhạt, còn có một loại phong bế người khác chớ gần.

Trong điện, bóng dáng hoàng y cao lớn, chuyên tâm đánh đàn.

Hai tay Tần Diệc Liên chống lên khuôn mặt bánh bao, mắt to không chớp nhìn chăm chăm người đánh đàn.

Một mỹ phụ bạch y uyển chuyển hàm súc, ngồi ở chỗ xa xa, đùa nghịch thêu thùa trong tay, khi thì ngược mắt mang theo nụ cười nhu hoà nhìn một đôi nhi nữ của mình.

Tiếng đàn dần dần chậm lại, ngón tay thon dài đẹp đẽ để lại dây cầm.

"Thật là dễ nghe!" Tần Diệc Liên nhin xuống xúc động muốn ngáp, ra sức thổi phồng.

Tần Cẩm Hạo chậm rãi ngược mắt, nhìn khuôn mặt bánh bao một bộ nghiêm túc, khoé miệng giương nhẹ, thanh âm dễ nghe nói: "Liên Liên thật là cho Thần ca ca mặt mũi, tiếng đàn này của ta, muội là không thích nhất."

Tần Diệc Liên bị nói trúng, trộm le lưỡi. Nàng đứng lên chạy đến bên người Tần Cẩm Hạo, hai tay thân mật kéo tay hắn, làm nũng nói: "Thần ca ca, Liên Liên thật nhàm chán. Không bằng huynh mang Liên Liên xuất cung, chúng ta cùng đi tìm tiểu ca ca chơi đi."

Nghe được lời nữ nhi, Văn phi nhíu nhíu mày, trách nói: "Liên Liên, không thể hồ nháo."

Tiểu công chúa hy vọng tan biến, đô đô miệng, mắt to thuần khiết tràn ngập ủy khuất.

Tần Cẩm Thần trong mắt bình tĩnh, tràn đầy nhu hoà nhìn nàng, không đành lòng thấy nàng khổ sở như vậy, liền mở miệng nói: "Tiểu ca ca của muội sợ là không có ở Lạc Đô, cho dù muội xuất cung, muội cũng không tìm được hắn."

"Tiểu ca ca không có ở Lạc Đô sao? Vậy huynh ấy đi đâu?" Tần Diệc Liên kinh ngạc nói.

"Hắn..."

"Liên Liên, con nên nghỉ ngơi rồi." Vân phi đột nhiên mở miệng, cắt đứt lời Tần Cẩm Thần. Lại sai mama trong cung, đem Tần Diệc Liên không tỉnh nguyện dẫn xuống.

Tần Diệc Liên sau khi rời khỏi, ánh mắt Tần Cẩm Thần lần nữa trở về bên huyền cầm.

Vân phi buông nữ hồng trong tay, hướng hắn đi tới.

Đi tới bên người, ánh mắt Vân phi lo lắng dừng trên người hắn. Nâng tay lên, dùng trên đầu tóc hắn, đau lòng nói: "Thần nhi, con đã đáp ứng ta, không đi tranh giành những thứ kia, bình an vượt qua cả đời."

Tần Cẩm Thần rũ mắt càng thấp, lông mi dài che giấu đi cảm xúc. Hắn bình tĩnh nói: "Nhi thần không quên."

Nghe được hứa hẹn, trong lòng Vân phi nhẹ nhàng thở ra: "Không quên là tốt rồi. Ta biết con cảm động và nhớ nhưng Mộ phủ tiểu tước gia đã từng đối với con ân tình. Nhưng có một số việc, hoàng mệnh khó trái. Mẫu phi chỉ mong con và Liên Liên đều tốt."

"Mẫu phi, nhi thần biết rõ. Huống chi..." Tần Cẩm Thần lộ ra một nụ cười ý vị không rõ: "Hắn tựa hồ không nhớ rõ chuyện trước kia. Có lẽ, những chuyện kia đối với hắn, chỉ là việc nhỏ không đáng kể."

"Con có thể nghĩ thoáng, vậy ta an tâm." Vân phi trù mến nói.

Tần Cẩm Thần ngẩng đầu, đối với Vân phi lộ ra một nụ cười nhàn nhạt. Tiếp theo, liền đứng dậy, ôm cầm của mình, rời đi...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103: Mộ Khinh Ca không phải phế vật (1)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Duyệt Thành, biên giới tây bắc Tần quốc.

Đây chính xác là một tứ thành nằm trong khe hẹp. Bên trái là Đồ quốc luôn chiến tranh với Tần quốc, bên phải lại dựa vào Tần Lĩnh hung ác. Ban đêm, đều có thể nghe được bên trong Tần Lĩnh, tiếng gầm gừ của đàn thú.

Đồ quốc và Tần quốc kẹp Duyệt thành ở giữa, Mộ gia quân trú tại nơi này, không chỉ phải chú ý động tĩnh Tần Lĩnh, mà còn phải thời khắc chú ý đến dị biến Đồ quốc.

Trọng địa quân sự như vậy, chỉ bởi vì sự nghi kỵ của Tần đế, biến thành một vùng đất hoang vu.

Nơi đây không có dân chúng, phần lớn đều là kẻ mang tội lưu đầy, sung làm quân nô trong Mộ gia quân.

Tại Duyệt thành, hết thảy tài nguyên sinh hoạt, đều dựa vào Mộ phủ ở Lạc Đô liên tục không ngừng vận chuyển vật tư sinh hoạt. Chỗ như vậy, chính là đất phong Mộ gia.

Lúc Mộ Khinh Ca lần đầu biết đất phong nhà mình là nơi quý quái này, nàng rất muốn vỗ đầu hoàng đế lão nhân hỏi một chút: "Hoàng đế chết dẫm, người sao lại không biết xấu hổ?"

Mộ Hùng ít nhiều là người có thể nhẫn, cư nhiên hơn mười hai mươi năm, lại có thể nhịn được.

Người ta có đất phong, đều là từ đất phong lấy đi mồ hôi nước mắt dân chúng, giàu đến chảy mỡ. Mà Mộ phủ bọn họ? Không chỉ không thể từ đất phong tăng thu nhập thuế má, lại còn phải bồi tiền vào đó.

Trong Duệ thành, không có phiên chợ, chỉ có quân đồn, thành lũy.

Dựa vào vách núi đá trên dốc Tàn Lĩnh, tựa núi mà xây nên chính là phủ Thành chủ. Cũng là trung tâm chỉ huy của Mộ gia quân.

Phía tây của phủ, có thể trông thấy son thùy Đồ quốc, ngoài tường thành uốn lượn bên mặt phải, là thú vực Tàn Lĩnh không người dám tới gần.

Giờ phút này, toàn bộ Duệ thành, đều quanh quẩn tiếng thú vật gào thét, thanh âm gào rú. Trong không khí, khắp nơi đều là mùi máu tanh. Ngoài tường thành, càng là vùng đất nhuộm máu, xương gãy, thịt vụn, tùy ý có thể thấy được.

Ánh lửa, huyết quang đan xen lẫn nhau, đem Duệ thành biến thành địa ngục nhân gian.

Khói báo động cuộn cuộn, chiến hỏa không thôi, tiếng kèn to rõ đột nhiên vang lên, quanh quẩn trong Duệ thành.

Đã nhớ không rõ lần thứ mấy thú triều phát động công kích, rồi dần dần thối lui. Nắm chặt khe hở có được này, binh khí trong tay Duệ thành Mộ gia quân đều đã xuất hiện lỗ hồng, ngồi dựa vào tường thành lạnh băng trên mặt đất nghỉ ngơi.

Doanh hậu cần phụ trách bếp núc, hai người nâng một cái sọt tre, đem từng bánh hấp trong đó ra phân phát.

Chỉ là phát đến tay các binh sĩ, đều không phải là bánh hấp hoàn chỉnh. Mà là một bị phân thành hai, mỗi người chỉ ăn một nửa.

Nhìn qua bánh hấp trong tay mình còn chưa đến cỡ bàn tay, có chút binh sĩ cố nén phần nộ trong lòng, há mồm to nuốt xuống. Có chút, tức thì giận dữ nắm chặt bánh hấp, khiến nó cùng máu đen trên bàn tay hoà cùng một thể.

Bọn hấn ở tiền tuyến anh dũng chém giết, nhưng ngay cả bụng đều ăn không no.

Rốt cuộc là vì cái gì!

Trong lòng bọn họ phần nộ, ghen khuất, khổ sở, các dạng mặt trái cảm xúc từng người, đều giống như thủy triều từng đợt kéo tới. Nếu như không phải còn có bóng người trong lòng sùng bái ở đây, bọn hấn đã sớm không làm.

Đột nhiên, chiến trường yên tĩnh bởi vì ngừng chiến, chợt truyền đến tiếng vó ngựa.

Này làm cho Mộ gia quân một mối đói khát, đều đồng loạt đứng dậy, chen chúc hướng bên ngoài tường thành nhìn. Đây là tiếng kị mã truyền tin, là hy vọng của bọn hấn.

Cao cao dưới tường thành, lính truyền tin một thân phong trần lão đảo xuống ngựa, không dám có chút ngừng lại, liền xông lên đầu tường, hướng phía phủ cạnh núi chạy tới.

Ngàn vạn tướng sĩ Mộ gia quân, trầm mặc, đưa mắt nhìn hấn rời đi, trong mắt mang theo hy vọng.

"Báo --!!!"

Lính truyền tin một đường hô lớn, tiến vào chỗ chỉ huy đại quân trong phủ.

Mộ Hùng đang nghiên cứu chiến thuật, bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn lính truyền tin từ ngoài cửa lớn chạy vào. Bởi vì động tác quá lớn, khiến áo giáp uy vũ trên người va chạm nhau phát ra tiếng vang kim loại.

"Chuyện gì?" Mộ Hùng trầm tĩnh hỏi. Nhưng một mối trong mắt ông, lại bại lộ tâm tình ông lúc này khẩn trương.

Lính truyền tin mấp máy môi, ngẩng đầu, trong mắt đỏ lên, tràn đầy áy náy cùng tự trách. Đối với cặp mắt Mộ Hùng tràn đầy hy vọng, hấn giận dữ nói: "Lão tướng quân, bọn họ là muốn bức tử chúng ta a!"

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Hai tròng mắt Mộ Hùng co rụt lại, vội vàng hỏi.

Vây quanh chung quanh hấn, phó tướng Mộ gia quân đều đem tâm tình khẩn trương rót vào người tên lính truyền tin.

Lính truyền tin môi run rẩy không thôi, ngực như nổi trống.

Hai tay hấn gắt gao ôm quyền, đối với Mộ Hùng dò hỏi, ghen ngào nói: "Thuộc hạ phụng mệnh đi thúc giục quân lương, kết quả đều là không có lương thực. Nhưng thuộc hạ rõ ràng thấy trong Hán thành, người người giàu có, lương thực phong phú. Bất đắc dĩ, thuộc hạ lại xin Hàn Ngọc tướng quân giúp đỡ, nhưng Hàn Ngọc tướng quân lại nói quân nhu hấn không đủ, hơn nữa không có hoàng mệnh, hấn không dám cho mượn."

"Hàn đốc quân đâu?" Mộ Hùng lạnh giọng hỏi. Trong mắt hỏ cất giấu hừng hực lửa giận.

Không chỉ ông, đám phó hướng tả hữu, cũng mỗi người đầy mặt hung khí, hận không thể phóng đi cướp đoạt lương thực thành khác.

"Hàn đốc quân?" Lính truyền tin sắc mặt giận dữ càng sâu: "Thuộc hạ nhiều lần đi cầu hấn, hấn lại mỗi lần thoái thác. Mỗi lần đều nói đang trừ bị, muốn

chúng ta đợi mấy ngày, kiên trì mấy ngày. Thuộc hạ không tin hấn, ngằm theo dõi, lại phát hiện hấn mỗi ngày đều tìm hoan mua vui, căn bản không đi trừ bị quân lương. Thuộc hạ tức quá, liền đi tìm hấn, lại bị hấn đánh hai mươi đại bản, đuổi ra ngoài."

"Hỗn đản!"

"Súc sinh!"

"Tên khốn khiếp!"

Lính truyền tin nói, khiến đám phó tướng cơ hồ thiếu chút nữa bạo tẩu.

Mộ Hùng mặt âm trầm, đôi môi mím chặt thành đường, không nói một câu.

"Lão tướng quân, chúng ta truyền tin cho Dung tiểu thư đi! Lại tiếp tục nữa, năm mươi vạn tướng sĩ chúng ta đều phải chết ở đây!" Có phó tướng khản cổ nói.

Mộ Hùng cười khổ lắc đầu: "Ta đã sớm phát ra truyền tin tới Lạc Đô, nhưng lại chậm chạp không có đáp lại. Không chỉ có Hoàng thượng không có, ngay cả Liên Dung cũng không có."

"Cái gì!"

"Sao có thể như vậy!"

"Cứ như vậy, Duệ thành chúng ta chẳng phải biến thành cô thành?!"

Chúng tướng khiếp sợ.

"Không có quân nhu lương thảo, cuộc chiến này như nào đánh?" Có người đã bắt đầu nhụt chí.

Mộ Hùng hít một hơi dài tức giận, ngăn chặn lửa giận mênh mông trong lồng ngực, ánh mắt sắc bén nói: "Phải đánh! Nếu chúng ta thất bại, ngàn vạn bá tánh sau lưng chúng ta sẽ thế nào? Mộ gia quân chúng ta không vì cái gì khác, chỉ vì dân chúng Đại Tần ta!"

Mộ Hùng nói, khiến chúng tướng trầm mặc.

Trong lòng bọn hấn không cam lòng, tràn đầy phẫn nộ. Nhưng, lại có thể thế nào? Bọn hấn đều là hán tử thiết tranh Mộ gia quân, sao có thể không màng đến tính mạng bá tánh phía sau?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 104: Mộ Khinh Ca không phải phế vật (2)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Duệ Thành vừa vỡ, tây bắc Tần quốc không thể tiếp tục ngăn cản đàn thú. Hơn nữa, nếu Duệ thành phá, Mộ gia quân diệt, Đồ quốc vẫn nhìn chăm chăm Tần quốc, cũng sẽ thừa cơ xâm lược.

"Bệ hạ, người sao lại nhìn không thấu a! Lão thần chưa bao giờ có lòng phản nghịch, vì sao người còn có lòng nghi ngờ mạnh như thế?" Mộ Hùng không tiếng động ngửa đầu, nhiệt lệ trong mắt chỉ có thể nuốt trong lòng.

Ô ô --!

Tiếng kèn trận lần nữa vang lên.

Kèn dồn dập, là tín hiệu thú triều lại lần nữa phát động công kích.

Mộ Hùng trong lòng ngẩn ra, thu liễm cảm xúc phức tạp, suất lĩnh chúng tướng ra khỏi phòng, đứng trên tường thành khỏi báo động cuộn cuộn.

Rống --!

Rống rống --!

Ngao ô --!

Ngao ngao --!

Vạn thú lao tới, đàn thú gào thét, phảng phất đại địa đều đang chấn động.

Trong Tần Lĩnh, có dã thú không có linh trí, cũng có linh thú có linh trí nhất định. Mà giờ khắc này, Mộ gia quân đứng trên tường thành, lại phân không rõ đâu là dã thú, đâu là linh thú.

Trong con mắt bọn họ chứng kiến, chỉ là thú tộc điên cuồng đột kích. Những cái bộ mặt dữ tợn, động tác mạnh mẽ, lực lớn vô tận đều giết đến đỏ mắt rồi, đều muốn phá tan tường thành Duệ thành, tiến vào cảnh nội Tần quốc tàn khốc giết chóc.

"Phòng ngự!"

Trên tường thành, âm thanh truyền lệnh không ngừng vang lên.

Mộ gia quân đã mỗi một đôi khát không chịu nổi, dựa vào ý chí kiên cường miễn cưỡng đứng lên, chết lặng cầm lấy vũ khí sắp hỏng trên tay, bắt đầu chiến đấu.

Vũ tiễn đã không còn mũi tên, dây cung đã đứt đoạn, cung đao đã xuất hiện lỗ hồng. Chảo dầu đốt nóng, đã sớm khô cạn, đá lớn cũng toàn bộ ném hết.

Đạn tận lương tuyệt, bốn chữ nói hết khốn cảnh Mộ gia quân giờ phút này.

Mà lúc này, tàn phá ngoài tường thành, vô số đại quân thú tộc, không ngừng phát động tiến công.

"Lão tướng quân, chúng ta lao xuống liều mạng với lũ súc sinh này!" Bên người Mộ Hùng, một vị phó tướng hai mắt đã tràn đầy nước mắt nóng, hấn nhìn binh lính dưới tay mình trước móng vuốt thú vật, biến thành một đoàn huyết nhục mơ hồ, không chịu nổi nữa đối Mộ Hùng hô to.

Liều mạng? Liều mạng thế nào?

Mộ Hùng căng mặt, đôi môi mím đến gắt gao.

Ông là lam cảnh cao giai thì thế nào? Vẫn như cũ không ngăn nổi thú tộc vô số. Huống chi, bên trong thú tộc, cấp bậc linh thú cùng nhân loại tương đương. Ai có thể biết, trong thú triều bất tận này, có ẩn tàng ít nhiều cao thủ thú tộc?

Một khi ông mở cửa thành, suất lĩnh mọi người lao ra, như vậy kết cục chỉ có một, Mộ gia quân toàn diệt, Tần quốc nguy rồi.

Hiện tại, duy nhất có thể làm, chính là thủ vững tường thành, chống cự thú tộc tiến công. Nhất định phải phái người đi thúc giục lương thảo, bổ sung chiến lực, nói không chừng còn có thể vượt qua một kiếp này. Bằng không, bọn họ những người này thập tử vô sinh!

"Người tới!" Mộ Hùng hô.

Lập tức có lính truyền tin đến, quỳ một gối trước mặt ông.

Hai con người Mộ Hùng gắt gao nhìn chăm chăm chiến trường dưới tường thành, không ngừng có Thú tộc trùng kích tường thành đưa tới chấn động làm ông không dám có mây may buông lỏng.

Ông trầm giọng nói: "Không ngừng phát truyền tin cho ta, thúc giục lương thảo. Nếu có người ngăn trở, lập trừng vô xá!" Dứt lời, ông cầm lệnh tiễn của mình, ném cho lính truyền tin.

Lính truyền tin lập tức lui ra, chỉ chốc lát, một đội hỏa tốc cười khoái mã, vội vàng hướng tới Hán thành.

Hán thành, thành trì dồi dào cách Duệ thành gần nhất, đốc quân triều đình phái tới cũng ở kia. Mộ Hùng nhìn binh sĩ truyền lệnh rời đi, ông không tin Hán thái thú không hiểu cái gì là môi hở răng lạnh.

Nếu Duệ thành xong rồi, kia Hán thành sao có thể sống một mình?

Đem hy vọng ký thác cho lính truyền tin, Mộ Hùng mang theo phó tướng trở về phòng chỉ huy, thương lượng đối sách kéo dài thời gian.

Thế nhưng, không bột đổ gột nên hồ.

Đạn tận lương tuyệt, Mộ gia quân thể xác và tinh thần mỗi một, có biện pháp nào trước lợi trao thú tộc kéo dài thời gian, chờ đợi quân nhu đến?

"Hai ngày, ít nhất phải kéo dài hai ngày." Đây là thời gian ít nhất từ Duệ thành đến Hán thành. Nếu binh sĩ truyền tin chuyển này thành công, tối thiểu phải hai ngày mới có thể mang lương thảo về Duệ thành. Mộ Hùng đem thời gian cần thiết nói ra.

Chúng tướng lại một mảnh trăm mặc.

Hai ngày? Đừng nói hai ngày, chỉ sợ hai canh giờ, bọn hán không biết có thể qua hay không.

Có phó tướng than thở khóc lóc nói: "Lão tướng quân, tướng sĩ chúng ta liên tục chiến đấu mấy ngày, đã ba ngày không có một bữa cơm no. Vũ khí bọn họ sớm đã không thể sử dụng, lại còn tiếp tục, chỉ có thể dùng mạng đổi mạng, kéo dài thời gian."

Mộ Hùng nhắm mắt, ông sao không biết đạo lý này?

Thế nhưng, không có cách nào cũng phải nghĩ biện pháp.

Mộ Hùng môi bởi vì nghẹn ngào mà run rẩy, ông chinh chiến cả đời, trải qua vô số chiến đấu. Lần này lại đánh đến nghẹn khuất nhất, khiến trong lòng ông khổ sở.

Bởi vì, ông không thua trước đối thủ, mà là thua trước quốc gia ông nguyện trung thành.

"Báo! Lão tướng quân, Chân tướng quân cùng Khâu tướng quân cầu kiến." Đột nhiên, lính truyền tin tới báo.

Mộ Hùng đột nhiên mở mắt: "Truyền." Trong lòng có chút nghi hoặc. Hai vị này, không phải hôm qua chiến đấu bị trọng thương sao?

Rất nhanh, hai vị tướng quân trên đùi và cánh tay đều quấn vải bó đẫm máu đi đến.

Mộ Hùng vội vàng đứng dậy: "Các người hai người không hảo hảo dưỡng thương, tới nơi này làm gì?"

Chân tướng quân cùng Khâu tướng quân đối mặt nhau, thân nhiên đối Mộ Hùng ôm quyền.

Chân tướng quân nói: "Lão tướng quân, mặt tướng có một biện pháp có thể kéo dài thời gian."

Mộ Hùng trong mắt sáng ngời, lập tức kích động hỏi: "A? Biện pháp gì? Mau nói đi."

Chân tướng quân giương môi cười: "Phương pháp xử lý của mặt tướng chính là, triệu tập binh sĩ trọng thương do hai người chúng ta dẫn đầu, mở cửa thành, ra ngoài thành tử chiến cùng thú tộc."

"Người nói cái gì! Không được!" Mộ Hùng khiếp sợ cự tuyệt.

Muốn ông đưa binh lính của mình đi tìm chết, sao có thể?

Các phó tướng khác cắn môi trăm mặc, trong mắt đã bị nước mắt mờ hồ.

Khâu tướng quân cũng thông dong cười nói: "Lão tướng quân, chúng ta đều đi theo ngài mười mấy năm, sinh tử gì chưa thấy qua? Lúc này, là đại kiếp nạn sinh tử Mộ gia quân chúng ta, nếu hy sinh ta có thể đổi lấy một đường sinh cơ, vậy cần gì phải do dự? Hơn nữa, trong quân chúng ta không có được vật trị liệu, cho dù chúng ta không đi, thêm mấy ngày, cũng đều biến thành phế nhân. Như vậy còn không bằng để chúng ta ra đi oanh oanh liệt liệt."

"Không! Chờ một chút. Ta đã phái người đi thúc giục quân nhu, còn có được vật. Các người sẽ không có việc gì!" Mộ Hùng cố nén bi thống trong lòng nói.

Chân tướng quân cười to nói: "Lão tướng quân, đây không phải là chủ ý của hai người chúng ta. Mà là chủ ý của toàn bộ huynh đệ trong doanh quân y. Chúng ta đã nằm nhiều ngày ở kia, nghe các huynh đệ phía trước tắm máu hằng hái chiến đấu, trong lòng hô thẹn! Ngài để cho chúng ta vì Mộ gia quân làm chút chuyện đi."

Mộ Hùng kéo miệng, không nói tiếng nào.

Trong miệng, hàm răng cắn chặt đã sớm đau đến mất đi tri giác.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 105: Mộ Khinh Ca không phải phế vật (3)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Trên đường đến Duệ thành, bụi đất tung bay, Mộ Khinh Ca mang theo thân vệ đội của nàng ngày đêm bên ba, một khắc cũng không dám ngừng lại.

"Tiểu tước gia, thêm mấy canh giờ, chúng ta có thể đến Duệ thành." Bên người, một thân vệ quen thuộc hoàn cảnh đối với Mộ Khinh Ca nói.

Mộ Khinh Ca nghiêng mặt, chậm rãi gật đầu.

Đột nhiên, phía trước có tiếng vó ngựa vang lên.

Trong đội thân vệ có người giục ngựa nghênh tiếp, loại huấn luyện nghiêm chỉnh này, còn có phản ứng cực cao, khiến Tần Diệc Dao một đường đi theo trong lòng kinh ngạc.

"Tiểu tước gia, là Mặc Dương bọn họ." Thân vệ kia sau khi thấy rõ người tới, lập tức đối với Mộ Khinh Ca nói.

Mặc Dương dẫn theo mấy người một mực dò đường phía trước, lúc này quay về, là chuyện gì xảy ra?

Mộ Khinh Ca ánh mắt trầm xuống, lập tức thúc ngựa nghênh tiếp.

"Tiểu tước gia!" Mặc Dương giục ngựa tới trước người Mộ Khinh Ca, khuôn mặt tuần tú như băng nói: "Chúng ta phía trước phát hiện thi thể binh sĩ truyền tin Mộ gia quân."

Mộ Khinh Ca con mắt trong suốt hiện lên một tia lãnh mang, thanh âm nàng lạnh lùng nói: "Đi."

Lập tức vài trăm người hướng tới nơi phát hiện thi thể.

Quả nhiên đã xảy ra chuyện sao?

Tần Diệc Dao trong lòng cả kinh, có chút lo lắng nhìn bóng lưng Mộ Khinh Ca, nhanh chóng đuổi theo.

Rất nhanh, Mộ Khinh Ca liền thấy được thi thể lính truyền tin Mộ gia quân trong miệng Mộ Khinh Ca. Trên đường, năm ngón ngang bảy tám thi thể mặc y phục Mộ gia quân.

Bọn hắn trước khi chết, đã trải qua kịch chiến.

Nhưng không có thi thể đối phương. Có thể thấy được, thực lực kẻ ám sát cao hơn bọn hắn.

Ai sẽ ra tay với lính truyền tin Mộ gia quân?

Mộ Khinh Ca xoay mình xuống ngựa, đi tới ngồi xổm trước những thi thể kia, cẩn thận tìm tòi.

Trên thi thể chặt vật, làm cho Mộ Khinh Ca biết tình hình chiến đấu ở Duệ thành rất không tốt, mà những miệng vết thương gọn gàng kia, cũng dễ nội tâm nàng đối với địch nhân có chút phán đoán.

"Tiểu tước gia!" Mặc Dương đột nhiên hô.

Mộ Khinh Ca đứng dậy, quay người liền nhìn thấy trong tay Mặc Dương cầm một kiện đồ vật, bước nhanh tới.

Tự nhiên, Mộ Khinh Ca đem tầm mắt nhìn xuống vật trên tay hắn.

Hắn thiết đúc thành, một đầu bên nhọn như mũi tên, trên mặt viết chữ Mộ. "Tiểu tước gia, đây là lệnh tiễn của lão công gia. Xem ra Duệ thành xảy ra chuyện lớn. Nếu không lão công gia sẽ không đem lệnh tiễn đại biểu thân phận mình giao cho binh sĩ truyền tin mang ra."

Mộ Khinh Ca tiếp nhận lệnh tiễn trong tay Mặc Dương, bàn tay nắm chặt, quay người lên ngựa: "Đi."

Mấy trăm kỵ binh lần nữa hướng tới Duệ thành. Đội ngũ cuối cùng, tự giác lưu lại mấy người, an táng những binh sĩ truyền tin của Mộ gia quân.

...

Duệ thành, dưới tường thành uốn lượn, nơi giao tiếp với Tần Lĩnh, trải qua mấy ngày chém giết, đã bị máu loãng ngấm đầy.

Bên ngoài tường thành, năm sáu vạn binh sĩ thương thế không đồng nhất, dưới sự dẫn dắt của Chân tướng quân cùng Khâu tướng quân, chỉnh tề bày trận, trở thành bức tường người ngăn cản thủ tộc tiến công.

Ngoài trăm thước, vô số thủ tộc chậm rãi đạp bước đến. Mấy vạn tàn binh đứng ngoài thành, trong mắt chúng nó bất quá chỉ là một bữa ăn ngon miệng.

Chân tướng quân rút cương đao ra, giọng cao chỉ lên trời. Thoải mái cười to nói: "Các huynh đệ, cùng người chiến. Tuy chết, còn có thể lưu lại toàn thân. Cùng đám súc sinh này chiến, chỉ sợ sau khi chết chúng ta cũng khó phân ra ai. Cũng được! Đám súc sinh này dám ăn chúng ta, huynh đệ chúng ta liền bội thực chết chúng nó, chờ đến âm tào địa phủ, sẽ cùng chúng nó đại chiến ba trăm hiệp!"

"Rống rống --!"

Lời của Chân tướng quân, kích phát sĩ khí.

Mấy vạn tàn binh ngưng tụ sĩ khí, vang dội đến Duệ thành.

Mộ Hùng đứng trên tường thành nhìn hết thấy, trong lòng đau đớn khó nói nên lời. Ông đỡ lấy tường thành, hòn đá cứng rắn dưới tay đã hoá thành bụi phấn. Lam quang chói mắt, quanh quẩn trong tay ông.

Mộ gia quân dâng trào sĩ khí, tựa hồ chọc giận đàn thú.

Mất chúng nó lộ ra hung quang, nhe răng sắc bén, gầm thét, hướng mấy vạn tàn binh vọt tới.

Vạn thú trùng kích, trong bày thú, mơ hồ có thể thấy được ánh sáng xích chanh lục không ngừng lập loè.

Khi thấy những ánh sáng kia, Mộ Hùng trong mắt tuyệt vọng.

Ông biết, mấy vạn tướng sĩ này của ông, không có khả năng trở lại.

"Các huynh đệ, xông lên!!!" Khâu tướng quân cùng Chân tướng quân giơ cương đao lên cao, dẫn đầu mọi người phóng tới đàn thú, cùng đàn thú triển khai giáp lá cà.

Người và thú vọt tới cùng một chỗ, chiến cuộc hỗn loạn, khiến cho áp lực tường thành giảm nhiều.

Thế nhưng, Mộ gia quân đứng trên tường thành, lại người người bị thống, mãnh thú trong lòng không ngừng gào thét, huyết hồng hai mắt tràn ngập hận ý, nhìn huynh đệ bọn họ xé thành mảnh nhỏ, bị nuốt vào bụng đàn thú.

Chúng tướng canh giữ ở hai bên Mộ Hùng, tận mắt nhìn đến hết thấy.

Bọn họ hận không thể tự mình nhảy xuống, cùng đám súc sinh đó liều mạng.

Mỗi một người, tay đều đặt chuôi đao bên hông, đồng loạt phiếm các loại quang mang.

"Lão tướng quân, chúng ta liều mạng đi!" Có binh lính hồng mắt, hướng tới Mộ Hùng hô to.

"A a a a!!! Để ta cùng xuống đi! Ô ô ô..."

"Đám súc sinh này!!! Súc sinh!!!"

"Lão tướng quân, cầu ngài hạ lệnh, để chúng ta cùng các huynh đệ phía dưới cùng chiến!"

Các binh sĩ, mỗi người lệ rơi đầy mặt, trong ngực bạo ngược lửa giận, đã thiêu hủy tất cả lý trí bọn hắn. Giờ phút này, bọn hắn không muốn đi quân cái gì lê dân bách tính, không muốn tiếp tục kéo dài hơi tàn, chỉ muốn nhảy xuống tường thành, cùng đồng đội tay chân kề vai chiến đấu.

"Lão tướng quân..." Phó tướng cách Mộ Hùng gần nhất, cổ nén nước mắt, chuyển mắt nhìn về phía ông.

Đột nhiên, hai con ngươi hắn co rút lại, khiếp sợ vươn tay hướng Mộ Hùng, hô: "Lão tướng quân! Ngài làm sao vậy?"

Thân mình Mộ Hùng cao ngạo, dáng người to lớn cứng như sắt thép, thời khắc này, trở nên lão đạo. Ông đưa tay ngăn trở phó tướng vươn tay ra, lấy tay lau đi khoé miệng tràn ra máu tươi.

Ông không bị thương, lại bởi vì đau lòng, mà phun ra máu huyết.

Để ông tận mắt nhìn binh lính của mình đi chịu chết, thay người sống bọn họ kéo dài thời gian. Loại đau này, so với lăng trì ông còn muốn đau hơn gấp nghìn, gấp vạn lần.

Nhìn không được nữa, Mộ Hùng phốc xuy một tiếng, máu tươi trong miệng phun ra, hướng giữa không trung.

"Gia gia!"

Thanh âm thanh lãnh mang theo vội vàng truyền đến, khiến Mộ Hùng bỗng chốc trợn to hai mắt, chuyển mắt nhìn hồng y thiếu niên đang chạy như bay hướng tới tường thành.

Tức khắc, hai tròng mắt ông co rút lại, lạnh giọng quát: "Người tới làm cái gì!"

Mộ Khinh Ca mím môi không nói, trong mắt chỉ có khoé miệng Mộ Hùng còn lưu lại vết máu.

Phía sau nàng, đi theo là Tần Diệc Dao, còn có năm trăm thân vệ. Binh lính Duệ thành cũng đi theo phía sau, hẳn muốn bảo vệ, chính là tốc độ lại

không so được tiểu tước gia.

"Gia gia!" Mộ Khinh Ca nháy mắt liền tới bên người Mộ Hùng, đỡ ông.

"Ta hỏi ngươi tới làm cái gì?" Trong mắt Mộ Hùng chứa hàm mang, dùng giọng nói vô cùng nghiêm khắc nói.

"Con tới tìm gia gia." Mộ Khinh Ca bình tĩnh trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 106: Mộ Khinh Ca không phải phế vật (4)

Edit: Diệp Luru Nhiên

"Ngươi!" Mộ Hùng tức giận đến ngực phập phồng. Mà lúc này, ông lại thấy được Tần Diệc Dao đi theo phía sau, lập tức chỉ cảm thấy trước mắt một màu đen, một loại xúc động bạo tẩu quần quanh trong lòng.

"Thêm phiền! Thêm phiền! Ngươi nhanh rút về cho ta!" Mộ Hùng hung hăng mắng.

Thế nhưng, Mộ Khinh Ca nếu đã tới, sao có thể đơn giản trở về?

Nàng chuyển mắt, nhìn chiến trường bên ngoài tường thành. Lúc những tàn binh kia ánh vào mắt nàng, trong con mắt trong suốt mãnh liệt co rút lại, tràn đầy khiếp sợ.

"Bọn hần... Bọn hần..." Tần Diệc Dao cũng nhìn thấy một màn này, khó có thể tin lắm lắm.

Tựa hồ bị chiến trường chính thức này làm rung động, lại giống như đang muốn hỏi vì cái gì huyết chiến phía dưới đều là tàn binh.

Phó tướng đằng sau phát hiện Mộ Hùng không ổn, chủ động giải thích: "Mộ gia quân tại Duệ thành huyết chiến mấy ngày, quân nhu sớm đã trống rỗng. Tiếp tế chậm chạp chưa tới, những tướng sĩ bị thương này không cách nào trị liệu. Vì giúp chúng ta kéo dài thời gian, chờ đợi tiếp tế, các binh sĩ này đã tự nguyện ra khỏi thành, dùng mạng đổi mạng." Nói đến phần sau, hần đã nghẹn ngào khó nói nên lời.

"Tại sao lại như vậy?" Tần Diệc Dao lấy tay che miệng, khiếp sợ trong mắt nhanh chóng tích đầy nước mắt.

Nàng cho rằng chính mình ở hoàng thất, có thể biết chiến tranh tàn khốc. Nhưng, chờ nàng tận mắt nhìn thấy, lại bị Mộ gia quân làm chấn động, bị những tàn binh xả thân đó làm cảm động.

"Vì cái gì quân nhu chưa tới?" Thanh âm Mộ Khinh Ca vô cùng trầm thấp, lộ ra lạnh lẽo.

Một phó tướng khác châm biếm: "Chúng ta không biết đã phái ra bao nhiêu lính truyền tin, nhận về đều là không có lương. Đây rõ ràng chính là có người ác ý làm khó dễ, muốn mượn tay đám súc sinh đó, tiêu diệt Mộ gia quân chúng ta."

Trong con mắt trong suốt Mộ Khinh Ca, hàn ý càng dày.

Sau lưng nàng, đội thân vệ đi theo, sớm đã bị chiến trường tàn khốc trước mắt khơi dậy lửa giận trong lòng.

Chỉ cần Mộ Khinh Ca ra lệnh một tiếng, bọn hần liền dám nhảy vào trong đàn thú, giết hết đám súc sinh này.

"Trước khi Chân tướng quân cùng Khâu tướng quân bọn họ ra khỏi thành, lão tướng quân đã phái lính truyền tin sử dụng lệnh tiến đi đoạt lương, ta xem còn người nào dám quấy phá!" Phó tướng oán hận một chương vô trên tường thành, tựa hồ đang phát tiết hận ý trong lòng.

Nghe được những lời này của hần, ánh mắt Mộ Khinh Ca loé lên, nghĩ đến lệnh tiến còn trong ngực nàng, cũng không có lấy ra.

"Ca nhi, ngươi mang theo công chúa trở về." Mộ Hùng đột nhiên đối Mộ Khinh Ca nói. Ông nhìn ánh mắt nàng, tràn ngập tuyệt quyết: "Sau khi trở về, lập tức tìm cô cô ngươi, các ngươi lập tức rời đi, vĩnh viễn không cần trở về Tần quốc."

Những lời này của ông, là dùng mật âm truyền vào, chỉ có Mộ Khinh Ca có thể nghe thấy.

Mộ Khinh Ca nhìn ông, trong mắt quyết tuyệt, khiến trong lòng nàng đau xót. Nàng không biết đây là cảm xúc của chính mình, hay là tàn lưu sót lại của đời trước. Nhưng vô luận thế nào, nàng nếu đi tới nơi này, liền tuyệt sẽ không để cho Mộ Hùng một mình gánh.

Nàng hơi giương lên khoé môi, đối với Mộ Hùng nói: "Gia gia, những binh lính dưới thành kia, đều làm tốt lắm. Ngài bỏ được bọn họ đi chịu chết, Khinh Ca lại luyện tiếu."

Dứt lời, nàng nháy mắt liền thoát ly Mộ Hùng không chế, đạp lên tường thành, nhảy xuống.

Mọi người chỉ thấy một thân hồng y diễm lệ, tựa như huyết sắc trong hoa anh túc, trên không trung nhanh nhẹn rơi xuống.

"Ca nhi!!!" Mộ Hùng đầu tiên phản ứng lại.

Ông vươn tay ra, muốn bắt lấy ống tay áo Mộ Khinh Ca đem nàng tóm lên, đáng tiếc chỉ nắm được không khí.

Cọ cọ cọ --!

Mộ Hùng tiếng nói còn chưa tiêu tán, năm trăm thân vệ theo Mộ Khinh Ca đến cũng đều đồng loạt nhảy lên đầu tường thành, không chút do dự đuổi theo bộ pháp Mộ Khinh Ca, nhảy xuống.

Lập tức, trên tường thành Duệ thành, ánh sáng cam lập loè không ngừng, bỗng nhiên rơi xuống, tiến vào trong chiến trường.

"Bảo hộ tiểu tước gia!" Mặc Dương hô lớn một tiếng. Năm trăm lính một người vây bên người Mộ Khinh Ca, bảo hộ nàng cực kỳ chặt chẽ.

Mà trên tường thành, sớm đã chấn kinh một mảnh.

Trong đó, kinh hãi nhất đúng là Mộ Hùng.

Mộ Khinh Ca mang năm trăm người kia, người khác không biết, ông nhưng là rõ ràng nhất. Ba tháng trước, những người này còn là xích cảnh, hôm nay thế mà đều đã là chanh cảnh!

Cái này... Cái này...

Tần Diệc Dao từ trong khiếp sợ tỉnh lại, nhìn một mặt bóng dáng yêu dã dưới tường thành. Cấn răng một cái, cũng đi theo nhảy xuống.

"Công chúa!" Mộ Hùng trong lúc khiếp sợ lại lần nữa bắt hụt.

Thiếu chút nữa làm ông đương trường bạo tẩu!

"Lão tướng quân, chúng ta làm sao bây giờ?" Phó tướng bên người dò hỏi.

Không thể không nói, hành vi Mộ Khinh Ca nhảy xuống tường thành khiến bọn họ bội phục. Nhưng bọn họ cũng không quên, tiểu tước gia không thể tu luyện. Hẳn cứ như vậy nhảy xuống, chẳng phải là làm thức ăn cho đàn thú sao.

Mà bọn hắn lại quên mất, Mộ Khinh Ca đầu tiên nhảy xuống, vẫn an an ổn ổn đáp xuống đất.

Mộ Hùng còn chưa mở miệng, chợt nghe thanh âm cao vút của Mộ Khinh Ca dưới tường thành truyền đến: "Bảo hộ cái rắm! Cùng theo bốn tước gia giết lên, cứu người!"

Nhóc con!

Mộ Hùng nghe thấy mắt như muốn nứt ra.

Ông bỏ nhào lên tường thành, thời điểm lý trí bị tình cảm ăn tươi, chuẩn bị liều lĩnh mở cửa thành ra cứu người, ông đột nhiên trấn trụ.

Trời ơi! Là mắt ông mờ sao?

Ông thế mà thấy được trên người tôn nhi nhà mình lộ ra lục sắc quang mang. Ánh sáng màu lục, tại một mảnh huyết hồng, đặc biệt rõ ràng.

Không thể tin được dụi dụi con mắt, Mộ Hùng lần nữa nhìn Mộ Khinh Ca, lục quang trên người nàng không giảm, trái lại còn tăng. Đó là lục cảnh sơ giai hàng thật giá thật a!

"Lục cảnh! Tiểu tước gia cư nhiên là lục cảnh cao thủ!"

"Ôi trời ơi! Ta đang nằm mơ sao?"

"Ha ha ha ha! Tiểu tước gia cư nhiên là lục cảnh cao thủ, thiên tư bậc này, ai dám nói hắn là phế vật?"

"Tiểu tước gia!"

"Tiểu tước gia! Tiểu tước gia!"

Trên tường thành, Mộ gia quân phản ứng lại, tức khắc cùng kêu lên hô to. Tựa hồ, đó là thuộc về vinh quang của bọn họ!

"Hắn... Hắn như thế nào..." Tần Diệc Dao ngơ ngẩn nhìn lục quang trước mắt.

Nàng khó tin nhìn hướng Mộ Khinh Ca, khiếp sợ đến quên mất bản thân đang ở nơi nào.

Hắn lại là lục cánh? Ta một cái hoàng cảnh trung giai lại nghĩ muốn bảo hộ hắn. Thật sự là không biết lượng sức. Một loại cảm giác thất bại từ đáy lòng Tần Diệc Dao bay lên. Giờ khắc này, nàng quên mất sự thật Mộ Khinh Ca phế vật, cũng đã quên đến hồi nàng vì sao đột nhiên biến thành lục cánh. Chỉ là cảm thấy chính mình ở chỗ này là cỡ nào buồn cười và dư thừa.

Bá --!

Huyết dịch hỗn tạp tanh hôi phun trước mặt Tần Diệc Dao, đem nàng bùng tỉnh.

Nàng ngược mắt, đối diện chính là Mộ Khinh Ca gần ngay trước mắt.

Người sau lạnh lùng nói: "Đứng ở đây không ra tay, là muốn chết sao?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Mộ Khinh Ca không phải phế vật (5)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Lời tuy lãnh khốc, nhưng Tần Diệc Dao nghe đến trong lòng âm áp. Ngược lại thì thể thú tộc dưới chân mình, đã bị một phân thành hai. "Hắn vẫn là quan tâm mình, mới có thể kịp thời ra tay không phải sao?" Nhận thức này làm cho Tần Diệc Dao định thần lại, trong tay hiện lên trường kiếm hoàng sắc nhanh nhẹn vung lên, hào quang quét tới móng vuốt thú vật đánh lên sau lưng Mộ Khinh Ca.

Lập tức, móng vuốt thú vật đứt gãy, máu nóng bắn vào lưng Mộ Khinh Ca, tựa như mưa máu, bên trong thâm khốc, kiêu diễm như độc, đẹp đến khiến người kinh tâm.

Trong mắt Tần Diệc Dao hiện lên kinh diễm, tại tiếng chém giết bốn phía nhanh chóng thu liễm.

Nàng nắm trường kiếm, tự giác đứng sau lưng Mộ Khinh Ca, thay nàng yểm hộ công kích phía sau.

Loại ẩn ý không nói gì này, làm trong mắt Mộ Khinh Ca khẽ động, hiện lên một tia hiểu ý, lục quang trong tay lần nữa bắt đầu chuyển động.

Mộ Khinh Ca là lục cánh, cố tình lại hiểu được các loại kỹ xảo giết chóc.

Cơ hồ mỗi lần ra tay, đều có thể thu hoạch một mạng.

Phía sau lại có Tần Diệc Dao yểm hộ, hai người phối hợp, tức khắc mở một đường máu. Mà năm trăm thân vệ của nàng, từ Mặc Dương dẫn đầu, năm trăm người tự mình tách ra, từ năm cái góc độ tiến hành xoắn giết, chui vào chiến trường, đem hỗn chiến ở chiến trường xé rách.

Tốc độ phản ứng hung mãnh nhanh chóng, không chút dây dưa phát lực dư thừa, khiến Mộ Hùng trên tường thành khiếp sợ.

Ông không thể tin được, vèn vèn ba tháng, tôn nhi ông, phế vật hoàn khổ trong mắt người, sẽ đem binh sĩ bình thường huấn luyện thành tinh nhuệ như thế.

Còn có những cái vũ khí vô cùng kì diệu kia, là chuyện gì xảy ra?

Mộ Hùng mắt sắc sớm đã thấy được vũ khí thần kỳ trên chiến trường kia, mà đều không ngoại lệ, đều là từ trên người thân vệ Mộ Khinh Ca phát ra.

Cơ hồ trong khoảnh khắc, tàn binh may mắn còn sống, đã được thu nạp về sau lưng năm trăm thân vệ.

Trong mắt Mộ Hùng sáng ngời, vung tay lên, cao giọng hô: "Mở cửa thành ra, đem huynh đệ chúng ta tiếp vào!" Đồng thời, ông cũng rút ra bội kiếm của mình, trực tiếp nhảy xuống, gia nhập chiến trường.

Tôn nhi ông ở đằng trước anh dũng giết địch, làm gia gia sao có thể giống một con rùa đen rút đầu núp trong thành.

Mộ Hùng không có truyền đạt mệnh lệnh ra khỏi thành công kích, ông chỉ một người nhảy ra, đại biểu cá nhân ông, mà không phải là toàn bộ Mộ gia quân.

Nhưng, người đứng đầu đã nhảy xuống rồi, những người khác sao có thể nhịn?

Cơ hồ là thời điểm Mộ Hùng nhảy xuống, những phó tướng khác cũng đều rút đao nhảy xuống. Các tướng sĩ thủ thành, một bên mở cửa thành ra, đem thương binh tiếp vào, một bên cũng gia nhập chiến trường.

Tức khắc, bị bắt phòng thủ, biến thành chủ động công kích.

Mộ Khinh Ca nhiệt huyết, đốt lên ngọn lửa Mộ gia quân tâm. Bọn hắn như gió bão, cuốn vào chiến trường. Quên mất vũ khí trong tay bọn hắn đã sớm cùn cật không được da thịt, quên mất bọn hắn đã vài ngày chưa nếm qua một bữa cơm no.

Đao bỏ không được, bọn hắn liền dùng răng.

Mộ gia quân vứt bỏ cương đao, làm lơ huyết nhục trên người mình, hung hăng dùng răng xé xuống da thịt thú tộc.

Đây là một trận dã man đọ sức.

Ở chỗ này, không hề phân chia nhân thú, chỉ còn lại có thắng bại.

Mộ Khinh Ca càng giết, trong mắt càng bình tĩnh. Trước khi tới, nàng từ chỗ Mộ Liên Dung biết được, thú triều lần này tựa hồ không đơn giản. Sau khi đến đây, nàng tận mắt nhìn thấy, càng cảm thấy rõ ràng.

Đám thú tộc này, quả thực giống như muốn liều lĩnh đánh vào Duệ thành.

Đến cùng, là cái gì hấp dẫn chúng nó điên cuồng như thế?

Mà nàng, phải làm sao mới dẹp loạn được cỗ bạo động này?

Giết sạch tất cả thú tộc? Đó căn bản không có khả năng. Bên trong Tần Linh, thú tộc đâu chỉ ngàn vạn? Đừng nói nàng chính là lực cản, cho dù có một ngày, nàng trở thành tử cảnh cường giả, làm cho đám thú tộc này xếp hàng cho nàng giết, có giết đến trăm năm cũng không xong.

Mộ Khinh Ca như đao nhọn, trực tiếp cắm vào trung tâm đàn thú.

Tần Diệc Dao đã mơ hồ cảm thấy đuôi sức, nhưng như cũ toàn lực bảo vệ sau lưng Mộ Khinh Ca.

Năm trăm thân vệ gắt gao đi theo, vì nàng càn quét bốn phía.

Tàn binh may mắn còn sống sót, đã được tiếp vào thành. Mộ Hùng một chương chắn vỡ một linh thú hoàng cảnh, ngẩng đầu vừa nhìn, tại chỗ xa xa tìm được mặt hồng y.

Trong lòng cả kinh, ông lập tức hô to: "Ca nhi trở về!"

Thanh âm truyền vào tai Mộ Khinh Ca, nàng nghe được, nhưng lại không thể bứt ra.

Lúc này, nàng là mượn vào Mộ gia quân tâm bị thống tạo thế. Cái gọi là anh binh tất thắng (quân đau thương tất chiến thắng)! Nhìn tàn binh dưới thành vì bọn họ tranh một hơi thở, đã sớm làm Mộ gia quân tâm nghẹn lấy một đoàn lửa.

Cho nên nàng liền làm tiếng trống tinh thần một mạch đi sâu, mới có thể bộc phát ra sức chiến đấu kinh người.

Nhưng nếu hiện tại liền thối lui, thú triều rất nhanh sẽ quay lại. Đến lúc đó, còn có thể khua lên kinh phong tái chiến một lần hay không, cái này rất khó nói.

Nàng không quên, Mộ gia quân đã vài ngày không có cơm ăn, trong tay không có vũ khí sắc bén.

Mà nàng càng không quên, lính truyền tin Mộ Hùng phái đi, sớm đã chết. Đại biểu lệnh tiền Mộ Hùng còn trong ngực mình, căn bản sẽ không có tiếp tế đưa tới.

Vì vậy nàng lúc này, nhất định phải đem bọn súc sinh dọa sợ, khiến chúng nó trong thời gian ngắn, không dám tới gần Duệ thành.

Sâu trong con mắt trong suốt, hiện lên tia kiên định.

Động tác trong tay Mộ Khinh Ca càng nhanh thêm vài phần.

"Khinh Ca, chúng ta không thể vào sâu hơn." Bên tai, truyền đến thanh âm Tần Diệc Dao lo lắng.

Lần đầu tiên chiến đấu cường độ cao như thế, sớm đã khiến hai tay một công chúa như nàng run lên, trên người lay đینگ huyết dịch. Lúc trước một bộ băng sơn cao lãnh, giờ phút này lại càng giống nữ thần giết chóc.

Mộ Khinh Ca dừng bước lại, hô to: "Mặc Dương!"

Mặc Dương xoay người, sau khi chém giết một đầu Độc Giác Lang, nhanh chóng tới bên người Mộ Khinh Ca.

"Mang theo công chúa, tất cả các người toàn bộ lui lại." Mộ Khinh Ca lạnh giọng phân phó.

Mặc Dương khẽ giật mình, không có lập tức đáp ứng.

Tần Diệc Dao cũng giật mình bắt lấy hai tay nàng, hô: "Người muốn làm gì?"

Mộ Khinh Ca con người trong suốt bình tĩnh nhìn nàng, hỏi: "Người nguyện tin tưởng ta?"

Tần Diệc Dao ngơ ngẩn, cặp mắt trong suốt kia, khiến nàng không cách nào cự tuyệt. Một khắc này, chỉ cần lời Mộ Khinh Ca nói ra được, hứa hẹn, nhất định sẽ thực hiện.

Theo bản năng, nàng nhẹ gật đầu.

Mộ Khinh Ca câu lên khoé môi, thán nhiên nói: "Đã nguyện tin ta, liền cùng bọn họ rút đi. Chuyện tiếp theo ta làm, các người ở bên, sẽ bất tiện."

Tần Diệc Dao buông lỏng hai tay Mộ Khinh Ca.

Mộ Khinh Ca thừa cơ hô: "Mặc Dương."

Mặc Dương mím môi, kéo Tần Diệc Dao lui về phía sau.

Muốn đi theo Mộ Khinh Ca, điều kiện tiên quyết là phải học được phục tùng tuyệt đối.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Mộ Khinh Ca không phải phế vật (6)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Năm trăm thân vệ trong sự kinh ngạc dần lui về phía sau, chỉ có Mộ Khinh Ca một người lưu lại trong đàn thú, tiếp tục chém giết.

Bị đàn thú che giấu, Mộ Hùng chỉ thấy được đội thân vệ đang lui về phía sau, cho rằng Mộ Khinh Ca cũng ở trong đó, tâm treo lên, dần buông xuống.

Mà lúc này đàn thú bạo động, đem tất cả phần nộ phát tiết vào một người còn tại trung tâm chém giết.

Hồng y yêu dã, liệt như hỏa, diệu như dương. Bàn tay trắng nõn tung bay, bình tĩnh thu hoạch sinh mạng.

Xác định bọn người Mặc Dương, Tần Diệc Dao đã đi xa, Mộ Khinh Ca đột nhiên thu lại. Khoé miệng giương lên một mạt tà tứ nguy hiểm: "Cho các người chấn động."

Tiếng nói vừa dứt, đôi tay nàng chém ra, mười ngón tung bay. Lẫy tay làm kiếm, dẫn động linh khí thiên địa, khí tức thần bí mà kinh khủng giáng xuống, dường như bị nàng triệu hoán ra...

Oanh oanh oanh --!

Đột nhiên, tiếng sấm nổi lên bốn phía, vang vọng trên bầu trời Duệ thành.

Tiếng sấm, làm Mộ Hùng ngửa đầu.

Lúc này, đám người Mặc Dương đã lui về cửa thành.

Mộ Hùng nhanh chóng ở trong đám người tìm kiếm bóng dáng Mộ Khinh Ca, lại phát hiện không có.

"Mặc Dương, chủ tử ngươi đâu?" Mộ Hùng trực tiếp bắt lấy Mặc Dương hỏi.

Mặc Dương sắc mặt khó coi quay đầu nhìn bên trong đàn thú: "Tiểu tước gia phân phó chúng ta lui về trước."

"Cái gì!" Mộ Hùng nghe đến hốc mắt muốn nứt ra, thiếu chút không đem Mặc Dương bóp chết.

Mà lúc này, không trung chợt tối sầm xuống. Nguyên bản bầu trời trong xanh, bị mây đen che đầy, thấp đến mức muốn rơi xuống mặt đất.

Dị tượng này, làm Mộ gia quân quên mất động tác trong tay, đều ngẩng đầu nhìn bầu trời, ngay cả Mộ Hùng cũng không ngoại lệ.

Mà trong đàn thú, cũng dần bình tĩnh lại, nhưng chúng nó đều vây quanh Mộ Khinh Ca, cũng không thối lui.

Đột nhiên, thú tộc từ các phương hướng khác nhau đi ra càng nhiều, trên người chúng nó đều ầm ầm phiếm ánh sáng thanh lam. Thậm chí, có chút lam quang đã sắp sang màu tím.

Linh thú cấp thấp cùng dã thú, bắt đầu thối lui ra sau. Lưu lại, đều là linh thú cảnh giới siêu việt.

Hai tròng mắt chúng nó lạnh băng vô tình, đều gắt gao nhìn chăm chăm Mộ Khinh Ca.

Hồng y diễm lệ, trở thành ảnh ngược duy nhất trong con mắt chúng nó.

Răng sắc treo huyết nhục, móng vuốt sắc bén, hơi thở hung hãn, gắt gao vây quanh Mộ Khinh Ca.

Mộ Khinh Ca trong lòng cười lạnh, không nghĩ tới mình cư nhiên hấp dẫn nhiều đại nhân vật như vậy.

Giữa mây đen, lói quang ảm hiện.

Lực lượng sớm đã tích góp tốt, chỉ còn chờ Mộ Khinh Ca ra lệnh một tiếng, liền từ trên trời giáng xuống.

Đột nhiên, Mộ Khinh Ca cảm giác gió mát bên tai thổi qua, hình ảnh hắc y nhân cao lớn xuất hiện trước mặt nàng.

"Là ngươi!" Mộ Khinh Ca con mắt co rụt lại. Nàng nhận ra người này, là người bên cạnh yêu quái, từng xuất hiện qua trong hoàng cung.

Cô Nhai đau đầu nhìn Mộ Khinh Ca, cảm thụ khí tức lôi điện bạo ngược phía chân trời, trầm giọng nói: "Thánh chủ để ta lưu lại, âm thầm bảo hộ ngươi. Lấy năng lực bây giờ của ngươi, cho dù dẫn động Thiên lôi quyết, toàn thân sẽ thoát lực mất đi phản kháng. Cảnh giới bây giờ của ngươi sử dụng Thiên lôi quyết, cũng không thể đem tất cả linh thú ở đây kích diệt, đến lúc đó, ngươi chính là đồ ăn trong miệng chúng nó. Ta trước mang ngươi rời đi."

Con mắt Mộ Khinh Ca nhú lại, lắc đầu cự tuyệt: "Ta không thể đi."

Cô Nhai nhú mày, trầm giọng nói: "Ngươi đang đùa giỡn tính mạng mình."

Mộ Khinh Ca đột nhiên câu môi cười: "Không phải là có ngươi sao? Chờ ta thoát lực, ngươi lại mang ta đi không được sao?"

Cô Nhai im lặng.

Mộ Khinh Ca quật cường, làm hấn cảm thấy vô lực.

Hấn có biện pháp nào?

Kết quả là hấn chỉ có thể đem đề nén trong lòng phát tiết vào đàn thú.

Vốn hấn đột ngột xuất hiện, làm cho linh thú có chút tư duy trong lòng mơ hồ đề phòng. Nhưng hấn đột nhiên đại khai sát giới, lại làm cho đàn thú phần nộ rồi, liền linh phóng tới muốn xé nát hấn.

Đã có Cô Nhai chính diện hấp dẫn chú ý đàn thú, áp lực Mộ Khinh Ca đối mặt chợt giảm. Nàng tập trung tinh thần, linh lực màu lục giống như tầng sa mỏng bao trùm.

Oanh oanh oanh --!

Tiếng sấm đánh xuống, Mộ Khinh Ca ngửa đầu, tóc đen bay múa.

"Thiên lôi quyết!"

Theo lời nàng vừa dứt, vô số dòng điện như con rắn nhỏ, từ trong mây đen giáng xuống, nhập vào đàn thú.

Rống rống --!

Ngao ngao ngao --!

Đàn thú bị lôi điện đánh trúng, đồng loạt phát ra âm thanh thống khổ, có con còn không kịp hừ liền trực tiếp mất mạng.

Một màn rung động này, chấn kinh đến đám người bên tường thành.

Trong hình ảnh tựa như diệt thế cực hạn, ánh mắt bọn họ đều cố định một mặt hồng y liệt hoả kia.

Một kích đi qua, sắc mặt Mộ Khinh Ca chợt trở nên xanh trắng. Đôi môi cũng mất đi huyết sắc.

Cô Nhai nháy mắt xuất hiện bên người nàng, ngoài miệng nhắc nhở, trong mắt lại khó nén kinh ngạc: "Phát động Thiên lôi quyết phạm vi lớn như vậy, người đã kiệt lực, không thể lại ra tay. Ta mang người rời đi!"

Mộ Khinh Ca chậm rãi lắc đầu, môi mím chặt trầm giọng nói: "Ta còn có thể lại một lần!" Không khiến bọn súc sinh này sợ, chúng nó sao sẽ buông tha công kích Duệ thành?

Vừa nói xong, nàng lại lần nữa tụ hợp linh lực còn dư trong cơ thể, phát động thiên cấp cao giai võ kỹ - Thiên lôi quyết!

Điện xà đột nhiên giáng xuống, nhưng quy mô so với lần đầu nhỏ đi nhiều.

Băng hàn trong mắt Mộ Khinh Ca chưa lui, điện lưu quang quanh hai tay, nắm tay chém ra.

Không có linh lực, nàng còn có dị năng! Nàng cũng không tin không thể đem đám súc sinh này đánh sợ!

...

Chỗ sâu trong Tàn Linh, mảnh đất trung tâm.

Nguyên bản là nơi ở của đàn thú, giờ phút lại nhìn không tới một con linh thú, thậm chí hơi thở cũng không có.

Sâu trong một huyết động, đột nhiên truyền đến một tiếng kinh ngạc "Ồ?"

Một thanh âm khác dò hỏi: "Làm sao vậy?"

Thanh âm ban đầu kia kinh ngạc nói: "Tại hạ giới tam đẳng quốc này, lại có người có được Thiên cấp võ kỹ."

"Có gì kỳ quái? Thiên cấp võ kỹ mặc dù hiếm có ở đây, nhưng không phải không có. Nói không chừng là cơ duyên xảo hợp thôi." Thanh âm kia không quan tâm nói.

Đột nhiên, người nọ lại nói: "Không đúng! Ta hình như ngửi được mùi linh căn."

"Người nói đùa gì vậy? Địa phương này sẽ xuất hiện linh căn? Biết cái mũi này của người tầm bảo dùng được, chúng ta đừng nên trì hoãn nữa. Đem đàn thú đuổi ra, nếu trì hoãn quá lâu, chỉ sợ khiến nơi khác chú ý. Đến lúc đó, bảo vật này có phải của hai người chúng ta không còn không biết."

Thanh âm, yên lặng xuống.

Biên giới Tàn Linh, ngoài Duệ thành, Mộ Khinh Ca sử dụng một tia khí lực cuối cùng, đánh chết một đầu linh thú cùng giai với nàng, cả thân thể mềm ngã xuống.

Đàn thú đã lâm vào khủng hoảng, nhưng như cũ hướng Mộ Khinh Ca đánh tới.

Dường như, chỉ có giết cái kẻ trước mắt này, mới giải trừ được nỗi sợ hãi của chúng nó.

Mà Cô Nhai lúc này cũng bị không ít linh thú cuốn lấy, không thể trước tiên chạy đến.

Nguy cơ phía trước, Mộ Khinh Ca chỉ cảm thấy từng trận khí triều giết chóc đánh úp vào mình, cơ hồ muốn đem mình thiên đao vạn quả!

Lúc nàng sắp chạm đất, đột nhiên rơi vào một cái ôm ấm áp.

Cảm giác ấm áp kia, thật giống như dương quang chiếu rọi, trắng sáng đến chói mắt, đem nàng bao vây trong đó, ai cũng không thể thương tổn.

"Tiểu Ca nhi, người lại không ngoan!" Bên tai, truyền đến thanh âm quen thuộc, còn có từng trận hương thơm lạ lẫm.

Không biết vì sao, nghe được thanh âm này, Mộ Khinh Ca đột nhiên cảm thấy toàn thân buông lỏng, yên tâm ở trong ngực hân thiếp đi...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 109: Các người không phục, ta cũng không phục (1)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Lúc Mộ Khinh Ca tỉnh lại, bên cạnh sớm đã không còn người có khí tức khiến người an tâm kia, ngay cả Cô Nhai cũng không thấy. Phảng phất, cảm giác trước khi nàng hôn mê, chỉ là một giấc mộng.

Đánh giá gian phòng lạ lẫm, Mộ Khinh Ca cảm thấy xương cốt cả người đều như tan rã, rất khó chịu.

Đột nhiên, cửa phòng bị đẩy ra.

Tần Diệc Dao bưng chén nước đi vào.

Thấy Mộ Khinh Ca đã tỉnh, nàng kích động bước nhanh tới: "Khinh Ca, người đã tỉnh?"

Một tay Mộ Khinh Ca chống đỡ mép giường ngồi dậy, trực tiếp nhận lấy chén nước trong tay nàng, há miệng uống ngụm lớn. Đem giọt nước cuối cùng uống hết, nàng mới cảm giác được bản thân triệt để sống lại.

"Ta trở về thế nào? Ngủ bao lâu? Mộ gia quân sao rồi?" Uống nước xong, Mộ Khinh Ca hỏi ra mấy vấn đề nàng quan tâm.

Tần Diệc Dao đáp: "Là vị đại nhân bên cạnh Thánh Vương bệ hạ đem người về, người bất quá mới ngủ một đêm. Về phần Mộ gia quân, hiện tại Thú triều đã lui, Mộ lão công gia đang nghỉ ngơi chỉnh đốn đội ngũ."

Hoàn hảo chỉ qua một đêm.

Mộ Khinh Ca trong lòng nhẹ thở ra.

Nhưng khi biết là Cô Nhai đem mình về, mà không phải là bóng trắng trong trí nhớ, trong lòng đột nhiên dâng lên một tia không thoải mái khiến nàng xa lạ.

Đi giây vào, Mộ Khinh Ca nói: "Gia gia ở đâu?"

"Lão công gia ở trong quân." Tần Diệc Dao thay nàng sửa sang lại vạt áo, giống như một tiểu thê tử ôn nhu.

Mộ Khinh Ca rũ mắt, nhìn động tác Tần Diệc Dao, ánh mắt loé loé, cái gì cũng không nói liền đi ra ngoài.

Tần Diệc Dao không nghĩ ngợi gì, cũng đi theo.

Vừa ra khỏi cửa, Mộ Khinh Ca liền thấy được tướng sĩ Mộ gia quân. Trên mặt mỗi người còn nhiễm máu đen, nhưng khi gặp nàng, đều dùng một loại ánh mắt sùng bái, cung cung kính kính kêu: "Tiểu tước gia!"

Mộ Khinh Ca có chút kì quái, cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp đi tìm Mộ Hùng.

Mà Tần Diệc Dao sau lưng thấy Mộ Khinh Ca được các tướng sĩ tôn kính, trong lòng cũng có một cảm giác cùng chung vinh dự.

Thời điểm Mộ Khinh Ca tìm được Mộ Hùng, ông đang cùng đám phó tướng thương lượng vấn đề lương thực. Nghe tất cả mọi người đều đem hy vọng phó thác vào lính truyền tin, Mộ Khinh Ca trầm mặc đi tới, mang lệnh tiễn ở trong ngực lôi ra, đặt trước mặt Mộ Hùng.

"Lệnh tiễn của ta?!" Mộ Hùng kinh ngạc nhìn Mộ Khinh Ca, hỏi: "Tại sao lại ở chỗ con?"

Mộ Khinh Ca rũ mắt nói: "Ở trên đường, thấy được thi thể lính truyền tin Mộ gia quân."

Oanh!

Trong phòng, tức khắc trở nên khản trương.

Hy vọng của mọi người, theo một câu của Mộ Khinh Ca mà tan biến.

Căn bản sẽ không có người tới chi viện cho bọn họ, quân nhu lương thảo, căn bản sẽ không đưa tới!

Lập tức, tuyệt vọng tràn ngập gian phòng!

Phần nộ tích tụ trong lòng mỗi người. Hoà tan sự vui sướng thắng trận hôm qua.

"Bọn hán chết như thế nào?" Mộ Hùng cảm lấy lệnh tiễn, tình tế vuốt ve trong tay.

Mộ Khinh Ca nói ra phán đoán của mình: "Cao thủ mai phục, chiến đấu hết sức mà chết."

Mộ Hùng nhắm hai mắt lại, bí thông thật lớn bao lấy ông, hồi lâu ông mới nói: "Tốt tốt tốt! Không hổ là hán tử Mộ gia quân ta!"

"Lão tướng quân, chúng ta làm sao bây giờ!" Có phó tướng bí thương hỏi.

Mộ Hùng mở mắt ra, trong mắt hồ bắn ra tinh quang.

Rõ ràng có người muốn mượn Thú triều đưa ông vào chỗ chết, đưa Mộ gia quân vào chỗ chết!

"Làm sao bây giờ? Trước mắt bày đầy đồ ăn như vậy, các người nhìn không thấy sao?" Thanh âm Mộ Khinh Ca lạnh lạnh vang lên, khiến mọi người sửng sốt.

Mộ Hùng nhìn về phía nàng, tựa như đang chờ đợi câu nói kế tiếp của nàng.

"Tiểu tước gia, đồ ăn ở đâu?" Có phó tướng hỏi.

Mộ Khinh Ca nở nụ cười, con mắt trong suốt một mảnh bình tĩnh: "Ngoài thành nhiều thi thể thú tộc như vậy, không phải đồ ăn thì là cái gì? Quân lương tuyệt đỉnh thế này, mà lại bị các người lãng phí không ít."

Trong mắt chúng tướng lập tức sáng ngời.

Đúng rồi! Bọn họ thế nào không nghĩ tới? Đám dã thú, linh thú kia không phải đồ ăn sao? Lúc trước, bọn họ khi chiến đấu chỉ đem đàn thú thành địch nhân, lại không nghĩ thêm một chút. Nếu không phải tiểu tước gia nhắc nhở...

Phó tướng kịp phản ứng, lộ ra nét mặt tươi cười, đối Mộ Khinh Ca khen tặng nói: "Ha ha, vẫn là tiểu tước gia đầu óc xoay chuyển mau. Đồ ăn bày ra trước mắt, chúng ta lại không có phát hiện."

Nói xong, mọi người đều nhìn về phía Mộ Hùng, chờ đợi quyết định của ông.

Khoảng khắc sau đó, cửa thành được mở ra, vô số binh lính chen chúc ra ngoài, trên chiến trường tìm kiếm đồ ăn ngon miệng. Vô số cỗ thi thể thú tộc được nâng vào thành, khuôn mặt mỗi một của các binh sĩ mấy ngày qua, rốt cuộc nổi lên ý cười.

Đem thuốc bột còn lại trong không gian phản phó Mặc Dương nhanh chóng phát ra ngoài, Mộ Khinh Ca và Tần Diệc Dao quay về gian phòng lúc trước nàng tỉnh lại.

Tiến vào phòng, liền ngửi thấy một mùi thịt nướng truyền ra.

Mộ Khinh Ca đưa mắt nhìn, mới phát hiện trên bàn tròn có để chén đĩa. Trên bàn chính là thịt nướng thú tộc.

Thịt nướng có chút cháy, một số chỗ còn lộ ra tơ máu.

Tần Diệc Dao vừa xem ngực bỗng cuộn cuộn, nhìn không được nôn khan một trận.

Mộ Khinh Ca dời mắt nhìn nàng một cái, không nói gì thêm, đi qua đứng trước bàn tròn, dùng chủy thủ đã chuẩn bị tốt, cắt ra một khối thịt nướng dính máu, mắt nháy cũng không nháy liền ăn vào.

Tần Diệc Dao hai mắt mở to nhìn Mộ Khinh Ca, tới khi nàng đem thịt trong miệng nuốt xuống, vẫn như cũ khó có thể tiếp thu.

Mộ Khinh Ca nhìn nàng, thần nhiên nói: "Khi sống sót biến thành mục tiêu duy nhất, còn có gì ăn không được? Mộ gia quân trong Duệ thành, bao gồm cả ta, đều muốn sống sót. Không ăn, liền không có khí lực, không có khí lực liền không thể sinh tồn trên chiến trường. Đơn giản như vậy."

Dứt lời, nàng ném dao găm trong tay, quay người về giường.

Tần Diệc Dao ngo ngắc nghe xong Mộ Khinh Ca nói, nhìn một bàn thịt nướng, đi bước một tới gần.

Cuối cùng, nàng lấy hết dũng khí, cầm lấy chủy thủ Mộ Khinh Ca vừa ném, cắt xuống một miếng thịt cho mình, nhét vào trong miệng. Không có bất kỳ giả vờ gì, chỉ có mùi tanh tràn ngập khoang miệng. Tần Diệc Dao thiếu chút nữa nhổ ra, cuối cùng lại cố nén, trực tiếp nuốt xuống.

Đợi nàng ăn xong miếng thịt trong miệng, lúc xoay người lại, mới phát hiện Mộ Khinh Ca đã ngồi trên giường khoanh chân tu luyện.

Nàng mở miệng, cuối cùng lại im lặng thối lui rồi khỏi phòng.

Trong nội tâm nàng, có rất nhiều vấn đề muốn hỏi. Thế nhưng, lúc cùng một chỗ với Mộ Khinh Ca, lại cái gì đều hỏi không ra.

Mộ Khinh Ca vì sao đột nhiên có thể tu luyện? Hơn nữa ở trong Mộ gia quân, hắn không ngừng biểu hiện kinh điển, đều làm người nghi hoặc, và khiếp sợ.

Tân Diệt Dao chậm rãi đi tới tường thành bị tổn hao, đã bắt đầu có binh sĩ nắm chặt thời gian tu bổ. Mà xa xa, là chiến trường hôm qua, hình ảnh máu huyết vương vãi kia, hiện lên trong đầu nàng.

Cùng Mộ Khinh Ca kẻ vai chiến đấu, khiến lòng nàng nhộn nhạo ảm áp, đã trở thành kí ức khó quên.

...

Mộ Khinh Ca từ trong tu luyện tỉnh lại, phát hiện trong phòng nhiều thêm một người.

Cô Nhai đứng ở mép giường, thấy Mộ Khinh Ca tỉnh lại, liền ném cho nàng một kiện đồ vật còn mang theo bùn đất máu tanh.

Mộ Khinh Ca thuận tay tiếp được, mở vải trắng bao bọc bên ngoài, nhìn đến đồ vật bên trong, tức khắc hai tròng mắt khiếp sợ co rụt lại: "Long xà quả!"

Không phải là nàng nhận ra trái cây màu đỏ giống như bồ đào này, mà là trí nhớ đan thần nói cho nàng biết.

Long xà quả, tụ thiên địa linh khí mà sinh Linh quả. Bình thường sinh trưởng ở huyết động âm u ẩm ướt, bởi vì có linh tính mà tùy thời di động, cho nên rất khó xác định hành tung.

Người thường nếu ăn nó, lập tức có thể tăng cường linh lực, khuếch trương kinh mạch, lại có thể gia tăng tuổi thọ.

Nếu là dùng để luyện đan, phối với thảo dược khác, có thể tạo được công dụng không tưởng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: Các người không phục, ta cũng không phục (2)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Có thể nói, Long xà quả rất khó tìm, là thảo dược cực kì trân quý.

Không nghĩ tới loại trái cây nghịch thiên này, cứ nhiên xuất hiện trong tay nàng!

Thấy Mộ Khinh Ca nhận thức Long xà quả, Cô Nhai đỡ phải giải thích, nói thẳng: "Thánh chủ sai ta chuyển cáo cho người, Thú triều lớn như vậy, là bởi vì có kẻ biết Long xà quả sinh trưởng trong Tân Lĩnh, đem đàn thú đuổi ra, thuận tiện tìm kiếm. Đàn thú mất đi gia viên, chỉ có thể công kích nơi ở nhân loại."

Mộ Khinh Ca neho mắt lại, nàng không nghĩ tới nguyên nhân sau lưng đợt thú triều này là như vậy.

"Mộ tiểu thư..."

Nghe Cô Nhai xưng hô, Mộ Khinh Ca mày nhăn lại, sửa đúng: "Kêu ta Tiểu tước gia."

Cô Nhai nhếch nhếch miệng, sửa lại xưng hô: "Tiểu tước gia sử dụng Lôi linh căn, bị người kia cảm ứng được. Thánh chủ e sợ bọn hắn gây bất lợi cho tiểu tước gia, đã đem bọn hắn giết, Long xà quả này coi như hai người bọn hắn bồi tội. Thánh chủ nói, trước khi Tiểu tước gia có năng lực tự bảo vệ mình, tốt nhất không nên dùng Lôi linh căn. Hiện giờ ở Lâm Xuyên, cũng không thái bình."

Mộ Khinh Ca nghe vậy hai mắt chớp động, hí mắt hỏi: "Nói như vậy, lúc ta mất đi tri giác, cảm giác được chủ nhân người xuất hiện, không phải là ảo giác?"

Cô Nhai lặng yên một hồi, mới nói: "Đó là hình chiếu của Thánh chủ, ngài không ở tại Lâm Xuyên. Có lẽ cảm nhận được Tiểu tước gia sử dụng lôi linh căn, mới khiến ngài vội vàng chạy tới."

Thì ra, hắn thật sự đến.

Mộ Khinh Ca trong lòng chợt động. Hai hàng lông mày lại nhíu chặt: "Đến cùng vì cái gì, hắn không cho ta dùng lôi hệ, a, không cho ta dùng lôi linh căn?"

Đáp án vấn đề này, khiến Mộ Khinh Ca khó hiểu rất lâu.

Thế nhưng, Cô Nhai lại không có ý định trả lời, bóng dáng nhạt dần biến mất trước mắt Mộ Khinh Ca.

"Uy!" Mộ Khinh Ca ngăn cản không kịp, chỉ có thể nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Chủ nào tớ này, đều là khốn khiếp!"

Đúng lúc này, cửa phòng Mộ Khinh Ca bị đẩy ra.

Thanh âm Mộ Hùng truyền vào: "Thằng nhãi ranh, mắng ai đấy?"

Mộ Khinh Ca sùng sốt, biết Mộ Hùng cuối cùng dành thời gian tới hưng sư vấn tội.

Quả nhiên, Mộ Hùng đầu tiên muốn biết vì sao nàng đột nhiên có thể tu luyện.

Cũng may trong lòng Mộ Khinh Ca đã sớm nghĩ kỹ lý do, đem tất cả đẩy cho lão yêu quái Tư Mạch kia.

Soạn tốt nguyên nhân, nói cho Mộ Hùng.

Người sau trầm mặc một hồi, mới lần nữa hướng nàng xác nhận: "Con nói là, Thánh Vương điện hạ giúp con thay đổi thể chất, còn chỉ đạo con tu luyện? Thậm chí còn tặng một quyển Thiên cấp võ kỹ cho con?"

Mộ Khinh Ca điềm nhiên gật đầu.

Dù sao lời này nửa thật nửa giả, Mộ Hùng cũng không thể đi tìm Tư Mạch đối chất.

"Tốt tốt! Tốt! Ông trời cuối cùng đối với Mộ gia ta có mắt!" Mộ Hùng xúc động thật lâu nói.

Nhìn lão nhân trước mắt, tuy rằng ông vẫn cường tráng, nhưng tang thương trong mắt lại khiến Mộ Khinh Ca không nhận được thở dài.

Ngày tiếp theo, thân vệ đội được Mộ Khinh Ca phái đi tìm hiểu hướng đi đàn thú quay về Duệ thành, mang đến tin tức tốt đàn thú thối lui, tức khắc làm cho trên dưới Duệ thành lâm vào hoan hô.

Tin tức này, Mộ Khinh Ca đã sớm biết.

Nàng từ trong lời Cô Nhai đoán được. Nếu đầu sỏ gây nên đã bị Tư Mạch giải quyết, đàn thú bị đuổi ra này tự nhiên sẽ quay về gia viên, trở lại Tân Lĩnh.

Thời điểm mọi người hoan hô, Mộ Khinh Ca lặng lẽ gọi Mặc Dương tới, ghé bên tai hắn phân phó vài câu, Mặc Dương liền mang theo mấy chục thân vệ biến mất ở Duệ thành.

Chờ khi hắn lại lần nữa xuất hiện, đã là ngày thứ tư từ lúc bọn họ đến Duệ thành.

Mặc Dương phong trần mệt mỏi tìm được Mộ Khinh Ca cùng một chỗ với Mộ Hùng, khuôn mặt tuấn tú mang vài phần sắc bén.

"Tiểu tước gia, Hàn Thịnh chạy."

Mộ Khinh Ca sắc mặt trầm xuống.

Lúc này, Mộ Hùng mới biết được hai ngày này Mặc Dương biến mất đi đâu.

"Chạy? Hắn còn có thể chạy chỗ nào?" Mộ Khinh Ca nheo hai mắt lại, trong khoé mắt chợt hiện lãnh ý, khoé miệng câu lên nụ cười nguy hiểm.

...

Hàn Thịnh bị Mộ Khinh Ca tâm tâm niệm niệm, từ lúc truyền đến tin Duệ thành đại thắng, liền cuống quýt trốn về Lạc Đô.

Trong lòng hắn biết rõ, Mộ Hùng nếu không chết, nhất định sẽ đến tìm mình phiền toái. Hắn phải tìm được người hắn có thể dựa, mới có thể bảo vệ tính mạng.

Thân là Đốc quân, không đi theo đại quân thù ở tiền tuyến thì thôi, còn cất xén quân nhu. Chờ Mộ Hùng đến, còn không ăn tươi nuốt sống hắn?

Hàn Thịnh ngày đêm gấp gấp trở lại Lạc Đô, ngay cả gia môn cũng không thời gian về, liền vội vàng vào cung, gặp Hoàng hậu tỷ tỷ của hắn.

Hàn hoàng hậu ở trong cung, nghe Hàn Thịnh cầu kiến, vốn tưởng rằng đại sự đã thành, đệ đệ mình tới báo cho mình tin vui. Lại không nghĩ đệ đệ này của nàng thành sự không có bại sự có thừa, thế mà lại nói cho nàng biết, kế hoạch thất bại.

Hàn hoàng hậu về mặt âm trầm nhìn nam tử trung niên run rẩy đứng một bên, hận không thể quạt cho hắn mấy cái tát.

Thật vất vả chờ được cơ hội ngàn năm có một, nàng tí mỉ bô trí hết thấy, cư nhiên thất bại tổn công? Điều này làm cho nàng như thế nào tiếp nhận?

Đáng giận nhất là, hắc cái đệ đệ này chỉ là nghe nói Thú triều lui, Mộ Hùng không chết, liền bị dọa sợ tới mức chạy trở về, căn bản không biết Duệ thành đã xảy ra chuyện gì. Thú triều hung mãnh dị thường như thế, như thế nào nói lui liền lui.

"Người đứng là phế vật!" Hàn hoàng hậu phần nộ mắng.

Hàn Thịnh không dám nhiều lời, chỉ có thể chờ tý tý phát tiết xong nộ khí trong lòng.

Hắn cũng hy vọng Mộ Hùng chết a, hắn cũng sẽ không sợ hãi như vậy. Chính là ông trời không thu Mộ Hùng, hắn có biện pháp nào?

Hàn Thịnh ủy khuất hồi lâu, mới ngưng ngừng mở miệng: "Tỷ tỷ, tỷ mau nghĩ biện pháp, chờ Mộ Hùng trở về chắc chắn sẽ không bỏ qua cho đệ. Đệ chính là đệ đệ duy nhất của tỷ a, hơn nữa cũng là vì Thái tử chất nhi mới lưu lạc như thế."

"Người gấp cái gì?" Hàn hoàng hậu tức giận nói.

Nàng đi qua đi lại hồi lâu, suy tư nên ứng đối thế nào. Mộ Hùng chết, Hoàng thượng đương nhiên sẽ không nói thêm cái gì. Nhưng Mộ Hùng không chết, để trấn an hắn, Hoàng thượng thật sự sẽ ném người ra chịu tội thay.

Cùng Tần Thương phu thê nhiều năm, Hàn hoàng hậu đối với Hoàng đế lạnh lùng ích kỷ thấu hiểu rất rõ.

Nhú nhú mày, Hàn hoàng hậu đối với đệ đệ nói: "Người bây giờ lập tức trở về, viết xong tấu chương, hướng Hoàng thượng thỉnh tội. Trong tấu chương nói mình đốc chiến bất lợi, thúc giục quân nhu chậm chạp, hại Mộ gia quân bị hao tổn. Làm bệ hạ trách phạt người, trị người đắc tội."

Hàn Thịnh vừa nghe, sắc mặt tức khắc đại biến, thất thanh hô: "Tỷ tỷ, tỷ đây là giúp đệ đệ, hay là hại đệ đệ a?"

"Ngu xuẩn!" Hàn hoàng hậu mắng: "Người nhất định phải đi trước Mộ Hùng, khiến bệ hạ trị tội người. Chờ Mộ Hùng trở về, muốn tìm người phiên toái cũng khó. Bởi vì hắn không thể trái lại thánh chỉ bệ hạ!"

Được chỉ điểm, Hàn Thịnh hiểu ra, lập tức cáo lui rời khỏi cung, dựa theo tỷ tỷ phân phó đi bố trí.

...

Mười ngày sau, Tần quốc Lạc Đô.

Đô thành uy nghiêm tráng lệ, sáng sớm hôm nay, bá tánh đều sôi nổi chen chúc ra ngoài, vây quanh hai bên đường.

Quân hộ thành đứng hai bên đường phố, ngăn cản đám đông kích động, không chế trật tự.

Hôm nay, là ngày chiến thần Tần quốc Mộ Hùng thắng lợi trở về.

Trận đánh Thú triều hung mãnh kia, đã sớm truyền đến Lạc Đô, dân chúng sinh sống ở đây biết rõ, nếu không phải có lão tướng quân mang theo Mộ gia quân ở biên quan liều chết phòng ngự, bọn hắn đã sớm trở thành đồ ăn trong miệng Thú tộc.

Vì vậy, đối với lần nghênh đón này, bọn họ đều mang theo chân thành, đều muốn tiếp những dũng sĩ này về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Các người không phục, ta cũng không phục (3)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Cách cửa thành gần trăm trượng, Thái tử và Duệ vương phụng mệnh ở lại đây nghênh đón, sắc mặt đều cực kỳ khó coi. Hai người tuy rằng tâm tư khác nhau, nhưng đều có chung mục đích.

Hôm nay, mục đích thất bại, tâm tình bọn hắn có thể tốt sao?

Đặc biệt là, nghe được bá tánh bốn phía đối với Mộ Hùng, đối với Mộ gia quân sùng bái, càng làm cho bọn hắn phiền muộn.

"Hoàng huynh hôm nay nhìn qua, tựa hồ sắc mặt không tốt a!" Tần Cẩm Hạo cười đại mã, liếc Thái tử Tần Cẩm Tu bên cạnh, thân nhiên nói.

Trong mắt Tần Cẩm Tu hiện lên một tia âm u, cường chế nội tâm tức giận, cười lạnh phản kích: "Bồn Thái tử rất tốt, nhưng ta xem thấy Duệ Vương sắc mặt có chút khó coi. Có chuyện gì không hài lòng?"

Tần Cẩm Hạo mắt ung nhú lại, khoé mắt hiện lên một đường lãnh quang, môi mòng giương nhẹ: "Hoàng huynh quá lo lắng. Sắc mặt bồn vương khó coi không phải giả, chủ yếu là có một hoàng muội khiến người nhọc lòng a. Không nói một tiếng đã theo Mộ Khinh Ca chạy tới Duệ thành, mấy ngày này bồn vương cùng mẫu phi đều rầu nát tâm."

"Trường Nhạc thật quá hồ nháo." Tần Cẩm Tu cười lạnh liên tục. Ánh mắt nhìn Tần Cẩm Hạo giấu giếm sát khí.

Hai người đấu khẩu, âm thầm đấu pháp, ai cũng không nhường bước.

Đối với Tần Cẩm Hạo, tuy tổ tôn Mộ Hùng không thể chết ở Duệ thành, làm hắn cảm thấy thất vọng. Nhưng hắn không phải là không có cơ hội. Dù sao, giữa hắn và Mộ gia, còn có Trường Nhạc tăng quan hệ này không phải sao?

Ngược lại Thái tử...

Nếu Mộ Hùng biết là phe Thái tử âm thầm tính toán, nói không chừng, Mộ Hùng luôn bảo trì trung lập, cũng sẽ phản chiến đến bên phe hắn.

Trong lòng tính kế một phen, Tần Cẩm Hạo cảm thấy kết quả hôm nay không phải quá khó tiếp nhận, tức khắc khoé miệng giương lên cười đắc ý.

Tươi cười kia, kích thích sát ý trong lòng Tần Cẩm Tu, sắc mặt lại âm trầm vài phần.

Lúc này, sau lưng hai người, truyền đến một hồi tiếng vỗ ngựa.

Hai người đồng thời quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Mộ Liên Dung tư thế hiên ngang, cưỡi ngựa mang theo hộ vệ xuất hiện.

Tần Cẩm Tu mím môi không nói, ánh mắt Tần Cẩm Hạo vừa chuyển, chủ động cười ngửa đi qua, đối với Mộ Liên Dung lễ phép nói: "Dung cô cô."

Mộ Liên Dung rũ mắt gạt đầu: "Duệ Vương." Tiếp theo, nàng lại hướng vị trí Tần Cẩm Tu hô một tiếng: "Thái tử điện hạ."

Tần Cẩm Tu nỗ lực điều chỉnh tốt tâm tình của mình, lộ ra một mặt cười ôn nhuận, ôn hoà có lễ nói: "Dung cô cô, người đã đến rồi."

Mộ Liên Dung thần sắc bất động, chỉ là đối với hai vị hoàng tử gạt đầu, liền mang theo người đứng phía sau bọn họ, chờ đợi phụ thân và chất nhi trở về.

Lần chiến đấu này, nàng cơ hồ không thu về được tin tức Duệ thành.

Dị thường như vậy, sớm đã làm nàng nổi lên hoài nghi. Trong khoảng thời gian này, nàng vẫn luôn âm thầm thu thập chứng cứ, chính là muốn tìm độc thủ sau lưng chân chính hãm hại Mộ gia.

Mà hiện giờ, người nàng xác định, vừa vặn ở ngay trước mắt.

Hai vị hoàng tử này đối với ngôi vị hoàng đế như hổ rình mồi, đều làm nàng hoài nghi. Ngay ở hôm qua, hoàng đế hạ xuống một đạo thánh chỉ giáng tội, thay nàng chỉ rõ hung thủ thật sự.

Mộ Liên Dung lặng yên không tiếng động nâng mắt lên, dừng tại chỗ yếu hại sau lưng Thái tử.

Đại thù lần này, cùng với mẫu thân, nhị ca năm đó ngoài ý muốn bỏ mình, đại ca ly kỳ chết trận sa trường, không thể nghi ngờ đã chết. Nàng đoán được kẻ làm chủ sau màn, lại không có chứng cứ, như thế nào chính tay đâm kẻ thù?

Mộ Liên Dung hạ mắt, hơi hơi nhú mày.

Con người giấu trong lòng mi thật dài chiết ra hận ý nồng đậm. Nhưng giữa ánh mắt lưu chuyển, lại ảm nhẫn xuống.

"Mộ gia, tuyệt không làm quân phản quốc!"

Mộ Hùng đã từng chém đinh chặt sắt một câu, hôm nay lại giống như gõ xiềng, khiến Mộ Liên Dung cảm thấy hô hấp khó chịu. Mộ gia, trung can nghĩa đảm, đôi lại được cái gì?

Tay gắt gao nắm chặt dây cương, khoé miệng Mộ Liên Dung vẫn duy trì nụ cười hiền lành, không để sát khí quanh thân tiết ra.

"Tới! Tới!"

Trong đám người, đột nhiên nổi lên xô xao.

Phụ thân! Ca nhi!

Thân nhân cốt nhục, làm Mộ Liên Dung tạm thời buông xuống cừ hận, giương mắt hướng tới cửa thành. Nội tâm kích động, thông qua đôi mắt toát ra.

Con đường ngoài thành, đội ngũ dần dần xuất hiện trong tầm mắt, hấp dẫn lực chú ý mọi người.

Nhưng khi đội ngũ này đến gần, trong đám người lại phát ra âm thanh nghị luận mãnh liệt.

Minh tề (*) đầy trời, theo gió phiêu lãng.

Tựa như bông tuyết, trong nháy mắt lan tràn tới ngoài thành Lạc Đô.

(*) Tiền âm phủ.

Binh lính trở về, không có sự cao hứng bùng bùng đánh thắng trận. Ngược lại đều trầm mặc, cả đội quân đều tản mát ra một loại bi thương nồng đậm.

Thậm chí trong đội ngũ, trên tay phải mỗi một binh sĩ, đều buộc một cây màu trắng. Sọt tre trên lưng, đều để từng cái binh sứ màu đen.

Mộ gia quân theo Mộ Hùng từ Duệ thành hồi Lạc Đô báo cáo, chỉ có năm ngàn người.

Trên lưng năm ngàn người này, người người đều như thế. Những cái sọt tre, những cái binh sứ kia, làm cho tất cả mọi người tò mò.

Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Vì sao, Mộ gia quân lần này đắc thắng trở về, lại không giống như lúc trước?

Minh tề bay trong không trung, hướng tới phương hướng Tàn Cẩn Hạo và Tàn Cẩn Tu.

Một ít rơi trước người bọn hắn, một ít rơi trên người bọn họ.

Tàn Cẩn Hạo một tay vươn ra, bắt được minh tề hướng tới mình, nhúu nhúu mảy, đem minh tề vò thành một cục, ném đi. Mà Tàn Cẩn Tu thì phẩy tay áo một cái, sắc mặt xanh lét quét minh tề quấy rối.

Mộ Liên Dung phía sau bọn họ, hơi hơi ngửa đầu, nhìn một trời mưa minh tề, đau thương trong lòng hiện lên, trong mắt nhanh chóng dâng lên một tầng sương.

Nàng tựa hồ thấy được bên trong minh tề lộ phí âm phủ này, cảm nhận được, thấy được trận chiến thảm khốc.

Những cái binh sứ bên trong sọt tre kia, người khác nhìn không ra, nàng chỉ cần liếc liền nhận ra đó là binh tro cốt chứa thi cốt của binh sĩ Mộ gia quân.

"Phụ thân, mang bọn họ về tới!" Mộ Liên Dung ngực chấn động, hốc mắt phỉếm hồng.

Bốn phía, một mảnh yên tĩnh.

Tựa hồ bị bầu không khí đau thương này lây nhiễm.

Đại quân năm ngàn người, từ cửa thành đi vào, ngoại trừ tiếng vó ngựa, không có âm thanh nào khác.

Mộ Hùng đứng đầu quân, cưỡi ngựa đi ở đằng trước.

Thần sắc ông nghiêm túc, tang thương trong mắt hồ, mang theo một loại tình cảm phức tạp.

Cánh tay phải của ông đồng dạng cũng cột vải trắng, không bởi vì thân phận mà khác. Bên cạnh ông, trên một con ngựa khác, là Mộ Khinh Ca một thân hồng y nhanh nhẹn.

Trên cánh tay bên hông nàng, cũng là vải trắng quấn quanh.

Ngũ quan tinh xảo tuyệt mỹ, thập phần trầm tĩnh. Trong con người nhiếp đoạt hồn phách, bình tĩnh không gọn sóng, lại cất dấu sắc bén vô cùng.

Sau lưng nàng, là Trường Nhạc công chúa Tàn Diệc Dao, tiếp đến, là năm trăm thân vệ của nàng.

"Là Tiểu tước gia!" Hoa Nguyệt sau lưng Mộ Liên Dung đuổi cổ ra hô. Áu Hà bên người nàng thấy Mộ Khinh Ca bình an vô sự, cũng lộ ra sắc mặt mừng rỡ.

Hai người bọn họ được lưu lại bên cạnh Mộ Liên Dung, những ngày này chờ đợi lo lắng, tâm vẫn treo lên, cuối cùng cũng để xuống.

Mộ Liên Dung nhìn thấy Mộ Khinh Ca bên người Mộ Hùng, nàng ngưng mắt, thì thào nói: "Ca nhi, hình như có chút không giống."

Áu Hà và Hoa Nguyệt vừa nhìn, đáy mắt đều có chút nghi hoặc.

Tiểu tước gia không giống sao?

Chương 112: Các người không phục, ta cũng không phục (4)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

"Hu --!" Ngựa Mộ Hùng đi tới trước mặt Mộ Hùng, mới dừng lại.

Mộ Hùng ánh mắt lảng lẽ, trên người hai người đảo qua, nhàn nhạt ôm quyền nói: "Thái tử, Duệ vương."

Thái độ ngạo nghễ này, khiến trong lòng Tần Cẩn Tu không vui, lại ngại hoàn cảnh, không thể không kéo ra nụ cười ôn nhu: "Lão công gia vất vả."

Tần Cẩn Hạo nhìn Tần Cẩn Tu khẽ cười lạnh, hai tay ôm quyền nói: "Bổn vương ở đây chúc mừng lão công gia đại thắng trở về, vì danh hào chiến thần Tần quốc ta, thêm một bút quang huy."

Khen tặng vừa ra, lại không có làm tâm tình Mộ Hùng chuyển tốt.

Ông thần sắc hờ hững: "Duệ Vương quá khen. Thắng lợi này, không phải dựa vào Mộ Hùng ta, mà là ngàn ngàn vạn vạn Mộ gia quân hi sinh chiến đấu."

Tần Cẩn Hạo khoé miệng co lại, nhất thời không biết nên nói gì tiếp theo.

Duệ Vương ăn một, khiến tâm tình Thái tử chuyển biến tốt lên. Hắn lộ ra tươi cười tuần tú, nhìn không ra nửa phần thô bạo: "Lão công gia, phụ hoàng trong cung vì ngài chuẩn bị tốt tiệc tẩy trần, thỉnh lão công gia theo bốn thái tử vào cung."

"Chậm." Mộ Hùng ngăn lại đề nghị của Tần Cẩn Tu.

Đối với an bài của vị kia trong cung, cũng không tạ ơn, không cự tuyệt. Ông nhìn Mộ Liên Dung, lớn tiếng nói: "Liên Dung."

Mộ Liên Dung lập tức cười ngửa về phía trước, thần tình đồng dạng nghiêm túc: "Phụ thân."

Thanh âm nữ nhi, làm trong mắt bình tĩnh của Mộ Hùng, có một tia vết nứt. Thiếu chút nữa, thiếu chút nữa ông không thể thấy nữ nhi của mình.

Cổ nén chua xót trong lòng, Mộ Hùng trầm giọng nói: "Bệ hạ chỉ cho phép năm ngàn người Mộ gia quân trở về báo cáo, trên lưng bọn hắn, chính là tro cốt liệt sĩ đã hi sinh bảo vệ Tần quốc, thù hận dân chúng Tần quốc ta. Người muốn an bài thích đáng, trước đem những linh hồn liệt sĩ an táng tốt, thông tri người nhà bọn họ. Bọn họ, không hồ là lang nhai Tần quốc ta, không hồ là dừng sĩ Mộ gia quân ta!"

Mộ Hùng nói, khiến bá tánh đứng xem rốt cuộc biết những cái bình sứ trong sọt tre dùng làm gì.

Vui sướng vì thắng trận trên mặt bọn họ, dần thu liễm. Trong đám người, truyền đến mơ hồ tiếng khóc.

"Vâng! Liên Dung không làm nhục mệnh!" Mộ Liên Dung cố nén xúc động rơi lệ, đồng ý.

Năm ngàn người, sau lưng mỗi người đều đeo bốn năm cái bình sứ. Cộng lại, cũng chừng hai vạn người. Đây còn là thi cốt có thể tìm về, vậy còn những thi cốt không tìm được, có phải đều táng thân trong bụng thú tộc?

Suy đoán này, không chỉ Mộ Liên Dung biết, dân chúng bốn phía cũng biết.

Trong lúc đó, tại cửa thành Lạc Đô, bị loại cảm xúc bị thống bao trùm.

Khiến Tần Cẩn Tu và Tần Cẩn Hạo trong đó không thể không thu liễm tâm tư mình, đặc biệt là Tần Cẩn Tu. Hắn đối với phản ứng như vậy cảm thấy phần nợ, chuyện Mộ gia quân, hẳn rõ ràng nhất.

Theo hắn thấy, người làm đại sự không câu nệ tiểu tiết, chỉ cần có thể giết Mộ Hùng, hi sinh một ít Mộ gia quân thì có là gì? Thế nhưng, lời nói Mộ Hùng, còn có phản ứng dân chúng bốn phía, khiến hắn có cảm giác chột dạ.

"Hoàng huynh, người nói, nếu dân chúng biết nội tình khiến Mộ gia quân tổn thất thảm trọng, bọn hắn sẽ thế nào?"

Bên tai Tần Cẩn Tu, đột nhiên truyền đến âm thanh rất nhỏ vui sướng khi người gặp họa.

Tần Cẩn Tu biến sắc, ánh mắt tàn nhẫn nhìn Tần Cẩn Hạo, âm u nói: "Bản thái tử không biết người đang nói cái gì."

Tần Cẩn Hạo nghiêm ngắc cười: "A? Hoàng huynh không biết thì thôi."

Dứt lời, khoe miệng hắn gọi lên một mặt hình cung nhàn nhạt. Phản ứng dân chúng càng lớn, hắn càng thêm vui vẻ. Hắn giống như trong tay lại có thêm một kiện bất lợi cho Thái tử.

"Lão công gia, con của ta đâu? Hắn có trở về không?"

Trong đám người, một cụ lão lao ra, nước mắt tuôn đầy mặt nhìn Mộ Hùng, trong hai mắt già nua tràn đầy chờ mong.

Mộ Hùng mím môi trầm mặc. Ông cũng không biết, nhi tử lão còn sống hay không.

"Lão công gia, còn có nhi tử ta!"

"Lão công gia, con của ta còn sống không!"

Thanh âm hỏi thăm bốn phía dần dần nổi lên, lấy danh của Mộ gia quân, Tần quốc có bao nhiêu hài tử gia đình, đều gia nhập trong đó? Mộ Hùng không có khả năng nhận thức từng người, cũng lý giải tâm tình những người này.

Ông gợn tay trấn an: "Mọi người đừng nóng vội, tuy lần này chúng ta mất đi không ít lang nhi, những vẫn còn có rất nhiều người như cũ đóng tại biên quan Duệ thành. Từ ngày mai, sẽ có người liên hệ với mọi người, xác định con của các người hiện tại thế nào."

Nghe được Mộ Hùng nói, bá tánh bốn phía cảm xúc dần bình ổn. Bọn họ chờ đợi, hài tử mình còn sống, những binh sử đó đều không phải hài tử bọn họ.

"Lần này, vốn không nên có thương vong lớn như vậy." Lúc cảm xúc mọi người hoà hoãn lại, một thanh âm lạnh lùng đậm nhạt đột nhiên vang lên.

Bốn phía bởi vì câu nói này lần nữa an tĩnh.

Mộ Khinh Ca cười ngựa chậm rãi đi ra, hướng phía Tần Cẩn Tu.

"Đó là ai?"

"Hình như là Mộ phủ Tiểu tước gia."

"Hắn tại sao ở đây? Chẳng lẽ hắn cũng đi tham chiến sao?"

"So với cái này, ta càng muốn biết hàm nghĩa trong lời hắn."

Đám người đều nghị luận.

Mà trong lòng Tần Cẩn Tu bởi vì Mộ Khinh Ca tới gần mà trở nên khẩn trương. Tần Cẩn Hạo vui vẻ nhìn Tần Cẩn Tu chật vật, tự nhiên sẽ không nói chuyện.

Lúc này, ánh mắt hắn nhìn Mộ Khinh Ca, mang theo điểm tán thành. Tựa hồ kẻ âm thầm ái mộ hắn, cũng không phải quá đáng ghét.

Ngựa Mộ Khinh Ca dừng trước mặt Tần Cẩn Tu, ánh mắt nằng nạnh lạnh lẽo, khoe miệng hơi giương, hài hước nói: "Thái tử điện hạ, ngài không có gì muốn nói sao?"

"Mộ Khinh Ca người có ý gì?!" Tần Cẩn Tu trong lòng cả kinh, lạnh lùng nói.

Hắn tựa hồ cảm nhận được dân chúng xung quanh dùng ánh mắt ngờ vực.

"Cần rồi!" Hộ vệ Thái tử đột nhiên quát.

Mộ Khinh Ca liếc nhìn hắn, ánh mắt lại trở về trên người Tần Cẩn Tu, nụ cười mang theo hàn khí: "Điện hạ phản ứng lớn như vậy làm gì? Bồn tước gia chỉ muốn hỏi Thái tử điện hạ, có biết tung tích Hàn Thịnh không."

"Hàn Thịnh không phải là cựu cựu Thái tử sao?"

"Tiểu tước gia này hỏi tung tích quốc cựu làm cái gì?"

"Đúng vậy! Sao lại kéo Hàn quốc cựu vào rồi?"

Dân chúng xung quanh, một mảnh khó hiểu.

Nhưng mấy người thân phận tôn quý ở đây, vừa nghe đã hiểu ý tứ trong miệng Mộ Khinh Ca.

"Người tìm hấn làm gì?" Tần Cẩm Tu trầm mặt hỏi.

Mộ Khinh Ca quý dị cười, thanh âm nhẹ hẫng, lại truyền vào lỗ tai bá tánh dân chúng: "Bổn tước gia tìm hấn, tự nhiên là muốn hỏi một chút... Thời điểm lúc Mộ gia quân ta liều chết chống cự thú tộc tiến công, hấn vị Đốc quân đại nhân này đang làm cái gì? Vì sao Mộ gia quân ta ở tiền tuyến kháng địch, lại lương thảo không có, tay cầm cùn khí chém giết cùng Thú tộc?"

Oanh --!

Nội tình vừa nói ra, lập tức dậy lên sóng to gió lớn.

Bá tánh sau khi khiếp sợ, đều lộ ra thần sắc phẫn nộ.

Mà năm ngàn Mộ gia quân, bao gồm Mộ Hùng, đều duy trì trầm mặc. Nhưng ai cũng nhìn ra được, trong sự trầm mặc này là gió lốc cuồng bạo.

Tần Diệc Dao đứng trong Mộ gia quân, thấy hai vị hoàng huynh của mình, nàng không có lộ diện.

Thân phận nàng có chút miễn cảm. Cùng theo Mộ Khinh Ca tới Duệ thành đã là hành vi lớn mật rồi, lúc này nàng mà đứng ra, không biết sự tình sẽ phát triển thế nào.

Nhớ tới Mộ gia quân lúc đó thảm thiết bị trắng, đáy mắt Tần Diệc Dao hiện lên bi thương.

Nàng là người tự mình trải qua trận chiến này, nếu không phải có kì binh Mộ Khinh Ca, không phải hấn cái khó ló cái khôn, dùng thi thể thú tộc no bụng, chỉ sợ nàng cũng sẽ bị vây chết ở Duệ thành.

Cho nên nàng không có bất kỳ lập trường gì đi ngăn cản chuyện Mộ Khinh Ca muốn làm.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.